ஸ்ரீ:

பகவத் பாஷ்யகாரரால்

ஸ்ரீராமானுஜாசார்யரால்

அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

ஸ்ரீ ஸுதர்சந ஸூரியின்

தாத்பர்ய தீபிகையை அநுஸரித்து

வங்கிபுரம் ஸ்ரீ வாஸுதேவாசார்யரால்

தமிழ் பாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ள உரையுடன்

கலாரத்நாகரம் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சுப் பதிப்பிக்கப் பெற்றது

MADRAS

1934

பவ வருஷம் ஐப்பசிமீ 1௳] [18—10—~~1943~~

Retired Deputy Chief Engineer
Southern Railway.

ஸ்ரீ:

பூ மி கை.

ஆஜாநஸம்ஸ்துதமிதே வாசாம்யுதேயே
வேதாந்தயுக்திவிஹிதே ச யே விஸிஷ்டா: ।
தத்வம் கஜாஜம்பரிவர்த்தயந்தீம்மூர்த்தி
ஸ்ரீகாந்தி ஸூரி தத்வஷி விஸீக்ஷதாஸ: ।

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் ப்ராசீநத் தன்மை

வேதாந்திகளென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் வைதிகர்கள், இக்காலத்தில் இந்தத் தேசத்தில் மூன்று வகுப்பினர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர்; ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர்; ஸ்ரீ மத்வாசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர். இவர்களெல்லாரும் நமது உபநிஷத்துக்களை ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டவர்களே. ஆனால் அந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்குப் பொருள் கொள்வதில் மாத்ரம் அவர்கள் வெவ்வேறான அபிப்ராயம் கொண்டவர்கள். இவர்களுள் முதல் இரண்டு வகுப்பினர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வரும் ஸித்தாந்தங்கள் மிகவும் ப்ராசீநங்களென்றே சொல்லக்கூடும். ஸ்ரீசங்கராசார்யருக்கு முன் ஸ்ரீ கௌடபாதர் என்னும் ஒரு ஆசார்யரும், அவருக்கு முன் வேறு பல ஆசார்யர்களும் அத்வைத மதத்தை உபதேசித்து வந்தார்களென்று தெரிய வருகின்றது. அவர்களுக்கு முன்னும் அதி ப்ராசீநர்களான ஒரு அத்வைத வாக்யகாரர் இருந்ததாகவும் அந்த வாக்யகாரரிடமிருந்து இந்த ஆசார்யர்கள் பிரிந்து வந்திருப்பதாகவும் ஊஹிக்கக் காரணம் உண்டு. ஆனால் அந்த ப்ராசீந அத்வைதிகள் மாயாவாதத்தை, ஸ்ரீசங்கராசார்யர் வற்புறுத்துமளவு வற்புறுத்தினதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய பரம்பரையும், ஸ்ரீ போதாயநரென்று ப்ரஸித்தரான ஒரு மஹர்ஷி காலம் முதல் வந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அந்தப் போதாயநருடைய காலமும், வேதாந்த ஸூத்ரங்களைச் செய்தவரும் மஹா பாரதத்தின் கர்த்தாவான 'வ்யாஸ மஹர்ஷியென்றே எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டவருமாயிருக்கும் ஸ்ரீ பாதராயணருடைய காலத்திற்கு ஸமீபித்த காலமென்றே சொல்லலாம். இந்தப் போதாயநர், ஸ்ரீ பாதராயணருடைய வேதாந்த ஸூத்ரங்களுக்கு, மிகவும் விஸ்தாரமாக 'வ்ருத்தி' என்னும் பெயருள்ள ஒரு வ்யாக்யாநத்தைச் செய்திருந்ததாக அறிகிறோம். இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தில் உரைக்கப்பட்டுள்ள பல விஷயங்கள் சங்கர பாஷ்யத்தில் பூர்வ பக்ஷமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்திற்கு 'டங்கர்' என்னும் பெயருள்ள ஒரு ஆசார்யர் ஒரு வ்யாக்யாநம் எழுதி இருந்தாராம். இந்த டங்கருடைய வாக்யங்களை 'வாக்ய காரருடைய வாக்யங்கள்' என்று பாஷ்ய காரர்கள் உதாஹரித்திருக்கிறார்கள். 'ப்ரஹ்மாநந்தி' என்று பாஷ்ய காரர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள வேதாந்தியும் இந்த டங்கரே என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீவேதாந்த ஸங்க்ரஹத்தின் வ்யாக்யாந கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ ஸுதர்சநாசார்யர் அம்மாதிரி 'டங்கரே

ப்ரஹ்மாநந்தி' என்று சொல்லியிருப்பதுடன், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரும், தமது 'தத்வடீகை' என்னும் க்ரந்தத்தில் அம்மாதிரியே அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். இந்த டங்கர் ஒரு பெரிய ப்ரஹ்ம வித்தாகவும் வாதங்களில் அதி ஸமர்த்தராகவும் இருந்திருக்கவேண்டுமென்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ் தேசத்து வித்வானென்னும் பொருளை விளக்கும் 'த்ரமிடாசார்யர்' என்னும் பெயரை உடைய மற்றுமொரு விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யர், ஸ்ரீ பாதராயண ஸூத்ரங்களுக்கு பாஷ்ய மொன்றையும் உபநிஷத்துக்களுக்கு பாஷ்யமொன்றையும் இயற்றியிருந்ததாகவும் அறிகின்றோம். ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர், இந்த த்ரமிடாசார்யரால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸூத்ர பாஷ்யத்தையே 'பாஷ்யம்' என்று பெயரிட்டு, அதிலிருந்து பல வாக்யங்களைத் தமது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸங்க்ரஹித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடையச் சாந்தோக்ய பாஷ்யத்திற்கு உரை எழுதுமிடத்தில், ஆநந்தகிரி என்று ப்ரஸித்தரான அத்வைத வேதாந்தி த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து, அதை ஒரு பெரிய க்ரந்தமாகப் பேசியிருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத்திலும், சிற்சில இடங்களில், அக்காலத்தில் வேறொரு பாஷ்யமும் இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதை ஸூசிப்பிக்கும் சில வாக்யங்களைக் காண்கிறோம். இந்த த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத்தையே அவர் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அம்மாதிரி எழுதி இருக்கலாமோவென்று நினைக்க ஹேது உண்டு. அக்காலத்தில் வேறு ஒரு பாஷ்யமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வேதாந்த ஸூத்ரங்கள் முதலிய பல மூல க்ரந்தங்களுக்கு பாஷ்யம் எழுதிய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் அவருடைய காலத்திற்கு முன்னிருந்த வேறு விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யர்களும் உபநிஷத்துக்களுக்கு ஒரு விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யம் எழுதாமல் விட்டுவிட்டதற்கும், அப்பொழுது இந்த த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யம் ப்ரசாரத்தில் இருந்து வந்ததே காரணமாக இருக்கலாமென்று நினைக்கக்கூடும்.

த்ரமிடாசார்யருக்குப் பிறகு ஸ்ரீவத்ஸாங்கரென்றும் குஹதேவரென்றும் இரண்டு பெரிய ஆசார்யர்கள் இருந்ததாகவும் தெரிகின்றது. ஸ்ரீ வத்ஸாங்கர் என்பவர் த்ரமிடாசார்யருடைய ஸூத்ர பாஷ்யத்திற்கு ஒரு வ்யாக்யானம் எழுதி இருந்தாராம். குஹதேவர் என்பவர் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த விஷயமாக சில பெரிய க்ரந்தங்களை இயற்றியிருந்ததாக ஏற்படுகின்றது. ஆனால் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களுள் ஒன்றாவது இப்பொழுது அகப்படவில்லை. ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள சிற்சில வாக்யங்கள், 'அந்த க்ரந்தங்கள் ஒரு காலத்தில் இருந்தன' என்பதை விளக்குகின்றனவே தவிர வேறு ஒரு சிஹ்னங்களும் அவைகளைப் பற்றி இப்பொழுது இல்லை. இந்த ஆசார்யர்களுடைய பெயர்கள் மாத்ரம் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய ஸித்தித்ரயத்திலும் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் பெருமையுடன் புகழ்ந்து பேசப்பட்டிருப்பதை எல்லாரும் பார்க்கலாம். ஸித்தித்ரயத்தில், டங்கர் பாஷ்யக்ருத் ஸ்ரீ வத்ஸாங்க மிச்ரர் ஆக இம்மூன்று விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யர்களின் பெயர்கள், பர்த்ருமித்ரர் பர்த்ருஹரி ப்ரஹ்மதத்தர் முதலிய சில அத்வைத ஆசார்யர்களின் பெயர்களுடன் கூட உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில், போதாயனர் டங்கர் த்ரமிடர் குஹதேவர் கபர்த்தி பாருசி என்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. மஹா வித்வான்களாகிய இந்த ஆசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களெல்லாம் இவ்விதம் லுப்தங்களாகிவிட்டன என்பது மிகவும் சோகிக்கத்தகுந்ததே. ஆனாலும், அந்த க்ரந்தகாரர்களாற் சொல்லப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்

களெல்லாம், இப்பொழுது ப்ரசாரத்தில் இருந்து வரும் ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய ஸித்திதரயம் முதலான க்ரந்தங்களிலும், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் இந்த இரண்டு க்ரந்தங்களிலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுப் பரிபாலிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது கொஞ்சம் ஆச்வாஸகரம்.

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் ப்ராசீநத்தன்மை இவ்வளவு மாத்ரமன்று. ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதிகள் எல்லாரும் பாஞ்சராத்ர மதாநுஸாரிகள். இந்தப் பாஞ்சராத்ரம் என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனாலேயே வெளியிடப்பட்டது என்பது அவர்களுடைய கொள்கை. இந்தப் பாஞ்சராத்ரத்தில், ஆலயங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் பகவானை அர்ச்சாரூபியாக ஆராதநம் செய்ய வேண்டுவதன கர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன்கூட, உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சித்சித்ஈச்வரர்களென்னும் தத்வ த்ரயமும், சேதநாசேதநங்களுக்கும் பகவானுக்குமுள்ள சரீர சரீரிபாவமும், ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை என்பதும் இவை முதலியவைகளே பாஞ்சராத்ரத்திற் செய்யப்பட்டுள்ள தத்வ நிர்ணயங்கள். பகவானைச் சரணமாக அடைவதே நமக்குப் பரமமான ஹிதம் என்று பாஞ்சராத்ரத்தாற் செய்யப்படும் உபதேசமும் உபநிஷத்திற்கு ஒத்ததென்பதே விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கை. புருஷார்த்த விஷயத்திலும், உபநிஷத் சொல்வதற்கும் பாஞ்சராத்ரம் சொல்வதற்கும் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை ஆகையால், பாகவத மதமென்று சொல்லப்படும் பாஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தமே ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமென்று சொல்லக்கூடும். இந்தப் பாஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தம் மஹாபாரதத்தில் விஸ்தாரமாகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீபாதராயணர், தமது வேதாந்த ஸூத்ரத்திலும், இந்தப் பாஞ்சராத்ரத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறார். ஆகையால் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமானது ஸ்ரீ வ்யாஸர் காலத்திற்கும் முந்தினது என்று சொல்லக் கூடும். ஸூத்ரங்களாவது பகவத் கீதையாவது பாஞ்சராத்ர தந்த்ரங்களாவது எவ்வளவு காலத்திற்கு முன் எப்பொழுது எழுதப் பெற்றன வென்பதைக் குறிப்பிட்டு நிர்ணயிப்பதற்கு, நமக்கு இப்பொழுது கிடைக்கும் ஸாமக்ரிகள் போதுமானவையல்ல வென்பது உண்மையே. இது வரையில் நிரூபகர்களெல்லாராலும் மஹத்தான ப்ரயாஸத்துடன் இது விஷயமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் ப்ரயத்நங்களெல்லாம் விபலமாகவேப் போயிருக்கின்றன. ஆனாலும், ஸ்தூலமாக இந்த க்ரந்தங்களெல்லாம் பஹு காலமாக வழங்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றன வென்று சொல்வதற்கு அந்த ஸாமக்ரிகள் போதுமானவைகளே. அவைகளை அவலம்பித்து, நாம், ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தை ஸ்ரீவ்யாஸர் காலத்திற்கு முன்னிருந்து வழங்கிவரும் ஸித்தாந்தமாகவே சொல்லக்கூடும் ஆழ்வார்களாலும் இந்த ஸித்தாந்தமே ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதை மிக ப்ராசீநமென்றே ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஸித்தாந்தத்தின் ஸ்வரூபம்

இப்படி பஹு காலமாக ப்ரசாரத்தில் இருந்துவரும் இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு உபநிஷத்துக்கள் எப்படி முக்ய ஆதாரமாகின்றனவென்றும் அந்த உபநிஷத் வாக்யங்கள் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கைகளை எப்படி போதிப்பிக்கின்றனவென்றும் விசாரிக்க வேண்டியது விவேகிகளுக்கு ப்ராப்தம். ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர், இந்த விசாரத்தையே செய்திருக்கிறார். 'ஸமஸ்த கல்யாணகுண கணங்களு

டன் கூடினவனும் ஹேய குணமொன்றாலும தொடப்படாதவனுமாக இருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத் எல்லாவற்றுக்கும் பரம காரணமான வஸ்து; சேதந வஸ்துவாகிற ஜீவாத்மா அசேதந வஸ்துக்களாகிற ப்ராக்ருத வஸ்துக்கள் இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும அவன் அத்யந்த விலக்ஷணன் ; அவன் சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான் ; அவனே ஸகல சேதநர்களாலும் கடை சியாக அடையத் தகுந்தவன் ; அப்படி அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய கருணையே முக்ய உபாயம்; அந்த கருணைக்கு நாம அவனிடத்தில் செய்யும் பக்தி ப்ரபத்திகள் வ்யாஜங்களாகின்றன; அந்தப பக்தியும், வேதநம உபாஸநம முதலிய சபதங்களால் குறிக் கப்படும ஜ்ஞாந விசேஷமே ; அது, உபாஸகர்களாற் செய்யப்படும வர்ணாச்ரம தர்மா நுஷ்டானத்தை அங்கமாக உடையது, அந்தப் பகவான், தனது நிதயேச்சையால், ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தில பக்தர்களுக்கு ஆநந்தகரமான ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் ஆவிர்பவித்து நிற்கிறான்; அந்த விக்ரஹமும அந்த ஸ்தாநமும அவனுடைய ஸ்வரூபம் போலவே எல்லாருக்கும பரம ப்ராப்யம்' இத்யாதியான அர்த்தங்களே உபநிஷத்துக்க ளில ப்ரதி பாதிக்கப்படுகின்றனவென்று இந்த க்ரந்தத்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

உபநிஷத்துக்களில நாம இருவகைப்பட்ட வாக்யங்களைக் காணகிறோம். சில வாக் யங்கள், 'ப்ரஹ்மம குணங்களற்றது' என்று சொல்லுகின்றன, வேறு சில வாக்யங்கள், 'ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநம பலம முதலிய கல்யாணகுணங்களெல்லாம உண்டு' என்று சொல்லுகின்றன இவை இரண்டும பரஸ்பர விருத்தங்களாகையால இரண்டும தத்வங்க ளாக இருப்பது உபபந்நமாகமாட்டாது. இவைகளுள் ஏதாவதொன்றே தத்வமாக இருக்கக்கூடும். ஆதலால், வேதங்களின ஆப்தத்வம ஸித்திக்கவேண்டுமானால இந்த இரண்டுவித வாக்யங்களுக்கும பரஸ்பரம விரோதம் வராமல ஒருவித ஸமந்வயத்தைச் செய்வது ஸாத்யமோ வென்பதை விசாரிக்கவேண்டியது அவசயமாகின்றது. குணங்க ளெல்லாம குணியின் பரிச்சேதத்தை வெளியிடுபவையாதலால், அபரிச்சிந்நமான ப்ரஹ மத்திற்குக் குணங்களைச் சொல்வது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாகமாட்டாது என்று வாதம செய்து, ஸ்ரீ சங்கராசார்யர், நிர்க்குண வாக்யங்களுக்கே ப்ராதாந்யம கொடுத்தல வேண்டு மென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார். 'ஏகமேவாத்விதீயம்' [வஸ்து ஒன்றே, இரண்டாவது இல்லை] 'நேஹ நாநாஸ்தி' [பல வகைப்பட்டது என்பதே இவவிடத்தில இல்லை] இத்யாதியாக ப்ரஹ்மைக்யத்தை விளக்கும வாக்யங்களே அவருக்கு ப்ரமாணம். 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லும வாக்யங்களெல்லாம அவருக்கு அப்ரமாணங்களாகின்றன இவை, கார்ய ப்ரஹ்மமென்று வ்யவஹரிக்கப படும் மாயா கல்பித ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியவையென்று அவைகளை அவர் ஒதுக்கிவிடு கிறார். இம்மாதிரி 'உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய வாக்யங்கள் சில, தாழ்ந்த ப்ரஹ்மத் தைப் பற்றியவை மற்றவை' என்று விபாகம செய்வதற்கு உபநிஷத்தில ப்ரமாண மொன்றும காணப்படவில்லை என்பதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் இதற்குச் செய்யும முக்ய ஆக்ஷேபம. உபநிஷத்துக்கள், நிர்க்குண ப்ரஹ்மம என்று ஒன்று உண்டு என்று ஓரிடத் திலும பேசவே இல்லையாதலால், நிர்க்குண வாக்யங்களுக்கு க்ஷயம விநாசம முதலிய ஹேய குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை யென்பதில தாத்பர்யமென்றே நாம பொருள் கொள்ளுதல வேண்டும என்பதுதான் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய அபிப்ராயம

'சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும வேறுபட்ட வஸ்துக்களென றும் அவை ஸத்யங்களென்றும் சொல்வது, ப்ரஹ்மம ஒன்றே உண்டு என்று சொல்வ

தற்கு விரோதியாதோ ? ' என்று ஜங்கமும் சங்கைக்கும் பிணக்குமாறு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. அவை வேறுபட்ட வஸ்துக்களானாலும், அவை ப்ரஹ்மத்தைவிட்டுத் தனித்து நிற்க யோக்யதையற்றவைகளாகவும் ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாகவும் இருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மம் ஒன்றே இருக்கிறது என்று சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநாசேதநங்களின் இருப்பு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் விரோதிக்கமாட்டாது. ப்ரளய தசையிலும் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் இந்த ப்ரஹ்மமொன்றே உண்டு, ப்ரளய தசையில் மிக வும் ஸூக்ஷ்மமாய் எவ்வித நாம ரூபங்களுமற்று நிற்கும் சேதநாசேதநங்களை தனது விசேஷணமாக அந்த ப்ரஹ்மம் உடைத்தாயிருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டிதசையில் அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களே, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தால், ஸூக்ஷ்மதசையை விட்டு ஸ்தூலங்களாகி, ப்ரளயதசையிற்போலவே அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாக இருக்கின்றன. இவ்வாறு அந்த விசேஷணங்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்த இருப்பே ஒருபொழுதும் இல்லையாதலால், ப்ரஹ்மம் ஒன்று தான் உண்டு என்று சொல்வதற்கு ஆக்ஷேபம் இருக்க இடமில்லை. இதுதான் அவ்வாறு சொல்லப்படும் ஸமாதானம். 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம், மற்றவை அஸத்யம்' என்பதையும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். 'ஸத்யம' என்னும் சப்தத்திற்கு விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமிராமலிருப்பதைப் பொருளாகச் சொல்லி சேதநாசேதநங்களை விசேஷணங்களாக உடைய தாமியாயிருக்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித மாறுதலும் இல்லையாதலாலும் விசேஷணமாயிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கு மாத்ரம் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயகாலங்களில் மாறுதல்கள் உண்டாகிறபடியாலும் ப்ரஹ்மம் ஸத்யமாகவும் மற்றவை அஸத்யங்களாகவும் ஆகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும் என்று வாதிக்கிறார்கள். சேதநர்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தின் ஸங்கோச விகாஸங்களாகிற மாறுதலும், அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வரூபத்திலேயே மாறுதலும் உண்டு. அந்தக் காரணத்தாலேயே அவைகள் அஸத்யங்களாகின்றனவென்று அவர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. விசேஷணங்களாய் நிற்கும் சேதநாசேதநங்களில் ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பமடியாக இவ்விதங்களான மாறுதல்கள் தென்பட்டபோதிலும், அவைகளை விசேஷணங்களாயுடைய ப்ரஹ்மத்தை அந்த மாறுதல்கள் ஸ்பர்சிக்கமாட்டாவென்பதும் அவர்களுடைய கொள்கை. இப்படி அவர்கள் கொள்கை கொள்வது, அவித்யையால் ப்ரஹ்மம் ஆக்ரமிக்கப்பட்டபோதிலும் அந்த அவித்யையின் கார்யங்களால் அந்த ப்ரஹ்மம் தொடப்படாமலே இருக்கின்றது என்று அத்வைதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் கொள்கையைப் போன்றதே. இவ்வாறு 'ப்ரஹ்மம் குணமற்றது' என்னும் அர்த்த முள்ள உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு ஹேயகுணங்கள் இல்லை என்பதில் தாத்பர்யமென்றும், ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநா சேதந வஸ்துக்களாகிற விசேஷணங்கள் மாத்ரம் மாறுதலை அடைகின்றன வென்பதில் தாத்பர்யமென்றும், ப்ரஹ்மைகயத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு விசேஷணங்களுடன் கூடிய விசேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மத்திலேயே தாத்பர்யமென்றும், 'ப்ரஹ்மம் அத்விதீயம்' [அதாவது, இரண்டாவது இல்லை] என்னும் வாக்யங்களுக்கு அந்த ப்ரஹ்மத்தைத் தவிரத்து வேறு நியந்தா இல்லை யென்பதில் தாத்பர்யமென்றும்; அர்த்தம் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விருத்தங்கள் போலத்தோன்றும் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் சரியான ஸமந்வயம் சொல்லப்பட்டு விடுகின்றன வன்றோ ?

டன் கூடினவனும் ஹேய குணமொன்றாலும தொடப்படாதவனும் இருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத் எல்லாவற்றுக்கும் பரம காரணமான வஸ்து; சேதந வஸ்துவாகிற ஜீவாத்மா அசேதந வஸ்துக்களாகிற ப்ராக்ருத வஸ்துக்கள் இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் அவன் அத்யந்த விலக்ஷணன், அவன் சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான்; அவனே ஸகல சேதநர்களாலும் கடைசியாக அடையத் தகுந்தவன்; அப்படி அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய கருணையே முக்ய உபாயம்; அந்த கருணைக்கு நாம் அவனிடத்தில் செய்யும் பக்தி ப்ரபத்திகள் வ்யாஜங்களாகின்றன; அந்தப் பக்தியும், வேதநம் உபாஸநம் முதலிய சப்தங்களால் குறிக்கப்படும் ஜ்ஞாந விசேஷமே, அது, உபாஸகர்களால் செய்யப்படும் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்தை அங்கமாக உடையது, அந்தப் பகவான், தனது நித்யேச்சையால், ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தில் பக்தர்களுக்கு ஆநந்தகரமான ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் ஆவிர்பவித்து நிற்கிறான்; அந்த விக்ரஹமும் அந்த ஸ்தாநமும் அவனுடைய ஸ்வரூபம் போலவே எல்லாருக்கும் பரம ப்ராப்யம்' இத்யாதியான அர்த்தங்களே உபநிஷத்துக்களில் ப்ரதி பாதிக்கப்படுகின்றனவென்று இந்த க்ரந்தத்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

உபநிஷத்துக்களில் நாம் இருவகைப்பட்ட வாக்யங்களைக் காண்கிறோம். சில வாக்யங்கள், 'ப்ரஹ்மம் குணங்களற்றது' என்று சொல்லுகின்றன, வேறு சில வாக்யங்கள், 'ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநம் பலம் முதலிய கல்யாணகுணங்களெல்லாம் உண்டு' என்று சொல்லுகின்றன இவை இரண்டும் பரஸ்பர விருத்தங்களாகையால் இரண்டும் தத்வங்களாக இருப்பது உபபந்நமாகமாட்டாது இவைகளுள் ஏதாவதொன்றே தத்வமாக இருக்கக்கூடும். ஆதலால், வேதங்களின் ஆப்தத்வம் ஸித்திக்கவேண்டுமானால் இந்த இரண்டுவித வாக்யங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விரோதம் வாராமல் ஒருவித ஸமந்வயத்தைச் செய்வது ஸாத்யமோ வென்பதை விசாரிக்கவேண்டியது அவச்யமாகின்றது குணங்களெல்லாம் குணியின் பரிச்சேதத்தை வெளியிடுபவையாதலால், அபரிச்சிந்நமான ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்களைச் சொல்வது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாகமாட்டாது என்று வாதம் செய்து, ஸ்ரீ சங்கராசார்யர், நிர்குண வாக்யங்களுக்கே ப்ராதாந்யம் கொடுத்தல் வேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார் 'ஏகமேவாத்விதீயம்' [வஸ்து ஒன்றே, இரண்டாவது இல்லை] 'நேஹ நாநாஸ்தி' [பல வகைப்பட்டது என்பதே இவ்விடத்தில் இல்லை] இத்யாதியாக ப்ரஹ்மைக்யத்தை விளக்கும் வாக்யங்களே அவருக்கு ப்ரமாணம். 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம் அவருக்கு அப்ரமாணங்களாகின்றன. இவை, கார்ய ப்ரஹ்மமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் மாயா கல்பித ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியவையென்று அவைகளை அவர் ஒதுக்கிவிடுகிறார். இம்மாதிரி 'உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய வாக்யங்கள் சில, தாழ்ந்த ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியவை மற்றவை' என்று விபாகம் செய்வதற்கு உபநிஷத்தில் ப்ரமாணமொன்றும் காணப்படவில்லை என்பதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் இதற்குச் செய்யும் முக்ய ஆக்ஷேபம் உபநிஷத்துக்கள், நிர்குண ப்ரஹ்மம் என்று ஒன்று உண்டு என்று ஓரிடத்திலும் பேசவே இல்லையாதலால், நிர்குண வாக்யங்களுக்கு க்ஷயம் விநாசம் முதலிய ஹேய குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை யென்பதில் தாத்பர்யமென்றே நாம் பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதுதான் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய அபிப்ராயம்.

'சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்துக்களென்றும் அவை ஸத்யங்களென்றும் சொல்வது, ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு என்று சொல்லு

தற்கு விரோதியாதோ" என்று ஜனிக்கும் சங்கைக்கும் பின்வருமாறு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. அவை வேறுபட்ட வஸ்துக்களானாலும், அவை பரஹ்மத்தைவிட்டுத் தனித்து நிற்க யோக்யதையற்றவைகளாகவும் பரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாகவும் இருக்கிறபடியால், பரஹ்மம் ஒன்றே இருக்கிறது என்று சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநாசேதநங்களின் இருப்பு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் விரோதிக்கமாட்டாது ப்ரளய தசையிலும் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் இந்த பரஹ்மமொன்றே உண்டு, ப்ரளய தசையில் மிக வும் ஸூக்ஷ்மமாய் எவ்வித நாம ரூபங்களுமற்று நிற்கும் சேதநாசேதநங்களை தனது விசேஷணமாக அந்த பரஹ்மம் உடைத்தாயிருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டிதசையில் அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களே, அந்த பரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தால், ஸூக்ஷ்மதசையை விட்டு ஸ்தூலங்களாகி, ப்ரளயதசையிற்போலவே அந்த பரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாக இருக்கின்றன இவ்வாறு அந்த விசேஷணங்களுக்கு பரஹ்மத்தைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்த இருப்பே ஒருபொழுதும் இல்லையாதலால், பரஹ்மம் ஒன்று தான் உண்டு என்று சொல்வதற்கு ஆக்ஷேபம் இருக்க இடமில்லை இதுதான் அவர்ற சொல்லப்படும் ஸமாதானம் 'பரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம், மற்றவை அஸத்யம்' என்பதையும் விசிஷ்டாத வைதிகள் ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் 'ஸத்யம்' என்னும் சப்தத்திற்கு விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமின்றாமலிருப்பதைப் பொருளாகச் சொல்லி சேதநாசேதநங்களை விசேஷணங்களாக உடைய தாமியாயிருக்கும் பரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித மாறுதலும் இல்லையாதலாலும் விசேஷணமாயிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கு மாத்ரம் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயகாலங்களில் மாறுதல்கள் உண்டாகிறபடியாலும் பரஹ்மம் ஸத்யமாகவும் மற்றவை அஸத்யங்களாகவும் ஆகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும் என்று வாதிக்கிறார்கள். சேதநர்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தின் ஸங்கோச விகாஸங்களாகிற மாறுதலும், அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வரூபத்திலேயே மாறுதலும் உண்டு. அந்தக் காரணத்தாலேயே அவைகள் அஸத்யங்களாகின்றனவென்று அவர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது விசேஷணங்களாய் நிற்கும் சேதநாசேதநங்களில் பரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பமடியாக இவ்விதங்களான மாறுதல்கள் தென்பட்டபோதிலும், அவைகளை விசேஷணங்களாயுடைய ப்ரஹ்மத்தை அந்த மாறுதல்கள் ஸ்பர்சிக்கமாட்டாவென்பதும் அவர்களுடைய கொள்கை. இப்படி அவர்கள் கொள்கை கொள்வது, அவித்யையால் பரஹ்மம் ஆக்ரமிக்கப்பட்டபோதிலும் அந்த அவித்யையின் கார்யங்களால் அந்த பரஹ்மம் தொடப்படாமலே இருக்கின்றது என்று அத்வைதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் கொள்கையைப் போன்றதே இவ்வாறு 'ப்ரஹ்மம் குணமற்றது' என்னும் ஆத்தர்கள் உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு ஹேயகுணங்கள் இல்லை என்பதில் தாத்பர்யமென்றும், ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநா சேதந வஸ்துக்களாகிற விசேஷணங்கள் மாத்ரம் மாறுதலை அடைகின்றனவென்பதில் தாத்பர்யமென்றும், பரஹ்மைக்யத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு விசேஷணங்களுடன் கூடிய விசேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மத்திலேயே தாத்பர்யமென்றும், 'பரஹ்மம் அத்விதீயம்' [அதாவது, இரண்டாவது இல்லை] என்னும் வாக்யங்களுக்கு அந்த பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறு நியந்தா இல்லை யென்பதில் தாத்பர்யமென்றும், ஆத்தம் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விருத்தங்கள் போலத்தோன்றும் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் சரியான ஸமந்வயம் சொல்லப்பட்டு விடுகின்றன வன்றோ?

க்ரந்தத்தின விஷய விவரணம்.

இவையெலலாம, வேதவாகயஙகளுககு ஸவிசேஷ பாதவததை நிரூபிககும முதல பாகததில, இநத கரநததநில, விஸதாரமாக விவரிககபபடடிருககினறன இவைகளை விவரிககுமிடததில ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய ஆாஜஜவமும, வேத வாகயஙகளின உளள படியான தாதபாயததைக கணடு பிடிபபதிலும அவைகளைத தெளிவாக வெளியிடுவதிலு முளள திறமையும, உணமையை அறியவேணடும எனபதிலுளள ஆகரஹமற்ற சுதத மான ஆவலும், இவை முதலிய சிறநத குணஙகள அநயாதருசமாக பரகாசிபபது இநத கரநததமதை அவதாநததுடனும சரததையுடனும படிககுமவாகளெலலாருககும நனகு விளஙகும. இவவிதம பஹு பாகாரமாகத தமது பக்ஷததை ஸாதிககும பரமாணஙகளை உபநயஸிதது விடடு, பிறகு பரமத சஙகையின நிரஸநததில இநத கரநதம பரவருததிக கினறது சஙகர பாஸகர யாதவ பரகாச மதஙகளை நிரஸிபபதுடன, ஸ்ரீமந நாராயணனைத தவிரதத வேறு தேவதைகளுககுப பரம காரணதவததைச சொலலும மதஙகளும நிர ஸிககபபடுகினறன வேதவாகயஙகளை எடுததுக கொணடாலும அநத வேதததிறகு உபபருஹமணஙகளாகிற ஸமருதி இதிஹாஸ புராணாதிகளை எடுததுககொணடாலும, சரி யான நயாய விசாரம செயபவாகளுககு, எலலா வாகயஙகளாலும ஸ்ரீமந நாராயணனே பரததவமாகச சொலலபபடுகிறான எனபது நனறாக விளஙகும இதறகுப பிறகு, இது வரை உபபாதிககபபடட அாததததை தருடபபடுததும் பொருடடு வயுதபதயபாவ வாதமெனறு சொலலபபடும மீமாமஸா மதம கணடிககபபடுகினறது. ஸ்ரீ பாஷயம முதலியவைகளில இது ஸமபததமாக காணபபடும யுததிகளையும பரமாணஙகளையும காடடிலும விசேஷிதத யுகதிகளையும பரமாணங்களையும இவவிடததிற காணலாம

இவவாறு வேறு மதஙகளின நிரஸநததைச செயத பிறகு, விசிஷடாதவைதிகளைக தவிரதத மறறை வேதாநதிகளுககு அநபிதமான நிதய விபூதியின ஸமாததநததைக கடைசியாகச செயகிறார இநத பராகருத பரபஞசததிறகு வெளிபபட்டு அபராகருத மான ஸதாந விசேஷம ஒன்று இருககினறது எனறும, அதில ஒரு பொழுதும காம பந ததில அகபபடாத சில ஜீவ கோடிகள் எபபொழுதும பரமாதமாவின மஹிமையைப பாாதது அதனால உணடாகும ஆநநதத்தை அநுபவிததுககொணடிருககிறாாகளெனறும, அவ்விடததில பகவான திவய மஙகள விகரஹமொனறை எடுததுககொணடு நிதயாகளுக கும முகதர்களுககும பரகாசிததுககொணடிருககிறானெனறும,இவையெலலாம பரமாதம ஸவரூபததிறகு, மறறை பராகருத பரபஞசமபோல, பரகாரஙகளாக இருககையிலும அவைகளைபபோல பரளய காலததில எவவித லயததையும அடையாமலே அநதப பர மாதமாவின நிதய ஸஙகலபம காரணமாக நிதயஙகளாகவே இருககினறனவென்றும, இநத ஸதாந விசேஷததை அடைவதறகு முகத ஜீவன்களால போகபபடும மாாகக மொன்று அாசசிராதியாகக கிடககிறதென்றும உபநிஷத வாகயங்களிலிருநது ஏற்படுகின் றன வெனபது இவவிடததில் உபபாதிககபபட்டிருககினறது இவைகளை ஸமாததிபப தில சுருதி ஸம்ருதி முதலியவைகளின வாகயஙகளே பரமாணஙகளாக அவலமபிககப பட்டிருககின்றன. இமமாதிரி கேவலம சாஸதர பரமாணததை மாதரம ஆதாரமாகக கொணடு இவை ஸமாததிககப பட்டிருககினறன எனனும காரணததால, இவை அவ்வளவாக ஆதரணீயஙகளாக மாட்டா வெனபது சில இககாலததிய நிரூபாக களின் அபிப்ராயம். ஏதோ ஒரு அபிநிவேசததால ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா இவைகளை

விசிஷ்டாத்வைத மதக்கொள்கைகளுள் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டாரென்றும் இப்படி இவைகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள விசிஷ்டாத்வைத மதம் மற்றை அம்சங்களில் மிக்க சலாக்யமாக இருப்பதால் இந்தத் தோஷம் அதை அவ்வளவாகப் பாதிக்கமாட்டாதென்றும் இந்த நிரூபகர்கள் க்ரந்தங்களில் எழுதி இருப்பதை நாம் படித்திருக்கிறோம். ஆனால், எவ்விதத்தில் இந்தக் கொள்கையின் அப்யுபகமம் விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்குக் குறைவை உண்டு பண்ணுகின்றது என்பது மாத்ரம் நமக்கு விளங்கவில்லை. யுக்திகளால் எவையெவை ஸ்தாபிக்கத் தகுந்தவைகளோ அவையவை மாத்ரம் ஸாதுவென்று நம்மால் ஒத்துக்கொள்ளத்தகுந்தவை என்பது அவர்களின் அபிப்ராயமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், ஆப்த வாக்யங்களைக் கொண்டு மாத்ரம் ஸ்தாபிக்கத் தகுந்தவைகளான அதீந்த்ரிய வஸ்துக்களையெல்லாம் அவர்கள் நிராகரிக்க ப்ரஸங்கிக்கும். அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள் முதலிய எல்லா வேதாந்திகளும் அதீந்த்ரிய விஷயங்களின் விஷயத்தில் வேதாந்தங்களையும் ஸ்ம்ருதி முதலிய உபப்ருஹ்மணங்களையுமே ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த்ரியங்களுக்குக் கோசரங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைத் தவிர்த்து மற்றை ஒன்றிலும் யுக்திக்கு அவகாசம் இல்லையாகையால், இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாததான நித்ய விபூதி விஷயத்தில் யுக்திகளுக்கு இடமில்லையென்று சொல்வது அந்த நித்ய விபூதிக்காவது அதன் உண்மையை ஒத்துக்கொள்ளும் விசிஷ்டாத்வைதத்திற்காவது எவ்வித குறைவையும் ஆவஹிக்கமாட்டாது. ஸாவசக்தனான ஈச்வரன் இம்மாதிரி ஒரு லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவோ அல்லது அதை நித்யமாக ஸ்தாபிக்கவோ அஸாதாரணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹ மொன்றை எடுத்துக்கொள்ளவோ எப்படி அசக்தனுவான? ஆகையால், இந்த நித்ய விபூதியைக் கண்டு ஒருவரும் பயப்படுவதற்குக் காரணமில்லை. வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்பவரெல்லாரும் இந்த விபூதியை ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும், இதை ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் அவர்கள் வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தில் அதிசங்கை செய்தவராவார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

க்ரந்த கர்த்தாவின் சரித்ரம்.

இந்த க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர், சென்னைப் பட்டணத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் என்னும் ஸ்ரீ க்ராமத்தில் ஸ்ரீ கேசவ ஸோமயாஜி என்னும் மஹாநுக்குப் புத்ரராகச் சற்றேறக்குறைய 917 வருஷங்களுக்கு முன் அவதரித்தார். ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ சைல பூர்ணருக்கு இரண்டு ஸஹோதரிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவராகிய காந்திமதி என்பவரே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய தாயார். பால்யத்தில் பால சிக்ஷையெல்லாம் முடிந்தபிறகு, மேல்கொண்ட வித்யாப்யாஸத்திற்காக அப்பொழுது காஞ்சீபுரத்தில் ப்ரஸித்த வித்வானாக இருந்த யாதவ ப்ரகாசர் என்பவரிடம் இந்தக் குழந்தையின் அம்மானாகிற ஸ்ரீ சைல பூர்ணர் இவரை ஒப்புவிக்க, இவர் அந்த ஆசார்யருடைய க்ருஹத்திலேயே வஸித்துக்கொண்டு அவரால் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது நல்வழியில் சிக்ஷிக்கப்பட்டவராய், அவரிடமிருந்து தர்க்கம் மீமாம்ஸை முதலிய ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களையெல்லாம் பூர்ணமாகவும் தெளிவாகவும் கற்றுக்கொண்டார். பூர்வ மஹாரிஷிகளின் காலத்தில் குழந்தைகளை ஆசார்யர்களிடம் வித்யாப்யாஸத்திற்கு ஒப்புவித்தால், அந்தக் குழந்தைகள், அந்த ஆசார்யனுடைய க்ருஹத்திலேயே இருந்துகொண்டு, பிக்ஷாசரணத்தால் கிடைக்கும் அன்னத்தை ஆசார்யனிடம் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்துவிட்டு, பிறகு அவருடைய

அநுமதி பெற்றவர்களாய அவரால் கொடுக்கப்படும் அந்நத்தைப் புஜித்து அம்மாதிரி வர்த்தித்து வருவது வழக்கம் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் காலத்திலும் அந்த வழக்கம் நடையாடி வந்ததாகத் தெரிகின்றது பால்யத்தில் அம்மாதிரியான சிக்ஷை சிறுவர்களுக்குக் ப்ராப்தமாகும் பக்ஷத்திலன்றோ, அச்சிறுவர்களுக்கு நற்குணமும் நன்னடத்தையும் நன்றாக ஏற்படும் ? இந்த ஏற்பாட்டுக்கு நேர் விருத்தமாக இக்காலத்திய சிறுவர்கள் ஸ்வதந்த்ரமாகத் தமக்கு இஷ்டப்பட்ட இடங்களில் புஜித்துக்கொண்டு தமக்கு அபிருசியான இடங்களில் வஸிக்கும்படிக்கும் ஸ்தஸ்த விவேகமிராமல் ஸங்கங்களைச் செய்து கொள்ளும்படிக்கும் தாய் தந்தைகளால் கைவிடப்பட்டு நிற்கிறார்களே இதைப் பார்க்கும் நமக்கு இனி ஜந ஸமூஹத்திற்கு நன்மை எப்படி ஸம்பவிக்கப் போகின்றதென்று பெருத்த சங்கைகள் மனதில் உதிக்கின்றன இக்காலத்திய சிறுவர்கள் தெய்வ பக்தியிராமலும் பெரியோர்களிடம் எவ்வித மர்யாதையையும் பாராட்டாமலும் சாஸ்த்ரங்களுக்குக் கட்டுப்படாமலும் மனம்போன போக்கே நடந்து வந்தால், அப்படி அவர்கள் நடப்பது முழுவதும் அவர்களே நாம் பால்யத்தில் வளர்த்து வருவதிலுள்ள தோஷங்களின் பலமென்றே அறிதல்வேண்டும்

யாதவ ப்ரகாசரிடம் ஸம்சிக்ஷிதராய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் வித்யைகளை அப்யஸித்து வருகையில், ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருக்கு வேதாந்தவித்யையை அப்யஸிக்கும் பாவம் நேர்ந்தது சில வேதாந்த க்ரந்தங்கள் படித்த பிறகு உபநிஷத்துக்களைப் படிக்க ஆரம்பித்து அப்படிப்பில் ஸ்வல்ப காலம் சென்றபொழுது சில உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு யாதவ ப்ரகாசரால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் தமது மநஸ்ஸுக்கு ப்ரசஸ்தமாகத் தோன்றவில்லையாதலால் வேறுவிதமாக அர்த்தம் சொல்லலாகாதோ வென்று இரண்டொரு தடவை சிஷ்யர் ஆசார்யரைக் கேட்க, அதுகாரணமாக இருவர்களுக்கும் அப்ரீதி உண்டாகி இருவரும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் விலகும்படி நேர்ந்தது அதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர், தேவராஜப் பெருமாள் ஸந்நிதியில் எம்பெருமானுக்கு யதோசிதம் பலவித கைங்கர்யங்களைச் செய்து வர்த்தித்து வருகையில், அவருக்கு அநுரூபமான ஒரு மனைவி நேரவே அவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டு அவர் க்ருஹஸ்த தர்மங்களைச் செய்து கொண்டு காலத்தை நயிப்பித்து வந்தார். இந்த ஸமயம் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யர் அதிவ்ருத்தராயிருந்த காலம் ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்துகொண்டு அவர் அநேக சிஷ்யர்களுக்கு அப்பொழுது வேதாந்த க்ரந்தங்களை ப்ரவசநம் செய்து வந்து கொண்டிருந்தார் கர்ணாகர்ணிகமாக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய மேதையையும் பகவத் பக்தியையும் அநுஷ்டானப் பெருமையையும் பற்றி ஸ்ரீ யாமுநாசார்யர் கேட்டு, அவரைத் தம்மிடம் அழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆவலுடையவராய், மஹா பூர்ணர் என்னும் தமது சிஷ்யரொருவரை ஸ்ரீரங்கமிருந்து காஞ்சீபுரத்திற்கு அனுப்பினார். ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரும் ஏற்கெனவே ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய மஹிமையைப் பற்றிப்பல வாறாகக் கேட்டிருந்த படியால், இவ்விதம் அவர் தம்மை அவரிடம் வரும்படி நியமித்ததைப் பெரியதொரு பாக்யமாக நினைத்து உடனே அந்த மஹா பூர்ணருடன் ஸ்ரீரங்கம் புறப்பட்டுப்போனார் அவர் ஸ்ரீரங்கம் சேர்ந்த தினத்தில், அவர் வருவதற்கு இரண்டொரு முஹூர்த்தம் முன்னதாக ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருக்கு ப்ராண வியோகம் நேர்ந்து விட்டது அப்படி நேர்ந்ததில் மிக்க சோகமடைந்தவராய், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர், ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய உத்தர க்ரியைகள் முடியும் வரையில் அவ்விடம் இருந்துவிட்டு, திரும்ப காஞ்சீபுரம் வந்து முன்போலவே பகவத் ஸந்நிதியில் கைங்கர்யங்களைச் செய்து கொண்டு வந

தாா அநதக காலததில, ஸ்ரீ தேவராஜப பெருமாளிடம இருநத பரீதயதிசயததால் காலம முழுவதையும பெருமாள ஸநநிதியிலேயே செலுததிக கொணடு வேறு விஷயங களெலலாவறறையும மறநது பகவதேதக சிததராய வாததிதது வநத காஞசீபூாணா என னும ஒரு சூதர பகதருடன இவருககு ஸமாகமம நோநதது அபபொழுது அவவிரு வருககும பாஸ்பரம ஸௌஹாாததம பரபலமாக உணடாயிறறு இ விதம அநத ஸஹருததுடன பகவத குணாநுபவததைச செயதுகொணடு ஸவலப காலம கழிநதபின், ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருககு ஸ்ரீரங்கம போகவேணடுமெனறும ஸ்ரீ யாமுநாசாாயருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ மஹாபூாணாிடமிருந்து மநதரோபதேசங்களைப பெறறுக கொள்ள வேணடுமெனறும தவரை ஒன்று உண்டாகி ஸ்ரீகாஞசீபூாணாிடம தமது அபிபராய ைதச் சொலலிவிடடு அவரிடமிருநது புறப்பட்டு வருகையில, மார்ககததில ஸ்ரீ மதுராந் தகததில ஸ்ரீமஹாபூர்ணரை ஸந்திககும்படி நோந்தது. எதிா பாராத இநத ஸநதியால இருவரும மிகக ஸந்தோஷம் அடைந்தாாகள். உடனே அவவிடததிலேயே ஸ்ரீ மஹா பூர்ணா ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருககு 'அஷ்டாக்ஷரம' என்னும மநதா ரதநததை உபதேசம் செய்தாா. உபதேசம ஆனபிறகு இருவருமாகக காஞசீபுரம சோநது கொஞசகாலம வேதாநத விசாரங்களைச செயதுகொண்டு காலததைபபோககி வநதார்கள். பிறகு, ஸ்ரீ மஹாபூாணா ~~காஞசீபுர~~ம திருமபிப போகுமபடி ஸமபவிககவே, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாா யரும ஸமஸாரததிலிருநது விரகதராய நானகாவது ஆசரமததை ஸவீகரிதது, ஸ்ரீதேவ ராஜப பெருமாள் ஸநநிதியிலேயே இருநதுகொணடு, தமமை ஆசரயிதத ஆஸதிகாகளெல லாருககும வேதாநத பரவசநம செயது கொணடு வநதாா இககாலததில, காஞசீபுரத திறகு ஸமீபததில இருககும கூரம ஒனனும கராமததில வஸிதது வநத மிகக தநிகரான ஸ்ரீ கூரேசன எனனும ஒரு ஆஸதிகரும, ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருடைய பாகிநேயரான தாசரதி எனபவரும இனனும மறறவாகளும அவரை ஆசாாயனாக வரிதது அவருடைய முகய சிஷயாகளாக இருநது வநதாாகள

இவவிதம ஸவலப காலம சென்ற பிறகு ஸ்ரீரஙகததிலிருநது அநேக ஸ்ரீவைஷண வாகள ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயரை ஸ்ரீரஙகம வரவேணடுமெனறு பராாததிகக, அநத பராாத தனைககு இணஙகி, தமது ஆபத சிஷயரான தாசரதி எனபவருடன ஸ்ரீரஙகம போயச சோநதாா இவா காஞசீபுரததை விடடுப புறபபடடுப போன ஸவலப தினஙகளுககெல லாம, ஸ்ரீ கூரேசனும, தமது தனமெலலாவறறையும ஏழை ஜனஙகளிடம பஙகிடடு விடடு, தாமும தமது பதநியுமாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயரிடம போய, அவவிடததில உஞச வ்ருததி செயது அதனால ஜீவிதது, ஆசாாய கைஙகாயததைச செயது கொணடு பரமாநநதததை அநுபவிதது வநதாா ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயரும, இநத ஸமயததில, தமககெனறு சில உயாநத ரஹஸய உபதேசஙகளை ஜாகரதையுடன ஸமரக்ஷிததுக கொணடு வநத ஸ்ரீயாமுநாசாாய சிஷயாகளான கோஷ்டீபூாணா முதலான ஆசா ாயாகளை, சாஸதரததில சொலலியிருககிறபடி உபஸதநம செயது அவாகளிடமிருநது அநத உபதேசஙகளெலலாவறறையும யதாவததாகப பெறறுக கொணடாா ஸ்ரீகோஷ்டீ பூாணாிடமிருநது மநதரஙகளை கரஹிபபதறகாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா பதினெடடு தடவை ஸ்ரீரஙகமிருநது திருககோடடியூா போய வநததாக ஐதிஹ்யம சொலலுகினறது இககாலததிலதான, திருபபதி யாத்திரையாகப போய அவவிடத்தில ஒருவாஷகாலமிருநது தமது அமமானாகிற ஸ்ரீ சைலபூாணாிடமிருநது ஸ்ரீ ராமாயணததின ரஹஸயா ததங களை கரஹிததாா.

இப்படி ரஹஸ்யார்த்தங்களின் உபதேசங்களெல்லாவற்றையும் பெற்ற பிறகு, பூர்வாசார்யர்களால் பரம்பரையாக உபதேசிக்கப்பட்டுவந்துள்ள விசேஷார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் பிற்காலத்தில் வரும் மஹா ஜநங்களின் உபகாரத்தின்பொருட்டு க்ரந்த ரூபமாக எழுதிவைக்கவேண்டுமென்னும் ஓர் அத்யுதாரமான எண்ணம் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருக்கு உதித்தது. அதன் பலமாக அவர் அநுக்ரஹித்தருளிய முதல் க்ரந்தம், இந்த ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமே. பிறகு ஸ்ரீ வ்யாஸ ஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுத ஆரம்பித்தவராய், அதைப் பூர்வாசார்யர்கள் அநுக்ரஹித்திருக்கும் ப்ரகாரம் எழுத விரும்பி, அதற்காக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் தமது சிஷ்யராகிற ஸ்ரீ கூரேசனுடனும் இன்னும் வேறு சிஷ்யர்களுடனும் உத்தரதேச யாத்ரை போய் காச்மீரதேசம் சேர்ந்து அவ்விடத்தில் இருந்த ஸ்ரீபோதாயந வ்ருத்தியைப் படித்து, பிறகு அவ்விடமிருந்து திரும்பி ஸ்ரீ ரங்கம் வந்து, ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸஹாயத்தைக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்தருளினார். இந்த யாத்ரையில் ஸ்ரீகூரேசனைத் தவிர்த்து வேறு அநேக சிஷ்யர்களும் கூடப் போனார்களென்றும், முதலில் ஆழ்வார் திருநகரி முதலிய தக்ஷிணதேசங்களுக்குப்போய் பிறகு அங்கிருந்து அநந்தசயந மார்க்கமாக த்வாரகை மதுரை பதரீகாச்ரமம் போய் அங்கிருந்து காச்மீரம் சேர்ந்ததாகத் தெரியவருகிறது. காச்மீரத்தில் இருக்கும் பொழுது அவர்களுக்கு வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைப்படிப்பதற்கு மாத்ரம் அநுமதி கிடைத்ததென்றும் அதன் ப்ரதி ஒன்றை எழுதிப் போவதற்கு அங்கிருந்தவர்கள் அநுமதி கொடுக்கவில்லையென்றும், அதற்காக ஸ்ரீ கூரேசன் அங்கிருந்த காலத்தில் வ்ருத்தி க்ரந்தம் முழுவதையும் நெட்டுருச் செய்து வந்தார் என்றும் ஐதிஹ்யம் சொல்லுகின்றது. வ்ருத்தி க்ரந்தத்தின் வாக்யங்களென்று சில வாக்யங்கள் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் தென்படுகின்றனவென்பதே இவர் வ்ருத்தி க்ரந்தத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டே ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்தார் என்பதற்குப் போதுமான ப்ரமாணம். இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைப் படிக்கும்பொருட்டு இவர் காச்மீர யாத்ரை செய்தார் என்பது உண்மையாக இருக்குமோவென்று சங்கிப்பார் சிலருண்டு. பாதக ப்ரமாணம் அகப்படாத வரையில் ஐதிஹ்யங்கள் எல்லாம் நமக்கு ப்ரமாணங்களேயாகையால், இப்படி அவர்கள் சங்கிப்பதற்கு எவ்வித ஹேதுவுமில்லை.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்த பிறகு, வேதாந்த ஸாரம் வேதாந்த தீபம் என்னும் க்ரந்தங்களையும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஸங்க்ரஹமாக படிக்கிறவர்களின் ஸௌகர்யத்தை உத்தேசித்து, தனித்தனியே செய்தருளினார். இவைகளுக்குப் பிறகு பகவத் கீதாபாஷ்யமும் கத்யத்ரயமும் நித்ய க்ரந்தமும் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்து கொண்டு இவர் ஆசரித்தார்களை அநுக்ரஹித்த காலத்தில் ஆயிரக்கணக்காக ஜநங்கள் இவருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்தார்கள். சற்றேறக்குறைய எழுநூறு ஸந்யாஸிகளும், எழுபத்திநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளென்று பிறகு ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரால் பொறுக்கி எடுத்து நியமிக்கும் படியான பலவித யோக்யதையுள்ள பெரியோர்களும், இன்னும் கணக்கற்ற அநேக புண்ய புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரை தைவமாகவே தொழுது வந்ததாகத் தெரிகின்றது. சற்றேறக்குறைய எழுபது திருநக்ஷத்ரங்கள் ஆகும் வரையில் அவர் அவ்விடமே இருந்தார். ஸ்ரீயாமுநாசார்யருக்கு ப்ராண வியோகம் நேர்ந்த பொழுது, ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் அவருடைய தேஹத்தை ஒத்துப் பார்த்ததாகவும், அப்பொழுது அவருடைய வலதுகை விரல்களுள் மூன்று விரல்கள் முடங்கி இருந்ததைப் பார்த்து ஸமீபத்தில் இருந்தவர்களை 'இது என்?' என்று கேட்க அவர்கள் 'ஸ்ரீயாமுநாசார்யருக்கு மூன்று மநோரதங்கள் இருந்தன, அவை நிறைவேறாததால் அந்த மூன்று

விரலகளும மூடஙகி இருசகினறன' எனறு சொனனதனபேரில, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா அநத மனோரதங்களைத தாம நிறைவேறறி வைபபதாக ஒத்துக கொணடதாகவும, அப படி அவா ஒததுககொணடவுடன அநத விரலகள நிமிாநததாகவும ஒரு ஐதிஹயமுணடு. ஸ்ரீவயாஸ ஸூததரஙகளுககு பாஷயம ஒனறு எழுதவேணடும எனபது அநத மூனறு மனோரதஙகளுள ஒனறு அது இபபொழுது நிறைவேறிவிடடது மறறை இரணடும, ஸ்ரீசடகோபனிடமும ஸ்ரீபராசர மஹாஷியிடமும ஸ்ரீவைஷணவாகளெலலாருககுமுளள பரதிபததியை ஸூசிபபிககும பொருடடு அவாகளுடைய பெயரைத தகுநத பாதரங களான இரணடு ஸ்ரீவைஷணவ விதவாநகளுககு வைககவேண்டும எனபவைதாம. இவைகளையும நிறைவேறறும பொருட்டு, தமது அமமானுகவும ஆசாரயனுகவுமிருநத ஸ்ரீசைல பூரணருடைய குமாரருககு ஸ்ரீசடகோபனுடைய திரு நாமமாகிற 'குருகேசன என்னும் பெயரையும, தமது ஸஹாருததாகவும சிஷயராகவுமிருநத ஸ்ரீகூரேசனுடைய குமாரருக்கு 'பராசரா' என்னும் பெயரையும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியர் அநுகாஹித்தார் என் பதும ஐதிஹ்யம். இவர்கள் இருவரும அந்தந்தப் பெயருககுத் தகுந்த பாத்ரங்களே என்பது அவரவர்கள் செய்துள்ள க்ரந்தங்களால நன்கு வெளிவரும. குருகேசன் என் பவர் ஸ்ரீசடகோபனுடைய திருவாய் மொழிககு 'ஆறுயிரப்படி' என்னும் ஒரு அதயத் புதமான வயாக்யாநததைச் செயதருளியிருககிறா. ஸ்ரீபராசராாற் செயயப்பட்டுள்ள கரநதங்களுள் ஸ்ரீஸஹஸரநாம பாஷ்யமும, ஸ்ரீரங்கராஜ ஸதவமும ஸ்ரீகுணாதநகோச மும இவை மூனறுமே அவருடைய ப்ரவித்திககுப போதுமானவை

வாாததகததில ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருககு ஸவலப கஷடஙகளைக கொடுககும ஸம பவஙகளும சில நோநதன அபபொழுது சோள தேசதது அரசனுயிருநத குலோத துஙக சோழன என்னும ஒரு வீர சைவன, 'சிவனே பரதேவதை' என்பதை ஒததுக கொணடு ஒரு பகரததை அனுபபுதல வேணடுமெனறு ஒரு கடடளையை ஸ்ரீராமாநு ஜாசாரயருககு அனுபபினுன. ஸ்ரீ கூரேசன் எனனும ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயருடைய சிஷ யா, தாமே போய நாராயண பரதவததை ஸதாபிதது வருவதாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயரிட மிருநது அநுமதிபெறறு, சோள ராஜனுடைய ஸதஸஸுககு, ஸ்ரீ மஹாபூரணா என் னும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயருடைய முதல ஆசாரயருடன கூடப போயச் சோநதாா அஙகே போய இருவரும வாதம செயத காலததில அரசனுககுக கோபம உணடாகி அவா இவாகளுடைய கணகளையும பிடுஙகிவிடுமபடி உததரவு செயதான அபபடியே அவாக ளுடைய கணகள பிடுஙகபபடடன அநத வரணததுடன அவாகள திருமபி ஸ்ரீரஙகம வரும காலததில ஸ்ரீ மஹாபூரணருககு வரணததின வயதை அதிகரிதது மாாககததி லேயே மரணம நோநதது ஸ்ரீ கூரேசன மாததம சாமபபடடு ஸ்ரீரஙகம சோந தாா அபபொழுது ஸ்ரீரஙகததில அரசன உததரவால ஸ்ரீ வைஷணவாகளுககு பட்ட ணததினுள பரவேசம தடைபபடடிருநத படியால அவா அஙகிருநது திருமபி பெரிய பரயாஸததுடன மதுரை நோககிபபோய திருமாலிருஞசோலை சோநது அவவிடததி லுள்ள சில ஸாது ஜநஙகளால ஆதரிககபபடடு அவவிடத்திலேயே வஸிதது வநதாா. அர சனிடமிருநது "முதல உத்தரவு வந்தவுடனே, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயரும ஸ்ரீரங்கததில இருகக பயநது, ஸ்ரீகூரேசனுககு எனன நோந்ததோவெனறு சஙகிததுககொணடே, சில சிஷயாகளுடன ஸ்ரீரஙகததை விட்டுப புறபபட்டு இரவிலேயே வெளிவநது, காாமததிலி ருந்து காாமம ஓடி, நீலகிரிக காட்டைசசோநது, கடைசியாக மைஸூருககு மேற்கில 50 மைல தூாததிலுள்ள வஹநி புஷகரிணி எனனும ஒரு இடம போய் அஙகிருநது புறப்

பட்டு தங்கக்கூடிய இடமொன்றைத் தேடிவருகையில், கிழக்கில் ஸாளக்ராமம் என்னும் ஒரு க்ராமம் சேர, அவ்விடத்தில் இருந்தவர்கள் கொஞ்சம் ஆதரிக்கவே அவ்விடத்திலேயே சில காலம் தங்கி இருந்தார். ஆந்த்ர பூர்ணர் என்று பிறகு ப்ரஸித்தி பெற்ற சிஷ்யர் ஒருவர் அப்பொழுது அவரை ஆச்ரயித்தார். [1]அந்த ஸமயத்தில், ஸமீபத்திலிருந்த தொண்டனூர் என்னும் ஒரு இடத்தில், த்வாரஸமுத்ரம் என்னும் ஒரு சிறிய ஜைந தேசத்தரசன், பிசாசத்தால் பீடிக்கப்பட்ட தனது புத்ரியுடன் மாந்த்ரிகர்களைத் தேடி வந்திருந்தான். ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் அவ்விடம் போனபொழுது, அந்த அரசன் யாரோ ஒரு பெரியவர் அவ்விடம் வந்திருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அவரை வரவழைக்க, அவர் அந்த அரசனிடம் போய் அவனுடைய வேண்டுகோளின் பேரில் அவனுடைய பெண்ணுக்கு சிகித்ஸை செய்வதாய் ஒத்துக்கொண்டு இரண்டொரு நாள் தன்னுடைய கமண்டலு தீர்த்தத்தால் பகவந் நாமத்தை ஜபித்து அந்த ராஜ குமாரத்தியை ப்ரோக்ஷித்து வந்தார். அந்த ப்ரோக்ஷண மாத்ரத்தாலே அந்தப்பெண் ஸகல வ்யாதியும் நீங்கினவளாய் எழுந்திருக்க, அரசன் மிக்க ஸந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய மஹிமையையும் அவருடைய சுப குணங்களையும் பார்த்து அவருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்து, பிறப்பினால் தனக்குக் கிடைத்திருந்த ஜைந மதத்தைத் துறந்து வைஷ்ணவ மதத்தைத் தழுவினவனானான். பிறகு அவ்விடத்தில் அநேக ஜைநர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடன் மதவிஷயமாக வாதம் செய்ததாகவும், அப்பொழுது ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் ஒரு திரைக்குள் போய் ஆயிரம் சிரஸ்ஸுகளுடன் கூடிய ஆதிசேஷனை ஆவிர்ப்பவித்து, எல்லாருக்கும் ஏக காலத்தில் ப்ரத்யுத்தரம் அளித்ததாகவும், அது கண்ட ஜைநர்கள் பயந்து திக் விதிக்காக ஓடி விட்டதாகவும், ஐதிஹ்யம் சொல்லுகின்றது

இம்மாதிரி அந்தத் தொண்டனூரிலேயே இருபது வர்ஷகாலம் இருந்துகொண்டு ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் அநேக ஜநங்களுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவநோபாயங்களை அநுக்ரஹித்து வந்தார் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் அவருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவர்களுள் அநேக ப்ரஸித்த வித்வான்களுமுண்டு. அவர்களுடைய ஸந்ததியில் ஜநித்த சில பெரியோர்கள் இப்பொழுதும் அவ்விடத்தில் காணப்படுகிறார்கள் மைஸூருக்குச் சொஞ்சம் வடக்கிலுள்ள மேல்கோட்டை என்று வழங்கிவரும் திருநாராயணபுரம் என்னும் திவ்ய தேசத்தில் ஓரிடத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று பூமியில் புதைந்து கிடக்கின்றது என்று ஸ்வப்நத்தில் தெரியவர, ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் மறுதினம் அவ்விடம்போய் அந்த விக்ரஹத்தைக் கண்டுபிடித்து எடுத்து அதை அந்தத் திருநாராயணபுரத்திலேயே ப்ரதிஷ்டை செய்து, அவ்விடத்தில் அந்தப் பகவானுக்கு ஒரு பெரிய கோயிலையும் கட்டினார் அப்பொழுது மற்றொரு நாள் ஸ்வப்நத்தில் மற்றுமோர் அதிசயம் அவருக்குத் தென்பட்டது ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திவ்ய மூர்த்தியாகிற ராமப்ரியர் என்னும் விக்ரஹமொன்று டில்லியில் ஒரு ம்லேச்ச ராஜ புத்ரியிடம் இருப்பதாகவும் அதை மீட்டுக்கொண்டு வருவதாகவும் அந்த ஸ்வப்நத்தில் காணவே, உடனே அவர் அதைக்கொண்டு வருவதற்கு உத்யுக்தராய் டில்லிக்குப்போய் மஹத்தான ப்ரயாஸத்தின் பேரில் தமது இஷ்டத்தை ஸாதித்துக்கொண்டு, திரும்பி வந்து, திருநாராயணபுரத்தில் அந்த விக்ரஹத்தை ப்ரதிஷ்டை செய்து சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியிருக்கிறபடி நித்ய திருவாராதநங்களும் உத்ஸவம் முதலானவைகளும் சாச்வதமாக நடைபெறுவதற்கு வேண்டுவனவான ஏற்பாடுகளையும் செய்துவைத்தார் மைஸூர் மஹாராஜனும் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய ஜ்ஞாநத்தையும் சக்தியையும் கண்டு அவரி

டம் பூாண பாதிபததி யெயது பகவத கைஙகாயததிறகு அபேக்ஷிதஙகளான உபகாரங்க ளெல்லாவறறையும செயது வநதான ஸ்ரீ கூரேசனுககும ஸ்ரீமஹா பூாணருககும நோ நத விபததும அவருடைய காதுககு அபபொழுது பாமபரையாக எடடிறறு அவாக ளைபபறறி மிகவும துககிதது ஸ்ரீ கூரேசனைப பாாகக வேணடுமெனனும ஆவலுடன அவா அவவிடமிருநது புறபபடடாா அஙகிருநத ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளெலலாரும அவா பாயாணததிறகு ஸநநாஹம செயவதைபபாாதது, அவருடைய பாதிகருதி ஒனறை விகாஹ ரூபமாகத திருநாராயண புரததில எழுநதருளப பணணுவதறகு அநுமதி கொடுககவேணடு மெனறு பாாததிகக, அவவநுமதியைக கொடுததுவிடடு, அவவி டமிருநது புறபபடடு அதிக தவரையுடன ஸ்ரீரஙகம வநது சோநதாா சோளதேசத தாசனுகிய குலோததுஙகனுடைய காலமும அதறகுள முடிநதுவிடடபடியால இவ ருககு ஸ்ரீரஙகம வருவதிலும அவவிடததில முனபோல விதகாநத பாவசநம செய வதிலும எவவித சாமமும ஸமபவிககவிலலை நேதர ஹீநரான ஸ்ரீ கூரேசனையும ஸநதிதது, அவருடைய துககததால மிகவும துககிதராய, அவருடைய மநஸஸுககு ஆச வாஸ காஙகளான வாாததைகளைச சொலலிககொணடும ஹிதஙகளான காாயஙகளைச் செயதுகொணடும யதா பூாவம விததாநததைத தழையச செயவதில பாவருததராய் கொஞச காலம எழுநதருளி இருநதாா சோளதேசததாசனுடைய கொடிய ராஜய நிா வாஹம நடநதுவநத பொழுது, சிதமபாததில திருககோயில கொணடிருநத ஸ்ரீகோவிநத ராஜபபெருமாளுடைய விகாஹததிறகு அபாயம வருமபோல இருநததைப பாாதத சில ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள அநத விகாஹததை அவவிடமிருநது எடுததுககொணடு திருபபதியில ஒளிததுவைததிருககிறாாகள எனனும வருததாநதம அவருககு அபபொழுது தெரிய வந தது அதை அறிநத அவா, ஸ்ரீ கோவிநதராஜனை மறுபடியும பாதிஷடை செயயவேணடு மெனறு விருமபி, அதறகாகத திருபபதிககு எழுநதருளி, அவவிடதது ஜநஙகளுடைய பாாததனையின பேரில, திருபபதியிலேயே ஒரு கோயிலை நிாமாணம செயது அநத விக ரஹததை அவவிடததில பாதிஷடை செயதாா. இபபொழுதும கீழததிருபபதியில அநத எமபெருமானஸேவை ஸாதிபபதை எலலாரும் பாாககலாம பிறகு அவவிடமிருநது ஸ்ரீரஙகம திருமபி எழுநதருளி, கொஞச காலம முனபோல ஜநஙகளுககு உபகாரக மான காாயஙகளைச செயதுகொணடிருநது விடடு, ஸ்ரீ பகவானுடைய நியமநம நேரவே பாாகருதமான இநதத திருமேனியை விடடு விடடு, நிதய விபூதியை அலஙகரிககுமபடி ஸமபவிததது அபபடி திருநாடடுககு எழுநதருளுகையில அவருககு நூறறு இருபது திரு நக்ஷதரஙகள் ஆயின அவா திருநாடடுககு எழுநதருளுவதறகுக கொஞச காலம முனனதாகவே ஸ்ரீகூரேசனும பாமபதமடைநதாா

இது, இநத மஹானுடைய திவய சரிதாம இவா ஸகல கலயாண குணஙகளாலும் நிறைநதவராக இருநதாா எனபதை நிரூபிகக ப்ரயதநபபடுவது அநாவசயமே இவரு டைய சரிதாததில, இவவிடததிற சொல்லபபடாமலிருககும சில ஐதிஹ்யஙகளை யதாாத தமெனறு நினைதது இவாமீது சிலா அது காாணமாகச சிலதூஷணஙகள செயவதை நாம அறிவோம அநத ஐதிஹயங்களெல்லாம பொயயாகையால, அநதத தூஷணததிற்கு அவகாசமே இலலை. ஒரு ஸமயததில ஸ்ரீகாஞசீபூாணா எனனும தமது சூத்ர ஸஹ ருதததைத தமது கருஹததிறகு போஜநததிறகுக கூபபிட்டு அவரிடததில தனககிருநத பரீதயதிசயததால அவா போஜநம செயத பிறகு பாககியிருநத அநநததைத தாம புஜிகக ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா உதயுகதராயிருநதாரென்றும, தமது ஆசாாயரான மஹா

பூரணரும தாமுமாக ஒரே கருஹஸ்தரில வஸித்திருந்த பொழுது ஒரு ஸமயத்தில தமது பத்நி ஆசார்ய பத்நியுடன் சச்சரவு செய்ததைப பார்த்து, கோபங்கொண்டு, பத்நியை அவளுடைய தகப்பன் கருஹத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, அந்தக் கோபத்தாலேயே கருஹஸ்தாச்ரமத்தை விட்டு விட்டு நாலாவது ஆச்ரமத்தை அங்கீகரித்தாரென்றும், ஸ்ரீ கோஷ்டி பூரணரிடம பதினெட்டு தடவை போய அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட ரஹஸ்ய மந்த்ரங்களை, அவருடைய நியமத்திற்கும அவரிடம தாம செய்திருந்த ப்ரதி ஜ்ஞைக்கும விருத்தமாக, மந்த்ர க்ரஹணம செய்து கொண்ட உத்தரக்ஷணத்திலேயே, பஹிரங்கமாக அதிகாரி அநதிகாரி வாசியற, எல்லாரும உஜ்ஜீவநத்தைப பெறவேண்டு மென்னும எண்ணத்துடன பெருங்கும்பலில ஸகல ஜநங்களுக்கும தெரியும்படி உரக்கச் சொல்லி உபதேசித்துவிட்டாரென்றும, தாம ஸந்யாஸியாக இருந்த காலத்தில ஒருஸமயம தமக்கு ஒரு ஆபத்து நேரவே தம்மை அந்த ஆபத்திலிருந்து தப்புவித்துக்கொள்ளும பொருட்டு வேஷம மாற்றி கருஹஸ்தர் போல வஸ்த்ரம முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு அம்மாதிரி அநுஷ்டாநாதிகளைச் செய்து வந்தாரென்றும, டில்லியிலிருந்து ஸ்ரீராம ப்ரிய விக்ரஹத்தை மீட்டு வருவதில பஞ்சமர்களால தமக்குக் கிடைத்த ஸஹாயத்தைப பற்றி, அவர்களுக்கு அந்த ஆலய ப்ரவேசத்தை, அது சாஸ்த்ரவிருத்த மென்று தெரிந்து கொண்டே, அநுக்ரஹித்தாரென்றும், தொண்டனூரில ஜைநர்களை வாதத்தில ஜயித்த பிறகு அந்த அரசன தனக்கு விதேயனாயிருப்பதை அவலம்பித்து, அவனைக் கொண்டு தமக்கு ப்ரதி வாதிகளாயிருந்த அநேக ஜைநர்களைக் கல் காணத்தில போட்டு ஆட்டு வித்தாரென்றும், இன்னும இவ்விதங்களான பல ஐதிஹ்யங்களைச் சிலர் சொல்லி வருவது உண்டு அவையெல்லாம சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமான நடவடிக்கைகளானதால, அப்படி சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமான அநுஷ்டாநத்தில அவர் ப்ரவர்த்தித்தார் என்று சொல்வது கொஞ்சமேனும நம்பத்தகுந்ததன்று ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரிடம தமக்குள்ள கௌரவாதிசயத்தால, அவருடைய சிஷ்ய ப்ரசிஷ்யர்களுட் சிலர், இம்மாதிரி ஐதிஹ்யங்களைக் கல்பித்து அவருடைய சரித்ரத்தில சேர்த்து விட்டாரென்றே நாம க்ரஹித்தல வேண்டும பாதக ப்ரமாணங்களுள்ள ஐதிஹ்யங்களெல்லாம அப்ரமாணங்களே.

ஸர்வ ஜநங்களும ஆத்மோஜ்ஜீவநம பெறவேண்டும என்னும தீவ்ரமான ஆவலும், வர்ணத்தாலும தநத்தாலும ஜ்ஞாநத்தாலும அதி நிஹீநர்களாயுள்ளவர்களிடமும நற்குணங்கள் ஏதாவது தென்பட்டால அதை எவ்வித ஆக்ரஹமுமின்றிக்கே ப்ரீதியுடன ஆதரிக்கும் உதாரத்தன்மையும, பூததயையும, ஸத்ய வசநமும, இன்னும இவைபோன்ற பல உத்தம குணங்கள ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரிடம ஸ்வாபாவிகங்களாகவே இருந்து வந்தன வென்பது அவருடைய சரித்ரத்திலிருந்து நனகு விளங்கும. இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும மிக உயர்ந்ததான வேறு ஒரு குண விசேஷம அவரிடம இருந்தது. அந்தக்குணம புருஷ ப்ரயத்நத்தாலாவது ஜ்ஞாந விசேஷத்தாலாவது ஸாதித்துக்கொள்ளத்தகுந்ததன்றாகையால, அதை, அவர், பகவானுடைய அருளாலேயே பெற்றிருந்தார் என்று சொல்லவேண்டும. அந்தக்குணமாவது, அவர் பகவானிடத்தில செய்து வந்த உத்தமமான ஹார்த்த ப்ரீதியே. ப்ரீதி என்பது புருஷ ப்ரயத்நத்தால ஏற்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியதன்று. அது ஹ்ருதயத்திலிருந்து தானுக ப்ரவஹிக்கவேண்டுமென்று லெளகிக நிரூபகர்கள் சொல்வார்கள். அந்த ப்ரீதி ஸாமாந்ய ஜநங்களிடம செய்யப்பட்டதாயிருந்தபோதிலும அதைஜந்மாந்தர வாஸனையால உண்டானதென்றும, அதுவே பக

வாங் விஷயததிற் செயயப்பட்டு அதிசயிதமாயிருநததேயாலல அதைப பகவத கருபை யால ஏறபடடதெனறும வைதிகாகள சொலவாாகள ஆழவாா விஷயததிற போல ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா விஷயததிலும இநத பரீதி எவவித மயாவுமறறதாகவும மிக அதிச யிதமாகவும இருநதபடியால எமபெருமான அருள அது கிடைததெனறே சொலலுநல வேணடும ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருடைய ஜஞாநப பெருமையைப பற்றி அவருடைய கரநதஙகளே பறககப பேசும

இமமஹாந செயதருளி யிருககும கரநதஙகளாவன — (1) ஸ்ரீ வேதாாதத ஸஙகா ஹம, (2) ஸ்ரீ பாஷயம என்று சொலலபபடும சாரீரக ஸூதரபாஷயம, (3) பகவத கீதா பாஷயம, (4) வேதாநத ஸாரம, (5) வேதாநத தீபம, (6) கதய தரயம, (7) நிதய கரநதம, ஆக எழு

ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாாயருடைய காலம. ~~917—1037~~ 1017–1137 A. D.

யோ ஸாவச்யுதஹஸ்தியஜ்ஞ [illegible] க்ஷேத்ர [illegible] ஶிஷ்டைரு-
[illegible] ।
[illegible]
காருண்யாம்புநிதிஸ் ஸ லக்ஷ்மணமுநிர் ஜீயாத் ஸதாம் ஶ்ரேயஸே ॥

[illegible]

ஸ்ரீ:

விஷய ஸூசிகா

1 உபோத்காத: [1—20]

2. சங்கரபக்ஷஸ்ய ச்ருதிவிரோத: [21—122]

3. சங்கரபக்ஷஸ்ய ந்யாயவிரோத: [122—163]

4. உத்தரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேப:—[163—181]

5 ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநம்—[182—425]

श्रीः।

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः।

श्रीमते रामानुजाय नमः।

श्रीवेदार्थसंग्रहः।

अशेषचिदचिद्वस्तुशेषिणे शेषशायिने।
निर्मलानन्दकल्याणनिधये विष्णवे नमः॥ 1.

श्रीः

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः

रामानुजमुनिं नत्वा तस्य वेदार्थसंग्रहे।
भाषापदेन व्याकरोति वासुदेवः सतां मुदे॥
सादर्शनाय तात्पर्यदीपिका दर्शितायना।
संग्रहं भावगम्भीरं व्याख्यानेष्वपि निर्मलः॥

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா, வேதாாததஸங்க்ரஹம் என்னும் க்ரந்தத்தைச் செய்தருளக்கருதி, முதலில் இஷ்டதேவதையின் உபாஸநா ரூபமாகவும் குருவின் உபாஸநாரூபமாகவும் இரண்டு மங்களச்லோகங்களை ஆசரிககிறா. இவ்விதம் மங்களச்லோகங்கள் செயவது ஸம்ருதி ஆசாரம் இவைகளினுல் ப்ராப்தம். ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள காரந்தம் விக்நமின்றிககு முடிவுபெறுவதுடன் க்ரந்ததைதக் கேட்கிறவாகளுக்கு அதன் ஆாத்தம் ஸித்தி பெறுவதும இந்த மங்களச்லோகரூபமான உபாஸநையின் பலமாகும்.

முதல் சலோகததின் ஆாததம்.—‘ஸகலமான சேதநவஸ்து அசேதநவஸ்து இவையெல்லாவறறிற்கும் சேஷியாகவும், சேஷசாயியாகவும், நிாமலனுகவும், அநந்தனுகவும் ஆநநத ரிதியாகவுமுள்ள விஷ்ணுவின்பொருட்டு நமஸ்ஸைச் செய்கிறேன.’

அசேஷ சிதசித்வஸ்து சேஷிணே – ஸகலமான சித் அசித் என்னபபடும் வஸ்துவுககுச் சேஷியான. நிதய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதி என்றும் பகவானுடைய விபூதி இரண்டு பிரிவாக விபாகம செய்யபபட்டிருககின்றது. இந்தப பதம் ‘அவன் லீலாவிபூதியை உடையவன’ என்பதையும, அடுதத பதம் ‘அவன் நித்ய விபூதியை உடையவன’ எனபதையும காட்டுகின்றன. சேதந அசேதந வஸதுககளடங்கிய ஜகத்தை விட ப்ரஹமம் வேறுபட்ட வஸது என்பதை இந்த விசேஷணம் குறிக்கின்றது. ‘ஜகத் சரீரம, பகவான் சரீரீ (அதாவது – ஆத்மா)’ என்பது நமது ஸித்தாந்தமாகையால், ‘ஜகத் ப்ரஹமமே’ எனறு சருதிகளிற் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யம் முழுவதும் இந்தச் சரீர சரீரி ஸமபநதத்தைப் பொருத்ததே தவிர, ‘ஜகத்தும் ப்ரஹ

மமும ஒனறே' என்னும் ஐக்யததைப் பொருத்ததன்று. 'அசேஷமான சேதநாகள்' என்று சொன்னதால் ஜீவன் ஒருவன் அன்று, அவாகள் பஹுவென்பது சொல்லப் பட்டதாகிறது சேதநன அசேதநம் என்று பிரிததுச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்று நாம அறியவேண்டும். 'வஸது' என்னும் பதததால் 'ஜகத் பரமாாததமே, பொயயன்று' எனபது ஸூசிதம்.

ஶேஷஶாயிநே - 'சேஷனமீது சயநம செய்து கொண்டிருக்கும்'. அதாவது - அவனுடன கூடினவன். சேஷனுடன கூடியிருப்பதுபோல, லக்ஷ்மீ, பரிஜநங்கள இவாகளுடனும் கூடியிருக்கிறுன எனபது தாதபாயம். ஆகையால், நித்ய விபூதியுடன் கூடியவன எனபது ஸூசிதம். இநத ஸமபநதம ஸவாபாவிகம நிதயம் எனறும ஏற்படுகிறது.

நிர்மலாநந்த கல்யாண நிதயே - 'நிமலனுகவும் அநநதனுகவும் கல்யாண நிதியாகவும் இருக்கும்'. நிமலன், அநநதன், கல்யாணநிதி என்று விபாகம. நிமலனென்றால் ஹேயகுண ரஹிதன்; அநந்தனென்றால் ஒன்றிலும பாிசசேதமில்லாதவன. சில இடங்களில் நைாமல்யம் காணபபட்டாலும, ஆநநதயததுடன கூடிய நைமல்யம இவன ஒருவனிடததிலேயே உண்டு எனபது இதனுல் ஏறபடுகிறது 'அநநதன்' என்றால 'கணககறற நல்லகுணம பொருநதினவன்' எனறும சொல்லலாம். 'கல்யாணம்' என்பது ஆநநதததைக குறிககினறது. அதற்கு நிதி எனபதால், ஆநந்தம எனபது குணம் இவன அந்தககுணததை உடையவன என்பது அாததம. 'கல்யாணம' என்றால் 'கல்யாண குணங்கள' என்றும சொலலலாம். இப்படி பகவான் ஹேயகுணஙகளற்றவனுகவும் கல்யாணகுண ஸமபநநனுகவும் இருககிறுன என்று அவனுடைய உபயலிங்கத்தன்மை சொலலபபட்டது.

விஷ்ணவே - இதனுல் விஷ்ணுதான பரதேவதை என்று சொன்னதாகிறது.

நமககு ப்ராபயமாக இருககும வஸ்து இவவிதம் இருககின்றது என்று சொல்லிவிட்டு, அதை அடைய நாம செயயவேணடிய உபாயம எனன எனபதை 'நம:' எனனும சபதததாற் சொலலுகிறாா. கேவலம் பரனுமம செய்வது உபாயமாகாது, பகதி ஒன்றே உபாயமாதலால், ஆகையால், இவவிடததிற் சொல்லப்படடுளள நமஸை பகதிககுள அநதாபூதம்.

இவவிதம தேவதையின் உபாஸநததைச் சொலலும இநத சலோகம ஸவபக்ஷததையும் ஸஙகரஹமாக பரதிபாதிககினறது என்று அறியவேண்டும. 'நம:' என்னும் சப்தத்தால் உபாயமும், மறறைச் சப்தஙகளால உபேயமும சொலலபபடுகின்றன. இவை தாம் ஸ்வபக்ஷத்தில் பரதிபாதிககபபடவேண்டியவைகள.

परं ब्रह्मैवाज्ञं भ्रमपरिगतं संसरति त-
त्परोपाध्यालीढं विवशमशुभस्यास्पदमिति ।

இரண்டாவது ச்லோகத்தின் அந்வயம் — 'परं ब्रह्म एव अज्ञं भ्रमपरिगतं (सत्) संसरति; तत् (एव) परोपाध्यालीढं (सत्) विवशम्, तत् (एव) अशुभस्य आस्पदम्' इति श्रुतिन्यायापेतं जगति विततं इदं मोहनं तमः येन अपास्तं स हि यामुनमुनिः विजयते ॥ ['பர ப்ரஹ்மமே அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாயும் பலவிதமான பேதத்தைப் பார்த்து ப்ரமிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாயும் கொண்டு ஜநம மரணம் முதலிய துக்கபாகியாகின்றது' என்றும், 'அந்த பரப்ரஹ்மமே, பாரமார்த்திகமான புத்தி இந்த்ரியம் முதலிய உபாதியுடன் ஸம்பந்தமாய்க்கொண்டு காம பரவசமாகின்றது' என்றும், 'அந்த ப்ரஹ்மமே சேதநா சேதநங்களாகப் பரிணமித்து, அசேதந வஸ்துக்களுள்ள பரிணாமத்தையாகிற அசுபத்திற்கும், சேதந வஸ்துக்குள்ள அபுருஷார்த்தரூபமான அசுபத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகின்றது' என்றும் இவ்வாறாக சுருதிகளுக்கும் தர்க்கத்திற்கும் விருத்தமாக ஜகத்தில் பரவி வரும் மோஹநமான இந்த அந்தகாரமானது யாரொரு யாமுநமுநியால் தூரத்தில் தள்ளப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட யாமுநமுநியானவர் ஜயசாலியாக இருக்கிறார்]

இந்த ச்லோகமானது குருவின் உபாஸநா ரூபமான மங்களாசாரமாக இருப்பதுடன் பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபத்தின் ஸங்க்ரஹமாகவும் இருக்கின்றது. பரமதங்களுள் மூன்று மதங்கள் முதல் மூன்று பாதங்களால் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மதங்களும் ஸ்ரீயாமுநமுநியால் நிரஸிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளும் இங்கே விவக்ஷிதங்களே அந்த மூன்று மதங்களாவன —

(1) சங்கர மதம் — பரப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம், அது அவித்யையால் திரோஹிதமாட ப்ரமிக்கின்றது, அதுதான் ஸம்ஸாரம். அதாவது - பரப்ரஹ்மமொன்றே எவ்வித பேதமுமில்லாத ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வஸ்து, மாயையின் ஸம்பந்தத்தால் ஜகத்தாக அவபாஸித்துக்கொண்டு பேதாசத்தில் ப்ரமித்து ஜநம மரணம் முதலிய துக்கங்களை அடைகின்றது.

(2) பாஸ்கர மதம் — பரப்ரஹ்மம் என்பது நிர்விசேஷமன்று, குணங்களுடன் கூடியது, ஆனால், அது, புத்தி இந்த்ரியம் தேஹம் முதலிய ஸத்யமான உபாதியுடன் கலந்து ஜீவனாக மாறி ப்ரமித்து ஜநம மரணம் முதலிய துக்கங்களை அடைகின்றது.

(3) யாதவப்ரகாச மதம் — அந்த ப்ரஹ்மமே சித் அசித் ஈச்வரன் என்று மூன்றாகப் பரிணமித்துத் தன்னைவிட அபிந்நமாயுள்ள வஸ்துக்களில் பேதபுத்தியைச் செய்து ப்ரமித்து ஸம்ஸாரத்தை அடைகின்றது. அதாவது - பரப்ரஹ்மமே அசித்தாகப் பரிணமிக்கிறபடியால் அசித்துக்களுக்குக் காணப்படும் பரிணாமாஹதையாகிற அசுபத்திற்கு அது ஆஸ்பதமாகின்றது, ப்ரஹ்மமே சித்தாகவும் பரிணமிக்கிறபடியால் சித்துக்களுக்குக் காணப்படும் அபுருஷார்த்தங்களில் அநுபவிப்பதான அசுபத்திற்கும் அது ஆஸ்பதமாகின்றது.

ஶ்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் மோஹநமிதம்
தமோ யேநாபாஸ்தம் ஸ ஹி விஜயதே யாமுநமுநி: ॥ 2

இவ்விதம இவாகளின கொள்கைகள் இருககின்றபடியால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரா இந்த ச்லோகத்தில் இநத மூன்று மதங்களைப்பறறியே சொல்லுகிறா எனபது வயகதம்.

பரம் ப்ரஹ்மைவ - பரப்ரஹமமே. அதாவது எநத ப்ரஹமமானது ஹேய குணஙகளை அற்றது என்றும், கல்யாணகுணங்களுடன் கூடினதென்றும், ஆகையினுல் எல்லாவற்றையும விட விலக்ஷணமெனறும், ஸவயம பரகாசமாக இருப்பதையே ஸ்வ பாவமாக உடைததாயிருக்கிறது என்றும் ஓததுககொளளப்பட்டிருககிறதோ, அதற்கே ப்ரமம ஸம்பவிககினறது என்று சொல்வது விருததமன்றோ? எனபது ஸூவ எனபதன தாத்பாயம். ப்ரமம் ஸம்ஸாரம இவைகளின நிவருததிககாக எநத ப்ரஹமம் நம்மால் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறதோ, அதுவே ப்ரமிககின்றது ஸம்ஸரிககினறது எனபது ஆசசாயம்.

அஜ்ஞம் - அவித்யையால் மறைககபபட்டதாய்க்கொண்டும, தன் ஸவரூபததைத் தானே அறியவில்லை.

ப்ரமபரிகதம் - பேதமில்லாத இடத்தில் பேததைதப் பாாத்து ப்ரமிததும. **ஸம்ஸரதி** - ஸமஸரிககிறது. பேததைதை உணாவதால் உண்டாகும் ஸகல துககங்களுக்கும் பாத்ரமாவதே ஸம்ஸரிபபது. இவ்வளவு சஙகரமதம்.

பரோபாத்யாலீடம் - வேறு (தனனைபபோல ஸதயமாயுள்ள) உபாதிகளால ஸமபந்தமாய. சங்கரமததில் அஙகீகரிககபபடும் மித்யையான அவித்யையைசகாட்டிலும, ஸத்யமான இந்த உபாதி வேறு என்று சொன்னது ஆகிறது.

விவசம் - காம பரவசமாகி. இவவளவு பாஸகரமதம.

அசுபஸ்யாஸ்பதம் - அசுபங்களுககு ஆஸ்பதமாகினறது அசேதந வஸது எப பொழுதும மாறிககொண்டே இருககின்றது என்பது அதற்கு அசுபம் சேதநாவிருந்து கர்மததினால ஜ்ஞாநசகுறைவு அடைந்ததாய் அல்பங்களான அர்த்தகாமஙகளாகிற அபுருஷாாததங்களில் புருஷாாதத புத்தியைச்செயகிறது எனபது அதற்கு அசுபம இது யாதவமதம்.

இதி ஶ்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் - இப்படி, வேதய தாக்கம் இரண்டுககும் விருததமாயும, ஜகததில பரவிவருகிறதாயும.

மோஹநம் - மோஹநமாயும். பரமாாததமல்லாததில் பரமாாதத புததியை ஜநிபிககிறபடியால் இவை மோஹநங்களே.

இதம் தம: யேந அபாஸ்தம் - யாதொரு யாமுநமுநியால் இந்த அஜ்ஞாநமானது நிரஸிக்கபபட்டதோ. அஜ்ஞாநத்தை இருளாகப பேசுவது அநுரூபமே.

ஸ ஹி விஜயதே - 'அவர் ஜயிககிறா' என்பதால அவருடைய உபாஸநம சொல்லப்பட்டது. "ஜயதி ஸகலவித்யாவாஹிநீ ஜந்மஶைல:" என்று சிறிய திருவடி உதும்பு ஷிககவில்லையோ?

அஶேஷ ஜகத்திதாநுஶாஸந ஶ்ருதிநிகரஶிரஸி ஸமதிக

தோऽயமர்த்த:, ஜீவ பராத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாந பூர்வக வர்ணா-

'அஶேஷ ஜகத்தித' என்பது முதல் 'ப்ரதிவாதயந்தி' என்பது வரையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்வபக்ஷத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிருர்.

அஶேஷ ஜகத் - ஸகல ஜகத்துக்கும். அதாவது - பலவித அதிகாரிகள் அடங்கிய ஜகத்துக்கு, ஸகல அதிகாரிகளுக்கும்

ஹிதாநுஶாஸந - ஹிதத்தைத் தெளிவாக ஜ்ஞாபிப்பதில் ப்ரவ்ருத்திக்கும். 'ஹிதம்' என்பது, உபாயம் உபேயம் இவைகளை விஷயமாக உடையது. அநுஶா ஸநமாவது - விவிச்ய ஜ்ஞாபநம். இப்படி ஹிதத்தைப் போதிக்க ப்ரவ்ருத்திக்கும் வேதம் ப்ரமத்தைச் சொல்லாது என்பது குறிப்பு. அபுருஷார்த்தமான ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் உபாயத்தையும், மிகவும் நிந்த்யமான அபிசார க்ரியைகளையும் வேதம் சொல்லுகின்றதே! இது உபபந்நமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும். வேதம் ஸ்வர்க்கம் முதலிய அபுருஷார்த்தங்களைச் சொல்வது, அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளும் ஜகத்தில் இருக்கிறபடியால். அத்யந்தம் அஹிதமான அபிசாரங்களைச் சொல்வதும், அம்மாதிரி காமங்களில் நோக்கமுள்ள துஷ்டர்களை, பக்ஷ்யவிசேஷங்களால் குழந்தைகளைப் போல வசீகரிப்பதற்காகவே 'த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:' (2-45) என்னும் ஸ்ரீ கீதாவாக்யத்தின் கீழ் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கிருர். ஸகல ஜநங்களிடமும் வேதம் வாத்ஸல்யம் உடையதானதால், அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி அது ஹிதத்தை உபதேசிக்குமன்ருே? அப்படி உபதேசியாவிட்டால், ரஜஸ் தமஸ் குணம் நிறைந்துள்ள ஜநங்கள், தம்மால் அபேக்ஷிக்கப்படும் பலத்தை அடைய உபாயம் அறியாதவர்களாய் அநுபாதேயங்களில் உபாதேய ப்ரமம் செய்து அது வழியாக நாசத்தை அடைந்துவிடுவார்கள். 'யதா தாம்பேऽபிசாரத்யயிதுர்ந:

பித்ரு: விருத்தரோகிணீஷு தநாஹாரே ஸ்வயம்ராதிநா ப்ரணயத்யே'

என்பது ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகையின் வாக்யம்.

ஶ்ருதி நிகர ஶிரஸி - வேதக்கூட்டத்தின் சிரஸ்ஸில். பரதேவதையைப் பற்றியே ப்ரதிபாதிக்கும் வேத பாகத்திற்கு 'வேதசிரஸ்' 'வேதாந்தம்' என்று பெயர். வேதங்களும் அநேக சாகைகளை உடையவை. 'ஸகல சாகைகளிலும் காணப்படும் வேதாந்த வாக்யங்களில்' என்பது அர்த்தம் 'ஶ்ருதி:' என்பது 'ஶ்ரூயதே நித்யம்' 'எப்பொழுதும் கேட்கப்படுகின்றது' என்னும் அர்த்தமுள்ளது. அதாவது - மனிதரால் சொல்லப்படாமல் அநாதி காரணத்தினலே நித்யமாயும் எவ்வித தோஷமும் அற்றிருக்குமாம் வேதம்.

அயமர்த்த: ஸமதிகத: - இந்த அர்த்தமானது (அதாவது - பின்சொல்லப்படப் போகும் அர்த்தமானது) நன்ருக அறியப்பட்டிருக்கிறது.

ஶ்ரமதர்மேதிகர்தவ்யதாக பரமபுருஷ சரணயுகள த்யாந அர்ச்சந ப்ரணாமாதி: அத்யர்த்தப்ரிய: தத்ப்ராப்திபல: । அஸ்ய ஜீவாத்ம நோ அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித புண்யபாபரூப கர்மப்ரவாஹ

ஜீவபராத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநபூர்வக - ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவைகளின் உண்மையான ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும். அதாவது - அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநத்துடன் செய்யப்படும். உண்மையான ஜ்ஞாநமாவது - ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடையது என்னும் ஜ்ஞாநமே இதுதான் உண்மையான ஜ்ஞாநம். "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் - தத் ஸத்யம்" என்று பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருப்பதே ஸத்யம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வர்ணாச்ரம தர்மேதிகர்தவ்யதாக - வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்தை அங்கமாக உடைய. 'கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உண்மையான ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் கர்மாநுஷ்டாநத்தை உடைய' என்பதால் கேவலம் வாக்ய ஜந்ய ஜ்ஞாநம் உதவாது என்று சொன்னதாயிற்று. சிலர், கர்மாநுஷ்டாநங்கள் கேவலம் ப்ரஹ்மோபாஸநத்தில் ஒரு இச்சையை மாத்ரம் ஜநிப்பிக்கும் என்று சொல்வர். மற்றும் சிலர், கர்மாநுஷ்டாநத்தால் ப்ரதிபந்தகங்கள் விலகுகின்றன, ஜ்ஞாநத்தினால் ப்ரஹ்மம் அடையப்படுகின்றது, ஆகையால் இரண்டும் ஸமமாக காரணமாகின்றன என்று சொல்வர். இவை இரண்டும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு அநபிமதம். இந்தக் கர்மங்களே பகவதாராதநமாகின்றன, அதனால் ப்ரஸந்நனாகி பகவான் அநுக்ரஹிக்கிறான் என்னும் தமது மதத்தை இது ஸூசிப்பிக்கின்றது.

பரம புருஷ சரண யுகள - பரம புருஷனுடைய திருவடிகளில். 'பரம புருஷன்' என்பதால் தேவதா விசேஷமும், 'சரணயுகள' என்பதால் தாஸ்யத்திற்குத் தகுந்த வ்யாபாரமும் தோன்றுகின்றன.

த்யாநார்ச்சந ப்ரணாமாதி: - த்யாநம், அர்ச்சநம், ப்ரணாமம் இவை முதலிய. அதாவது - நாமஸங்கீர்த்தநம் யஜநம் முதலியவைகளும் என்பது குறிப்பு. இவைகளுக்குள் த்யாநம் முக்யமே. ஆனாலும், இவைகளால் ஏற்படும் பரமபக்தியைக் கவனித்து இவைகளைத் துல்யமாகச் சொன்னபடி. அர்ச்சநம் ப்ரணாமம் இவைகளுடன் கூடிய த்யாநமே உபேயத்தைக் கிடைக்கவொட்டாமல் தடுக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கடிக்கக்கூடியது.

அத்யர்த்தப்ரிய: - மிகவும் ப்ரியமான- த்யாநம் முதலியவைகள் அளவற்ற ப்ரீதி பூர்வகமாகவே செய்யப்படவேண்டும். ப்ரீதி விரஹிதமான த்யாநம் முதலியவை உபாயமாகா என்பது தாத்பர்யம்.

" [illegible] " என்னும் பக்தி ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் ச்லோகத்தில்,

ஓது க்ஷு ஓது ஹ்வ - அதயாத்துமான ப்ரீதியுடன் என்னிடம் மாஸ்ஸை நிவேசிகக வேணடும்.

ஓது க்ஷு உது ஜீ ஹவ - அதயர்த்துமான ப்ரீதியுடன் என்னிடததில் சேஷ வருததியைச செய.

ஓது க்ஷு ஓர நஓ - அதயாததுமான ப்ரீதியுடன் என்னிடததில் நமஸ்யையைச செய, என்றனறே அங்வயம்?

[illegible] - இப்படிப்பட்ட த்யாகம் முதலியன அவனை அடைவதைய பலமாக உடையன. '[illegible]' என்பது அநவயம.

[illegible] ஜீவாத்மந: - இந்த ஜீவாதமாவுக்கு, பரமாதமாவைவிட விருததமான ஸ்வபாவத்தை உடைய இந்த ஜீவனுககு. வஸ்து ஸதிதி இவவிதம் இருககையில ஐகயம எப்படிச் சொல்லககூடும என்பது குறிப்பு

அநாத்ய வித்யா [illegible] - அநாதிகாலமாக வரும் அவித்யையால்ஏற்பட்டுள்ள. அவிதயை என்றால், தேஹததை ஆதமா என்றும, ஆதமா ஸவதநதரன என்றும பர மிப்பது.

"[illegible] ।
அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: ॥"

(ஆதம பிரமவஸதுவில ஆத்மபுததியும நமககு ஸவம இல்லாததை நமமுடையது என்று நினைககும புததியும அவிதயை என்று சொலலப்படும) அவிதயையால் காமம, காமத தால தேஹபராபதி, தேஹஸமபநதததால அவிதயை என்று அநயோநயாச்ரய ரூப மான தோஷமானது 'அநாதி' என்பதால பரிஹருதம.

புண்ய பாப ரூப - புண்யம் பாபம் இந்த ரூபமான. 'புணயம் என்பது தேஹததைககாட்டிலும ஆதமா வேறு என்று நினைததனறே செயயப்படுகிறது? அது அவிதயையின காரயம என்று எப்படிசசொல்லககூடும' என்றால, அந்த ஜ்ஞானம் இருநத போதிலும ஜீவாதமா பரமாதமாவுககே சேஷன என்றும ஜ்ஞானம இல்லாமற்செய் யப் படுகிறபடியால அது அவிதயா காரயமே. ஸவாகம முதலிய பரயோஜநததை உத தேசிததனறே புணயம செயயபபடுகிறது? ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யததில 'ஸர்வாரம்ப பரித்யாகீ' (11-17) என்பதை விவரிககுமிடததில 'பாபவத் புண்யஸ்யாபி பந்தஹேதுத்வ விசேஷாத் உபயபரித்யாகீ' (பாபமபோலே புண்யமும பநதததிற்குக காரணமாதலால், இரண்டையும தயஜித்தவன) என்று சொலலபபட்டி

தேஹேஷு ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்பபர்யந்த சதுர்வித தேஹப்ரவேச க்ருத தத்தத் ஆத்மாபிமாந ஜநித அவர்ஜநீய பவபய வித்வம்ஸநாய தேஹாதிரிக்தாத்ம ஸ்வரூப ஸ்வபாவ தந்நியந்த்ருபரமாத்ம ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ததுபாஸந தத்பல பூதாத்ம ஸ்வரூபாவி

ருக்கிறது. ச்ருதியிலும் ' ந ஸுக்ருதம் ந துஷ்க்ருதம் ' என்பதற்குப் பிறகு ' ஸர்வே பாப்மாந: ' என்பது காணப்படுகிறபடியால், முமுக்ஷுவுக்கு ஸுக்ருதமும் பாபம்போலே பந்தகமே என்று சொன்னதாகிறது

தேஷு தேஹேஷு — காம பரம்பரைக்குக் காரணமான

ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்ப பர்யந்த — ப்ரஹ்மா முதலிய தேவதைகள், மநுஷ்யர்கள், பசுபக்ஷிகள், வருக்ஷம் முதலியவை, இத்யாதியான.

சதுர்வித தேஹப்ரவேசக்ருத — நாலுவித தேஹங்களில் ப்ரவேசிப்பதால் உண்டாகும்.

தத்தத் ஆத்மாபிமாந ஜநித — அந்தந்த தேஹங்களிற் செய்யப்படும் ஆத்மஜ்ஞாந பலமாய் ஏற்படும். அவித்யையால் புண்ணிய பாபரூபமான கர்மம், அதனால் தேஹப்ரவேசம், தேஹப்ரவேசத்தால் தேஹாத்மாபிமாநம் என்று அநாதிப்ரவாஹம்.

அவர்ஜநீய பவ வித்வம்ஸநாய — விலக்கக்கூடாத ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்கடிக்கும்பொருட்டு. ' இதெல்லாம் பொய் ' என்று எவ்வளவு தடவை உபதேசித்தாலும் இது நிவர்த்திக்கமுடியாது என்பது த்யோதிதம்.

தேஹாதிரிக்தாத்ம ஸ்வரூப ஸ்வபாவ - தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸ்வபாவம். இதன் ஸ்வரூபம், ஜ்ஞாநாநந்தங்களை லக்ஷணமாக உடையது, ஸ்வபாவம், பகவானுக்கு சேஷமாக இருக்கும் தன்மை. உபாஸிக்கவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அநுகுணங்கள்.

தந்நியந்த்ரு பரமாத்ம ஸ்வரூப ஸ்வபாவ — அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸ்வபாவம். இதன் ஸ்வரூபம், எல்லாருக்கும் ஈச்வரனாக இருக்கும் தன்மை, ஸ்வபாவம், ஆச்ரிதர்களுக்கு ஸுலபமாக இருக்கும் தன்மை. உபாஸிக்கப்படவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அநுகுணங்கள்

ததுபாஸந — அந்தப் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பது. இது உபாயம், இது ஏற்கெனவே விஸ்தாரமாக விவரிக்கப்பட்டது.

தத்பல — அந்த உபாஸநத்திற்குப் பலமான.

𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌮𑍍,

‘ 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 ’’ (𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯. 6-8-7.)

“ 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ” (𑌬𑍃𑌹𑌦𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑍇, 6-4-5)

“𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃” (𑌬𑍃 5-7-22)

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕 – ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஆவிர்பவிப்பதை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கும். உபாஸநத்தால் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் வெளிப்படுகின்றது என்பது கருத்து. சுத்த ஆத்மா நிர்துஷ்டமான வஸ்து, ஸர்வஜ்ஞத்வ முதலிய குணங்கள் அதற்கு உண்டு. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் ஏற்பட்டு, அவை ப்ரகாசிக்காமலிருக்கின்றன. காமபந்தம் விடவே முதலில் அவை ஆவிர்பவிக்கின்றன, பிறகு ப்ரஹ்மாநந்தம், என்பது க்ரமம்.

𑌅𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌨𑍇 – அளவற்ற அதிசயத்துடன் கூடிய ஆநந்தத்தைக் குணமாக உடைய ப்ரஹ்மத்தை அநுபவிப்பதை அநுசாஸிப்பதில். கீழ் ‘**𑌅𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨**’ என்னும் பதமும் இவ்விடத்தில் ‘**𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌨**’ என்னும் பதமும் ஒரே அர்த்தமுள்ளது.

𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿 – ஸகல வேதாந்த வாக்யங்களும் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றனவன்றோ? கேவலம் ஒரு வாக்யத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லவில்லை, எல்லா வாக்யங்களும் இம்மாதிரி சொல்லுகின்றன என்பது தாத்பர்யம்.

அந்த வாக்யங்களாவன —

𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 – நீ அதுதான். அதாவது – நீ பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கிறாய். ‘நீ’ என்று ஒரு ஜீவனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டது.

𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 – ஆத்மாவென்று சொல்லப்படும் வஸ்து ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையது. இது ஜீவ ஸாமாந்யத்தைப் பற்றியது.

𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 ... 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌃 – எந்தப் பகவான் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் இருந்து கொண்டு அந்த ஆத்மாவுக்குள் இருக்கிறானோ, எவனை அந்த ஆத்மா அறியவில்லையோ, எவனுக்கு அந்த ஆத்மா சரீரமோ, எவன் அந்த ஆத்மாவை நியமிக்கிறானோ, அந்த விகார

“ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:” (ஸு. 7.)

“தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா அநாசகேந” (ப்ரு. 6-4-22)

“ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்” (தை.)

“தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே” (பு. ஸூ.)

இத்யாதிகள்

மற்றிருக்கும் அந்தர்யாமி உனக்கு ஆத்மா. இம்மாதிரியான வாக்யங்கள் பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையும் ஸமந்வயம் செய்கிறபடியால் கடக ச்ருதிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன.

ஏஷ... நாராயண: - எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் இவன், கர்மஸம்பந்தம் அற்று திவ்யனுக ப்ரகாசிக்கும் ஒருவனுன நாராயணனே. இந்தச்ருதி, அந்தப் பரமாத்மா நாராயணனே என்று சொல்லுகிறது.

தமேதம் ..அநாசகேந - அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரமாத்மாவை வேதவாக்யங்களைக்கொண்டு ப்ராஹ்மணர்கள் அநந்யப்ரயோஜநமாகச் செய்யப்படும் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநமாகிற யஜ்ஞத்தாலும் தானத்தாலும், தபஸ்ஸினுலும் அறிய இச்சிக்கிறார்கள். இது, வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாந ரூபமான கர்மம் உபாஸநத்திற்கு அங்கம் என்பதைச்சொல்லுகின்றது.

ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் - பரமபுருஷனை உபாஸிக்கிறவன் அவனையே அடைகிறான். இது உபாஸநமே உபாயமென்பதைச் சொல்லுகின்றது

தமேவம் ..வித்யதே - இவ்விதம் உபாஸிக்கிறவனே முக்தனாகிறான், இதைத் தவிர்த்து வேறு வழி இல்லை. பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு வேறு உபாயமில்லை என்பதை இது தெரிவிக்கிறது.

இத்யாதிகள் - இது முதலானவை அந்த வாக்யங்கள். முதலான என்று சொன்னதால், பேத ச்ருதிகளும் உபாஸந சப்தத்துடன் கூடிய ச்ருதிகளும் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன.

ஜீவாத்மந: ஸ்வரூபம் தேவமநுஷ்யாதி ப்ரக்ருதி பரிணாம விசேஷரூப நாநாவித பேதரஹிதம் ஜ்ஞாநாநந்தைக குணம்

“ஜீவாத்மந: – இதிமுதல் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ச்ருதி வாக்யங்களில் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமாவது பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமாவது விவரிக்கப்படவில்லையே என்று சங்கித்து, வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாகிற ஸ்ம்ருதி புராணம் முதலியவைகளில் அவை உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், ஆகையால் அவை ச்ருதி ப்ரதிபந்நங்களென்றும் நினைத்து அந்த உபபாதனப்படி அந்த ஸ்வரூபங்களை விவரிக்கிறார்.

வாக்யத்தின் அர்த்தம்,— ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது, தேவதேஹம் மநுஷ்யதேஹம் முதலிய யாதொரு ப்ரக்ருதி பரிணாம விசேஷம் உண்டோ, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பேதமும் இல்லாதது, ஜ்ஞாநத்வம் ஆநந்தத்வம் முதலிய குணங்களுடன் மாத்திரம் கூடினது. கர்மங்களினால் ஏற்பட்டுள்ள தேவமநுஷ்யபேதம் நாசம் அடைந்த பிறகு, அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஸ்வரூபத்திலுள்ள பேதம் வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாது; தன்தன்னாலேயே அறிந்து கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், அந்த ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்று மாத்திரம் சொல்லத்தகுந்தது. அது எல்லா ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸமாநம்.

தேவமநுஷ்யாதி ...... ரஹிதம் – ‘ஒருவன் தேவன் மற்றொருவன் மநுஷ்யன், என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பேதங்களெல்லாம் தேஹத்தைப் பற்றியவைகளே தவிர ஆத்மாவைப்பற்றியவையல்ல என்று சொல்லப்படுகிறது.

“ததாத்மா ப்ரக்ருதே: ஸங்காத் அஹம்மாநாதி தூஷித: ।
பஜதே ப்ராக்ருதாந் தர்மாந் அந்யஸ்தேப்யோऽபி ஸோऽவ்யய:”

(ப்ரக்ருதியின் விகாரமாகிற தேஹத்தின் ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவுக்குத் தேஹாத்ம ப்ரமமும் ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமமும் இன்னும் இவ்வாறான ப்ராக்ருத தர்மங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன, அந்த ஆத்மா இவைகளைக்காட்டிலும் வேறு) என்றும்,

“புமாந் ந தேவோ ந நரோ ந பசுர் ந ச பாதப: ।
சரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதே கர்மயோநய:”

(தேவாதி பேதங்களெல்லாம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை, சரீரத்திற்கே, இம்மாதிரியான சரீர பேதத்திற்குக் காரணம் கர்மமே) என்றும் உபப்ருஹ்மணங்களில் காணப்படுகின்றன. நாநாவிதபேத – பலவித பேதங்கள். தேவன் மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் என்னும் பேதங்களுடன், ‘ஒருவன் ஸுகி, மற்றொருவன் துக்கி, இத்யாதியான பேதங்களும் விவக்ஷிதங்கள்.

ஜ்ஞாநாநந்தைக குணம் – ‘ஜ்ஞாநத்தன்மை ஆநந்தத்தன்மை இவைகளையே குணங்களாக உடையது’ என்பது அர்த்தம். சரீரத்தில் காணப்படும் பேதங்

ணம் | தத்வ்யதிரிக்தஸ்ய கர்மக்ருத தேவாதிபேதஸ்ய வித்வஸ்தே ஸ்வரூபபேதோ வாசாமகோசர: ஸ்வஸம்வேத்ய: | ஜ்ஞாநஸ்வரூபமித்யேதாவதேவ நிர்தேஸ்யம் | தச்ச ஸர்வேஷாமாத்மநாம் ஸமாநம் |

ஏவம்வித சிதசிதாத்மகப்ரபஞ்சஸ்ய உத்பவ ஸ்திதி ப்ரளய

கள் நசித்துவிட்டால், பிறகு ஆத்மாக்களுக்கு எவ்வித பேதமும் சொல்லமுடியாது; எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஜ்ஞாநாநந்த குணகத்வம் ஸமாநமாக இருக்கிறபடியால்.

வாசாமகோசர:, ஸ்வஸம்வேத்ய: - ஒரு ஆத்மாவைவிட மற்றொரு ஆத்மா வேறு என்பதைத் தான்தானே அறிந்துகொள்ளும்படி இருக்கும். அதாவது, காமகருத்மான சரீரபேதத்தைக்கொண்டு ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லமுடியாதே தவிர, ஸ்வாபாவிகமாக பேதமுண்டு என்பது கருத்து. **"ஜ்ஞாநஸ்வரூபமித்யேதாவதேவ நிர்தேஸ்யம்"** - ஆத்ம வஸ்து ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று மாத்ரம் சொல்லத்தகுந்தது. 'நிர்தேஸ்யம்' என்பதை அந்வயிக்க 'ஆத்மவஸ்து' என்பதை அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

தச்ச ஸர்வேஷாமாத்மநாம் ஸமாநம் - அந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் துல்யம். **"நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம"** (சுத்தாத்மாக்களெல்லாம் ஸமமே) என்று ஸ்ரீகீதாசார்யன்.

"ஏவம்வித" இதி - இதனால் அந்தர்யாமி ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. இதன் அர்த்தம் —அந்தர்யாமி ஸ்வரூபமோவென்றால், இப்படிப்பட்ட சேதந அசேதந வஸ்துக்கள் அடங்கிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதின ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் இவைகளுக்கு ஒரே காரணமாயும், ஸகல ஹேயகுணங்களுமற்று அநந்தமான ஆநந்தத்திற்கு இருப்பிடமாயிருப்பதால் தன்னைத்தவிர்த்த மற்றை எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷண மான ஸ்வரூபத்தை உடையதாயும், அளவற்றமேன்மையுடன் பொருந்திய எண்ணமுடியாத கல்யாணகுணக்கூட்டங்களை உடையதாயும், 'ஸர்வாத்மா' 'பரப்ரஹ்மம்' 'பரஞ்ஜ்யோதிஸ்' 'பரதத்வம்' 'பரமாத்மா' 'ஸத்' இவைமுதலிய சப்தபேதங்களால் எல்லா வேதாந்தங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதாயும், ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணமாயும், உபய விபூதியையும் உடையதாயுமுள்ள நாராயணனென்றும் புருஷோத்தமனென்றும் சொல்லப்படும் ஸ்வரூபமே. இந்த அந்தர்யாமியினுடைய வைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் ஸகல ச்ருதிகளும், அந்த அந்தர்யாமி தன்னைத் தவிர்த்த ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டு ஸகல வஸ்துக்களையும் நியமித்துக்கொண்டு வருகிறான் என்பதை, 'மற்றை வஸ்துக்களெல்லாம் அவனுடைய சக்தி' 'அவனுடைய அம்சம்' 'அவனுடைய விபூதி' 'அவனுடைய ரூபம்' 'அவனுடைய சரீரம்' 'அவனுடைய தநு' இதயாதியான சப்தங்களாலும், 'இவையெல்லாம் அவனே' என்னும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லியும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன.

ஸம்ஸாரநிவர்த்தநைகஹேதுபூத:, ஸமஸ்தஹேய ப்ரத்ய
நீகதயாநந்த கல்யாணைகதாநதயா ச ஸ்வேதர ஸமஸ்த
வஸ்து விலக்ஷண ஸ்வரூபோऽநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யா
ணகுணகண: ஸர்வாத்மா பரப்ரஹ்ம பரஞ்ஜ்யோதி: பரதத்த்வம் பர

உத்பவ: - ஸ்ருஷ்டி. **ஸ்திதி** - ஸத்தையின் அநுவ்ருத்தி, அதாவது ஸம்ரக்ஷணம். **ப்ரளய** - நாசம், அல்லது ஸம்ஹாரம். **ஸம்ஸாரநிவர்த்தந** - மோக்ஷம் ஆக இந்த நாலுக்கும் அவன் ஒருவனே காரணம். '**ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதித்வம்ஸ மஹாநந்தைகஹேதவே**' என்னும் ஆகமப்ராமாண்ய ச்லோகமும், '**ஜகதுத்பவஸ்திதி ப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய:**' என்னும் ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்ந ச்லோகமும், '**நிகிலஜகதுதய விபவ லய லீலைக காரணம்**' என்னும் ஸ்ரீபாஷ்ய வாக்யமும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் ஆகிற நாலையும் ப்ரஸ்தாவிக்கின்றன. ஆகையால் அவை இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயங்கள் ப்ருகு வல்லியாகிற உபநிஷத்திலும், '**யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே**' என்று ஸ்ருஷ்டியும், '**யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி**' என்று ஸ்திதியும், '**யத் ப்ரயந்தி**' என்று மோக்ஷமும், '(**யத்**) **அபிஸம்விசந்தி**' என்று ப்ரளயமும், ஆக நாலுக்கும் காரணம் ப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸமஸ்த . . . விலக்ஷண ஸ்வரூப: - 'பகவானுடைய ஸ்வரூபம் மற்ற வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபம் போலன்று' என்று சொன்னால் போதாதோ? 'ஹேயகுணங்கள் இல்லையாகையாலும் கல்யாணகுணங்கள் நிரம்பியிருக்கையாலும் மற்றை வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணம்' என்று காரணத்தைச் சொல்லுவானேன்? என்றால், லோகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் மற்றொரு வஸ்துவைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடியாலும் கேவலம் வைலக்ஷண்யம் ஏற்றத்துக்குக் காரணமாகாதாகையாலும் இவ்விடத்தில் காரணத்தைக் குறிப்பிட்டு வைலக்ஷண்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. '**கல்யாண**' என்பது ஆநந்தத்தைக் குறிக்கின்றது.

அநவதிக... குணகண: - அளவற்ற மேன்மையுடன் கூடிய கல்யாண குணங்களை உடையது அந்த ப்ரஹ்மம் என்று சொன்னதால், அது எல்லாராலும் உபாஸிக்கத்தகுந்த வஸ்து, அடையத்தகுந்ததும் அதுவே என்று விவரிக்கப்படுகிறது

ஸர்வாத்மா ... வேத்ய: - பரமாத்மா, பரப்ரஹ்மம், பரஞ்ஜ்யோதிஸ், பரதத்வம், ஸத் இம்மாதிரியான பதங்களால் பகவான் நாராயணனே ச்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான், என்பது கருத்து. இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீகூரேசன்,

காத்ஸ்ந ஸ்வாதிஶய ஹேதோ நிரவதி வேதாந்தவேத்ய ஸர்வ நாராயண: பராவரேஷு ஜகத் ஸ்தாவர ஜங்கமேஷு | அபேதஸ்ரு தயஶ்ச வைபவ ப்ரதிபாதந பரா: ஶ்ருதய: ஸகல ஸத்த்வ விஶிஷ்ட ஜாதாத்மதயா நிர்திஶ்யதே தச்சக்தி ததம்ஶ தத்வி

‘ஜ்யோதி: ... பரம் ... வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்தித:’

என்று விவரித்திருக்கிறார்.

நாராயண: - இதனால் அவன் இரண்டு விபூதிகளையும் உடையவன் என்றும், **பராவரேஷு** என்பதனால் தனது விபூதிக்குள்ளடங்கிய மற்றை வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

அபேதஶ்ருதய .....ப்ரதிபாதயந்தி - கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதெல்லாம், ‘பரமாத்மா வேறு ஜீவாத்மா வேறு’ என்று சொல்லும் ச்ருதிகளுக்கு ஒத்திருக்கலாம். ‘இரண்டும் ஒன்று’ என்று சொல்லும் ச்ருதிகளுக்கு இது விருத்தமன்றோ? என்றால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது.—‘விருத்தமன்று: ஏனென்றால், அம்மாதிரியான அபேத ச்ருதிகளும் பேத ச்ருதிகளால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் நாராயணனுடைய வைபவத்தையே சொல்லுகின்றன. ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸகலத்தையும் நாராயணனே நியமித்துக்கொண்டு வருகிறான் என்று சொன்னால், அது அவனுடைய பெருமையைக் காண்பிக்கிறதன்றோ? அபேத ச்ருதியின் அர்த்தமும் அம்மாதிரியான நியமநமே.’

தச்சக்தி - ‘பராஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஶக்திஸ்ததேதம் அகிலம் ஜகத்’ (ஜகத் முழுவதும் அவனுடைய சக்தி), ஜகத் அவனுக்கு சரீரம், ஆகையால் காரியோபயோகி விசேஷமாகின்றது, ஆகையால் சக்தி. **ததம்ஶ** - ‘விஷ்ணோரம்ஶோ ஜகத்’ (ஜகத் விஷ்ணுவின் அம்சம்), நாராயணன் விசேஷ்யம், ஜகத் அவனுக்கு விசேஷணம், ஆகையால் ஜகத் விசிஷ்டத்தின் அம்சம். **தத்விபூதி** - ‘விஷ்ணோரேதா விபூதய:’ (எல்லாம் விஷ்ணுவின் விபூதிகள்), விஷ்ணு நியமிக்கிறவன், ஜகத் நியமிக்கப்படும் வஸ்து, ஆகையால் அது அவனுடைய விபூதி. **தத்ரூப தச்சரீர தத்தநு** - ‘பராஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்’ ‘ஜகத் ஸர்வம் ஶரீரம் தே’ ‘தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:’ (எல்லாம் அவனுடைய ரூபம், சரீரம், தநு); விஷ்ணு வ்யாபகன், ஜகத் அவனால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அவனால் நியமிக்கப்பட்டு வருகிறது, ஆகையால் அது அவனுடைய

ஶ்ருதி தச்சைவ தச்சரீர தத்தநு வ்யாஹ்ருதிபி: ஸர்வைஸ்ஸதா ஸாமாநாதிகரண்யேந ச ப்ரதிபாதயந்தி।

சரீரம். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் தநு என்றால சரீரம் என்றே ஆத்தும். இவ்விடத்தில் 'தநு' 'ஶரீரம்' என்று வேறுவேருகச்சொன்னது, 'எப்படி இவை இரண்டும் ஒரே ஆத்தத்தைக் குறிக்கின்றனவோ அப்படியே மற்ற 'சக்தி' முதலிய சப்தங்களும் அந்த ஒரு ஆத்தத்தையே குறிக்கின்றன' என்பதை ஸூசிப்பிக்கும்பொருட்டே. 'அவன் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் நியமித்து வருகிறுன்' என்பதைத்தான் இந்த சப்தங்களெல்லாம் சொல்லுகின்றன 'நிவிஷ்டமிய 8நம் ப்ரதிபாதயந்தி' என்பது அந்வயம். ஸாமாநாதிகரண்யேந - கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சப்தங்கள் அவனுடைய நியமநத்தைச் சொல்வதுபோல, ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லும் அபேத சப்தங்களும் அவனுடைய நியமநத்தையே காட்டுகின்றன. ஆகையால் எல்லா ச்ருதி வாக்யங்களும் அவனுடைய வைபவத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை

'ஸாமாநாதிகரண்யம்'—ஸமாநமான அதிகரணத்தை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை. அதாவது - வெவ்வேறு ஆத்தமுள்ள இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை ஆச்ரயித்து நின்றால் அவைகளை ஸமாநமான அதிகரணத்தை உடையவை (ஸமாநாதிகரணங்கள்) என்றும், வெவ்வேறு பொருள்களை ஆச்ரயித்து நின்றால் வெவ்வேறு அதிகரணங்களை உடையவை (வ்யதிகரணங்கள்) என்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள். 'ஜகத் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் இடத்தில் ஜகத் என்னும் சப்தமும் ப்ரஹ்மம் என்னும் சப்தமும் ஒரே பொருளை ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால், அவை ஸமாநாதிகரணங்கள். 'ஜகத் என்பது ஒன்று ப்ரஹ்மம் என்பது மற்றொன்று' என்று சொல்லும் இடத்தில் இரண்டும் வெவ்வேறுபொருளை ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால், அவை வ்யதிகரணங்கள். நமது ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மமும் வெவ்வேறு ஆனதால், அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் இல்லை. ஆனபோதிலும், ப்ரபஞ்சத்தினுள் ப்ரஹ்மம் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு அதை நியமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியால், சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்கள சரீரி பர்யந்தம் போகும் என்னும் ந்யாயப்படி அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடும். ஆகையால் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லும் பொழுதெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தின் நியமநம் (எல்லாவஸ்துக்களையும் ப்ரஹ்மம் நியமிக்கிறது என்பது) சொல்லப்படுகிறபடியால், அதன் வைபவம் சொன்னதாகவே ஆகிறது.

இதுவரையில் ஸ்வபக்ஷ ஸங்க்ஷேபம் ஆயிற்று.— சித் என்று சொல்லப்படும் ஜீவன் ஜ்ஞாநத்தையே குணமாக உடையவன், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபன்; கர்மவசமாக வேறு வேறு தேஹங்களை அடைகிறுன், அந்தக் கர்மம் நிவ்ருத்தியானால், ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இருக்கையிலும், வேறு வேறு தேஹங்களால் பரஸ்பரம் உண்டாகும் பேதம் போய்விடுகிறது, அது போயவிட்டால் ஸகல ஜீவன்களும் ஸமமே, அவர்கள் அவ்வளவே. அசித் என்று சொல்லப்படும் ப்ரக்ருதி, ஒருவித பரிணமத்தை அடைந்து அந்த ஜீவன்களு

க்குக் காமமடியாக ஏற்படும் தேஹங்களாக மாறுகின்றது, அது விநாசி சித் அசித் இவை இரண்டுமே சேர்ந்து உதயமாகி இருக்கும் ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவன் பரமாத்மா நாராயணன், அதை ரக்ஷித்து ஸம்ஹரித்து சேதநவஸ்துவுக்கு அந்தந்தக் காலங்களில் மோக்ஷத்தைக்கொடுத்து வருகிறவனும் அவனே, அவன் ஹேயகுணங்களற்றவன்; ஆநந்தநிதி, மற்றை வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபத்தைவிட வேறு விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையவன், அவனைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு அவைகளெல்லாவற்றையும் நியமித்து வருகிறான்; அது காரணமாக அவன் சரீரியாகவும் மற்றை வஸ்துக்கள் அவனுடைய சரீரமாகவும் ச்ருதிகளில் சொல்லப்படுகின்றன, அந்தக்காரணத்தினாலேயே அவனே ப்ரபஞ்சம் என்றும் அந்த ச்ருதிகள் சிலவிடங்களில் சொல்லுகின்றன, மற்றும் சில விடங்களில் ப்ரபஞ்சத்தை அவனுடைய அம்சமென்றும் சக்தியென்றும் விபூதியென்றும் பேசுகின்றன; அந்த ச்ருதிகள் அந்த நாராயணனையே ஆத்மாவென்றும் ஜ்யோதிஸ் என்றும் தத்வமென்றும் ஸத் என்றும் வ்யவஹரிக்கின்றன.

இம்மாதிரியான உண்மையான ஜ்ஞாநத்துடன், அந்த நாராயணனால் சொல்லப்பட்டுள்ள வர்ணாச்ரம தர்மத்தை லோபமின்றிக்கு ச்ரத்தையுடன் அவனது ஆராதநமாகச் செய்துகொண்டு, அவனுடைய திருவடிகளில் த்யாந அர்ச்சந ப்ரணம நாமஸங்கீர்த்தநம் முதலிய உபாஸநத்தை அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் செய்துவந்தால், தமது கர்மம் நிவ்ருத்தமாகி, வேறு வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றால் மாத்திரம் போக்கடிக்கக்கூடாத ஸம்ஸார பயத்தினின்றும் கரையேறினவர்களாய், தமது ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தைப் பெற்று அளவற்ற ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை ஸகல ஜீவன்களும் அடைகிறார்கள். ச்ருதிகள் சொல்வது இதுதான்.

இதுவரையில் ஸ்வபக்ஷ ஸங்க்ஷேபம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது 'தஸ்' என்று ஆரம்பித்து 'வர்ணயந்தி' என்னுமவரையில் சங்கர மதத்தையும், 'அபரே' என்று ஆரம்பித்து 'வ்யவஸ்திதா:' என்னுமவரையில் பாஸ்கரமதத்தையும், 'அந்யே' என்று ஆரம்பித்து 'ப்ரதிஷ்டிதே' என்னுமவரையில் யாதவமதத்தையும் ஸங்க்ரஹிக்கிறார். இம்மூன்று மத ப்ரவர்த்தகர்களும், 'ப்ரஹ்மமே ஜகத்' என்னும் அர்த்தமுள்ள அபேத ச்ருதிவாக்யங்களையே பலிஷ்டங்களாகநினைத்து, 'இரண்டும் ஒன்றே' என்று அங்கீகரியாவிட்டால் இந்த வாக்யங்களுக்கு விரோதம் வந்துவிடுமோ என்னும் பயத்துடன் தங்கள் தங்கள் மதத்தை ப்ரவ்ருத்திப்பித்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். 'ப்ரஹ்மமும் ஜகத்தும் வேறு' என்னும் அர்த்தமுள்ள பேத ச்ருதி வாக்யங்களை அவர்கள் எக்காரணத்தினாலோ அநாதரித்துவிட்டார்கள். பரஸ்பரம் விருத்தம்போலத் தோன்றும் பேத அபேத ச்ருதி வாக்யங்களை ஸமந்வயம் செய்யும் 'ஜகத் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தானது' என்னும் அர்த்தமுள்ள கடக ச்ருதிவாக்யங்கள் அவர்களுக்கு ஸ்புரிக்கவில்லை போலும்.

தஸ்ய வைபவப்ரதிபாதநபராணி கேஷாஞ்சித் ஸாமாநாதிகரண்யாதீநாம் விவரணே ப்ரவ்ருத்தா: கேசந, 'நிர்விசேஷ ஜ்ஞாந

தஸ்ய... ப்ரவ்ருத்தா: கேசந - [அந்த ப்ரஹ்மத்தின் வைபவத்தை ப்ரதிபாதிப்பதையே நோக்கமாக உடைய ஸாமாநாதிகரண்யம் முதலியவைகளின் விவரணத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் சிலர்] அபேத ச்ருதிவாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யம், கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி நமது ஸித்தாந்தத்தில் 'ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டு ஜகத் முழுவதையும் நியமிக்கிறது' என்பதைக் குறிக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தினாலே அது ப்ரஹ்மத்தின் வைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்றே சொல்லவேண்டும். அப்படி இருக்கையில் இவர்கள் அந்த ஸமாநாதிகரண்யத்திற்கு வேறு விதமாக விவரணம் செய்யப் புகுகிறார்களே என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ஸாமாநாதிகரண்யாதீநாம் - ஸாமாநாதிகரண்யம் முதலிய. அதாவது— ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச்சொல்லும் அபேத ச்ருதிகள், 'ப்ரபஞ்சம் சரீரம், ப்ரஹ்மம் ஆத்மா' என்பதைச்சொல்லும் கடகச்ருதிகள், பேதத்தைச்சொல்லும் பேதச்ருதிகள், இந்த ச்ருதிகள் எல்லாம் என்று அர்த்தம். கேசந - சிலர், அதாவது சங்கர மதக்காரர்கள்.

இந்த ஸாமாநாதிகரண்ய சப்தம் அடிக்கடி இவ்விடத்தில் வருகிறபடியால், அதைத் தெளிவாக நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம். கீழ்ச்சொல்லியபடி, வெவ்வேறு அர்த்தமுள்ள பல சப்தங்கள் ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நின்றால், அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் உண்டு. இதை வேறுவிதமாகவும் சொல்லலாம் விசேஷணங்களால் பிந்நார்த்தத்வமும் விசேஷ்யத்தால் ஏகார்த்தத்வமும் இருக்கும் காலத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஏற்படும் உதாஹரணம் - 'நீலமாயும் வர்த்துலமாயும் பெரியதாயுமுள்ள குடம்' என்னுமிடத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் வ்யக்தம். இதுபோலவே, 'ப்ரஹ்மம் விசேஷ்யம் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் விசேஷணம்' என்று சொல்லும் நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் எப்பொழுதும் உண்டு 'விசேஷணமாகிற ப்ரபஞ்சம் விசேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மமே' (அதாவது - விசேஷண விசேஷ்யங்கள் இரண்டும் ஒன்று) என்று சொல்லும் சங்கர மதத்தில் ஐக்யம் சொல்லப்பட்டதாகுமேதவிர ஸாமாநாதிகரண்யம் ஏற்படாது. 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்னும் ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை விசாரிக்கும் இடத்தில் இது வ்யக்தமாக ஏற்படும்.

நிர்விசேஷ ...ப்ரஹ்ம-[ப்ரஹ்மம் என்பது எவ்வித விசேஷமுமற்ற ஜ்ஞாநமாத்ரமே] ஜ்ஞாநமாத்ரம் என்றதால் முழுவதும் ஜ்ஞாநமென்பது சொல்லப்படுகிறது. 'ஸ யதா ஸைந்தவகந:' (உப்புக் கட்டிபோல அவன் இருக்கிறான்) என்னும் த்ருஷ்டாந்தம் இதைக் குறிக்கின்றது. உப்புக் கட்டி எப்படி உள்ளும் புறமும் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் உப்பாகவே இருக்குமோ, அப்படியே ப்ரஹ்மம் முழுவதும் ஜ்ஞாநமே. 'நிர்விசேஷ' என்றால 'பேதமற்ற' என்று அர்த்தம். பேதம் மூன்றுவிதம்.— விஜாதீயம், ஸஜாதீயம், ஸ்வகதம். ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசேதந வஸ

ஶாஸ்த்ரைவ ப்ரஹ்ம; தச்ச நித்யமுக்தஸ்வப்ரகாஶஸ்வபாவமபி தத்த்வமஸ்யாதி ஸாமாநாதிகரண்யாவகதஜீவைக்யம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம் பத்யதே முச்யதே ச, நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ராதிரேகீஶேஶிதவ்யாத்யநேக விகல்ப ஸ்வரூபம் க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா; கஶ்சித்பத்த: கஶ்சி

துகளுக்கும் உள்ள பேதம் விஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநவஸ்துக்களுக்கு முள்ளது ஸஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதன் குணங்களுக்கும் உள்ளது ஸ்வகதம் இந்த மூன்றாவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடங்கியதென்றும் சொல்லலாம் இம்மூன்று பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தன்மை. அதாவது— ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யம், அதைக்காட்டிலும் பின்னமாக ஒன்று இருக்கின்றதென்பது இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று.

தச்ச......முச்யதே ச - [ப்ரஹ்மம் ஒருபொழுதும் எவ்வித பந்தமும் இல்லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும் இருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கையிலும், 'நீ ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறாய்' என்று சொல்லும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தினால் ஜீவனைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று என்று ஏற்படுகின்றது, அந்த ப்ரஹ்மம் அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு பேத ப்ரமத்தை அநுபவித்து, பந்தம் மோக்ஷங்களை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாக்ய பலத்தினால், நாம் இம்மாதிரி கல்பிக்கவேண்டும்; அதனாலேயே அதற்குப் பந்தம் மோக்ஷம் இரண்டும் உபபந்நங்களாகின்றனவென்று சொல்லவும் வேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று தனது உண்மையை அறியாமல் இருப்பது பந்தத்தின் தன்மை, அது ஸ்வப்ரகாசமாயுள்ள வஸ்துவில் ஸம்பவியாதாகையால், 'பந்தமில்லாமல ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கையிலும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பந்தம் அடையும் பொருள் மோக்ஷம் அடையும் பொருள் எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான் 'பரம் ப்ரஹ்மைவ ஸம்ஸாரதி' என்று இரண்டாவது ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விதம் கல்பிக்கவேண்டுமே தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணம் இல்லை என்பது குறிப்பு

நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர. . . . க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா - [இந்த ஜ்ஞாநமாத்ரமாகவிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையெல்லாம் பொய் ஒருவன் ஈச்வரன் போலவும் மற்றவை அவனுக்கு உட்பட்டவை போலவும் இவ்வாறு கணக்கற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய்.] சுருதியிலேயே, 'ஈச்வரன் என்று ஒருவன் உண்டு; ஜகத் முழுவதும் அவனுக்கு உட்பட்டது' என்று பலவாறாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையிலும், இந்த அபேத வாக்ய பலத்தைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களெல்லாம் பொய் என்று சொல்லவேண்டிவருகின்றது.

கஶ்சித்பத்த:.......ந வித்யதே - [ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டவன், மற்றொருவன் அதிலிருந்து விடப்பட்டவன் என்னும் வ்யவஸ்தையும் இல்லை] பத்த

[illegible] 𑌇𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇; 𑌇𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍇𑌚𑌨 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌵𑌤𑍍; 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿, 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍; 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌪𑌦𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ।

ஜீவன் முக்தஜீவன் என்று ஒரு வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்குமே என்று பயந்து அம்மாதிரி வ்யவஸ்தையே இல்லை என்கிறார்கள்.

𑌇𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 ..... 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 -[இதற்கு முன்னதாக சிலர் முக்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் பொய்] சுகர் முதலான மஹரிஷிகள் முக்தர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய்

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 .. 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெல்லாம் ஜீவனற்றவை, அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது.] இந்தக் கல்பனை மிக்க ஆச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் இல்லை என்பதை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு இம்மாதிரி கல்பனைகளைச் செய்யவேண்டிவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானால், ஒருவன் ஸுகத்தை அநுபவிக்கையில் எல்லாரும் ஸுகத்தை அநுபவிக்கவேண்டுமே என்பது போன்ற பல வித ஸங்கடங்களை உத்தேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எது வென்று வ்யவஸ்தை இல்லை' என்று கல்பிக்கிறார்கள்.

𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 . . . 𑌅𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇- [ஜ்ஞாநோபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும் பொய், சாஸ்த்ரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸ்த்ரத்தினால் ஏற்படும ஜ்ஞாநமும் பொய், இவையெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸ்த்ரத்தினாலேயே அறியப்படுகின்றன] ஒருவன ஆசார்யன, மற்றொருவன சிஷ்யன் என்னும வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால, ஆத்மாக்கள் பஹு என்பது ப்ரஸங்கிக்கும்; சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமென்று ஒத்துக்கொண்டால் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிரத்த மற்றொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும். இவையெல்லாம அநிஷ்டங்களாகையால் எல்லாம் பொய் என்று கல்பிக்கிறார்கள். 'இப்படி எல்லாம பொய் என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்த்ரத்திலிருந்து' என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத் திருப்பச் சொல்லப்படுகிறது.

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - இப்படி வர்ணிக்கிறார்கள். அதாவது - சொல்லும் அர்த்தம் நிலைபெறாது என்பது குறிப்பு.

ஶாஸ்த்ரைவ ப்ரஹ்ம; தத்து நித்யஶுத்தபுத்தமுக்தஸ்வபாவமபி தத்த்வ மஸ்யாதி ஸாமாநாதிகரண்யாவகதஜீவைக்யம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம் பத்யதே முச்யதே ச, நிர்விஶேஷசிந்மாத்ராதிரேகீஶ்வரேஶித வ்யாத்யநந்தவிகல்ப ஸர்வமேவ க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா; கஶ்சித்பத்த: கஶ்சி

துக்களுக்கும் உள்ள பேதம் விஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநவஸ்துக்களுக்கு முள்ளது ஸஜாதீயம்; ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதன் குணங்களுக்கும் உள்ளது ஸ்வகதம் இந்த மூன்றாவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடங்கியதென்றும் சொல்லலாம் இம்மூன்று பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தன்மை. அதாவது— ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யம், அதைக்காட்டிலும் பின்னமாக ஒன்று இருக்கின்றதென்பது இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று.

தத்து......முச்யதே ச - [ப்ரஹ்மம் ஒருபொழுதும் எவ்வித பந்தமும் இல்லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும் இருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கையிலும், 'நீ ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறாய்' என்று சொல்லும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தினால ஜீவனைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று என்று ஏற்படுகின்றது, அந்த ப்ரஹ்மம் அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு பேத ப்ரமத்தை அநுபவித்து, பந்தம் மோக்ஷங்களை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாக்ய பலத்தினால், நாம் இம்மாதிரி கல்பிக்கவேண்டும்; அதனாலேயே அதற்கு பந்தம் மோக்ஷம் இரண்டும் உபபந்நங்களாகின்றனவென்று சொல்லவும் வேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று தனது உண்மையை அறியாமல இருப்பது பந்தத்தின தன்மை, அது ஸ்வப்ரகாசமாயுள்ள வஸ்துவில ஸம்பவியாதாகையால், 'பந்தமில்லாமல ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கையிலும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பந்தம் அடையும் பொருள் மோக்ஷம் அடையும் பொருள் எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான் 'ஸாம் ப்ரஹ்மைவ ஸம்ஸாரதி' என்று இரண்டாவது சலோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விதம் கல்பிக்கவேண்டுமே தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணம் இல்லை என்பது குறிப்பு

நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர . க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா - [இந்த ஜ்ஞானமாத்ரமாகவிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையெல்லாம் பொய் ஒருவன ஈச்வரன போலவும் மற்றவை அவனுக்கு உட்பட்டவை போலவும் இவ்வாறு கணக்கற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய்.] சுருதியிலேயே, 'ஈச்வரன் என்று ஒருவன் உண்டு, ஜகத் முழுவதும் அவனுக்கு உட்பட்டது' என்று பலவாறாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையிலும், இந்த அபேத வாக்ய பலத்தைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களெல்லாம் பொய் என்று சொல்லவேண்டிவருகின்றது.

கஶ்சித்பத்த:..... ...ந வித்யதே - [ஒருவன ஸம்ஸாரத்தில அகப்பட்டவன், மற்றொருவன அதிலிருந்து விடப்பட்டவன என்னும் வ்யவஸ்தையும் இல்லை] பத்த

[illegible] இதீயம் வ்யவஸ்தா ந வித்யதே; இத: பூர்வம் கேசந முக்தா இத்யபி ம்ருஷா; ஏகமேவ ஶரீரம் ஜீவவத்; நிர்ஜீவாநீதராணி ஶரீராணி, தச்சரீரம் கிமிதி ந வ்யவஸ்திதம்; ஆசார்யோ ஜ்ஞாநோபதேஷ்டா ம்ருஷா; ஶாஸ்த்ரம் ச ம்ருஷா; ஶாஸ்த்ரப்ரமாதா ச ம்ருஷா; ஶாஸ்த்ரஜந்யம் ஜ்ஞாநம் ச ம்ருஷா; ஏதத் ஸர்வம் ம்ருஷாபூதேநைவ ஶாஸ்த்ரேணாவகம்யதே' இதி வர்ணயந்தி;

ஜீவன் முக்தஜீவன் என்று ஒரு வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்குமே என்று பயந்து அம்மாதிரி வ்யவஸ்தையே இல்லை என்கிறார்கள்.

இத: பூர்வம் ... ம்ருஷா - [இதற்கு முன்னதாக சிலர் முக்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் பொய்] சுகர் முதலான மஹரிஷிகள் முக்தர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய்.

ஏகமேவ . . வ்யவஸ்திதம் - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெல்லாம் ஜீவனற்றவை, அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது] இந்தக் கல்பனை மிக்க ஆச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் இல்லை என்பதை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு இம்மாதிரி கல்பனைகளைச் செய்யவேண்டிவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானால், ஒருவன் ஸுகத்தை அநுபவிக்கையில் எல்லாரும் ஸுகத்தை அநுபவிக்கவேண்டுமே என்பது போன்ற பல வித ஸங்கடங்களை உத்தேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எது வென்று வ்யவஸ்தை இல்லை' என்று கல்பிக்கிறார்கள்.

ஆசார்ய: . . .கவம்யதே- [ஜ்ஞானோபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும் பொய், சாஸ்த்ரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸ்த்ரத்தினால் ஏற்படும் ஜ்ஞானமும் பொய், இவையெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸ்த்ரத்தினாலேயே அறியப்படுகின்றன] ஒருவன் ஆசார்யன், மற்றொருவன் சிஷ்யன் என்னும் வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால், ஆத்மாக்கள் பஹு என்பது ப்ரஸங்கிக்கும், சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமென்று ஒத்துக்கொண்டால் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும். இவையெல்லாம் அநிஷ்டங்களாகையால் எல்லாம் பொய் என்று கல்பிக்கிறார்கள். 'இப்படி எல்லாம் பொய் என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்த்ரத்திலிருந்து' என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார் இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத் திருப்பச் சொல்லப்படுகிறது.

இதி வர்ணயந்தி - இப்படி வர்ணிக்கிறார்கள். அதாவது - சொல்லும் அர்த்தம் நிலைபெறாது என்பது குறிப்பு.

அபரே, 'அபஹத பாப்மத்வாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணோபேதமபி ப்ரஹ்ம ஐக்யாவபோதயாதாத்ம்யம் நாநாவிதோபாதி ஸம்பந்தாத் பத்தம் முக்தம் ச; நாநாவித மலரூபபரிணாமாஸ்பதம் ச' இதி வ்யவஸ்திதா:।

அந்யே து ஐக்யாவபோதயாதாத்ம்யம் வர்ணயந்த: 'ஸ்வாபாவிக நிரதிசயாபரிமிதோதாரகுணஸாகரம் ப்ரஹ்மைவ ஸுரநரதிர்யக்ஸ்தாவரநாரகி ஸ்வர்க்யபவர்கி சேத

அபரே ... வ்யவஸ்திதா: — [மற்றும் சிலர் (பாஸ்கர மதஸ்தர்கள்), 'ப்ரஹ்மமென்பது நிர்விசேஷமன்று, காமபந்தமற்றது, ஸகல கல்யாணகுணங்களும் அதற்கு உண்டு, அப்படி இருக்கையிலும் சில உபாதிகளுடன் ஸம்பந்தமடைந்து ஸம்ஸார பந்த மோக்ஷங்களுக்கும் அநேகவித தோஷ ரூபங்களான விகாரங்களுக்கும் ஆஸ்பதமாகின்றது. இப்படி கல்பிப்பதற்கு ஐக்யத்தைச்சொல்லும் அந்த அபேத ச்ருதி வாக்ய ஜ்ஞானமே காரணம்' என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.] இந்தப் பாஸ்கர மதஸ்தர்களும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தின் விவரணத்தில் ப்ரவர்த்திக்கிறவர்களே. இவர்கள், சங்கர மதஸ்தர்கள் போலன்றிக்கே, ப்ரஹ்மம் குணங்களுடன் கூடியது என்று ப்ரமாண பலத்தைக்கொண்டு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், ஐக்யோபதேசத்திற்கு வேறு உபபத்தி சொல்ல அசக்தர்களாய் உபாதி ஸம்பந்தமொன்றை அப்யுபகமம் செய்கிறார்கள். தேவ தேஹம், மநுஷ்ய தேஹம், திர்யக்குக்களின் தேஹம், ஸ்தாவரங்களின் தேஹம் இவை உபாதிகள். இப்படி உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஹ்மம் ஜீவனாக மாறுவதுடன் அசேதந வஸ்துவாகவும் மாறுகிறது என்று 'பலவித தோஷரூபமான பரிணாமத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகிறான்' என்பதால் சொல்லப்படுகின்றது.

இவர்கள் மதத்தில் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமன்று. அதாவது— ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் ஸஜாதீயமாகவும் விஜாதீயமாகவும் ஸ்வகதமாகவும் பேதங்கள் உண்டு. உபாதி ஸத்யம்; ஆகையால், அந்த உபாதியின் கார்யமாகிற ப்ரபஞ்சமும் ஸத்யம். ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதந வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் பேதமில்லையாயினும், உபாதி கார்யமாக பேதமுண்டு, முக்தி அடைந்த பிறகு பேதமே இல்லை. ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசேதந வஸ்துக்களுக்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள்.

அந்யே ......வர்ணயந்த: — [மற்றும் சிலர் (யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்கள்), ஐக்யம் சொல்வதின் உண்மையை வர்ணிக்கிறவர்களாய்ப் பின்வருமாறு நிச்சயம் செய்திருக்கிறார்கள். ப்ரஹ்மம், ஸ்வபாவத்தாலேயே குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், அந்தக் குணங்கள், அளவற்ற மேன்மையுடையவை, எண்ணிக்கையற்றவை, உத்க்ருஷ்டங்கள். அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே தேவதைகளாகவும் மநுஷ்யர்களாவும் திர

நைகஸ்வபாவம் ஸ்வபாவதோ விலக்ஷணம் அவிலக்ஷணம் ச வியதாதி நாநாவித மலரூப பரிணாமாஸ்பதம் ச ' இதி வ்ருவதிஷ்டேத |

தத்ர ப்ரதமபக்ஷே ச்ருத்யர்த்த பர்யாலோசனபரா: அபரிஹார்யான் தோஷானுதாஹரந்தி |

யககுககளாகவும ஸதாவரஙகளாகவும் நரகம ஸவாககம மோக்ஷ ப இவவிடஙகளிலுள்ள ஆதமாககளாகவும இருககும ஸவபாவத்தை உடையது, ஸவபாவததாலேயே இவைகளைககாட்டிலும அது வேறுபட்டதாகவும வேறுபடாததாகவும இருககினறது, ஆகாசம் முதலிய பலவித தோஷரூபஙகளான விகாரஙகளுககும ஆஸ்பதம]

பாஸகர மதததில், 'சேதநாசேதந வஸ்துககளுககும பரஹமததிற்கும அபேதம ஸவாபாவிகமே, பேதமோவென்றால் அசேதந விஷயததில ஸ்வாபாவிகம் சேதந விஷயததில ஔபாதிகம்' என்று சொலலப்பட்டுளளது அது யுகதிககுப் பொருநதாதது என்று, இநத மதஸ்தாகள், 'சேதநாசேதந வஸ்துககள இரண்டின விஷயததிலும் அபேதம் ஸவாபாவிகமாக இருபபதுபோல பேதமும ஸவாபாவிகமே' என்று நிரணயிததிருககிறாகள். ஆனால், ஐகயோபதேசத்தின (அதாவது— அபேதோபதேசததின்) உண்மையை வாணிகக ஆரம்பிதத இவாகளுககு, பேதமும ஸவபாவததினாலேயே ஏறபடுகிறது என்று சொலவதின அஸாங்கதயம தோன்றவிலலைபோலும ! இவாகள மதததில், ப்ரஹமமே எவவித உபாதியுமின்றிககே சித் அசித ஈச்வரன் இமமூனருகப பரிணமிககினறது, ஆகையால இமமூன்று தத்வங்களும் ஸதயம, பேதமும் பாரமார்த்திகம என்று சொனனதாகினறது.

' தத்ர ப்ரதமபக்ஷே ' எனறு சங்கரமதததிலுளள தோஷங்களைச் சொலல ஆரம்பிககிறா.

தத்ர...... உதாஹரந்தி - [இநத மூனறு மதஙகளுககுள முதலாவது (சஙகர) மதத்திற்கு, ச்ருதிகளின ஆததத்தை நனருக ஆலோசிததுபபாாததவாகள (அதாவது— யாமுநாசாாயா முதலானவாகள) பின்வருமாறு தோஷங்களைச் சொலலுகிறாகள்; அநதத தோஷஙகள் பரிஹரிககககூடாதவை.] 'இநதத தோஷங்கள தமமாலேயே சொல்லபபட்டவையலல, பெரியோாகளாற் சொல்லபபட்டவை' எனறு சொலவது கவனிககத்தககது. அநதப பெரியோாகள், ஒரு வாகயததினாலே மாத்ரம தருபதி அடையாமல, அபேத ச்ருதிவாகயங்களைப்போல மறறை பேத கடக சருதி வாகயங்களையும் நனருகப பராமாசித்துப பாாத்து இநதத தோஷங்களைச சொல்லுகிறாகள என்பது ' பர்யாலோசனபரா: ' என்பதாற் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகையால், அநதத் தோஷங்கள துஷ்பரிஹரஙகள.

முதலில், இநத அபேத வாதிகளால் மிகவும் ப்ரதாநமாக அங்கீகரிககபபடும் ' தத்த்வமஸி ' என்னும அபேத ச்ருதிககு அவாகள சொல்லும் அாத்தததிலுளள தோஷங்களைச சொல்லுகிறா.

அந்த சுருதிவாக்யம் எவ்விடத்தில் எந்த ஸந்தாபத்தில் வருகிறது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இது சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ஆறாவது ப்ரபாட கத்தில் எட்டாவது கண்டத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த ப்ரபாடகத்திற் சொல்லப் படும் வித்யையை 'ஸத்வித்யை' என்று வேதாந்திகள் வ்யவஹரிப்பார்கள். ஆக்யாயிகை என்னவென்றால்— அருணனுடைய புத்ரரான உத்தாலகருக்கு, ச்வேதகேது என்று ஒரு புத்ரர் இருந்தார். அவருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகியும், பலவத்தான அநுப பத்திவசத்தினால் உபநயநமாகாமல் இருந்தது. அதைப்பற்றிச் சோகித்த பிதா ஒரு நாள் தமது புத்ரனைப் பார்த்து, 'ஹே ச்வேதகேதோ! ஒரு குருவைத் தேடி ப்ரஹ்ம சர்யம் வஸித்து அத்யயநம் செய்து வா' என்று அனுப்பினார். புத்ரன் அதற்கிணங்கி ஒரு குருவைத் தேடிப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் குருகுலவாஸம் செய்து வேதங்களெல் லாவற்றையும் அத்யயநம் பண்ணி வித்யையால் பரிபூர்ணன் ஆனதாகத் தன்னை நினைத் துக்கொண்டு இருபத்து நான்காவது வயதில் பிதரு க்ருஹம் திரும்பி வந்தான். அப் படி வந்த புத்ரனைப் பார்த்து பிதா, அவனை அநுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத் துடன் ப்ரஹ்மவிஷயமாக ஒரு ப்ரச்நம் செய்ய, அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்ல அசக்தனாய் அந்தப் புத்ரன், மறுபடியும் ஒருகால் பிதா தன்னைக் குருகுலத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பி விடுவரோ என்று பயந்து, 'ஹே பிதாவே! ப்ரச்நத்தின் ஸமாதாநத்தை என்னுடைய குருவே அறியார் என்று நினைக்கிறேன், அறிந்திருந்தால் எனக்கு அதை உபதேசம் செய்திருப்பார். ஆகையால், நீங்களே எனக்கு அதை உபதேசிக்கவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்தான். அப்பொழுது அந்தப் பிதா இந்த ஸத்வித்யையை அவனுக்கு உபதே சிக்கிறார். "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" என்று இந்த வித்யை ஆரம்பிக்கிறபடியாலும், இதில் ப்ரஹ்மம் 'ஸத்' என்றே வ்யவஹரிக்கப் படுகிறபடியாலும் இதற்கு 'ஸத்வித்யை' (அதாவது-ப்ரஹ்ம வித்யை) என்று பெயர்.

இந்த உபநிஷத்தின் வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைப்பற்றி க்ரந்தத்தில் விசாரம் வரு கிறபடியால், அதன் விஷயத்தை நாம் தனியாகப் பார்ப்பது நலமாகும். முதலில் பிதா செய்த ப்ரச்நம் -

"உத தமாதேசமப்ராக்ஷ்ய:, யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்?"

(எதைக் கேட்டால் கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை மநநம் செய்தால் மநநம் செய்யப்படாததெல்லாம் மநநம் செய்யப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை நிதித்யாஸித்தால் நிதித்யாஸிக்கப்படாததெல்லாம் நிதித்யாஸிக்கப்பட்டதாகிவிடுமோ, அப்படிப்பட்ட ஆதேசத்தை நீ கேட்டிருக்கிறாயா?). ஆதேசம் என்றால் ப்ரசாஸிதா அதாவது-நியமிக்கிறவன், என்று அர்த்தம். அவனை அறிந்தால், எல்லாம் அறியப்பட்டதா கிவிடுமென்றோ? இந்த ப்ரச்நத்தின் கருத்தை அறியாத புத்ரன், 'அது எப்படி?' என்று சோதநம் செய்ய, பிதா, அதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார்.

"யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்"

(எப்படி, உபாதாந காரணமான ஒரு மண்கட்டியை அறிந்த மாத்ரத்தால், அதன் உபாதேயமான குடம் மடக்கு முதலானவை எல்லாம் அறியப்பட்டனவாகின்றனவோ, ஹே ப்ரியதர்சந! அம்மாதிரியே). அதாவது - உபாதாநமும் உபாதேயமும் பரஸ்பரம் பேதமற்றவை என்பது கருத்து. அவை இரண்டும் எப்படி ஒன்றாகும் என்று ஸந்தேஹித்த புத்ரனைப் பார்த்து பிதா மறுபடியும் சொல்லுகிறார்—

"வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம், ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்"

(நம்முடைய வாக்ரூபமான வ்யவஹாரத்தின் பொருட்டு, குடம் மடக்கு முதலிய லக்ஷணமுள்ள மாறுதலும் அம்மாதிரி பெயர்களும் மண்ணாகிற த்ரவ்யத்தால் ஸ்பர்சிக்கப் படுகின்றன, ஆகையால் மண்ணைக் காட்டிலும் அவை பிந்நங்களல்ல) அதாவது—மண்ணே இம்மாதிரியான ரூபம் பெயர் உள்ளதாக ஆகின்றது என்பது ஆசயம். இம்மாதிரியான பல த்ருஷ்டாந்தங்களைக் காட்டி 'இப்படியே அந்த ஆதேசமும் ஆகின்றது' என்று முடித்தார். 'இதை நீங்களே எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்' என்று புத்ரன் ப்ரார்த்திக்க, பிதா உபதேசிக்கிறார்—

"ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்"

[ஹே ஸோம்ய! (வெவ்வேறு ரூபம் பெயர் இவைகளுடன் பஹுவாக இருக்கும்) இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஒன்றான (ரூபம் பெயர் அற்று ஒன்றான அவஸ்தையை உடையதான) ஸத்தாகவே இருந்தது, அதற்கு அந்த ஸத்தைத் தவிர வேறு ஒரு நியந்தாவும் இல்லை]

"ததைக்ஷத 'பஹு ஸ்யாம், ப்ரஜாயேய' இதி"

[அந்த 'ஸத்' என்று சொல்லப்படும் வஸ்து ஸங்கல்பித்தது, என்ன ஸங்கல்பித்ததென்றால், 'விசித்ரமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள சேதநாசேதநங்கள் கலந்த ஜகத்ரூபமாய் பஹுவாக ஆகக்கடவேன், அதற்காக முதலில் தேஜஸ் அப் அந்நம் இவை முதலிய ரூபங்களாக ஆகக்கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தது] 'ஐக்ஷத' என்பதற்கு 'ஸங்கல்பித்தான்' என்று ஆசயம். இப்படி தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளை முதலில் ஸ்ருஷ்டித்து, பிறகும் ஸங்கல்பித்தது—

'ஸேயம் தேவதைக்ஷத 'ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி' இதி.

('ஸத்' என்னப்படும் அந்த தேவதை ஸங்கல்பித்தது என்னவென்றால்— 'இந்தத் தேஜஸ் அப் அந்நம் ஆகிய இம்மூன்று தேவதைகளுக்குள், நான், இந்த ஜீவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு அநுப்ரவேசித்து, விசித்ரமான ரூபம் பெயர் இவைகளை அந்தத் தேஜஸ் முதலானவைகளுக்குச் செய்யக்கடவேன்'). தேஜஸ் முதலிய மூன்றும் இவ்வி

டத்தில் தேவதைகளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அத்தன் அபிமானிதேவதைகள் விவக்ஷிதங்கள். முதல் ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்ட தேஜஸ் முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியை ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும், பிறகு செய்த ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்டதை வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும் சொல்வது வழக்கம் இப்படி ஸகல அசேதந வர்க்கத்திற்கும் ப்ரஹ்மம் காரணமென்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு, பிதா, ஸகல சேதந வர்க்கத்திற்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே காரணமென்று ப்ரதிபாதிக்க ஆரம்பித்து, முதலில் 'ஸுஷுப்தி காலத்தில் இந்த ஜீவன்களெல்லாம் 'ஸத்' என்னப்படும் ப்ரஹ்மத்துடன் ஸங்கதங்களாகின்றன' என்று சொல்லி அவைகளுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீர சரீரி பாவத்தைச்சொல்லுகிறார்—

'ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:'

(ஜீவன்களுடன்கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும், 'ஸத்' என்னும் ப்ரஹ்மத்திற்கு அதீனமான உத்பத்தியை உடையது, ப்ரஹ்மாதீனமான லயத்தையும் உடையது, அந்த 'ஸத்' என்பதையே ஆதாரமாகவும் உடையது). 'ப்ரஜை' என்பதால் ஜீவன்களுடன் கூடிய ஜகத் சொல்லப்படுகிறது. 'மூலம்' என்றால் உத்பத்தி, 'ப்ரதிஷ்டை' என்றால் லயம், 'ஆயதநம்' என்றால் ஆதாரம். ஆகையால், ஜகத் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீர ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஜீவன்களுக்கு 'ஸத்' என்பதுடன் சேர்க்கையைச் சொல்லிவிட்டு, தேஹவியோகமான பிறகு ப்ரயாணகாலத்திலும் ஜீவன்களுக்கு அந்த 'ஸத்'துடன் ஸம்பத்தியைச் சொல்லி, உபதேசத்தைப் பின்வருமாறு முடிக்கிறார்—

'ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம், தத் ஸத்யம், ஸ ஆத்மா, தத் த்வமஸி, ச்வேதகேதோ'

(இதெல்லாம் இந்த 'ஸத்' என்பதை ஆத்மாவாக உடையது; ஜீவன்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும் 'ஸத்' என்பதையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது என்பது ப்ராமாணிகம், ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமாக இருக்கிறபடியால், 'ஸத்' என்னப்படும் வஸ்து இதற்கு ஆத்மா, ஹே ச்வேதகேதோ ! நீயும் அது தான்). அபிமுகமாக இருக்கும் ச்வேதகேதுவைப் பார்த்து 'நீ' என்று சொல்வது, சரீர வாசி சப்தங்களெல்லாம் சரீரி பர்யந்தம் குறிக்கும் என்னும் ந்யாயத்தினால் ச்வேதகேதுவின் அந்தர்யாமியைக் குறிக்கின்றது. ஸம்ஸாரியான ச்வேதகேதுவுக்கும் நித்ய முக்தமாயிருக்கும் 'ஸத்' என்னப்படும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் அந்தக் காரணத்தினாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கீழ்ச்சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து வ்யக்தமாகும்.

இந்த உபநிஷத்தின் க்ரமம்— முதலில் ப்ரச்நம், அதில் ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞாநம் ப்ரதிஜ்ஞாதம், பிறகு அதன் ஸமர்த்தநத்திற்காக, 'ப்ரஹ்ம வ்யதிரிக்த

𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿—𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍃𑌤𑌜𑌗𑌦𑍁𑌦𑌯𑌵𑌿𑌭𑌵𑌵𑌿𑌲𑌯𑌾𑌦𑌯𑌃, '𑌤𑌦𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤, 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 '𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌦𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂

மான ஸகல ஜகததுககும் அநத பரஹமமே காரணம் எனறு சொலல ஆரமபிதது, 'அசேதநம முழுவதற்கும பரஹமமே உபாதாந காரணம' எனறு முதலிற சொலலி, பிறகு, 'சேதந வஸதுவுககும அநத பரஹ்மமே காரணம' எனறு பரதிபாதிககினறது. இவவாறு 'ஜீவனுடன கூடிய ஜகத முழுவதும பரஹ்மததின சரீரம' என்பதை விளககி, கடைசியில, 'பரஹமம ஜகததிறகு ஆதமா' எனபதைச் சொலலி, 'ஆகையால, நீயும அது தான' எனறு ச்வேதகேதுவைப பாாததுப பிதா சொலவதாக முடிககிறது.

இதில இபபொழுது நாம விசாரிககவேணடிய அமசம ஒனறே. அதாவது - 'இநத உபநிஷததிற சொலலபபடும பரஹ்மம நிாவிசேஷமா ஸவிசேஷமா' எனபதுதான. அத வைதிகள நிாவிசேஷமெனறும் விசிஷ்டாதவைதிகள ஸவிசேஷமெனறும சொலலு கிறாாகள

இனி ஸ்ரீ கரநததை அநுஸரிபபோம

𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿... .. ....𑌵𑌿𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇—['நீ அதுதான்' எனனும வாகயத்தி லுள்ள 'அது' என்னும பதம பரகருததததைப பராமாசிககினறது பரகருதம எனன வெனறால, '𑌤𑌦𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯' என்று ஆரமபிதது, '𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃' என்பது வரையிலுள்ள பதஙகளால சொலலபபடும பகவத ஸஙகலபாதீநஙகளான ஜகததின் ஸருஷடி ஸதிதி ஸமஹாரஙகள. ஆகையால, 'அது' எனனும பதததிறகு, 'தனது ஸஙகல்பத தால ஜகததின ஸருஷடி ஸதிதி ஸமஹாரஙகளைச செயயககூடிய பரஹமம' எனபது அாததம ஆகையால, இஙகு குறிககபபடும பரஹமம ஸவிசேஷமே தவிரவும, இநத ஜகதகாரண வஸதுவான பரஹ்ம ஸமபநதமாயுள்ள வேறு ச்ருதிகளில அநேக குணங கள பரஹமததுககுச் சொலலபபட டிருககினறன. அவை எனனவெனறால—ஸாவஜ் ஞதவம, ஸாவசகதிதவம, ஸாவேசவரதவம, ஸாவ பரகாரதவம, தனககு ஸமனுகவாவது அதிகனுகவாவது வேறு ஒருவனும இலலாமல இருககும தனமை, ஸதயகாமதவம், ஸதய ஸஙகலபதவம, ஸாவததையும ப்ரகாசிபபிககும தன்மை இவை முதலிய அளவற்ற மேனமையை உடைய அஸங்க்யேய கலயாண குணக கூடடஙகள இனனும் வேறு அநேக வாகயஙகளில அபஹத பாபமதவம முதலான ஹேய குண ராஹிதயமும சொல் லபபட் டிருககின்றது. இவைகளெலலாம 'பரஹமம நிாவிசேஷம' என்று சொல்லும் பக்ஷததிறகு விருததஙகள]

ஸம்ஹிதயா ப்ரகரணாந்தர நிர்திஷ்ட ஸர்வஜ்ஞதா ஸர்வசக்தித்வ ஸர்வேச்வரத்வ ஸர்வப்ரகாரத்வ ஸமாப்யதிகநிவ்ருத்தி ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ

ப்ரக்ருதபராமர்சி-தச்சப்த—ப்ரக்ருதத்தைப் பராமர்சிக்கும் 'அது' என்னும் சப்தம் ப்ரக்ருதத்தைப் பராமர்சிக்கிறபடியால் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே அது குறிக்கின்றது என்பது குறிப்பு.

உத்பவ விபவ விலயாதய:—ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் முதலியவை. 'முதலிய' என்பதால், இந்த உபநிஷத்திலேயே சொல்லப்பட்டுள்ள அநுப்ரவேசம் நாமரூப வ்யாகரணம் இவை குறிக்கப்படுகின்றன.

ஸர்வஜ்ஞதா—எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை. "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்" (முண்டக உபநிஷத்)

ஸர்வசக்தித்வம்—ஸர்வ சக்தனாக இருக்கும் தன்மை. "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே" (ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்)

ஸர்வேச்வரத்வம்—எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரபுவாக இருக்கும் தன்மை. "ய ஈசேऽஸ்ய ஜகதோ நித்யமேவ நாந்யோ ஹேதுர் வித்யத ஈசநாய" (ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்)

ஸமாப்யதிகநிவ்ருத்தி—ஸமனும் அதிகனும் இல்லாமல் இருக்கும் தன்மை 'ந தத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே" (சாந்தோக்யம்)

ஸத்யகாமத்வம்—நித்ய விபூதியுடன் கூடி இருக்கும் தன்மை. 'ஸத்ய' என்பதற்கு அமோகமான என்றும், 'காம' என்பதற்குக் காமனை (அல்லது இச்சை) என்றும் அர்த்தம் செய்யக்கூடும், அப்பொழுது 'ஸத்யகாம' என்பதற்கு அமோகமான இச்சையை உடையவன் (அதாவது—அவன் இச்சிப்பதெல்லாம் உடனே நிறைவேறுகின்றன) என்று அர்த்தம் கிடைக்கும். ஆனால் அந்த அர்த்தம், அடுத்து வரும் 'ஸத்யஸங்கல்ப' என்னும் சப்தத்தால் ஏற்படுகிறபடியால், இதற்கும் அந்த அர்த்தம் சொல்வது நிஷ்ப்ரயோஜனமாகும். 'காம' என்னும் பதத்திற்கு இச்சிக்கப்படுபவை (காம்யந்தே இதி காமா:) என்றும் அர்த்தம் செய்யக்கூடும் அதாவது கல்யாண குணங்கள். அப்பொழுது 'ஸத்யகாம' என்பதற்கு ஸத்யமாயுள்ள கல்யாண குணங்களை உடையவன் என்று அர்த்தம் கிடைக்கும். ஆனால், வேறு சில குணங்கள் இவ்விடத்தில் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த அர்த்தம் ஒவ்வாது. ஆகையால் இந்த அர்த்தங்களை விலக்கி, போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ரூபங்களான காமங்களை உடையவன் (அதாவது-நித்ய விபூதியை உடையவன்) என்று அர்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குண கணஸ்ய அபஹதபாப்மத்வாதி ஸகல வாக்யாவகத நிரஸ்த நிகில தோஷதா ச ஸர்வச்ருதிஸித்தைவ இத்யுக்தம் ।

ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய—அப்ரதிஹதமான (அதாவது—தடையின்றி பரவுந்திக்கும்) ஸங்கல்பத்தை உடையவன். அவன் ஸங்கல்பிக்குமவை யெல்லாம் அப்ரதிஹதங்களாய் பலிக்கின்றன

ஸர்வஜ்ஞஸ்ய—எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிப்பிக்கும் சக்தியுள்ளவன். "தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி." (கடோபநிஷத்)

அநவதிகாதிசய—அளவற்ற மேன்மையை உடைய அவனிடமுள்ள குணங்கள் ஒவ்வொன்றும் அளவற்ற மேன்மையை உடையவை, அப்படி அவனிடம் இருக்கும் குணங்களும் கணக்கற்றவை

ஒரு வஸ்துவை ஜகத் காரணமென்று அங்கீகரித்தால், அப்படி காரணமாக இருப்பதற்கு இந்தக் குணங்கள் எல்லாம் அபேக்ஷிதங்கள் ஆகையால், ஜகத்காரண வஸ்துவைக் குறிக்கும் 'ஸத்' என்னும் பதம் இந்தக் குணங்களுடன் கூடியதாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு. இதே மாதிரி, அந்தக் காரண வஸ்துவினிடத்தில் கெட்ட குணங்கள் ஒன்றும் இருக்கக்கூடாது. அவை இல்லாமல் இருக்கும் தன்மையை 'அபஹத பாப்ம' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்.

அபஹத பாப்ம—பாபம் என்றால் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் இந்த லோகத்தின் ஸம்பந்தமில்லாமல் இருந்துகொண்டு எந்தக் கர்மம் அநிஷ்டத்தை விளைவிக்கின்றதோ அது பாபம். ஆகையால் துஷ்க்ருதங்களெல்லாம் பாபங்கள். மோக்ஷத்தை இச்சிப்பவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலம் அநிஷ்டமாகையால், அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணமாகும் ஸுக்ருதங்களும் முமுக்ஷுவுக்குப் பாபங்களேயாகும். 'அபஹத' என்பதற்குப் போக்கடிக்கப் பட்ட என்று அர்த்தம் சொல்லக்கூடும் ஆனால், போக்கடிக்கப் பட்ட பாபத்தை உடையவன் என்று சொன்னால், ஏதோ ஒரு காலத்தில் பாபம் அவனிடத்தில் இருந்தது என்று அர்த்தமாகும். அது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒவ்வாது. ஆகையால், 'அபஹத' என்பதற்கு 'ஒட்டாத' என்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் ஒட்டாத ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்களை உடையவன் என்று ஆயிற்று அதாவது ஈச்வரனால் செய்யப்படும் புண்யபாபரூபமான கர்மங்கள் சுப அசுப பலங்களை விளைவிக்கமாட்டா, பாபம் செய்யப்பட்ட போதிலும், தன் பலத்தைக் கொடுக்காமல் இருக்கும்படி அதைத் தடுக்கும் ஒரு ஸ்வபாவ விசேஷம் ஈச்வரனிடம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஈச்வரன் பாபத்தைச் செய்வனோ? செய்யலாமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கலாம் அது அர்த்தமன்று. நமக்குப் பாபங்களாக இருக்கும் கர்மங்களை அவன் செய்ய நேரிட்டபோதிலும், அவை அவனுக்கு பல ப்ரதங்களாகா என்பதுதான் அர்த்தம். அந்த ஸ்வபாவத்தைத்தான்

அயமர்த்த:— ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம் வதந் காரணஸ்யைவ ஸத்யதாம் ப்ரதிஜ்ஞாய, தஸ்ய காரணஸ்யைவ ஸத்யதாம் விகாரஜாதஸ்ய சாஸத்யதாம் ம்ருத்த்ருஷ்டாந்தேந ப்ரதர்ஶ்ய, ஸத்யஸ்ய தஸ்யைவ ப்ரஹ்மண: ‘ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்’ இதி ஸஜாதீய விஜாதீய நிகிலபேத நிரஸநேந நிர்விஶேஷதைவ ப்ரதிபாதிதா। ஏதச்சோதகாநி ப்ரகரணாந்தரகதவாக்யா

‘அபஹத பாப்மத்வம்’ என்று சொல்லுகிறார்கள் “அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ:” என்று உபநிஷத்தில் பகவானுடைய தோஷங்கள் அற்றதன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

ஜகத்காரண வஸ்து எவ்வித குணமும் அற்றது என்று சொல்வது இந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் பொருந்தாது என்பது சொன்னதாயிற்று

அயமர்த்த:... ... ...[illegible]தீதி—இதனால் இந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்குச் சங்கர மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகின்றது [அது என்னவென்றால்—உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்தில் ‘ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதனால், ஸகலத்திற்கும் காரணமாயுள்ள ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவே உண்மையான வஸ்து என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது பிறகு ம்ருத் த்ருஷ்டாந்தத்தினால் ‘காரண வஸ்துவே உண்மை, அதன் மாறுதல்களெல்லாம் பொய்’ என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. பிறகு ‘ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்’ என்னும் வாக்யத்தால், ‘அந்த உண்மையான ப்ரஹ்மம், ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் ஆகிய ஸகல பேதமும் அற்றது’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ஸகலவித பேதங்களும் நிராகரிக்கப்படுகிறபடியால் ‘ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமே’ என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகிறது வேறு ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம’, ‘நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் நிர்குணம் நிரஞ்ஜநம்’, ‘விஜ்ஞாநம் ஆநந்தம்’ இவை முதலான வாக்யங்களும் ‘ஸதேவ ஸோம்ய’ இத்யாதியான காரண வாக்யத்தால் ஏற்படும் ப்ரஹ்மத்தைச் சோதிக்கும் வாக்யங்களாகிறபடியால், ‘அந்த ப்ரஹ்மம் எல்லா விசேஷங்களுக்கும் விருத்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையது’ என்பதையே தெரிவிக்கின்றன. அப்படி ‘ஒரே விதமான ஸ்வரூபத்தை உடையது அந்த ப்ரஹ்மம்’ என்பதைத் தெரிவிப்பதனால் அந்தப் பதங்களெல்லாம் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டும் (அதாவது நிஷ்ப்ரயோஜநமாக வேண்டும்) என்பதும் இல்லை. வஸ்து ஒன்றாய் இருந்தபோதிலும், அந்த வஸ்துவைக் குறிக்கும் பதங்கள், ‘அந்தப் பதங்களால் சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விருத்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையது அது’ என்பதை ஸ்தாபிப்பதால் அந்தப் பதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரயோஜநம் உண்டு ஆகையால் நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மமே இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின்றது] இதுதான் இந்த உபநிஷத்திற்குச் சங்கரமதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தம்.

நத்வபி ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம’, ‘நிஷ்களம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்’ ‘விஜ்ஞாநமாநந்தம்’ இத்யாதீநி ஸவிசேஷ ப்ரத்யநீகாகாரதாம் போதயந்தி। நச்சைகாகாரதாவபோதே பதாநாம் வ்யர்த்ததா, ஸாகல்யேபி ஸாமாநாதிகரண்ய ஸவிசேஷ ப்ரத்யநீகாகார போதகத்வாத் தேந ஸவிசேஷவாதி பக்ஷத்யாக — இதி।

ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் ச்ருதிவாக்யங்களுள் காரணவாக்யங்கள் சில, சோதக வாக்யங்கள் சில. ஸதேவ ஸௌம்ய என்னும் வாக்யம் காரண வாக்யம், ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் இத்யாதியான வாக்யங்கள் சோதக வாக்யங்கள். ‘எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் ப்ரஹ்மம்’ என்பதைச் சொல்லும் வாக்யம் காரணவாக்யம், அந்த வாக்யத்தால் ஏற்படும் ப்ரஹ்மம் எப்படிப்பட்டது என்பதைச் சோதிக்கும் வாக்யங்கள் சோதகவாக்யங்கள். இந்தச் சோதகவாக்யங்களுள் சில (நிர்குணம் நிஷ்களம் இவை முதலியவை) வ்யக்தமாக நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்வன போல இருக்கின்றன. மற்றும் சில (ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம முதலியவை) அவ்வளவு வ்யக்தமாக நிர்விசேஷத் தன்மையை வெளியிடாவிடினும் காரண வாக்யத்திற்கும் மற்றைச் சோதக வாக்யங்களுக்கும் அவிருத்தமாக இருக்க வேண்டுமாதலால், அவைகளும் நிர்விசேஷ பரங்களாகவே இருக்க வேண்டும் என்பது இம்மதஸ்தர்களின் கருத்து.

ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத—பேதங்கள் இருவகைப்படும் என்பது கீழே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது (17-வது பக்கத்தைப் பார்க்க).

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம—இந்த வாக்யம் தைத்திரீய உபநிஷத் ஆநந்த வல்லியில் இருக்கின்றது. இதற்கு ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயும் இருக்கும் ப்ரஹ்மம் என்பது பொருள். அதாவது—ப்ரஹ்மம் அஸத்யமன்று, அஜ்ஞனன்று, ப்ரஹ்மத்திற்கு அந்தமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. சங்கர மதஸ்தர்கள் இம்மாதிரி அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி அர்த்தம் சொன்னால் தான் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷம் என்பது ஸித்திக்கும். இருக்கிறபடி அர்த்தம் சொன்னால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸத்யம் முதலிய குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படுவதுபோல ஆகும், அது அவர்களின் கொள்கைக்கு விருத்தம்.

‘இவ்வித எல்லா விசேஷணங்களும் ஒரே ஸ்வரூபத்தைப் போதிப்பவையாக இருந்தால், அவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றைச் சொன்னால் போதாதோ? மற்றவை நிஷ்ப்ரயோஜநங்களாக வன்றோ நிற்கின்றன?’ என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும். அதற்கு ஸமாதாநமாக அவர்கள் சொல்வதாவது—‘எல்லா விசேஷணங்களும் ஒரே ஸ்வரூபத்தைப் போதிக்கின்றன என்பது உண்மையே, ஆனால், அவற்றுள் ஒவ்வொரு பதமும் தன் தன் எதிர்த்தட்டான விசேஷங்களை ஜ்ஞாபித்துக்கொண்டு ‘அந்த விசேஷத்திற்கு

நைதத்3 ஏவம் ! ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம் ஸர்வஸ்ய மித்2யாத்வே ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞாதவ்யஸ்யாபா4வாந் ந ஸித்4யதி, ஸத்யத்வே ஏகஸ்மாத் தாவத்ஸத்வேந, கத2ம் ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞா ஸர்வஸ்ய தத3ாத்மகத்வேநைவ ஸத்யத்வே ஸித்4யதி !

விருத்தமான ஆகாரத்தை உடையது பரஹ்மம்' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. ஆகை யால், எல்லாப் பதங்களும் ப்ரயோஜநமுள்ளவைகளே' என்பதுதான் இந்த ஸாராம்சம், இவ்விடத்தில் 'நமோஸ்து ஸர்வதாபிநே' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது

இப்படி அர்த்தம் சொல்லும் சங்கரமஸ்தர்கள், ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் என்னும் மூன்று பதங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யம் உண்டு என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பல விசேஷணங்கள் ஒரே விசேஷ்யத்தை அவகாஹித்து நிற்பதும் அந்த விசேஷணங் களுக்குப் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் (அதாவது-அர்த்தங்கள்) வேறுபட்டு இருப்பதும் ஸாமா நாதிகரண்யத்திற்கு முக்யமான லக்ஷணம் இவ்விடத்தில் மூன்று விசேஷணங்களும் ப்ரஹ்மம் கிற ஒரே விசேஷ்யத்தை அவகாஹித்து நிற்கின்றன என்பது வ்யக்தம். அவை களின் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களும் வேறுபட்டு நிற்கின்றன என்பதை நிரூபித்துவிட்டால், ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணம் இவ்விடத்தில் அந்வயித்துவிடும். ஜ்ஞாபிக்கப்படும் எதிர்த்தட்டான அர்த்தங்கள் (அதாவது ப்ரதியோகி விசேஷங்கள்) ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங் களாகிறபடியால், ப்ரதியோகிவிசேஷங்கள் வேறுபட்டு நிற்கவே ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங் களும் பின்னங்களாக இருக்கின்றன என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது.

இந்த 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்3ரஹ்ம' என்னும் வாக்யத்திற்கு நமது ஆசார்யர் கள் என்ன அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள் என்பதைப் பிறகு விசாரிப்போம்.

நிஷ்கலம்-நிரவயவம் (அவயவமற்றது, நிஷ்க்ரியம்-க்ருதக்ருத்யம் (அதனால் செய்யப்படவேண்டியது ஒன்றுமில்லை) நிர்குணம்-குணமற்றது, நிரஞ்ஜநம்-அஸம் ஸ்லேஷஸ்வபாவம் (ஒட்டாத ஸ்வபாவத்துடன் கூடினது.]

விஜ்ஞாநம் ஆநந்தம்—ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் ஆநந்த ஸ்வரூபம்

நைதத்3ஏவம்..... ஸித்4யதி—இது சங்கர மதஸ்தர்களுக்கு விசிஷ்டாத்வைதி கள் சொல்லும் ஆக்ஷேபம். [அது அப்படியன்று ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம் (ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்) என்பது உங்கள் மதத்தில் எப்படி ஸித்திக்கும்? நீங்களோ 'எல்லாம் பொய்' என்று சொல்லுகிறீர்கள் எல்லாம் பொய்யா னால் அறியப்படவேண்டிய வஸ்து இல்லாமையால் ஸர்வவிஜ்ஞாநம் (எல்லாவற்றையும் அறிவது) என்பதே ஏற்படாது இல்லாவிட்டால், ஜகத் ஸத்யமென்றாவது அல்லது ப்ரஹ்மம் பொய்யென்றாவது சொல்லவேண்டி வரும் அது உங்களுக்கு அநிஷ்டம். எங்கள் மதத்திலேயோ வென்றால், ஜகத் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தா

அஸ்ய பிதா—ஶ்வேதகேதும் ப்ரத்யாஹ "ஸ்தப்³தோ⁴ऽஸி உத தமாதே³ஶம் அப்ராக்ஷ்ய:" இதி—(ஸர்வவேதா³ன் அதீ⁴த்யைவ, ததா²பி தமாதே³ஶம் ப்ருஷ்டவானஸி" இதி)।"

யிருக்கிறபடியால், ஜகத் முழுவதும் ஸத்யம், ஆகையால் ஸர்வ-விஜ்ஞானம் என்பது ஸித்திக்கும்.]

இந்த ஆக்ஷேபத்தின் ப்ரக்ரியை பின்வருமாறு— 'ஒரே வஸ்துதான் இருப்பது, மற்றவை ஒன்றும் இல்லை' என்று அறிவதுதான் 'ஏகவிஜ்ஞானேந ஸர்வ-விஜ்ஞானம்' என்பதற்கு அர்த்தம் என்று சொன்னால், அப்படி அர்த்தமாவதற்கு 'ஏக விஜ்ஞானேந ஸர்வ-விஜ்ஞானம்' (ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்) என்று சொல்லக்கூடாது, 'ஏகவிஜ்ஞானேந ஸர்வ-அபாவஜ்ஞானம்' (ஒன்றை அறிவதனால் 'மற்றொன்றும் இல்லை' என்பது அறிந்ததாகிவிடும்) என்றன்றோ சொல்லவேண்டும்? ஸர்வ என்பதற்கு ஸர்வ-அபாவ என்று அர்த்தமுண்டோ? ஒருகால், 'ஒரே வஸ்துதான் இருப்பது, மற்றவை இருப்பது போலத் தோன்றுவதெல்லாம் பொய், அவை, அந்த ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தைப் போன்ற ஸ்வபாவத்தையே உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவை அதுவே' என்பது தான் அந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொன்னால், அப்பொழுது, இரண்டுக்கும் ஸ்வபாவம் ஒன்றாக இருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மம் போல ப்ரபஞ்சமும் ஸத்யமென்றாவது, அல்லது ப்ரபஞ்சம் போல ப்ரஹ்மம் பொய் என்றாவது ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிவரும். அதுவும் பாதகமன்றோ? ஒருகால், 'ஒருவனை பார்த்தனன் என்றால் மற்றவர்களுக்கு அப்ராதான்யம் தோற்றுவது போல, ஒன்று இருக்கின்றது என்று அறிவதனாலேயே மற்றவை இல்லை என்று ஏற்படுகின்றது என்பதுதான் அதன் அர்த்தம் என்று சொல்லலாமோ?" என்றால், அப்பொழுது 'எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்' என்னும் இடத்தில் 'எல்லாம் பொய் என்று அறிந்ததாகிவிடும்' என்று ஒரு வார்த்தை அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ள வேண்டிவரும். அது அவ்வளவு ஸ்வரஸமன்று தவிரவும், ஒன்று உண்மை என்னும் ஜ்ஞானம், மற்றொன்று பொய் என்னும் ஜ்ஞானம், ஆகையால் அவைகளுக்கு வைரூப்யம் தோன்றும், அதுவும் ஸ்வரஸமன்று 'ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்' என்னும் இடத்தில் ஜ்ஞானங்களுக்கு ஸாரூப்யம் சொல்வதன்றோ ஸ்வரஸமாக இருக்கும்? 'அந்த ஸாரூப்யம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?" என்று கேட்டால், 'ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்று, அதையே ஆத்மாவாக உடையது மற்றது (ப்ரபஞ்சம்)' என்று ஒத்துக்கொண்டு, ஒன்றை அறிந்த மாத்ரத்தாலே, அதையே ஆத்மாவாக உடைய மற்றதும் அறிந்ததாகிவிடும் என்று ஸமாதத்தால், ஸாரூப்யம் சொன்னதாகிவிடும். அதாவது—'ஏகம்' என்பதும் 'ஸர்வம்' என்பதும் ஒரே விசேஷ்யத்தை அவகாஹிக்கின்றன, ஆகையால் ஒன்றாகையால் ஏக விஜ்ஞானத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞை ஸமாதத்தமாகிவிடுகின்றது. இது தான் வாதத்தின் ப்ரக்ரியை.

ஆதிஶ்யதே அநேநேத்யாதேஶ: । ஆதேஶ:—ப்ரஶாஸநம், “ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத:” இத்யாதிபிரேகார்த்யாத் । ததா ச மாநவம் வச: “ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்” இத்யாதி । அத்ராபி “ஏகமேவ” இதி ஜகதுபாதாநதாம் ப்ரதிபாத்ய “அத்விதீய” பதேநாதிஷ்டாத்ரந்தர நிவாரணாதஸ்யைவாதிஷ்டாத்ருத்வமபி ப்ரதிபாத்யதே । அத: “தம்

இனி, தமது அர்த்த ப்ரகாரம் உபநிஷத்தை விவரிக்கிறார், ‘ஶ்வேதகேது:’ இத்யாதியால். ஶ்வேதகேது:............ப்ருஷ்டவாநஸீதி - [இதன் அர்த்தம் - ‘ஸ்தப்தோஸி, உத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்ய:?’ என்று ச்வேதகேதுவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ‘ஸ்தப்தோஸி’ என்பதற்கு ‘பரிபூர்ண இவ லக்ஷ்யஸே’ (பரிபூர்ணன் போல், அதாவது எல்லாம் அறிந்தவன் போலக் காணப்படுகிறாய்) என்று அர்த்தம் ‘உத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்ய:?’ என்பதற்கு ‘தாநாசார்யாந் ப்ரதி தமாதேஶம் ப்ருஷ்டவாநஸி’ (அந்த ஆசார்யர்களிடத்தில் அந்த ஆதேசத்தைக் கேட்டாயோ?) என்று அர்த்தம்.] ச்ருதியில் ‘தாநாசார்யாந் ப்ரதி’ என்பதற்குப் பதங்கள் இல்லை, இது அர்த்தத்தால் கிடைக்கின்றது. ‘தமாதேஶம்’ என்பதில் ‘அபி’ என்னும் பதமும் ச்ருதியில் இல்லை, வ்யாக்யானத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. கேட்கிறவனுக்குத் தாப்பலமென்பதை அந்த ‘அபி’ சப்தம் குறிக்கின்றது.

இனி ‘ஆதேஶ:’ என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தத்தை விசாரித்து, ‘உத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்ய:’ என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தின் கருத்தை விவரிக்கிறார். ‘ஆ’ என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய ‘திஶ்’ என்பதற்கு ப்ரசாஸநம் (அதாவது நியமனம்) என்பது அர்த்தம். அந்தத் தாதுவிலிருந்து, ‘ஆதிஶ்யதே அநேந’ என்று ‘ஆதேஶ:’ என்னும் சப்தம் வருகிறது அதாவது - எவனால் நியமிக்கப்படுகிறதோ அவன் ‘ஆதேசன்’ என்று அர்த்தம். ப்ரஹ்மத்தினாலேயே இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் நியமிக்கப்படுகிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மமே இவ்விடத்தில் ‘ஆதேச’ என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலும், ‘ஏதஸ்ய வா’ என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் ‘ப்ரஹ்மமே இந்த ப்ரபஞ்சத்தை நியமிக்கிறது’ என்று சொல்லப்படுகிறது. (அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது—கார்கியே! ஸூர்யன் சந்த்ரன் இவர்கள் இந்த ப்ரஹ்மத்தின் நியமனத்தில் தரிக்கப்பட்டவர்களாய் நிற்கிறார்கள்) மநுஸ்ம்ருதியிலும், ‘ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்’ (ஸகல வஸ்துக்களையும் நியமித்துவருபவ) இத்யாதியான வாக்யம் காணப்படுகின்றது. இந்த உபநிஷத்திலும் ‘ஏகமேவாத்விதீயம்’ என்னும் வாக்யத்தில் ‘ஏகமேவ’ என்பதால் ‘ப்ரஹ்மமே ஜகத்திற்கு உபாதான காரணம்’ என்பது முதலிற் சொல்லப்பட்டு, பிறகு ‘அத்விதீயம்’ என்பதால் ‘இந்த ப்ரபஞ்சத்தை நியமிக்கிறவன் வேறு ஒருவனும் இல்லை’ என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் நியமனம் ப்ரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணமான தர்மமாக ஏற்படுகிறபடியால், அந்த அஸாதாரண தர்மத்தை ‘ஆதேஶ’ என்னும் சப்தத்தால் குறிப்

வ்யாஸிதாஸ் ஜமத்வாத்ம ஹேதஉவி வ்ருஷவாதவி யெத ஶ்ரு- தெத உதெத விஜ்ஞாதெத அஶ்ருதஉதஅவிஜ்ஞாதம் ஶ்ருதம் உதம் விஜ்ஞாதம் ஹவதி ?'' உதயுக்தம் வஸ்யாக| "நிவிலஜமதஸ்ய விஹவ விஸயாதி காரண

பிடடு அபபடி நியமிககிறவனையே 'ஆதெஶ:' எனறு இநத உபநிஷத்த சொலலு கிறது எனபது வயகதமாகினறது. பிறகு 'யெநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் ஹவதி' இத யாதியான வாகயம வருகிறபடியால, அதன அாததததையும பராமாசிததால, 'உத தமா தெஶஉவ்ராக்ஷ்ய: ?' எனபதற்கு 'ஜகததை நியமிககிறவனுகவும் ஜகத முழுவதறகும உபாதாந காரணமாகவுமுள்ள பரஹமததைப் பறறி நீ கேட்டாயா ?' எனறே அாததம் சொலல வேணடும எனபது ஏற்படும. உபாதாந காரணததைத தெரிநது கொணடா லனறே உபாதேயம தெரிநததாகும ? ஆகையால, இந்த வாகயததின உட்கருதது எனனவெனறால—'ஸகலமான ஜகததினுடைய உதபததி ஸதிதி லயம இவை முதலிய வைகளுககுக காரணமாயும, ஸாவஜ்ஞதவம ஸதய காமதவம் ஸதய ஸஙகலபதவம முத லிய கணககிலலாத உதார குணஙகளுககெலலாம ஸமுதரம்போலவுமுளள பரஹமமானது உனனால கேட்கபபட்டதா ?' எனபதே.

சஙகர மதஸதாகள 'ஆதெஶ' என்னும் சப்தததிற்கு வேறு அாததம செய கிறாாகள். 'ஆ' என்னும உபஸாகததுடன கூடிய 'திஶ' என்னும தாது வுககு உபதேசம் என்று அாததம சொலலி, 'உபதேசிககப்படும் வஸ்துவே உபதேசம் எனறு சொல்லபபடுகிறது' எனறு வயுதபததி செயது, 'ஆதெஶ:' எனறால் 'உப தேசிககப்படும் வஸது' அதாவது—பரஹ்மம் என்று சொலலுகிறாாகள. இபபடிச சொல வதால அவாகளுககுக கிடைப்பது என்னவென்றால், 'ஆதெஶ' என்பதால நிா விசேஷ ப்ரஹ்மமே சொலலபபடுகினறது என்பதுதான. 'நியமிககிறவன' என்னும அாததததை அஙகீகரிததால, 'நியமிககும குணமுளளவன' எனறு ஸவிசேஷமான பரஹமமே குறிககபபடுமனறே ? இநத இரணடு அாததஙகளின் ஸ்வாரஸ்ய தாரதம்யத தைபபாாததால், நமது மதஸதாகள சொலலும அாததததிலேயே அதிக ஸ்வாரஸ்யம் இருககின்றது என்று சொலலவேணடும். முதலாவது 'ஆ' எனனும உபஸாகதத துடன கூடிய 'திஶ' எனனும தாதுவுககு நியமநமே பரஸிததமான அாததம், உபதேசம எனனும் அாததம அவவளவு பரஸிததமன்று. இரணடாவது, இவவிடத தில அஸாதாரணமான நாமததைச சொலலி ப்ரஹ்மத்தைக குறிப்பதுதான் ஸஙகதமாகு மே தவிர, மறற வஸதுககளுககும பொதுவான நாமததைச சொலலிக குறிப்பது ஸங்கத மாகாது. நிருபாதிக பரசாஸநம் பரஹ்மததிறகே அஸாதாரணம, உபதேச்யததனமையோ லௌகிகா லௌகிக நாம பரஹம பாகாாதத ஸாதாரணம. ஆனால், 'ஆதிஶ்யதெ அநெந இதி ஆதெஶ:' என்று வயுத்பததி செயவதில ப்ரதயய ஸமபததமாக வயா கரண விரோதம் கொஞசம உணடு; 'உபதிஶ்யதெ அயமிதி உபதெஶ:' என

ஸ்ருஷ்டம் ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸத்யகாமஸ்ய ஸத்யஸங்கல்பஸ்யாவாப்த பரிபூர்ணோதார ப்ரமாணஸாமர்த்யம் கிம் ப்ரஹ்ம ஸ்வயா ஶ்ருதம்? ” இதி ஹார்த்தாஹாவ: ।

னும் வ்யுத்பத்தியில் பரத்யய ஸ்வாரஸ்யம் அதிகமே. இப்படி பரத்யயத்தின் அஸ்வாரஸ்யம் இருந்தபோதிலும், பரகருத்யர்த்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யமும் அர்த்தத்தின் ஔசித்யமும் நமது மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தத்தில் இருக்கிறபடியால், அதிக ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கும் நமது அர்த்தமே அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது.

‘ப்ரஶாஸிதாரம் ஜகதாமுபாதாநஹேதவே’ என்பதற்கு ‘நியமிக்கிறவனாகவும் ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாகவுமுள்ள’ என்பது அர்த்தம். ‘ப்ரஶாஸ’ என்பதால் நியமிக்கிறவன் என்னும் அர்த்தமும், ‘யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம்பவதி’ இத்யாதியால் உபாதான காரணமாக இருக்கிறவன் என்னும் அர்த்தமும் கிடைக்கின்றன. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும்,

“ யந்மயம் ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் யதஶ்சைதச்சராசரம் ”

என்னும் வாக்யங்களில் ‘யந்மயம்’ என்பதால் ஆத்ம ஸ்வரூபமும் ‘யதஶ்சைதச்சராசரம்’ என்பதால் உபாதானமும் ஆக இரண்டுமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விடத்திலும், மேல ‘ஸம்ஹர்த்தாரஃ’ இத்யாதியில், ‘ஸ்வாயத்தநாஃ’ என்பதால் ஆத்மத்வமும், ‘ஸம்ஹர்த்தாரஃ ஸர்வப்ரவிஷ்டாஃ’ என்பதால் உபாதானத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகின்றன.

அத்விதீய பதேநாதிஷ்டாத்ரந்தர நிவாரணாத்—‘அத்விதீய’ என்னும் பதம், ‘மற்றொரு அதிஷ்டாதா இல்லை’ என்பதைச் சொல்லுகின்றது. ‘அதிஷ்டாதா’ என்பதற்கு ‘ப்ரேரகன்’ (அதாவது—ஏவுகிறவன்) என்று பொருள், ஆகையால் ‘நியமிக்கிறவன்’ என்று பலிதம்.

யேந ஶ்ருதேந அஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி—உபநிஷத்தில ‘யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம்பவதி’ என்று மாத்ரம் இருக்கின்றது. இதன் பொருள்—‘எதனால் கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகுமோ’ என்பது தான். அதாவது—‘எது கேட்கப்பட்டால், கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகுமோ’ என்று சொன்னதாயிற்று இதை விளக்கும்பொருட்டே, ‘யேந ஶ்ருதேந’ என்று வ்யாக்யானத்தில் ‘ஶ்ருதேந’ என்னும் பதத்தைச் சேர்த்திருக்கிறார். இம்மாதிரியே, ‘யேந மதேந’ என்றும் ‘யேந விஜ்ஞாதேந’ என்றும் எங்கும் விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி அர்த்தம் செய்யாமல், உபநிஷத்தில் இருக்கிறபடி அர்த்தம் செய்தால், ‘எதனால் கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகுமோ’, (அதாவது-எதனால் எதனுடைய இருப்பால், எது இரு

தஸ்ய நிகிலகாரணதயா, காரணமேவ நாநாஸம்ஸ்தாந விசேஷ ஸம்ஸ்திதம் கார்யம் இத்யநந்யத் இதி காரணபூத ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்து சரீரக ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநேந கார்யபூதமகிலம் ஜகத் விஜ்ஞாதம் பவதீதி

பட்டால்) என்று ஆகும் கிடைக்கும். அது அஸங்கதம். த்ருஷ்டாந்தத்திலும் 'மண்ணின் இருப்பினால், குடம் முதலியவை அறியப்படுகின்றன என்பது இல்லை, மண்ணை அறிந்தால் அதன் விகாரங்களாகிற குடம் முதலியவை அறியப்படுகின்றன' என்று சொல்வதே ஸங்கதம் இந்த விஷயத்தை விவரிக்கும் வேறு உபநிஷத்துக்களைப் பார்த்தாலும், இந்த அர்த்தமே ஸங்கதமென்று ஏற்படும். 'கஸ்மிந்நு விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் பவதி ?' (எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும் ?) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

நிகிலஜகதுதய விபவ லயாதிகாரணபூதம்—இந்தப் பதம், 'யேநாச்ருதம் ச்ருதம்' இத்யாதியில் ஜகத் காரணத்வம் கண்டோக்தமாக இராவிடினும், அது பலிதமாகின்றது' என்பதை விளக்கும் பொருட்டு. மேலே சொல்லப்படும் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களும் இந்தக் காரணத்வத்திற்கு உபயோகிகளாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகையால், *உத தமாதேசமப்ராக்ஷ்ய:, யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவதி, அமதம் மதம், அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்* என்னும் வாக்யத்திற்கு, 'ஜகத்துக்கெல்லாம் உபாதாந காரணமாகவும், அப்படிப்பட்ட காரணத்வத்திற்கு உபயோகிகளான ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமாகவுமுள்ள பரஹ்மத்தைப் பற்றி ப்ரச்நம் செய்தாயோ ?' என்பது ஹ்ருதயத்துள்ளில் இருக்குமதாதப்பாயம். '*அப்ராக்ஷ்ய:*' (ப்ரச்நம் செய்தாயோ) என்பதின் குறிப்பு என்னவென்றால், ப்ரச்நம் செய்த பிறகு ச்ரவணம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதே.

தஸ்ய ....வ்ருஷவாந் விதா—'ப்ரஹ்மம் ஜகத் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்' என்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும், ப்ரஹ்மத்தை அறிவதனால், ஜகத் அறிந்ததாகி விடுமோ? காரணமும் கார்யமும் வெவ்வேறு த்ரவ்யங்களல்லவோ ? ஒரே த்ரவ்யமாக இருந்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு விகாரமாகிற ஹேய ஸம்பந்தம் ப்ரஸங்கியாதோ ? இத்யாதியான சங்கைகளை உத்தேசித்து, '*தஸ்ய............விதா*' என்பதனால் அவைகளுக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார்.

இதன் பொருள்:—[காரணமாகிற ப்ரஹ்மமும் கார்யமாகிற ஜகத்தும் வெவ்வேறு த்ரவ்யமல்ல, ஒரே த்ரவ்யம், ஸம்ஸ்தாநம் (அமைப்பு) வெவ்வேறே தவிர, த்ரவ்யம் வேறன்று ஒருவிதமான அமைப்புடன் கூடியது காரணம், மற்றொரு விதமான அமைப்புடன் கூடியது கார்யம். ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலுள்ள சித் அசித் இவைகளை சரீரமாக உடைய ப்ரஹ்மம் காரணம், ஸ்தூலாவஸ்தையிலுள்ள சித் அசித் இவைகளை சரீரமாக

ஸாதி நியாய, "யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் ஭வத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்" இதி வாக்யம் ப்ரதி ப்ரஷ்டவாந் பிதா ।

ததேதத் ஸகலஸ்ய வஸ்துஜாதஸ்ய ஐக்யகாரணத்வம் வித்யமாநம் நிஶ்சித்ய ஜாநந் வாக்யம், பரஸ்பர விலக்ஷணேஷு வஸ்துஷு கதமஸ்ய விஜ்ஞாநேந தத³ந்யவிஜ்ஞாநஸ்யா ஸம்பா⁴வநாம் மந்வாந: பர்யநுயுங்க்தே "கத²ம் நு ப⁴க³வ: ஸ ஆதே³ஶ:?" இதி

உடைய பரஹ்மம காரயம ஆகையால ஸகலததுககும காரணமாயுளள பரஹ்மததை அறிநதால, காரயமாயுளள ஜகத முழுவதும அறியபபடடதாகி விடும எனறு சொலவது உபபநநமே. இநதப பாவததை மநஸஸில கொணடு 'யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் ஭வதி' எனனும வாகயததை பரயோகிததது பிதா புதரனைப பாரததுப் ப்ரஶ்நம செயதார] 'நிகில காரணதயா காரயரூபஸ்யாபி ஜகதோ விஜ்ஞாதம் ஭வதி' என்பது அநவயம.

சேதந வஸதுவும அசேதந வஸதுவும ஈஶ்வரனுககு ஶரீரம. இவை, சில காலஙகளில ஸூக்ஷமமென்று வயவஹரிககபபடும அவஸதையிலும, மறறும சில காலங களில ஸதூலமெனறு வயவஹரிககபபடும அவஸ்தையிலும இருககினறன. ஸூக்ஷமா வஸதையை பரளயமென்றும ஸ்தூலாவஸதையை ஸருஷடி எனறும சொலவாரகள. இநத அவஸதையின மாறுதல முழுவதும ஶரீரததிறகே தவிர, ஶரீரி எவவித மாறு தலுமறறே இருககினறது. ஆகையால, 'இநத மாறுதலை அஙகீகரிததால பரஹ்மம் ஹேயாஸபதமாகிவிடும' எனறு ஆக்ஷேபிகக அவகாஶமிலலை. காரணமும காரயமும் ஒரே தரவயமெனபதும உபபநநமே.

வாக்யம் ப்ரதி ப்ரஷ்டவாந் பிதா—புதரனைப் பிதா இவவாறு கேட டார, அதாவது—பிதா புதரனுககு உபதேஶித்தார எனபது குறிப்பு பரஹ்மததிற்கும சேதநாசேதநஙகளுககு முளள ஶரீர ஶரீர ஸமபநதம காரணகாரயபாவம இவை முதலிய ரஹஸயாரததஙகள, வைராகயததால உபஸநநனான ஶிஷயனுககனறோ உபதேசிககப் படவேணடும? இவவிடததில எபபடி தாமே அதை உபதேஶிககிறார? என்று ஒரு ஶஙகை ஜநிககக கூடும அதறகு ஸமாதாநம—'புதரனுககு மாதரம அமமாதிரி நியமம; புதரனுககுப புதரததனமையே பரஹமோபதேஶஹேது' என்னும ஶாஸத ராரததம இதனால ஸூசிதமாகினறது.

ததேதத்..............ஆதேஶ இதி—[இவவிதம் பிதாவின ஹ்ருதயத திலுளள கருததை அறியாத புதரன, பரஸபரம விலக்ஷணஙகளாயுளள வஸதுககளுள் ஒனறை அறிவதனால மற்றவையெலலாம் எபபடி அறியபபட்டனவாகும என்று ஶஙகிததது 'கத²ம் நு ப⁴க³வ: ஸ ஆதே³ஶ: ?' என்று பிதாவைப் பாரததுக கேட்கிறான] 'ஹே

பரிசோதித: பிதா ஸ்வஸ்யைவ ஹ்ருதி நிஹிதம் ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வைக ஸ்வரூபமேவ அபரிச்சேத்ய மாஹாத்ம்யம் ஸத்யஸங்கல்பத்வாத்யநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணம் ஜஹத்ஷ்ட விகார ஸ்வரூபமேவம் பரம்ப்ரஹ்மைவ நாமரூப விபாகாநர்ஹ ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்துஶரீரம்

பகவானாகிய பிதாவே! அந்த ஆதேசம் என்பது எப்படிப்பட்டது” என்பது அந்த வாக்யத்தின் பொருள். இந்தக் கேள்விக்கு, பிதா த்ருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு ப்ரதிவசனம் கொடுத்து உபபாதிக்கிறபடியால், ‘ஒன்றின் ஜ்ஞானத்தால் மற்றவைகளின் ஜ்ஞானம் ஏற்படுகின்றது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்” என்பதே இந்தக் கேள்வியின் தாத்பர்யம் என்று நாம் அறியவேண்டும்.

பரிசோதித: பிதா .... த்ருஷ்டாந்தமாஹ—[இவ்விதம் கேட்கப்பட்ட பிதா, தான் மனஸ்ஸில் ஏற்கனவே வைத்துக் கொண்டிருந்த கருத்தை நிரூபிப்பதற்காக லோகத்தில் காணப்படும் த்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார். அந்தக் கருத்து என்னவென்றால்—ஜ்ஞானம் ஆனந்தம் அமலத்வம் இவைகளையே ஸ்வரூபமாய் உடையதாயும், பரிச்சேதிக்க முடியாத மாஹாத்ம்யத்தை உடையதாயும், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய எல்லையில்லாத மேன்மையை உடைய கணக்கற்ற கல்யாண குணகணங்களை உடையதாயும், எவ்வித விகாரமுமற்ற ஸ்வரூபத்தை உடையதாயுமுள்ள பர ப்ரஹ்மமே, முதலில் நாம ரூப விபாகத்திற்கு அநர்ஹமான ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலுள்ள சேதநாசேதந வஸ்துக்களை ஶரீரமாகக்கொண்டு, பிறகு தனது லீலார்த்தமாகத் தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கு அநந்தமாயும் விசித்ரமாயுமுள்ள ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான அமைப்பை ஜநிப்பித்து, அவைகளைத் தனது அம்ஶமாக வைத்துக்கொண்டே நிற்கிறது; ஆகையால் அந்தக் காரணவஸ்துவை அறிந்தால் மற்றைக் கார்ய வஸ்துவெல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடும், என்பதுதான்.]

இதில், ‘ப்ரஹ்மம் காரணம், ஜகத் கார்யம்’ என்பதும், அப்படிக் காரணமாகி இருப்பதற்கு உபயோகிகளான கணக்கற்ற குணங்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்பதும், அப்படிக் காரணமாக இருப்பதால் அதற்கு எவ்வித தோஷமும் ஸம்பவிக்கவில்லை என்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றன.

ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு எப்படிக் காரணமென்றால்-தனது ஸங்கல்பத்தினால் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால் அது நிமித்த காரணம், தன்னுடைய அம்ஶமாகிய ஶரீரத்தைக் கொண்டே அதை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால் அது உபாதாந காரணம், இவ்விதம் இரண்டுவிதமாகவும் காரணமாகின்றது என்பது ஸமாதானம். சட்டி பானைகளைக் குயவன் செய்கிறபடியால், அவனை அவைகளுக்கு நிமித்த காரணமென்றும், மண்ணினால் அவை செய்யப்படு

ஸ்வரூபேணைவ ஸ்வஸங்கல்பேநாநந்த விசித்ர ஸ்திர த்ரஸ அநாதார ஸ்வரூபேண ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்வா ஸ்வாம்ஶேநாவஸ்தித இதி தஜ்ஜ்ஞாநேநாஸ்ய நிர்விகாரஸ்ய

கிறபடியால் மண்ணை அவைகளுக்கு உபாதாந காரணமென்றும் தாரகங்கள் சொல்வார்கள் அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும். ஆனால், தன் ஶரீரத்தைக் கொண்டே தானே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மம், தானே இரண்டு வித காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பது விஶேஷம்.

ஒவ்வொரு பொருளிலும் இரண்டு அம்ஶங்கள் உண்டு, அவையாவன—எந்தக் குணங்களால் அந்தப் பொருள் அறியப்படுகின்றதோ அவை ஒரு அம்ஶம், அந்தக் குணங்களுடன் கூடியிருக்கும் பாகம் மற்றொரு அம்ஶம், முதல் அம்ஶத்தை விஶேஷணமென்றும் தர்மமென்றும், இரண்டாவதை விஶேஷ்யமென்றும் தர்மி என்றும் சொல்வார்கள். 'ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயும் இருக்குமது ப்ரஹ்மம்' என்பதில், ஸத்யத்வம் ஜ்ஞாநத்வம் அநந்தத்வம் இவை ப்ரஹ்மத்தின் விஶேஷணாம்ஶம், இவைகள் எதற்கு தர்மங்களோ அது விஶேஷ்யாம்ஶம், அதாவது—ஸத்யத்வம் முதலியவை தர்மங்கள், அவைகளை உடையது தர்மி என்று சொன்னதாயிற்று நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஶரீரமாக இருக்கிறபடியால், அவைகளும், ஸத்யத்வம் முதலிய குணங்களைப்போலே, ப்ரஹ்மத்திற்கு விஶேஷணாம்ஶமாகின்றன. இந்த விஶேஷண விஶேஷ்ய அம்ஶங்கள் இரண்டும் ஒன்றை விட்டு மற்றொன்று ஒரு பொழுதும் பிரியாமல் இருக்கும், விஶேஷணங்களை விலக்கி விஶேஷ்யத்தை மாத்ரம் தனியாக நினைக்க முடியாது. ஆனாலும், வ்யவஹாரத்திற்காக அவைகளுள் ஒன்றை விஶேஷணமென்றும் மற்றொன்றைத் தர்மி என்றும் நாம் தனித்துப் பேசுவது உண்டு. பரகருத்தத்தில், ப்ரஹ்மத்தின் விஶேஷணாம்ஶமாகிய சேதநாசேதந வஸ்துகள், முதலில் நாமரூபங்களற்றிருக்கும் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்து பிறகு நாமரூபங்களுடன் கூடிய ஸ்தூலாவஸ்தையை அடைகிறபடியால், இந்த ஸ்தூலாவஸ்தையிலுள்ள ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரஹ்மமே உபாதாநகாரணமாகின்றது என்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம்; அந்த மாறுதலும், ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தால் ஸம்பவிக்கிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மமே அந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகவும் ஆகின்றது என்பது நமது கொள்கை. ஆனால், அந்த மாறுதல், விஶேஷணாம்ஶத்தை மாத்ரம் பற்றிக்கொண்டு தர்மியாகிற ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பந்தமில்லாமல் இருக்கிறபடியால், "ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் (அதாவது-தர்மம்யம்ஶம்) அவிகாரி (அதாவது—மாறுதலற்றது) என்று சொல்லப்படுகிறது இந்த அர்த்தத்தை 'அவிகாரஸ்வரூப', 'ஸ்வாம்ஶேநாவஸ்திதம்' என்னும் பதங்களில் கண்டு கொள்ளுகிறது.

ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தை உபாதாந காரணமாக ஒத்துக்கொள்வதனால், எவ்வித தோஷமும் ப்ரஸங்கியாது. அபாபத ஸமஸ்த காமனாக இருக்கையிலும்

ஜ்ஞாததாம் ஸ்வைவமு ரோகஜ்ரஷ்டம் காப்புஜ காரணயொ ரநந்யகம் ஜபஜ பிதும் ஜ்ரஷ்ாஞஜாஹ ।

லீலைககாக இநத ஜகதவயாபாரததைச செயகிறபடியால, அநதப பகவானை ஜகததி றகு நிரிதத காரணமாகவும் ஒததுககொளவதில பாதொரு தோஷமுமில்லை. ஸஙகலப மாதரததாலே இநத ஜகத வயாபாரம முழுவதும நடைபெறுகிறபடியால, இதில எவவித ஆயாஸமும பகவானுககு நேரக காரணமிலலை.

இவவிடததில, சேதநா சேதநவஸதுககளைப பகவானுடைய ஶரீரமாகச சொல வதன அரததமெனன எனபதைச சறறு விசாரிபபோம. இநத அரததததை இநத கரநத ததிலேயே விஶதமாக மேல பாகஙகளில விசாரிககப போகிறபடியால, இபபொழுது ஸதூ லமாக மாதரம அதன கருததைத தெரிநதுகொணடால போதும். நயாய ஸூததரததில சொலலி இருககிறபடி, சேஷடேநதரியாரததாஶ்ரயம ஶரீரமென்று நம ஶரீர லக்ஷண ததை எடுததுககொளளக கூடாது. எநத தரவயம் மறறொன்றைப்பறற நியமேந தாரய முமாய நியமேந நியாமயமுமாய நியமேந ஶேஷமுமாய இருககிறதோ, அது அநத மற றொன்றுககு ஶரீரம என்று வேதாநதிகள சொலலும் லக்ஷணமே பரிகராஹ்யம. சேதநா சேதநஙகளுடைய ஸததையுள்ள காலமெலலாம், அவைகளின் ஸவரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத திகள, ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபததையும ஸஙகல்பததையும சாரநது நிறகிறபடியால், அவைகளை ஈஶ்வரனுடைய ஶரீரமென்று நாம கரஹிக்கின்றோம். இதன் பூரண விசா ரம் மேல செய்யப்படும

ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வைக ஸ்வரூபம்—ஜ்ஞாநம ஆநநதம அமலததன்மை இவைகளையே ஸ்வரூபமாக உடையதாய. அமலத்வம் என்றால் எவவித தோஷமும் அற்றிருககும் தனமை. இவவிடததில ‘ஸ்வரூபம்’ எனபது தரமியின் ஸவரூ பததை நிரூபிததுக காட்டும தரமததை (அதாவது—விஶேஷணமததைச்) சொலலு கினறது. ஜஞாநம முதலியவை பரஹமததின ஸவரூபததை நிரூபிததுக காட்டும் தரமஙகளனறோ ?

அபரிச்சிந்நமஹாத்ம்யம்—அளவிடககூடாத மேனமையை உடையதாய இதில ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம’ எனபதின ‘அநந்த’ பதாரததம் விவக்ஷிதம்.

ஸத்யஸங்கல்பம்—இதயாதியால ‘குணஙகளாலும பகவான் அநந தன’ எனபது குறிககபபடுகின்றது

அவிகாரஸ்வரூபம்—ஒரு விதமான விகாரமும இலலாத ஸ்வரூபததை உடைய, இது ‘ஸத்ய’ எனனும பதததின் அரததததைக குறிககினறது. இதில்

“ யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் ” இதி ।

‘ஸ்வரூபேண’ என்னும் பதத்தால், விசேஷ்யாம்சமாகிற ப்ரஹ்மம் சொல்லப்படுகின்றது. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்து ஸ்தூலாவஸ்தைக்கு மாறுவதெல்லாம் விசேஷணம்சமாகிற சேதநாசேதந வஸ்துக்களைப் பற்றியதே தவிர விசேஷ்யாம்சத்தை ஸ்பர்சிக்கவில்லையாதலால், அவிகாரமாக இருப்பது விசேஷ்யாம்சமே.

ஸ்திர த்ரஸ—ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான த்ரஸம் என்றால் ஜங்கமம் என்று அர்த்தம். சராசரங்கள் என்பதே தாத்பர்யம்

யதா ஸோம்ய........பவதீத்யர்த:—‘யதா..........ஸத்யம்’ என்னும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு அர்த்தமென்னவென்றால்—‘மண் என்னும் ஒரே வஸ்து பற்பல வ்யவஹாரங்களுக்கு யோக்யமாக இருக்கும் பொருட்டு, தன்னுடைய சில பாகத்தால், குடம் மடக்கு இவை முதலிய பலவித அமைப்புகளாகிற அவஸ்தா ரூபங்களான விகாரங்களை அடைகின்றது, பற்பல பெயர்களையும் பெறுகின்றது அப்படிப் பல விகாரங்களை அடைந்து பல பெயர்களைப் பெற்றபோதிலும், மண் என்னும் ஒரே வஸ்துவின் பலவிதங்களான அமைப்புகளாக மாத்ரம் இருக்கிறபடியினால், அவையெல்லாம் மண் த்ரவ்யமே என்றும் வேறு வஸ்து அன்றென்றும் நாம் அறிகிறோமன்றோ? அந்த மண் பிண்டத்தை அறிந்ததனாலேயே, அதன் பலவித அமைப்புகளை உடைய குடம் மடக்கு முதலியவையெல்லாம் அறியப்பட்டனவன்றோ? அம்மாதிரியே ப்ரக்ருதத்திலும் என்பது தான் அதன் அர்த்தம்

இந்த ச்ருதி வாக்யத்தில் இரண்டு கண்டங்கள் இருக்கின்றன. அவையாவன—‘யதா...... ...ஸ்யாத்’ என்பது முதல் கண்டம்; ‘ வாசா.........ஸத்யம்’ என்பது இரண்டாவது கண்டம் காரண ஜ்ஞாநத்தால் கார்ய ஜ்ஞாநம் ஸித்திக்கின்றது என்பது முதல் கண்டத்தால் சொல்லப்படுகின்றது, இரண்டாவது கண்டம் அதன் உபபாதநம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வ்யாக்யாநத்தில் ‘ஏகஸ்வைவ.........ந வஸ்த்வந்தரம் இதி’ என்பதனால் இரண்டாவது கண்டத்தின் அர்த்தமும், ‘யதாம்ருத்பிண்ட.........பவதி’ என்பதனால் முதல் கண்டத்தின் அர்த்தமும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்வபக்ஷியுடைய சங்கை ‘காரணமும் கார்யமும் வெவ்வேறாகிறபடியால் ஒன்றின் ஜ்ஞாநத்தால் மற்றொன்றின் ஜ்ஞாநம் எப்படி ஸித்திக்கும்?’ என்பதே. ‘காரணமும் கார்யமும் வெவ்வேறு அல்ல’ என்பது ஸமாதாநம்.

நாநாவ்யவஹாரஸித்த்யர்த்தாய—பல வ்யவஹாரங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் பொருட்டு. இது ச்ருதியிலுள்ள ‘வாசா’ என்பதன் அர்த்தம் ‘வாக்’ என்பதனால் ‘வாக்கினால் செய்யப்படும் வ்யவஹாரம்’ க்ரஹிக்கப்படுகின்றது. வாக் பூர்வக வ்யவஹாரம் ப்ரயோஜநம் என்று சொன்னதாயிற்று.

'ஸகலமேவ த்ரவ்யம் ஸ்வைகதேசேந நாநாவ்யவஹாராஸ்பதத்வாய யதா கடசராவாதி நாநாஸம்ஸ்தாநாவஸ்தாரூபவிகாரவத்ஸம் நாநாநாம தேயஞ்ச ம்ருத்திகாஸம்ஸ்தாநவிசேஷஸ்யாபி த்ரவ்யஸ்யைவேதி வ்யவஸ்தி தம். ந வஸ்த்வந்தரமிதி, யதா ம்ருத்பிண்டவிஜ்ஞாநேந தத்ஸம்ஸ்தாந விசேஷ ரூபேண கடசராவாதி ஸர்வம் ஜ்ஞாதமேவ பவதி', இத்யர்த்த:।

தத: க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகதோ ப்ரஹ்மைககாரணதாஜ்ஞாநாத் புத்ர: ப்ருச்சதி "பகவாம்ஸ்த்வேவ மே தத் ப்ரவீது" இதி।

தத: ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வசக்தி ப்ரஹ்மைவ ஸர்வகாரணமித்யுபதி

தத: ப்ருச்சதி — இதைக் கேட்ட பிறகு, 'ஸமஸ்தமான ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே காரணம்' என்பதை அறியாத புத்ரன், பகவாம்ஸ்த்வேவ மே தத் ப்ரவீது (பகவானே எனக்கு அதைச் சொல்லவேண்டும்) என்று கேட்கிறான்.

தத: ஸர்வஜ்ஞம் ... ஏகமேவாத்விதீயமிதி — பிறகு, பிதா, 'ஸர்வஜ்ஞமாயும் ஸர்வசக்தியாயுமுள்ள ப்ரஹ்மமே ஸகலத்திற்கும் (விஜாதீயங்களாயுள்ள பலவித கார்யங்களுக்கும்) காரணம் என்பதை உபதேசிக்கும்பொருட்டு, 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்' என்று சொல்லுகிறார்.

ச்ருதியின் யதாவஸ்திதமான அர்த்தத்தை 23-வது பக்கத்தில் பார்க்க (இரண்டாவது கண்டத்தின் அந்வயம் ஸ்வல்ப ச்ரமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது) விகாரோ நாமதேயம் (ஸத்யம்) வாசா (வாக்பூர்வக வ்யவஹாரார்த்தம்) ஆரம்பணம் (ஆரப்யதே ஆலப்யதே ஸ்ப்ருச்யதே, த்ரவ்யேணேதி சேஷ:) வாக்பூர்வக ஜலாநயநாதி வ்யவஹாரார்த்தம் கடசராவாதி ரூபேண விகாரோ கடசராவாதி நாமதேயம் ச த்ரவ்யேண ஸ்ப்ருச்யதே, ம்ருத்திகைவ நாநாரூபேண பவதி இத்யர்த்த: ॥

அஜ்ஞாநாத் — பிதா உபபாதநம் செய்ததிலிருந்து 'காரண ஜ்ஞானத்தினால் கார்ய ஜ்ஞானம் ஸித்திக்கக்கூடும்' என்பதை மாத்ரம் புத்ரன் உணர்ந்தான். அப்படி அது ஸித்தித்தபோதிலும், ப்ரபஞ்சத்தில் கார்யங்கள் விஜாதீயங்களாகவும் பலவாகவும் இருக்கிறபடியால் அவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் ஒன்றே என்பது

ஶநு ஸ ஹொவாவ “ஸஜெவ ஸொஜெ்ஜுஉஶ ஆஸீ ஜெகஜெவாஜிதீ யமு” ஐதி।

அத “ஐஉமு” ஐதி ஜமஞிஜீஷ்டமு। “அஜெ” ஐதி வ ஸூஷெ: வாிவகாயு:। தஸிூநு காஜெ ஜமத: ஸஉாதகஅாம் “ஸஜெவ” ஐதி ஶுதிவாஉ, தஜ ஸூஷிகாஜெ2வ விஶிஷ்ஜிதி கூகவா “வகஜெவ”

அத ஶுதிஷிஉமு — இநத ‘ஸஜெவ அஜிதியமு’ எனனும வாக யததில ‘ஐஉமு’ எனனும பதததால, ஜகத குறிககபபடுகினறது, ‘அஜெ’ எனனும பதததால ஸருஷடிககுப பூாவமான காலம (பரளயகாலம) குறிககபபடுகினறது, ‘ஸஜெவ’ எனபதனுல அநதப பூாவகாலததிலும், ஜகத் ஸதஸவரூபமாகவே (அதாவது காரண ஸவரூபமாகவே) இருநதது எனபது பரதிபாதிககபபடுகினறது; ‘வகஜெவ’ எனபதனுல, ஸருஷடி காலததிலும ஜகததுககு அநத

அஸஙகதம, ஆகையால ஒனறை அறிவதனுல எலலாம அறியபபடடன வாகிவிடும எனபது உபபநநமனறு’ எனறு சஙகிதது மறுபடியும கேடகிருன எனபது தாதபாயம

ஸவஜ்ஞ— இதன அாததம 26 வது பககததில சொலலபபட்டிருக்கினறது சில ஆசாாயாகள இதறகு மறறொரு அாததம சொலவாாகள அநத அாததததில ஸவாரஸய விசேஷம இருபபதால, அது இவவிடததில பரஸதாவிககததகுநதே ஸவஶாவஸ ஜஞ— முழுமையும ஜஞாந ஸவரூபம பகவானுடைய திவயாதம ஸவரூபம முழுவதும ஜஞாந ஸவரூபம எனறு சொனனபடி “கூகூஷ ஶு ஜானுவ நு:” எனனும சருதி பரகரியையால விபுவாக இருககும ஈசவரன முறறிலும ஜஞாந ஸவரூபன ‘ஸவ’ எனனும சபதததால ஸாவ சரீரதவமும ‘ஜ’ எனனும சபதததால சேதநதவமும சொலலபபடுகினறன எனருகவுமாம

ஐஉஜிதி ஜமஞிஜீஷ்டமு— ‘ஐஉமு’ (இது) எனனும பதம ஒரு வாககியததில பரயோகம செயயபபடடிருநதால, பரகருதம எதாவது இருககும பக்ஷததில அதையே அநதப பதம குறிககவேணடும எனபது நயாயம, பரகருதம ஒனறும இலலாவிட்டால பரதயக்ஷம முதலிய பரமாணஙகளாலே பரஸிததமாயுளள ஒரு பொருளைக குறிககவேணடு மெனபதே உசிதமாகும, ஆகையால இவவிடததில ‘ஐஉமு’ எனபது ஜகததைக காட்டுகினறது

‘அஜெ’ ஐதி ஸூஷெ: வாிவகாயு: — பினனுல ஸருஷடிகாலம பரஸதாவிககபபடடப் போகிறபடியால, இவவிடததில ‘அஜெ’ (பூாவததில) எனபதால ஸருஷடிககுப பூாவம இருககும பரளயகாலமே குறிககபபடவேணடும

இதி ஸதவஸ்தஸ்ய ஜகத: ஸ்தாநீய விஸேஷணாத் ஸதேவ தாம் ப்ரதிபாத்ய, தத்ர ப்ரதிபாதநேநைவ ஸதோ ஜகதுபாதாநத்வம் ப்ரதிபாதிதமிதி வ்யதிரிக்த நிமித்த காரணம் "அத்விதீய" பதேந ப்ரதிபாத்யதே।

ஸததாகவே இருககும தனமை துலயம, ஆனல, அநத ஸததாகவே இருககும ப்ரபஞ்சம பரளய காலததில இனனதுதான எனறு குறிபபிடககூடாத நாம ரூபஙகளை உடையதாக இருநதது' எனபது சொலலபபடுகினறது, ஆகையால (இபபடிச சொல்லப படுகிறபடியாலேயே) ஸத எனபதே பரபஞசததிறகு உபாதாந காரணம எனறு சொல லபபடடதாயிறறு இபபடி ஜகததுககு ஸத உபாதாந காரணம' எனபதை 'ஸதேவ' எனபது நிரூபிககிறபடியால 'அத்விதீயம்' எனனும பதம, பரஹமததைத தவிரதது மறறொனறும ஜகததுககு நிமிதத காரணமனறு எனபதை விளககுகினறது.

தஸ்ய ஸ்ருஷ்டிகாலேऽப்யவிஶிஷ்டம்—ஸருஷடிககுப பூரவ காலததிலும ஸ்ருஷடி காலததிலும அது ஸததாகவே இருநதது, ஆகையால ஸததாகவே இருபபது இந்த இரணடு காலஙகளுககும துலயம 'இபபடி இரணடு காலஙகளிலும அது துலய மாக இருநதால இரணடு காலஙகளுககும வாசிதான எனன ?' எனறு ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜநிககககூடும அதறகு ஸமாதாநம எனனவெனறால—'தரவ்யம நிதயம, ஆனல் பரளய காலததில, அது இனனது எனறு ஏறபடாத நாம ரூபஙகளை உடைததாயிருக கினறது, ஸருஷடி காலததிலோ அது விபகதஙகளான நாம ரூபஙகளுடன கூடி யிருக கினறது ; இதுதான வாசி' எனபது தான ஸமாதாநம இந்த ஸமாதாநம சருதி யிலுள்ள 'ஸதேவ' எனனும பதததால சொலலபபடடதாகினறது

தத்ர ப்ரதிபாதநேநைவ ஸதோ ஜகதுபாதாநத்வம் ப்ரதிபாதிதம்—இதனாலேயே பரஹமம ஜகததிறகு உபாதாந காரணம' எனறு சொல்லபபட்ட தாகிறது உபாதாந காரணம எனறால எனன ? 'ஸாவஸ்யவஸ்தாவிஶேஷவத: ப்ராகவஸ்தாயோக உபாதாநத்வம்'—வரபபோகும ஒரு புதிய அவஸதையை யுடைய தரவயததுககு, முனனிருநத அவஸதையின ஸமபநதமே உபாதாநதவம ; மணணை தருஷடாநதமாக எடுததுககொணடால இது விளஙகும மண தனமை பூரவா வஸதை, குடம மடககு இவைகளின தனமை உததராவஸதை ஆகையால், மண பிண டததை உபாதாந மெனறும, குடம மடககு முதலியவைகளை உபாதேய மெனறும வ்யவ ஹரிககினறோம இமமாதிரியே அவிபகத நாம ரூபாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதநங கள உபாதாநம , விபகத நாம ரூபாவஸதையிலுள்ள சேதநா சேதநஙகள உபாதேயம. இநதச சேதநா சேதநஙகள பரஹமததிறகு விசேஷணமசமாகிறபடியால, அவிபகத

“ தஸ்யைக்ஷஸ்யாக்ஷ்ணி, யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி ? ”
இதி ப்ரஹ்மைவ ப்ரஶாஸிதைவ ஜகதுபாதாநமிதி ஹ்ருதி நிஹிதம்,
ஏதாநீம் ஸர்வஜ்ஞ தத்தேவோபபாதயதி—ஸ்வயமேவ ஜகதுபாதாநம்
ஜகந்நிமித்தம் ச ஸத் “ ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம். ப்ரஜாயேய ” இதி ।

தம் நிஹிதம்—உபக்ரமத்திலேயே சொல்லியிருப்பதான ப்ரசாஸிதாவாக இருக்கும்அவனே ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணமாகிறான் ’ என்பதை மநஸ்ஸில் வைத்துக் கொண்டன்றோ ‘ தஸ்யைக்ஷஸ்யாக்ஷ்ணி யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி ” என்று சொல்லப்பட்டது ?

ஏதாநீம் ஸர்வஜ்ஞம் ப்ரஜாயேயேதி—இதே அர்த்தத்தை இப்பொழுது தெளிவாக உபபாதிக்கிறார் எப்படி யென்றால்—தானே ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கிற அந்த ஸத் என்னும் ப்ரஹ்மம் ‘ நான் பஹுவாகக் கடவேன் , அதற்காக உத்பத்தியை அடையக் கடவேன் ’ என்று ஸங்கல்பித்தது என்று சொல்வதால்

நாம ரூப சேதநா சேதந விசிஷ்ட ப்ரஹ்மம் உபாதாந காரணமென்றும், விபக்த நாமரூப சேதநா சேதந விசிஷ்ட ப்ரஹ்மம் உபாதேய மென்றும் சொல்வது ஸங்கதம்

ஸ்வவ்யதிரிக்த நிமித்தகாரண நிவ்ருத்திபரோ ந ப்ரதிஷித்த்ய—‘ஸதேவ’ என்பது உபாதாந காரணத்தைக் குறிக்கிறபடியால், ‘அத்விதீயம்’ நிமித்த காரணத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றது தவிரவும் காரண கார்யங்களுக்கு ஐக்யத்தைச் சொல்லுமிடம் இது அதைக்கொண்டு, காரணஜ்ஞாநம் கார்யஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதநம் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும் அதற்கு உபாதாந காரணமும் அதன் கார்யமும் ஒன்று என்று சொன்னால் போதாது , ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு நிமித்த காரணமும் இல்லை என்றும் நிரூபிக்க வேண்டுமே அதை ‘அத்விதீயம்’ (இரண்டாவதுடன் கூடியதன்று , அதாவது—மற்றொரு நிமித்த காரணத்துடன் கூடியதன்று) என்னும் பதம் ப்ரதிபாதிக்கின்றது

இப்படி ப்ரஹ்மம் ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதை விவரித்துவிட்டு இந்த விவரணம் உபக்ரமத்துக்கு ஸங்கதம் என்பதைச் சொல்லுகிறார் “ தஸ்யைக்ஷஸ்யாக்ஷ்ணி ஹ்ருதி நிஹிதம் ” என்பதால் ஆதேஶ: என்னும் பதத்தால் நியமிக்கும் தன்மை (அதாவது—நிமித்த காரணமாக இருக்கும் தன்மை) ஸ்பஷ்டமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது , ‘யேநா

ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ஸத் பரம் ப்ரஹ்மைவ ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வஶக்தி ஸத்ய ஸங்கல்பம் அவாப்தஸமஸ்தகாமமபி லீலார்த்தம் விசித்ராநந்தவிவித

ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி—அப்படிப்பட்ட இந்த ஸத் என்னும் ஶப்தத்திற்கு வாச்யமாக இருக்கும் பர ப்ரஹ்மமே, ஸர்வஜ்ஞனுமாயும் ஸர்வஶக்தியாயும் ஸத்ய ஸங்கல்பமாயும் அவாப்த ஸமஸ்த காமமாயும் இருக்கையிலும், லீலைக்காக ‘நான விசித்ரங்களாயும் அநந்தங்களாயுமுள்ள சேதந அசேதந வஸ்துக்களடங்கிய ஜகத்ரூபமாய்ப் பஹுவாகக் கடவேன், அதற்காக உத்பத்தியை

ப்ராப்நுயாம்’ இத்யாதி பாதிஜ்ஞையால் உபாதாந காரணமாக இருக்கும் தன்மை ஸூசிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது குறிப்பு உபநிஷத்தில் “ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” என்று மாத்ரம் இருக்கிறது “ஸ்வயமேவ. ஸத்” என்னும் பதங்கள் அர்த்தத்தைப் பூரணம் செய்வதற்காக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் இவ்விடத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன ‘ஸதேவ’ இத்யாதியான வாக்யம் ஸஜாதீய விஜாதீய பேதங்களை நிஷேதிக்கின்றது என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள், நம்முடைய ஆத்தமோவென்றால் ஜகதுபாதாநத்வம் ஜகந்நிமித்தத்வம் இவைகளைக் குறிக்கின்றது’ என்பதை விளக்குவதற்காகவே இந்தப் பூரக பதங்கள்

இவ்விடத்தில் ஸர்வஜ்ஞ முதலிய ஶப்தங்கள், சொல்லப்போகும் ஸ்ருஷ்டியை உபபாதிக்கும் விஶேஷணங்கள் ‘விசித்ர’ என்னும் ஶப்தமும் ‘அநந்த’ என்னும் ஶப்தமும் உபநிஷத்திலுள்ள “பஹு” என்பதை விவரிக்கின்றன ஸத்யஸங்கல்ப என்னும் ஶப்தம் இவ்வளவு பெரிய ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது ப்ரஹ்மத்திற்கு எவ்வித ஆயாஸத்தையும் ஜநிப்பிக்கமாட்டாது என்பதைக் குறிக்கின்றது பகவான் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாக இருக்கிறபடியால் இந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டி அவனுக்கு என்? என்னும் ப்ரஶ்நத்திற்கு லீலார்த்தம் (லீலைக்காக) என்பது ஸமாதாநத்தைச் சொல்லுகின்றது

பஹு ஸ்யாம் ததர்த்தம் ப்ரஜாயேய—[நான பஹுவாகக் கடவேன், அதற்காக உத்பத்தியை அடையக்கடவேன்] முதலில் உத்பத்தி பிறகு பஹுவாவது’ என்பது க்ரமமாக இருக்கையிலும், ஸங்கல்பிக்கும் பொழுது முதலில் பஹுவாக ஆவதை ஸங்கல்பித்துப் பிறகு அப்படி பஹுவாக ஆவதற்காக உத்பத்தியை அடையக்கடவேன்’ என்று சொல்லும் க்ரமம் உபபந்நமே இந்த உபநிஷத்தில் ஸ்ரீபகவான் முதலில் தனது அம்சமாகிற ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளை உத்பத்தி செய்ததாகவும், பிறகு சேதநாசேதந ரூப விபாகத்தைச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ‘ப்ரஜாயேய’ என்பதனால் முதல் அவஸ்தையும், ‘பஹு ஸ்யாம்’ என்பதனால் இரண்டாவது அவஸ்தையும் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன

ஜகத்ஸ்ருஷ்டௌ ‘அஹமேவ பஹுஸ்யாம், ததர்த்தம் ப்ரஜாயேய’ இதி ஸ்வயமேவ ஸங்கல்ப்ய, ஸ்வாம்ஶைகதேஶாதேவ வியதாதி பூதாநி

அடையக் கடவேன்’ என்று தானே ஸங்கல்பித்து, தன்னுடைய ‘அம்ஶமாகிய’ (விஶேஷணாம்ஶமாகிய) ப்ரக்ருதியின் ஒரு பாகத்தால் ஆகாஶம் முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தது மறுபடியும், அந்த ஸத் என்னும் ஶப்தத்திற்கு வாச்யமாக இருக்கும் அந்தப் பர தேவதையே “ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாऽநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி” என்று ஸங்கல்பித்தது

வியதாதி பூதாநி ஸ்ருஷ்ட்வா—[ஆகாசம் முதலியவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து] உபநிஷத்தில் தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகள் மாத்ரம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன ஆனால், அவை ஆகாஶம் முதலியவற்றையும் ஸூசிப்பிக்கின்றன ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ‘மஹத்தத்வம் முதலியவைகளும் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன’ என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இதனால் இந்த ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியில் அசேதந தத்வங்களெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்று சொன்னதாயிற்று

ஸைவ பரா தேவதா—[அந்தப் பரதேவதையே] ‘ஸத் என்னும் பதத்தால் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மம் நிர்விஶேஷமன்று, ஸவிஶேஷமே’ என்பதை விளக்குகின்றது தேவதா என்னும் சப்தம்

ஹந்தாऽஹம் வ்யாகரவாணி—இது உபநிஷத் வாக்யம் [அஹோ! நான் இந்த மூன்று தேவதைகளையும் ஜீவாத்மாவின் வழியாக அநுப்ரவேஶித்து அவைகளுக்குப் பெயரையும் ரூபத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறேன்] இது இரண்டாவது அவஸ்தையாகிற வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வதற்காக ஏற்பட்ட ஸங்கல்பம் ‘ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் அநுப்ரவேஶித்து எல்லாவற்றிற்கும் பெயரையும் ரூபத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறேன்’ என்பதால் குடத்திற்குக் குடம் என்னும் பெயரும் அதன் ரூபமும் பகவானுடைய அநுப்ரவேஶத்தால் ஏற்படுகின்றன என்று சொன்னதாயிற்று ஆகையால், அப்படி ஏற்படும் பெயரும் ரூபமும் அந்தப் பதார்த்தத்தைக் குறிப்பதுடன் நின்றுவிடுகின்றன என்பது இல்லை, அதனுடன், அந்தப் பதார்த்தத்திற்குள் அநுப்ரவேஶித்திருக்கும் பகவான் பர்யந்தம் அவை போகின்றன என்று நாம் அறிய

ஸ்ருஷ்ட்வா, தத் ஏவாநுப்ராவிசத் ஸ ஏவ ஸர்வபாவேநாஹிதா ஸா தேவதா ஐக்ஷத—“ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய)

அநேந ஜீவேநாத்மநேதி உபஶ்யதி—‘அநேந ஜீவேநாத்மநா’ என்று ஆரம்பிக்கும் உபநிஷத் வாக்யத்தின் கருத்து என்னவென்றால்—

வேண்டும் என்னென்றால், கீழ் ‘பஹுஸ்யாம்’ [நான் பஹுவாகக் கடவேன்] என்று ஸங்கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? பகவானே குடமாக ஆனால், குடம் என்னும் பதம் அந்தப் பகவானையும் குறிக்கவேண்டுமன்றோ?

அநேந ஜீவேநாத்மநா—[ஜீவனை ஶரீரமாகக் கொண்டிருக்கும் என்னால்] இந்த அநுப்ரவேஶத்தில் ஒரு விஶேஷமுண்டு அது என்னவென்றால், பகவான் ஜீவனுக்குள் ஆத்மாவாக இருந்துகொண்டு, அந்த ஜீவனாகிற தன்னுடைய ஶரீரத்துடன் பதார்த்தங்களுள் அநுப்ரவேஶிக்கிறான் என்பதுதான் இதனால் சேதந வஸ்துக்களுள் மாத்ரமின்றிக்கே, அசேதந வஸ்துக்களுள்ளும் ஒரு ஜீவனைக் கொண்டே ப்ரஹ்மம் ப்ரவேஶிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று இப்படி சேதந அசேதந வஸ்துக்கள் எல்லாம் ஜீவனுடன் கூடியிருந்தபோதிலும், சைதந்யம் ஸ்வல்பமாக இருந்தால் அவைகள் அப்ராணிகளென்றும், சைதந்யம் ஸ்வல்பமில்லாமல் இருந்தால் அவைகளை ப்ராணிகளென்றும் நாம வ்யவஹரிக்கின்றோம் இந்த ப்ரகரணத்திலேயே,“ப்ரஹ்மாத்மகஜீவாநுப்ரவேஶாதேவ க்ருத்ஸ்நஸ்யாசித்வஸ்துந: பதார்த்தத்வம்” [ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகவுடைத்தாயிருக்கும் ஜீவனுடைய அநுப்ரவேஶத்தாலேயே ஸகலமான அசேதந வஸ்துக்களுக்கும் பதார்த்தத்தன்மை ஏற்படுகின்றது] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

“ ததா ஹி ஶைலாப்தி ம்ருகாதி பேதாந்
ஜாநீஹி விஜ்ஞாந விஜ்ரும்பிதாநி। ”

[மலை ஸமுத்ரம் பூமி முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் விஜ்ஞானத்தின் விஜ்ரும்பிதங்களென்று அறி என்றும்,

“ ஐந்தாநாம் ப்ராணிந: ஶ்ரேஷ்டா: ”

[ஶரீரத்துடன் கூடிய ஜீவன்களுக்குள் ப்ராணிகள் ஶ்ரேஷ்டங்கள்] என்றும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து கல், கட்டை முதலியவைகளும் ஜீவன்களால் அதிஷ்டிதங்களாக இருக்கின்றன என்பது வ்யக்தமாக ஏற்படுகின்றது ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேசம் இல்லாவிட்டால் ஒரு பொருளுக்கும் நாமம் ரூபம் என்பவை ஸித்திக்கமாட்டா

நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதி । "அநேந ஜீவேந ஆத்மநா" இதி ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிபாத்ய, 'ப்ரஹ்மாத்மகஜீவாநுப்ரவேசாதேவ க்ருத்ஸ்நஸ்யாசித்வஸ்துந: பதார்த்தத்வம் ஏவம்பூதஸ்யைவ ஸர்வஸ்ய வஸ்துநோ நாமரூபபாக்த்வம்' இதி தர்சயதி ।

'ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையவன்' என்பதை முதலில் ப்ரதிபாதித்து பிறகு 'இம்மாதிரியான ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேசத்தாலேயே ஸகல அசேதந வஸ்துக்களுக்

வன்றோ? இது ஸம்பத்தமாக ஒரு ஸ்வாரஸ்யம் கவனிக்கத்தக்கது. ஒரு ப்ராணியினிடத்தில் அந்த ப்ராணியாக இருக்கும் அவஸ்தைக்கு அதிஷ்டாதாவாயுள்ள ஜீவன் அதைத் தயஜித்து விட்டுப்போன பிறகும் அந்த ப்ராணியின் சரீரத்திற்கு நாமமும் ரூபமும் இருக்கின்றபடியால், அது மருத்தமாக இருந்த போதிலும் அந்த ம்ருத சரீராவஸ்தைக்கு அதிஷ்டாதாவாயுள்ள மற்றொரு அல்ப சைதந்யத்தையுடைய ஜீவன் அதில் இருக்கின்றது என்றே நாம் அறியவேண்டும். மரம் மரமாக இருக்கும் பொழுது ஒரு ஜீவன் உள்ளது, அது வெட்டப்பட்டுக் காஷ்டமான பிறகும் அதில் மற்றொரு ஜீவன் இருக்கிறது என்று சொன்னதாயிற்று. இது ஒரு ஆச்சர்யமே.

ஆனால் இந்த ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேசம் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியில் மாத்ரமே உண்டு. ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள தேஜஸ் அப் அந்நம் ஆகாசம் மஹத்தத்வம் முதலியவைகளுள் கேவலம் ப்ரஹ்மாநுப்ரவேசம்தான் உண்டு. அந்தக் காரணத்தால் தேஜஸ் முதலியவைகளுக்கு நாமரூபங்கள் ஏற்படுவதை த்வாரகமென்றும் ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள சேதந அசேதந வஸ்துக்களுக்கு அவை ஏற்படுவதை ஸத்வாரகமென்றும் சொல்வார்கள். ஜீவனை த்வாரமாகக் கொண்டு பகவான் பதார்த்தங்களுக்கு ஆதாரமாவதுபோல அத்வாரகமாகவும் அவன் அவைகளுக்கு ஆதாரமாகக் கூடும் என்பது சில ஆசார்யர்களுடைய நிர்வாஹம்.

இந்த 'அநேந ஜீவேநாத்மநாऽநுப்ரவிஶ்ய' என்னும் வாக்யத்தில் வ்யாகரண ஸம்பந்தமான ஒரு விசேஷமுண்டு, அது என்னவென்றால் இவ்விடத்திலிருக்கும் மூன்றாவது வேற்றுமையால் கர்த்தா சொல்லப்படுகிறான் என்பதுதான். "ஸிம்ஹேந ஹதா பஹவோ ம்ருகா:" ஸிம்ஹமாக இருந்துகொண்டு என்னால் பஹுப்ராணிகள் பக்ஷிக்கப்பட்டன என்னும் லௌகிக வாக்யத்தை இம்மாதிரியான ப்ரயோகத்தின் ஸாதுத்வத்தை நிரூபிக்க நிதர்சநமாக வ்யாக்யாதா சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸாதூக்தம் பவதி—ஜீவாத்மந: ப்ரஹ்மண: ஶரீரதயா ப்ரகாரத்வாத் ப்ரஹ்மாத்மக: "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" இதி ஶ்ருத்யந்தராத், ஏவம் பூதஸ்ய ஜீவஸ்ய ஶரீரதயா ப்ரகாரபூதாநி தேவமநுஷ்யாதி ஸம்

கும் பதார்த்தமாக இருக்கும் தன்மை ஸித்திக்கிறது' என்றும், 'அப்படி இருக்கும் வஸ்துவுக்கே பெயர் ரூபம் இவைகளை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை உண்டு' என்றும் இந்த வாக்யம் நிரூபிக்கின்றது என்பதுதான்.

ஸாதூக்தம் பவதி.......... .....வாசகா இதி—இதனால் என்ன சொன்னதாயிற்றென்றால்—ஜீவாத்மா என்பது, பரஹ்மத்துக்கு சரீரமாக இருந்துகொண்டு விசேஷணமாக இருக்கிறபடியால், அது பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகஉடைத்தாயிருக்கின்றது இதற்கு ப்ரமாணம் "யஸ்யாத்மாஶரீரம்" என்னும் மற்றொரு ச்ருதி வாக்யம்.

பாவ-ர்த்தம்—'பதார்த்தங்கள் நிராகாரங்களல்ல, ஒவ்வொரு அஸாதாரண ஆகாரம் ஒவ்வொரு பதார்த்தத்துக்கும் உண்டு, அம்மாதிரியான ஆகார வைசிஷ்ட்யம் பரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேச மில்லாவிட்டால் ஸித்திக்க மாட்டாது என்பது தாத்பர்யம்.

ஸாதூக்தம் பவதி—இதன் தாத்பர்யமாவது—ஜீவாத்மா பரஹ்மத்துக்கு சரீரம்; அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் சரீரங்கள், ஆகையால், இந்தப் பொருள்களெல்லாம் ஜீவத்வாரா பரஹ்மத்துக்கும் சரீரங்கள், ஆகையால், இந்தப்பொருள்களைக் குறிக்கும் பெயர்களெல்லாம் அந்தப் பொருள்களுக்கு அதிஷ்டாதாவான ஆத்மாவைக் குறித்துக் கொண்டு, அதுவழியாக அந்த ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தையும் குறிக்கின்றன என்பதுதான்.

ஶரீரதயா ப்ரகாரத்வாத்—'ப்ரகார' என்பதற்கு விசேஷணம் என்பது பொருள். 'ப்ரகாரி' என்பதற்கு விசேஷ்யம் என்பது பொருள். இந்த விசேஷணம் இருவகைப்படும்—சரீரமாயிருப்பதால் விசேஷணமாயிருப்பது ஒன்று, சரீரமாயில்லாமல் விசேஷணமாயிருப்பது மற்றொன்று. குண்டலம் தரித்திருக்கிறவனுக்கு அந்தக் குண்டலம் ஒரு விசேஷணம் ஆனால் அது அவனுக்கு சரீரமன்று. அவனுக்கு அவனுடைய தேஹமும் ஒரு விசேஷணம், அது அவனுக்கு சரீரம். எவ்விடத்தில் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு சரீரமாயிருந்துகொண்டு விசேஷணமாக இருக்கின்றதோ, அவ்விடத்தில் மாத்ரம் ஒன்றைச் சரீரமென்றும் மற்றொன்றை அதற்கு ஆத்மாவென்றும் சொல்லக்கூடும். ப்ரக்ருதத்தில், பரஹ்மத்துக்கு ஜீவாத்மா சரீரமாயிருப்பதனால் விசேஷணமாக

𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 ; 𑌅𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌰𑍍 𑌮𑍃𑌗𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌲𑌤𑌾 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌶𑌿𑌲𑌾 𑌤𑍃𑌣𑌂 𑌘𑌟𑌃 𑌪𑌟 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌯𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾

இப்படி இருக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாக இருந்துகொண்டு தேவன் மநுஷ்யன் முதலிய அமைப்பை உடைய வஸ்துக்களெல்லாம் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு விசேஷணங்களாக இருக்கிறபடியால், அவையெல்லாம் பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன. ஆகையால், 'தேவன் மநுஷ்யன் யக்ஷன் ராக்ஷஸன் பசு மருகம் பக்ஷி வருக்ஷம் கொடி கட்டை கல் புல் குடம் வஸ்த்ரம்' என்று ப்ரக்ருதி விக்ருதி ஸம்பந்தங்களாய பதார்த்தங்களின் பெயராக லோகத்தில் வழங்கிவரும் சப்தங்களெல்லாம், அத்தனால் குறிக்கப்பட்டனவாகத் தோன்றும் அந்தந்த அமைப்புக்களை உடைய வஸ்துக்களின் வழியாக, அந்த வஸ

இருக்கிறபடியால், பரஹ்மத்தை ஜீவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவென்று சொல்லுகிறோம். அம்மாதிரியே, தேவன் மநுஷ்யன் முதலிய அமைப்புக்கள் ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருந்துகொண்டு விசேஷணங்களாக இருக்கிறபடியால், அவைகளுக்கு ஜீவாத்மாவை ஆத்மவென்று சொல்லுகிறோம் 'சரீரம் என்றால் என்ன?' என்பதற்கு 39-வது பக்கம் பார்க்க.

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌯𑌕𑌤𑌯𑌾—எல்லா சப்தங்களும் ப்ரக்ருதி என்னும் ஒரு பாகத்தையும் ப்ரத்யயம் என்னும் மற்றொரு பாகத்தையும் உடையவை. தமிழில் ஒன்றைப் பகுதி என்றும், மற்றொன்றை விகுதி என்றும் சொல்வார்கள். இவை இரண்டும் சேர்ந்துதான் சப்தங்கள் வாசகங்களாகின்றன. 𑌰𑌾𑌮𑌃 (ஒரு ராமன்), 𑌰𑌾𑌮𑍌 (இரண்டு ராமன்கள்), 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌃 (மூன்றிலும் அதிக ராமன்கள்) என்னும் சப்தங்கள் ஒரே ப்ரக்ருதியை உடையவை, ஆனால் வெவ்வேறு ப்ரத்யயங்களை உடையவை, இம்மாதிரியே 𑌦𑍇𑌵𑌃 (தேவன்) 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌃 (மநுஷ்யன்) என்னும் சப்தங்களுக்கு ப்ரக்ருதி வெவ்வேறு, ப்ரத்யயம் ஒன்று

𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨— [அந்தந்தப் பதத்திற்கு வாச்யமென்று தோன்றும் அந்தந்த அமைப்புக்களை உடைய வஸ்துக்களின் வழியாக]. அதாவது—'𑌘𑌟𑌃' என்னும் பதத்திற்கு வாச்யம் குடம் என்னும் பொருள், அதற்கு ஒரு விதமான அமைப்பு உண்டு, அவ்விதமான அமைப்பை உடைய அந்தப் பொருளை அந்தப் பதம் முதலில் குறிக்கின்றது, அதன் வழியாக அதை

ப்ரதீயமாந தத்தத்ஸ்தாந வர்த்தமாநேந தத³பி⁴மாநி ஜீவ தத³ந்தர்யாமி பரமாத்ம ஸாமாநாதி⁴கரண்யேந வாசகா இதி ।

ஸர்வம் ஸமஸ்த சித³சிதா³த்மக ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸது³பாதா³நதா ஸந்நிமித்ததா ஸதா³தா⁴ரதா ஸந்நியாம்யதா ஸச்சே²ஷதாதி³ ஸர்வம் ச "ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ப்ரஜா: ஸதா³யதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா²:" இத்யாதி³நா விஸ்த

துக்களின் அபிமானியாயுள்ள ஜீவாத்மா வென்ன அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாயுள்ள பரமாத்மாவென்ன இவைகளின் சேர்க்கையைச் சொல்லுகின்றன என்பதுதான்.

ஸர்வம் ஸமஸ்த . . . .ஜீவஸம்ஹ்ருதம்—இப்படி ஸமஸ்த சேதந அசேதநங்களாகிற இந்த ப்ரபஞ்சம் ஸத் என்று சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மத்தையே உபாதாந காரணமாக உடையது, அதையே நிமித்த காரணமாக உடையது, அதையே ஆதாரமாக உடையது, அதனாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றது, அதற்கே சேஷமாக இருக்கின்றது என்று இவை முதலிய ஸகல அர்த்தத்தையும், "ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:" இது முதலான வாக்யத்தால் விஸ்தாரமாக நிரூபித்து,

---

அதிஷ்டித்து இருக்கும் ஜீவனையும், அந்த ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவையும் குறிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று இதற்கு ஒரு ஆக்ஷேப முண்டு. அது என்னவென்றால், 'தேவத்வம்' (தேவர்களின் தன்மை) 'மநுஷ்யத்வம்' (மனுஷ்யர்களின் தன்மை) முதலிய ப்ரக்ருதியின் அர்த்தமும், 'த்³வௌ' (இரண்டு தேவர்கள்) முதலான ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தமும், அந்தச் சப்தம் பரமாத்மாவைக் குறிக்கும் பொழுது எப்படி அந்வயிக்கும்? என்பதுதான் இதற்கு ஸமாதானத்தை 'வர்த்தமாநேந' என்பது சொல்லுகின்றது. அதாவது—'அந்த அர்த்தங்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக அந்வயிக்கமாட்டா என்பது உண்மையே, ஆனால் அவைகள் ஸத்வாரகமாக (அந்தந்த வஸ்துக்களின் வழியாக) அந்வயிக்கக் கூடுமாதலால் ஆக்ஷேபத்திற்கு அவகாசம் இல்லை' என்பதுதான்

ஸர்வ—உபநிஷத்திலுள்ள 'ஸந்மூலா:' என்னும் சப்தம், 'ஸது³பாதா³நதா' 'ஸந்நிமித்ததா' (ஸத்தை உபாதாநகாரணமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை, ஸத்தையே நிமித்த காரணமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) என்னும் சப்தங்களால் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. 'ஸதா³தா⁴ரதா' (ஸத்தையே ஆதாரமாக உடையது)

ணேந ப்ரதிபாத்ய, கார்ய காரண பாவாதி வசநேந “ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம்” இதி க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகதோ ப்ரஹ்மாத்மகத்வமேவ ஸத்யமிதி ப்ரதிபாத்ய, ‘க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: “ஸ ஆத்மா”, க்ருத்ஸ்நம்

கார்ய காரண ஸம்பந்தம் முதலியவற்றைக் கொண்டு “ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம்” என்னும் வாக்யத்தால் ‘ஸகல ஜகத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக உடையது’ என்பதே உண்மை என்று ப்ரதிபாதித்து,‘ஸகல ஜகத்துக்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே ஆத்மா, ஸகல ஜகத்தும் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கே சரீரம், ஆகையால் நீ என்னும் சப்தத்திற்கு வாச்யமாயுள்ள பொருளும் ஜீவனை விசேஷணமாக உடைய ப்ரஹ்மமே’ என்று, பூர்வமே

என்னும் சப்தத்தால் ‘ஸதாயதந’ என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது இப்படி ப்ரபஞ்சத்திற்கு ‘ஸத்’ என்பது தாரகமாகிறபடியால், தாரகத்தன்மையில் உள்ளடங்கி நிற்கும் ‘ஸந்நியாம்யதா’ (ஸத் என்பதினாலேயே நியமிக்கப்படும் தன்மை) என்னும் தன்மையும், இந்தத் தன்மைகளால் அர்த்த ஸித்தமாக இருக்கும் ‘ஸச்சேஷதா’ (ஸத்துக்கே சேஷமாக இருக்கும் தன்மை) என்னும் தன்மையும் கீழ்ச் சொல்லப் பட்டவைகளுடன் சேர்த்துச் சொல்லப்படுகின்றன. ஸத்ப்ரதிஷ்டா:—ப்ரதிஷ்டை என்றால் லயம்; ஆகையால் ‘ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரஹ்மாதீநமான லயத்தை உடையது’ என்பது ‘ஸத்ப்ரதிஷ்டா:’ என்பதின் பொருளாகும். இவை எல்லாவற்றினாலும், ‘ஜகத் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரம்’ என்று சொன்னதாயிற்று.

கார்யகாரண பாவாதி வசநேந—[‘ப்ரபஞ்சம், கார்யம்; ப்ரஹ்மம் காரணம்’ என்று இது முதலிய ஹேதுக்களாலும்.] ‘ஆதி’ (முதலிய) என்பதால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ‘ஸதாதாரத்வ’ முதலியவை க்ரஹிக்கப்படுகின்றன.

“ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா”—ஏஷ: ஆத்மா யஸ்ய (எதற்கு ஸத் என்று சொல்லப்படும் வஸ்து ஆத்மாவோ) அது ஏததாத்மகம்; அந்த ஆத்மமே ஐததாத்ம்யம் என்பதாலும் சொல்லப்படுகின்றது தத்ஸத்யம்—அதுவே ப்ராமாணிகம். ஸ ஆத்மா—அதுவே இதற்கு ஆத்மா. ஜகத் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக உடையது என்று சொன்னதனாலேயே, ஜகத் ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று, ஆகையால் “ஐததாத்ம்யம்” என்று சொன்னால் போதுமே “ஸ ஆத்மா” என்பது எதற்காக? என்று கேட்டால், ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் மஹாகவி வால்மீகி “ராமாநுஜம் லக்ஷ்மணபூர்வஜம் ச” என்று ப்ரயோகித்தது போலவே என்பது ஸமாதாநம்.

ஜக3த் தஸ்ய ஶரீரம், த்வம் ஶப்3த3வாச்யஸ்யாபி ஜீவப்ரகாரம் ப்3ரஹ்மைவ' இதி ஸர்வஸ்ய ப்3ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் "தத்த்வமஸி" இதி ஜீவ விஶேஷ உபஸம்ஹ்ருதம் ।

ஏதது3க்தம் ப4வதி—"ஐததா3த்ம்யமித3ம் ஸர்வம்" இதி சேதநாசேதந ப்ரபஞ்சம் 'இத3ம் ஸர்வம்' இதி நிர்தி3ஶ்ய, 'தஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்யைஷ ஆத்மா' இதி ப்ரதிபாதி3தம் । ப்ரபஞ்சஶரீரகேண ப்3ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிபாதி3தமித்யர்த2: ॥

யாதொரு ஆத்தும ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட 'ஸகலமும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையது' என்னும் ஆத்துமானது தத்த்வமஸி என்னும் வாக்யத்தால் ஒரு ஜீவ விசேஷத்தில் உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டது

ஏதது3க்தம்...... .....ப்ரதிபாதி3தமித்யர்த2:—இதனால் சொல்லப்பட்டதாவது—'ஐததா3த்ம்யமித3ம் ஸர்வம்' என்னும் வாக்யத்தில் 'இத3ம் ஸர்வம்' என்பதால் சேதந அசேதநங்கள் அடங்கிய இந்த ப்ரபஞ்சம் குறிக்கப்படுகின்றது; 'ஐததா3த்ம்யம்' என்பதால் அப்படிப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்திற்கு இவனே ஆத்மா என்று

ஜீவ விஶேஷே உபஸம்ஹ்ருதம்—"ஐததா3த்ம்யமித3ம் ஸர்வம்" என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ஒரு ஜீவ விசேஷத்தில் உபஸம்ஹரிக்கப்பட வேண்டியது அபேக்ஷிதமாகையால், இவ்விடத்தில் இம்மாதிரி உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது.

ஏதது3க்தம் ப4வதி—சிலர் இந்த உபநிஷத்த வாக்யத்திற்கு வேறுவிதமாக நிர்வஹிப்பார்கள். அதாவது—'ஆத்மா' என்னும் சப்தம், 'ம்ருதா3த்மகோ க4டஃ' (மண் குடம்) என்னும் இடத்தில் போல, ஸ்வரூபத்தின் ஐக்யத்தைக் குறிக்கக்கூடுமாகையால், "ஐததா3த்ம்யமித3ம் ஸர்வம்" என்பதனால் அம்மாதிரி ஸ்வரூபைக்யமே சொல்லப்படுகின்றது, 'ஐததா3த்ம்யம்' என்பதால் அசித்து வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள ஸ்வரூபைக்யமும், 'தத்த்வமஸி' என்பதால் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள ஸ்வரூபைக்யமும் சொல்லப்படுகின்றன என்பதுதான். இந்த நிர்வாஹம் அஸங்கதம். ஏனென்றால், "இத3ம் ஸர்வம்" என்பதிலுள்ள 'ஸர்வம்' என்னும் சப்தத்தை அசித்வஸ்துவில் மாத்ரம் ஸங்கோசம் செய்யக் காரணமில்லை, அப்படி ஸங்கோசம் செய்வதால் 'ஸர்வ' என்னும் சப்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யம் பங்கமாகும் தவிரவும், மற்றொரு ச்ருதியில் 'இத3ம் ஸர்வமஸ்ருஜத' [இவை யெல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்தார்] என்று 'இத3ம்

‘ததிதம் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் கிம் ஶரீராத்மபாவேந? உத ஸ்வரூபைக்யேந?’ இதி விவேசநீயம். ‘ஸ்வரூபைக்யேந’ இதி சேத், ப்ரஹ்மண: ஸத்யஸங்கல்பத்வாதய: “ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” இத்யாரப்ய அவகதா பாதிதா பவந்தி. ஶரீராத்மபாவேந து ததாத்மகத்வம் ஶ்ருத்யந்தர விஶேஷதோऽவகதம். “அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” இதி ப்ரஶாஸித்ருத்வ ரூபேணாத்மத்வேந ஸர்வேஷாம் ஜநா

ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. அதாவது—ப்ரபஞ்சம் உத்தேஶ்யம், ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் (ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) உபாதேயம் என்று சொன்னதாயிற்று.

ததிதம் . . ..விவேசநீயம்—‘ப்ரஹ்மாத்மகம்’ என்பதால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சரீர ஆத்ம பாவத்தினாலா? இல்லாவிட்டால் ஸ்வரூபத்தின் ஐக்யத்தினாலா? என்பதை விவேசிக்கவேண்டும். ஸ்வரூபத்தின் ஐக்யத்தினால் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ‘ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய’ என்று ஆரம்பத்திலேயே அறியப்பட்டவைகளான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலியவைகள் பாதிதங்களாகிவிடும். அந்த ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சரீர ஆத்ம பாவத்தினாலேயே என்பது

ஸர்வம்’ என்னும் இந்த சப்தங்களே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு, பிறகு, “ஸச்ச த்யச்சாபவத் விஜ்ஞாநம் சாவிஜ்ஞாநம் ச” என்று ‘அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவை சேதநமாகவும் அசேதநமாகவும் ஆயின’ என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதுபோலவே இவ்விடத்திலும் ‘ஸர்வம்’ என்பதால் சேதநாசேதந ப்ரபஞ்சமே க்ரஹிக்கப்படவேண்டும்.

ப்ரபஞ்சோபதேஶேந—சேதநாசேதந ப்ரபஞ்சத்தை உபதேசித்து ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றதே தவிர, அசேதநத்தை மாத்ரம் உபதேசித்து அன்று என்பது இந்தப் பதத்தின் கருத்து.

ஸத்யஸங்கல்பத்வாதய:—‘ஆத்மா’ என்னும் சப்தம் ஸ்வரூபைக்யத்தைக் குறிக்கும் என்பது உண்மையேயாயினும், இவ்விடத்தில் அது அர்த்தமன்று, ஏனென்றால், அசேதநத்துடன் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வரூபைக்யம் சொன்னால், ப்ரஹ்மத்துக்கும் அசேதநத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமாகையால் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலியவைகள் பாதிக்கப்படும், ஜீவனுடன் ஸ்வரூபைக்யம் சொன்னாலும், கர்ம வஶ்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமாகையால் அந்த ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலியவைகள் பாதிக்கப்படும் என்பது தாத்பர்யம்.

‘இந்தக் காரணத்தால் மாத்ரம் ஸ்வரூபைக்யார்த்தம் அஸங்கதம் என்பது இல்லை. இதர ச்ருதிகளுக்கும் அந்த அர்த்தம் விருத்தம்’ என்று இரண்டு ச்ருதி வாக்யங்களை

ந்த: ப்ரவிஷ்ட:; அத: 'ஸர்வாத்மா', ஸர்வேஷாம் ஜநாநாம் ஆத்மா ஸர்வம் அஸ்ய சரீரமிதி விசேஷதோ ஜ்ஞாயதே। "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி, ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" இதி ச। அத்ராபி "அநேந ஜீவேநாத்மநா" இதீஹ இஹைவ ஜ்ஞாயத இதி ஸர்வமேவோபபந்நம்।

வேறு ச்ருதிகளிலிருந்து விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" என்னும் ச்ருதியில் 'பகவான் எல்லா ஜநங்களினுள்ளும் நியமிக்கிறவனாக இருந்துகொண்டு அவர்களுள் ப்ரவேசித்திருக்கிறான், ஆகையால் அவன் ஸர்வாத்மா (எல்லா ஜநங்களுக்கும் ஆத்மா) எல்லாம் அவனுடைய சரீரம்' என்பதால் அது விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது. "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ

உதாஹரிக்கிறார்—"அந்த: ப்ரவிஷ்ட:" என்பது ஒன்று, "ய ஆத்மநி" என்பது மற்றொன்று இவை இரண்டிலும் 'ப்ரஹ்மம் நியமிக்கிற வஸ்து' என்பதும் 'ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரபஞ்சம் சரீரம்' என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன ஆனால், முதல் ச்ருதியில் முதல் அர்த்தம் கண்டோக்தமாகவும் இரண்டாவது அர்த்தம் கம்யமாகவும் இருக்கின்றன, இரண்டாவது ச்ருதியில் இரண்டு அர்த்தங்களும் கண்டோக்தங்களாக இருக்கின்றன. இதற்காகவே இரண்டு ச்ருதிகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன

"ச்ருத்யந்தராத் விசேஷதோऽவகதம்' என்று வாக்யம் முடிந்தது 'கதம் விசேஷதோऽவகதம்?' (அது எப்படித் தெரிகிறது') என்று கேட்கில் "அந்த: ப்ரவிஷ்ட... ....இதி விசேஷதோ ஜ்ஞாயதே" என்று அந்வயிக்க வேண்டும்

விசேஷதோ ஜ்ஞாயதே—ப்ரஹ்மம் ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஆத்மா என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், ப்ரசாஸித்ருத்வேந ச (நியமிக்கிறவனாகவும்) ப்ரஹ்மம் இருக்கின்றது என்று சொல்வது விசேஷம்

அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா—ஒன்று மற்றொன்றுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பதற்கு அந்த: ப்ரவேச: (உள்ளில் புகுந்து நிற்பது) சாஸித்ருத்வம் (நியமிக்கும் தன்மை) இரண்டும் அபேக்ஷிதங்கள். ஆகாசத்துக்கு அந்த: ப்ரவேசம் இருக்கையிலும் நியமிக்கும் தன்மை இல்லாததாலும், அரசனுக்கு நியமிக்கும் தன்மை இருக்கையிலும் அந்த: ப்ரவேசம் இல்லாததாலும், அவர்கள் ஆத்மாவாகிறாரில்லை. இவை இந்தப் பதங்களின் ப்ரயோஜநங்கள்

அத: ஸர்வஸ்ய சிதசித்வஸ்துநோ ப்ரஹ்மஶரீரத்வாத் ஸர்வஶரீரம் ஸர்வப்ரகாரம் ஸர்வஶப்தைர் ப்ரஹ்மைவாபிதீயத இதி "தத் த்வம்" இதி ஸாமாநாதிகரண்யேந ஜீவஶரீரதயா ஜீவப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவாபிஹிதம்। ஏவம் அபிஹிதே ஸதி அயமர்த்தோ ஜ்ஞாயதே — 'த்வம்' இதி ய: பூர்வம்

யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" என்னும் ச்ருதியிலும் அதுவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ரக்ருதமான இந்த ச்ருதியிலும், "அநேந ஜீவேநாத்மநா" என்பதனால் இதுவே அறியப்படுகின்றது என்பதை முன்னமேயே விவரித்திருக்கிறோம். இப்படி ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாக இருக்கிறபடியால் ஸகலத்தையும் சரீரமாயும் விசேஷணமாயுமுடைய ப்ரஹ்மமே ஸமஸ்த சப்தங்களாலும் சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் 'தத் த்வம்' என்னுமிடத்திலும் ஜீவனை சரீரமாகவும் அப்படி அவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு

அதாபி—இந்த ஆத்தும வேறு சருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூபைக்யார்த்தம் சொன்னால் என்ன? என்னில், இவ்விடத்திலும் 'அநேந ஜீவேந' இத்யாதியால் சரீராத்ம பாவமே சொல்லப்படுகின்றது என்கிறார்.

அத:—இப்படிச் சரீராத்ம பாவம் சொல்வதால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்திக்கின்றது என்கிறார்.

'ஸர்வஶரீரம் ஸர்வப்ரகாரம்' என்றும் 'ஜீவஶரீரதயா ஜீவப்ரகாரம்' என்றும் சொல்வதன் ப்ரயோஜநம், 'கேவலம் விசேஷணமாக இருப்பது மாத்ரம் போதாது, சரீரமாக இருந்து விசேஷணமாக இருந்தால் மாத்ரம் ஒன்றை சரீரமென்றும் மற்றொன்றை ஆத்மாவென்றும் வ்யவஹரிக்கலாம் என்பதைக் காட்டுவதே.

ஏவம் அபிஹிதே ஸதி—அப்படி ஸித்திக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் என்ன பயன்? என்னில், 'ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்தியாவிட்டால் 'த்வம்' என்னும் பதத்திற்கு ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் போகும் தன்மை கிடைக்காது, ப்ரஹ்ம பர்யந்தத் தன்மையின் ஜ்ஞாபநம் பயன்' என்று சொல்லுகிறார்.

சிலர் இந்த வாக்யத்தை "ஏவமபிஹிதே ஸதி" என்று ஆரம்பித்து 'ஸூக்ஷ்ம இதி" என்பதுடன் முடித்து, "அநேந" என்பது முதல் "வ்யாகரவாணீதி" என்பது வரையிலுள்ளதை அடுத்து வரும் "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா" என்னும் வாக்யத்துடன் சேர்க்கிறார்கள். அப்படிச் சேர்த்தால் "அநேந..........வ்யாகரவாணீதி" என்பது எப்படி

தெஹாயிஷ்டாதருதயா வர்தீத:, ஸ பரமாத்ம ஸரீரதயா பரமாத்ம ப்ரகார
ஹூத: பரமாத்ம பர்யந்த: ஸ்வஸப்தேந ப்ரதிபாதயதீதி, அத: 'ஸ்வ'
இதி ஸ்வப்ரகார விஸிஷ்டம் ஸ்வஸப்தபர்யாயேண ஏவோக்த இதி— "அநேந
ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாம ரூபே வ்யாகரவாணி" இதி ப்ரஹ்மாத்
மகதயைவ ஜீவஸ்ய ஸரீரிண: ஸ்வநாம ஸாக்ஷாத் । "தத் ஸ்வ" இதி

அவனை விசேஷணமாகவும உடைததாயிருககும ப்ரஹ்மமே சொலலபபடுகிறது, அதாவது அவவிடததில ஸாமாநாதிகரணயம விதிககினறது. இபபடிச சொலவதால கிடைககும ப்ரயோஜந மெனனவெனறால, 'ஸ்வ' எனனும சபதம பரமாதம பாயநதம குறிககின்றது எனபது ஜஞாபிககப படுவதுதான. அதாவது—'ஸ்வ' எனனும சபதம தேஹத திறகு அதிஷ்டாதாவாக இருககும் ஜீவனைக குறிககினறது எனறு முதலில அறியப பட்டது, இபபொழுது அநத ஜீவன பரமாதமாவுக்கு சரீரமாகவும அபபடி சரீரமாக இருநதுகொணடு அவனுககு விசேஷணமாகவும அவனுலேயே தரிககபபடடவனுகவும ஆகையால தனிதது இருபபதறகும பரவருததிபபதற்கும தகாதவனுகவும இருககிறான் எனறு அறியபபடுகிறபடியால, அநத 'ஸ்வ' எனனும சபதம, அநத ஜீவனை விசேஷண மாக உடைய அவனுடைய அநதாயாமியைச் சொலலுகினறது மற்றொரு சரீரததுககு ஆதமாவாக இருககும இநத ஜீவன, "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாம ரூபே வ்யாகரவாணி" எனகிறபடி பரஹ்மததை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கிறபடி யினாலேயே பெயரை உடையவனாக ஆகிறானனறோ?' எனறு சொனனதாயிற்று.

அநவயிககும எனபதும, "ஸ்வநாம ஸாக்ஷாத்" எனபது எதறகு ஹேதுவாகினறது என பதும ஏறபடவிலலை பினவருமாறு அநவயம செய்தால மாதரம ஆதததும ஸஙகதமாகும். "ஸ்வ இதி ய: ஸப்த: தெஹாயிஷ்டாதருதயா ப்ரதீத:, ஸ பரமாத்ம ஸரீ ரதயா பரமாத்ம ப்ரகாரஹூத: பரமாத்ம பர்யந்த: ஸ்வஸப்தேந ப்ரதிபாதயதீதி ஸ்வ நஹ:, அத:, 'ஸ்வ' இதி (ஸ்வயம் ஸப்த:), "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதி ப்ரஹ்மாத்மகதயைவ ஜீவஸ்ய ஸரீரிண: ஸ்வநாமஸாக்ஷாத், ஸ்வப்ரகார விஸிஷ்டம் ஸ்வஸப்தபர்யாயேண ஏவோக்த இத்யந்வய:, ஸாமாநாதிகரண்ய ஸம்மதி ஜ்ஞாயதே ।

'தத்' 'ஸ்வ' இதி—ஸவரூபைகயததை ஆததமாகச சொலலாமல சரீ ராதம பாவததை ஆதமமாகச சொலலும பக்ஷததில எவவித தூஷணததிறகும அவகாசம இலலாமல இருககினறது எனபதை விவரிககும பொருடடு, முதலில, 'தத்' 'ஸ்வ' இநத இரணடு பதஙகளுககும பரவருததி நிமிததஙகள வெவவேறு எனபதையும, இர

ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரவ்ருத்தயோ ருபயோரபி பதயோ ப்ரஹ்மைவ வாச்யம் । தத்ர "தத்" பதம் ஜகத்காரணபூதம் ஸகல கல்யாணகுணாகரம் நிரவத்யம் நிர்விகாரம் ப்ரஹ்மாசஷ்டே ; "த்வம்" இதி ச ததேவ ப்ரஹ்ம ஜீவாந்தர்யாமிரூபேண ஸஶரீர ஜீவப்ரகார விஶிஷ்டமாசஷ்டே। ததேவம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தபேதேந ஏகஸ்மிந் ப்ரஹ்மண்யேவ "தத் த்வம்" இதி த்வயோ: பதயோ வ்ருத்தி ருக்தா। ப்ரஹ்மணோ நிரவத்யத்வம் நிர்விகாரத்வம் ஸகலகல்யாணகுணாகரத்வம் ஜகத்காரணத்வம் ச அபாதிதம் ।

இப்படி ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கும் 'தத்' 'த்வம்' என்னும் இரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரஹ்மமே பொருள். அவைகளுள் 'தத்' என்னும் பதம், ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமாகவும் ஸகல கல்யாணகுண கணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் எவ்வித தோஷமும் விகாரமும் அற்றிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது, 'த்வம்' என்னும் பதமும் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே, ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு தனது சரீரமாயுள்ள ஜீவனென்கிற விசேஷணத்துடன் கூடியிருப்பவனைக் குறிக்கின்றது. ஆகையால் 'தத்' 'த்வம்' என்னும் இரண்டு பதங்களும் வெவ்வேறு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களை உடைத்தாயிருந்துகொண்டு ஒரே வஸ்துவாகிய ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிவிக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இப்படிச் சொல்வதால், ப்ரஹ்மத்தினுடைய தோஷமற்றிருக்கும் தன்மை விகாரமற்றிருக்கும் தன்மை ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கும் தன்மை ஜகத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் தன்மை இவைகளொன்றும் பாதிக்கப்படவில்லை

ண்டு பதங்களும் ஒரே பொருளை அவகாஹிக்கின்றன என்பதையும் விளக்கி, பிறகு அதனால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்திக்கின்றது என்று சொல்லுகிறார். இரண்டு பதங்களும் ப்ரஹ்மத்தையே அவகாஹிக்கின்றன , 'தத்' என்பது ஜகத் காரணமான ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது, 'த்வம்' என்பது அந்த ப்ரஹ்மத்தையே, ஜீவனை சரீரமாயுடையவனைக் குறிக்கின்றது ; ஆகையால் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறு, ஆகையால் இரண்டு பதங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்ய ஸித்தி ஸ்வரூபைக்யத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டால், ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறாகாவாகையால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்திக்க மாட்டாது என்பது தாத்பர்யம்.

நிரவத்யத்வம்—அப்படி ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்தியாவிட்டால் அவித்யைக்கு ஆச்ரயமாக இருக்கும் தன்மையை ப்ரஹ்மத்துக்குக் கல்பிக்கும்படி ஸம்பவிக்கும், அது இதர ச்ருதிகள் முறையிடும் ஸார்வஜ்ஞத்வம் முதலியவைகளுக்கு அத்யந்தம் விருத்தம். அம்மாதிரி எவ்வித தோஷமும் தமது மதத்தில் ப்ரஸங்கியாது என்கிறார்.

அச்ருதவேதாந்தா: மநுஷ்யா: ஸர்வே பதார்த்தா: ஸர்வே ஜீவாத்மாநச்ச ப்ரஹ்மாத்மகா இதி ந பச்யந்தி; ஸர்வே சப்தாநாம் ச கேவலேஷு தத்தத்பதார்த்தேஷு வாச்யைகதேசேஷு வாச்யாவஸாநம் மந்யந்தே । ச்ருதவேதாந்தாஸ்து வேதாந்தவாக்யச்ரவணேந ப்ரஹ்மகார்யதயா ததாத்மகதயா ச ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ஸர்வசப்தாநாம்

அச்ருத வேதாந்தா:.......... ..மந்யந்தே—வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கற்காதவர்கள், ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையவை என்பதை அறிகிறார்களில்லை, எல்லா சப்தங்களும் அவையவைகளின் அர்த்தங்களுள் ஏக தேசமாயுள்ள அந்தந்த பதார்த்தங்களைக் குறித்து அவ்விடத்திலே

அச்ருதவேதாந்தா இதி—'லோகத்தில் குடம் என்னும் பதத்தால் குடம் என்னும் பொருளையே க்ரஹிக்கிறோமே தவிர, குடத்திற்கும் ஆத்மாவாயுள்ள ப்ரஹ்மத்தை க்ரஹிக்கவில்லை ஒவ்வொரு பொருளும் தன் தன் மட்டும் அர்த்தத்தைக் காண்பிக்கின்றதே தவிர ப்ரஹ்ம பர்யந்தமாக ஒரு தோற்றத்தையும் ஜநிப்பிக்கவில்லை இவ்விதம் சப்தமொன்றும் ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் வ்யுத்பத்தியைப் பெறவில்லையாதலாலும் ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் தோற்றவில்லையாதலாலும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள கல்பனை அஸங்கதம்' என்று ஒரு பூர்வ பக்ஷத்தை சங்கித்து அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். ஸமாதாநத்தின் ஸங்க்ரஹமாவது—'நாம் பதார்த்தங்களை ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் க்ரஹிக்காமல் இருப்பது, பதங்களுக்கு ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் அர்த்தம் இல்லாததால் அன்று, ஆனால் அது நம்மிடம் வேதாந்த ச்ரவணமாகிற ஸாமக்ரி இல்லாமையாலேயே. நேத்ரேந்த்ரியத்தால் சந்தனக் கட்டையின் வாஸனையை அறியாமல் இருப்பது அந்தக் கட்டைக்கு வாஸனை இல்லை என்பதைக் காட்டுமோ? வாஸனையை க்ரஹிக்கக்கூடிய இந்த்ரிய ஸாமக்ரி இல்லை என்பதை அன்றோ ஸூசிப்பிக்கின்றது? அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும்' என்பதுதான்.

ஸர்வே பதார்த்தா: ஸர்வே ஜீவாத்மாநச்ச—எல்லாப்பொருளின் உள்ளிலும் ஜீவாத்மா ஒன்று இருக்கிறபடியால், இவ்விடத்தில் 'எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரஹ்மாத்மகங்கள்' என்றால் போதும். 'எல்லாப் பதார்த்தங்களும்' என்று சேர்த்தது, அத்வாரகமாகவும் ப்ரஹ்மம் பொருள்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றது என்னும் பக்ஷத்தை அவலம்பித்தே.

கேவலேஷு தத்தத்பதார்த்தேஷு—ப்ரஹ்மம் வரையில் அர்த்தம் கொள்ளாமல், கேவலம் அந்தந்தப் பொருள் வரையில் மாத்ரம் அர்த்தம் கொள்ளுகிறார்கள். இது வாச்யத்தின் ஒரு அம்சமன்றோ? ப்ரஹ்மமாகிற மற்றொரு அம்சத்தையும் கொண்டாலன்றோ வாச்யம் பூர்ணமென்று சொல்லலாம்.

தத்த்வகாரணஸ்ருஷ்ட ப்ரஹ்மவாசித்வம் அஜாநந்தி । நநு ஸர்வம் மவாசீ ஸமாநாம் தத்த்வஜாயஸ்யாசிதயா வ்ருத்தி ப்ரஸாயிதா ஸ்ரோக; நை

யே நின்று விடுகின்றன வென்று நினைக்கிறார்கள். வேதாந்த வாக்யங்களைக் கேட்டவர்களோ வென்றால் 'ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்தால் செய்யப்பட்டவைகள், ப்ரஹ்மத்தையே அந்தர்யாமியாக உடைத்தா யிருப்பவைகள், ஆகையால் அவைகளுக்கு ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் உண்டு, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாவற்றிற்கும் அந்தந்த விசேஷங்களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் சக்தி உண்டு' என்பதை அறிகிறார்கள். இப்படியானால் மாடு முதலிய பதங்களுக்கு அந்தந்த பதார்த்தங்களைக்

ஸர்வஶப்த ப்ரஹ்மாத்மகத்வம்—இவ்விடத்தில் 'ஸர்வஶப்த' என்பதற்கு (ஸர்வஶப்தார்த்தாநாம்) எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் என்பது அர்த்தம் ப்ரஹ்மம் அநுப்ரவேசித்து அந்தர்யாமியாக இருக்கிறபடியால் எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் சரீராத்மபாவத்தால் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணமாக இருக்கிறபடியால், விசேஷணமசத்தில் ஸ்வரூபத்தாலேயே ப்ரஹ்மாத்மகத்வமும் கூடும் என்பது குறிப்பு.

'எல்லா சப்தங்களும் ப்ரஹ்ம பர்யந்தமே குறிக்கின்றன என்று சொன்னால், அவைகளின் வ்யுத்பத்தியும் ப்ரஹ்மம் வரையில் போகவேண்டு மன்றோ? அப்படி வ்யுத்பத்தி சொல்லாமல், லோகத்தில் ஒவ்வொரு சப்தத்திற்கும் அந்தந்த பொருள் வரையில் மாத்ரம் வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்களே! அது பாதித மாகாதோ?' என்னும் சங்கைக்கு "நைவம்" என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார் 'எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரஹ்மமொன்றே வாச்யம்' என்று சொன்னாலன்றோ இந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு இடம் உண்டு? அது நமது ஸித்தாந்தமன்று நமது ஸித்தாந்தமென்னவென்றால் ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் வாச்யத்தில் அநேக அம்சங்கள் உண்டு ப்ரஸித்தமாக அந்தந்த சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் பொருள் அவைகளுள் ஒரு அம்சம்; அந்தந்தப்பொருளுக்குள் நிற்கும் அந்த ஜீவன் ஒரு அம்சம், அந்தந்த ஜீவனுக்குள் அநுப்ரவேசித்து நிற்கும் ப்ரஹ்மமும் ஒரு அம்சம், என்பதுதான். "தத்த்வஸ்ய நாம வஸ்துநோ தேஹிநாம் ஜீவ தேஹ ப்ரஹ்மாசி வாசகாஸ்து வ்யுத்பத்த்யா ஸம்வாதமேவ வாசகா:" என்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் அந்தந்த ப்ரஸித்த பொருளைச் சொல்வதான வ்யுத்பத்தி பாதிதமாகாது ஆனால், இது ஏகதேச வ்யுத்பத்தி இந்த வ்யுத்பத்தியைக்கொண்டு வேதாந்த ச்ரவணம் செய்ய ஆரம்பித்தால், அந்த வேதாந்த ச்ரவணத்தால் வ்யுத்பத்தி பூர்ணமாகின்றது இது தான் வஸ்து ஸ்திதி.

வம், ஸர்வே ச ஶப்தா அசிஜ்ஜீவ விஶிஷ்டஸ்ய பரமாத்மநோ வாசகா இத்யு-
க்தம் 'நாமரூபே வ்யாகரவாணி' இத்யத்ர । தத்ர லௌகிகா: புரு-
ஷா: ஶப்தம் வ்யாஹரந்தோ ஶப்தவாச்யே ப்ரதாநாம்ஶஸ்ய பரமாத்மந:
ப்ரத்யக்ஷாத்யவிஷயத்வாத் வாச்யைகதேஶே வ்யுத்பத்திம் குர்வ-
ந்தி । வேதாந்த ஶ்ரவணேந து வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே । ஸர்வ

குறிக்கும் சக்தி இருப்பதாக லோகத்தில் செய்யப்படும் வ்யுத்பத்தி பாதிக்கப்பட்டதாகாதோ? என்னில், அப்படி ஆகாது, ஏனென்றால், 'நாமரூபே வ்யாகரவாணி' என்னும் இடத்தில் ஸகல சப்தங்களும் அசேதந வஸ்துக்கள் ஜீவன்கள் இவைகளுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் பரஹ்மத்தையே சொல்லுகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அவைகளுள் ப்ரதாநமாகிற பரஹ்மம், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் அறியத் தகாததாகையினால், லௌகிக மனிதரெல்லாரும் சப்தத்தை ப்ரயோகிக்கும் பொழுது, அந்த சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் அர்த்தங்களுள் ஏகதேசமாய (அப்ரதாநமாய) இருக்கும் வஸ்துவினிடத்திலேயே (அசேதந வஸ்துக்கள் ஜீவன்கள் இவைகளிலேயே) அந்த சப்தம் முடிவு அடைகின்றது என்று எண்ணுகிறார்கள் வ்யுத்பத்தியின் பூர்த்தி வே

'சப்தங்களை லௌகிகங்களென்றும் வைதிகங்களென்றும் இருவகையாகப் பிரித்து, அவைகளுள் லௌகிக சப்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தந்த வஸ்து வரையில் மாத்ரமும் வைதிக சப்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மம் வரையிலும் வ்யுத்பத்தி செய்தாலோ?' என்னில், அம்மாதிரி விபாகத்திற்கு சாஸ்த்ரம் ஸம்மதியாது என்று சொல்லி, எல்லா சப்தங்களுக்கும் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டிருப்பது போல ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் பூர்ண வ்யுத்பத்தியை க்ரஹிப்பது தான் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஸங்கதமாகும் என்று "வைதிகா ஏவ ஸர்வே ஶப்தா:" என்பதால் சொல்லுகிறார். 'எல்லா சப்தங்களும் வைதிகங்களே, வேதத்திலிருந்து எடுபடாமலுள்ள சப்தமே லோகத்தில் இல்லை' என்பது கருத்து.

ப்ரத்யக்ஷாத்யவிஷயத்வாத் — பரமாத்மா சாஸ்த்ரமாகிற ஒரு ப்ரமாணத்தாலேயே அறியப்படுகிறவனாகையால், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ஸாமாந்ய ப்ரமாணங்களையே அவலம்பித்து நிற்கும் லௌகிகர்கள் அந்த பரஹ்ம பர்யந்தமான வ்யுத்பத்தியை அறிகிறார்களில்லை.

பூர்வவத் ஸ்ருஷ்டா பூர்வவந்நாமகரண — வேதம் அநாதி, அதாவது வைதிக சப்தங்கள் அநாதிகள் ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் அதற்கு முன் ஸ்ருஷ்டியில் இருந்தது போலவே பதார்த்தங்களைப் பகவான் ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்பதும், அந்தப் பதார்த்தங்களுக்கும் முன் இருந்தது போலவே வேத சப்தங்களைக் கொண்டே

ஏவம் வைதிகாஸ் ஸர்வே ஶப்தா: பராத்மபர்யந்தாந் ஸ்வார்த்தாந் போதயந்தி | வைதிகா ஏவ ஸர்வே ஶப்தா:, வேதாதாவேவோத்த்ருத்யோத்த்ருத்ய பரேணைவ ப்ரஹ்மணா ஸர்வே பதார்த்தா: பூர்வவத் ஸ்ருஷ்டா தேஷு பதார்த்தேஷு பூர்வவத் நாமதயா ப்ரயுக்தா: | ததாஹ மநு:—

"ஸர்வேஷாம் து ஸ நாமாநி கர்மாணி விவிதாநி ச |
வேதஶப்தேப்ய ஏவாதௌ ப்ருதக் ஸம்ஸ்தாஶ்ச நிர்மமே ||"

இதி | ஸம்ஸ்தா: ஸம்ஸ்தாநாநி ரூபாணீதி யாவத் | ஶ்ரீமாம்ஶ்ச பகவாந் பராஶர:—

தாந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கற்பதனுலேயே ஏற்படுகின்றதன்றே? இப்படியே வேதத்தில் காணப் படும் சப்தங்களெல்லாம் தங்களுடைய அர்த்தங்களைப் பரமாத்ம பர்யந்தங்களாகத் தெரி விக்கின்றன. எல்லா சப்தங்களும் வைதிக சப்தங்களே. பர ப்ரஹ்மம், ஸகல பதார்த் தங்களையும் முன் போலவே ஸ்ருஷ்டித்த பிறகு, வேதத்திலிருந்து அந்தந்த சப்தங்களை எடுத்து, பரமாத்ம பர்யந்தமான அந்தந்த பதார்த்தங்களில் அவையவைகளின் பெயராக முன் போலவே வைத்தார். மநு ஸ்ம்ருதியில் அப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "பரமாத்மா முதலில் எல்லா வஸ்துக்களின் பெயர்களையும் பற்பல கார்மங்களையும் வெவ் வேறான ரூபங்களையும் வேத சப்தங்களி லிருந்தே நிர்மாணம் செய்தார்". இவ்விடத்தில் 'ஸம்ஸ்தா:' என்றால் ஸம்ஸ்தாநங்களை, அதாவது ரூபங்களை என்று அர்த்தம். அப் படியே பராசர பகவானும் சொல்லி யிருக்கிறார்.—"தேவர்கள் முதலான எல்லா ப்ராணி களுக்கும் ஸகல கார்மங்களுக்கும் பெயரையும் ரூபத்தையும் பரமாத்மா முதலில் வேத சப்

பெயர்களைக் கொடுக்கிறுரென்பதும் நமது ஸித்தாந்தம்.

ததாஹ மநு:—இதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார். ஆதௌ—ஸ்ருஷ்டி கா லத்தில், வேதஶப்தேப்ய ஏவ நாமாநி நிர்மமே—வேத சப்தங்களிலிருந்தே பெயர்களைக் கொடுத்தார். இதனால் வேதம் அநாதி என்பது மநுவின் அபிப்ராயம் என்று ஏற்படுகிறது. ப்ருதக் ஸம்ஸ்தாஶ்ச நிர்மமே என்பது அந்வயம். ஸம்ஸ்தைகளையும் அதா வது ஸம்ஸ்தாநங்களையும், அதாவது ரூபங்களையும் ஸ்ரீ பராசரரும் இம்மாதிரியே சொல்லியிருக்கிறார் சுருதியிலும் ப்ரமாணம் இருக்கிறது. "யதாபூர்வம் அகல்ப யத்" என்பதற்கு 'முன்போலவே ஸ்ருஷ்டித்தார்' என்பது மாத்ரம் அர்த்தம். ஆனால் ஸூர்யன் என்றும் சந்த்ரன் என்றும் அந்த வாக்யத்திலேயே நிர்த்தேசித் திருக் கிறபடியால் 'பெயரும் கொடுத்தார்' என்றும் பொருளும் கிடைக்கின்றது என்று எண்ணி "நாமாநி ச ரூபம் ச ஆகார" என்று விவரித்திருக்கிறார்.

' நாமரூபே ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாம் ச ப்ரபஞ்சநம் ।
வேதசப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாம் சகார ஸ: ॥ ''

இதி । ச்ருதிரபி—

'' ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதா பூர்வமகல்பயத் ॥ ''

இதி । ஸூர்யாதீந் பூர்வவத் பரிகல்ப்ய நாமாநி ச பூர்வவச்சகா ரேதி தர்சயதி ।

ஏவம் ஜகத்ப்ரஹ்மணோரநந்யத்வம் ப்ரபஞ்சிதம்; தேநைகேந ஜ்ஞாதேந ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞாததா உபபாதிதா । ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்ம காரயத்வ ப்ரதிபாதநேந தஜ்ஜலாந் இதி ஸத்யத்வம் நாந்யதா இதி

தங்களிலிருந்தே பரபஞசிததார ''. சருதியிலும '' பரமாதமா, ஸூரயன சநதரன இவா களை முனபோலவே ஸ்ருஷடிததார '' என்று சொலலபபட டிருககிறது, அதாவது ''பரமாதமா, ஸூரயன முதலியவைகளை முன் போலவே ஸருஷடிதது பெயாகளையும் முனபோலவே செயதார '' என்று சொனனதாயிற்று

இவவாறு ஜகததுககும பரஹமததுககு முளள அபேதம உபபாதிககப்படடது இதனால ஒனறை அறிநதால மறறவை யெலலாம அறியபபடடவையாகிவிடும எனபதும உபபாதிககபபட்டதாயிறறு எலலாம பரஹமததின காரயம எனபது பரதிபாதிககபபட் டால, எலலாம பரஹமததை ஆதமாவாக உடையவை எனபது சொனனதாகிறது, அப படி எலலாம பரஹமததை ஆதமாவாக உடைததா யிருநதால மாதரம எலலா வறறிறகும

ஸாவழ—பரக்ருததின நிகமநம 'பரஹமமும ஜகததும வெவவேறலல, ஆகையால ஒனறை அறிநதால மறறொனறும அறியபபடடதாகும (ஸாகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்)' எனபதனறோ முதலில பரதிஜஞை செயயபபடடது ? அது உபபாதநம செயயபபடடது என்று முடிககபபடுகினறது.

ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மகார்யத்வ ப்ரதிபாதநேந—'' தத் ஸத்யம் '', எனனும வாக்யததிறகு ஒரு விசேஷாததம சொலலுகிறார். 'கீழ உபபாதிததிருககிற படி பரபஞசம முழுவதும பரஹம காரயமாக இருநது கொணடு அதனாலேயே பரஹமாதம கமாக இருககிறபடியால, பரபஞசம பரஹமததைப போல ஸதயம எனறே சொலலவேண டும, பரபஞசததை ஸதயம என்று சொலவதும இநதக காரணத்தாலேயே, மறற எவ வித காரணததாலுமனறு' எனபதுதான அதன பொருள அதாவது—ஸத் ஸத்யம் எனபதறகு ஜகத ஸதயம என்று பொருள என்று சொனன தாயிறறு.

“ தத் த்வம் ” இத்யுக்தம், யதா த்ருஷ்டாந்தே ஸர்வஸ்ய ம்ருத்விகாரஸ்ய ம்ருதாத்மநைவ ஸத்யத்வம் ॥

ஸத்யமாக இருக்கும் தன்மை ஏற்படுமன்றோ? இதுதான் “ தத் த்வம் ” என்பதன் அர்த்தம். த்ருஷ்டாந்தத்திலும், மண்ணின் விகாரமாகிற குடம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அவைகள் மண்ணை ஆத்மாவாக (ஸ்வரூபமாக) உடைத்தாயிருப்பதனாலேயே ஸத்யத்வம் ஏற்படுகின்றது.

யதா த்ருஷ்டாந்தே—தார்ஷ்டாந்திகமெல்லாம் த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு அநுகுணமாக இருக்கவேண்டுமன்றோ? இவ்விடத்தில் ‘மண்’ ‘குடம்’ இவைகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி இருக்கிறபடியால், ‘தத் த்வம்’ என்பதற்கு, த்ருஷ்டாந்தத்தில் குடம் முதலியவை ஸத்யமாக இருக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

இவ்வாறு ஸத் வித்யைக்கு ஸவிசேஷ பரத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இந்த நிரூபணத்தைச் சற்று கவனிப்போம். “ தத் த்வமஸி ” எனும் வாக்யத்திற்கு ‘ நீ அதுதான் ’ என்பது அர்த்தம், அதாவது—‘ இரண்டும் ஒன்றே’ என்று சொன்னதாயிற்று. எப்படி ஒன்று எனனில், ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமானதால் ஸ்வரூபத்தாலேயே இரண்டு மொன்று என்று சொல்வது அஸங்கதம் என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிரூபணம். நிர்விசேஷத் தன்மையை ஒத்துக்கொண்டு ஸ்வரூப ஐக்யம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், “ தத் ” “ த்வம் ” எனும் பதங்களுக்கு வெவ்வேறு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் ஸம்பவிக்கமாட்டாவாதலால் ஸாமாநாதிகரண்யமே ஸித்திக்காது என்பது ஒரு அஸாங்கத்யம். மற்றொரு அஸாங்கத்யம் என்னவென்றால்—உபக்ரமத்தில் நிமித்தகாரணமாயிருக்கும் தன்மை உபாதாநகாரணமாயிருக்கும் தன்மை அந்தத் தன்மைகளுக்கு உபயோகியாக இருக்கும் ஸார்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்கள் இவைகளெல்லாவற்றையும் ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரதிபாதிக்கும் வாக்யங்கள் இருக்கிறபடியால், இந்த வாக்யத்திலுள்ள ‘தத்’ எனும் சப்தம் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தையே பராமர்சிக்கவேண்டும், அப்படிப் பராமர்சித்தால் ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமாகுமே தவிர நிர்விசேஷமாகாது என்பதுதான். தவிரவும் ஸார்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு விருத்தமாயுள்ள அவித்யாச்ரயத்வம் கல்பிக்கும்படியும் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால், ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமென்று சொல்லி இந்த வாக்யத்துக்கு ஸ்வரூப ஐக்யத்தைப் பொருளாகச் சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால் வேறு எப்படி ஐக்யம் சொல்லலாம் எனனில், ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷம் என்பதை அங்கீகரித்து, ‘த்வம் தத்’ எனும் பதங்கள் இரண்டும் ப்ரஹ்மத்தையே அவகாஹிக்கின்றன வென்றும், ஆனால்

தஸ' எனபது ஜகதகாரணமாயும நிரவதயமாயுமிருககும பரஹமததைக குறிககையில 'ஸவழ' எனபது ஜீவாநதாயாமியாக இருககும பரஹமததைக குறிககினறதென றும சொனனல ஐகயம உபபநநமாகிவிடுமனரே? பரவருததி நிமிததஙகள வெவவேருக இருககிறபடியால ஸாமாநாதிகரணயம ஸவரஸமாக ஏறபடுகினறது, ஸாவஜ ஞதவாதி குணஙகளும அபாதிதஙகளாக நிறகினறன, அவைகளுககு விருததமான ஒரு கலபனையும அபேக்ஷிதமிலலை. ஆனல ஸவழ எனபதறகு ஜீவாநதாயாமியான ப்ரஹம ததை எபபடி பொருளாகக கொளளலாம எனறு ஆக்ஷேபிததால, "அநேந ஜீவே நாதமநாநுப்ரவிஶ்ய" எனனும வாகயததால பரபஞசம முழுவதறகும பரஹமாத மகதவம வயகதமாகச சொலலபபட்டிருககினறது எனபது ஸமாதாநம அநதக காரணத தாலேயே ஸகல சபதஙகளும அசித ஜீவன இவைகளுடன கூடிய பரமாதமாவையே சொலலுகினறன ஆகையால இநத ஆதமாவே ஸஙகதம எனறு நிரூபணம செயயப பட்டதாயிறறு தவிரவும், 'பரஹமம காரணம, ப்ரபஞசம காரயம' எனபதை அறியாமல, எவவிதம ஒனறைஅறிநதால எலலாமஅறியபபட்டதாகிவிடும எனறு ப்ரமிததிருநத சவேத கேதுவுககு, அவா பிதா, பர பரஹ்மமே தனது விசேஷணமசததால பரபஞசமாக அவஸ திதமாக இருககினறதெனறு சொலலி, தருஷ்டாநததைககொணடு காரய காரணஙகளுக குளள அபேததை உபபாதிதது, உபாதாநகாரணம நிமிதத காரணம இரணடும அவனே எனறும பரபஞசம முழுவதறகும ஆதாரமும அவனே நியநதாவும அவனே சேஷியும அவனே எனறும நிரூபிதது, உபஸமஹாரததில இபபடிபபட்ட அபேததை உபதேசிப் பதுதான ஸஙகதமாகும இபபடிபபட்ட உபதேசமும இவவிடததில காணபபடுகினற படியால, இநத ஸதவிதயையை ஸவிசேஷ பரமெனறே சொலலவேணடும. வேத வாக் யஙகளின தாதபாயததை நிரணயிபபதில,

"உபக்ரமோப ஸம்ஹாரௌ அப்யாஸோ பூர்வதா பலம் ।
அர்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்ய நிர்ணயே ॥"

எனகிறபடி, உபகரம உபஸமஹாரஙகள அப்யாஸம அபூரவதை பலம ஆததவாதம உபபததி இவை லிஙகஙகள ஆகவேணடும. இவவிடததில உபகரமததிலும (அதாவது ஆரமபததிலும) உபஸமஹாரததிலும (அதாவது-முடிவிலும) விஷயம ஸவிசேஷமே தவிர நிரவிசேஷமனறு எனபது கீழ விவரிததிருபபதிலிருநது விளஙகும. அமமாதிரியே "தத்த்வமஸி" எனனும வாகயம ஆவருததி செய்யப்பட் டிருபபதால அப்யாஸமும, இதிற சொலலபபட்ட விஷயம வேறு பரமாணஙகளால பரதி பநநஙகளாகா வாகையால அபூரவதையும, இநத விதயையிற சொலலியிருககிறபடி உபா ஸிககிறவனுககு மோக்ஷம் பல மெனறு "தஸ்ய தாவ தேவ சிரம்" எனறு கடைசி

ஶோதக வாக்யாந்யபி நிரவத்யம் ஸகலகல்யாணகுணாகரம் பரம் ப்ரஹ்ம ஶோதயந்தி ।

ஶோதக.........ஶோதயந்தி—சோதக வாக்யங்களும், எவ்வித ஹேய குணங்களுமற்றும் ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் இருக்கும் பர ப்ரஹ்மத்தையே சோதிக்கின்றன.

யிற் சொல்லப்படுகிறபடியால பலமும், பிதா புத்ர ஸம்வாத ரூபமாக இருக்கிறபடியால ஆத்தவாதமும், மணபிண்டம் முதலிய த்ருஷ்டாந்தம் இருக்கிறபடியால உபபத்தியும ஆக ஆறுவித தாத்பர்ய லிங்கங்களும இவ்விடத்தில இருக்கின்றன வென்பதைக் கண்டு கொள்க.

ஶோதகவாக்யாந்யபி—இதுவரையில காரண வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம ஸவிசேஷமே என்பதை ஸ்தாபித்தார். இப்பொழுது சோதக வாக்யங்களும் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாகவே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார். [காரண வாக்யம் சோதக வாக்யம் என்பதன் விவரணங்களை 29-ம் பக்கத்திற் காண்க.] "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம", "நிர்குணம்", "ஸத்யகாம:", "அபஹதபாப்மா" இவை முதலான வாக்யங்களெல்லாம சோதக வாக்யங்கள். நிரவத்யம்—இந்தச் சோதக வாக்யங்களுட் சில ப்ரஹ்மம குணமற்றது என்றும மற்றும் சில அது குணத்துடன் கூடியதென்றும சொல்லுகிறபடியால, இவை எவ்விதம ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்னில், மீமாம்ஸா ந்யாயங்களைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம செய்யும்பொழுது அவ்விதம தாத்பர்யம ஏற்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள். "நிர்குணம்" என்று சருதியில ஸாமாந்யமாக குணமே நிஷேதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அபஹத பாப்மா என்று மற்றும் சில விடங்களில ஹேயகுணங்கள நிஷேதிக்கப் பட்டிருக்கிறபடியால, அந்தக் குண ஸாமாந்ய நிஷேதம அந்த ஹேய குண நிஷேதத்திலேயே பர்யவஸிக்கவேண்டும். இந்தத் தாத்பர்யத்தை மனஸில வைத்துக்கொண்டே இவ்விடத்தில் 'நிரவத்யம்' என்னும பதத்தை ப்ரயோகித்திருக்கிறார். இந்தப் பதத்திற்கு ஹேயகுணமற்றிருக்கும தன்மை என்பது பொருள்.

ஸகலகல்யாணகுணாகரம்—ச்ருதிகளில "ஸத்யகாம: ஸத்ய ஸங்கல்ப:" என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு மங்கள குணங்கள விஹிதங்களாக இருக்கிறபடியால் "நிர்குணம்" என்னுமிடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும குண நிஷேதம அந்த மங்கள குணங்களைத் தவிர்த்த மற்றை ஹேய குண விஷயமென்று ஆகிறது. இதை ஸூசிப்பதற்காகவே 'ஸகலகல்யாணகுணாகரம்' என்னும பதம இவ்விடத்தில ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை யெல்லாவற்றையும ஆலோசித்துப் பார்க்கும பொழுது சோதக வாக்யங்கள ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதி பாதிக்கின்றனவென்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஸர்வ ப்ரத்யநீகாகாரதா பொயநெடவி தத்த ப்ரத்யநீகா காரதயாம் ஹெதவத்வா வஜநீயவாஹ நிவிஹெஷ வஹ்து வித்தி: ।

ஸர்வ.........வித்தி:—ஒவ்வொன்றுக்கும் எதிரிடையாய் இருக்கும் ஆகாரத்தை அந்தந்தப் பதங்கள் போதிக்கின்றன என்று ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரங்களின் தன்மையிலுள்ள பேதம் அவர்ஜநீயமாக இருக்கிறபடியால், நிர்விசேஷ வஸ்து என்பது ஸித்திக்காது

இவ்விதம் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களும் ஸவிசேஷ ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று உபபாதித்துவிட்டு, இனி நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைத் தூஷிக்கிறார்.

ஸர்வ ப்ரத்யநீகாகாரதா பொயநெடவி—இந்தப் பதம் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்பது முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது இந்த ச்ருதிகளுக்கு அத்வைத மதஸ்தர்கள் ஒருவிதமாகவும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் மற்றொரு விதமாகவும் அர்த்த விவரணம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு அர்த்தங்களையும் நாம் அறிந்துகொண்டாலொழிய இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்ய காரரால் செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதநம் விளங்கமாட்டாதாதலால், இப்பொழுது இந்த அர்த்தங்களை விசாரிக்க ப்ராப்தமாகின்றது

முதலில் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்னும் வாக்யத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்லும் அர்த்தமாவது—"யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே" என்பது முதலான காரண வாக்யங்களால் ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், மற்றை எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். இதில் 'ஸத்யம்' என்னும் பதத்திற்கு ஸத்தையை (இருப்பை) உடையது என்பது பொருள். அதாவது—அதனுடைய ஸத்தை மற்றொன்றையும் சார்ந்ததன்று, நிருபாதிகம் விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமுமன்று, வேறு பெயரை அடைவதற்கு யோக்யமான வேறு அவஸ்தையின் யோகம் அதற்கு இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று. அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பாதீந ஸத்தை முதலியவைகளை உடையவை; அவை விகாரத்திற்கும் ஆஸ்பதம். அசேதநத்துடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களும் அப்படிப்பட்டவைகளே ஆகையால் அவைகளெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரஹ்மம் என்பதை இந்த 'ஸத்யம்' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையது என்பது

பொருள், ஜ்ஞாநத்தை ஸாரமான குணமாக உடையது என்பதும் பொருள் ஆகும். ஆத்மாக்களெல்லாவற்றிற்கும் ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபம், அறியும் குணமும் அவைகளுக்குஉண்டு இவ்விடத்தில் ஏற்படும் ஆத்தமென்னவென்றால். நித்யம் அஸங்குசிதமாய் (அதாவது ஒருபொழுதும் எவ்வித குறைவுமற்றதாய்) உள்ள ஜ்ஞாநமொன்றையே ஆகாரமாகவும் குணமாகவும் உடையது என்பது பொருள். அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஜ்ஞாநாகாரத் தன்மை இல்லை, அசேதநங்களுடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களுக்கு அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநம் இல்லை, அசேதநங்களுடன் ஒரு காலத்தில் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயும் பிறகு மோக்ஷத்தை அடைந்தும் இருக்கும் முக்தர்களுக்கு நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநம் இல்லை. ஆகையால், முக்தருள்பட இவர்களெல்லோரையும் காட்டிலும் வேறு பட்டது ப்ரஹ்மம் என்பதை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது. ‘அநந்தம்’ எனனும் பதத்திற்கு ‘அளவற்ற’ என்பது பொருள். அதாவது—தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவினாலும் ஸம்பவிக்கக்கூடிய பரிச்சேதம் என்பது யாதொன்று உண்டோ அது அற்றிருப்பது என்று சொன்னதாயிற்று. ‘இது இவ்விடத்தில் இருக்கிறது, மற்றொரு இடத்தில் இல்லை’ என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அசக்யமாயிருக்கும் தன்மை தேச அபரிச்சேதம், ‘இது இப்பொழுதிருக்கின்றது, மற்றொரு பொழுதில் இல்லை’ என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநாஹமாயிருக்கும் தன்மை கால அபரிச்சேதம், ‘இது இது அன்று’ என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநாஹமாயிருக்கும் தன்மை வஸ்து அபரிச்சேதம். ஒரு பொழுதும் அசேதந ஸம்ஸர்க்கம் பெறாமலும் அந்தக் காரணத்தால் நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநமொன்றையே ஆகாரமாகவும் குணமாகவும் உடைத்தாயும் இருக்கும் நித்யர்கள், பகவத் ஸங்கல்பாதீநர்களாய் இவ்விதமாயுள்ள தேச காலவஸ்து விஷயமான பரிச்சேதத்தை உடையவர்களானபடியால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள், அதாவது அந்த நித்யர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரஹ்மம் என்று சொன்னதாயிற்று இதுதான் ‘அநந்தம்’ என்னும் பதத்தின் கருத்து. ஆகையால், இந்த ச்ருதியால், ‘ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் மற்றை எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது (வ்யாவ்ருத்தம்)’ என்பது ஏற்படுகின்றது. இது தான் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் ஆத்தம். ‘ஸத்யம்’ ‘ஜ்ஞாநம்’ ‘அநந்தம்’ ஆக இம்மூன்று விசேஷணங்களும், மற்ற வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கு முள்ள வ்யத்யாஸத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்பது அவர்களுடைய கருத்து. உண்மையாகவே விசேஷணங்களெல்லாம் வ்யாவர்த்தகங்களே.

‘ப்ரஹ்மம் என்னும் வஸ்து நிர்விசேஷம், அதாவது எவ்வித பேதமுமற்றது, அதாவது ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து ஒன்றும் இல்லை’ என்னும் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கும் அத்வைதிகள் இந்த ஆத்தத்திற்கு இணங்கார், இணங்கினால்

பேதத்தை ஒத்துக் கொள்ளும்படி பரஸங்கிக்கும். ஆகையால், இந்த சுருதிக்கு அவர்கள் சொல்லும் அர்த்தம் வேறு அதாவது—'ஸத்யம்' என்னும் பதம் 'அஸத்யத்தின் அபாவத்தையும், 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதம் அஜ்ஞாநத்தின் அபாவத்தையும், 'அநந்தம்' என்னும் பதம் பரிச்சேதத்தின் அபாவத்தையும் குறிக்கின்றன என்பதுதான். இவ்விதம் இந்த மூன்று பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான தன்மையைப் போக்கிப் பித்துக்கொண்டு அந்தந்த தன்மையின் அபாவத்தைக் குறிக்கிறபடியால் எவ்வித பேதமும் ஒத்துக் கொண்டதாக ஆகிறதில்லை அபாவங்களெல்லாம் ஒன்றே என்பது சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுடைய ஸமயம். இதுதான் இந்த இரண்டு மதஸ்தர்களின் அர்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள முக்யமான விசேஷம். ஊன்றிப் பார்க்குமளவில் இந்த வ்யத்யாஸம் கேவலம் சப்தத்தில் மாத்ரம் இருப்பது போலவே தோன்றும் இருந்த போதிலும் இதற்குப் பெரிய ப்ராதாந்யம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் செய்யும் விசாரம் என்னவென்றால்— 'ஸர்வ ப்ரத்யநீகாகாரதா வ்யாவ்ருத்தி:'—எல்லாப் பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையைப் போக்கிப்பிக்கின்றன என்பதை நாம் அங்கீகரித்தபோதிலும், 'தத்தத் ப்ரத்யநீகாகாரதாயாம் ஹி ஸர்வஸ்ய ஸ்வஜநீயத்வாத்' —அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையிலுள்ள பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாதலால், 'ந நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தி:'—பேதமில்லாத ஒரு வஸ்து ஸித்திக்கமாட்டாது. அதாவது—ஒவ்வொரு பதமும் தன் தன் ஸஹஜமான அர்த்தத்தை உணர்த்தவேண்டுமே ஒழிய, எதிரிடையான அர்த்தத்தை உணர்த்திக்கொண்டு அதன் அபாவத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வது ந்யாய விருத்தம் அப்படியே அதை ஒத்துக்கொண்டாலும், அந்தந்த ப்ரத்யநீகாகாரத் தன்மையில் (எதிரிடையான ஆகாரத் தன்மையில்) உள்ள பேதத்தை எவ்விதம் அபலபிக்கக்கூடும் என்று கேட்டதாயிற்று.

ஒவ்வொரு பதமும் தன் தன் ஸஹஜமான அர்த்தத்தை மாத்ரம் குறிக்கும் என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லும் ஸமாதாநமாவது—'வெளுப்பு' என்று வ்யவஹரிக்கும்பொழுது 'கறுப்பில்லாதது' என்பது எவ்விதம் தோன்றுகிறதோ, அம்மாதிரியே 'ஸத்யம்' என்று சொல்லும் பொழுது 'அஸத்யமில்லாதது' என்பது தோன்றக் கூடும் என்பதுதான் த்ருஷ்டாந்தத்தில் சப்த ஸ்வாரஸ்யத்தாலே எதிரிடையான அர்த்தமும் அதன் வ்யாவ்ருத்தியும் தோன்றுகின்றன, ப்ரக்ருதத்திலோ அம்மாதிரியான சப்த ஸ்வாரஸ்யமில்லை. அந்வயரூபமான அர்த்தத்தைச் சொல்லும் சப்தம் எப்படி வ்யதிரேகத்தின் வழியாகத் தனது அர்த்தத்தைக் காட்டும்? என்பது இதற்குமேல் செய்யப்படும்

ஆக்ஷேபம் தவிரவும் 'வெளுப்புத்தன்மை' என்பது ஒரு வஸ்துவின் தர்மம்; ஆகையால் அதன் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தியாகக் கூடும். பரஹ்மமோவென்றால் மற்ற ஒரு பொருளுக்கும் தர்மமன்று. ஆகையால் பரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை, ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி வேறு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அத்வைதிகள், கீழ் விவரித்திருக்கும் மாதிரி ஆத்தம் சொல்வதற்கு மற்றும் ஒரு காரணம் உண்டு. ஒரு வாக்யத்தில் இரண்டு மூன்று விசேஷணங்களுடன் ஒரு விசேஷ்யம் இருந்தால், அந்த விசேஷணங்களுக்கு நாம் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விசேஷ்யமும் பின்னம் என்று ஒத்துக்கொள்ள ப்ரஸங்கிக்கும். "கண்டோ முண்ட: பூர்ணஶ்ருங்கோ கௌ:" (ஒடிந்த கொம்பை உடையதும், கொம்பில்லாததும், ஒடியாத கொம்பை உடையதுமான மாடு) என்னும் வாக்யத்தில் எப்படி விசேஷணங்களுடைய பேதத்தால் விசேஷ்யமும் பேதிக்கின்றதோ, அப்படியே ப்ரக்ருதத்தில் விசேஷண பேதத்தால் வெவ்வேறு பரஹ்மத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டி வரும். 'ஸத்யம்' முதலிய விசேஷணங்களுக்குப் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல், கீழ் விவரித்திருப்பது போல அதன் தன் ப்ரத்யநீகாகாரத்தின் போதநத்தை ஒத்துக்கொண்டுவிட்டால் விசேஷ்ய பேதம் ப்ரஸங்கியாதாகையால், அம்மாதிரி அவர்கள் ஆத்தம் சொல்லுகிறார்கள். தவிரவும் அவர்கள், ஸாமாநாதிகரண்யம் என்பதை வஸ்து மாத்ர ஐக்ய பரமென்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அதாவது-விசேஷணத்தையே பரித்யஜித்துவிட்டு, விசேஷ்யத்திற்கு மாத்ரமுள்ள ஐக்யமே ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்குப் போதுமானது என்று சொன்னதாயிற்று. கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி ஆத்தம் சொன்னாலொழிய அந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் வேறுவிதமாக உபபந்நமாகாதாகையால், அவர்கள் இம்மாதிரி ஆத்தம் சொல்லி அந்த ஆத்தத்தைக் கொண்டு நிர்விசேஷ வஸ்து உண்டு என்பதை ஸாதிக்கிறார்கள். இந்த வாதத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய அம்சங்கள் இரண்டு. முதலில், விசேஷண பேதத்தால் விசேஷ்யபேதம் என்பது பரஸ்பர விருத்தங்களான விசேஷணங்கள் இருக்கும் இடத்தில் மாத்ரம் ஸம்பவிக்கும். 'ஒடிந்த கொம்பை உடையது' 'கொம்பில்லாதது' 'ஒடியாத கொம்பை உடையது' என்பவை பரஸ்பரம் விருத்தங்களான விசேஷணங்கள் ஆகையால் அவ்விடத்தில் வஸ்துவின் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது அவச்யமே. ஆனால், அம்மாதிரி பரஸ்பரம் விருத்தமற்று, "ஶ்யாமோ யுவா லோஹிதாக்ஷோ தேவதத்த:" (கறுப்பாயும் யுவாவாயும் சிவந்த கண்ணை உடையவனுமான தேவதத்தன்) என்பது போல இருக்கும் வாக்யங்களில் விசேஷண பேதத்தால் வஸ்து பேதம் என்பது ஏற்படவேண்டுவதில்லை. 'ஸத்

ந நு அ ஜ்ஞாநஸாத்ரம் ப்ரஹ்மேதி ப்ரதிவாதிதே நிர்விசேஷ ஜ்ஞாந ஸாத்ரம் ப்ரஹ்மேதி நிச்சீயதே। நைவம்। ஸ்வரூபவ நிரூபணே யச்சப்தா யச்சப்தேவேந ஹி ஸ்வரூபமபி ப்ரதிபாதயந்தி, சவாதி சப்தவத்।

ந நு............... ப்ரதிபாதயந்தி—ப்ரஹ்மம ஜ்ஞாநமாத்ரமே என்று பிரதிபாதிக்கப் பட்டால் அது நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநமே என்று நிச்சயிக்கப்பட வேண்டாவோ? என்னில், அப்படி நிச்சயிக்க வேண்டுவதில்லை. ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக் காண்பிக்கும் தர்மத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம அந்தத் தர்மத்தை ப்ரதி பாதித்துக்கொண்டே ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன வன்றோ? 'கௌ:' (பசு) முதலிய சப்தங்கள் அவ்விதமே ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக

யம்' 'ஜ்ஞாநம்' 'அநந்தம்' என்னும் விசேஷணங்கள் பரஸ்பரம் விருத்தங்களல்ல ஆகை யால், விசேஷ்ய பேதம் ஸம்பவித்து விடுமே என்று பயப்படக் காரணமில்லை இரண் டாவது, வஸ்து ஐக்யம் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம், ஒரு வஸ்துவை முதலில் ஒரு விசேஷணத்துடன் கூடியதாகவும் பிறகோ மற்றோரிடத்திலோ வேறொரு விசேஷணத் துடன் கூடியதாகவும் க்ரஹித்து, அதற்குப் பிறகே அவை இரண்டும் ஒன்று என்று சொல்லுகிறோம் 'ஸோऽயம் தேவதத்த:'' (அந்தத் தேவதத்தனே இவன்)என்று சொல லும் இடத்தில், தேசாந்தர காலாந்தர ஸம்பந்தியாக இருக்கும் தேவதத்தனும் இந்த தேச இந்தக் காலஸம்பந்தியாக இருக்கும் தேவதத்தனும் ஒருவனே என் றன்றோ நாம் வ்யவஹரிக்கிறோம்? அப்படி சப்தங்களின் ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாகச் சில விசேஷணங்களை முதலில் க்ரஹித்து, பிறகு அவைகளைப் பரித்யஜித்தே ஸாமாநாதி கரண்யத்தைச் சொல்லுகிறோம் என்று சொன்னால், ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்குத் தாத்பர் யமே இல்லாமல் போய்விடும். ஆகையால், ஸாமாநாதிகரண்யத்தை வஸ்துமாத்ர ஐக்ய பர மென்று சொல்லாமல், யதார்த்தங்களான பிந்ந விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும் வஸ்துவின் ஐக்ய பரமே என்று நாம் சொல்ல வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஐக்யத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கு விசேஷண பேதம் பாதகமன்று. இதுதான் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் ஸித்தாந்தம். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரே இவ்விடத்தில் விசதமாக உப பாதிக்கிறார்

ந நு அ ஜ்ஞாநஸாத்ரம்—இப்பொழுது வேறு ஒரு ஆக்ஷேபத்தை ப்ரஸ்தாவிக் கிறார். 'ஒரு ஜ்ஞாநம் மற்றொரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்ரயமாகாது. ஆகையால் ப்ரஹ்ம த்தை ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று ஒத்துக்கொள்ளும் பொழுது, அந்த ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாந குணகம் என்பது நிஷேதிக்கப்பட்டதாகிறது. அதாவது ப்ரஹ்மம் நிர்குணம் என்று சொன்னதாயிற்று' என்பது தான் அந்த ஆக்ஷேபம்.

ததா²ஹ ஸூத்ரகார꞉ — "தத்³கு³ணஸாரத்வாத்து தத்³வ்யபதே³ஶ꞉; ப்ராஜ்ஞவத்" இதி । ஜ்ஞாநகு³ணஸாரத்வாதாத்மநோ ஜ்ஞாநமிதி வ்யபதே³ஶ꞉;

கின்றன. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரரும் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறார். "தத்³கு³ணஸாரத்வாத்து தத்³வ்யபதே³ஶ꞉ ப்ராஜ்ஞவத்" ஆத்மா என்பது ஜ்ஞானம் என்னும்

[illegible]—அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ஒரு ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாகாது என்பது ஏன்? அது அப்படி ஆகும் என்பது ச்ருதிக்கும் விருத்தமன்று, யுக்திக்கும் விருத்தமன்று. ச்ருதி, ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்று சில இடங்களிலும் ஜ்ஞானகுணகமென்று மற்றும் சில இடங்களிலும் சொல்லுகின்றது. இவ்விதம் ச்ருதி சொல்வதை நாம் கவனித்தால், ச்ருதி பின்வருமாறு ஒரு ந்யாயத்தை அவலம்பித்திருப்பதாக நாம் அறிவோம். அதாவது—ஒரு வஸ்து ஒரு குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த வஸ்துவை அந்தக் குணத்தைக் கொண்டே நாம் வ்யபதேசிக்கலாம் என்பது தான். அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே ச்ருதி, ஒரு இடத்தில் ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை குணமாக உடைத்தாயிருக்கிறதென்றும் மற்றும் ஒரு இடத்தில் அது ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லுகின்றது. ஆகையால் ஒரு ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாக இருக்கக்கூடும் என்பது ச்ருதிக்கு ஸம்மதமே. அது யுக்திக்கும் யுக்தமே. ஏனென்றால், ஜ்ஞானம் என்டதை ஒரு வஸ்துவுக்குத் தர்மமென்றே எல்லாரும் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி தர்மமாக இருக்கும் ஒன்று எவ்வித வஸ்துவையும் பற்றாதிருக்க அநர்ஹம். ஆகையால், அந்தத் தர்மம் மாத்ரம் இருக்கின்றது என்று சொல்வது ஒரு வஸ்துவும் இல்லையென்று சொல்வதற்குத் துல்யமாகும். அது எல்லாருக்குமே அநிஷ்டம். ஆகையால், அந்த ஜ்ஞானம் மற்றொன்றை ஆச்ரயித்தே நிற்கவேண்டும். அந்த ஆச்ரயம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால் நாம், ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருப்பதுடன் குணமாகிற ஜ்ஞானத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறது என்னும் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிறோம். ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம் என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக் கொண்டு அந்த ஜ்ஞானமாகிற தர்மம் ஒரு வஸ்துவையும் ஆச்ரயிக்காமல் நிற்கின்றது என்று சொல்லக்கூடாதோ? என்னில், மற்றும் சில விடங்களில் 'ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை உடையது' என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக்கொண்டு அந்த ஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவை ஆச்ரயித்தே நிற்கின்றது என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? என்று திருப்பிக் கேட்கலாம். உண்மையாகவே, ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைச் சொல்லும் ச்ருதிக்கு அநுகுணமாகவே ஜ்ஞான ஸ்வரூபத்வத்தைச் சொல்லும் ச்ருதியை நயிப்பிக்க வேண்டும், ஜ்ஞாத்ருத்வ ச்ருதிகள் அவ்வளவு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. "பூ⁴யஸாம் ஸ்யாத் ஸத⁴ர்மத்வம்" (எவை அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனவோ அவைகளுக்கே பலாதிக்யம்) என்பது மீமாம்ஸகர்களின் நிர்ணயம்.

யதா “ப்ராஜ்ஞ:” “ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா” “ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்” இதி ஸர்வஜ்ஞ ஏவ ஜ்ஞாந குணஸாரத்வாத் “ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்” இதி வ்யபதிஶ்யதே । “யாவதாத்மபாவித்வாச்ச ந தோஷ:” இதி ச ஸூத்ரகார: । ஜ்ஞாநேந யதோக்த ஸ்வரூபஸ்யாபி நிரூபிதம் தத்-

---

குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், ஆத்மாவுக்கு ‘ஜ்ஞாநம்’ என்றே வ்யபதேசம் ஏற்படுகின்றது. ச்ருதியில் ஆத்மாவானது ‘ப்ராஜ்ஞன்’ என்றும், ‘விபச்சித்தான ப்ரஹ்மம்’ என்றும், ‘ஸர்வஜ்ஞன்’ என்றும், ‘ஸர்வவித்’ என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? ஸர்வஜ்ஞனாக இருப்பவனுக்கே ஜ்ஞாநம் என்னும் குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்குமாதலால், அப்படி ஸர்வஜ்ஞனாக இருக்கும் அந்த ஆத்மா ‘ஜ்ஞாநம்’ என்றும் ‘ஸத்யம்’ என்றும் வ்யபதேசிக்கப்படத் தகுந்தது. இப்படி வ்யபதேசிப்பதில் ‘லக்ஷணை’ என்னும் தோஷம் வாராது என்று ஸூத்ரகாரர் “யாவதாத்மபாவித்வாச்ச ந தோஷ:” என்னும் ஸூத்ரத்தில் உபபாதித்திருக்கிறார்.

தத்குணஸாரத்வாத்—இது வ்யாஸ ஸூத்ரம். இது, இரண்டாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாவது பாதத்தில் 29-வது ஸூத்ரமாகக் காணப்படுகின்றது. இதன் அர்த்தம். “ஜீவே விஜ்ஞாந குணஸ்யைவ ஸாரபூத குணத்வாத் விஜ்ஞாநமிதி ஜீவோ வ்யபதிஶ்யதே” (ஜீவனிடத்தில் விஜ்ஞாநமென்னும் குணமே சலாக்யமான குணமாக இருக்கிறபடியால் அந்த ஜீவன் விஜ்ஞாநமென்றே பேசப்படுகிறான்), **ப்ராஜ்ஞவத்**—ப்ராஜ்ஞன் போல் என்பது த்ருஷ்டாந்தம். அதாவது-‘ப்ராஜ்ஞனென்கிற ப்ரஹ்மம் ஆநந்தகுணத்தை ஸாரமான குணமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் எப்படி ஆநந்தமென்றே வ்யபதேசிக்கப்படுகிறதோ அப்படியே’ என்று சொன்னதாயிற்று.

யாவதாத்மபாவித்வாத்—ஒருகால், லோகத்தில் நாமத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களுக்கு அந்தந்த நாமத்தை உடைய வஸ்துக்கள் பாயந்தம் லக்ஷணையால் எப்படி தாத்பர்யம் சொல்லுகிறோமோ அப்படியே இவ்விதத்திலும் லக்ஷணை ஏற்படுகின்றதோ என்று சங்கித்து, ‘அப்படி லக்ஷணை இல்லை, இதைச் சக்யார்த்தமென்றே சொல்லவேண்டும்’ என்பதை விளக்க “யாவதாத்மபாவித்வாச்ச ந தோஷ:” என்னும் மற்றொரு வ்யாஸ ஸூத்ரத்தை (2-3-30) உதாஹரிக்கிறார். ஸூத்ரத்தின் அர்த்தமாவது—“யதா கோத்வாதீநாம் யாவத்கோவ்யக்திபாவித்வாத் கோத்வவாதிபி: கவாதி ஶப்தை: வ்யக்தி நிர்தேஶோ த்ருஶ்யதே, ஸர்வதைவ ஜ்ஞாநரூபே யத்குணஸ்ய யாவதாத்மபாவித்வாத் ததாத்மக ஶப்தேந யத்குணோ வ்யபதேஶோ ந தோஷாய” (பசுவினிடத்தில் பசுத்தன்மை என்பது பசு இருக்கும் வரையில் இருக்கின்றது, அந்தக்

ஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரஹ்ம । கதமிதமவகம்யத இதி சேத் “ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்” இத்யாதி ஜ்ஞாத்ருத்வ ச்ரவணாத் । “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச”, “விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்” இத்யாதி ச்ருதிசத ஸமதிகதமிதம் । ஜ்ஞாந

ஆகையால், பரமஹமானது ஜ்ஞானம் என்று சொல்லுமிடத்தில் ஜ்ஞானம் என்னும் சப்தம் ஜ்ஞானமாகிற தர்மத்துடன் கூடவே ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறதே தவிர, கேவலம் ஜ்ஞான மாகிற ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் நிரூபிக்கின்றது என்பது இல்லை. இது எப்படி அறியப்படுகிறதென்றால், ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைச் சொல்லும் “ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்” இத்யாதியான சுருதிகளிலிருந்தே வ்யக்தமாகத் தெரிகின்றது “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபல க்ரியா ச”, “விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்” இவை முதலான கணக்கற்ற ச்ருதி

காரணத்தைக் கொண்டே பசுவைப் பசு என்னும் சப்தத்தால் நிர்தேசிக்கிறோம் அப்படி யிரே, ஆத்மாவினிடத்தில் ஜ்ஞானம் என்னும் தர்மம் ஆத்மா இருக்கும் வரையில் இருக்கிற படியால் ஆத்மாவை ‘ஜ்ஞானம்’ என்னும் சப்தத்தால் நிர்தேசிக்கக்கூடும். அப்படி நிர்தே சிப்பது லக்ஷணையாகாது) ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகமான அர்த்தம் ஒன்று உண்டு, அந்த அர்த்தத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள மற்றொன்றையும் அந்தப் பதத் திற்கு அர்த்தமாகச் சொல்வது வழக்கம். ‘கங்கை’ என்னும் சப்தத்திற்கு ‘கங்காநதி’ என்பது ஸஹஜமான அர்த்தம்; நதியுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் கரையையும் அந் தச் சப்தத்திற்கு அர்த்தமாகச் சொல்லலாம். “கங்காயாம் கோஷ:” (கங்கைக் கரை யில் இடைச்சேரி) என்று ப்ரயோகிக்கிறோமன்றோ? இந்த அர்த்தங்களுள் ஸஹஜமான அர்த்தத்தைச் சக்யார்த்த மென்றும், அதனுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் அர்த்தத்தை லக்ஷணை யென்றும் சொல்வார்கள். (76-வது பக்கம் பார்க்க) இவைகளுள் சக்யார்த்தமே முக்யம்; லக்ஷணை யானது, சக்யார்த்தம் தாத்பர்யத்திற்கு விருத்தமாக இருக்குமிடத்தில் மாத்ரம் அங்கீகரிக்கப்படும் ஆகையால், லக்ஷணைக்கு ஒரு குறைவு உண்டு அந்தக் குறைவு ப்ரக்ருதத்தில் ப்ரஸங்கித்து விடுமோ என்று சங்கித்தே, “யாவதாத்மபாவித்வாச்” என் னும் ஸூத்ரத்தை உதாஹரித்து, ஸூத்ரகாரர் அதை லக்ஷணையாகக் கொள்ளவில்லை யென்பதைக் காட்டி அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார்.

“பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபல க்ரியா ச”—பரப்ரஹ்மத்தின் சக்தி எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டம், பல விதப்பட்டது, அதன் ஜ்ஞானம் பலம் க்ரியை எல்லாம் அதற்கு ஸஹஜமே. இது உப

ஸர்வபர்யாயத்வாத் பர்யாயத்வேநைகஸ்ய வஸ்துந: ப்ரதிபாதநாநுபபத்தேஶ்ச । அத: ஸத்யஜ்ஞாநாதிபதாநி ஸ்வார்த்தபூதஜ்ஞாநாதிவிஶிஷ்டமேவ ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயந்தி ।

'தத்த்வமஸி' இதி அத்ராபி பதயோ: ஸ்வார்த்தப்ரஹாணேந நிர்விஶே-

களிலிருந்தும் இது நன்றாக ஏற்படுகின்றது. தவிரவும், ஜ்ஞாநம் என்பது கேவலம் நாமம், அப்படி கேவலம் நாமமாக இருக்கும் அது ஒரு நாமியையும் ஆச்ரயிக்காமலே ஒரு வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்பது அநுபபந்நமன்றோ? ஆகையால் 'ஸத்யம்' 'ஜ்ஞாநம்' இவை முதலிய பதங்கள் தம் தமக்கு அர்த்தமாயுள்ள ஜ்ஞாநம் முதலியவைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன

நிஷேத வாக்யம் ஜ்ஞாத்ருத்வ ச்ருதியைக் காட்டிலும் ஜ்ஞாத்ருத்வ ச்ருதி அதிக பலமுள்ளது என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணம். தவிரவும் 'ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் (அறிவை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) அவித்யா ஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்டது' என்று அத்வைதிகள் சொல்லும் வார்த்தை ச்ருதி விருத்தம் என்பதைக் காண்பிக்க "ஸ்வாபாவிகீ" என்னும் பதம் அடங்கியுள்ள இந்த ச்ருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகின்றது.

தத்த்வமிதி—நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைத் தூஷிக்க ஆரம்பித்து, ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம என்னும் வாக்யத்தில் ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் இவை முதலிய பதங்கள், தமது அர்த்தமாயுள்ள ஜ்ஞாநம் முதலிய விசேஷணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்றும், எவ்வித விசேஷணமுமற்ற ப்ரஹ்மத்தை அவை ப்ரதிபாதிக்கவில்லையென்றும் ஸ்தாபித்தார். இப்பொழுது 'தத்த்வமஸி' என்னும் வாக்யத்தை எடுத்துக் கொண்டு வேறொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார். அந்தத் தூஷணமென்னவென்றால், இந்த வாக்யத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி அர்த்தம் சொன்னால், 'தத்' 'த்வம்' இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் எது முக்யமான அர்த்தமோ அந்த அர்த்தத்திற்குப் பரித்யாகம் ஏற்படும் என்பதுதான். 'தத்' என்னும் பதத்திற்கு 'அது,' அதாவது 'ஜகத் காரண பூதமான ப்ரஹ்மம்' என்பது முக்யார்த்தம், 'த்வம்' என்பதற்கு 'நீ' அதாவது 'ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமி ரூபமாய் நிற்கும் ப்ரஹ்மம்' என்பது முக்யார்த்தம். இந்த முக்யார்த்தங்களை த்யஜித்து விட்டு, இந்த இரண்டு பதங்களும் கேவலம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றனவென்றும் அந்த ஸ்வரூபத்திற்கே ஐக்யம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்றுமன்றோ அத்வைதிகள் விவரிக்கிறார்கள்? தவிரவும், இரண்டு பதங்களும் ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றனவென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், இரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் ஒன்றாகவே

ஸெஷ வஸ்து ஸ்வரூபொவஸ்தாவந வஸங்கெ உபாதாநார்த்த வரித்யாகஸ்ச ।
'கைகெகூ தாத்வ்யை நிஸ்யாணு முக்ஷணா தொஷா, வொஸடயம் தெவதத்த

தவிரவும், ‘தத் த்வமஸி' என்னும் வாக்யத்தில தத் (அது) த்வம் (நீ) இந்த இரண்டு பதங்களும் தம தம முக்கிய அர்த்தத்தைக் குறிக்காமல் நிர்விசேஷமான வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், பதங்களின் முக்யமான அர்த்தத்தை த்யஜிப்பதான தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். ‘இரண்டும் ஒன்று என்று சொல்வதே வாக்யத்தின் கருத்தானதால், முக்யார்த்தத்தை த்யஜிப்பது என்னும் லக்ஷணை இவ்விடத்தில தோஷமாகாது. எப்படியானால், ஸொऽயம் தேவதத்தः (அந்

ஏற்படுகிறபடியால ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணத்திற்கு ஹாநியும் ஸம்பவிக்கும். இவ்விடத்தில் இந்த இரண்டு தோஷங்களையும் எடுத்துச் சொல்லி நிர்விசேஷ வஸ்து விஷயத்தை தூஷிக்கிறார்.

உபாதாநார்த்த வரித்யாகः—ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் முக்யார்த்தம் என்று ஒன்று உண்டு. அந்த அர்த்தத்திற்கும் அதைக் குறிக்கும் சப்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை ‘சக்தி' என்று சொல்வார்கள் இந்த முக்யார்த்தத்திற்கு எப்பொழுதாவது விரோதம் வரும்போது விருந்தால் அந்த அர்த்தத்தை த்யஜித்து அந்த முக்யார்த்த ஸம்பந்தமான மற்றொரு அர்த்தத்தைச் சொல்வது கூடும். அப்படி எவ்வித விரோதமும் வாராமலிருக்கும் இடங்களில முக்யார்த்தத்தை த்யஜிப்பது தோஷமே ஆகும் ‘கங்காயாம் கோஷः (கங்கையில இடைச்சேரி) என்னும் வாக்யத்தில் நதியில இடைச்சேரி இருப்பது அஸங்கதமாகையால முக்யார்த்தமான நதி என்பதற்கு விரோதம் ஸம்பவிக்கிறது. அந்த விரோதத்தைப் பரிஹாரம் செய்யும பொருட்டுக ‘கங்கை' என்னும் பதத்திற்குள்ள நதி என்னும் முக்யார்த்தத்தை த்யஜித்து, அந்த நதியுடன ஸம்பந்தப் பட்டிருக்கும் கரையை அது போதிக்கின்றது என்று நாம சொல்லுகிறோம். விரோதம வாராமலிருந்தால் அந்த முக்யார்த்தத்தை விடுவது தோஷமேயாகும். ப்ரக்ருதத்தில முக்யார்த்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் வரவில்லையாதலால, அதை த்யஜிப்பது தோஷமே என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய தாத்பர்யம், இந்த முக்யார்த்தத்தின பரித்யாகத்தை ‘லக்ஷணை' என்று சொலவார்கள்.

கைகெகூ தாத்வ்யை நிஸ்யா ஸு முக்ஷணா தொஷா—முக்யார்த்தத்திற்கு விரோதம் வாராமல இருந்தால லக்ஷணை சொல்வது தோஷமே என்பதை அத்வைதிகளும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், ப்ரக்ருதத்தில

ஊதி வக் ; யதா ஸோऽயம் தேவதத்த இத்யத்ர தச்சப்தேந தேசாந்தர காலாந்தர ஸம்பந்திவேஷ: ப்ரதீயதே, இதம் சப்தேந ச ஸந்நிஹிததேச வர்தமாநகால ஸம்பந்தீ, தயோ: ஸாமாநாதிகரண்யேந ஐக்யம், தத்ர ஐகஸ்ய யுகபத்விருத்ததேசகால ஸம்பந்திதயா ப்ரதீதி பாதித

த்த தேவதத்தனே இவன்) என்னுமிடத்தில் அது தோஷமாகவில்லையோ. இதில், தத் (அந்த) என்னும் சப்தத்தால் மற்றொரு ஸ்தலம் மற்றொரு காலம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் மநுஷ்யன் குறிக்கப்படுகிறான்; இதம் (இந்த) என்னும் சப்தத்தால் ஸமீபத்தில் இருக்கும் ஸ்தலம் நிகழும் காலம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் மநுஷ்யன் குறிக்கப்படுகிறான், அந்த சப்தங்கள் இரண்டுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அம்மநுஷ்யர்களுக்கு ஐக்யம் குறிக்கப்படுகின்றது, ஆனால், ஒரே காலத்தில் ஒருவனுக்கே வெவ்வேறு ஸ்தலங்களுடனும் வெவ்வேறு காலத்துடனும் ஸம்பந்தம் நேர்ந்திருப்பதாகச் சொல்வது அஸங்கதமாதலால், இரண்டு

விரோதம் வருகின்றது என்பதே அவர்களுடைய அபிப்ராயம். எப்படி யெனில். 'ஜகத்துக்குக் காரணமாக இருப்பது ஒரு தர்மம், ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது வேறொரு தர்மம், முதல் தர்மத்துடன் கூடிய தர்மி இரண்டாவது தர்மத்துடன் கூடிய தர்மியே என்று, வெவ்வேறு விசேஷணங்களுடன் கூடிய அந்தத் தர்மிகள் இரண்டுக்கும் ஐக்யம் சொல்வது பொருந்தாதன்றோ? தர்மி ஒன்றாக இருந்தபோதிலும், வெவ்வேறு தர்மங்களுடன் கூடியிருப்பதாக நாம் அதை க்ரஹிக்கிறபடியால் அவை வெவ்வேறாகவே தோன்றவேண்டும், ஆகையால் ஐக்யம் சொல்லும் தாத்பர்யத்துக்கு அது விரோதிக்கும்' என்பது தான் அவர்களுடைய வாதம். 'தத் த்வமஸி' என்னும் வாக்யம் ஐக்யம் சொல்வதைத் தாத்பர்யமாகக் கொண்டிருக்கிறபடியால், அந்தத் தாத்பர்யத்துக்கு ஒத்து வரும் அர்த்தத்தையே 'தத்' 'த்வம்' என்னும் பதங்களுக்கு நாம் கொள்ளவேண்டுமென்றும், எவ்வித விசேஷணமுமின்றிக்கே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் அவை குறிக்கின்றன வென்று சொல்வதே அப்படி ஒத்துவரும் அர்த்தமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸோऽயம் தேவதத்த இதி வத்—அதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக 'ஸோऽயம் தேவதத்த:' என்னும் வாக்யத்தை அவர்கள் உதாஹரிக்கிறார்கள். 'அந்த தேவதத்தனே இவன்' என்று சொல்லும் இடத்தில் தேவதத்தனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு மாத்ரம் ஐக்யம் சொல்லக்கூடுமே தவிர, 'பூர்வம் ஒரு இடத்தில் காணப்பட்டான்' என்னும் விசேஷணத்துடன் கூடிய தேவதத்தனுக்கும் 'இப்பொழுது இவ்விடத்தில் காணப்படுகின்றான்' என்னும் விசேஷணத்துடன் கூடிய தேவதத்தனுக்கும் ஐக்யம் சொல்வது

இதி உபயோரபி பதயோ: ஸாமாநாதிகரண்யேநாவஸ்தாத்வயாவஸ்தாயி ஸ்வரூப
வஸ்த்வைக்யம் ப்ரதிபாத்யதே' இதி சேத் நைதத் ஏவம் । ஸோऽயம்
தேவதத்த இத்யத்ராபி லக்ஷணாகந்தோ ந வித்யதே, விரோதாபாவாத்।
பூதவர்தமாந க்ரியாத்வய ஸம்பந்தோ ந விருத்த:, தேசா

பதங்களும் அந்தந்தத் தேச கால ஸம்பந்தத்தைத் த்யஜித்து விட்டு வஸ்துவின் ஸ்வரூப
த்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன வென்றும், அந்த ஸ்வரூபத்திற்கே ஐக்யம் சொல்லப்படுகி
ன்றதென்றும் நாம் க்ரஹிக்கவேண்டும். அம்மாதிரியே தத் த்வம் அஸி என்னும் வாக்யத்
திலும்' என்று சொல்லலாமோ வென்னில், அது யுக்தமன்று ஸோऽயம் தேவதத்த:
(அந்தத் தேவதத்தனே இவன்) என்னும் இடத்திலும் லக்ஷணை என்பதே இல்லை, முக்யார்த
த்துக்களுக்கு விரோதமில்லாததால் ஒரே வஸ்துவுக்குச் சென்ற காலம் நிகழ்காலம் என
னும் பேதத்தைக்கொண்டு இரண்டு க்ரியைகளின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுவது விருத்த

ஸாத்யமில்லை. ஆகையால் 'அவன்' 'இவன்' என்னும் பதங்களுக்கு லக்ஷணை
சொல்லி, அவை தேவதத்தனுடைய ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றனவென்று
சொல்லவேண்டும். இப்படியே ப்ரக்ருதத்திலும். இதுதான் அத்வைதிகளின் மதம்.

நைதத் ஏவம்—இந்த வாதத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பரிஹாரம் சொல்லுகிறார்.
த்ருஷ்டாந்தத்திலும் லக்ஷணை சொல்ல வேண்டியதில்லை. எந்த விரோதம்
வருமென்று அதிசங்கிக்கப்படுகிறதோ அது கால பேதத்தால் பரிஹாரம் அடைந்து விடு
கிறது. ஒரே வஸ்துவுக்கு இரண்டு தேச ஸம்பந்தம் காலபேதத்தால் விருத்தமாகாது
என்பது ஸ்பஷ்டம். அம்மாதிரியே இரண்டு காலங்களின் ஸம்பந்தமும் விருத்தமாக
மாட்டாது. நாம் வஸ்துவுக்கு க்ஷணிகத் தன்மையை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.
இந்த க்ஷணத்தில் இருக்கும் வஸ்து அடுத்த க்ஷணத்தில் இல்லை என்று கொள்கை
கொண்டவர்களன்றோ ஒரே வஸ்துவுக்கு இரண்டு கால ஸம்பந்தம் விருத்தமென்று
சொல்வார்கள்? நாம் ஒருவரும் அவ்வித கொள்கை கொண்டவரல்லர்.

லக்ஷணாகந்தோ ந வித்யதே—லக்ஷணையின் கந்தமும் இல்லை. அதாவது—
இரண்டு பதங்களுள் ஒன்றுக்கும் லக்ஷணை சொல்லவேண்டாம் என்பது தாத்பர்யம்.

க்ரியாத்வய ஸம்பந்தோ ந விருத்த:—இரண்டு க்ரியைகளின் ஸம்பந்த
மும் விருத்தமன்று. க்ரியைகளின் ஸம்பந்தமாவது—ஸ்தலத்தில் இருப்பது ஒரு
க்ரியை, 'ஒரு வஸ்து பூர்வம் ஒரு ஸ்தலத்தில் இருந்து பிறகு மற்றொரு
ஸ்தலத்தில் இருக்கின்றது' என்னும் இடத்தில், அந்த வஸ்துவுக்கு இரண்டு க்ரியைக

ஜ்ஞாநஶக்தி ஶப்திதா, ஸந்நிஹிதைஶ்வர்யஶக்தி வர்த்ததே, அதோ ஶப்த வர்த்தமாந க்ரியாத்வய ஸம்பந்திதயா நைகஸ்ய த்வ்யாகாரவிரோத: । ஐக்யஸ்ய விரோதஸ்ய காலபேதேந பரிஹ்ருத: । லக்ஷணாயாமபி ந த்வயோரபி பதயோ: லக்ஷணாஸமாஶ்ரயணம், ஏகத்ரைவ லக்ஷிதேந விரோத பரிஹாராத் । லக்ஷணாபாவ ஏவோக்த:, தேஶாந்தர ஸம்பந்திதயா பூதஸ்யைவ அந்யதேஶ ஸம்பந்திதயா வர்த்தமாநத்வா விரோதாத் । தத்வது³த்தரத்ராபி ஜகத்காரண பூதஸ்யைவ பரஸ்ய

மன்று தருஷ்டாந்தத்தில், மற்றொரு ஸ்தலத்தில் இருந்தது என்பது ஒரு கிரியை, ஸமீபித்த ஸ்தலத்தில் இருப்பது மற்றொரு கிரியை ஆனால் இவைகளுள் முதல் கிரியை யானது சென்ற காலத்தைத் தழுவியுள்ளது, இரண்டாவது நிகழ் காலத்தைத் தழுவி யுள்ளது, ஆகையால் இந்த இரண்டு கிரியைகளுடனும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்ட தாகச் சொல்லி வஸ்துக்களுக்கு ஐக்யத்தைப் பரதிபாதிப்பதில் எவ்வித விரோ தமும் இல்லை. இரண்டு ஸ்தல ஸம்பந்தத்தால் பரஸங்கிக்கும் விரோதமும் வெவ்வேறு காலங்களில் அந்த ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டது என்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாகிறது. (ஆகை யால இவ்விடத்தில் லக்ஷணையே இல்லை.) அப்படி லக்ஷணை சொன்ன போதிலும் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்லவேண்டுவதில்லை, ஒரு பதத்திற்கு லக்ஷணை சொல்வதாலேயே விரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டதாகிவிடும். லக்ஷணையே இல்லை என்பது தான் நம்மால் சொல்லப்பட்டது, சென்ற காலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு தேச ஸம்பந்தத் திற்கும் நிகழ்காலத்தில் ஏற்படும் மற்றொரு தேச ஸம்பந்தத்திற்கும் விரோதமில்லை யன்றோ? இம்மாதிரியே பரகருத்தத்திலும், ஜகத்காரணமாக இருக்கும் பர ப்ரஹ்மத்

தின் ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகின்றது. இப்படிச் சொல்வதில் என்ன விரோதம் ஸம்ப விக்கக் கூடும்? இரண்டு கிரியைகளின் ஸம்பந்தம் வெவ்வேறு காலத்தில் நேரிறபடியால் எவ்வித விரோதத்திற்கும் அவகாசம் இல்லை.

லக்ஷணாயாமபி—'லக்ஷணை சொல்வது நமக்கு அநபிமதம், அப்படி லக்ஷணை சொன்னபோதிலும் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்வது பெரிய தோஷமே ஆகும்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருத்து

தத்வது³த்தரத்ராபி—தருஷ்டாந்தத்தில், லக்ஷணை சொல்லுமளவு முக்யார்த்தத் திற்கு எவ்வித விரோதமும் நேரவில்லை என்பதை நிரூபித்துவிட்டு, பரகருத்தத்திலும் விரோதத்திற்கு அவகாசமில்லை என்பதை நிரூபிக்கிறார் 'தத்' (அது) என்பதற்கு ஜகத்காரணமாயுள்ள பரப்ரஹ்மம் முக்யார்த்தம் என்பதில் எவ்வித ஆக்ஷேபமுமில்லை. ஆனால் த்வம் (நீ) என்பதற்கு ஜீவாந்தர்யாமியான பரப்ரஹ்மம் எப்படி முக்யார்த்தமாகும்?'

ப்ரஹ்மணோ ஜீவாந்தர்யாமித்வே ஜீவாத்மஸ்வரூபஸ்ய ப்ரஹ்மத்வோபதேஶ இதி ப்ரதிபாதிதம் ।
யதா ஸம்ருத்தயோரேவ ஹி த்வயோரைக்யம் ஸாமாநாதிகரண்யேந ப்ரதீயதே ; தத்பரித்யாகேந ஸ்வரூபமாத்ரைக்யம் ந ஸாமாநாதிகரண்யார்த்தஃ । ஹிந்த்ரவ்ருத்திநிமித்தாநாம் பஹூநாமேகஸ்மிந்நர்த்தே வ்ருத்தி

திற்கே, அந்த ப்ரஹ்மம் ஜீவனுள் அந்தர்யாமியாக இருப்பதால் ஜீவாத்மத் தன்மை சொல்வது விருத்தமன்று என்று நம்மால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. உள்ளபடி இருக்கும் விசேஷணங்களுடன் கூடிய இரண்டு வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தை ஸாமாநாதிகரண்யம் குறிக்குமே தவிர, அந்த விசேஷணங்களையெல்லாம் தள்ளிவிட்டு வஸ்து ஸ்வரூபத்திற்கு மாத்ரம் ஐக்யத்தைப் போதிப்பது ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் அர்த்தமாகாது. ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவர்கள், வெவ்வேறான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த

என்று ஒரு சங்கை ஜனிக்கக்கூடும். சரீர சரீரிபாவத்தாலே அதை முக்யார்த்தமாகக் கொள்ளலாமென்பது அதற்கு ஸமாதானம். இந்த முக்யார்த்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் இல்லை. ஜகத்காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் ஐக்யம் சொல்வதன் தாத்பர்யமும் இதுவே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான் 'ஜீவாந்தர்யாமித்வே ஜீவாத்மஸ்வரூபஸ்ய' என்பதால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில் விளக்கியிருக்கிறார்.

யதா ஸம்ருத்தயோரேவ ஹி—தவிரவும், 'தத்' 'த்வம்' இந்த இரண்டு பதங்களாலும் கேவலம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் மாத்ரம் க்ரஹிக்கப்படுவதாக நாம் சொன்னால், இரண்டும் பர்யாய பதங்கள் ஆகிவிடுமன்றோ? அப்பொழுது, அவைகளால் குறிக்கப்படும் ஒரே வஸ்துவுக்கு ஐக்யம் சொல்வது என்பது வ்யர்த்தமே. ஐக்யம் சொல்வது எப்பொழுது ஸங்கதமாகுமென்றால், ஒரு வஸ்துவுக்கு விசேஷணாம்சத்தில் பேதம் ஏற்பட்டு அந்தப் பேதத்தைக்கொண்டு வஸ்துவும் பின்னமோ என்று சங்கை ஏற்படும்பொழுது விசேஷணாம்சத்தில் பேதம் இருந்தபோதிலும் விசேஷ்யத்தில் எவ்வித பேதமுமில்லையென்று ஐக்யம் சொல்வதுதான் பொருந்தும். அதாவது—வேறுபட்டிருக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களை தயஜித்துவிட்டு ஐக்யம் சொல்ல யத்னிப்பது வீண் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்தத் தான் ஸாமநாதிகரண்ய லக்ஷண ஹாநி ரூபமான தோஷமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார் 'யதா ஸம்ருத்தயோஃ' என்பதற்கு எந்த விசேஷணங்களுடன் கூடிய' என்பது பொருள். 'தத்பரித்யாகேந' என்பதற்கு 'அந்த விசேஷணங்களைப் பரித்யஜித்து' என்பது அர்த்தம். ப்ரக்ருதத்தில், விசேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மத்திற்கு, ஜகத்காரணமாயிருப்பது ஒரு விசேஷணம் ஜீவாந்தர்யாமியாயிருப்பது மற்றொரு விசேஷணம். இந்த விசேஷணங்கள் இரண

ஸாமாநாதிகரண்யஸித்தி ஹி தத்வித: । தயா ஹம்ஸதயோரேவ ஐக்யம் ஸம்வாதிதவ்யாஹி: ।

உபக்ரம விரோதாத்-உப ஸம்ஹார வாக்ய தாத்பர்ய நிஶ்சயஸ்ய ந

தங்களையுடைய சப்தங்களுக்கன்றோ ஒரே வஸ்துவைக் குறிக்கும்பொழுது ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்? அப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யமே நம்மால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

உபக்ரம............ப்ரஹ்மண:—தவிரவும், ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு விருத்தமாக, முடிவில் வரும் வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்ய நிச்சயம் செய்வது பொருந்தாது. ஆரம்பத்தில், "ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம்" [அது ஸங்கல்பித்

தும் வெவ்வேறே 'அப்படி வெவ்வேறான விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே' என்னும் ஐக்யமே இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்வது தான் ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் லக்ஷணத்திற்குப் பொருந்தும் என்பது கருத்து.

பின்னப்ரவ்ருத்தி நிமித்தாநாம்—இந்த வாக்யம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்கின்றது. ஒரு சப்தம் ஒரு வஸ்துவைக் குறிக்கின்றது என்பது அந்தச் சப்தத்திற்கு 'ப்ரவ்ருத்தி' என்று சொல்லப்படும். அப்படிக் குறிப்பதற்கு இந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் அந்த வஸ்துவின் அஸாதாரண தர்மம் காரணம், அது 'ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம்' என்று சொல்லப்படும். அந்தக் காரணங்கள், வெவ்வேறாக இருந்தால் அந்தச் சப்தங்கள் 'பின்னப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள்' என்று சொல்லப்படும். அப்படிப்பட்ட இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நின்றால் அப்பொழுது அந்தச் சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் ஏற்படும் என்பது லக்ஷணவாக்யத்தின் அர்த்தம். 'நீலோ கட:' என்னும் இடத்தில் 'நீல' என்னும் சப்தத்திற்கு நீலரூபம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம்; 'கட:' என்னும் சப்தத்திற்கு கடத்வம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம். இந்த நிமித்தங்கள் இரண்டும் பின்னங்கள்; அப்படிப் பின்னங்களான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களுடன் அந்தச் சப்தங்கள் இரண்டும் 'குடம்' என்னும் ஒரே பொருளைக் குறித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியால், அந்தச் சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படுகின்றது; இம்மாதிரியே 'தத்த்வம்' என்னும் இடத்திலும்.

உபக்ரம—இது வரையில் ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணத்தின் ஹாநி ஸம்பவிக்கின்றது என்னும் தூஷணம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது, மற்றொரு தூஷணத்தை ஸங்க்ரஹமாக ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். அது என்னவென்றால் 'இந்த ஸத் வித்யையை, உபக்ரமத்தில், ப்ரஹ்மத்தை ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய விசேஷணங்களுடன் கூடியது என்று ப்ரஸ்தாவித்து விட்டு, உபஸம்ஹாரத்தில் அந்த ப்ரஹ்மம் அவித்யைக்கு ஆச்ரயமாகிறது என்று சொல்லுகிறது என்று விவரணம் செய்தால் அது முன் பின் விரோதமாகுமே' என்பது தான்.

வர்த்ததே । உபக்ரமே ஹி "தத³ைக்ஷத ப³ஹு ஸ்யாம்" இத்யாதி³நா ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஜக³தே³ககாரணத்வம் ச ப்ரதிஜ்ஞாதம்; தத்³விரோதி⁴ ச அவித்³யாஶ்ரயத்வாதி³ ப்³ரஹ்மண: ।

அபி ச ஸர்வஸ்ய தத்ஸம்ப³ந்தி⁴ விஶேஷ போ³த⁴கத்வ வஶ

தது 'நான் பஹுவாகக் கடவேன்' என்று] முதலான வாக்யங்களால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்ய ஸங்கல்பத்தன்மையும் ஜகத் முழுவதற்கும் ஒரே காரணமாக இருக்கும் தன்மையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'ப்ரஹ்மம் அவித்யைக்கு ஆச்ரயமாக இருக்கின்றது' இத்யாதியாகச் சொல்வதெல்லாம் அதற்கு விருத்தமன்றோ?

அபி ச.......... ..வாக்யஸ்ய—மேலும், 'எவ்வித விசேஷமும் இல்லாமல் ஒரு வஸ்து உண்டு' என்று சொல்வதற்குச் சப்தம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது ஏனென்

தத³ைக்ஷத— அந்த ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்தது, இதனால் அதன் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் வெளியிடப்படுகின்றது. **ப³ஹு ஸ்யாம்**—பஹுவாகக் கடவேன். இதனால் ஜகதேக காரணத்வம் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ சின்மாத்ர மாக இருந்துகொண்டு ஸத்ஸத்நிர்வாச்யையான அநாத்யவித்யையால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை உடையதாய் ப்ரமித்துத் தன்னிடத்தில் நாநாத்வத்தைப் பார்க்கின்றது என்று சொல்வது பொருந்துமோ? பொருந்தாதாகையால் அப்படி அர்த்தம் சொல்வது பிசகு என்பது தான் ப்ரக்ருத தூஷணம்.

ஆஹத்ய, நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்திக்கு நாலு தூஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன.—(1) ப்ரக்ருதத்தைப் பராமர்சிக்கும் 'தத்' என்னும் சப்தத்தால் அறியப்படும் குண கணங்கள் பாதிக்கப் படுகின்றன, (2) இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்லும் தோஷம், (3) ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணத்தின் ஹாநி, (4) உபக்ரம விரோதம்.

அபி ச—இனி நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸ்து உண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது ப்ரமாணங்களுள் ப்ரத்யக்ஷமும் சப்தமும் ப்ரதா நங்கள். அத்வைதிகள், நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்திக்கு ப்ரமாணத்தை நிரூபிப்பதில், ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தைக் காட்டிலும் சப்த ப்ரமாணத்திற்கு ப்ராபல்யம் சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் காரணத்தினால், அந்தச் சப்த ப்ரமாணத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில் முக்யமாக ப்ரஸ்தாவிக்கிறார் தவிரவும், சப்த ப்ரமாணம் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாகவே அதிசயத்துடன் போதிக்கின்றது என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம்.

இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் நிரூபணம் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது — சப்தம் என்பது பதரூபமாகவும் வாக்யரூபமாகவும் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது. பதத்வம் என்பது ப்ரக்ருதி (பகுதி) ப்ரத்யயம் (விகுதி) இவைகளின் சேர்க்கையால் ஏற்படுகின்றது. ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களுக்கு அர்த்தபேதம் உண்டாகையால், அவைகளின் யோகத்தால்

வாக்ய ஸ்வரூபவதா ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாண ஸாவகாஶஸ்ய ஶப்தஸ்ய நிர்விஶேஷ வஸ்து-
போதநா ஸாமர்த்யாத் ந நிர்விஶேஷ வஸ்துநி ஶப்த: ப்ரமாணம் । நிர்வி-
ஶேஷ இத்யாதிஶப்தாஸ்து கேநசித் விஶேஷேண விஶிஷ்டதயா அவகதஸ்ய

ருல, சபதம என்பது பதம வாக்யம இவைகளின ஸவரூபததால பரமாணம பெற்றதா
கின்றது, பதங்களின ஸவரூபம (பரகருதி பரதயயஙகளின வழியாக) வெவவேறு அாத
தஙகளைப் போதிபபதால ஏறபடுகின்றது, வாகயஙகளின ஸவரூபமும அப்படிபபட்ட
அநேக பதஙகளின அாததஙகள ஒனறு சேரும விசேஷததைப போதிபபதால ஏறபடு
கின்றது இபபடிபபட்ட பதவாகய ஸவரூபததால பரமாணம பெறறுள்ள சபதம எவ
விததிலும நிாவிசேஷமான வஸதுவைப போதிககமாட்டாதாகையால நிாவிசேஷ வஸ
துவை ஸாதிபபதறகுச சபதம பரமாணமாகுமெனறு சொலவது ஸாந்யமிலலை 'நிாவிசே
ஷம' என்பது முதலான சபதஙகளோ வெனருல, 'சிறசில விசேஷஙகளுடன கூடின

ஏறபடும பதம விசேஷஙகளுடன கூடிய அாததததையே பரதிபாதிககவேணடும இவ
வாறு பதஙகளே ஸவிசேஷ பரஙகளாலை, அமமாதிரியான பதஙகளின கூட்டமாகிற
வாகயததிறகு ஸவிசேஷபரதவம உணடு எனபதைச சொலலவும வேணடுமோ?
ஆகையால பத வாகய ருபமாயுள்ள சபதம நிாவிசேஷ வஸதுவை ஸாதிபபதில ப்ர
மாணமாகமாட்டாது, பரதயுத, ஸவிசேஷ வஸதுவையே ஸாதிசயமாக ஸாதிககும.

அஶேஷத்ஸம்ஸர்கவிஶேஷ போதநக்ருத பதவாக்ய ஸ்வரூப
வதாப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாண ஸாவகாஶஸ்ய—இதைப பின வருமாறு பிரிககவேணடும.—'அஶே
ஷபோதநக்ருத பதஸ்வரூபவதா ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணஸாவகாஶஸ்ய' 'அஶேஷஸம்ஸ
ர்கவிஶேஷபோதநக்ருதவாக்யஸ்வரூபவதாப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணஸாவகாஶஸ்ய'. அாதத
பேத போதநததால ஏறபடுவது பதஸவரூபம, அநத அாதத ஸமஸாகக விசேஷ போத
நததால ஏறபடுவது வாகய ஸவரூபம. அமமாதிரியான பத வாகய ருபஙகளாலேயே
சபததிறகுப போதகதவம ஏறபடுகின்றது 'ப்ரமாணஸாவ:' எனபதறகுப போதகத
வம எனபது பொருள

ஸவிசேஷம நிாவிசேஷம எனபவைகளிலுள்ள விசேஷசபததின அாததததை இவ
விடததில சற்று விசாரிததால நிாவிசேஷமான வஸது பரமாணசூனயமெனபது விளஙகும.
'வெண்மையான வஸதரம' எனபதில 'வெண்மை' எனபது தாமம, 'வஸதரம' எனபது
தாமி. இவவிடததில 'வெண்மை' எனபது கறுப்பு வஸதரததிலிருநது இநத வஸதா
ததை வயாவருததிககிறபடியால, அது வயாவாததகம் ஆகினறது. அதாவது அது ஒரு
விசேஷம எனறு சொனனது ஆயிறறு. தாமததால தாமி ஸவிசேஷமாவதறகு
இது உதாஹரணம. தாமியால தாமமும ஸவிசேஷமாகும. 'வஸதரம' எனனும
தாமி, தனனை ஆசரயிததிருககும 'வெண்மை' எனனும தாமததை மற்றொரு
பொருளாகிற காகிதம முதலானவற்றை ஆசரயிததிருககும வெண்மையிலிருந்து வயா
வருததிககிறபடியால, அநதத் தாமியும வயாவாததகமாக (அதாவது, விசேஷமாக) ஆகின்

வஸ்துநோ வஸ்த்வந்தரவ்யாவ்ருத்த விஶேஷ நிஷேதபரதயா ப்ரயோகாத், உத்தரயோ தேஷாமநவ ப்ரயோகஸ்யைவ, ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயரூபேண பத

தாகத் தென்படும் ஒரு வஸ்துவுக்கு மற்றொரு வஸ்துவில் தென்படும் வேறு விசேஷங்கள் இல்லை' என்பதை மாத்ரம் போதிக்கின்றன. இல்லாவிடில் அவைகளுக்கு போதிக்கும் தன்மையே ஸம்பவியாமற் போய்விடும், ஏனென்றால் ஸமஸ்த பதங்களுக்கும் ப்ரக்ருதி (பகுதி) ப்ரத்யயம் (விகுதி) இவைகளின் வழியாக அநேக விசேஷங்களைத் தோற்றுவிக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கின்றதன்றோ? ஸமஸ்த வாக்யங்களுக்கும் அநேக பதங்

ந்து. இவ்விதம் நாமத்தால் நாமி ஸவிசேஷமாகவும், நாமியால் நாமமும் ஸவிசேஷமாகவும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் மற்றொன்றுக்கு நாமமாகவாவது நாமியாகவாவது இருக்கவேண்டுமாதலால், ஸவிசேஷமாக அல்லாத வஸ்து (அதாவது—நிர்விசேஷமாக இருக்கும் வஸ்து) ப்ரமாண சூந்யமே ஆகுமன்றோ?

நிர்விஶேஷ உதாஹ்ருதி ஸம்பாஷ்ய—'நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸ்து உண்டு என்பதற்குச் சப்தம் ப்ரமாணமாக மாட்டாது என்று சொல்லக்கூடுமோ? 'நிர்விசேஷம்' என்னும் சப்தமே அதற்கு ப்ரமாணமாகாதோ?'' என்னில், அது ப்ரமாணமாக மாட்டாது என்கிறார். 'நிர்விசேஷம்' என்பதற்குச் 'சிற்சில விசேஷங்களற்ற' என்று பொருள் கொள்வதே ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாகும். ஏனென்றால், 'நிர்விசேஷம்' என்னும் சப்தம் ஒரு ப்ரத்யயத்துடன் கூடியதாகவும் மற்றொரு பதத்துடன் சேர்ந்துமன்றோ அர்த்தத்தைப் போதிப்பிக்கின்றது? ஆகையால், அந்த ப்ரத்யயம் அந்த மற்றொரு பதத்துடன் சேர்க்கை இவைகளால் ஏற்படும் விசேஷங்களுடன் கூடியதாகவே அதன் போத்யம் இருக்கவேண்டுமே தவிர, 'எவ்வித விசேஷமும் அற்றது' என்பது அதன் போத்யமாக மாட்டாது. ஆகையால், 'நிர்விசேஷம்' முதலிய சப்தங்கள் சிற்சில விசேஷங்களை மாத்ரம் நிஷேதிக்கின்றன, ஸகல விசேஷங்களையும் நிஷேதிக்கமாட்டா என்றே நாம் க்ரஹிக்கவேண்டும். தவிரவும், கீழ்ச் சொல்லியபடி நாமம் நாமி எல்லாம் வ்யாவர்த்தகமாகக் கூடுமாகையால், நிர்விசேஷ சப்தம் ஸமஸ்த விசேஷ நிஷேதபரம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், நாமியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மமும் நிஷித்தமாகிவிடுமன்றோ? [அதாவது—நிர்விசேஷம் என்பது ஸமஸ்த விசேஷங்களையும் நிஷேதிக்கின்றது என்றால், ஸமஸ்த வ்யாவர்த்தகங்களையும் நிஷேதிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ப்ரஹ்மமும் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றவைகளைக் குறித்து வ்யாவர்த்தகமாகையால் அதுவும் நிஷேதிக்கப்பட்டதாகிவிடும்.]

உத்தரயோ தேஷாமநவ ப்ரயோகஸ்யைவ—நிர்விசேஷம் என்னும் சப்தத்திற்கும் அதைப் போன்ற மற்றைச் சப்தங்களுக்கும் கீழ்ச் சொல்லியபடி சிற்சில விசேஷ நிஷேதபரமாக அர்த்தம் செய்யாமல், 'எவ்வித விசேஷமுமற்ற' என்று அர்த்தம் செய்யும் பக்ஷத்தில், அவை ஒன்றையும் போதிக்காமலே நின்றுவிடும்படி ஸம்பவிக்கும், ஏனென்றால், ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களுடன் கூடிய பதங்களுக்கு அவைகளின்

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌕𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌬𑍋𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 ।

𑌅𑌥 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ; 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇

களின் அர்த்தங்களுடைய சேர்க்கையின் வழியாகவே போதிக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கின்றதன்றோ?

அத ஸ்யாத்............உச்யதே—'நிர்விசேஷமான ஒரு ஸ்வயம் ப்ரகாச வஸ்து உண்டு என்பதற்குச் சப்தம் ப்ரமாணமென்று நாங்கள் சொல்லவில்லை, ஏனென்றால், ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிக்கும் ஒரு வஸ்துவுக்கு எவ்வித ப்ரமாணமும் அபேக்ஷிதம். ஸகல சப்தங்களும், நிர்த்தேசிக்கப்படும் வஸ்துவின் மீது தங்களால் ஆரோபிக்கப்படுகின்ற ஜ்ஞாத்ருத்வம் முதலான விசேஷங்களெல்லாவற்றையும் விலக்குகின்றன, ஸகலமான

அர்த்த பேதத்தால் ஏற்படும் விசேஷங்களைப் போதிக்காமல் இருப்பது ஸாத்ய மில்லையன்றோ?

பதஸ்ய—பதமே அநேக விசேஷ காபபிதமாக இருந்தால், அந்தப் பதங்களின் ஸங்காதத்தால் உண்டாகும் வாக்யம் விசேஷ காபபிதமாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? என்பதுதான் 'ஸாவ' என்னும் அவதாரணத்தின் கருத்து

அத ஸ்யாத்—இவ்வாறு நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு சிக்ஷப்ரமாணத்வத்தை நிரூபித்து விட்டு, 'ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயுள்ள வஸ்துவுக்கு ப்ரமாணம் என்பதே அநபேக்ஷிதமன்றோ? அந்தக் காரணத்தால் கீழ்ச் செய்யப்பட்டுள்ள நிரூபணம் வ்யர்த்தம்' என்று சங்கிக்கிறார். இவ்விடத்தில் பூர்வபக்ஷி சொல்வதாவது—'ப்ரஹ்மம் என்பது ஸ்வதஸ் ஸித்தமான வஸ்து, ஆகையால், அதை ஸாதிக்க ப்ராமண மொன்றும் வேண்டுவதில்லை. அப்படிச் சொன்னால் ப்ரஹ்மத்தை ஸாதிக்கும் வேதாந்த சாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாகி விடுமோ வென்னில், அது வ்யர்த்தமாகாது. ஏனென்றால், வேதாந்த சப்தங்களெல்லாம், அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்களை நிரஸிப்பதில் ப்ரயோஜன மடைகிறபடியால், அந்த வேதாந்த சாஸ்த்ரம் ஸப்ரயோஜனமாகிறது அப்படி விசேஷங்களெல்லாம் நிரஸிக்கப்பட்டுப் போய்விட்டால், கேவலம் நிர்விசேஷமாகவும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகவும் ப்ரஹ்மம் எவ்வித ப்ரமாணத்தையும் அபேக்ஷியாமலே நிற்கும்' என்பது தான்.

நிரஸ்யந்தே, ஸர்வேऽபி விசேஷா: நிவர்த்திதா: வஸ்துமாத்ரம் து அந வச்சிந்நம் ஸ்வயம்ப்ரகாசம் ஸத் அவதிஷ்டதே' இதி । நைததேவம் । கேந சப்தேந தத்வஸ்து நிர்திச்ய தத்கதா விசேஷா நிரஸ்யந்தே? ஜ்ஞ

விசேஷங்களும் இம்மாதிரி நிவருத்திப்பிக்கப்பட்டுப் போய்விட்டால், கேவலம் ஒரு வஸ்து மாத்ரம் 'எவ்வித விசேஷங்களாலும் குறிக்கப்படாமலும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகவும் மற்றை எவ்வித ப்ரமாணத்தையும் சாராதிராமலும் நிற்குமன்றோ?' என்று சொல்லலாமோ வென்னில், அதுவும் அப்படியன்று. ஒரு வஸ்துவிலிருந்து விசேஷங்களை விலக்கவேண்டுமானால், அந்த வஸ்துவை ஒரு சப்தத்தால் நிர்த்தேசித்தே அவ்விசேஷங்களை விலக்கவேண்டுமன்றோ? ப்ரக்ருதத்தில் ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவை என்ன சப்தத்தால் நிர்த்தேசித்து அதிலுள்ள விசேஷங்களை விலக்குகிறீர்கள்? கேவலம் ஜ்ஞப்தி

'தத்கதாச்ச விசேஷா:'—என்பதற்கு அதில் ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்கள் என்பது பொருள்.

'அநவச்சிந்நம்'—எவ்வித அவச்சேதகமும் இல்லாமல், அதாவது—நிர்விசேஷமாய்.

நைததேவம்—இது முதல், கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. ஸமாதானமாவது—வேதாந்த சப்தங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தின் மீது ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்களை நிரஸிக்கும்பொழுது, ப்ரஹ்மத்தை ஒரு சப்தத்தால் நிர்த்தேசித்தே விசேஷங்களை நிரஸிக்கவேண்டும். அப்படி நிர்த்தேசிக்காமல் ஸாமாந்யமாக விசேஷங்களை நிரஸிக்க ப்ரவருத்தித்தால், ப்ரஹ்மமும் கீழில் உபபாதித்திருக்கிறபடி ஒரு விசேஷமாகிறபடியால், அதுவும் நிரஸிதமாகிவிடும். அது அநிஷ்டம். 'ஒரு சப்தத்தால் நிர்த்தேசித்தே, விசேஷங்கள் நிஷேதிக்கப்படுகின்றன' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், எந்தச் சப்தத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் நிர்த்தேசிக்கப் படுகின்றதோ, அந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் அநிஷித்தங்களாகவே நிற்கும். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை எவ்வித விசேஷமும் அற்றது என்று சொல்ல ஸாத்யப்படமாட்டாது. தவிரவும், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்தன்மையும், அது ஸவிசேஷமாக இருப்பதினாலேயே ஏற்படவேண்டும். எந்த வஸ்துவானது தனது ப்ரகாசத்தால் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் வ்யவஹார யோக்யதையைக் கொடுக்கின்றதோ அது ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்று சொல்லப்படும். அப்படி மற்றை வஸ்துக்களுடைய வ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுவாயுள்ள ஸ்வயம்ப்ரகாசத்தன்மையை உடைய பொருள் விசேஷங்களுடன் கூடியதாகவே இருத்தல் வேண்டுமன்றோ? ஆகையால், நிர்விசேஷத்தன்மைக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் உபபந்நமாக மாட்டாது. ஸவிசேஷத்தன்மைக்கே அது உபபந்நமாகும்; இதுதான் ஸமாதானம்.

ப்திமாத்ர ஶப்தேந இதி சேத்; நைதத் ஸவிஶேஷ ஏவ வஸ்த்வவலம்பதே, ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயயோகேந விஶேஷ ப்ரதிபாதகத்வாத் । “ஜ்ஞா அவபோதநே” இதி ஸகர்மக: ஸகர்த்ருக: க்ரியாவிஶேஷ: க்ரியாந்தர வ்யாவர்த்தக ஸ்வபாவ விஶேஷஶ்ச ப்ரக்ருத்யா அவகம்யதே; ப்ரத்யயேந லிங்கஸங்க்யாதய: । ஸ்வத: ஸித்தாவப்யேதத் ஸ்வபாவவிஶேஷ விர

(ஜஞாநம) எனனும சபதததால அதை நிர்தேசிககிறோம என்று சொனனால, அநதச் சபதமும (கீழசசொலலியபடி) தனது ப்ரகருதி பரதயயம இவைகளின வழியாக விசேஷஙகளைத் தோற்றுவிககிறபடியால விசேஷததுடன் கூடிய வஸதுவை அவலமபிததே நிறகும 'ஜ்ஞபதி' எனனும பதம் 'ஜ்ஞா' எனனும் தாதுவிலிருநது நிஷ்பந்நம, அநதத தாதுவுககுப போதிப்பது எனபது பொருள ஆகையால, அதன ப்ரகருதி (பகுதி) யினுடைய அாததததின வழியாக, ஒரு காததாவுடன கூடியதும ஒரு காமாவுடன கூடியதுமான ஒரு கரியா விசேஷமும வேறொரு கரியையை வ்யாவ்ருத்

ஜ்ஞப்திமாத்ர ஶப்தேந—ப்ராஹ்மம் அநேக சபதஙகளால நிாதேசிக்கபபட்டிருககினறது. அவைகளுள ஒனறான 'ஜஞபதி' (அதாவது—ஜ்ஞாநம) எனனும சப்தததை எடுததுக்கொணடு இவவிடததில விஷயம உபபாதநம செயயபபடுகின்றது. இநதச சப்தததின பாகருதி (அதாவது—பகுதி)ககு அவபோதநே 'அறிகிறது' எனபது பொருள ஆகும. அநத அறிகிறது எனபதானது ஒரு காததாவையும் காமாவையும தழுவி நிற்கும ஒரு கரியா விசேஷததை அறிவிககினறது. தவிரவும, வேறொரு க்ரியையிலிருநது வயாவருததிபபிககும ஸவபாவ விசேஷததையும அது உடையது. ஆகையால ப்ரகருதி ஸமபநதபபடட வரையில அநதச சப்தததால நிாதேசிககபபடும வஸது, ஸவிசேஷமாகவே இருககவேணடும என்பது நிசசிதம. இமமாதிரியே பரதயயம ஸமபநதபபடட வரையிலும. ப்ரதயயம (அதாவது விகுதி) லிஙகததையும குறிககும, ஒருமை பனமை எனபதையும குறிக்கும. அவைகளும விசேஷஙகளே.

ப்ரத்யயேந லிங்கஸங்க்யாதய:—'ஜஞப்தி' எனபது ஒரு ஜடமான கரியையைககுறிககிறபடியால, அதனுடன சேரககபபடும பரதயயம எவவிதம லிஙகததைப் போதிபபிககும? எனறு ஒரு சஙகை ஜநிககக கூடும. உணமையாகவே ஜடமான கரியைககு லிஙகம சொலவது ஒவவாது. ஆனால இவவிடததில எடுததுக கொளளப்பட்டிருககும் 'ஜஞபதி' எனனும சப்தம போல, 'தேவன' 'ஈச்வரன' 'புருஷோததமன' இதயாதியான சபதஙகளும் பரஹ்மததை நிாதேசிககும சபதஙகளாக எடுததுக கொளளத தகுநதவையாதலால, 'பரதயயம லிஙகததைப போதிககினறது' எனறு சொலவது அநுபபநநமாக மாட்டாது.

ஸ்வத:ஸித்தாவபி—ஸவதஸஸிததியைச சொல்லும விஷயததிலும்,

ஹேது விஶேஷோ வா ந ஸ்யாத் । அந்யஸாதந ஸ்வபாவதயா ஹி ஜ்ஞப்தே: ஸ்வத: ஸித்திருச்யதே ।

அபி ச ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் க்ருத்ஸ்நம் ஸர்வதா ஸ்வயமேவ ப்ரகாஶதே சேத், ந தஸ்மிந் அந்யதர்மாத்யாஸ: ஸம்பவதி । ந ஹி ரஜ்ஜுஸ்வரூபே ப்ரகாஶமாநே ஸர்பத்வாதிரத்யஸ்யதே । அத ஏவ ஹி பவத்³

திக்கும் ஸ்வபாவ விசேஷமும் அதனால் போதிக்கப்படுகின்றது; அதன் ப்ரத்யயத்தை (விக்ருதியை)க் கொண்டு அதன் லிங்கமும் அதன் ஒருமை பன்மை பேதங்களும் குறிக்கப்படுகின்றன. ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வ ஸித்தியும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸ்வபாவ விசேஷமின்றிக்கு ஏற்படமாட்டாது, ஏனென்றால், ‘ஜ்ஞப்தி’க்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தி என்பது மற்றொரு பொருளுக்கு ஸாதநமாக இருக்கும் ஸ்வபாவத்தால் ஏற்படுகின்றதன்றோ?

ப்ரஹ்மஸ்வரூபம்.........வத்பிஸி: — தவிரவும், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் முழுவதும் எப்பொழுதும் ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது என்றால், அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் மற்றொரு பொருளுடைய தர்மத்தின் அத்யாஸமானது ஸம்பவிக்கமாட்டாது. கயிற்றின் ஸ்வரூபம் நன்றாக ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது

ஹேத்ருஸ்வபாவ விஶேஷவிரஹே — கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸகர்மகத்வ ஸகர்த்ருகத்வங்களை தவிர்த்துவிட்டால்.

அந்யஸாதந ஸ்வபாவதயா — ‘அந்ய’ என்றால் வேறொரு பொருள். அதன் ஸாதந ஸ்வபாவ: என்றால் அதை வ்யவஹாரத்திற்கு யோக்யமாகச் செய்து கொடுக்கும் ஸ்வபாவம். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டேயன்றோ ஜ்ஞப்திக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தி சொல்லப்படுகின்றது, ‘ஸ்வஸம்பந்தாத் அர்த்தஸ்ய தத்வ்யவஹார ஹேதுத்வம் ஹி ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வம் ஜ்ஞாநஹேது:’

ப்ரஹ்மஸ்வரூபம்........ இவ்வாறு, ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கும் ஒரு வஸ்து நிர்விசேஷமாக இருக்கமாட்டாது என்பதை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது, ‘வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் குணத்தை யுடைய அவித்யையின் நிவ்ருத்தி ஸவிசேஷமாயுள்ள வஸ்துவுக்கே உபபந்நமாகும், நிர்விசேஷமாயுள்ள வஸ்துவுக்கு அது உபபந்நமாகாது’ என்பதை நிரூபிக்கிறார். ‘ப்ரஹ்மம் என்பது கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம், ஸ்வயம் ப்ரகாசம், நிர்விசேஷம், அது ஒன்றுதான் உண்மையாக இருக்கின்றது; அவித்யை என்னப்படும் ஒரு வஸ்து அதை மறைக்கின்றது; அப்படி மறைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு, அந்த ப்ரஹ்மம் ஜகத் முதலான பற்பல வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதாக ப்ர

மிக்கின்றது, சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு உண்மையான ஜ்ஞானம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டால் அந்த அவித்யையால் ஏற்படும் மறைவு நிவ்ருத்தமாகின்றது' என்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை. அப்படிப்பட்ட மறைப்பின் நிவ்ருத்தி, பரஹ்மம் ஸவிசேஷமாக இருந்தால் மாத்ரம் ஸம்பவிக்கும் என்பதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் நிருபணம். இந்த நிருபணத்தின் ப்ரக்ரியை பின்வருமாறு காணப்படும் கயிற்றைப் பார்த்துப் பாம்பு என்று ப்ரமிப்பது போலன்றோ ஜகத்தில் காணப்படும் பல விதங்களான வஸ்துக்களின் தோற்றம்? ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்படிப்பட்ட ப்ரமத்திற்கே இடமில்லை யாகையால், ஜகத்தில் காணப்படும் ப்ரமத்தை விளக்குவதற்காக நீங்கள் அவித்யையை அங்கீகரித்திருக்கிறீர்கள். அந்த அவித்யையால் பரஹ்மம் மறைக்கப்படும்பொழுது, அந்த பரஹ்மம் முழுவதும் மறைக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால் ஒரு அம்சம் மாத்ரம் மறைக்கப்படுகின்றதா? 'ப்ரகாசத்தை மாத்ரம் ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் பூர்ணமாக மறைக்கப்பட்டுத் தனது ப்ரகாசம் முழுவதையும் இழந்து விடுகின்றது' என்னில், அந்த பரஹ்மம் இல்லை யென்றே சொன்னதாகி விடும். ஒரு அம்சம் மாத்ரம் மறைக்கப்படுகின்றது என்னில், நிரம்சமாயும் நிர்விசேஷமாயும் ப்ரகாச மாத்ரமாயுமுள்ள வஸ்துவினிடத்தில் இரண்டு ஆகாரங்கள் ஏற்பட மாட்டா வாகையால், அது அஸங்கதமாகும். அம்மாதிரியான வஸ்துக்களில், ஒரு அம்சத்தில் மறைப்பும் ஒரு அம்சத்தில் ப்ரகாசமும் காணப்படுகின்றன என்று சொல்வது அஸங்கதமன்றோ? ஆகையால், ப்ரஹ்மம் வேண்டுமானால், அவித்யை வேண்டுமானால், அவித்யா நிவ்ருத்தியும் வேண்டுமானால், பரஹ்மத்தை நிர்விசேஷமென்று ஒத்துக்கொள்வது கூடாது.

அத்யாஸ:—ஒரு பொருளின் பேரில் மற்றொரு பொருளின் தர்மத்தை ஆரோபிப்பது அத்யாஸம் என்று சொல்லப்படும். பூர்வம் வெள்ளியைப் பார்த்திருக்கும் ஒருவன், இப்பொழுது முத்துச் சிப்பியைப் பார்த்துவிட்டு, வெள்ளிக்கும் முத்துச் சிப்பிக்கும் தென்படும் சில ஸாதருச்யங்களைக் கொண்டு, இப்பொழுது பார்க்கப்படும் முத்துச் சிப்பியின்மீது வெள்ளியின் தன்மையை ஆரோபித்தால், அப்பொழுது அவன் ரஜதத்வத்தைச் சுக்தியின்மீது அத்யவஸிக்கிறான் என்று சொல்லக்கூடும். சுக்தி இவ்விடத்தில் அதிகரணம், ரஜதம் அவபாஸிக்கப்படும் அர்த்தம், அந்த அர்த்தத்திற்கு அந்த அதிகரணம் அயோக்யம். இம்மாதிரியான இடங்களில் அத்யாஸம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ந ஹி ரஜ்ஜ்வஹிர்...இம்மாதிரியாக அத்யாஸம் ஏற்படுவதற்கு அதிகரணத்தின் பூர்ணப்ரகாசம் விரோதிக்கும். அதிகரணம் எவ்விடத்தில் நன்றாக ப்ரகாசிக்கவில்லையோ, அவ்விடத்திலேயே அத்யாஸம் உண்டு. பரஹ்மமாகிற அதிகரணத்தில் மித்யாரூபமான ப்ரபஞ்சம் அத்யவஸிக்கப் படுகின்றதென்றால் ப்ரஹ்மம் பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்கவில்லை என்று சொன்னதாகிறது. 'இது கயிறு' என்று ஒருவனுக்கு நன்றாக ப்ரகாசம் ஏற்பட்டால், ஸர்ப்பத் தன்மையை அதில் அவன் அத்யவஸிக்கமாட்டானன்றோ?

அத ஏவ...அந்தக் காரணத்தினாலேயே, (அத்யாஸத்தை ஸாதிக்கும் பொருட்டே) அவித்யை என்று ஒன்று உண்டென்றும், அது பரஹ்மத்தின் ப்ரகாசத்தை மறைக்கின்றதென்றும் அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள்

ராஶ்ரிதா அவித்³யா அப்⁴யுபக³ம்யதே । தத்ர ஶாஸ்த்ரீய நிவர்தக ஜ்ஞாநஸ்ய ப்³ரஹ்மணி திரோஹிதாம்ʼஶோ விஷய: ; அந்யதா² தஸ்ய நிவர்தகத்வம் ச ந ஸ்யாத் । அதி⁴ஷ்டா²நாதிரேகி ரஜ்ஜுத்வ ப்ரகாஶே ஹி ஸர்பத்வம் பா³த்⁴யதே । ஏகஸ்ய விஶேஷா ஜ்ஞாநாப்⁴யுபக³மே வஸ்துநி

ஸர்பத்தின நாமம முதலியவை அதில அதயஸிககபபடமாட்டா வனறோ? அந்தக் காரணததாலேயே நீஙகள், வஸ்து ஸ்வரூபததை மறைககும் ஸவபாவததையுடைய அவிதயை எனனும ஒரு பதாரததததை ஒததுககொணடிருககிறீர்கள். ஆகையால், சாஸ்தரத்தால் உண்டாகிறதாயும, வஸ்து ஸவரூபததின மறைப்பை நிவருததிக்கிறதாயு முள்ள ஜ்ஞானத திற்கு எது விஷயமாகினறதென்னில, அநத அவிதயையால மறைபபை அடைநதிருக்கும் பரஹ்மததின ஒரு அமசமே அப்படிப்பட்ட விஷயமாகினறது. அபபடி பரஹ்மததின ஒரு அம்சம மறைபபை அடைகினறது எனபதை ஒததுககொளளாவிட்டால, சாஸ்தர ஜநயஜ்ஞானததிறகு மறைபபை நிவருததிககும தனமையே ஸமபவியாமற் போய்விடும. அதிஷ்டானமாகிற ரஜ்ஜுவில் இருக்கும ரஜ்ஜுதவம பரகாசிததாலனறோ 'ஸாப்பமோ' என்னும ப்ரமம விலகும. கேவலம ஜ்ஞானமாக இருககும ப்ரஹ்மததினிடததில 'ஒரு விசேஷம சப்தததால சொல்லபபடுகினறது [அதாவது மறைப்பை அடையககூடிய ஒரு

அந்யதா² தஸ்ய நிவர்தகத்வம் ச ந ஸ்யாத்—மறைககபபட்டு அறியப்படாமல ஒனறு இருநதால மாதரம், மறைப்பை நிவ்ருததிககும சாஸ்தர ஜநய ஜ்ஞானததிற்கு நிவருத்திக்கும் தன்மையை நாம சொலலககூடும் ஆச்சாதயம இல்லாவிட்டால் நிவாததகத்வம் எப்படி ஏறபடும்?

அதி⁴ஷ்டா²நாதிரேகி ரஜ்ஜுத்வ ப்ரகாஶே ந—அதிஷ்டானம் இவ்விடத்தில் ரஜ்ஜு, அதனுடைய தனமை யாகிற ரஜ்ஜுத்வம ப்ரகாசித்தால் ஸாபபத்வம் பாதிககப்படும. ஸாப்பதவம் பாதிககப்படாமல் நினறால ரஜ்ஜுதவம் பரகாசிககவில்லை எனபது அநுமானம அதுபோல, ப்ரபஞ்சதவம பாதிககப்படாமல இருககும வரையில ப்ரஹமதவம் ஏதாவது ஒரு அம்சததிலாவது பரகாசிககாமல இருககவேணடும.

ஏகஸ்ய விஶேஷ:.........அபபடி பரஹமததினிடததில் ஒரு அம்சம் ப்ரகாசிக்காமல இருககினறது எனபதை ஒததுககொணடால, 'ப்ரஹ்மம அமசததுடன கூடியது, அதாவது விசேஷததுடன கூடியது' என்று ஒததுககொணட தாகிறது. அநத விசேஷததின ப்ரகாசததால அத்யாஸம் நிவருததமாகிறபடியால, அநத விசேஷம் கேவலம உபலக்ஷணமாக மாதரம இராமல விசேஷணமாகவே இருததல வேணடும். அப்பொழுது பரஹ்மம விசேஷண விசிஷ்டமென்றே அங்கீகரித்ததாக ஆயிற்று.

ஶப்தேநாபிதீயதே, ஸ ச ப்ரஹ்மவிஶேஷணம் பவதீதி, ஸர்வஶ்ருதி ப்ரதிபாதித ஸர்வ விஶேஷண விஶிஷ்டம் ப்ரஹ்ம பவதி । அத: ப்ராமாணிகாநாம் ந கேநாபி ப்ரகாரேண நிர்விஶேஷவஸ்து ஸித்தி: ।

நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷேபி ஸவிஶேஷமேவ வஸ்து ப்ரதீயதே;

அம்சம் உண்டு] என்பதை' ஒத்துக்கொண்டால், அது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒரு விசேஷண மாக ஆகிவிடுமாகையால், ப்ரஹ்மம், எல்லா ச்ருதிகளாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ஸகல விசே ஷணங்களுடனும் கூடியதாகவே ஏற்பட்டுவிடும். ஆகையால், ப்ரமாணத்திற்குக் கட்டுப்படுபவரெல்லாரும் 'நிர்விசேஷமாயிருக்கும் வஸ்து ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ஸாதிக்கப் படமாட்டாது' என்பதை அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

ப்ராமாணிகாநாம்—ப்ரமாண சரணர்களாயப் புகுந்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நிர்விசேஷத்வம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷேபி—நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்பதை நிரூபிக்க ஆரம்பித்து, சப்த ப்ரமாணம் இல்லை என்பதை இதுவரையில் நிரூபித்து முடித்தார். இனி, அதற்கு ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணமும் இல்லை என்பதை நிரூபிக்க உபக்ரமிக்கிறார் பௌத்தர் முதலான சில மதஸ்தர்கள், ப்ரத்யக்ஷத்தில் நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷமென்று ஒன்று உண்டென்றும், அது எவ்வித விசேஷமுமில்லாமல் இருக்கும் ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடையதென்றும் சொல்லுகிறார்கள் அது உண்மையாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், நிர்விசேஷ வஸ்துவின் ஸித்தி அதனால் ஏற்படும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை ஆனால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், 'அது உண்மையன்று, யுக்திக்கும் விருத்தம்' என்று உபபாதித்து, நிர்விகல்பக தசையிலும் ஸவிசேஷமாகவே வஸ்து தோன்றுகின்றது என்று இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கிறார்.

ப்ரத்யக்ஷமாவது—திவ்யமல்லாத கண் காது மூக்கு முதலிய பாஹ்யேந்த்ரிய வ்யா பாரத்தால் உண்டாகும் யதார்த்த ஜ்ஞாநமே. இந்த ப்ரத்யக்ஷத்தை நிர்விகல்பக மென்றும் ஸவிகல்பக மென்றும் இரண்டு விதமாகப் பகுப்பது உண்டு. ஒரு வஸ்துவை நாம் நமது இந்த்ரியத்தைக் கொண்டு முதல் முதலில் க்ரஹிக்கையில் நமக்கு எந்த ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகின்றதோ அதை நிர்விகல்பக மென்றும், அவ்விதம் ஒரு வஸ்துவை க்ரஹித்த பிறகு மறுபடியும் அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்றை வஸ்துக்களை ஏற்கெனவே ஏற்பட் டிருக்கும் ஸம்ஸ்காரத்துடன் க்ரஹிக்கும்பொழுது ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை ஸவிகல்பக மென்றும் சொல்வார்கள். முதல் முதலில் ஒருவன் ஒரு பசுவைப் பார்த்தால், அப்பொ ழுது அவனுக்கு அந்தப் பசுவைப் பற்றி ஜநிக்கும் ஜ்ஞாநம் நிர்விகல்பகம், பிறகு வேறு

பசுக்களைப் பார்க்கும்பொழுது அவனுக்கு அவைகளைப்பற்றி ஜநிக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகம். முதலில், 'பசு ஒரு விதமான அமைப்புடன் கூடியிருக்கின்றது' என்னும் ஜ்ஞாநம் மாத்ரம் ஜநிக்கின்றது, பிறகு வேறு பசுக்களைப் பார்க்கும்பொழுது, 'முன் நான் பார்த்த வஸ்துவில் எவ்விதமான அமைப்பு தென்பட்டதோ, அம்மாதிரியான அமைப்பே இவைகளிலும் தென்படுகின்றது' என்னும் ஜ்ஞாநமும் ஜநிக்கின்றது. இதை அநுவ்ருத்தி என்று சொல்வார்கள். அதாவது—நிர்விகல்பக தசையில் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகத்தில் ப்ரதிஸந்தாநம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. இரண்டு தசைகளிலும் அஸாதாரணமாயுள்ள ஒரு அமைப்புடன் கூடியிருப்பதாகவே பசுவின் ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகையிலும், ஸவிகல்பக தசையில் 'அந்த அமைப்பு வேறு வஸ்துக்களிலும் அநுவ்ருத்திக்கின்றது' என்னும் ஜ்ஞாநம் அதிகமாக ஏற்படுகின்றது. நிர்விகல்பக தசையில் அந்த அநுவ்ருத்தி இல்லை என்பதுதான் இதன் தாத்பர்யம். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பின் வருமாறு விவரித்திருக்கிறார்—"நிர்விகல்பகம் நாம ஏகஜாதீய த்ரவ்யேஷு ப்ரதமபிண்டக்ரஹணம், த்விதீயாதி பிண்டக்ரஹணம் ஸவிகல்பகம் இத்யுச்யதே। தத்ர ப்ரதமபிண்டக்ரஹணே கோத்வஸ்ய அநுவ்ருத்தாகாரதா ந ப்ரதீயதே, த்விதீயாதி பிண்டக்ரஹணேஷ்வேவ அநுவ்ருத்தி ப்ரதீதி:"

நிர்விகல்பத்திற்கும் ஸவிகல்பத்திற்குமுள்ள வைஷம்யம் இவ்வாறு இருக்க, இதை அறியாமலே பௌத்தர் முதலான சிலர், நிர்விகல்பகம் என்பது முதல் முதலில் ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்தவுடன் ஏற்படும் ஜ்ஞாநமாதலால், அது எவ்வித விசேஷமுமற்ற ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடையதென்றும், ஸவிகல்பக தசையில் ஜநிக்கும் ஜ்ஞாநம் பல வஸ்துவைப் பார்த்த பிறகு ஜநிக்கிறபடியால், அது அந்த வஸ்துக்களுக்குள்ள விசேஷங்களுடனேயே ஸ்புரிக்கின்றதென்றும் நினைத்து, 'நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்தில் நிர்விசேஷ வஸ்துவின் ஸித்தி ஏற்படுகின்றது' என்று வாதிக்கிறார்கள். 'அது தவறுதலான வாதம், நிர்விகல்பக தசையிலும் விசேஷங்களுடன் கூடினவாகவே வஸ்துக்கள் தோன்றுகின்றன' என்பதுதான் இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

அந்த நிரூபணம் என்னவென்றால்—ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கும்பொழுது, அப்படிப் பார்ப்பது முதல் தடவையாக இருந்தபோதிலும், 'இந்த வஸ்து இப்படிப்பட்டது' என்றே தோற்றம் ஜநிக்கின்றது. பசுவைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம், அது ஸாஸ்நா (மடி) முதலானவைகளுடன் கூடியிருக்கின்றது என்றே தோன்றுகின்றதன்றோ? அப்படி ஒரு விசேஷத்துடனும் கூடியிராமல் தோற்றமே ஜநிக்கமாட்டா

தாகையால், எல்லா ப்ரத்யக்ஷங்களும் ஸவிசேஷங்களே. தவிரவும், நாம் ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒரு வ்யக்தியை ஒரு காலத்தில் பார்த்துவிட்டு, மற்றொரு காலத்தில் அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்றொரு வ்யக்தியைப் பார்த்தால் அப்பொழுது, 'பூர்வம் நம்மால் பார்க்கப்பட்ட வ்யக்தியின் அமைப்புக்கு ஸத்ருசமான அமைப்புடன் கூடியதாகவே இந்த வ்யக்தி தென்படுகின்றது' என்று தோற்றம் ஏற்படுகின்றது என்பது அநுபவ ஸித்தம். அது அவ்விதம் ஸித்தமாக இருந்தால், அந்த அமைப்பின் ஸாத்ருச்யம் இப்பொழுது தோற்றுவதற்கு, ப்ரதம தர்சனத்திலும் அந்த அமைப்பு தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்றோ? இந்தக் காரணத்தாலும் நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷமும் ஸவிசேஷம் என்றே ஏற்படவேண்டும். 'அப்படி இரண்டு தசைகளிலும் ஸவிசேஷமாகவே தோற்றம் ஏற்பட்டால், இரண்டு தசைகளுக்கும் வைஷம்யம் என்ன?' என்று கேட்டால், விசேஷத்தின் அநுவ்ருத்தியினுடைய ப்ரதீதி ஸவிகல்பகத்துக்கு உண்டு, நிர்விகல்பகத்துக்கு அந்த அநுவ்ருத்தியின் ப்ரதீதி இல்லை என்பது தான் அதற்கு ப்ரத்யுத்தரம். பசுவைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் கோத்வம் (பசுவின் தன்மை) என்னும் விசேஷமும் தோன்றுகின்றது, ஆனால் ப்ரதம கோ தர்சனத்தில் அந்த கோத்வத்திற்கு அநுவ்ருத்தி தோன்றவில்லை, இரண்டாவது கோ தர்சனத்தில் அந்த அநுவ்ருத்தி தோன்றுகின்றது என்பது தான் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள வைஷம்யம். கோத்வம் என்பது ஜாதி, அநுவ்ருத்தி ஜாதி அன்று. "ஸர்வஸ்ய ப்ரத்யயஸ்ய ஸவிசேஷ விஷயத்வாத் நிர்விகல்பகமபி ஸவிசேஷ விஷயமேவ. ஏகஜாதீய த்ரவ்யேஷு ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணம் நிர்விகல்பகம், த்விதீயாதி பிண்ட க்ரஹணம் ஸவிகல்பகம்" என்பது ஸ்ரீ பாஷ்ய பங்க்தி.

தவிரவும், ஒருவனுக்கு ஒரு தடவை பசுவின் க்ரஹணம் ஏற்பட்டிருக்கையிலும், ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் அந்த ஸம்ஸ்காரம் மலினமாகி இருக்கும் பக்ஷத்தில், மற்றொரு தடவை அவனுக்கு அதன் க்ரஹணம் நேரும்பொழுது பூர்வம் க்ரஹிக்கப்பட்ட ஜாதியின் அநுவ்ருத்தி ஸம்பவியாதாகையால், இரண்டாவது தடவை நேரும் ப்ரத்யக்ஷமும் அவன் விஷயத்தில் நிர்விகல்பகமாகவே இருக்கும். ஆகையால் 'ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணம் நிர்விகல்பகம், த்விதீயாதி பிண்ட க்ரஹணம் ஸவிகல்பகம்' என்று சொல்வதைக் காட்டிலும், அநுவ்ருத்தி தாம் விசிஷ்டமாக இருப்பது ஸவிகல்பகமென்றும், அது இல்லாமல் இருப்பது நிர்விகல்பகமென்றும் அவைகளுக்கு வைஷம்யம் சொல்வது யுக்ததரமாக இருக்கும். இதைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டே ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனும் தமது ந்யாய பரிசுத்தியில் "நிர்விகல்பக ஏக ஜாதீய த்ரவ்யேஷு

அந்யதா ஸவிகல்பகே 'ஸோऽயம்' இதி ப்ரத்யவமர்ஶ ப்ரகார விஶிஷ்ட ப்ரத்யயாநுபபத்தே: । வஸ்து ஸம்ஸ்தாந விஶேஷ ரூபத்வாச்ச கோத்வாதே:, நிர்விகல்பகதஶாயாமபி ஸஸம்ஸ்தாநமேவ வஸ்து 'இத்தம்' இதி ப்ரதீயதே । த்விதீயாதி ப்ரத்யயேஷு தஸ்யைவ ஸம்ஸ்தாந விஶேஷஸ்ய அநேக வஸ்து நிஷ்டதாமாத்ரம் ப்ரதீயதே ; ஸம்ஸ்தாநரூப ப்ரகா

நிர்விகல்பக...ப்ரதீயதே—நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திலும் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் விசேஷத்துடன் கூடியதாகவே தோன்றுகின்றது. அப்படித் தோன்ருவிட்டால், ஸவிகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்தில், 'அதுவே இது' என்று ஏற்கெனவே நம்மால் அறியப்பட்டுள்ள ஒரு ப்ரகாரத்துடன் கூடினதாகத் தோற்றம் தோன்றுவது அநுபபந்நமாகும். 'பசுவின் தன்மை' இத்யாதிகள் வஸ்துக்களின் ஒருவிதமான அமைப்பின் ரூபங்களே, 'இது இப்படிப்பட்டது' என்று அந்தந்த அமைப்புடன் கூடியதாகவே ஒவ்வொருவஸ்துவும் நிர்விகல்பக தசையில்கூடத் தோன்றுகிறபடியால், அந்தத் தசையிலும் கோத்வம் முதலியவைகள் தோன்றுகின்றன என்றே சொல்லவேண்டும். (ஆகையால் நிர்விகல்பகமும் ஸவிசேஷமே ஆகும்) இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களில், அந்த அமைப்பின் ஸாத்ருச்யம் பல வஸ்துக்களில் தொடர்ந்து இருப்பதாக மாத்ரம் (அதிகமாகத்) தெரியவரு

ப்ரயோகவிஜ்ஞக்ரஹணம்' இத்யாதி ஹாஷ்யஞ்ச உதாஹரணவாக்யம் யோஜ்யம்'' என்று அநுகரஹித்து விட்டு, "அத ஏவ ஹி ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தைருக்தம் 'ஸம்ஸ்காரோத்போத ஸஹக்ருதேந்த்ரிய ஜந்யம் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகம்'' என்று பூர்வாசார்யர்களுடைய அபிமதத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். நிர்விகல்பக ஸவிகல்பகங்களுக்கு வைஷம்யம் எதுவாக இருந்தபோதிலும், இரண்டு இடங்களிலும் ஸவிசேஷமாகவே க்ரஹணம் ஸம்பவிக்கின்றது என்பது ஸித்தம். ஆகையால் பௌத்தர்கள் சொல்லும் வாதத்திற்கு இடம் இல்லை.

கோத்வாதே:—கோத்வம் (பசுவின் தன்மை) என்பது ஜாதி. அது, பசுவின் க்ரஹணம் ஏற்படும் பொழுதெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. இந்த ஜாதி, முதல் பிண்ட க்ரஹணத்திலும் தோன்றுகின்றது, இரண்டாவது முதலிய பிண்ட க்ரஹணத்திலும் தோன்றுகின்றது. ஆனால், இரண்டாவது க்ரஹணத்தில் அநுவ்ருத்தியின் ப்ரதீதி அதிகமான அம்சம். இதிலிருந்து ஜாதி வேறு அநுவ்ருத்தி வேறு என்பதை நாம் அறிய வேண்டும்.

அநேகவஸ்துநிஷ்டதா—அநேக வஸ்துக்களில் இருக்கும் தன்மை. அதாவது—அந்தந்த வஸ்துவின் அமைப்பினுடைய ஸாத்ருச்யம் என்று சொன்னதாயிற்று.

नात्वस्य स्वाभाविकस्य अनेक वस्तु निष्ठतया अनेक वस्तु विशेषणत्वं द्वितीयादि प्रत्ययावसेयमिति द्वितीयादि प्रत्ययाः सविकल्पका इत्युच्यन्ते ।

अत्र भाव भाकस्य स्वाभाविकस्य भिन्ना भिन्न रूपेण अवस्था

கின்றது ; அப்படி அந்த அமைப்பு பல வஸ்துக்களுக்கு விசேஷணமாக இருக்கின்றது என்பது இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களில் மாத்ரம் அந்த அமைப்பின் அநுவ்ருத்தியால் வெளிப்படுகின்றபடியால், இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களை ஸவிகல்பகங்களென்று நாம் சொல்லுகிறோம்.

அத்ர பாவ—ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக நேர்கிறபடியால் பேதாபேத மதத்தை நிரஸிக்கிறார். நிர்விகல்பக தசையிலும் ஸவிசேஷமாகவே தோற்றம் ஏற்படுகின்றது என்பதே அந்தப் பேதாபேத மதத்திற்கும் பாதகமாகிறபடியால், அதற்கு இவ்விடத்தில் ப்ரஸக்தி ஏற்படுகின்றது.

இந்தப் பேதாபேத மதம், பாஸ்கர மதஸ்தர்களிடமும் யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்களிடமும் காணப்படுகின்றது. அத்வைதிகளாகிற சங்கர மதஸ்தர்களின் மதம் அபேத மதம்; விசிஷ்டாத்வைதிகளாகிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் மதம் பேத மதம்; யாதவ ப்ரகாச பாஸ்கர மதஸ்தர்களின் மதம் பேதாபேத மதம். இந்த யாதவ மதத்திற்கும் பாஸ்கர மதத்திற்கும் வைஷம்யம் என்னவென்றால்—பாஸ்கர மதத்தில், 'அசித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் உண்டு, ஆனால் அவை இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள். சித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் இருக்கையிலும் அபேதம் மாத்ரம் ஸ்வாபாவிகம், பேதம் ஸ்வாபாவிகமன்று, கேவலம் ஔபாதிகமே' என்று சொல்லப்படுகின்றது. யாதவ மதமென்னவென்றால்—'அசித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகமாக இருப்பதுபோல், சித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்களே, ஔபாதிக பேதம் என்பதே இல்லை' என்பது தான். (20, 21-வது பக்கங்களைப் பார்க்க.) ஆகையால் இந்த இரண்டு மதஸ்தர்களும் பேதாபேத மதஸ்தர்கள்.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்திருக்கும் உபபாதநத்தைச் சரியானபடி அறிவதற்கு யாதவ பாஸ்கரர்களால் அங்கீகரிக்கப்படும் இந்தப் பேதாபேத மதத்தின் கொள்கையின் ஜ்ஞாநம் அவசியம் அபேக்ஷிதம். ஆகையால் அதை ஸங்க்ரஹமாக இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கிறோம். லோகத்தில் எல்லா வஸ்துக்களும் அவ்வவைகளின்

ப்ரதீதிக்கு அநுகுணமாகவே வ்யவஸ்தையைப் பெறுகின்றன. ஆகையால், வஸ்துக்கள் பிந்நமாயும் அபிந்நமாயும் அறியப்படும் பக்ஷத்தில், அவைகளுக்குப் பேதாபேதரூபமான வ்யவஸ்தை உண்டென்றே அங்கீகரிக்க வேண்டும். 'வஸ்துக்கள் பிந்நங்களாயும் அபிந்நங்களாயும் அறியப்படுகின்றன' வென்பது அநுபவ ஸித்தம். மாடு, குதிரையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே; ஆனால் மாடும் மருக ஜாதியைச் சேர்ந்தது, குதிரையும் மருக ஜாதியைச் சேர்ந்தது என்னும் காரணத்தால் அவை இரண்டும் அபிந்நங்களென்றும் சொல்லலாம்; ஆகையால் குதிரைக்கும் மாட்டுக்கும் பேதாபேதமுண்டு. மண் என்பது வேறு, அதனால் செய்யப்படும் குடம் வேறு; ஆனால், குடத்திற்குக் காரணம் மண்ணா கிறபடியால், காரணத்தை ஆலோசிக்கும் பொழுது அவை இரண்டையும் அபிந்நங்களென் றும் வ்யவஹரிக்கலாம். இம்மாதிரி ஸகல வஸ்துக்களும், காரணத் தன்மையாலும் ஜாதியின் தன்மையாலும் அபிந்நங்களாகவும் பிந்நங்களாகவும் நமக்குத் தோன்றுகின்றன. இப்படி பிந்நம் அபிந்நம், இந்த இரண்டு ரூபமாகவும் தென்படாத வஸ்துவே லோகத்தில் இல்லையாகையால், எல்லா வஸ்துக்களையும் பிந்நாபிந்நங்களென்றே சொல்லவேண்டும்.

'இந்தப் பேதரூபம் அபேதரூபம் இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தங்களாகையால் இவை ஒரே வஸ்துவில் ஒரே காலத்தில் எப்படி இருக்கக்கூடும்?' என்னில், அப்படி இரண்டும் இருப்பதாக நமக்கு ஏற்படும் ப்ரதீதியே அதற்கு ஆதாரம். அப்படி விருத்தாகாரங்கள் ஒரே வஸ்துவில் இருக்கமாட்டா என்பதற்கும் நம்முடைய அநுபவமன்றோ காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றது? அம்மாதிரியான ப்ரதீதியே, அவை இரண்டும் அப்படி பரஸ்பரம் விருத்தங்களாக இல்லாமல் ஒரே வஸ்துவில் இருக்கக்கூடும் என்பதற்கும் காரணமாகின்றது.

இவ்வாறு பிண்டங்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதாபேதத்தை உபபாதித்து விட்டு, அவர்கள், ஜாதிக்கும் வ்யக்திக்கும், காரணத்திற்கும் கார்யத்திற்கும் கூட பரஸ்பரம் பேதாபேதம் உண்டு என்று சொல்லுகிறார்கள். இவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் வ்யக்தம், அபேதமும் சற்று ஆலோசித்துப் பார்த்தால் புலப்படும். 'இந்தக் குடம் மண், இந்தக் கிரீடம் ஸ்வர்ணம்' என்றன்றோ ப்ரதீதி ஏற்படுகின்றது? மண்ணுடன் கூடிய குடம் என்றாவது, ஸ்வர்ணத்துடன் கூடிய கிரீடம் என்றாவது, ப்ரதீதி ஏற்படவில்லை. இப்படி ஜாதி வ்யக்திகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்வதே ஜாதி வ்யக்தி இரண்டும் அபிந்நங்கள் என்பதற்கு ஒரு ஹேது. ஜாதியை விட்டுப் பிரிந்து வ்யக்தியின் உபலம்பம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது, எப்பொழுதும் அவை இரண்டும் சேர்ந்தே காணப் படுகின்றன. அவைகளின் அபேதத்திற்கு இதுவுமொருஹேது. தவிரவும், வ்யக்திகளுக்குள் எவ்வளவு பேதம் இருந்தபோதிலும், ஜாதியைக் குறிக்கும் ஒரே சப்தத்தால் எல்லா வ்யக்

கக்ஷம் விருத்தம் ப்ரத்யக்ஷம் । ஸம்ஸ்தானஸ்ய ஸம்ஸ்தானின: ப்ரகாரதயா

அத்ரவைச.........ஸித்தி —சிலா, பேதாபேதம என்று ஒரு மதம் கொள்கின்றனாகள. அவாகள சொல்வதாவது—ஒவவொரு பதாாததமும மற்றொரு பதாாத்ததைக் காட்டிலும வேறு பட்டதாகவும இருககின்றது, வேறு படாததாகவும் இருக்கின்றது என்பது தான. அதாவது, ஒரே பதாாததததில் பரஸபரம விருத்தஙகளான பிந்ந

திகளும க்ரஹிககபபடுகினறன. மாடு எனனும ஒரே சப்தததால கொமபு ஒடிநத மாடு கொம்பு இலலாத மாடு, எல்லா மாடுகளும சொலலபபடுகின்றனவனறோ? அது போல் இநத ஒரே சப்தததால அநுவிததமான பரதயயமும் ஜாதி வயகதிகளின ஐக்யததை விளககுகின்றது. நான்காவது ஹேதுவும ஒனறு உணடு ப்ரதம பிணட கரஹணததில ஜாதி வயகதிகள இரணடிறகும எவவித பேதமும இலலாமல பரதயயம் ஏற்படுகினறதன்றோ? அவைகள அபிநநஙகளாக இலலாவிட்டால அபபடிபபட்ட பரதயயம் ஸமபவிகக மாட்டாதாகையால், அவை அபிநநஙகள தாம எனபதறகு இதுவும் ஒரு ஹேது. இம மாதிரியே வைதிகஙகளான ஆததுமாக்களிலும பேதாபேதம உணடெனபது அவாகளுடைய மதம. அசித வஸதுககளும பரஹ்மமும, சிதவஸதுக்களும பரஹமமும பரஸ்பரம பிநநாபிநநஙகளேயாம. இதறகு சுருதி வாகயஙகளே பரமாணம. பரதீதி இவவிடததில் பரமாணமாக மாட்டாது.

இப்படி இவாகள செயயும உபபாதநம எலலாவற்றையும திருவுளளததில வைததுககொணடே இவவிடததில "அத்ர வசை" இதயாதியான வாகயததை அநுகரஹிததிருககிறாா. அத்ர வசை—இநதக காரணததினாலேயே கீழ, நிாவிகலபக பரதயக்ஷததிலும விசேஷததுடன கூடியதாகவே கரஹணம ஏறபடுகிறதெனறு நிரூபிககபபட்டிருககினறது. அநதக காரணததாலேயே பேதாபேத மதம பரதயுகதமாகினறது என்பது தாதபாயம. விசேஷண விசேஷய பாவம் எபபொழுதும பேதகம். பரதம பிணடகரஹணததிலும ஸமஸதாநததுடன (அமைபபுடன) பரதீதி ஏறபடுகிறபடியால ப்ரகார ப்ரகாரிகள பிநநஙகளாக கரஹிககபபடுவதுபோல ஜாதிவயகதிகளும பிநநஙகளாக க்ரஹிகக்ப்படுகினறனவே தவிர அபிநநஙகளாக கரஹிக்கபபடவில்லை எனபதுவயகதம்.

ஹிநாஹிநாத்வேந அத்யந்தக்ஷம் விருத்தம்—ஒரு பதாாததததிற்கு தவிரூபத்வம எபபொழுதும விருததமனறு, பிநநாபிநந ரூபமாக இருககும பொழுது மாதரம அது விருததமாகும.

ஸம்ஸ்தானஸ்ய—ஸாஸநா (மடி) முதலியவைகளாகிற அமைப்பின் விசேஷம, பசுவுககு ஸமஸதாநம, பசு ஸமஸதாநி. ஆகையால ஸமஸதாநமானது ஸம்ஸதாநிக்கு ப்ரகாரம, அபபடி ப்ரகாரமாகிறபடியால அது ஸமஸதாநியைக காட்டிலும் வேறான பதாாததமே.

ஸஹாநவஸ்தாநாத்; ப்ரகாரஸ்வபாவ வ்யக்த்யாக்ருதி ஸம்பந்தம் ப்ருதகநுபலம்பப்ரதீதி ந அத்யந்தபேதஸித்தி: ।

அபின்ன ரூபங்களை உடைய இரண்டு ஆகாரங்கள உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. "இந்த வாதமும கீழக கூறபபடடுள்ள காரணததாலேயே நிரஸ்த மாகிவிட்டது. அமைப்பு எனபது, அந்த அமைபபை உடைய வஸதுவுககு ஒரு ப்ரகாரம; ஆகையால் அந்த வஸ்து வைக காட்டிலும அது வேறுபட்ட பதாாததமே. அப்படி அது ப்ரகாரமாக இருக்கும் காரணததாலேயே அது தனிதது நிறகவும யோகயமன்று, தனித்து க்ரஹணமும் அதற்கு ஸமபவிக்க மாட்டாது, ஆகையால், பின்ன அபின்ன ரூபமான இரணடு விருதத ஆகாரஙகள ஒரே வஸதுவுககு ஸிததிகக மாட்டா.

ப்ரகாரதயா—ப்ரகாரமாக இருப்பதே, ஸமஸதானம ஸம்ஸ்தானியைக காட்டிலும வேறான பதாாததம எனபதறகு ஹேது.

ப்ரகாரஸ்வபாவ வ்யக்த்யாக்ருதி ஸம்பந்தம் ப்ருதகநுபலம்பஶ்—ஜாதி வயகதிகளுககுப பரஸபரம அபேதம உணடு எனபதறகு நானகு ஹேதுக்கள உபபாதிககப்படடனவன்றோ? அநநானகு ஹேதுககளையும இந்த வாகயததால பரிஹரிககிறார். அவைகளுள முதல ஹேது ஸாமானாதிகரணயம. 'இநதக குடம மண' என்னும் இடததில விசேஷண விசேஷயஙகளுககு ஸாமானாதிகரணயம சொலவது அவைகளின் ஐக்யததாலன்று. ஆனால அந்த விசேஷணம் அப்ருதக் ஸிதத விசேஷணமாக இருப்பதால். எநத விசேஷணம விசேஷயததை விடடுத தனிதது நிற்க அநாஹமோ அது அப்ருதக ஸிதத விசேஷணம். ஜாதி வயகதிகளுககும் அப்படிபட்ட ஸம்பநதமே. 'ப்ரகாரஸ்வபாவ வ்யக்த்யாக்ருதி ஸம்பந்தம்'' என்பதால இது ஏற்படுகின்றது. "ப்ரகாரஸ்வபாவ'' எனபதறகு "நியதப்ரகாரஸ்வபாவ''என்பது அாததம். இரணடாவது ஹேது, எப்பொழுதும ஜாதியும் வயகதியும் சேர்நதே க்ரஹிககப்படுகின்றன எனபது. இது அபேதததிறகு ஹேதுவாக மாட்டாது. 'சோநது க்ரஹிக்கப்படுகின்றன' எனபதே பேதததைக காணபிககின்றதனறோ? வஸ்து ஒன்றாக இருந்தால, சோநது க்ரஹிககப்படுகின்றன என்று எவவிதம் சொல்லககூடும? ஆகையால இது அபேதததிற்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஆனால, ப்ரகார ப்ரகாரிகளுக்குள்ள ஸம்பநத நியமததையே இது காணபிககும. இநத ஸமாதாநம் 'ப்ரகாரஸ்வபாவ ப்ருதகநுபலம்ப:' எனபதிலிருநது ஏறபடுகினறது. மூன்றாவது ஹேது 'ஏகஶப்தாநுவித்த ப்ரதீதய:'எனபது. இநத ப்ரதயயம, இரண்டுக்கும் தாமி ஒன்றாக இருக்கிறபடியால் ஏர்படுகிறதே தவிர, தாமியின ஐகயததால் இலலை. 'மாடு' என்பதால் கொம்பு ஒடிநத மாடு கொமபு இலலாத மாடு எலலாம் ப்ரதீதிக்கு இடமானால், அது

ஸவிஶ நிர்விஶேஷ வஸ்துவாதிநா ஸ்வயம்ப்ரகாஶே வஸ்துநி தத்வாரோப விஶேஷாஃ ஶப்தைஃ ஸர்வை நிரஸ்யந்த இதி வததா

ஸவிஶ...... ..ப்ரயம்ஸித —அத்வைதிகள் நிர்விசேஷ வஸ்துவை ஸாதிக்கும் பொருட்டு, 'ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வஸ்துவின் விஷயத்தில், அதன் மீது ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்களெல்லாம் ஸகல சப்தங்களாலும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றன' [பக்கம் 85] என்று சொன்னார்கள், 'அப்படி விசேஷங்களை நிஷேதிக்கும் சப்தங்கள் எவை?'

எல்லா மாடுகளும் ஒன்றே என்பதை எப்படிக் காட்டும்? கொம்பு ஒடிந்திருப்பது கொம்பு இல்லாமல் இருப்பது முதலிய தர்மங்கள் வேறுபட்டனவாக இருந்தாலும் தர்மியாகிற மாடு ஒன்றே என்பதை மாத்ரமன்றோ இது விளக்குகின்றது? இதுவும் 'ப்ரகாரைக்யாதேவ' என்பதனால் ஏற்படுகின்றது. நானாகாவது ஹேதுவாகிற 'ப்ரயோவிஸ்ரு மஹணே ஜாதிவ்யக்த்யோ ரஹைத்ந ப்ரதீதிஃ' என்பது ஐக்யத்தைச் சாதிக்க மாட்டாது. விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் பேதகம். ப்ரத்ம பிண்டக்ரஹணத்தில 'இது இப்படிப் பட்டது' என்று ப்ரதீதி ஏற்படுகிறபடியால் விசேஷண விசேஷ்ய பாவத்தின் க்ரஹணம் உண்டு, அந்தக் காரணத்தால் பேதம் க்ருஹீதமாகுமே தவிர அபேதம் க்ருஹீதமாக மாட்டாது.

யாதவ ப்ரகாச மதஸ்தர்கள் சொல்லும் மற்றை யுக்திகளும் இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப்படவில்லை ப்ரதீதி விருத்தமாக இருக்கிறபடியால் பேதாபேதங்கள் பரஸ்பரம் விருத்தங்களல்ல என்று அவர்கள் சொல்வது நிலைபெறுத வார்த்தை. 'ஒன்றைக் காட்டிலும் மற்றொன்று விலக்ஷணமாக இருப்பது அவைகளின் பேதம், அப்படி இல்லாமல் இருப்பது அவைகளின் அபேதம்' என்பதை அறிந்த ஒருவன் இரண்டுக்கும் ஒரே இடத்தில் ஸம்பவத்தை ஒருபொழுதும் சொல்லமாட்டான். இம்மாதிரியே அவர்களுடைய மற்றை வாதங்களும் நிலை பெறமாட்டா என்பதைக் கண்டு கொள்க

ஸவிஶ —நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த ப்ரகரணத்தில், ஒருகால் நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு நிர்விசேஷ விஷயத்வம் இருக்குமோ என்று சங்கித்து, அந்தச் சங்கையைப் பரிஹாரம் செய்தார், ப்ரஸங்காத் பேதாபேத நிரஸனத்தையும் செய்தார். இப்பொழுது, அதற்குமுன் ப்ரஸ்துதமாக இருந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். அத்வைதிகள் நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த இடத்தில், "நாஸாஹி நிர்விஶேஷே ஸ்வயம்ப்ரகாஶே வஸ்துநி ஶப்தாஃ ப்ரமாணம் இதர்யாதே" என்று ஆரம்பித்து

‘ கே தே ஶப்தா நிஷேதகா: ?” இதி வக்தவ்யம் । “ வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் ” இதி விகாரநாமதேயயோ வாசாரம்பணமாத்ரத்வாத் யத் காரணதயோபலக்ஷ்யதே வஸ்துமாத்ரம் ததேவ ஸத்யமந்யதஸத்யமிதீயம் ஶ்ருதிவாக்யார்த்த இதி சேந் ந தத்-

---

என்று ப்ரச்நம் செய்யப்பட்டால் அதற்கு அவர்கள் உத்தரம் சொல்லவேண்டியவர்கள் ‘வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்’ என்னும் ச்ருதி வாக்யம், அம்மாதிரி விசேஷங்களை நிஷேதிக்கின்றது என்று ஒருவன் சங்கிக்கக்கூடும். எப்படி யென்றால், ‘வேறு ரூபம் வேறு பெயர் இவை யெல்லாம் கேவலம் வ்யவஹாரத்திற்காக மாத்ரம் இருக்கிறபடியால் அவைகளுள் எது வஸ்து மாத்ரமாக இருந்துகொண்டு காரணமாகக் காணப்படுகின்றதோ அதுவே பரமார்த்தமானது, மற்றவை யெல்லாம் அபரமார்த்தங்கள்’ என்பதே அந்த வாக்யத்தின் தாத்பர்யம் என்று சொல்லலாம் அப்படிச் சொல்வது உபபந்நமாகாது அப்படிச் சொன்னால் அது த்ருஷ்டாந்த வாக்யத

“ ஸர்வை: ஶப்தை: ஸ்வார்த்தவாச்ய விஶேஷா: ஸர்வே நிரஸ்யந்தே ’ என்று வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேத நிராஸபரத்வத்தை ப்ரஸ்தாவித்து மேல் கொண்டு வாதம் செய்தார்கள். வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேத நிராஸபரத்வம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு அபிமதமன்று. அப்படி இருக்கையிலும், அதை ஒத்துக்கொண்டே அத்வைதிகளின் வாதத்தைக் கண்டித்தார் அப்படி அதைக் கண்டித்துவிட்டு, இப்பொழுது, வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேதநிராஸபரத்வமே அநுபபந்நமென்று நிரூபிக்கிறார்.

கே தே ஶப்தா நிஷேதகா இதி வக்தவ்யம்— ‘அப்படிப் பேதத்தை நிஷேதிக்கும் சப்தங்கள் எவை?’ என்று ப்ரச்நம் செய்தால், அதற்கு அவர்கள் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லவேண்டும் இவ்விடத்தில் ‘சொல்லவேண்டும்’ என்பதன் குறிப்பு ‘அது அவர்களால் அசக்யம்’ என்பதுதான்

வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்— இதில் **‘வாசாரம்பணம்’** என்பதற்கு அத்வைதிகள் ‘வாசாரம்பணம்’ அதாவது வ்யாவஹாரிகம், (அபரமார்த்தம்) என்று அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். மண் பிண்டம் ரூபம் மாறி, குடம் மடக்கு முதலியவைகளாக விகாரம் அடைவதும், மண் என்னும் பெயர் மாறி, குடம் முதலிய பெயர் அடைவதும் ஆகிய எல்லாம் அபாரமார்த்திகம், பொய் என்று சொன்னது ஆயிற்று. இந்த அர்த்தம் பூர்வோத்தர அஸங்கதம். ஆகையால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இதற்கு வேறு அர்த்தம் சொல்லுகிறார். அது பூர்வோத்தரத்திற்கு ஒத்திருப்ப

வவஃ்தெ । ‘ஸாகஸிநு விஜ்ஞாதெ ஸவ-ம விஜ்ஞாதம் ஹவதி’ ஜதி

ப்ரதிஜ்ஞாதெ ஈநூஜ்ஞாநெநாநூஜ்ஞாநாஸம்ஹவம் உநாநஸூ, ‘ஸாகஸெவ

வஸ்ரு விகாராஃ வஸூா விஶெஷெண வாரஊாயி-ுகெநெவ நாநா

ரூவஊவஸ்திதம் ஜெக் தெதெகஸிநு விஜ்ஞாதெ தஸூாவிருக்ஷண

ஸம்ஸ்லொநாஜநரூஊவி தெஷெவ வஸ்ரு’ ஜதி தத்ர ஃரஷ்ாதொடியம் நிஃபி-ு

தஃ, நாத்ர கஸூசி விஶெஷஸூ நிஷெயகஃ கொடவி ஶஸ்லொ ஃர

ஶூதெ । வாஅாரம்ஹணமிதி—வாஅா வூவஹாரெண ; ஞூரஹூத ஜதி

திறகு அநுகுணமாக மாட்டாது. ‘ஒன்று அறியப்பட்டால் எல்லாம் அறியப்பட்ட தாகி விடும்’ என்று உபதேசம் செய்யப் பட்டவுடன், அது எப்படி என்பதை அறியாத சுவேதகேதுவுக்காக வன்றோ இந்த் த்ருஷ்டாந்தம் நிதாசிக்கப் பட்டது? அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தின் கருத்து என்னவென்றால், ஒரே வஸ்து காரணமாகவும் காரியமாகவும் பலவித அவஸ்தையில் பரமார்த்தமாகவே இருக்கும் பக்ஷத் தில், அப்பொழுது ஒரு அவஸ்தையுடன் கூடிய அந்த வஸ்துவை அறிந்துவிட்டால், அதைக் காட்டிலும் வேறு விதமான அவஸ்தையுடன் கூடியதும் அந்த வஸ்துவே என்று அறிந்துவிடலாம் என்பதே இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தில் விசேஷங்களை நிஷேதிக் கும் சப்தம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. ‘வாஅாரம்ஹணம்’ என்பதற்கு, வாஅா —வ்யவஹாரமாகிற ப்ரயோஜநத்தின் பொருட்டு, ஞூரம்ஹணம் —ஆலம்பிக்கப்படு கின்றது (அதாவது—ஸ்பர்சிக்கப்படுகின்றது) என்பது அர்த்தம். மண், பிண்டத்

தையும் அதவைகளை சொல்லும் அர்த்தம் பூர்வோத்தர த்திற்கு அஸங்கதமாக இருப்ப தையும் மூலத்திலேயே பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

விகாராஃவஸூாவிஶெஷெண—‘விகாரம்’ என்றால் ‘மாறுதல்’; காரிய மான வஸ்து, காரண வஸ்துவின் விகாரம். ஆகையால், காரியாவஸ்தை என் றும் காரணாவஸ்தை என்றும் இரண்டு அவஸ்தைகள் உண்டு. இவ்விடத்தில் ‘ஞூஜி’ என்னும் சப்தத்தால் காரணாவஸ்தை சொல்லப்படுகிறது.

வாஅா—வ்யவஹாரெண இவ்விடத்தில் மூன்றும் வேற்றுமையின் கருத்து ப்ரயோஜநத்வத்தைச் சொல்வதே, அதாவது-வார்த்தையால் வ்யவஹரிக்கும் பொருட்டு. ‘வாக’ என்பதால் ‘வார்த்தையாற் செய்யப்படும் வ்யவஹாரம்’ க்ரஹிக்கப்படு கின்றது வாக்யத்தின் அந்வயம் —விகாரஸ்ய நாமயெயம் (ஃரூவெண) வாஅா ஞூரம்ஹணம் ; வாக்-ுவ-ுக வ்யவஹாராய-ும் ஜூக்தெூ நாமரூவெ

ஸூரஂஹணூ । விஜ்ஞாநபேதாவஸ்தாயா உத்பத்திகாயா நாம ஆத்யக் வ்யவஹாராஸ்பதத்வ ; ஸம்ஸாரவாதிநபேதாவஸ்தாயா ஸம்ஸ்தா ஸவ உத்பத்திகாயா அந்யாநி நாமயோதி வ்யவஹாராஸ்பதாநா ரூபா । தயாஹவி ஸவ உத்பத்திகா உத்வ்யநேகநேவ நாநாஸம்ஸ்தா நாநாநாம யோஹ்யா நாநாவ்யவஹாராணா ஹ்யத உதேத்யதநேவ ஸத்யுதிதயேநத

மாகிற அவஸ்தையில இருககுமபொழுது ஒரு பெயரையும ஒரு ரூபததையும உடைத தாயிருககின்றது, அந்த மணணே, குடம மடக்கு முதலிய அவஸதையிலிருககும பொ ழுது வேறு பெயாகளையும வேறு ரூபங்களையும உடைததா யிருககின்றது அபபடி இருககையிலும, எல்லா அவஸதைகளிலும, மண எனனும ஒரே தரவயம பலவித ரூபங் களாலும பலவித பெயாகளாலும பலவித வயவஹாரததிறகாக ஸபாசிககபபடுகிறது என பதே பரமாாததமாதலால, ஒன்றின ஜஞானததால மறறொன்றின ஜஞானததின் ஸம பவம உபபநநமாகும எனபது நிருபிககப்பட்டதாகின்றது இவவிடததில எவவித

ஸ்ப்ருஶ்யதே ; உத்பத்தி ஸவ நாமரூபஹாவதி உத்யதே । வாாததை யால் வயவஹரிக்கும பொருட்டு மண பிணடததால பெயரும ரூபமும தொடபபடுகின் றன, அதாவது-மண பிணடமே வேறு நாமரூபஙகளை அடைகின்றது எனறு சொன்ன தாயிறறு. 'ஸூரஹ்யதே' எனபதறகு 'ஸ்ப்ருஶ்யதே' 'தொடபபடுகின்றது' என்று அாததம.

விஜ்ஞாநபேத—பெயரும ரூபமும மாறினால வேறொரு தரவயம் உண டாகின்றது என்று வைசேஷிக மதஸதாகள சொல்லுகிறாகள. அபபடி இல்லை; பெயரும் ரூபமும மாறின போதிலும வஸது ஒன்றே என்று சொல்லுகிறா நம ஸ்ரீ பாஷயகாரா.

ஒன்றின ஜஞானததால் மறறவைகளின ஜ்ஞானம் ஏறபடுகின்றது என்பது பரகர ணம. 'காரணவஸதையும காரயாவஸதையும வேறு என்றாலும, வஸது ஒன்றே' என்று சொலவதால, ஒரு அவஸதையிலுளள வஸதுவின ஜஞானததால மற்றொரு அவஸ்தையி லுளள அதே வஸதுவின ஜஞானம ஏறபட்டதாகின்றது எனபது ஸிததிககிறது. ஆகை யால, இநத அாததமே பரகரணததிறகு ஒததது இநத அாததததில பேத நிஷேத மொன்றும ஏறபடவில்லை யாகையால, இநத வாகயததிறகு பேத நிராஸ பரதவம இல்லை எனபது ஸிததிககின்றது

அவிஅ—பேத நிராஸ பரதவம இல்லை எனபதற்கு மற்றுமொரு காரணம சொலலுகிறா.

அந்யஜ்ஞாநேநாந்ய ஜ்ஞாநஸம்ஸவோ நிரூபித: । நாத்ர கிம்சித³வஸ்து நிஷித்³த⁴ இதி ஸர்வஸ்யைவாஸ்ய ப்ரகரணஸ்ய ப்ரஸங்க³தி: ।

அபி ச "யேநா ஶ்ருதம் ஶ்ருதம் ப⁴வதி" இத்யாதி³நா ப்³ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய மித்²யாத்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் சேத், "யதா² ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டே³ந" இத்யாதி³ த்³ருஷ்டாந்தா: ஸாத்⁴யவிகலா: ஸ்யு: , ரஜ்ஜுஸர்பாதி³வந்ம்ருத்திகாவிகாரஸ்ய க⁴டஶராவாதே³ ரஸத்யத்வம் ப்ரஸ்துதே பக்ஷே ப்ரமாணாந்தரேண யுக்த்யா வா ந ஸித்³த⁴மிதி । ஸாத்⁴யவிகலோ(அ)பி விஷயவிஷகிதவிதி சேத் யதி³ த்³ருஷ்டாந்ததயா உபாதா³நம் ந க⁴டதே ।

"ஸதே³வ ஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம்" இத்யத்ர "ஸதே³வ" "ஏகமேவ" இத்யவதா⁴ரணத்³வயேந "அத்³விதீயம்" இத்ய

விசேஷமும் நிஷேதிக்கப்படவில்லை என்னும் அர்த்தம் ஏற்கெனவே விஸ்தாரமாக உபபாதநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

அபி ச.........க⁴டதே—தவிரவும், "யேநா ஶ்ருதம் ஶ்ருதம் ப⁴வதி" என்பது முதலான வாக்யங்களால், 'ப்ராஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற எல்லாம் பொய்' என்பது ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்னில், "யதா² ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டே³ந" என்பது முதலான த்ருஷ்டாந்தங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகிவிடும். ஏனென்றால், உபதேசம் செய்யப்படும் ச்வேதகேதுவுக்கு, ப்ரத்யக்ஷமாகிற ப்ரமாணத்தாலாவது யுக்தியினாலாவது, மண்ணின் விகாரமாகிற குடம் மடக்கு முதலியவைகள், கயிற்றில் தோன்றும் ஸர்ப்பம்போல், அஸத்யங்கள் என்று ஒருபொழுதும் ஏற்படவில்லை. அப்படி ஏற்படுவதே இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபதேசத்தின் தாத்பர்யம் என்றால், "யதா²" என்று த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் காட்டுவது ஒவ்வாது.

ஸதே³வ.........பரிஹரதி—ஒருகால் "ஸதே³வ ஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம்" என்னும் வாக்யத்தில் காணப்படும் 'ஸதே³வ' 'ஏக

ஸதே³வ—ஒருகால் இந்த வாக்யம் பேதத்தை நிராகரிக்கின்றதோ என்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார்.

அவதா⁴ரண—'ஏவ' என்பதற்கு அவதா⁴ரணம் என்று பெயர்.

த்தேந ச ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத பேதா நிஷித்தா இதி ப்ரதீயத இதி சேத் நைதத்ேவம் । கார்யகாரணபாவாவஸ்தாத்வயாவஸ்திதஸ்ய ஸகலஸ்ய வஸ்துந: ஸகாரணாவஸ்தாவஸ்திதஸ்ய ஜ்ஞாநேந கார்யாவஸ்தாவஸ்திதஸ்யாபி வஸ்துநோ ஜ்ஞாததாம் ப்ரதிஜ்ஞாய தது பபாதயிஷயா ச்வேதகேதோரப்ரஜ்ஞாதம் ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மகாரணத்வம் ச வக்தும் "ஸதேவ ஸோம்யேதம்" இத்யாரப்ய । "இதம்" "அக்ரே" "ஸதேவ" "ஆஸீத்" இதி । "அக்ரே" இதி காலவிசேஷ: । "இதம்" சப்தவாச்யஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸதாபத்திரூபாம் க்ரியாம் ஸத்வ்யதாம் ச வததி । "ஏகமேவ" இதி சாஸ்ய நாநாநாமரூபவ

தேவ' ஆகிய இந்த இரண்டு அவதாரணங்களாலும், 'அத்விதீயம்' என்னும் பதத்தாலும், கேவலம் ஸத்தாகமாத்ரம இருக்கும் வஸ்துவில ஸஜாதீயம விஜாதீயம முதலான பேதங்க ளெல்லாம நிஷேதிக்கப்படுவனவாகத் தோன்றுகின்றது என்னில், அதுவும உபபந்ந மாக மாட்டாது. ஏனென்றால், இந்த வாக்யம், 'ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும ஸகல வஸ துக்களுக்கும ப்ரஹ்மமே காரணம என்று விளக்குவதற்கன்றோ ஆரம்பிக்கப்பட்டது? காரியாவஸ்தையிலும காரணாவஸ்தையிலும இருக்கிற ஒரு வஸ்துவின விஷயத் தில, ஒரு அவஸ்தையில இருப்பதை அறிந்து விட்டால, வஸ்து ஒன்றாக இருக்கிறபடியால மற்றொரு அவஸ்தையில இருப்பதும அறியப் பட்டதாகி விடுகின்றது என்பதை, த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு உபபாதித்து விட்டு, பிறகு, சவேதகேதுவுக்குத் தெரியாமல இருக்கும பரஹ்ம காரணத்தன்மையைச சொல்ல பிதா ஆரம்பிக்கிறார இந்த வாக்யத்தில காணப்படும "இதம்", "அக்ரே", "ஸதேவ" "ஆஸீத்" என்னும பதங்களைக் கவனிக்க வேண்டும. "அக்ரே" என்னும பதத்தால கால விசேஷம ஒன்று குறிக்கப் படுகின்றது, "இதம்" சபதத்தால் சொல லப்படும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸதாபத்தி ரூபமான ஒரு க்ரியா விசேஷத்தை "ஆஸீத்" என்னும் சப்தம குறிக்கின்றது, அந்த ப்ரபஞ்சம ஸத்தான த்ரவ்யமே என்பதை "ஸதேவ" என்பது சொல்லுகின்றது; அந்தக் கால விசேஷத்தில இந்த ப்ரபஞ்சம

'இதம்' 'அக்ரே' 'ஸதேவ' 'ஆஸீத்' இந்தச் சப்தங்களுள ஒவவொன் றும் ஒவவொரு விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க இவைகள இவ விடத்தில க்ரஹிக்கப்படுகின்றன.

விகார ப்ரஸங்கஃ। ஸதஹிஸூவ்வாஜிதெ கஸ்ய ஜமத, ஸஊவ்வா ஊாநதா ப்ருதிவாஜிதா ஹவதி। கநந்யெதா வாஊாநகாரணஸ்ய ஸ்வஸ்ய திரிக்தாயிஷ்ாத்ருவெக்ஷாஊபரமெநஉவி, ஸவஜ் விருக்ஷ ண கவ ா ஊ ஸ்ய ஸவஜ்ஜஸ்ய ப்ரஹணஃ ஸவஜ்பக்தியொமெ ந விரூஜ ஊதி கஜிதீய

பல விதங்களான பெயர் ரூபம் இன்றிக்கே இருந்தது என்பது "ஸதேவ" என்பதால் ஏற்படுகிறது இப்படி அர்த்தம் பரதிபாதிதமாகி விட்டால், 'இந்த ஜகத் முழுமைக்கும் அந்த ஸத்தே உபாதான காரணம்' என்பது விளக்கினதாக ஆகிவிடுகின்றது 'அத்விதீயம்' என்னும் சப்தம், 'இந்த ஜகத்துக்கு அந்த ஸத்தைத் தவிர்த்து வேறு நிமித்த காரணம் இல்லை' என்பதைச் சொல்லுகின்றது லோகத்தில் காணப்படும் கார்யங்களுக்கு உபாதான காரணம் ஒன்றாகவும் நிமித்தகாரணம் மற்றொன்றாகவும் தென்பட்ட போதிலும், ஸத் என்னும் ஸர்வஜ்ஞமான பரஹ்மம், மற்றை எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும், விலக்ஷணமான ஆமியாக இருக்கிறபடியால், விலக்ஷணமான ஆமமாகிற ஸர்வசக்தியின் சேர்க்கையும் அதற்கு விருத்தமாக மாட்டா

ஸதஹிஸூவ்வாஜிதெ—ஒரே வஸ்துவே பூர்வத்தில் அவிபக்தங்களான நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றதென்றும், பிறகு விபக்தங்களான நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றதென்றும் உபபாதிக்கப்பட்டால்

உவாஊாநதா—உபாதான காரணமாக இருக்கும் தன்மையானது ஒரு வஸ்துவுக்குப் புதிய அவஸ்தை ஒன்று ஸம்பவிக்கப்போகின்றது என்றிருக்கையில், அந்த வஸ்துவுக்கு இருக்கும் பழைய அவஸ்தையின் சேர்க்கையே உபாதான காரணமாக இருக்கும் தன்மையாகும் மண்ணுக்குப் பிண்டமாகிற அவஸ்தை பூர்வாவஸ்தை, குடம் மடக்கான அவஸ்தைகள் உத்தராவஸ்தைகள், ஆகையால் குடம் மடக்கு முதலியவைகளைக் குறித்து மண் உபாதான காரணம். "ஹாவஸ்யவஸ்ா விஶெஷவத: ப்ராஹவஸ்ா யொமு உவாஊாநகவ்"

ஸவஜ் விருக்ஷணகவாக—குடத்திற்கு மண் உபாதான காரணமாகவும் குயவன் நிமித்தகாரணமாகவும் இருப்பது போல, ஜகத்துக்கும் உபாதானகாரணம் ஒன்றாகவும் நிமித்தகாரணம் மற்றொன்றாகவும் இருக்க வேண்டாவோ? என்னில், வேண்டுவதில்லை என்று உத்தரம் சொல்லுகிறார். ஜகத்காரணமாக இருக்கும் பரஹ்மம், லோகத்தில் தென்படும் வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருப்பதால், அதன் ஆமமும் விலக்ஷணமாக இருக்கக்கூடும், அதற்கு ஸர்வவிதமான சக்தியும் உபபந்நமே. ஆகையால், அதுவே தன்னுடைய ஸர்வசக்தியைக் கொண்டு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கக்கூடுமன்றோ? "விருக்ஷணபஜிகவா ஜிருக்ஷண யஊஜயொமு உவவஞ:".

வநுஉயிஷாநு ஜுரா௦ வாரயதி । ஸவகுமாக்தி யந்தக்ஸாதெவ ஸு ஜூணாः காஸூந ஷு நுதயः வு யுஉஉநவாநுா நகாராணக்ஸ௦ வு தி வா ந ஆ ஞ நிதித்து காராணஉவி நதெவெதி வுதிவாஆயனி, யமெஃ௦ ஷுநுதிः ।

தனரே? அபபடி ப்ரஹ்மததிற்கு ஸாவசகதியின் சேர்க்கை இருக்கிறபடியாலேயே, சில சருதிகள அநத பரஹமம உபாதாந காரணம எனபதை முதலில் பரதிபாதிததுவிட்டு, பிறகு அதுவே நிமிததகாரணமாகவும இருககினறது எனபதை பரதிபாதிககினறன இநத சருதி அவைகளுள ஒனறு. மறறும சில சருதிகள, பரஹமம நிமிததகாரணம எனபதை ஒததுககொணடு, 'அதறகே உபாதாந காரணதவம எபபடி ஸஙகதமாகும?'

அயிஷாநுஜுரா௦—மறறொரு நிமிதத காரணததை. "அஷிதீயஃ" எனபதறகு 'இரணடாவது இலலாதது' எனபது பொருள. அதாவது, வேறொரு நிமிதத காரணம இலலை எனறு அாததம.

ஸவகுமாக்தியநக்ஸாதெவ— இவவிடததில வேறொரு சஙகை செய்து கொணடு அதற்கு ஸமாதாநம சொலலுகிறார ப்ரஹ்மம எனபது சேதந வஸது வானதால, அது ஒரு காரயததிறகுக காரணம என்று சொலலும இடததில, முதலில அதன நிமிதத காரணதவததைச சொலலிவிடடுப பிறகு உபாதாந காரணதவததைச சொலவதனறோ யுகதமாகும? இவவிடததில முதலில உபாதாந காரணதவததையும பிறகு நிமிதத காரணதவததையும இநத சருதி வாகயம சொலலுகினறது எனறு சொனனால, அது அயுகதமாகினற தாதலால அநத அாததம இநத சருதியின அாததமாகமாடடாது எனபது தான இவவிடததிற் செயயப படும சஙகை.

இதற்கு ஸமாதாநம் என்னவென்றால—பரஹ்மம ஜகததிறகு உபாதாந காரணம் எனபதை முதலில ப்ரஸதாவிபபதில எவவித தோஷமுமிலலை எனபதே. ப்ரஹ்மததை பரதிபாதிககும சருதி வாக்யஙகளைப பரிசீலநம செயது பாாததால, அவை ஜகததைக கொணடு பரஹ்மததை பரதிபாதிககிறவைக ளெனறும பரஹமததைககொணடே ப்ரஹ மததை பரதிபாதிககிறவைக ளெனறும இரு வகைபபடுகினறன வெனபது ஏற்படும. இவைகளுள முதல வகையைச சோநதவை, பரஹமததின உபாதாந காரணத தன மையை முதலில பரஸதாவிதது, பிறகு நிமிதத காரணத தனமையைப் பற்றிப் பேசும; இரணடாவது வகையைச சோநதவை, முதலில நிமிதத காரணத தனமையைச சொலலி பிறகு உபாதாந காரணத தனமையை விளககும "ஸதெவ ஸொமெஞ் ஆஉமு ஷுஸீத்" இதயாதியான ஸதவிதயா வாகயம இரணடாவது வகையைச் சோநதது, "கிம் ஷிஉநஃ" இதயாதியாக மேல் உதாஹரிககபபடும வாக்யம முதல வகையைச சோநதது இபபடி இரணடு விதமாகவும சருதி வாகயஙகள காணபபடுகிறபடியால

அத்ராபி ச்ருதயோ ப்ரஹ்மணோ நிமித்தகாரணத்வம் அநுஜ்ஞாய, தஸ்யைவ உபாதாநதாம் கதயந்தி பரிணாமஸ்ய, ஸர்வசக்தியுக்தஸ்ய உபாதாநகாரணம் ததிதராபேக்ஷோபகரணம் ச ப்ரஹ்மைவேதி பரிஹரந்தி । "கிம் ஸ்வித் வநம் க உ ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்யதோ த்யாவா ப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷு: । மநீஷிணோ மநஸா ப்ருச்சதேது தத்யதத்யதிஷ்டத் புவநாநி தாரயந் । ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்யதோ த்யாவா ப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷு: । மநீஷிணோ மநஸா விப்ரவீமி வோ ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத் புவநாநி தாரயந்" இதி ஸாமாந்யதோ த்ருஷ்டேந விரோதமாசங்க்ய ப்ரஹ்மண: ஸர்வவிலக்ஷணத்வேந பரிஹார உக்த: । அத:, "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இத்யத்ராபி 'அக்ரே' இத்யாத்யநேக

என்பதைச் சங்கித்து, 'ஸர்வ சக்தியுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறபடியால் உபாதான காரணமாகவும் மற்றை வேறு ஸகல உபகரணமாகவும் அதுவே இருக்கக்கூடும்' என்று அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரிக்கின்றன "கிம்ஸ்வித் வநம்" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யம் இவைகளுக்கு உதாஹரணம். ஸாமாந்யமாகக் காணப்படும் விரோதத்தைச் சங்கித்துக்கொண்டு, ப்ரஹ்மம் மற்றை எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருக்கிறபடியால், அது விரோதமாகமாட்டாது' என்று, இந்த ச்ருதி வாக்யங்கள் அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரிக்கின்றன. ஆகையால், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" என்னும் வாக்யத்திற்குக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதே உபபந்நமான அர்த்தம். "அக்ரே" என்பது முதலான அநேக சப்தங்கள், ப்ரஹ்மத்திற்கு அநேக விசேஷங்களைப் ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு

ப்ரக்ருத ச்ருதிக்குக் கீழ் விவரிக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை அநுபபந்நமென்று சொல்வது யுக்தமாகமாட்டாது.

"கிம்ஸ்வித் வநம்" இத்யாதி ச்ருதி வாக்யங்களின் பொருள் என்னவென்றால். "ஹே மநீஷிகளே! த்யாவா ப்ருதிவீ அடங்கியுள்ள இந்த ப்ரபஞ்சமாகிற கட்டடத்தை எந்த மரத்தைக்கொண்டு ஈச்வரன் நிர்மாணம் செய்தான்? எந்தக் காட்டிலிருந்து அந்த மரம் கொண்டு வரப்பட்டது? இந்த லோகங்களெல்லாவற்றையும் தரித்துக்கொண்டு அவன் அவைகளுக்கு அதிஷ்டாதாவாக இருக்கிறானன்றோ?" இவ்விதமாகவா நீங்கள் ப்ரச்நம் செய்கிறீர்கள்? 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரஹ்மமே மரம். ப்ரஹ்மமென்கிற காடே அந்த மரத்திற்கு ஆதாரம். இம்மாதிரியே புவநங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அந்த ஈச்வரன் அவைகளை அதிஷ்டித்து வருகிறான்' என்று நான் உங்களுக்கு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லுகிறேன்."

விஶேஷா ப்ரஹ்மண: ப்ரதிபாதிதா: । த்வதூஹித விஶேஷ நிஷேதவாதீ கோ(அ)பி ஶப்தோ ந த்ருஶ்யதே, ப்ரத்யுத ஜகத்ப்ரஹ்மணோ: கார்யகாரண பாவஜ்ஞாபநாய, 'அக்ரே' இதி காலவிஶேஷ ஸத்பாவ:, 'ஆஸீத்' இதி க்ரியாவிஶேஷ:, ஜகதுபாதாநதா ஜகந்நிமித்ததா ச, நிமித்தோபாதாநயோ ரைக்ய நிரஸநேந ததைஶ்வர்ய ப்ரஹ்மண ஸர்வஶக்தி யோகஶ்ச இத்யாதி அஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ரஶோ விஶேஷா அத்ர ப்ரதிபாதிதா: ।

காணப்படுகின்றன. 'ஸர்வ சப்தங்களும் விசேஷங்களை நிஷேதிக்கின்றன' என்று நீங்கள் சொல்வது போல ஒரு சப்தம்கூட காணப்படவில்லை, ப்ரத்யுத, 'ப்ரஹ்மம் என்பது காரணம் ஜகத் அதன் கார்யம்' என்பதை ஜ்ஞாபிக்கும் பொருட்டு கால விசேஷத்தைக் குறிக்கும் "அக்ரே" (முதலில்) என்னும் சப்தமும், க்ரியா விசேஷத்தைக் குறிக்கும் "ஆஸீத்" (இருந்தது) என்னும் சப்தமும் காணப்படுவதுடன், ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கும் தன்மையும், அப்படி ஒரே ப்ரஹ்மமே நிமித்த காரணமாகவும் உபாதாந காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதைக் காண்பிப்பதால் ஏற்படும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸர்வ சக்தித்வமும், இன்னும் அறியப்படாமல் இருக்கும் இவை போன்ற ஆயிரக் கணக்கான மற்றை விசேஷங்களும் இந்த ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

இவ்விடத்தில் 'வ்ருக்ஷ:' (மரம்) என்பது உபாதாந காரணத்தைக் குறிக்கின்றது. 'எப்படி மரத்தைக்கொண்டு ஜனங்கள் வீட்டைக் கட்டுகிறார்களோ, அப்படி எந்த மரத்தை (அதாவது—உபாதாந காரணத்தை)க்கொண்டு ப்ரஹ்மம் ஜகத்தைச் செய்தது?' என்பது ப்ரச்நம். அப்படி உபாதாந காரணமாக இருக்கும் வ்ருக்ஷத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பது 'வநம்' (காடு), இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டியில் அந்த ஆதாரம் எது? என்பதும் ப்ரச்நம். இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமே என்பது ப்ரத்யுத்தரம். 'த்யாவாப்ருதிவீ' என்பது ஜகத் முழுவதையும் குறிக்கின்றது. 'நிஷ்டதக்ஷு:' என்பதற்கு 'நிர்மாணம் செய்தான்' என்பது பொருள். ஒருமையாக ப்ரயோகம் செய்யாமல் பன்மையாகச் செய்திருப்பது வேதத்தின் ஸ்வாதந்த்ர்யம் இந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில், அதிகரணம், உபாதாநம், அவைகளைத் தவிர்த்த மற்றை ஸகலமான காரக வாக்கம் எல்லாம் ப்ரஹ்மமே என்று சொன்னதாயிற்று.

யதோ வாஸ்து வகார்ய-காரண ஹாவாதிஜ்ஞாபநே ப்ரவ்ருத்தேதம்,

யத: ....பொருள்:—இந்த ஸத் வித்யா ப்ரகரணமானது, ஜகத்துக்கும

யதோ வாஸ்து கார்ய-காரண ஹாவாதி ஜ்ஞாபநே—ஸத்வித்யா ப்ர கரணத்தில், சுருதி, “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்” (பரமார்த்தமாக இருக்கும் இதுவே முன்காலத்தில் ஒன்றாகவே இருந்தது) என்று சொல்லிவிட்டு, அடுத்த வாக்யத்தில் பின் வருமாறு வேறொரு மதத்தை ப்ரஸ்தாவித்து அதை ப்ரதிக்ஷேபிக்கின்றது தத்தைக ஆஹு: “அஸதேவேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் தஸ்மாதஸத: ஸஜ்ஜாயத” । “குதஸ்து கலு ஸோம்யைவம் ஸ்யாத்?”, இதி ஹோவாச, “கதமஸத: ஸஜ்ஜாயேத?” । ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் । ‘முன் காலத்தில் இது அஸத்தாகவே இருந்தது, அதிலிருந்தே ஸத் உண்டாயிற்று’ என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அது எப்படி உபபந்நமாகும்? அபாரமார்த்திகமான த்ரவ்யத்திலிருந்து பாரமார்த்திகமான த்ரவ்யம் எப்படி உண்டாகும்? என்பது இதன் பொருள். இந்த வாக்யங்களுக்கு இதற்குமுன் வ்யாக்யாநம் செய்யப்படவில்லையாதலால், இவ்விடத்தில், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அவைகளுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்யவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாக்யாநம் செய்கிறார்

இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் உபபாதநத்தை நன்றாக அறிவதன் பொருட்டு, அந்த உபபாதந ஸம்பந்தங்களான சில அம்சங்களை நாம் பூர்வம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவச்யம். கார்ய காரண வஸ்துக்களின் தத்வத்தை விசாரிக்குமவர்கள், ஸத் கார்ய வாதிகளென்றும் அஸத்கார்ய வாதிகளென்றும் இருவகைப்படுவார்கள் காரண வஸ்துவை ஸத்யமென்று (அதாவது—பரமார்த்தமென்று) ஒத்துக் கொள்பவர்கள் ஸத்கார்ய வாதிகள், அதை அஸத்தென்றும் ஸகலமான கார்ய வஸ்துக்களும் பூர்வம் இல்லாமலே புதிதாக உத்பத்தியை அடைகின்றனவென்றும் சொல்பவர்கள் அஸத்கார்ய வாதிகள். அத்வைதிகளும் விசிஷ்டாத்வைதிகளும் காரண வஸ்துவைப் பரமார்த்தமென்று ஒத்துக் கொள்ளுகிற படியால் அவர்களிருவரும் ஸத்கார்ய வாதிகள் தாம், ஆனால், விசிஷ்டாத்வைதிகள் கார்ய வஸ்துவான ப்ரபஞ்சமும் பரமார்த்த மென்று சொல்லுகிறார்கள், அத்வைதிகள் ‘அது கேவலம் ப்ரமத்தால் ஏற்படுகின்றது, ஆகையால் அது அபரமார்த்தமே’ என்று சொல்வார்கள். இவர்கள் இருவருக்கும் இம்மாதிரி கொள்கைகளைக் கொள்ள, சுருதியே ப்ரமாணம். சுருதி ப்ரமாணயத்தை அநாதரித்து, கேவலம் அநுமானத்தையே பலமான ப்ரமாணமாகக் கொண்டு தத்வ வாதம் செய்பவர்கள் சிலருண்டு; ஸாங்க்யர்கள்,

அத ஏவ 'அஸதேவேதமக்ர ஆஸீத்' இத்யாரப்ய அஸத்கார்யவாத நிஷேதஶ்ச க்ரியதே। "குதஸ்து கலு ஸோம்யைவம் ஸ்யாத்?"

ப்ரஹ்மத்துக்குள்ள கார்ய காரண பாவம் முதலான தன் பரமார்த்த தன்மையை ஜ்ஞாபிக்க ப்ரவருத்திக்கிறபடியால், இந்த ப்ரகரணத்தில் கார்ய காரண பாவத்தின் அஸத்யத் தன்மையை விவரிக்கும் அஸத் கார்ய வாதம், "அஸதேவேதமக்ர ஆஸீத்" (இதுவே முன் காலத்தில் அபரமார்த்தமாக இருந்தது) என்னும் வாக்யத்தால் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு நிஷேதிக்கப்படுகின்றது. "குதஸ்து கலு ஸோம்யைவம் ஸ்யாத்?" (இது எப்படி?), அதாவது—'முன் அபரமார்த்தமாக

வைசேஷிகர்கள், பௌத்தர்கள் முதலான தத்வ வாதிகள் இந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுள் ஸாங்க்யர்கள், 'அசேதநமான ப்ரதாநம் என்று சொல்லப்படும் வஸ்துவே ஜகத்காரணம்' என்று சொல்வார்கள், ஈச்வரன் ஒருவன் உண்டு என்று அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்களில்லை. ஆனாலும், அவர்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் ப்ரதாநம் என்னும் காரண வஸ்துவைப் பரமார்த்தம் என்றே அவர்கள் சொல்லுகிறபடியால், அவர்களும் ஸத் கார்ய வாதிகளாகத் தட்டில்லை. வைசேஷிகர்கள், தார்க்கிகர்கள் கொண்டு ஈச்வரன் என்று ஒருவனை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், 'ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பூர்வம் இல்லாமலே பிறகு புதிதாக உத்பந்நமாகி இருக்கின்றது' என்று வாதிக்கிற படியால், அவர்கள் அஸத் கார்யவாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாகிறார்கள். பௌத்தர்களும், அம் மாதிரியே, 'காரணம் என்பது அபரமார்த்தம்' என்று சொல்லுகிறபடியால், அஸத்கார்ய வாதிகளே, ஆனால், இவர்கள் 'கார்ய வஸ்துவும் அபரமார்த்தம்' என்று வாதிக்கிறபடியால், இவர்களுக்கும் வைசேஷிகர்களுக்கும் வாசி உண்டு.

இவ்விடத்தில் ப்ரதிக்ஷேபிக்கப்படும் மதம் வைசேஷிகர்களைக் குறிக்கின்றது என்று ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரும், பௌத்தர்களுள் ஸர்வ சூந்ய வாதிகளான மாத்யமிகர்களைக் குறிக்கின்றது என்று ஸ்ரீ சங்கராசார்யரும் சொல்லுகிறார்கள். வைசேஷிகர்கள் மாத்யமிகர்கள் இந்த இருவர்களுடைய மதங்களின் கண்டநமும் அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள் இருவர்களுக்கும் இஷ்டம்; ஆனால் எவர்களுடைய கண்டநம் ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்திருக்கின்றது என்பதைப் பார்த்தால், விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்வது போல், வைசேஷிகர்களுடைய கண்டநமே ஸங்கதமாகத் தோன்றும் என்பது தான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் உபபாதநம்.

இதி। 'ப்ராகஸத உத்பத்தி ப்ரதியோகிகா' இத்யர்த்த:। ததேவோபபாதயதி "கதமஸத: ஸஜ்ஜாயேத" இதி। 'ஸத உத்பந்நஸ்ய ஸதாத்மகத்வமேவ பவதி' இத்யர்த்த:, யதா ஶுக்லாத் உத்பந்நம் படாதிகம் ஶுக்லாத்மகம்। ஸத உத்பத்திர்நாம வ்யவஹார விஶேஷஹேது: கஶ்சித் அவஸ்தாவிஶேஷ யோக:।

இருந்த ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று உத்பந்நமாகின்றது என்றால், அந்த உத்பத்தி ஆச்ரய மற்றதாக வன்றோ ப்ரஸங்கிக்கும்?" என்று சொன்னதாயிற்று இந்த அர்த்தமே "கதமஸத: ஸஜ்ஜாயேத" (எப்படி அபரமார்த்தமான ஒன்றிலிருந்து பரமார்த்தமான மற்றொன்று உண்டாகும்?) என்பதால் உபபாதிக்கப்படுகின்றது. அதாவது—'அபரமார்த்தமாக இருக்கு மொன்றிலிருந்து உத்பந்நமாகும் மற்றொன்று, அபரமார்த்தமாகவேயன்றோ இருக்கவேண்டும்? மண்ணிலிருந்து உத்பந்நமாகும் குடம் முதலானவை மண்ணாகவே இருப்பன போல' என்று சொன்னதாயிற்று 'பரமார்த்தமாக இருக்கு மொன்றிலிருந்து மற்றொன்று உத்பந்நமாகின்றது' என்று வ்யவஹரிக்குமிடத்தில் சொல்லப்படும் 'உத்பத்தி' என்பதற்கு, 'வ்யவஹார விசேஷத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு அவஸ்தா விசேஷத்தின் சேர்க்கை' என்பது பொருள்.

அத வாவ—இந்த ஸத்விதயையில் ஸத்கார்ய வாதமே ப்ரஸக்தமாயிருக்கிறபடியால் அஸத் கார்யவாத நிரஸநம் இவ்விடத்திற்செய்யப்படவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

உத்பத்தி ப்ரதியோகிகா—உத்பத்தி என்பது ஆச்ரயமற்றதாகிவிடும் இவ்விடத்தில் 'ப்ரதியோகி' என்பதற்கு 'ஆச்ரயம்' என்பது பொருள். பரமார்த்தமான ஒரு த்ரவ்யத்துக்கு வேறு ஒரு அவஸ்தையின் சேர்க்கை உண்டாவதே உத்பத்தி என்று சொல்லப்படுகிறபடியால் உத்பத்தி நிராச்ரயமாக இருப்பது அஸங்கதமாகும் என்பது தாத்பர்யம்.

கதமஸத: ஸஜ்ஜாயேத?—அஸத்திலிருந்து எப்படி ஸத் உண்டாகும்? அதாவது—அஸத் எப்படி ஸத்தாக மாறும்? என்பது கருத்து. மண்ணே குடமாக மாறுவதை, 'மண்ணிலிருந்து குடம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்வது போல் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம்.

ஸத உத்பந்நஸ்ய ஸதாத்மகத்வமேவ பவதி—காரணத்தில் இருக்கும் குணமே காரியத்திலும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது வைசேஷிகர்களின் மதம். நூலில் இருக்கும் வெண்மை வஸ்த்ரத்திலும் இருப்பது போல

ஸத்கார்யம் பவதி — ஏகஸ்யைவ காரணபூதம் த்ரவ்யமவஸ்தாந்தர யோகேந கார்யமித்யுச்யத இதி । ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாநம் ப்ரதிபிபாதயிஷிதம், தத் அஸத்கார்யவாதே ந ஸேத்ஸ்யதி, ததா ஹி — நிமித்த ஸமவாய்யஸமவாயி ப்ரப்ருதிபி: காரணை ரவயவத்ரவ்யம் கார்யம் த்ரவ்யாந்தர மேவோத்பத்யத இதி காரணபூதா அவஸ்தேப்ய: கார்யஸ்ய வஸ்த்வந்தரத்வாத், தஜ்ஜ்ஞாநேநாஸ்ய ஜ்ஞாததா கதமபி ந ஸம்பவதீதி । 'கதமவயவி த்ரவ்யாந்தரம் நிரஸ்யதே?' இதி சேத், 'காரணபூதாவஸ்தாந்தர யோகமஸ்ய த்ரவ்யாந்தரோத்பத்திவாதிந: ஸம்ப்ரதிபந்ந

ஸத்கார் ....உச்யதே — இதனால் சொல்லப்படுவதென்னவென்றால், 'ஒரே த்ரவ்யம் முதலில் காரணமாக இருந்துகொண்டு, பிறகு வேறொரு அவஸ்தையுடன் சேர்க்கையை அடைந்தால், அப்பொழுது அந்த த்ரவ்யமே கார்யம் என்று சொல்லப்படுகின்றது' என்பது தான். 'ஒரு த்ரவ்யத்தின் ஜ்ஞாநத்தால் மற்றை எல்லா த்ரவ்யங்களின் ஜ்ஞாநமும் ஏற்படுகின்றது' என்பது இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் விஷயம், அது அஸத்கார்ய வாதத்தில் ஸித்திக்கமாட்டாது ஏனென்றால், 'நிமித்தம் ஸமவாயி அஸமவாயி என்னும் இவை முதலான காரணங்களினால், அவயவி என்று சொல்லப்படும் கார்யம், காரணமாயிருந்த த்ரவ்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மற்றொரு த்ரவ்யமாகவே உத்பாதநம் செய்யப்படுகின்றது' என்பது அஸத்கார்ய வாதிகளின் கொள்கை; காரணமான வஸ்துவைக் காட்டிலும் கார்யமான வஸ்து வேறுபட்டதென்று சொல்லும்பக்ஷத்தில், காரணத்தின் ஜ்ஞாநத்தினால் கார்யத்தின் ஜ்ஞாநம் ஒரு பொழுதும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ? ஆனால், 'அவயவி என்று சொல்லப்படும் கார்யமான வஸ்து தனது காரணமான வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட த்ரவ்யம்' என்பதை எப

ஏக விஜ்ஞாநேந — இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்னவென்றால் — 'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடும் என்பது ஸத்வித்யையில் செய்யப்பட்டிருக்கும் ப்ரதிஜ்ஞை அது வைசேஷிக மதத்திற்கு அநுகுணமன்று காரண வஸ்துவைக் காட்டிலும் கார்ய வஸ்து வேறு பட்டதென்பதன்றோ அவர்களுடைய கொள்கை? அப்பொழுது காரண வஸ்துவை அறிந்தால் கார்ய வஸ்துவும் அதனாலேயே அறியப்படுகின்றது என்பது அநுபபந்நம் ஆகையால் ப்ரதிஜ்ஞாதமான அர்த்தத்திற்கு வைசேஷிக மதத்தின் நிராஸம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம்' என்பதே.

நிமித்தஸமவாய்யஸமவாயி ப்ரப்ருதிபி: — வைசேஷிகர்களுடைய மத ப்ரகாரம், காரணங்கள் மூன்று வகைப்படும். அவை நிமித்த காரணம், ஸமவாயி காரணம், அஸமவாயி காரணம் இவைகளின் லக்ஷணங்கள் இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதங்களாகையால் அவைகளை விவரிக்காமல் விட்டு விடுகிறோம்.

ஸௌக்ஷ்ம்ய வஸ்த்வ ந்யாயாத்ய வ்யவஹாராந்தராநர்ஹ ரூபவாதக்ஸ்வாத்,
த்ரவ்யாந்தராநுபலப்தேஶ்ச' இதி காரணமேவாவஸ்தாந்தராபந்நம் கார்ய
மித்யுச்யத இத்யுக்தம் ।

௩௩ 'நிர்விஶேஷ ஸந்மாத்ரமேவ ஸத்யமந்யத் ஸர்வம் மித்யா' இதி
ஸந்ஷ: க்ரியதே ; யதாஹி—ஸதமேவ இதமக்ரே ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்

படி மறுக்கக்கூடும்? எனனில், இரண்டு காரணங்களால மறுக்கக்கூடும் என்று நாம் சொலவோம.—(1) 'உன்னுல் வேறொரு தரவயம் என்று அங்கீகரிககபபடும் தரவயம் காரணதரவயமே. இரண்டுமொன்று, காரணதரவயமே வேறொரு அவஸ்தையை அடைந்து மற்றொரு பெயர் மற்றொரு வயவஹாரம இவைகளை அடைகின்றது' என்று உபபாதிக்கக்கூடும், (2) நீ சொலவது போல வேறொரு தரவயம புதிதாகத் தெனபடவுமிலலை. ஆகையால், காரண தரவயமே மற்றொரு அவஸ்தையுடன கூடியதாகக் கொண்டு காரயதரவயமென்று சொலலபபடுகின்றது எனபதே ஸித்தாந்தம

௩௩........உக்தம்—இவவிடததில சிலர் ஒரு ஆக்ஷேபம செயயலாம அதாவது—'ஸாவமும அபாரமாாத்திகம என்று வாதிபபவாகளின மததநதைக் கணடிக்கும பொருட்டே இநத "ஸதேவ" இதயாதி வாகயஙகள பரவருததிககின்றன. பரஹ

உபபாதகக்ஸ்வாத் த்ரவ்யாந்தரோபலப்தேஶ்ச—இநத இரண்டு பதஙகளுககுப் பிறகு 'த்ரவ்யாந்தரம் நிரஸ்யதே' (வேறுபடட தரவயம எனபது மறுககப் படுகின்றது) எனபதை அநவயததிறகாகச் சோததுக்கொள்ள வேணடும்.

௩௩—'ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்' இதயாதியால், காரய தரவயஙகளெலலாம அபரமாாததஙகளென்றும், காரய தரவயஙகள காரண தரவயஙகளாக காட்டிலும வேறு படடவைகளென்றும சொலலும வைசேஷிகாகளின மதம நிரஸநம் செயயபபடுகிற தெனபது ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய அபிப்ராயம ஸத் விதயையில உபகரமததில காணபபடும வாக்யஙகளுடைய ஸவாரஸயததின் ஆநுகுணயமே இநத அபிப்ராயததிறகு முக்யமான காரணம், பரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள 'ஒன்றின விஜ்ஞாநததால ஸாவததின விஜ்ஞாநம ஏறபடுகின்றது' என்னும் அாதததின உபபாதநததிறகு அநதரஙகமாகவும் இநத அபிப்ராயமே அபேக்ஷிதமாக இருககின்றது இபபடி இருகக ஸ்ரீ சஙகராசாரயா, இநத அஸதகாரய வாததததால சூநய வாதிகளாகிற மாத்யமிகாகளுடைய மதமே நிரஸநம செயயபபடுகின்றதென்று வயாக்யாநம செயதிருககிறார். அநத வயாக்யாநம ஸஙகதமன்று எனபதை ஸ்ரீ பாஷயகாரா இவவிடத்தில உபபாதிககிறார்.

ஸ்ரீ சஙகராசாரயருடைய விவரணமாவது—'சித் ரூபமான வஸது ஒன்றே உணடு எனபதும், அநத வஸது அவிதயையால மறைககபபடடு ஜகத் ரூபமாகத் தோன்றுகின்றது எனபதும், அநத வஸதுவைத தவிரதது வேறு வஸது ஒன்றும

ஆச்ரிதம் ப்ரஹ்ம தேநைவ விவர்த்ததே இதி ஸ்வாவித்யாச்ரயத்வாய மூலகாரணம் ஸத்யமித்யப்யுபகந்தவ்யம்’ இத்யாக்ஷேபஸ்ய வாத நிராஸ: । நைத

மம் என்பது அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜகத் ரூபமாகக் காணப்படு கின்றது என்று சொல்வது உபபந்நமாவதற்கு, அவித்யையால் ஆச்ரயிக்கப்படும் மூலகார ணம் பரமார்த்தமான வஸ்துவாகவே இருத்தல் வேண்டும், அப்படிக் கில்லாவிட்டால், நிர திஷ்டாந ப்ரம்ம ஸம்பவிக்கும். அது ஸம்பவிக்கக் கூடாதன்றோ? ஸாவமும் அபார மார்த்திகம் என்று சொல்பவர் மதத்தில் அது நேர்கின்றதாதலால் இவ்விடத்தில் அந்த அஸத்கார்ய வாதம் நிரஸிக்கப்படுகின்றது’. இதுதான் ஆக்ஷேபம், இது நில்லே பெறாது. ஸா

இல்லை என்பதும் ச்ருதியின் தாத்பர்யம். அந்தத் தாத்பர்யத்தையே இந்த ஸத் வித்யா வாக்யங்கள் வெளியிடுகின்றன. மாத்யமிகர்களுடைய மதம், காரண வஸ்து உள்பட எல்லாம் க்ஷணிகம் என்பதாதலால், அந்த மதத்தை ச்ருதி வாக்யம் இவ் விடத்தில் நிரஸிக்கப் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது எப்படி நிரஸிக்கின்றதென்றால்— அவித்யை என்பது பரமார்த்தமான ஒரு வஸ்துவை ஆச்ரயித்தே ப்ரபஞ்ச மாகிற இந்த ப்ரமத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமாதலால், அப்படிப் பரமார்த்தமான ஒரு வித வஸ்துவையும் ஒத்துக்கொள்ளாத மாத்யமிகர்களுடைய மதம் ஆதரிக்கத்தகுந்த தன்று என்பதே. அதாவது—மாத்யமிகர்களுடைய மதத்தில் கார்ய வஸ்து போல அதிஷ்டானமும் அபரமார்த்தமாக இருக்கிறபடியால் ப்ரம்ம என்பதே ஸம்பவிக்கமாட் டாது என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட நிரதிஷ்டாந ப்ரமத்தின் அஸம்ப வத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காகவே இந்த அஸத் கார்ய வாதம் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டு நிரஸிக்கப்படுகின்றது.’ இதுதான் ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய வ்யாக்யானம்.

நைதத்ஸாம—மாத்யமிகர்களுடைய மதத்தின் நிரஸநம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு இஷ்டமேயானாலும், அது ப்ரகரணத்திற்கு அஸங்கத மென்பதே அவருடைய அபிப்ராயம். ‘ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகின்றது’ என்பது ஸத் வித்யையில் ப்ரதி ஜ்ஞாதமான அர்த்தம். ‘முதலில் அஸத்தாகவே இந்த ப்ரபஞ்சம் இருந்தது, பிறகுதான் ப்ரபஞ்சத்திற்கு உத்பத்தி ஏற்பட்டது’ என்று சொல்லும் வைசேஷிகர்களுடைய மதத் தில் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை அந்வயிக்கமாட்டாதாகையால், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின் ஸமர்த்தநத் திற்கு அந்த வைசேஷிக மத நிராஸம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம், ஆகையால் அந்த மதமே இந்த ப்ரகரணத்தில் நிரஸிக்கப்பட வேண்டும். மாத்யமிகர்களோ வென்றால், ‘முதலி லும் எல்லாம் சூந்யம், பிறகும் எல்லாம் சூந்யம்’ என்று சொல்லுகிறபடியால், அவர்களு டைய மதத்தில் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை அந்வயிக்கமாட்டாது என்பது இல்லை, ஆகையால் அவர்களுடைய மதத்தின் நிராஸம் இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின் ஸமர்த்தநத்திற்கு அநபேக்ஷி தம். ‘மாத்யமிகர்களுடைய மதமே இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப்படுகின்றது’ என்று சொல் லும் அத்வைதிகளுடைய வ்யாக்யானம் அஸங்கதம் என்று சொல்வதற்கு இது முக்ய ஹேது. இன்னும் ஒரு ஹேது உண்டு. ஸத் வித்யையில், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையை உப பாதிக்கும் பொருட்டு உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள “யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந

ஜெவழ । ஸாக விஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தௌ ச ஸத்கார்யவாதபக்ஷ ஏவ ப்ரஸக்த்யர்த்தௌ । ஸர்வத்வே நிரதிஷ்டாந ப்ரமாஸம்பவஸ்ய ச மாத்யமிகவாதத்வாத் । யஸ்ய ஹி ஜெதநமத ஜொஷ:

வமும அபாரமார்த்திகம் என்று வாதிப்பவர்களுக்கு இவ்விடத்தில் ப்ரஸக்தியே இல்லை ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகும் என்னும் ப்ரதிஜ்ஞையும் ம்ருத் பிண்டம் முதலான த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஸத்கார்ய வாத ஸம்பந்தமாகவே ப்ரஸ்துதமாயிருக்கிறபடியால், அதற்கு உபயோகியாக வைசேஷிகர்களின் அஸத்கார்யவாதம் நிரஸநம் செய்யப்பட வேண்டுமே தவிர, அப்ரஸக்தமான மற்றொரு வாதத்தின் நிரஸநம் செய்யப்படு

ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்'' (மண்பிண்டத்தை அறிந்தால், அதன் விகாரமாயுள்ள குடம் முதலானது அறியப்படுவதுபோல்) என்னும் த்ருஷ்டாந்தம், கார்யம் பரமார்த்தமாயிருப்பதுடன் காரணமும் பரமார்த்தம் என்பதைக் குறிக்கின்றது. கார்யத்தைப் பரமார்த்தமென்று ஒத்துக்கொண்டு காரணத்தை அபரமார்த்தமென்று சொல்லும் வைசேஷிகர்களுடைய மதத்திற்கு இந்த த்ருஷ்டாந்தம் அநந்விதம் ஆகையால் அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தின் ஸமர்த்தநத்திற்கும் இவர்களுடைய மத நிரஸநம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம். 'கார்யம் காரணம் இவை இரண்டும் அபரமார்த்தம்' என்று சொல்லும் மாத்யமிகர்களுடைய மதத்திற்கு இந்த த்ருஷ்டாந்தம் பொருந்துமா பொருந்தாதா என்று விசாரிக்கப் ப்ரஸக்தியே இல்லையாகையால் அவர்களுடைய மத நிராஸம் இவ்விடத்தில் அநபேக்ஷிதமே. இந்த இரண்டு ஹேதுக்களும், "ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தௌ ச ஸத்கார்யவாதபக்ஷ ஏவ ப்ரஸக்த்யர்த்தௌ" என்னும் வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸர்வத்வே நிரதிஷ்டாந ப்ரமாஸம்பவஸ்ய ச மாத்யமிகவாதத்வாத்— 'மாத்யமிக மத நிராஸம் செய்யப்படுகின்றது' என்பதற்கு அத்வைதிகளால் சொல்லப்படும் ஹேது, 'ப்ரமம் ஏற்படுவதற்கு, அதிஷ்டானம் பரமார்த்தமாக இருக்கவேண்டும்; மாத்யமிகர்களுடைய மதத்தில் அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாகையால், அவர்களுடைய மதப்படி நிரதிஷ்டாந ப்ரமம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது, அது அநிஷ்டம்' என்பதன்றோ? முதலில், இந்த வாதம் யுக்தியுக்தமாக இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும், அது ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்ததன்று என்றே சொல்லவேண்டும். இரண்டாவது, 'த்ரஷ்டா (பார்க்கிறவன்) பொய், தோஷம் பொய், தர்சநம் பொய்; இவையெல்லாம் பொய்யாக இருந்தபோதிலும் ப்ரமம் ஸம்பவிக்கக்கூடும்' என்று அத்வைதிகள் ஒத்துக்கொள்ளுகையில், ஆச்ரயமும் பொய்யாக இருந்தால் ப்ரமம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதோ என்று பயப்படுவதற்குக் காரணமொன்றுமில்லை. ப்ரம ஹேதுக்களான ஸாமக்ரிகளுள் சில பொய்யாக இருக்கலாம், அதிஷ்டானம் மாத்ரம் ஸத்யமாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வதற்கு விநிகமகம் ஒன்றுமில்லை. இதுதான் மாத்யமிகவாதத்வாத் என்பதன் தாத்பர்யம். ஆகையால், மாத்யமிகர்களுடைய மதமே இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப்படுகின்றது என்பதற்கு நீங்கள் சொல்வது ஹேதுவாகமாட்டாது என்பது தான். இந்த ஆசயத்தைத் தான்

ஸாக்ஷிணோ தோஷாஶ்ரயத்வம் ச ஸாக்ஷிகம், தஸ்ய ஸாக்ஷிக தோஷேண த்ருஷ்டஸ்ய ஸ்வஸாக்ஷிக கந்தர்வநகராதி துல்யம் ஏவ ஸ்யாத்; யஸ்ய து தோஷஸ்யாஸாக்ஷிகோ தோஷாஶ்ரயத்வம் அஸாக்ஷி

கின்றது என்று சொல்வது உபபந்நமாகாது. (நிரதிஷ்டாந ப்ரமம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பதை ஜ்ஞாபிப்பது இவ்விடத்தில் அஸங்கதம்). தவிரவும், அதிஷ்டாநம் அபரமார்த்தமாக இருந்தால் உங்களுடைய மதத்தின்படி அந்த ப்ரமத்தின் அஸம்பவத்தை உபபாதிப்பது சரமம் (அதாவது, அந்த ப்ரமம் ஸம்பவியாமற் போய்விடும்) என்பதும் இல்லை. ஏனென்றால், எவனுடைய மதத்தில், சேதநனிடத்தில் இருக்கும்

"யஸ்ய ஹி.........நிரதிஷ்டாந ப்ரமாஸம்பவ:" என்னும் வாக்யங்களால் உபபாதிக்கிறார்

கந்தர்வநகரம்—அஸத் வஸ்து விஷயகமான ப்ரமம். இல்லாத வஸ்து இருப்பது போலத் தோன்றினால் அந்தத் தோற்றத்தைக் கந்தர்வ நகரமென்று சொல்வார்கள்.

ஶோதகவாக்யேஷு—இப்படி ஸத் வித்யா வாக்யங்களில், விசேஷங்களை நிஷேதிக்கும் சப்தம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை என்பதை நிரூபித்து விட்டு, இன்னும் வேறு எந்த சுருதி வாக்யங்களை விசேஷ நிஷேத பரங்களென்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்களோ அவைகளுக்கும் பேத நிஷேத பரத்வம் இல்லை என்பதை உபபாதிப்பதற்காக சுருதியில் காணப்படும் சோதக வாக்யங்களைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். 'ஶோதகவாக்யம்' என்பதன் பொருளை 29, 66-வது பக்கங்களில் காண்க

ஸாமாநாதிகரண்ய வ்யுத்பத்தி......... ஏகார்த்தாவபோதநம்—ஸாமாநாதிகரண்யம் என்றால் என்ன என்பதை 80, 81-வது பக்கங்களில் காண்க.

ஸத்வித்யா வாக்யங்கள் முதலான காரண வாக்யங்களிலும், ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் முதலான சோதக வாக்யங்களிலும் ஒன்றிலும் விசேஷ நிஷேத பரமான சப்தமொன்றும் காணப்படவில்லை என்பதை நிரூபித்த பிறகு, ஒருகால் அத்வைதிகள் 'ஸத்வித்யா முதலானவைகளில் பேத நிஷேத பரத்வம் வ்யக்தமாகத் தெரியவில்லை. பேத நிஷேதத்தை வ்யக்தமாகச் சொல்லும் வேறு சுருதி வாக்யங்கள் இருக்கின்றன' என்று சொல்வார்களோ வென்று சங்கித்து, அப்படி பேத நிஷேதத்தை வ்யக்தமாகச் சொல்வது போலக் காணப்படும் சில சுருதி வாக்யங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவைகளின் அர்த்தத்தைப் பரிசோதிக்கிறார். அப்படி இரண்டு வாக்யங்களே இவ்விடத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றன.

"அதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி"—இந்த வாக்யம் ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் நாலாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாவது ப்ராஹ்மணத்தில் காணப்படுகின்றது. அதன் ப்ரகரணத்தை முதலில் தெரிந்துகொள்வோம். அவ்விடத்தில் சுருதி,

மாயிகம், [illegible] [illegible] ஸர்வ
த்வேஷு ந நிரவதிகாநந்தஸம்பவ: । ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யேஷ்வபி
'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' 'ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம' இத்யாதிஷு ஸாக்ஷா

தோஷ ஸம்பந்தமும் தோஷம் ஆச்ரயித்திருப்பதும் பாரமார்த்திகமோ, அவனுடைய மதத்தில், பாரமார்த்திகமான தோஷத்துடன் கூடினவனுக்கு அபாரமார்த்திகங்களா யுள்ள கந்தர்வ நகரம் முதலிய ப்ரமங்களின் தர்சநம் உபபந்நமாகும், எவனுடைய மதத்தில் தோஷ ஸம்பந்தமும் அபாரமார்த்திகமோ தோஷம் ஆச்ரயித்திருப்பதும் அபார மார்த்திகமோ அவனுடைய மதத்திலும் ஆச்ரயம் அபாரமார்த்திகமா யிருந்தபோதிலும் அம் மாதிரியான ப்ரம தர்சநம் உபபந்நமாகக் கூடுமாகையால், உங்களுடைய மதத்தில் நிரதிஷ

"த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தஞ் சாமூர்த்தஞ்ச"

(ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு சரீரங்கள், அவைகளுள் ஒன்று கடிநம், மற்றொன்று கடிந மல்லாதது) என்று ஆரம்பித்து,

"ததேதந்மூர்த்தம்"

(கடிநமான ரூபமாவது) என்று மூர்த்த ரூபத்தின் லக்ஷணத்தையும்,

"அமூர்த்தம்"

(அகடிநமான ரூபமாவது) என்று அமூர்த்தத்தின் லக்ஷணத்தையும் விஸ்தாரமாக உபபா தித்து விட்டு, மற்றும் சில வாக்யங்களால் மூர்த்தா மூர்த்த ப்ரஹ்மோபாஸந சிந்தா ப்ரகாரத் தைப் பற்றிப் பேசின பிறகு,

"அதாத ஆதேசோ நேதி நேதி"

என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லுகின்றது. இதன் பொருள் —இவ்விடத்திற் செய் யப்படும் உபதேசம் என்னவென்றால், இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று என்பது தான் அதாவது—மூர்த்தா மூர்த்தாத்மகமான இரண்டு சரீரங்கள்ப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்று சொல்வதால் 'இவ்வளவு' என்னும் ஒருவித பரிச்சேதம் ப்ரஹ்மத்திற் குச் சொல்லப்பட்டது போல ஆயிற்று, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பரிச்சேதத்தையும் அது உடையதன்று என்பது தாத்பர்யம் அம்மாதிரியான சரீரங்களுடன் கூடி யிருப் பதால் உண்டாகக்கூடிய எவ்வித பரிச்சேதமும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்பது கருத்து. இந்த அர்த்தமே ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்தது அத்வைதிகள் சொல் வது போல, 'நேதி நேதி' (இப்படிப் பட்டதன்று இப்படிப் பட்டதன்று) என்னும் வாக்யத்திற்கு, 'ப்ரபஞ்சமே இல்லை' என்று அர்த்தம் கொள்வது ப்ரகரணத்திற்கு அநு குணமன்று. தவிரவும், இந்த வாக்யத்திற்குப் பிறகு அந்த ச்ருதியிலேயே,

நாயிகரணஸ்ய வ்யாக்த்தி விஷயநேகூரமணவிஶிஷெகாயஉராவபொாயநு உவிரஷீதி ஸவஉமண விஶிஷ்டம் ப்ரஹ்மாஹியீயத ஜதி வசிவஉஜெ வொக்தும் ।

டாந ப்ரமததின அஸமபவம தருபபாதமே. "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்" "ஆநந்தொ ப்ரஹ்ம" எனபவை முதலான சோதக வாகயஙகளாலும ஸமஸத கலயாண குண விசிஷடமாகவே பரஹமம பரதிபாதிககபபடடிருககினறது எனபதைக கீழே விவரிததிருககிறோம. ஸாமா நாதிகரணயததின சரியான அாததம எனனவெனறும, அதைச சரிவரத தெரிநது

" ந ஹ்யேதஸ்மாதிதிநேத்யந்யத்பரமஸ்தி "

எனனும வாகயமும காணபபடுகினறது இதன பொருள.—ஜதி 'நேதி' (ப்ரஹ்ம வ்யதிரிக்தம், தஸ்மாத்) ஸதஸ்மாதந்யத் (வஸ்து) பரம் ந ஹ்யஸ்தி-கீழச சொலலியிருககிறபடி 'இபபடிப பட்டதனறு' எனறு யாதொரு பரஹ் மம ப்ரதிபாதிககபபடடிருககினறதோ அதைககாட்டிலும வேறொரு உதகருஷட மான வஸது இலலை 'அந்யத் பரம் நாஸ்தி' (வேறொரு உதக்ருஷடமான வஸது இல்லை) என்று சொல்வதறகுப பதிலாக 'அந்யத் நாஸ்தி' வேறொரு வஸது இலலை) எனறு மாதரம சொலலியிருககும பக்ஷததில பரஹமததைக காடடிலும பிநநமான மறறைப பொருளெலலாம நிஷேதம செயயபபடுகினறது எனறு சொலலககூடும. அப படிச் சொலலவிலலையே இநத வாகயததின பிறகும,

" அத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்—ப்ராணா வை
ஸத்யம், தேஷாமேஷ ஸத்யம்"

எனறொரு வாகயததைச சொலலி அநத பரகரணம முடிகின்றது இதன் பொருள —ப்ராணா வை ஸத்யம்—பராணனகள எனறு சொலலபபடும ஜீவன் கள பரகருதியைபபோல எவவித ஸவரூப விகார மறறவை யானதால ஸதயம, எனறு சொலலப்படுகினறன, ஏஷ தேஷாமேவ ஸத்யம்—பரமாதமா, அநத ஜீவன களைபபோல ஜஞாநததின ஸஙகோச ரூபமான விகாரமறற தாதலால, அவைகளைக காட் டிலும ஸதயம எனறு சொலலபபடுகினறது, அத ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் (இத்யஸ்ய) நாமதேயம்—ஆகையால இநதப பரமாதமாவுககு 'ஸதயததுககும ஸதயம' எனறு பெயா வழஙகுகினறது. இநத வாகயததால ப்ரஹ்மததிறகு ஸதயதவம முதலிய குணங களும பரதிபாதிககப படுகினறன. இபபடி இருககையில "நேதி நேதி" எனபதால ஸமஸத பேதஙகளும நிஷேதிககப படுகினறன என று எபபடிச சொலலககூடும ?

ப்ரஹ்மணோ ரூபவத்தயா ப்ரக்ருதம் ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபம் ப்ரபஞ்சம் ப்ரதிஷித்ய—இநத சருதி, முதலில, 'மூர்ததாமூரததமான ப்ரபஞசம முழுவதும ப்ரஹமத

“ அதாத ஆதேசோ நேதி நேதி ” இதி பஹுதா நிஷேதோ உபதிஷ்ட இதி சேத், கிமத்ர நிஷித்யத இதி வக்தவ்யம் । “ த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தஞ்சைவ அமூர்த்தஞ்ச ” இதி மூர்த்தாமூர்த்தாத்மக: ப்ரபஞ்ச: ஸர்வோऽபி நிஷித்யத இதி சேத் ப்ரஹ்மணோ ரூபதயா ப்ரஜ்ஞாதம் ஸர்வம் ரூபதயோபதிஷ்டஸ்ய பாதஸ்தைவ நிஷேதானுபபத்தே:, “ ப்ரக்ஷாளநாத்தி பங்கஸ்ய தூராதஸ்பர்ஶநம் வரம் ”

கொண்டால ஒரே வஸது ,கு அநேக குணஙகளுடன கூடியிருககும தனமை விருதத மனறெனறும ஈவவிடததில விவககப்படடிருககினறது

“ அத ”.........உபதிஷ்டே—“ அதாத ஆதேசோ நேதி நேதி ” (உபதேசம செயயப்படுகினறது , அது எனன வெனறால, இவவிதம இலலை இவவிதம் இலலை எனபதுதான) எனனும வாககியததில பஹுவாக நிஷேதம காணபபடுகினறதே எனனில, இவவிடததில நிஷேதிககபபடுவது எனன ? எனபதைச் சொலல வேணடும “ த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தஞ்சாமூர்த்தஞ்ச ” (ப்ரஹ்மததுக்கு இரணடு சரீரஙகள பரஸிததஙகள, கடினமா யிருபபதொனறு, கடினமிலலாமல இருபபதொனறு) எனனும வாககியததால கடினமான பொருளகள கடினமிலலாத பொருளகள ஆகிய இவைகளை ஸவரூபமாகவுடைய பரபஞசம முழுவதுமே நிஷேதிக கபபடுகினறது எனனில, அது யுகதமாக மாடடாது ஏனெனறால, இது வரையில அறியபபடாமல இருநத ‘ பரபஞசம முழுவதும பரஹ்மததின ரூபம ’ எனனும விஷயததை முதலில் உபதேசிததுவிட்டு, மறுபடியும அதை நிஷேதிப்பது எனபது எப்படி யுக்தமாகும? சேற்றைப பூசிககொணடு பிறகு அதை அலமபுவதைககாட்டிலும சேறறைத

திற்குச் சரீரம்’ எனறு உபதேசிததுவிட்டு, உடனே அநத பரபஞசததையே அது நிஷேதிககினறது எனறு சொலவது யுக்தமாகமாடடாது அபபடி நிஷேதிததால ச்ருதியின வாரததை நமபிககைககுப பாததிரமாகாமல போக பரஸஙகிககும , நிஷேத வாககியமும அபரமாணமாக பரஸஙகிககும. அது அநிஷடமனறோ ? பரபஞசம எலலாருககும தெரிநத வஸதுவானாலும, ‘அநத பரபஞசம பரஹமததிற்குச் சரீரம்’ எனனும் விஷயம், எலலாருககும தெரிநததனறு , அபபடி அறியபபடாமல இருககும விஷயததையே இவவிடததில சருதி உபதேசிககினறது எனபதை ‘ப்ரஜ்ஞாதம்’ எனனும சபதம விளககுகினறது. அபபடி உபதேசிக்கபபடும விஷயம நிஷேதார்ஹமாகக கூடாது எனபது குறிபபு.

“ ப்ரக்ஷாளநாத்தி பங்கஸ்ய......”—இபபடி முதலில உபதேசிததுப் பிறகு நிஷேதிபபதன அநுபபததியைக் காணபிகக இநதப புராண வசநம இவவிடததில சொலலபபடுகினறது. இதன பொருள—‘சேறறைப் பூசிககொணடு அலம்புவதைக் காட்டிலும், சேற்றைத தொடாமல இருப்பது ச்லாக்யமனறோ? ’ எனபது.

இதி ந்யாயாத்। கதம் தர்ஹி நிஷேத வாக்யாநாம்? ஸூத்ரகார: ஸ்வயமேவ வததி "ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி ததோ ப்ரவீதி ச பூய:" இதி। உத்தரத்ர "அத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ப்ராணா வை ஸத்யம் தேஷாமேஷ ஸத்யம்" இதி ஸத்யாதிகுணகணஸ்ய ப்ரதிபாதிதத்வாத் 'யதேவ ப்ரக்ருதைதாவந்மாத்ரம் ந பவதி ப்ரஹ்ம' இதி ப்ரஹ்மணஸ்தாவந்மாத்ரதா ப்ரதிஷித்யத இதி ஸூத்ரார்த:। "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" இத்யாதிநா நாநாத்வப்ரதிஷேத ஏவ க்ரியத இதி சேத், அத்ராப்யுத்தரத்ர "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:"

தொடாமலிருப்பதே சலாக்யம். அதுபோல புதிதாக ஒன்றை உபதேசம் செய்துவிட்டு, பிறகு அது பொய் என்று நிஷேதிப்பதைக் காட்டிலும் உபதேசம் செய்யாமலிருப்பதே ச்லாக்யமாகு மன்றோ? ஆனால் இவ்விடத்தில் சொன்னப்படும் நிஷேத வாக்யத்தின் அர்த்தமென்ன? என்று கேட்டால், அதற்கு ஸமாதானத்தை ஸூத்ரகாரரே "ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி ததோ ப்ரவீதி ச பூய:" (ப்ரஹ்மம் என்பது கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அளவுடன் கூடியது அன்று என்று அந்த அளவு மாத்ரத்தை சருதி நிஷேதிக்கின்றது) என்று சொல்லி இருக்கிறார். ஏனென்றால், இந்த நிஷேதம் செய்த பிறகும், சருதி, "அத நாமதேயம்" இத்யாதியான வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யம் முதலான அநேக குண கணங்களைச் சொல்லுகின்றதன்றோ? "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" என்பது முதலான வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நாநாவாக (பல வகைப்பட்டதாக) இருக்கும் தன்மை நிஷேதிக்கப் படுகின்றதே என்னில், இவ்விடத்திலும்

ஸூத்ரகார:—ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரர். ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி ததோ ப்ரவீதி ச பூய:" என்பது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் 3-வது அத்யாயம் 2-வது பாதம் 21-வது ஸூத்ரம். இதன் பொருள் — ப்ரக்ருதை:— 'ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு ரூபங்கள்' என்பது முதலான வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிதங்களாயுள்ள ரூபங்களால், ஏதாவத்த்வம்— பாதொரு பரிச்சிந்நத்வ லக்ஷணமான ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரஸங்கிக்குமோ அந்த ப்ரகாரத்தையன்றோ, ப்ரதிஷேததி ஹி— 'இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று' என்னும் வாக்யம் நிஷேதிக்கின்றது? தத:— அந்தக் காரணத்தினாலேயே, பூயோ ப்ரவீதி ச— அப்படி நிஷேதித்த பிறகும், மறுபடியும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யத்வம் முதலான குணத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஆகையால 'நேதி நேதி' என்பது ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸவிசேஷத்தன்மையை நிஷேதிக்கவில்லை, ப்ரஸ்துதமான பரிச்சேதத்தை மாத்ரம் நிஷேதிக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும்.

இதி ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய ப்ரதிபாதநாத் சேதநாசேதந ஸர்வவஸ்துஶரீர ஸம்ஸ்தாந இதி ஸர்வப்ரகாரஸம்ஸ்தித: ஸர்வேஶ்வர: ஸ ஏக ஏவேதி தத்ப்ரத்யநீக ப்ரஹ்மாத்மக நாநாத்வம் ப்ரதிஷித்தம்,

---

அந்த நிஷேதம் உங்களுக்கு அபிமதமானதைப் பற்றியதன்று, ஏனென்றால் மேலே காணப்படும் "ஸர்வஸ்ய வஶீ" என்பது முதலான வாக்யத்தில் 'ப்ரஹ்மம் என்பது ஸத்ய ஸங்கல்பமான வஸ்து, அது ஸர்வத்துக்கும் ஈச்வரன்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அதாவது, சேதந அசேதந வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றையும் அந்த ஈச்வரன் ஒருவனே சாஸனம் செய்து கொண்டும் தரித்துக் கொண்டும் நியமனம் செய்து கொண்டும் இம்மாதிரி ஸர்வ ப்ரகாரங்களாலும் அவைகளைத் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், இவ்விடத்தில் நிஷேதிக்கப்படும்

"நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந"—இந்த வாக்யமும் ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் 6-வது அத்யாயத்தில் காணப்படுகின்றது. இதன் பொருள்.—இஹ—இந்த ப்ரஹ்மத்தில் [அதாவது—"மநஸைவாநுத்ரஷ்டவ்யம்" என்று ஸாக்ஷாத்தாகாரத்திற்குத் துல்யமான த்யானத்தால் பார்க்கப்பட வேண்டிய வஸ்து என்று நிர்தேசிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்], கிஞ்சந நாநா—ஸ்வல்ப நாநாத்வம் கூட [நாநாத்வம் என்பதற்கு பேதம் என்பது பொருள்], நாஸ்தி—இல்லை. இந்த வாக்யத்தால் பேதம் நிஷேதிக்கப்படுகின்றதோ என்று சங்கிக்கிறார்.

அநந்தரவாக்யம்—"நேதி நேதி" என்னும் விஷயத்திற்போல, இவ்விடத்திலும், இதற்கு மேல் வரும் வாக்யம், இந்த வாக்யத்தால் என்ன நிஷேதிக்கப்படுகின்றது என்பதை விளக்குகின்றது. மேல்வரும் வாக்யம் என்னவென்றால்:

"ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந: ஸர்வஸ்யாதிபதி:"

என்பதுதான். இந்த வாக்யம் முமுக்ஷுவினால் உபாஸிக்கத் தகுந்த ப்ரஹ்மத்தை விளக்குகின்றது. இதன் பொருள்.— ஸர்வஸ்ய வஶீ—மற்ற எல்லாரையும் தன் வசத்தில் உடையவன் (ஸர்வே ப்ராணா யஸ்ய வஶே வர்தந்தே ஸ வஶீ), ஸர்வஸ்யேஶாந:—எல்லாரையும் நியமிக்கிறவன், ஸர்வஸ்யாதிபதி:—எல்லாருக்கும் சேஷியாக இருக்கிறவன். இப்படிச் சொல்வது ஸத்ய காமத்வம் முதலான அபஹத பாப்மத்வம் பர்யந்தமான ஸகல ஸத்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வேச்வரத்வம் சொல்லப்படுகிறபடியால், 'ஈச்வரன் சேதநாசேதந ரூபங்

ந ஸமஸ்திதம் । ஸர்வஶரீரத்வம் ப்ரஹ்மண: ச்ருதிஷு உபயோ ஸ்திதமிதி ந க்வாபி ப்ரஹ்மண: ஸவிசேஷத்வநிஷேதக: கோऽபி சப்தோ த்ருச்யதே ।

॥ இதி ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநபக்ஷஸ்ய ச்ருதிவிருத்தத்வம் ॥

ஸ்ரீ:

॥ ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநபக்ஷஸ்ய ந்யாயவிருத்தத்வம் ॥

ஸுவி அ ‘ நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரஹ்ம, தச்ச அவித்யாதிரோ

விஷயமானது, ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இலலாமலஇருப்பதன நாநாதவமே(அதாவது, ஒரு வஸதுவும ப்ரஹ்மததை ஆதமாவாக உடைததா யிராமல இலலை எனறு சொனன தாயிறறு). இமமாதிரியான சருதிக ளெலலாவற்றிலும இநத அாததமே சொலலப படு கின்றதே தவிர, ஒரிடததிலாவது ‘பரஹமம் விசேஷஙகளுடன கூடியது’ எனற நிஷேதிககும் சபதமொனறும காணப்படவில்லை. ப்ரஹமாஜஞாந பக்ஷததின ச்ருதி விரோத தாசகம முற்றிறறு

ஸுவி அ....... ...அநிர்வசநீய ஸங— ‘ப்ரஹமம, எவவித விசேஷமு மற்ற கேவலம ஜஞாந மாதரம , அது, அவிதயையினல திரோதாநம செயயப்பட்ட ஸ்வ ரூபததை உடையதாய, தன்னிடததிலேயே பலவகைப்பட்ட வஸதுககளைப் பாாக்கினறது’

களான ஸாவ வஸதுககளையும் சரீரமாக உடையவன, அவனை ஆதமாவாக உடைததாயிரா மல் இருக்கும வஸ்துவே இல்லை’ எனறு சொன்னதாயிற்று. ஆகையால, “ நேஹநா நாஸ்தி கிஞ்சந”எனபதால் நிஷேதிககபபடும நாநாதவம, ப்ரஹமாதமக மல்லாத நாநாத வத்தையே குறிககின்றது என்று நாம ப்ரகரணததைக கொண்டு தாதபாயத்தை நிச்ச யிக்க வேணடும. அதவைதிகளாற சொலலபபடும விசேஷ நிஷேதததை அர்ததமாகச் சொல்வது உததர வாக்யமாகிற ‘‘ ஸர்வஸ்ய வசீ ’’ இதயாதியான வாகயததிற்கு அநுகுணமன்று.

ஸுவி அ—க்ரநதாரம்பததில, “ ஸகலம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம் ” என்னும் ச்லோகததில, “ ச்ருதிந்யாயவிருத்தம் ” எனனும பதததால், பர பக்ஷஙகளெலலாம

ஹிதஸ்வரூபமேவம் ஸ்வமதநாநாத்வம் வபுஷ்தி' உத்யுக்தோ ந வ்யதே।

என்று சொலவது நயாயததிறகும ஒததததனறு. ‘திரோதாநம் செயவது’ என்பதற்கு ‘பரகாசததை மறைப்பது’ எனபது பொருள. நீஙகள, ‘பரஹமததின ஸவரூபம் ஒனறு,

---

ச்ருதிகளும் நயாயததிறகும விருததஙகள எனபது ஸூசிபபிக்கப்பட்டது. அமமாதிரி அவவிடததில ஸூசிப்பிததுவிட்டு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா, முதலில அநதப் பர பக்ஷஙகளுள் சாஙகர பக்ஷததை எடுததுககொணடு, அதன சருதயபேததவததை, “ தத் த்வமஸி வாக்யஸ்ய ” எனபது முதல “ ஸ்வோ உபாஸ்யதே ” எனபது வரையிலான கரநதததால நிருபிததாா. இப்போது, அநதப் பக்ஷததின நயாயாபேததவத்தை நிரூபிகக உபகரமிக்கிறாா.

இவவிடததிற சொலலபபடும நயாய விரோதமெனன வெனறால, அநதச சாங்கர பக்ஷததில் வயாஹதாாததம சொலலபபடுகின்றது என்பதுதான அதாவது, முனனுககுப் பின விரோதம் தெனபடுகினறது எனறு சொனனதாயிற்று. பரஹமததை ஜஞாந ஸவரூப மெனறும் அநத ஜஞாநம ஸவயம பரகாச மெனறும அது நிதயமெனறும முதலிற் சொலலிவிட்டு, பிறகு, அதறகு அவிதயையால திரோதாநம ஏற்படுகின்ற தெனறும அவாகள சொலலுகிறாாகள். ப்ரகாசததிற்குத திரோதாநம ஏறபட்டால் அது அமமாதிரி திரோதாநததை அடையுஙகாலததில ஸவயம ப்ரகாசமிலலாமல ஆகிவிடு மானதால, அதை எபபொழுதும ஸவயம பரகாச மெனறு சொலவது ஸாத்யமிலலாமல போயவிடும. ஆகையால அவாகள சொலவது வயாஹதார்ததமாகினறது. விஜ்ஞாநமாநந்தம், நித்யம் விபும் இதயாதியான ச்ருதி வாக்யஙகள பரஹமததை ஜ்ஞாந ஸவரூப மெனறும நிதயமான வஸ்து வென்றும சொலலுகினறன, அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா: இதயாதியான வாக்யஙகள அதற்குத திரோதாநததைச் சொலலுகினறன ; இரணடும ச்ருதியிலேயே சொல்லப்பட்டிருககிறபடியால, அது வயாஹதி ஆகமாட்டாது ’ எனனில, ‘ச்ருதியாக இருநதபோதிலும வயாஹதாாததததைச சொலவதற்கு அது அநாஹமே, ச்ருதி ஒரு பொழுதும் வயாஹதார்ததததைப போதிப்பிகக மாட்டாது. அப்படி வயாஹதாாதததததை அது சொலலும பக்ஷததில அது அபரமாணமே ஆகவேணடும’ எனறு ஆக்ஷேபிக்ககூடும. “ ந ஹி வசநவிரோதே ந்யாய: ப்ரவர்ததே ” (சருதி வசநம ஸபஷ்டமாக இருககும பக்ஷததில, அவவிடததில நயாயம ப்ரவருததிககமாட்டாது) என்னில, ‘ச்ருதிககு விருதததமான நயாயம அவ்யாவாததகம் எனபது உணமையே. ஆனால, அது வசநாநதர விரோதம வராமல இருக்கும பொழுது மாதரம ஒததுககொளளத தககது. வசநாநதர விரோதம வநதால நயாயம அவயாவாததகமாக மாட்டாது. பரக்ருததததில, “ அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா: ” என்னும வாக்ய பலததைககொணடு பரஹமததிறகுத திரோதாநததைச் சொலலும பக்ஷததில “ நித்யம் விபும் ” எனறு ஸவயம பரகாசமான பரஹமத்திறகு நிதயததன்மையைச் சொலலும வசநாநதரஙகள பாதிககபபடுகிறபடியால, கீழக கூறபபட்டுள்ள வயா

திரோதாநம் நாம ப்ரகாஶநிவாரணம் । ஸ்வரூபாதிரேகிப்ரகாஶா-நப்யுபகமேந ப்ரகாஶஸ்யைவ ஸ்வரூபத்வாத் ஸ்வரூபநாஶ ஏவ ஸ்யாத் । 'ப்ரகாஶபர்யாயம் ஜ்ஞாநம் நித்யம், ஸ ச ப்ரகாஶோऽவித்யாநிவாரித:' இதி பாலிஶபாஷிதமிதம் । அவித்யயா ப்ரகாஶதிரோ

அதற்கு ப்ரகாசம் என்பது அந்த ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு தர்மம்' என்று ஒத்துக் கொள்ளுகிறதில்லை யாதலால், ப்ரகாசமே ஸ்வரூபமென்று சொன்னதாயிற்று, அப்படிப்பட்ட ப்ரகாசத்திற்குத் தடை ஏற்பட்டால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே நஷ்டமாகி விடுமன்றோ? 'ப்ரகாசமென்று நாங்கள் சொல்லும் வஸ்து, நித்யமான ஜ்ஞானமே, அந்த ப்ரகாசம் அவித்யையால் நிவாரிதமாகின்றது என்று மாத்ரம் நாங்கள் சொல்லுகிறோம்' என்னில், அது அறியாதவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையே ஆகும். 'ப்ரகாசம் அவித்யையால் மறைக்கப்படுகின்றது' என்பதற்கு, ப்ரகாசம் உத்பத்தியை

ஹாநி என்னும் தோஷம் அவசியம் ப்ரஸங்கிக்கிறது' என்று ப்ரதி வசநம் சொல்லப்படுகின்றது. 'நீங்களும் அந்த ச்ருதி வாக்யங்க ளெல்லாவற்றையும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறபடியால், உங்கள் பக்ஷத்திலும் அந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதன்றோ?' என்று ப்ரச்நம் செய்தால், 'எங்களுடைய கொள்கைகள் வேறு, அந்த ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு நாங்கள் சொல்லும் தாத்பர்யம் வேறு, ஆகையால் அந்தத் தோஷம் எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது' என்று ஸமாதாநம் சொல்லப்படும். எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மம் வேறு, ஜீவாத்மா வேறு. ப்ரஹ்மம் என்பது ஹேய குணங்களற்றது, கல்யாண குணங்களால் பரிபூர்ணமானது; கண்ணுக்குத் தென்படும் இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரமாத்தமான வஸ்து, அவனுடைய விபூதி, இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நாங்கள் எவ்வித திரோதாநத்தையும் ஒத்துக் கொள்ளாமல், ஜீவாத்மாக்களுக்கு மாத்ரம் அதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறோமானதால் வ்யாஹதி என்பது எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது. "அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா:" என்பது எங்கள் பக்ஷத்தில் ஜீவாத்ம விஷயம். ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்ம பிந்நமாக நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பதால், உங்கள் பக்ஷத்தில் அது பரமாத்ம விஷயமே ஆகின்றது, ஆகையால் வ்யாஹதியும் நேர்கின்றது' என்பது இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம்.

ஸ்வரூபாதிரேகிப்ரகாஶாநப்யுபகமேந— 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் ப்ரகாசம் என்பது வேறுபட்டது, ஆகையால், அந்த ப்ரகாசத்திற்குத் திரோதாநம் வரும்பொழுது, ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித ஹாநியும் வரவில்லை' என்று நீங்கள் சொன்னால், அப்பொழுது இந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது தான். அப்படி நீங்கள் சொல்லவில்லை யன்றோ? என்பது தாத்பர்யம்.

பாலிஶபாஷிதம்—நிரூபணசக்தர்கள் சொல்லும் வார்த்தை. அதாவது வ்யாஹதார்த்தம் என்று சொன்னதாயிற்று.

𑌹𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌵𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶 𑌏𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯 𑌏𑌵 ।

'𑌨𑌨𑍁 𑌚 𑌭𑌵𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌏𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌃, 𑌸 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪

அடைய வொட்டாமல் தடுக்கப்படுகின்றது என்றுவது, ஏற்கெனவே இருக்கும் ப்ரகாசம் விநாசத்தை அடைகின்றது என்றுவது பொருள் கொள்ள வேண்டும். ப்ரகாசம் உத்பத்தி செய்யக்கூடிய வஸ்து அன்றுகையால் முதல் அர்த்தம் உப்பந்நமாக மாட்டாது; 'அது விநாசம் அடைகின்றது' என்னும் இரண்டாவது அர்த்தமே உபபந்நமாக வேண்டும். இந்த அர்த்தம் 'ப்ரகாசம் நித்யமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் இருக்கின்றது' என்று சொல்வதற்கு விருத்தம். 'ப்ரகாசம் நித்யமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் இருக்கின்றது' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'அவித்யையால் அந்த ப்ரகாசம் மறைக்கப்படுகின்றது' என்று சொல்வதை அது பாதிக்குமன்றே? ஆகையால், 'ப்ரகாசம் நித்யம்; அது அவித்யையால் மறைக்கவும் படுகின்றது' என்னும் அர்த்தம் வித்வத் ஸந்நிதியில் சொல்லிக் கொள்ளத் தகுந்ததன்று.

𑌨𑌨𑍁 𑌚............𑌹𑍇𑌤 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌾𑌃—'நீங்களும், ஆத்மா ஜ்ஞாந ஸ்வ

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍇—தேவன் மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் என்னும் விபாகமெல்லாம் தேஹத்தைப் பற்றியதே தவிர, ஆத்மாவைப் பற்றியதன்று. ஆனால் நாம் அநாதி கர்மாதீநமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் விபரீத ஜ்ஞாநத்திற்குப் பாத்ரமாகி, 'நான் தேவன், நான் மநுஷ்யன்' இத்யாதியான ப்ரமத்தைக் கொள்ளுகிறோம். இந்த ப்ரமம் நமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஜ்ஞாநத்தின் திரோதாநத்தால் ஏற்படுகிறபடியால் நாம் திரோதாநத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யமென்றும் அப்படி அதை ஒத்துக்கொண்டால் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுள்ள இந்த ஜீவன்களுக்கு ஸ்வரூப நாசம் ப்ரஸங்கிக்குமாதலால் நமது பக்ஷத்திலும் வ்யாஹதார்த்த ரூபமான தோஷம் துல்யமென்றும் அவர்கள் ப்ரதிபந்தி சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு நாம் எவ்வித பரிஹாரம் சொல்லுகிறோமோ, அந்தப் பரிஹாரம் அவர்களுக்கும் துல்யமாகும் என்பதே அவர்களுடைய தாத்பர்யம். ஒருவன் நம்மைத் திருடன் என்று சொன்னால், நீயும் திருடன் என்று அவனைப் பார்த்து ப்ரதிபந்தி சொல்லுமிடங்கள் எல்லாவற்றிலும்

வ்ரகாஸதிரோயாத உவஸ்யாஸ்ரயணீயம், ஸர்வெஷு காயெஷு ஸுகி ஸ்வாத்மந்யாகாராநுஸந்தாநாயாஸாயொகாத் । அதோ ஸுத ஸ்ராயம் ஸமா நொ தொஷஃ । கிஞ்சாஸ்மகமேகஸ்மிந்நெவாத்மநி ஸர்வ—சீரிதும் த—வெ—உடகேம், ஸதாமாத்மநஞ்சாஸ்ய—வஃமராக் ஸமொ—ஷ்யம் தொஷஃ பரிஹ ரணீயஃ'

அநேநாத்மநா ஸர்வஸ்த்ரத்யநீகாநந்தஞானாநந்தைகஸ்வரூபம் ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஸயாஸங்க்யேயகல்யாண

ரூபமென்றும் அந்த ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் பரகாசமென்றும் ஒத்துக் கொள் ளுகிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவுக்குத் தான் தேவன் மநுஷ்யன் இத்யாதியான அபிமானம் ஜநிக்கும் பொழுது, அவனுடைய ஸ்வயம் பரகாச மான ஸ்வரூபத்திற்குத் திரோதானம் ஏற்படுகின்றது என்று நீங்களும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், ஸ்வரூப பரகாசம் மறைக்கப்படாமல் இருக்கும் பக்ஷத்தில், தான் தேவன் மநுஷ்யன் இத்யாதியான விபரீத அபிமானம் அவனுக்கு ஜநிக்கமாட்டா தன்றோ? ஆகையால் எங்கள் மீது எந்த வ்யாஹதி ரூபமான தோஷத்தைச் சொல்லுகி றீர்களோ அது உங்களுக்கும் ஸமானம். தவிரவும், நாங்கள் ஒரே ஆத்மாவை ஒத்துக்கொ ண்டிருக்கிறபடியால் நீங்கள் சொல்லும் தோஷம் அந்த ஒரு ஆத்மா ஸம்பந்தப்பட்டவரை யில் மாத்ரம் ஏற்படலாம், நீங்கள் அநந்தங்களான ஆத்மாக்களை ஒத்துக்கொண்டி ருக்கிறீர்கள், அவ்வளவு ஆத்மாக்கள் விஷயத்திலும் இந்தத் தோஷத்தை

பரிஹார துல்யத்வமே தாத்பர்யமென்று பெரியோர்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மாதிரியே சாங்கரர்கள் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபந்தி சொல்வதாக நாம் அறியவேண்டும்.

கிஞ்ச—சாங்கரர்கள், 'உங்களுக்கும் அந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதே' என்று சொல்லும் பொழுது, நம்முடைய பக்ஷத்தில் தோஷாதிக்யம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். தாங்கள் ஒரே ஆத்மாவை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிற படியால் தங்கள் பக்ஷத்தில் ஒரு வ்யவஸ்தையின் பங்கம் மாத்ரமே வருகின்றதென்றும், நாம் அநேக ஆத்மாக்களை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் நம்முடைய பக்ஷத்தில் அநேக வ்ய வஸ்தா பங்கங்கள் வருகின்றனவென்றும் அவர்கள் அபிப்ராயப்பட்டு தோஷாதிக்யத் தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்வஹாவத:—இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், தாம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் கொள்கைகளையும், அவைகளுக்கு உள்ள ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களையும் சொல்லுகிறார். "ஸ்வஹாவத:" என்பது முதல் "கிஞ்ச வேதஸ்ய்தி" என்பது வரையிலான வாக்யத்தால் கொள்கை சொல்லப்படுகிறது. 'நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் ப்ரமேயமான வஸ்து பரமார்த்தமானது, ப்ரமாணமும் பரமார்த்தமானது' என்பது முக்ய கொள்கை. 'ஹேயகுண ரஹிதமாயும் கல்யாண குண ஆகரமாயும் இருக்கும் பரப்ர

ஸாமான்யம் நிமேஷகாஷ்டாகலாமுஹூர்த்தாதி பராத்தபர்யந்தகாலபரிணாம வ்யவஸ்த்தயா ஸர்வே ஸமுத்பத்திஸ்திதிவிநாசாதி ஸர்வபரிணாமநிமித்த

நீஙசள பரிஹரிக்க வேண்டும்' என்னில், அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படு கின்றது. நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மம், ஸ்வபாவத்தாலேயே ஸமஸ்த மான ஹேயத்திற்கும் விரோதியான வஸ்து, அபரிச்சிந்நமான ஜ்ஞானம் ஆநந்தம் இவைகளையே தாம் ஸ்வரூபமாக உடையது, ஸ்வாபாவிகங்களும் எல்லையற்ற மஹிமை யுடையனவைகளும் கணக்கற்றவைகளுமான உதார குணங்களுக்கெல்லாம் அது இருப்பி டம், அதற்கு நித்ய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதியென்றும் இரண்டு விபூதிகளுண்டு; இவைகளுள் நித்ய விபூதியானது அநந்தம், அது லீலாவிபூதியைக் காட்டிலும் மிகப் பெரியது அந்த விபூதிக்கு, நிமேஷம் காஷ்டை கலை முஹூர்த்தம் இவை முதலாகப்

மமே ப்ரமேயம், அதை அறிவதற்கு, அநாதிநிதநமாயும் அபௌருஷேயமாயும் இருக்கும் வேதமே ப்ரமாணம்' என்று அதை விவரிக்கிறார் வாக்யத்தின் அவயம், ‘ ஏவம் விதம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதம் சைவம் விதம் வேதம் ஆஹத்ய கதம் அத்ர் ஸித்யதி ? ’ (இப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்தை அறியப்படவேண்டிய வஸ்துவாக வும், இப்படிப்பட்ட வேதத்தை அதற்கு ப்ரமாணமாகவும் ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு அவ்யாஹதமான ஆத்தம் எப்படி ஸித்திக்காமல் போகும்?) என்பது தான். இவ்விடத் தில் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி நாலு விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அவையாவன—(1) ப்ரஹ்மம் ஹேயகுண ரஹிதம், (2) ப்ரஹ்மம் கல்யாணகுண கரம்,(3) அது நித்ய விபூதி விசிஷ்டம், (4) அது லீலாவிபூதி விசிஷ்டம்.

ஸமஸ்தஹேயப்ரத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபம்—மல ப்ரத்ய நீகம்' என்பதற்கு 'மல விரோதி' என்பது பொருள். அதாவது, ப்ரஹ்மம் ஹேயங்கள் அற்றது என்பது மாத்ரம் இல்லை, ஹேயங்களைப் போக்கடிக்கும் ஸ்வபாவ முள்ளது என்பதும் இதனால் ஸித்திக்கின்றது. ‘அநந்த’ என்பதற்கு 'அபரிச்சிந்நம்' என்பது பொருள்.

ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாகரம் — ஸ்வாபாவிகஸ்ய அநவதிகாதிசயஸ்ய அஸங்க்யேயஸ்ய கல்யாணகுணகணஸ்ய ஆகரம் என்பது விக்ரஹ வாக்யம். “ ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச ” என்பதனால் அவனுடைய குணங்கள் ஸ்வபாவ ஸித்தங்கள் என்பது வ்யக்தம். “அநவதிகாதிசய:” என்பதற்கு எண்ணிக்கையற்ற என்பது அர்த்தம் இம்மாதிரியான குண கணங்களால் நிறைந்தவனாக இருக்கிறபடியால் அவன் ப்ரமத்திற்கு ஆஸ்பதமாகமாட்டான் என்பது குறிப்பு

நிமேஷ............ஸர்வஸ்தி—கீழ் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமாசரயத்வம் அநுப பந்நம் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் விபூதிகளுக்கு

ஸ்திதகார்யக்ருத்வபரிணாமாஸ்பதஸ்ருஷ்டஸஜ்ஞஸஹாவிஸ்திதி, ஸ்வரூபாவஸ்திதா

ஸ்வாம்யஸ்திதாநுபவ்யூஹஸ்தாநாஸ்ய்ஸெதந ஸ்திதெஹ்ரஸ்ய ஸ்தாநஜ

பரார்த்தம முடிவான கணக்கற்ற பரிணாமங்களை உடையவும், ஸகலமான ப்ராக்ருத வஸ்துக்களுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி விநாசம் முதலிய ஸகலவித பரிணாமங்களுக்கும் நிமித்தமாகவும் இருக்கும் காலம் என்பது எவ்வித பரிணாமத்தையும் செய்யக்கூடியதன்று; லீலா விபூதி என்பது, ப்ரஹ்மத்தின் அம்சமாயுள்ள கணக்கற்ற பத்தர்கள் முக்தர்கள் முதலான பலவித சேதந வர்க்கங்களையும், அவைகளுக்குப் போக்யங்களாகவும் கணக்கற்ற விசித்ர பரிணாமாதிகளுக்கு ஆஸ்பதமாகவும் இருக்கும் அசேதந வர்க்கங்களையும் அடக்கியுள்ளது, இவை யெல்லாவற்றையும் அந்த ப்ரஹ்மம் தனது லீலா பரிகரங்களாக உடைத்தாயிருப்பதுடன், இவை யெல்லாவற்றினுள்ளும் தான

ப்ரம விஷயத்வம் அநுபபந்நம் என்பது விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ பகவானுடைய விபூதிகளை நித்ய விபூதி என்றும் லீலா விபூதி என்றும் இரண்டு வகுப்பாகப் பிரிப்பார்கள். நித்ய விபூதி என்பது ஒரு ஸ்தாந விசேஷம் இந்த லோகங்களெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் விகாரங்கள்; அந்த நித்ய விபூதி என்பது அப்ராக்ருதம், ஆகையால் அவ்விடத்தில் உத்பத்தி விநாசம் முதலிய விகாரங்கள் இல்லை இந்த லோகங்களில் காணப்படும் எவ்வித விகாரமும் அவ்விடத்தில் இல்லை, காமபந்தம் நீங்கி, பகவத் ப்ராப்தி பெற்றவர்கள் அவ்விடத்தில் இருக்கிறார்கள். லீலா விபூதி என்பது இந்த ப்ரபஞ்சம். இது கர்மமடியாக ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள சேதநாசேதநங்களை அடங்கியுள்ளது. ஸர்வத்திறகும் பகவான் அந்தர்யாமியாய் இருக்கிறபடியால் ஸர்வமும் அவனுடைய சரீரமாகின்றது. ஆகையால் எல்லாம் அவனுக்கு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள் ஆகின்றன. இந்த இரண்டு விபூதிகளும் பரமார்த்தங்கள் ஒன்றும் ப்ரமத்தால் ஏற்பட்டதன்று இது தான இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

நிமேஷம், காஷ்டை, கலை, முஹூர்த்தம் என்று ஆரம்பித்துப் பரார்த்தம் என்பது வரையில பல விதமாகக் காலம் என்பது பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப் பல விதமாகப் பரிணமிக்கும ஸ்வருபத்தை உடையது காலம் என்பது "நிமேஷ......... ஸ்வரூப" என்பதால் சொல்லப்படுகிறது. "ஸர்வோத்பத்தி............நிமித்த ஸ்த" என்பதால், ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில காணப்படும் உத்பத்தி விநாசம் முதலிய பரிணாமங்களுக்கும் அந்தக் காலமே காரணம் 'என்பது சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ஸ்வயம பரிணாமியாயும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாயும் இருக்கும் காலத்தால் நித்ய விபூதி என்பது கொஞ்சமேனும ஸ்பர்சிக்கப்படவில்லை என்பது "கார்யக்ருத............ஸஹாவிஸ்திதி" என்பதால விளங்குகிறது. "நிமேஷ" என்பது முதல "விஸ்திதி' என்பது வரையில ஒரு பதம். இந்தப் பதம் "ஸ்வரூப" என்பதற்கு விசேஷணம். கார்யக்ருதவபரிணாமாஸ்பதஸ்ருஷ்டா ஸ்ஜ்ஞஸஹா விஸ்திதிः யஸ்ய தத் என்பது விக்ரஹம.

விஶ்ரீத்ரவிவியவரிணாஓா ஸ உ வெ த நெ தா வஸூ ஜா தா ஜய-ாா

அநதாயாமியாக ப்ரவேசிதது அந்தக காரணததால் அவை யெல்லாவற்றையும தனது

" விபூதி "என்பதற்கு ஐசவாயம் என்பது பொருள் ஈசவரன நியமிககிற வன; நியமிககபபடும வஸதுக்களெல்லாம அவனுடைய விபூதிகள எனறு சொலலப் படும ஸாவேசவரன விஷயததில அவனைத தவிாதத மறறை எல்லா பதாாததஙகளும அவனுககு விபூதிகளே யாகும.

" கலா ஓஹூதாஜிஓயஷு காலா
நயஷி ஹெதே : வாிணாஓவெஷ தா ௦ "

எனபதன் அர்த்தம இவ்விடத்தில் விவரிக்கபபட்டிருக்கிறது

ஷூலீலாவரிகா . . கவஷிதீ—இதனால், அந்த பரஹமம லீலா விபூதி விசிஷடம எனபது சொல்லபபடுகினறது சேதநாசேதநஙகள அடஙகி யுளள இந்த ஜகததின ஸ்ருஷடி முழுவதும பகவானுடைய லீலை எனறு பெரியோா கள சொலலி யிருககிறபடியால், இநத ஜகததை லீலாவிபூதி எனறு நாம சொல்லு கிறோம அவாபத ஸமஸ்த காமஞக இருககும பகவானுககு இநத லீலை எவ்விததஇல உபபநநமாகும எனறு ஒரு சஙகை ஜநிககலாம அவாபத ஸமஸத காமன எனறால் எபபொழுதும எலலா காமாவாப்தியையும உடையவன எனபது அர்ததமனறு ; எதை எபபொழுது அடைய வேணடும எனறு இசசிககிறானோ அதை அபபொழுது பெறுவத ற்கு ஸாமாதயததை உடையவன என்று மாதரம் அதற்கு அர்த்தம. ஆகையால ' லீலை யாகிற ஒரு பரயோஜநததை உடையது இநத ஜகத ஸருஷடி ' என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபததியும இல்லை

" கீ ஊா ஹரொாிஓ ஸவ ஆாதி த ௨யாய தாஃ ।
கீ ஊெ தா வாலகவெூவ வெஷாஷவு நிஶாஓய ॥ "

எனபது ஸ்ரீ பராசர பகவானுடைய வாகயம இநத ஜகததில காணப்படும வைஷமயம முழுவதும பூரவ காமஙகளேயே காரணமாக உடையதானதால், விஷம ஸருஷடி காரண மாக ஈசவரனிடததில் எவ்வித தோஷமும பரஸஙகிகக மாடடாது ஈசவரன கேவலம நிமிததமாதரம ; காமஙகளே பரதாந காரணம.

" நிதிதஓாதரவொவாஸள ஸஜ்ஜாநாஂ ஸமகஓணி ।
ஷயாந காாணீஹூதா யதொ வெ ஸஜ்ஜாஶகய: ॥ "

எனறு ஸ்ரீ பராசரரே அநுகரஹித்திருககிறாா.

ஷித்வக்ருத ஸ்வஶரீரத்வ ஸ்வப்ரகாரத்வாவஸ்தாநாவஸ்திதம் பரம் ப்ரஹ்ம ச வேதிதவ்யம், தத்ஸாக்ஷாத்காரக்ஷம பகவத்த்வைபாயந பராஶர வால்மீகி மநு யாஜ்ஞவல்க்ய கௌதமாபஸ்தம்ப ப்ரப்ருதி முநிகண ப்ரணீத வித்யர்த்தவாத மந்த்ரமூல வேதார்த்தோபப்ருஹ்மண இதிஹாஸ புராண தர்மஶாஸ்த்ராவ

சரீரமாகவும் பிரகாரமாகவும் உடைத்தாயிருக்கின்றது ப்ரஹ்மமே அறியப்படவேண்டியவஸ்து. அதை அறிவதற்கு, அதன் ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு யோக்யர்களான பகவான் த்வைபாயனர் பராசரர் வால்மீகி மநு யாஜ்ஞவல்க்யர் கௌதமர் ஆபஸ்தம்பர் முதலிய மஹர்ஷிக் கூட்டங்களால் அநுக்ருஹீதங்களும் விதி அர்த்தவாதம் என்று வ்யவஹரிக

ஸ்வாம்ஶபூத—பகவான் அந்தர்யாமியாகவும் சேதநாசேதநங்கள் அவனுடைய சரீரமாகவும் இருக்கிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்கு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள்.

[illegible]—‘பத்தர்கள் பகவானுடைய லீலைக்கு உட்பட்டிருப்பது உபபன்னம், முக்தர்களையும் அவனுடைய லீலாந்தர்கதர்கள் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்?’ என்னில் பகவானுடைய போகமாகிற லீலையில் அவர்கள் அகப்படுகிறபடியால் அவர்களையும் லீலா பரிகரங்களுள் சேர்ப்பதில் அநுபபத்தி இல்லை.

சேதநேதரவஸ்துஜாத—அசேதநங்களாகிற வஸ்து வாக்கியத்திற்கு இந்த வாக்கியத்தில் ப்ரதாநம் அவ்யக்தம் காலம் இவையெல்லாம் சேர்ந்ததை ‘ஸ்வ லீலா பரிகரமாயும் ஸ்வாம்ச பூதமாயும் இருக்கும் சேதந சேதநேதர வஸ்து ஜாதம்’ என்பது அந்வயம் — தஸ்ய வஸ்துஜாதஸ்ய யச் சேஷித்வம், தேந க்ருதம் ஸ்வஶரீரத்வேந ஸ்வப்ரகாரத்வேந ச யச் சாவஸ்தாநம், தேந அவஸ்தாநேந அவஸ்திதம் இத்யர்த்த:। ‘அவஸ்திதம்’ என்பதற்கு விசிஷ்டம் என்பது பொருள். எல்லாம் இப்படி பகவத் விபூதிகளானால், அவை எவ்விதத்தில் பரம விஷயமாகும் என்பது குறிப்பு.

தத்ஸாக்ஷாத்காரக்ஷம—(அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்க யோக்யரான) இது ‘அவர்களின் வாக்யங்கள் ப்ரமாணம்’ என்பதைக் காண்பிக்கின்றது. அவர்களுடைய வாக்யமாகிற இதிஹாஸம் புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் எல்லாம் வேத பாகங்களாகிற விதி அர்த்தவாதம் மந்த்ரம் இவைகளை மூலமாக உடையவையாகையாலும், அவை ப்ரமாணங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. இந்த இதிஹாஸம் முதலியவைகளை வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களென்று சொல்வார்கள். அதாவது இதிஹாஸம் முதலியவை, வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை விளக்குகின்றன என்பது தாத்பர்யம்.

[illegible]

" யோ மாமஜமநாதிம் ச வேத்தி லோகமஹேச்வரம் "

" த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரச்சாக்ஷர ஏவ ச ।
க்ஷர: ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தோऽக்ஷர உச்யதே ॥

கப்படும் வேத பாகங்களை மூலமாகவுடையவுமான இதிஹாஸ புராண தர்ம சாஸ்த்ரங்களை உபப்ருஹ்மணங்களாயுடைய பரமார்த்தங்களாகிய ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வ ரூபங்களான அநந்த சாகைகளடங்கிய வேதமே எங்களுக்கு ப்ரமாணம், அதன் பாட ஸம்ப்ரதாயமும் அநாதியாகவும் அநந்தமாகவும் அவிச்சிந்நமாய் வந்துகொண்டிருக்கிறதன்றோ ? இப்படிப்பட்ட ப்ரமேயத்தையும் ப்ரமாணத்தையும் ஆச்ரயித்திருக்கும் எங்களுக்கு எதுதான் விருத்திக்கமாட்டாது ? பகவான் த்வைபாயநர் மஹா பாரதத்தில், 'எவனொருவன் என்னை பிறப்பற்றவனென்றும் ஆதியில்லாதவனென்றும் லோக மஹேச்வரர்களுக்கெல்லாம் ஈச்வரனென்றும் அறிகிறானோ (அவன் ஸர்வ பாபங்களிலிருந்தும் விடப்படுகிறான்)' என்றும் க்ஷரனென்றும் அக்ஷர

ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வ—வேதங்கள் நாலே ஆகையால் அநந்த சாகம் என்று எவ்விதம் அவைகளைச் சொல்லக்கூடு மெனனில், அந்த நாலு வேதங்களும் சாகா பேதத்தால் அநந்தங்கள் என்று ஸமர்த்தநம் சொல்லப்படுகின்றது

யதோக்தம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாணமாக மஹர்ஷி வசநங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன

யோ மாம்—இது ஸ்ரீ பகவத் கீதை 10 வது அத்யாயம் 3 வது ச்லோகம். அஜம்—பிறப்பற்றவன் ஜந்மாந்தர காமமடியாக பத்த சேதநருக்கு ஸம்பவிக்கும் அசித் ஸம்ஸர்க்கமன்றோ பிறப்பு என்று சொல்லப்படுகின்றது ? அந்தப் பிறப்பு பகவானுக்கு இல்லை அநாதிம்—ஆதியற்றவன் அதாவது, 'பிறப்பு இல்லாமல் இருக்கும் தன்மை அவனுக்கு ஆதியற்றது' என்பது கருத்து முக்த ஜீவனகளுக்குக் காம க்ருத பிறப்பில்லாமை ஆதியுடன் கூடியது, என்னென்றால் அது அவர்களுக்கு மோக்ஷமடைந்த பிறகே ஸம்பவிக்கின்றது, பகவானுக்கு ஒரு பொழுதுமே அம்மாதிரி பிறப்பில்லை லோக மஹேச்வரம்—லோகேச்வரர்களுக்கெல்லாம் ஈச்வரன் அதாவது, நியந்தாக்களைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தன் என்று சொன்னதாயிற்று

த்வாவிமௌ—ஸ்ரீ ப கீ 15 வது அத்யாயம் 16, 17 வது ச்லோகங்கள் 'ஸ்ரீ பகவான் மற்ற சேதநா சேதந வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன்' என்பதற்கு இவை ப்ரமாணம் க்ஷர:—க்ஷரண ஸ்வபாவமுள்ள அசேதநத்துடன

𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌃 ।
𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌯 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥ ”
“ 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌸 𑌪𑌚𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 । ”
[ஶாந்தி 196-9]
“ 𑌏𑌤𑍇 𑌵𑍈 𑌨𑌿𑌰𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 । ” [ஶாந்தி 198-6]
“ 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌰𑍍𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌂𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍 ।
𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾 𑌹𑌰𑍇𑌰𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥ ” [ஶா. 206-58]

னென்றும் இரண்டு புருஷர்கள் ப்ரமாணத்தால் ப்ரஸித்தர்கள்; க்ஷரனென்பது—அசித் ஸம்ஸ்ருஷ்டங்களான ஸர்வ பூத வர்க்கம், அக்ஷரனென்பது—அசித் ஸம்ஸர்க்கத்திலிருந்து வியுக்தனாக இருக்கும் முக்தாத்மா, உத்தம புருஷனென்பவன் இவ்விருவர்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவனாயிருக்கும் பரமாத்மாவென்று ச்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான்; அவன், அசேதந வஸ்து அந்த வஸ்துவுடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயிருக்கும் பத்த ஜீவர்கள் முக்தர்கள் ஆகிய இம்மூன்றினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து அவைகளைப் பரிக்கிறான், அவன் அவைகளைப்போல வ்யய ஸ்வபாவனன்று, அவைகளுக்கெல்லாம் ஈச்வரன்' என்றும், 'அந்த நித்ய விபூதியில் கால தத்வமானது கீழ்ப்பட்டதே தவிர ப்ரபுவன்று' என்றும், 'பரமாத்மாவின் ஸ்தாநமாகிற நித்ய விபூதியைப் பார்த்தால் இவையெல்லாம் நரக ப்ராயங்களென்றே சொல்லவேண்டும்' என்றும், 'பரிணமிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவ்யக்தம் முதலான ஸகல ப்ராக்ருத வஸ்துக்களும் பகவானுடைய

கூடிய பத்த சேதநர்கள். கூடஸ்த:—அசித் ஸம்ஸர்க்கம் விலகின முக்தர்கள் அந்த இரண்டுவித ஜீவர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் புருஷோத்தமன் 'அவன், அசேதந வஸ்துக்கள் அவைகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் பெற்றிருக்கும் பத்த ஜீவர்கள் முக்தர்கள் இந்த மூன்று வர்க்கத்திலும் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து இருக்கிறான்' என்னும் அர்த்தம் 'யோ லோகத்ரயமாவிச்ய' என்பதால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இவ்விடத்தில் 'லோக:' என்பதற்கு 'லோக்யத இதி லோக:' என்று வ்யுத்பத்தி செய்து, 'ப்ரமாணத்தால் அறியப்படக்கூடிய' என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தால் அசேதநத்தை அறிகிறோம்; சப்த ப்ரமாணத்தால் பத்த முக்த ஜீவர்களை அறிகிறோம் இவ்விதம் அர்த்தம் செய்தால் மாத்ரம் அவன் க்ஷரம் அக்ஷரம் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கும் 'உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:' என்பதால் அந்த அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்பதும் ஸ்பஷ்டம் இந்த ச்லோகங்களால், ஈச்வரனுடைய வ்யாபகம் பரணம் ஸ்வாம்யம் இவை விவரிக்கப்பட்டன.

காலம் ஸ பசதே தத்ர—இந்த வாக்யம் நித்ய விபூதியைக் காண்பிக்கும் வாக்யம் ஸ்வயம் பரிணாமியாகவும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாகவும் இருக்கும் காலத்தால் அந்த விபூதியானது அஸம்ஸ்ருஷ்டம் என்பது அர்த்தம்.

"க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய: ।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விச்வம் சராசரம் ॥" இதி ।
"க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே" இதி க்ருஷ்ணஸ்ய சேஷபூதம் ஸர்வமித்யர்த்த: ।
பகவதா பராசரேணாப்யுக்தம்—
"சுத்தே மஹாவிபூத்யாக்யே பரே ப்ரஹ்மணி சப்த்யதே ।
மைத்ரேய! பகவச்சப்த: ஸர்வகாரணகாரணே ॥"
[வி பு [6-5-72]
"ஜ்ஞாநசக்திபலைச்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யசேஷத: ।
பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர்குணாதிபி: ॥" [6-5-79]

விளையாட்டுக்காக வென்று அறிய வேண்டும்' என்றும், 'இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவத்தீனமான உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை யுடையவை; ஜங்கம ஸ்தாவரங்களடங்கிய இந்த விச்வம் முழுவதும் அந்தப் பகவானுக்கே சேஷபூதம்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறார் 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே' என்பதற்குப் பகவானுக்குச் சேஷபூதம் என்பது பொருள்.

பகவான் பராசரரும், 'ஹே மைத்ரேய! நித்ய சுத்தமாயும் இரண்டு விபூதிகளுக்கும் சேஷியாயும் ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும் காரணமாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே 'பகவான்' என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகின்றது ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும், எவ்வித ஹேயகுண ஸம்பந்தமுமற்றவைகளாய்க் கொண்டு, பகவான் என்னும் சப்தத்திற்கு

அவ்யக்தாதி—இது லீலா விபூதியைக் குறிக்கின்றது இந்த விபூதி முழுவதற்கும் கால க்ருத பரிணாமங்கள் உண்டு

சுத்தே—இந்த நாலு ச்லோகங்களும், 'பகவான்' என்னும் சப்தத்தின் வ்யுத்பத்தியை விளக்குகின்றது 'பகவான்' என்னும் சப்தம், ஜ்ஞானம் முதலான ஷாட்குண்யத்தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக உடைத்தா யிருக்கிறபடியால், அந்த ஷாட்குண்யம் எவ்விடத்தில் நிரங்குசமாக நிறைந்து நிற்கின்றனவோ, அந்த வஸ்துவே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாக வேண்டும், வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் அவை அப்படி நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அவனே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாகிறான் மற்ற முக்தாத்மா முதலானவர்களிடத்தில் அந்தச் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவதெல்லாம், அவர்களிடத்தில் அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசத்தின் யோகம் காணப்படுகிறபடியால், ஆகையால் அவர்கள் அதற்கு முக்யார்த்தமாக மாட்டார்கள்' என்பது இதன் கருத்து

மஹாவிபூத்யாக்யே— மஹா விபூதி என்பது கேவலம் விபூதியைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் உபய விபூதி சேஷியையே சொல்லுவதாகப் பெரியோர்கள் விவரித்திருக்கிறார்கள்.

உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: ।
யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பிபர்த்யவ்யய ஈஶ்வர: ॥ ”
“ காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: । ”
[ஶாந்தி. 196-9]
“ ஸ தேவைர்யாதாத்ம்யாத்யாநஸ்ய பராத்மந: । ” [ஶாந்தி 198-6]
“ அவ்யக்தாதி விஶேஷாந்தம் பரிணாமர்த்தி ஸம்யுதம் ।
க்ரீடா ஹரேரிதம் ஸர்வம் க்ஷரமித்யவதார்யதாம் ॥ ” [ஶா. 206-58]

னென்றும் இரண்டு புருஷர்கள் ப்ரமாணத்தால் ப்ரஸித்தர்கள்; க்ஷரனாவது—அசித் ஸம்ஸ்ருஷ்டங்களான ஸர்வ பூத வர்க்கம், அக்ஷரனாவது—அசித் ஸம் ஸம்ஸர்க்கத்திலிருந்து வியுக்தனாக இருக்கும் முக்தாத்மா; உத்தம புருஷனென்பவன் இவ்விருவர்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவனாயிருக்கும் பரமாத்மாவென்று ச்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான், அவன், அசேதந வஸ்து அந்த வஸ்துவுடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயிருக்கும் பத்த ஜீவன்கள் முக்தர்கள் ஆகிய இம்மூன்றினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து அவைகளைப் பரிக்கிறான்; அவன் அவைகளைப்போல் வ்யய ஸ்வபாவனன்று, அவைகளுக்கெல்லாம் ஈச்வரன்’ என்றும், ‘அந்த நித்ய விபூதியில் கால தத்வமானது கீழ்ப்பட்டதே தவிர ப்ரபுவன்று’ என்றும், ‘பரமாத்மாவின் ஸ்தாநமாகிற நித்ய விபூதியைப் பார்த்தால் இவையெல்லாம் நரக ப்ராயங்களென்றே சொல்லவேண்டும்’ என்றும், ‘பரிணமிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவ்யக்தம் முதலான ஸகல ப்ராக்ருத வஸ்துக்களும் பகவானுடைய

கூடிய பத்த சேதநர்கள் க்ஷர புருஷ:—அசித் ஸம்ஸர்க்கம் விலகின முக்தர்கள் அந்த இரண்டுவித ஜீவன்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் புருஷோத்தமன் ‘அவன், அசேதந வஸ்துக்கள் அவைகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் பெற்றிருக்கும் பத்த ஜீவன்கள் முக்தர்கள் இந்த மூன்று வர்க்கத்திலும் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து இருக்கிறான்’ என்னும் அர்த்தம் ‘யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய’ என்பதால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இவ்விடத்தில் ‘லோக:’ என்பதற்கு ‘லோக்யத இதி லோக:’ என்று வ்யுத்பத்தி செய்து, ‘ப்ரமாணத்தால் அறியப்படக்கூடிய’ என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தால் அசேதநத்தை அறிகிறோம்; சப்த ப்ரமாணத்தால் பத்த முக்த ஜீவர்களை அறிகிறோம் இவ்விதம் அர்த்தம் செய்தால் மாத்ரம் அவன் க்ஷரம் அக்ஷரம் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கும் ‘உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:” என்பதால் அந்த அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்பதும் ஸ்பஷ்டம் இந்த ச்லோகங்களால், ஈச்வரனுடைய வ்யாபநம் பரணம் ஸ்வாம்யம் இவை விவரிக்கப்பட்டன.

காலம் ஸ பசதே தத்ர— இந்த வாக்யம் நித்ய விபூதியைக் காண்பிக்கும் வாக்யம். ஸ்வயம் பரிணாமியாகவும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாகவும் இருக்கும் காலத்தால் அந்த விபூதியானது அஸம்ஸ்ருஷ்டம் என்பது அர்த்தம்

"க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநா முத்பத்திரபி சாப்யய: ।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விச்வம் சராசரம் ॥" இதி ।
"க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே" இதி க்ருஷ்ணஸ்ய சேஷபூதம் ஸர்வமித்யர்த்த: ।
பகவதா பராசரேணாப்யுக்தம்—
"ஸுத்தே மஹாவிபூத்யாக்யே பரே ப்ரஹ்மணி சப்த்யதே ।
மைத்ரேய! பகவச்சப்த: ஸர்வகாரணகாரணே ॥"
[வி. பு. [6-5-72]
"ஜ்ஞாநசக்திபலைச்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யசேஷத: ।
பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி: ॥" [6-5-79]

விளையாட்டிற்காக வென்று அறிய வேண்டும்' என்றும், 'இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவதீநமான உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை யுடையவை, ஜங்கம ஸ்தாவரங்களடங்கிய இந்த விச்வம் முழுவதும் அந்தப் பகவானுக்கே சேஷபூதம்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறார் 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே' என்பதற்குப் பகவானுக்குச் சேஷ பூதம் என்பது பொருள்.

பகவான் பராசரரும், 'ஹே மைத்ரேய! நித்ய சுத்தமாயும் இரண்டு விபூதிகளுக்கும் சேஷியாயும் ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும் காரணமாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவி னிடத்திலேயே 'பகவாந்' என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் படுகின்றது ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும், எவ்வித ஹேயகுண ஸம்பந்தமுமற்றவைகளாய்க் கொண்டு, பகவாந் என்னும் சப்தத்திற்கு

சுவ்யக்தாதி—இது லீலா விபூதியைக் குறிக்கின்றது இந்த விபூதி முழுவதற்கும் கால க்ருத பரிணாமங்கள் உண்டு

ஸுத்தே—இந்த நாலு ச்லோகங்களும், 'பகவாந்' என்னும் சப்தத்தின் வ்யுத்பத்தியை விளக்குகின்றது 'பகவாந்' என்னும் சப்தம், ஜ்ஞாநம் முதலான ஷாட்குண்யத்தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக உடைத்தா யிருக்கிறபடியால், அந்த ஷாட்குண்யம் எவ்விடத்தில் நிரங்குசமாக நிறைந்து நிற்கின்றனவோ, அந்த வஸ்துவே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாக வேண்டும், வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் அவை அப்படி நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அவனே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாகிறான். மற்ற முக்தாத்மா முதலானவர்களிடத்தில் அந்தச் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவதெல்லாம், அவர்களிடத்தில் அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசத்தின் யோகம் காணப்படுகிறபடியால்; ஆகையால் அவர்கள் அதற்கு முக்யார்த்தமாக மாட்டார்கள்' என்பது இதன் கருத்து

மஹாவிபூத்யாக்யே— மஹா விபூதி என்பது கேவலம் விபூதியைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் உபய விபூதி சேஷியையே சொல்வதாகப் பெரியோர்கள் விவரித்திருக்கிறார்கள்

"ஏவமேஷ மஹாஶப்தோ மைத்ரேய! பகவாநிதி।
பரமப்ரஹ்மபூதஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய நாந்யக:॥
தத்ர பூஜ்யபதார்த்தோக்திபரிபாஷாஸமந்வித:।
ஶப்தோ(அ)யம் நோபசாரேண த்வந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:॥"

[6-5-76,77]

ஏவம் ப்ரகாரமமலம் நித்யம் வ்யாபகமக்ஷயம்।
ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம்॥ [1-22-53]

ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களாகின்றன ஹே மைத்ரேய! ஆகையால், இந்தப் பெரிய அர்த்தத்தை உடைய பகவாந் என்னும் சப்தமானது பரமாத்மாவாக இருக்கும் வாஸுதேவனைக் குறிக்குமே தவிர வேறு ஒன்றையும் குறிக்கமாட்டாது அந்த வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் இந்தப் பகவாந் என்னும் சப்தம், அவயவார்த்தங்களுடனும் ரூடியாகவும் நிற்கின்றது, மற்றவர்களிடம் அந்தச் சப்த ப்ரயோகம் காணப்பட்டால், அது கேவலம் உபசாரத்தால் என்று அறியவேண்டும்' என்றும் 'விஷ்ணு' வென்னும் பரமமான பதமானது இம்மாதிரியான ப்ரகாரங்களுடன்

பூஜ்யபதார்த்தோக்தி:—பூஜ்யார்த்தாவயவார்த்தோக்தி: (அவயவார்த்தங்களைச் சொல்வது)

'பரிபாஷா' என்பதற்கு 'ரூடி' என்பது பொருள் அவயவார்த்தங்களை ஆலோசியாமலே கேவலம் பரிபாஷா மாத்ரமாக ஒரு சப்தத்தை ஒரு வஸ்துவில் ப்ரயோகிக்கும் பொழுது அந்த ப்ரயோகத்திற்கு 'ரூடி' என்னும் பெயர் வழங்கும் 'சேற்றில் உண்டாகின்றது' என்னும் அவயவார்த்தத்தைக் கவனியாமலே 'பங்கஜ' சப்தத்தைத் தாமரைப் புஷ்பத்தினிடத்தில் ப்ரயோகம் செய்வது போல இப்படி அவயவார்த்தத்தை முன்னிட்டும் ரூடியாகவும் பகவான் என்னும் சப்தம் வாஸுதேவன் ஒருவனுக்கே தகும் என்பது இந்தப் பதத்தின் அர்த்தம் அதாவது அவன் ஒருவனிடத்திலேயே ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த பௌஷ்கல்யம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று அப்படி ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த பௌஷ்கல்யம் இருக்கும் இடமே முக்யார்த்தமாக வேண்டுமென்றோ? அத்வைதிகள் ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் வஸ்து மாத்ரமே உபலக்ஷ்யமென்றும், முக்யார்த்தமான ப்ரஹ்மம் உபலக்ஷ்யமன்றென்றும் சொல்லுகிறார்கள் அந்த வாதத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காகவும், நம்முடைய ப்ரஹ்மம் கேவலம் நிர்விசேஷமாக இராமல் உபய விபூதி விசிஷ்டமாகவும் கல்யாணகுண பரிபூர்ணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதை விவரிப்பதற்காகவும் இந்த நாலு ச்லோகங்களும் இவ்விடத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன

ஏவம்ப்ரகாரம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரங்களை யுடைய ஸ்ரீ விஷ்ணு

"கலா முஹூர்த்தாதிமயஶ்ச காலோ
ந யத்விபூதே: பரிணாமஹேது: ।" [4-6-84]
"க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாஸ்தஸ்ய நிஶாமய" [1-2-18]
இத்யாதி ।

மாநவே — "ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம்" இத்யாதிநோக்தம் ।

கூடியது; அது ஸமஸ்த மல விரோதி நித்யமான வஸ்து, எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து நிற்கின்றது நாசமற்றது; எவ்வித ஹேயகுணமும் அதற்கு இல்லை,' என்றும் 'கலை முஹூர்த்தம் முதலிய பரிணாமங்களை யுடைய காலம் என்னும் வஸ்து, அந்தப் பரப்ரஹ்மத்தின் நித்ய விபூதியைப் பரிணமிப்பதற்கு ஹேதுவாக மாட்டாது' என்றும், 'பாலன் போல விளையாடும் அவனுடைய சேஷ்டைகளைப் பார்' என்றும் இத்யாதியாகச் சொல்லியிருக்கிறார் மநுவும் 'ஸகல வஸ்துக்களையும் நியமிப்பவன் அந்தப் பகவான்; அதிமாத்ரம் அணுவாக இருக்கும்வைகளைக் காட்டிலும் அவன் அணுதரன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்

புராணத்தில், இந்த ச்லோகத்திற்குக் கீழ், முக்தாத்மாவைக் குறித்து சில ப்ரகாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன அப்படிப்பட்ட ப்ரகாரங்களைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் இந்த ச்லோகம் அதிதேசிக்கின்றது.

அமலம்—ஹேய ப்ரதிபடனாகவும். ஸோபாதிக ஹேய விரோதி என்று சொன்னதாயிற்று. நித்யம்—அப்படி (ஹேய ப்ரதிபட ப்ரகாரத்தால்) நித்யனாகவும். வ்யாபகம்—ஸ்வரூபத்தால் வ்யாபகனாகவும் அக்ஷயம்—பூத ஸர்வ யமாதிகள் விகாரரஹிதம் (எவ்வித விகாரமும் அற்றவனாகவும்) முக்தனுக்கு, மோக்ஷத்திற்கு முன் ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸ ரூபமான விகாரமும், நித்ய ஸூரிகளுக்கு அப்படி விகாரமற்றிருப்பது பரமாத்மாதீநமாகவும் இருக்கிறபடியால், அவர்களைக் காட்டிலும் பரமாத்மா விலக்ஷணன் என்னும் ஆத்தத்தை இந்தப் பதம் விளக்குகின்றது ஸமஸ்தஹேய ரஹிதம்—கீழ் 'அமலம்' என்னும் சப்தத்தால் ஹேய விரோதித்வம் சொல்லப்பட்டது; இந்தப் பதத்தால் ஹேய ராஹித்யம் சொல்லப்படுகின்றது. விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம்—விஷ்ணு வென்று சொல்லப்படும் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் யாதொன்று உண்டோ, அது. 'அமலம்' முதலான இந்த ஆறு பதங்களும் முக்தாத்மாவைக் காட்டிலும் பரமாத்மாவுக்கு அதிகமாயுள்ள குணங்களைச் சொல்லுகின்றன

கலா—'கலை முஹூர்த்தம் முதலிய பரிணாமங்களை யுடைய காலம் என்னும் வஸ்து, பகவானுடைய நித்ய விபூதியில் எவ்வித விகாரத்தையும் செய்வதற்கு அசக்தம்' என்னும் அர்த்தத்தை இந்த வாக்யம் சொல்லுகின்றது

யாஜ்ஞவல்க்யோऽபி — "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேஶ்வரஜ்ஞாநாத் விஶுத்தி: பரமா மதா ।" இதி ।

ஆபஸ்தம்போऽபி — "பூ: ப்ராணிந: ஸர்வே குஹாஶயஸ்ய" இதி । ஸர்வே ப்ராணிநோ குஹாஶயஸ்ய பரமாத்மந: பூ: புரம் ஶரீரம் இத்யர்த:, ப்ராணிந இதி ஜீவாத்மஸங்காதா: ।

நநு ச கிமநேநாடம்பரேண? சோத்யம் ந பரிஹ்ருதம் ।

யாஜ்ஞவல்க்யரும் 'ஈச்வர ஜ்ஞானத்தால் ஆத்மாவுக்கு ஏற்படும் பரிசுத்தியே ச்லாக்யமான பரிசுத்தி' என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆபஸ்தம்பரும், 'ஸகல ப்ராணிகளும் குஹையில் படுத்திருக்கும் அவனுடைய சரீரமாக இருக்கின்றன' என்று சொல்லியிருக்கிறார் [குஹையில் படுத்திருப்பவன் பரமாத்மா; பட்டணம் என்பது சரீரம்; ப்ராணிகளென்பதற்கு ஜீவாத்மக பூதக் கூட்டங்கள் என்பது பொருள்]

நநு ச .. .. உபாலம்பதி— 'இது என்ன ஆடம்பரம்? இதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? செய்யப்பட்ட ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படவில்லையே!' என்னில், ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானமே சொல்லப்படுகின்றது, நாங்கள் இவ்விதங்களான கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறோம், ஜீவாத்மாக்களுடைய ஜ்ஞான

ப்ரஶாஸிதாரம்— பகவானுக்குள்ள ஸர்வ நியந்த்ருத்வம் முதலிய குணயோகத்தைக் காண்பிக்கிறதற்காக இந்த வாக்யம் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய— இது யாஜ்ஞவல்க்யருடைய வாக்யம். அவர் இவ்விடத்தில், ஜீவாத்மாக்களுக்கு, ஈச்வரனைப் பற்றிய ஸவிசேஷ ஜ்ஞானத்தால் பரமமான விசுத்தியைச் சொல்லியிருக்கிறாரே தவிர, நிர்விசேஷ ஜ்ஞானத்தால் அப்படிப்பட்ட விசுத்தி ஸம்பவிக்கின்றது என்று சொல்லவில்லை

பூ:— பட்டணம்; அதாவது, சரீரம். பரமாத்மாவுக்கு, ஜீவாத்ம பூத ஸங்காதங்களெல்லாம் சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று

நநு— கீழ்ல் 'வேத்யம் ச வேதம் ச ஸத்யமுபகச்சதாம் பவதாம் கிம் ந ஸித்யதி?' (இப்படிப் பரப்ரஹ்மமாகிற ப்ரமேய வஸ்துவையும் வேதமாகிற ப்ரமாணத்தையும் பரமார்த்தங்களாக ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு எதுதான் ஸித்திக்காது?) என்று தமது அபிப்ராயத்தை வெளியிட்ட ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய பரிஹாரத்தை அறியாத அத்வைதி, 'ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்வதெல்லாம் அஸங்கதம்' என்னும் எண்ணத்துடன் பரிஹாஸம் செய்வதுபோல மறுபடியும் ஆக்ஷேபிக்கிறார்

உபபத்யதே। உபயாப்யுபகந்த்ரூணாமஸ்மாகம் ச்ருத்யவகதஸ்ய நித்யஸ்ய ஸ்வாபாவிகஸ்யாபி கர்மணா பாரமார்த்திகம் ஸங்கோசம் விகாஸம் ச அப்யுபகதாம் ஸர்வமிதம் பரிஹ்ருதம்। ஸ்வதஸ்து ப்ரகாசஸ்ய ஸ்வரூப நிவ்ருத்தி ப்ரகாசோ ந யுஜ்யதே, தஸ்ய ஸங்கோச விகாஸௌ வா ந ஸம்பத்யேதே। ப்ரகாச ப்ரஸராநிவ்ருத்திரேவ திரோதாநஹேது: கர்மாக்ய: [illegible]। அவித்யா த்வதிரோதாநம் திரோதாந ஹேதுதயா ஸ்வரூபஹேது ப்ரகாசநாச இதி பூர்வமேவோக்த:। அஹோக்தம்

மானது அவைகளுக்கு ஸ்வாபாவிகமான தாமமாக இருந்தபோதிலும், காம வசத்தால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஒருவிதமான குறைவும் மலர்ச்சியும் உண்டாகின்றனவென்று நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறோம், அப்படி நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் உங்களால் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபங்கள் எங்கள் மீது ஏறமாட்டா, உங்களுக்கு ப்ரகாசம் என்பது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே, ஆகையால் அது அதன் தாமமாகமாட்டாது, அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களும் உங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படவில்லை பரகாசத்தை மறைக்கும் வஸ்து ஜந்மாந்தர காமம் முதலியது, அது ப்ரகாசத்தின் பரவுதலை மாத்ரம் தடுக்கும் உங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் அவித்யையோ வென்றால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையே மறைக்கிறபடியால் அது ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பரகாசத்தையே நசிப்பிக்குமன்றோ? இதை நாம் முன்னமே நிரூபித்திருக்கிறோம். எங்களுக்கு அவித்யை ஜந்மாந்தர காமமே, அது நித்யமாயுள்ள தாமி ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை

ஸ்வ உபயாப்யுபகந்த்ரூணாம்—இப்படி ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு. அதாவது 'ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் இரண்டையும் ப்ரமாணத்தங்களென்று ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு' என்று சொன்னதாயிற்று. விசிஷ்டாத்வைதிகளுடைய மதத்திலும் திரோதானம் (மறைவு) என்பது ப்ரகாச நிவ்ருத்திதான். ஆனால், அப்படி நிவ்ருத்திக்கப்படும் பரகாசம் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானமன்று, அது தாமமாகிற வேறொரு ஜ்ஞானமே. அந்தத் தாமமாகிற ஜ்ஞானம் ஜந்மாந்தர காமமடியாக ஸங்கோச விகாஸங்களை அடைகின்றதாகையால், தாமி ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானத்திற்கு நாச ப்ரஸக்தியில்லை; தாமபூத ஜ்ஞானத்தின் ப்ரஸரமே (வெளியில் பரவுதலே) பரகாசம், ஜந்மாந்தர காமங்கள் அந்த ப்ரஸரத்தைத் தடுக்கும் பொழுது அதற்குத் திரோதானம் ஸம்பவிப்பதும் உபபந்நம். அத்வைதிகளுடைய மதத்திலோ வென்றால், தாமஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் பின்னமான தாமபூத ஜ்ஞானமென்று ஒன்று இல்லையாகையால், திரோதானம் ஏற்படும்பொழுது ஸ்வரூப நாசமே பரஸங்கிக்கும். ஸங்கோச விகாஸங்களை ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அவர்கள், அவைகளை அபரமார்த்தங்களென்று சொல்வாராகையால், அந்த ஸங்கோசவிகாஸரூபமான ப்ரமத்திற்கு

𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌸𑌂𑌕𑍁𑌚𑌿𑌤𑌃 । 𑌤𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃। 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

"𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌯𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾 𑌨𑍃𑌪 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌾 ॥
𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌤𑌾𑌪𑌾𑌨𑌖𑌿𑌲𑌾𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑍍 ।

மறைக்கவில்லை, ஆனால், அந்தத் தர்மி வஸ்துவாகிற ஜீவாத்மாவினுடைய தர்மமாக இருக்கும் ஜ்ஞானத்தை ப்ரகாசிக்க வொட்டாமல் தடுக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தால் தான் ஜீவாத்மாக்களுக்குத் 'நாம் தேவர்கள் மனுஷ்யர்கள்' என்பது முதலான அபிமானம் ஜனிக்கின்றது. இது தான் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் உள்ள விசேஷம். இந்த அர்த்தம், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில், 'ஜந்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்யையானது மூன்றுவது சக்தியாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஸர்வ தேஹங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கக் கூடிய ஜீவாத்மாக்கள், அதனால் ஆக்ராந்தங்களாய்க்கொண்டு, ஸம்ஸார தாபங்கள் எல்லாவற்றையும் அடைகின்றன. இப்படி விசித்ரமான கர்மத்தால் ஜீவாத்மாக

ஹேதுவாக மறுபடியும் வேறொரு திரோதானம் ஒத்துக்கொள்ளப்படவேணும்; அப்படி ஒத்துக்கொள்வது அநவஸ்தைக்கு இடம் கொடுக்குமன்றோ? ஆகையால், 'ஸ்வரூப நாசம் முதலிய யாதொரு தூஷணம் அத்வைதி மதத்தில் சொல்லப்பட்டதோ, அது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கும் துல்யம்' என்று சொல்வது அநுபபன்னம் ஜகத்தை மித்யை என்றும், ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒன்றே என்றும், விசேஷம் என்பதே இல்லை என்றும் சொல்வதாலன்றோ இந்த தூஷணங்களுக்கு இடமுண்டாகின்றது?'

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯—'ஸ்வரூப ஜ்ஞானமன்று, தர்ம பூத ஜ்ஞானமே' என்பது இதனால் குறிக்கப்படுகின்றது.

𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌸𑌂𑌕𑍁𑌚𑌿𑌤𑌃— 'தர்மி ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானம் நித்யம், அதன் தர்ம பூத ஜ்ஞானமாகிற ப்ரகாசத்திற்குத் தான் ஸங்கோசம் என்பது உண்டு' என்பது தாத்பர்யம்.

𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂—தம்மால் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள தர்க்கமானது ப்ரமாணத்தையும் அநுஸரித்து நிற்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண வாக்யம் க்ரஹிக்கப்படுகின்றது.

தயா திரோஹிதத்வாச்ச சக்தி: க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜ்ஞிதா ॥
ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதம்யேந வர்த்ததே ॥"

[வி. பு. 6 7 61,62].

களின் ஜ்ஞானம் மறைவை அடைகிறபடியால், அது எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் தாரதம்யத்துடன் காணப்படுகின்றது' என்று விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது, 'ஜீவாத்மாக்களின் ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸங்களெல்லாம் அவைகளின் தர்மபூத ஜ்ஞா

தாரதம்யேந வர்த்ததே—ஜ்ஞாநத்திற்குத் தாரதம்யம் சொல்லப்படுவதால் அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களே சொல்லப்பட்டன. தர்மி ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம் அணுமாத்ர மாகையால் அந்தத் தாரதம்யம் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதன்று என்பதும், தர்மபூத ஜ்ஞாநத்தின் வழியாகவே அந்தத்தாரதம்யம் ஸம்பவிக்கவேண்டு மென்பதும் விளங்குகின்றன. '**அநாத்யந்த பரிஹாரஸ்ச**' (ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்படவில்லை) என்று ஆக்ஷேபித்ததற்கு இது வரையிலுள்ள க்ரந்தத்தால் ஸமாதாநம் சொன்னார். திரோதாநாநுபபத்தி முற்றிற்று.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், ஏழுவித அநுபபத்திகளைச் சொல்லி அவித்யையைத் தூஷிக்கிறார். அவைகளுள் திரோதாநாநுபபத்தி என்பது ஒன்று. அந்த அநுபபத்திதான், இவ்விடத்தில் "**யதி அபி நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநமாத்ரம்**" என்று ஆரம்பித்து "**விகாஸம் ச உபபத்யதே**" என்று முடியும் க்ரந்தத்தால் சொல்லப்பட்டது. ப்ரகாசைக ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மம் திரோஹிதமானால், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூப நாசம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது தான் இந்தத் திரோதாநாநுபபத்தியின் முக்ய விஷயம். 'க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்குத் தேஹாத்ம ப்ரமம் ஸம்பவிக்கின்றது என்பதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த ப்ரமம் ஒருவித திரோதாநத்தாலேயே ஏற்படவேண்டும், அப்பொழுது அந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கு ஸ்வரூபநாசம் ப்ரஸங்கியாதோ? ஆகையால் அந்த அநுபபத்தி உங்களுக்கும் துல்யம்' என்று ஒரு சோத்யத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு, அதற்கு ஸமாதாநமும் இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸ்வரூபத்திற்குத் திரோதாநத்தை நாம் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை, அதன் ஸ்புரணம் எப்பொழுதும் உண்டு. அது ஸ்புரித்துக்கொண்டிருந்தால் தேஹாத்ம ப்ரமம் ஏற்படாது என்பது இல்லை. க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய நித்யத்வம் அணுத்வம் நிரவயவத்வம் முதலிய தர்மங்களின் ஜ்ஞானம் ப்ரமத்தை விரோதிக்க

இதி க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் ஸ்வரூபநித்யத்வம் ஜ்ஞாநஸ்ய ச கர்மாநுகுண்யாத்
ஸங்கோசம் விகாஸம் ச தர்ஶயதி ।

அவித்யா தாத்த்விகீ அவித்யா, ஶ்ருதிபிஶ்ச நைரர்த்யாபத்தேஶ்ச

நத்தைப் பற்றியவை, அவை அந்தந்த ஜீவாத்மாக்களின் கர்மாநுகுணமாகவே ஸம்பவிக்கின்றன' என்று சொன்னதாயிற்று.

அவித்யா.: ....ப்ரஸஜ்யேத—தவிரவும், நீங்கள், ஸாக்ஷாத் சுருதி

குமே தவிர, ஸ்வரூப ஸ்புரணம் ப்ரமத்தை விரோதிக்க மாட்டாது. தூம பூதமாயுள்ள அம்மாதிரியான ஜ்ஞானத்திற்குத் திரோதாநத்தை ஒத்துக் கொள்வதால் நித்யமாகிற ஜ்ஞானத்திற்கு நாச ப்ரஸக்தியும் இல்லை. ஜ்ஞானம் என்பது த்ரவ்யம், அதன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் அதிரிக்தமாக ஸங்கோச விகாஸங்கள் என்று இரண்டு அவஸ்தையை நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். கர்மத்தால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஏற்படும் ஸங்கோசமே அதன் திரோதாநம், அந்த ஸங்கோசத்தின் நிவ்ருத்தியே அதன் விகாஸம். இப்படி இந்த இரண்டு அவஸ்தைகளும் ஆகமாபாயிகளானதால், ஜ்ஞானம் என்னும் த்ரவ்யம் நித்யமாகவே இருத்தல் வேண்டும். எங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் அவஸ்தைகளின் ஸ்தாநத்தில், உங்கள் பக்ஷத்தில் ஸ்வரூபமாகிற ஸ்வப்ரகாசம் நிற்கின்றது; ஆகையால் அதன் திரோதாநத்தை நீங்கள் சொல்லும்பொழுது, ஸ்வரூப நாசத்தையே சொல்வதாக ஆகின்றது' என்பதுதான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸமாதாநத்தின் ஸங்க்ரஹம்.

அவித்யா—அவித்யை விஷயமாகத் திரோதாநாநுபபத்தியை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது ஸ்வரூபாநுபபத்தியை "அவித்யா" என்பது முதல் "ஶ்ருதிச்சாக்ஷ்ய ப்ரஸஜ்யேத" என்பது வரையிலான க்ரந்தத்தால் உபபாதிக்கிறார். இதன் விஷயம் என்னவென்றால்—'ஐக்யோபதேசம் முதலிய பலத்தைக்கொண்டு, இந்த ப்ரபஞ்சமுழுவதும் அபரமார்த்தம் என்பதை உபபாதிப்பதற்காக நீங்கள் அவித்யை என்னும் ஒரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த அவித்யை பரமார்த்தமா? இல்லாவிட்டால் அபரமார்த்தமா? பரமார்த்தமென்னில் உங்களுடைய அத்வைத மதத்திற்கு ஹாநியும், அபரமார்த்தமெனில் அநவஸ்தை என்னும் தோஷமும் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால் அவித்யையின் ஸ்வரூபமே அநுபபந்நமாகி விடுகின்றது' என்பதுதான். அவித்யையைப் பரமார்த்தமென்று சொன்னால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பிந்நமான மற்றொரு பரமார்த்த வஸ்து ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாகிற படியால் ஐக்யத்தை உபதேசிக்கும் அத்வைத மதத்திற்கு ஹாநி ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்பது வ்யக்தம். அவித்யை அபர

ஸர்வாத்ம, ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேவ திரோதாயக ஹேது தோஷரூபவா ச்ருதி

வாக்ய பலத்தைக்கொண்டும் ச்ருதியில் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஐக்யோபதேச பலத்தைக் கொண்டும், மறைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவித்யை ஒன்றை, ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ

மார்த்தம் என்று சொன்னால், எப்படி அநவஸ்தை என்னும் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்பது அவ்வளவு வ்யக்தமன்று, அதை விவரிப்போம். ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் அபரமார்த்தம் என்பதை உபபாதிப்பதற்காக நீங்கள் அவித்யை என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அதாவது, ஒரு வஸ்துவின் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிப்பதற்கு அவித்யை போன்ற ஒரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. அப்பொழுது, நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் அவித்யை அபரமார்த்தமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு அந்தத் தோஷத்தின் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றுமொரு தோஷம் ஒத்துக்கொள்ளப் படவேண்டும். இதற்கு முடிவு எவ்விடத்தில் ஏற்படும்? ஒரு இடத்திலும் ஏற்படாதாகையால் அநவஸ்தை என்பது ப்ரஸங்கிக்கின்றது. இப்படி இரண்டு கோடியிலும் அநிஷ்டம் நேர்கின்றபடியால், அவித்யையின் ஸ்வரூபமே அநுபபந்நமாகி விடுகின்றது.

இப்படி ப்ரஸங்கிக்கும் அத்வைத ஹாநி அநவஸ்தை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களையும் பரிஹரிக்கும் பொருட்டு, ஒருகால் அத்வைதிகள், 'நாங்கள், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அந்த அவித்யையாகிற தோஷம் என்று சொல்லுகிறோம்' என்று சொல்வார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு, அதற்கும் இவ்விடத்தில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையே தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அத்வைத ஹாநி அநவஸ்தை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா வென்பது உண்மையே. ஆனால், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் நித்யமானதால் அவித்யையும் நித்யமாக ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, ஒருபொழுதும் அந்த அவித்யை நிவ்ருத்தமாகமாட்டாது என்று சொன்னதாயிற்று. அது, 'தத்வ ஜ்ஞாநம் ஜநித்தால் ப்ரமம் விலகுகின்றது' என்று ஒத்துக்கொள்ளும் உங்களுக்குப் பாதகமன்றோ? ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அவித்யை என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை.

ச்ருதிஹிரு—ச்ருதி வாக்ய பலத்தாலும். "அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா:" என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் அவித்யை என்று ஒன்று உண்டு என்பதைப் போதிக்கின்றன என்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை.

யதே । தஸ்யாஶ்ச அவித்யாரூபஸ்ய ப்ரபஞ்சவத் ஸாதகாந்தர தோஷாபேக்ஷத்வாத், ந ஸா அவித்யா ஸாதகாந்தரதோஷ: ஸ்யாதிதி

ரூபத்தை மறைப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த அவித்யையை நீங்கள் அபரமார்த்தமென்றே சொல்லுதல் வேண்டுமாகையால், அபரமார்த்தமான ப்ரபஞ்ச விஷயத்தில் போல, இந்த அவித்யை விஷயத்திலும், அதன் அபரமார்த்த தார்சநத்திற்கு மூலமாக மற்றொரு தோஷத்தை நீங்கள் ஒத்துக

ஸாமாநாதிகரண்யாவகதம்—ஐகயோபதேச பலத்தாலும். "தத்வமஸி" என்னும் வாக்யத்தால் செய்யப்படும் உபதேசம் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். இதுவும் ச்ருதியில் தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஐகயோபதேசத்திலிருந்து அவித்யையைக் கல்பிக்க வேண்டும்; 'அந்ருதேந' இத்யாதியான வாக்யத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில் 'ச்ருதிபி:' என்றும் 'ஸாமாநாதிகரண்யாவகதம்' என்றும் வெவ்வேறாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தஸ்யாஶ்ச அவித்யாரூபஸ்ய—அவித்யையை அபரமார்த்தமென்று சொல்லாமல், பரமார்த்தமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அத்வைத ஹாநி வரும் என்பது தாத்பர்யம்.

ப்ரபஞ்சவத்—ப்ரபஞ்சம் போல. ப்ரபஞ்சம் அபரமார்த்தம் என்பதை நிரூபிக்கும் பொருட்டு அவித்யை என்னும் ஒரு தோஷம் எப்படி அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ, அம்மாதிரியே அந்த அவித்யை அபரமார்த்தம் என்பதை நிரூபிக்க வேறொரு தோஷம் அபேக்ஷிதமே.

தஸ்யாஶ்சாநாதித்வேபி—அந்த அவித்யை அநாதியாக இருந்த போதிலும். ஒருகால் அத்வைதிகள், 'அவித்யை என்பது அநாதி, ஆகையால் அதன் அபரமார்த்தத்தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷம் அநபேக்ஷிதமே. ஆகையால் அநவஸ்தை என்பது ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது' என்று வாதிப்பார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். அவித்யையை நீங்கள் அபரமார்த்தமான வஸ்துவென்றே சொல்லுகிறீர்கள். ஆகையால் அதற்கு அநாதித்வம் சொல்ல வேண்டு

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿, 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍂𑌲𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍂𑌲𑌂।

கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்படி ஒத்துக்கொள்ளப்படும் தோஷம் அபரமார்த்தமாக இருக்கக் கூடாதாகையால், 'ப்ரஹ்மமே அம்மாதிரியான அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலம்' என்று சொல்லும்படி ஸம்பவிக்கும். ஒருகால், நீங்கள் 'இந்த அவித்யை அநாதி' என்று சொல்லலாம். ஆனால், அது அபரமார்த்தமாகையால், அதற்குச் சொல்லப்படும் அநாதித்தன்மையானது, 'அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பிந்நமன்று, அது ப்ரஹ்மமே' என்று பாவிப்பதால் மாத்ரம் அதற்கு ஸம்பவிக்கக் கூடும். அப்பொழுது

மானால், அதை ப்ரஹ்மமாகவே பார்த்துச் சொல்லவேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும் பக்ஷத்தில், அதன் அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே மூலமாக வேண்டும். அப்படியானால், ப்ரஹ்மம் நித்யமாகையால், அந்த அபரமார்த்த பேத தர்சநமும் நித்யமாகும்; அதாவது அநிர்மோக்ஷம் என்று ஆயிற்று. அநிர்மோக்ஷம் அநிஷ்டமாகையால், அவித்யை அநாதி என்னும் காரணத்தைக்கொண்டு அநவஸ்தா தோஷ பரிஹாரத்தைத் தேட முயல்வது வீணேயாகும். இது தான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ஸமாதானம். 'அவித்யை அநாதி; ஆகையால் தோஷாந்தராபேக்ஷை இல்லை' என்று வாதிகள் ப்ரயத்நம் செய்யும் இவர்களுக்கு ஒரு ப்ரதிபந்தியும் சொல்லக்கூடும். 'ஜீவ பேதத்திற்கு ஸ்வரூபாநாதித்வத்தை நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள், அது அப்படி அநாதியாக இருக்கையிலும், அதன் அபரமார்த்தத் தன்மையை நிரூபிக்க தோஷத்தை நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிறீர்களே! அது ஏன்?' என்பது ப்ரதிபந்தி. இதன் கருத்து, அவித்யைக்கு ஸ்வரூப அநாதித்வம் சொல்லவதே அநுபபந்நம் என்பது தான்.

ப்ரஹ்மைவ மித்யாதர்சநமூலம் ஸ்யாத்—ப்ரஹ்மம் நித்யமான வஸ்துவானதால் அதை மூலமாக உடைய அபரமார்த்த தர்சநமும் நித்யமாயிருக்கப் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது தாத்பர்யம். அதாவது, அவித்யை அபரமார்த்தமென்றும் அந்த அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு ப்ரஹ்மம் மூலமென்றும் ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், ப்ரஹ்மம் இருக்கும் வரையில் அந்த அபரமார்த்த தர்சநமும் நிற்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும். அபரமார்த்த தர்சநம் போகவேண்டுமானால் ப்ரஹ்மமும் போகவேண்டும். இரண்டுமே அநிஷ்டமாகையால் அவித்யையின் அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக ஒத்துக் கொள்வது ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. அப்படி ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக

ஸ்யாத் । தஸ்ய ச நித்யத்வாத் நிர்மோக்ஷ: ஸதா ப்ரஸஜ்யேத ।

அத ஏவ ஸ்வப்நேऽபி ப்ராஹு:, 'ஏகஸ்யைவ ஶரீரம் ஜீவவத், நிர்ஜீவாநீதராணி ஶரீராணி ஸ்வப்நத்ருஷ்டநாநாவித ஶரீராணாம் யதா நிர்ஜீவத்வம் । தத்ர ஸ்வப்நே த்ருஷ்ட: ஶரீரஸ்யைகஸ்யைவ ஜீவவத்; தஸ்ய ஸ்வப்நவேலாயாம் த்ருஶ்யமாந நாநாவிதாநாம் ஶரீராணாம் நிர்ஜீவத்வமேவ,

---

நீங்கள் இந்த அவித்யையின் அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலமாக வேறு ஒரு பரமார்த்த தோஷத்தையும் ஒத்துக்கொள்ள வில்லையாகையால், ப்ரஹ்மத்தையே அந்த அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலமாக ஒத்துக்கொள்ள ஸம்பவிக்கும். அப்படி ப்ரஹ்மத்தை அந்த அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலமாக ஒத்துக்கொண்டால், அந்த ப்ரஹ்மம் நித்யமான வஸ்துவா யிருக்கிறபடியால், அநிர்மோக்ஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்.

அத ஏவ............விசேஷ:—இந்தக் காரணத்தாலேயே மேல் சொல்லப் போகிற ஏக ஜீவ வாதமும் கண்டிக்கப்பட்டதாகிறது. ஏக ஜீவ வாதமாவது—'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன் கூடியது, மற்றைச் சரீரங்களெல்லாம், ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் பலவித சரீரங்கள் போல, நிர்ஜீவங்களே. ஸ்வப்நத்தில், ஸ்வப்நம் காண்கிறவனுடைய சரீரம் மாத்ரம் ஜீவனுடன் கூடியது, அவன் ஸ்வப்நம் காணும் காலத்தில் அவனால் பார்க்கப்படும் மற்றைச் சரீரங்களெல்லாம் அவனாலேயே பரிகல்பிதங்களாகையால்,

---

ஒத்துக் கொள்ளாத பக்ஷத்தில், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள 'அத்வைத ஹாநி' 'அநவஸ்தை' இவை இரண்டும் ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, அவித்யையைப் பரமார்த்தமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை, அபரமார்த்தமென்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று.

அத ஏவ—இவ்விடத்தில் அத்வைதிகளால் செய்யப்படும் ஏக ஜீவ வாதம் ப்ரஸக்தமாகிறபடியால், அதை உபபாதித்து நிரஸிக்கிறார். அத ஏவ—இந்தக் காரணத்தாலேயே 'ப்ரஹ்மம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றவை யெல்லாம் பொய்' என்று நீங்கள் கொள்கையை அவலம்பித்திருக்கிறபடியால். 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் சரீரங்களுள் ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன் கூடியது. மற்றவை யெல்லாம் நிர்ஜீவன்கள்' என்பது அவர்கள் செய்யும் வாதம். ஸ்வப்ந த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு அவர்கள் இதை உபபாதிக்கிறார்கள். 'ஸ்வப்ந லோகத்தில், ஸ்வப்நம் காண்கிறவன் ஒருவன், அவனால் காணப்படும் சரீரங்கள் கணக்கற்றவை; ஆனால், ஸ்வப்நம் காண்கிறவனுடைய சரீரம் ஒன்றுக்கு மாத்ரம் ஜீவன் உண்டு. மற்றவைகளுக்கு ஜீவன்கள் இல்லை. இந்த லோகமும் ஸ்வப்ந லோகம் போல அபரமார்த்தமானதால் அந்த ஸ்வப்ந லோகத்தில் போல

அநேநைநகேநைவ பரிகல்பிதா ஜீவா மித்யாபூதா: ’ இதி । ஸ்வப்ந த்ருஷ்டாந்தேந பரமார்த்திகஸ்ய ஜீவஸ்யைகஸ்ய ஸர்வசரீராணாம் அகல்பிதத்வாத், ஸாக்ஷிணி சரீரே சரீரவஜ்ஜீவஸத்பாவஸ்ய அபி மித்யாத்வாத் ஸர்வாணி சரீராணி மித்யாபூதாநி, தத்ர ஜீவஸத்பா

அவை நிர்ஜீவனகளே, அவைகளுள் இருப்பவை போலத் தெனபடும ஜீவன்களெல் லாம பொய.’ இதுதான ஏக ஜீவ வாதம. இது எப்படி கண்டிக்கப் படுகிறதெனருல, பரஹ்மததின ஸவரூபம ஒனறு நீஙகலாக மற்றை ஸகல ஜீவன்களுடைய ஜீவததனமை, ஸகல சரீரஙகள இவையெயலாம ப்ரஹ்மததாலேயே பரிகலபிதஙகளா யிருக்கிறபடியால, ஒவவொரு சரீரததிலும், சரீரம போல அதில ஜீவன் இருப்பதும் பொயயே ஆகையால் ஸகல சரீரஙகளும பொய், அவைகளுள ஜீவன இருப்பதும பொய; ஆகையால, ஸ்வப நததில காணப்படும சரீரததில ஜீவன இருப்பதற்கும மற்றை சரீரத்தில் ஜீவன இருப்பதறகும எவவித விசேஷமும் இலலை. எஙகள் மததிலோ அப்படியனறு. ஸவப்நம் காணகிறவனுடைய சரீரம, அதில ஜீவன் இருப்பது, இவை யிரணடும் ஸவப

இவவிடததிலும பாரக்கிறவனுடைய சரீரம மாதரம் ஜீவனுடன கூடியதாகவும் பாரககப்படும சரீரஙகளெல்லாம் நிர்ஜ்ஜீவன்களாகவும இருத்தல் வேண்டும் ’ என்பது அவாகளுடைய உபபாதநம. இநத உபபாதநம நிறகமாட் டாது. ஏனெனருல, அதவைதிகளுடைய கொளகைப்படி, ப்ரஹ்மம ஒன்று நீஙகலாக மற்றவை யெலலாம பொயயாகையால, ஸ்வப்நததில காணப்படும் சரீரமும வேறு சரீரமும, ஸவப்நததில காணப்படும சரீரததில ஜீவன் இருப்பதும வேறு சரீரததில ஜீவன இருபபதும, எல்லாம் பொயயாக வேண்டும. அப்படி எல்லாம பொயயானுல, ஒரு சரீரம மாதரம ஜீவனுடன் கூடியது எனறு சொலவது எப்படி ஸாத்யபபடும? ‘பாரமாாததிகமான ஜீவைகதவததை நாஙகள் சொல்லவில்லை, பாரமாாததிகம் போலத தோனறும் ஜீவைகயததைப் பறறியே நாஙகள சொலலுகிறேம’ என்னில, அநதத தோறறம ‘ ஜீவன ஒனறு தான் ’ எனறே தோனறுகிறது’ எனறு சொலவது அநுபவ விருததமாகும. ஆகையால, இநத ஏக ஜீவ வாதம் நிலை பெற மாட்டாது.

சங்காகஷ —ப்ரபஞ்சததை ஸத்யமெனறு ஒததுககொளளும் எஙகளுக்கோ வென்ருல.

உணமையாகவே ஸவப்ந தருஷடாநததைக் கொணடு பரபோத காலத தில் ஜநிககும ஜஞாநஙகளுககு அபரமாாததத தனமையைச் சொல்வது யுகதமாக மாட்

𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌜𑍀𑌵𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 । 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌤𑍁, 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌦𑍃𑌶𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌗𑌤𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌜𑍀𑌵𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 ।

𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌚, 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 ? 𑌸𑌾 𑌚 𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑍀 ? 𑌇𑌤𑌿

நம் தெளிந்த பிறகும் அபாதிதங்களாக இருக்கிறபடியால், அவை பரமார்த்தங்களே. ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் மற்றைச் சரீரங்களும் அவைகளுள்ள ஜீவன்கள் இருப்பதும், ஸ்வப்நம் தெளிந்த பிறகு பாதிதங்களாகிவிடுகிற படியால், அவை பொய்யே. ஆகையால், எங்கள் மதத்தில் விசேஷம் இருக்கின்றது.

அவித்³யா ச.........விஶேஷ:—தவிரவும் இந்த அவித்யை எதனால் நிவருத்

டாது. ஸ்வப்ந ஜ்ஞானங்களெல்லாம் நித்ரை முதலான தோஷத்தால் துஷ்டங்களாயுள்ள கரணங்களால் ஏற்படுமவை; அவை, ப்ரபோதம் ஏற்பட்டவுடன் பாதிதங்களாகி விடுகின்றன. ப்ரபோத ஜ்ஞானங்களோ அப்படிப்பட்டவையல்ல. ஆகையால் அந்த த்ருஷ்டாந்தம் யுக்தமன்று. இந்த அர்த்தம், "வைத⁴ர்ம்யாச்ச ந ஸ்வப்நாதி³வத்" (2-2-28) என்னும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அவித்³யா—இதுவரையில் அவித்யையின் ஸ்வரூப அநுபபத்தி நிரூபிக்கப்பட்டது, பரஸங்காத ஏக ஜீவ வாதமும் நிரஸிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அவித்யையின் நிவ்ருத்தி அநுபபத்தியும் நிவர்த்தக அநுபபத்தியும் உபபாதிக்கப்படுகின்றன. 'எல்லாம் ப்ரஹ்மமே என்னும் ஜ்ஞானத்தால் அவித்யையின் நிவ்ருத்தி ஏற்படுகின்றது' என்று அத்வைதிகளால் சொல்லப்படும் அவித்யா நிவ்ருத்தியானது எப்படிப்பட்டது என்பது, ந்யாயத்திற்கு ஒத்து நிரூபிக்கத் தகாதது என்பது தான் நிவ்ருத்தி அநுபபத்தி, அந்த அவித்யையை நிவ்ருத்திப்பிக்கிறதாகச் சொல்லப்படும் ஜ்ஞானம் எப்படிப்பட்டது என்பதும் ந்யாயத்திற்கு ஒத்து நிரூபிக்கத் தகாதது என்பது தான் நிவர்த்தக அநுபபத்தி.

நிவ்ருத்திஶ்ச அநிர்வசநீய ப்ரத்யநீகாகாரா—அத்வைதிகள், அவித்யையை அநிர்வசநீயம் (இன்னதென்று சொல்லக்கூடாதது) என்றன்றோ சொல்லுகிறார்கள்? அவர்கள் அவித்யையின் நிவ்ருத்தியை 'இன்னதென்று சொல்லக்கூடாததாக இருப்பதற்கு எதிரிடையான இருப்பு' என்று சொல்வது, அவர்கள் அவித்யைக்குச் சொல்லும் விவரணத்தை அநுஸரித்ததே.

𑌵𑌿𑌵𑍇𑌚𑌨𑍀𑌯𑌂 । '𑌐𑌕𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌂, 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯𑌮𑍍; 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌸𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌾; 𑌕𑍋𑌟𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯

திககபபடுகினறது? அதன் நிவருததி எனபது எபபடிபபடடது? எனபதை விவேசித்துப பாரக்கவேண்டுமம. 'எலலாம பரஹ்மமே எனனும ஜ்ஞாநம் அவிதயையைப் போககுகினறது, அநத அவிதயையின நிவருததியும, அநிாவசநீயமாக இருபபதறகு எதிரிடையா யிருககும ஆகாரததை உடைததாயிருப்பதே' எனனில, அது

𑌅𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯𑌮𑍍—இதில் நிவ்ருததி அநுபயததி நிரூபிககபபடுகினறது. அதவைதிகள, அவிதயை எனபதை 𑌸𑌦𑌸𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯𑌮𑍍 (ஸத எனறாவது அஸத எனறாவது இரண்டுமே எனறாவது நிாவசநம் செயயக் கூடாதது) எனறு சொலலுகிறாகள். ஆகையால, அநத அவிதயையின நிவருததியை 𑌸𑌦𑌸𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯 ததிறகு எதிரிடையான ஆகாரததுடன கூடியதாகச் சொலலவேணடும. அதாவது அவித்யையின நிவருததி எனபது ஸத எனறாவது அஸத எனறாவது இரண்டுமே என்றாவது சொலலககூடியது எனறு சொன்னதாயிற்று. 𑌸𑌤𑍍 எனபதற்கு பரமாாததம எனபது பொருள. அவிதயையின நிவருததியைப் பரமாாததம் எனறு சொலலும பக்ஷததில அது ப்ரஹ்மததைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா? இலலாவிட்டால ப்ரஹ்மமேயா? எனறு கேட்ககூடும். 'பரஹ்மததைக் காடடிலும் வேறு பட்டது' எனறு சொலலில, அபபடிச் சொலவது, ப்ரஹ்மததைக காட்டிலும வேறுபட்ட ஒரு பரமாாதத வஸதுவை ஒததுககொளவது ஆகிறபடியால, அது அதவைத மதத்திறகு ஹாநியை விளைவிககும். 'பரஹ்மமே' எனறு சொலலில, பரஹ்மம எப்பொழுதும இருககும வஸது வாகையால, இநத நிவருததியும் எபபொழுதும இருப்பதே என்று ஏறபடும், அதாவது வேதாநத ஜ்ஞாநம் உணடாவதற்கு முனனும் நிவருததி ஏற்படக் கூடும என்று சொனனதாகினறது. அது, 'ஐகய ஜ்ஞாநம ஜநித்த பிறகே மோக்ஷம், அதற்கு முன ஸமஸாரமே' என்று அதவைதிகள சொலலும மதததிறகு விருததம். ஆகையால அவிதயையின நிவருததியை இநத இரணடு விதஙகளுள ஒரு விதமாகவும சொலல ஸாத்யப்பட மாட்டாது.

'அவிதயையின நிவருததி எனபது பரமாாததமனறு, அபரமாாததமே' எனனும் பக்ஷததிலும ஸஙகடம ஸமபவிக்கின்றது. முன போல, 'அது ப்ரஹ்மததைக காட்டிலும் வேறுபட்டதா? இலலாவிட்டால பரஹ்மமேயா?' எனறு பரசநம செயயக் கூடும. இது அபரமாாதத பக்ஷமாகையால, இது ப்ரஹ்மமே எனறு சொல்வது ஸாத்யமில்லை, பரஹ்மததைக் காட்டிலும வேறு பட்டதெனறே சொலலவேணடும. அப்படிச் சொல்லும பக்ஷததில, இது அபரமார்தத மாகையால்

𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌵𑌮𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌵𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ; 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍈𑌵 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌵𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌚 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । '𑌐𑌕𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 ।

𑌕𑌿𑌂 𑌚, '𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌂 𑌕𑍇𑌨 ?' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । '𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌭𑍇𑌦𑌂

உபபந்நமன்று. அநிர்வசநீயமா யிருப்பதற்கு எதிரிடையாக இருப்பதாவது நிர்வச நீயமாக இருப்பதே. அப்படி அது நிர்வசநீயமாக இருந்தால், அது ஸத்தா கவாவது அஸத்தாகவாவது அல்லது ஸத் அஸத் இரண்டுமாகவா வது இருத்தல் வேண்டும். வேறு ஒரு விதமாகவும் அது இருப்பது ஸாத்ய மில்லை. அதை ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதென்று ஒத்துக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அவித்யை நிவ்ருத்தமாகாமலே நின்றுவிடும். அது ப்ரஹ்மமே என்று சொல் லும் பக்ஷத்தில், அந்த ப்ரஹ்மம் அதற்கு முன் காலத்திலேயே அவிசிஷ்டமாக இருக்கிற படியால், ஐக்ய ஜ்ஞாநம் ஜநிக்கும் முன்னதாகவே அவித்யா நிவ்ருத்தி ஏற்படுகின்றது என்று ஒத்துக் கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும். 'ஐக்ய ஜ்ஞாநமே அவித்யையை நிவ்ருத் திப்பிக்கின்றது. ஐக்ய ஜ்ஞாநம் இல்லாவிட்டால் ஸம்ஸாரம் நிலை நிற்கின்றது' என் னும் உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு அது அத்யந்தம் விருத்தமன்றோ?

அதற்கு வேறொரு அவித்யை காரணமாக வேண்டும். அந்த அவித்யையின் நிவ்ருத்தி யைப் பராமர்சிக்கும் காலத்தில், இதே மாதிரி அதுவும் அபரமார்த்தமென்று சொல்ல வேண்டி, அதற்கு மற்றுமொரு அவித்யையைக் காரணமாக ஒத்துக்கொள்ள வேண் டும். இம்மாதிரி விசாரத்திற்கு முடிவு இல்லையாதலால், அநவஸ்தை என்னும் தோஷம் ப்ரஸங்கித்து 'அவித்யைக்கு நிவ்ருத்தி இல்லை' என்றே சொல்ல வேண்டி வரும். இப்படி அபரமார்த்த பக்ஷத்திலும் நிவ்ருத்திக்கு உபபத்தி ஏற்படமாட்டாது.

'இந்த நிவ்ருத்தி பரமார்த்தம் அபரமார்த்தம் இரண்டுமே' என்றும் ஒரு பக்ஷ முண்டு. அதில் பரமார்த்த அம்சம் இருக்கிறபடியால் பரமார்த்த பக்ஷத்தில் சொல்லப் பட்ட தூஷணங்களும், அபரமார்த்த அம்சமும் இருக்கிறபடியால் அந்தப் பக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்ட தூஷணங்களும், அந்வயிக்குமாதலால், இந்தப் பக்ஷத்திலும் உபபத்தி ஏற் படமாட்டாது. இத்தான் நிவ்ருத்தி அநுபபத்தி.

கிம் ச—இதில் நிவர்த்தக அநுபபத்தி நிரூபிக்கப் படுகின்றது. கீழ்ச் செய்யப் பட்ட நிவ்ருத்தி தூஷணங்களால் நிவர்த்தக தூஷணமும் செய்யப்பட்டதான போதிலும், வேறொரு ப்ரகாரமாகவும் இந்தத் தூஷணத்தைச் செய்யக்கூடுமென்னும் அபிப்ராயம் கொண்டு ப்ரக்ருத தூஷணத்தைச் செய்கிறார். அது என்னவென்பதைப் பராமர்சிப் போம். ஜ்ஞாநம் என்பது ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநமென்றும்-ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநமென் றும் இரண்டு வகைப்பட்டது. 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்கிறபடி ப்ரஹ்

நிவர்த்யஸ்ய க்ஷணிகத்வாதேவ ஸ்வயமேவ விநஶ்யதி, தாவாநலவிஷநாஶந விஷாந்தரவத்' இதி சேத் । நிவர்த்தகஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தத்வேந தத்ஸ்வரூபவத் உத்பத்திவிநாஶாநாம் மித்யாரூபத்வாத் தந்நாஶ

கிஞ்ச............ஸ்வஜந்யேவ — தவிரவும், நிவர்த்தக ஜ்ஞானமும் அவித்யையாக இருக்கிறபடியால், அது எதனால் நிவ்ருத்திக்கப் படுகின்றது என்பது விளக்கப் படவேண்டியதாக இருக்கின்றது. 'அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞானமானது தன்னைத் தவிர்த்த மற்றை ஸகல பேதங்களையும் நிவ்ருத்தி செய்து விட்டு, தான் க்ஷணிகமாகிறபடியால் தானாகவே அழிவும், காட்டுத் தீ, விஷத்தைப் போக்கடிக்கும் மற்றொரு விஷம் இவைகள் போல நசித்து விடுகின்றது' என்று சொல்வது உபபந்நமாகமாட்டாது. நிவர்த்தக ஜ்ஞானம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்

டத்தின் ஸ்வரூபமே ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞானமென்று சொல்லப்படும். அது பரமார்த்தமானது எப்பொழுதும் இருப்பது, ப்ரமாணத்தால் உண்டாகக் கூடியதன்று. வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்த்ரம் படித்து அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞானத்தை ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞானமென்று சொல்வார்கள். அத்வைதிகளின் மதப்படி ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை யெல்லாம் அவித்யையாகையால், இந்த ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞானத்தை அவர்கள் அவித்யா ரூபமென்றே சொல்லவேண்டும். 'இந்த இரண்டுவித ஜ்ஞானங்களுக்குள் எந்த ஜ்ஞானத்திற்கு அவித்யையை நிவ்ருத்திப்பிக்கும் யோக்யதை உண்டு?' என்று ப்ரச்நம் செய்தால், ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞானத்திற்கே அவித்யா நிவர்த்தகத்வம் ஏற்படுமே தவிர ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞானத்திற்கு அந்தத் தன்மை ஏற்படமாட்டாது. ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞானம் அவித்யா நிவர்த்தகமாகும் பக்ஷத்தில், அது எப்பொழுதும் இருக்கிறபடியால், அவித்யா நிவ்ருத்தியும் எப்பொழுதும் இருக்க ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது ஸம்ஸாரம் என்பதே இருக்கமாட்டாது. ஆகையால் அதற்கு அவித்யா நிவர்த்தகத்வம் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அவித்யாரூபமான இந்த ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞானமானது, ப்ரமாணத்தால் ஏற்பட்டு தன்னைத் தவிர்த்த மற்றை ஸகல பேத ஜ்ஞானத்தையும் நசிப்பிக்கின்றதென்றும், அப்படி அவை யெல்லாவற்றையும் நசிப்பித்த பிறகு தானும் ஸ்வயமாகவே நசித்து விடுகிறதென்றும் அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞானம் அவித்யா ரூபமாகையால், அது நாசத்தை அடையாமல் இருக்கும் பக்ஷத்தில், மற்றை பேத ஜ்ஞானமெல்லாம் நாசத்தை அடைந்த போதிலும் அவித்யை ஆத்யந்திகமாக நாசமடைந்ததாகாதாகையால், அத்வைதிகள் இந்த ஜ்ஞானத்தை ஸ்வயமே நசித்து விடுவதாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுத் தீயையும் விஷ நிவ்ருத்திக்காகக் கொடுக்கப்படும் மற்றொரு விஷத்தையும் சொல்லுகிறார்கள். காட்டுத் தீ காடு முழுவதையும் எரித்துவிட்டு, பிறகு எரிக்கப் பதார்த்தமில்லாததால் ஸ்வயமே சாந்தமாவது போலவும், ஒரு விஷத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்க ப்ரயோகிக்கப்படும் ஔஷத ரூபமான வேறொரு விஷம், முதல் விஷத்தை நசிப்பித்த பிறகு தானாகவே நசிக்கிறது போலவும், அவித்யா ரூபமான ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞானம் மற்றை அவித்யையை

ந ெவா2விஜ்யா திஷ்தெ்யவெதி த3ிநாமஜமரு2நவஸ்ரீ நிவதரு2கம் உஞுவஸ்ரீ ெசவ । ஜாவாந்ரூரீநாஉவி வ ெவரு2ாவஸூாவிரொயிவரிணாஉவநம்வநா ஸவஜரு2நீயெவ ।

டிலும வேறுபட்டது; ஆகையால அதன ஸவரூபம அதன உதபததி விநாசஙகள எல லாம பொய, விநாசம பொயயாஞல, அநத விநாச ரூபமான அவித்யை நிற்கினறது எனறு சொனனதாகும அபபொழுது அநத விநாச தாசநததிறகு நிவாததகம எது வென்று ஏற்படமாட்டாது தவிரவும, காடடுத தீ முதலானவைகளின விஷயததில விநாசம எனபது முநதின அவஸதையை விரோதிககும மறறெரு அவஸதையின ப்ராப் தியே. அவைகளுககு இநத அவஸதையின் மாறுதலுடைய பரமபரையானது ஒரு பொழு தும விலககத தகுநததனறு.

ஸவி அ.........உவஹாவஸ்ரீழ—தவிரவும 'சிநமாத்ரமான ப்ரஹ்மததைத் தவிரதது மறறெனறும இலலை' எனனும ஜ்ஞாநம் யாருககு ஏறபடுகினறது. அத்யாஸ ரூபஞன ஆதமாவுககு எனறு சொலவது உபபநநமாக மாட்

யெலலாவற்றையும பூாவம நிவருததிபபிதது பிறகு தானும க்ஷணிகமாகையால் நசிதது விடுகினறது எனபது அவாகளுடைய கொளகை.

இது உபபநநமாகமாட்டாது எனபது விசிஷ்டாதவைதிகளின ஆக்ஷேபம். இநத நிவாததக ஜஞாநம பரஹ்மததைக காட்டிலும வேறுபடடதாகையால, அது மித்யை. அநத மித்யா ஜஞாநததை எது நிவருததிபபிககினறது எனறு சொலவது ஸாத்யமிலலாமல இருக்கினறது. காட்டுத தீ முதலானவை போல அது ஸவயமாகவே நசிதது விடுகின றது எனறு சொலலவும ஸாத்யபபட மாடடாது. ஏனெனறல, அதுவும அதன விநா சமும பரஹ்மததைக் காடடிலும் வேறுபடடவையாக இருககும பக்ஷததில, அதன உத பததி ஸதிதிகள போல அதன ஸவரூப விநாசஙகளும ஸவபநததில தெனபடும பதாாத தஙகளின் விநாசம போல காலபநிகஙகளாக இருகக வேணடுமாதலால, அவை ஸமபநதமான அவிதயையை எது நிவருத்திப பிககின்றது எனறு தேட வேணடி வரும். 'அநத விநாசம பாஹமததைககாடடிலும வேறுபட்டதனறு. அது ப்ரஹ்மமே' எனறு சொலலும பக்ஷததில, விநாசம எப்பொழுதும இருககவேணடு மாதலால், அதன உதபததியின ஸமபவம எனபதே ஸாத்யமிலலை. அதாவது நிவாத தக ஜஞாநததின உதபததியே இலலாமல போயவிடும. அது அநாததமனறே? தவிர வும, அதவைதிகளால சொல்லபபடும தருஷ்டாநதஙகள அவாகளுககே அநாததாவஹங கள நாசம எனபது முனனிருநத அவஸதைக்கு விருததமான புதிய வேறெரு அவஸதையின பராபதியே. காடடுத தீ விஷயததில போல அவிதயை விஷயத திலும அதவைதிகள அவஸதையின பரிணாம பரமபரையை ஒததுககொளளும பக்ஷத தில, அவிதயைககு நிவருததியே ஸமபவிகக மாடடாது எனபதை ஒததுக கொண்ட தாகும. ஆகையால ஒரு வழியிலும நிவாத்தக ஜஞாநம எனபதறகு உபபததி ஏற்பட விலலை. இது தான நிவாததக அநுபபததி.

அவி அ ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தக்ருத்ஸ்நநிஷேதவிஷயஜ்ஞாநஸ்ய கோऽயம் ஜ்ஞாதா? அத்யாஸ ஏவ இதி சேந்ந, தஸ்ய நிஷேத்யதயா நிவர்த்யஜ்ஞாநகர்மத்வாத் தத்கர்த்ருத்வாநுபபத்தே: । ப்ரஹ்மைவ

டாது. அத்யாஸம் என்பது நிவருத்திப்பிக்கப்பட வேண்டியது, ஆகையால், அது நிவருத்திக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கு கர்மாவாகின்றது, அதற்கு கர்த்ருத்வம் சொல்வது (அதுவே அத்யாஸத்தை நிவருத்திக்கின்றது என்று சொல்வது) ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாக மாட்டாது. அந்த ஜ்ஞாதா அத்யாஸ ரூபனன்று, ப்ரஹ்ம ரூபமே என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'அந்த ப்ரஹ்மத்தின் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்து ஏற்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமா? இல்லாவிட்டால் அத்யஸ்தமா?' என்று ப்ரச்நம் செய்யக்கூடும். அத்யஸ்தமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அந்த அத்யாஸமும் அதற்கு மூலமாக இருக்கும் மற்றொரு அவித்யையும் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகாமல்

அவி அ—இப்படி நிவருத்தி நிவர்த்தக அநுபபத்திகளை நிரூபித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஜ்ஞாதாவின் அநுபபத்தியை நிரூபிக்கிறார் ஸர்வமும் ப்ரஹ்மமே என்னும் ஜ்ஞாநம் ஏற்பட்டவுடன் அவித்யை நிவருத்தியாகின்றது என்றன்றோ அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள்? அந்த ஜ்ஞாநம் யாருக்கு ஏற்படுகின்றது என்னும் அம்சத்தை விசாரிக்கப் புகுந்தால், இன்னாருக்கு ஏற்படுகின்றது என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்கிறார். அதாவது, அந்த ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகிறவனை (ஜ்ஞாதாவை) ப்ரஹ்மமே என்றும் சொல்ல முடியாது, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்றும் சொல்ல முடியாது என்று சொன்னதாயிற்று. அத்வைதிகள் மதத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமார்த்த வஸ்து இல்லையாதலால் இந்த ஜ்ஞாதாவை ப்ரஹ்ம பிந்நன் என்று ஒத்துக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அவன் அவித்யையால் ஏற்பட்ட அத்யஸ்த சேதநனென்றே சொல்ல வேண்டும். அவனுடைய ஜ்ஞாநத்தினாலேயே அவித்யை நிவருத்தியாகவேண்டுமாதலால், அவன் அம்மாதிரி அத்யஸ்த சேதநனாக இருப்பது ந்யாய விருத்தமாகும் ஒரே வஸ்து ஒரு க்ரியைக்கு கர்மாவாகவும் கர்த்தாவாகவும் இருப்பது ஸாத்யமில்லை ஆகையால் அவன் ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லவேண்டி வருகின்றது. அதாவது, ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தால் ஜ்ஞாநமாக இருப்பதுடன் இந்த அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படும் அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந ப்ரயுக்த ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமேயா? இல்லாவிட்டால் அத்யஸ்தமா? என்று ப்ரச்நம் செய்யக்கூடும். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே என்னில், அது நம்முடைய ஸித்தாந்தமாகையால் அது நமக்கு இஷ்டமே 'ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம், ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அதற்கு உண்டு' என்பது நமது ஸித்தாந்த மன்றோ? ஆனால் அது அத்வைதிகளுக்கு அபஸித்தாந்தமாகுமாதலால் அதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வம் அத்யஸ்தமென்று ஒத்துக் கொள்வதும் அவர்களுக்கு விருத்திக்கும். ஏனென்றால் அந்த அத்யாஸமும் அதற்கு மூலமாயுள்ள அவித்யையும் மற்றுமொரு நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தாலேயே நிவருத்திப்பிக்கப்பட வேண்டும் அந்த நிர்வர்த்தக ஜ்ஞாநமும் ஒரு ஜ்ஞாதாவை ஆச்ரயித்தே இருக்கவேண்டுமாதலால், அந்த ஜ்ஞாதாவின்

ஜெவெதி சேக், ப்ரஹ்மணோ நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் ப்ரதி ஜ்ஞாத்ருத்வம் கிம் ஸ்வரூபமேவ ? உத அத்யஸ்தம் ? அத்யஸ்தம் சேக், அயமத்யாஸஸ்ஸ்வரூப விஷயாஜ்ஞாநம் ச நிவர்த்தகஜ்ஞாநாவிஷயத்வாத் திஷ்டத்யேவ। தந்நிவர்த்த காந்தராப்யுபகமே தஸ்யாபி த்ரிரூபத்வாநவஸ்தைவ। ஸர்வஸ்ய ஹி ஜ்ஞாநஸ்ய த்ரிரூபத்வவிரஹே ஜ்ஞாநத்வமேவ ஹீயேத; கஸ்யசித்

கிறபடியால , அவைகள் நிவருததி யாகாமலே நிறகும்படி ப்ரஸஙகிக்கும. அதற்கு வேறொரு நிவாததக ஜஞாநததை ஒததுககொணடால, அதுவும மூன்று அம்சஙகளை யுடையதாக இருகக வேண்டுமாதலால், அநவஸ்ததயே நேரும. (பரமாண ஜநய) ஜஞாந மெலலாம, மூனறு அமசஙகளையும் உடைததா யிராமல், இருக்கும பக்ஷததில அவைக ளுககு ஜ்ஞாநத தனமையே இராமல போய விடும ஜஞாநம எனபது ஒருவனுககு ஒரு அாதத விசேஷததை பரகாசிக்கினறதனறோ ? அதறகு மூனறு அமசஙக ளிலலா விட்டால, உஙகளுடைய ஸீததாநததில பரஹம ஸவரூப ஜ்ஞாநததை அவித்

ஜ்ஞாதருவததைப பற்றி விசாரிககப புகுகையில இதேமாதிரி ஸங்கடம ஸமபவிததது அநவஸதா ரூபமான தோஷததை உணடுபணணும. ஆகையால் ப்ரக்ருத ஜஞாதா எப் படிப்பட்டவனெனறு உபபாதிபபது ஸாத்யமிலலாமல இருககினறது.

அயமத்யாஸ:—இதன் பொருளை பக்கததில காணக.

நிஷேத்யதயா—நிவர்த்யதயா। தத்தத்ர்வாநவஸ்தே:—அத்யாஸ மானது நிவாததக ஜஞாநததால நிவருததிபபிககபபட வேணடியது. அநத நிவாததக ஜஞாநததையுடைய ஜஞாதா அத்யாஸரூபன எனறு சொலவது எபபடி நயாயததிறகு ஒக்கும ? 'வெளிசசததால இருள நிவருததிக்கப படுகினறது' எனனும வாகயததில நிவருததி ரூபமான க்ரியைக்கு பரகாசம காததா, இருள காமமா. நிவருததிக்கினற ப்ர காசம, நிவருததிககபபடும இருளாக இருககககூடுமோ ? காமமதவம இருககுமிடததில் காதருதவம அநுபபநநம்.

தஸ்யாபி த்ரிரூபத்வாத்—நிவாததக ஜஞாநம (அறிவு) ஜஞாதா (அறிகிறவன) ஜ்ஞேயம (அறியபபடும வஸது) ஆக அமசஙகள மூனறு. ஸகலமான பரமாண ஜநய ஜ்ஞாநததிற்கும இநத மூனறு அமசஙகளை அதவைதிகளும ஒததுக் கொணடிருககிறாாகள. பரஹமததின ஸவரூப பூதமான ஜஞாநததிறகு மாததரம அவர் கள ஒரே அமசததைச் சொலலுகிறாாகள.

ஸர்வஸ்ய ஹி ஜ்ஞாநஸ்ய—ப்ரமாண ஜநயமான ஜஞாநமெலலாவற்றிற் கும எனபது தாதபாயம். இநத வாகயம ஆரமபித்து "அநிவர்த்யம் ஸ்யாத்" என்னும வரையில ஜஞாநததின த்ரிரூபதவம் விவரிககபபடுகினறது.

க்ஷம் அநாத்யவிசேஷம் ப்ரதி விஜ்ஞப்திஸ்வபாவஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய த்ரிஸ்வபாவ விரஹே ஸ்வதாம் ஸ்வரூபஸித்தஜ்ஞாநவந் நிவர்த்யகஜ்ஞாநஸ்யாபி நிவர்த்யக்ஷம் ஸ்யாத் | ப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்யைவ ஜ்ஞாத்ருத்வாப்யுபகமே ஸ்வகீய ஏவ பக்ஷ: பரிக்ருஹீத: ஸ்யாத் | நிவர்த்யகஜ்ஞாந ஸ்வரூபஸ்ய ஜ்ஞாத்ரு

யாநிவ்ருத்திக்கு யோக்யதை யற்றது என்று ஒத்துக்கொண்டிருப்பது போல இந்த ஜ்ஞாநத்தையும் நிவர்த்தகமாக இருக்க அநர்ஹம் என்று சொல்லவேண்டி வரும். 'ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கே ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை அங்கீகரிக்கிறோம்' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், எங்கள் பக்ஷத்தை நீங்களும் பரிக்ரஹித்ததாகி விடும். 'நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்து ஏற்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வம், அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்திக்கப்

ஜ்ஞாநஸ்யைவ ஹீயேத — இந்த மூன்று அம்சங்களை ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தன்மையே நஷ்டமாகிவிடும்.

விஜ்ஞப்திஸ்வபாவஸ்ய — ப்ரகாசஸ்வபாவஸ்ய | ஜ்ஞாநம் என்பது ப்ரகாச ரூபம். அதாவது, ஒருவனுக்கு ஒரு அர்த்த விசேஷத்தை ப்ரகாசிப்பதே ஜ்ஞாநம் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், மூன்று அம்சங்களும் அதில் இருக்கின்றன.

த்ரிஸ்வபாவவிரஹே — அந்த மூன்று அம்சங்கள் இல்லாவிட்டால். ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநத்திற்கு மூன்று அம்சங்களில்லை யாதலால் அதற்கு அவித்யையை நிவ்ருத்திப்பிக்க யோக்யதை இல்லை என்று நீங்கள் சொல்வது போல, ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநத்திற்கும் மூன்று அம்சங்கள் இல்லை யென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அவித்யையை நிவ்ருத்திப்பிக்கும் யோக்யதை அதற்கும் இராமல் போகும்படி ஸம்பவிக்கும். அது அநிஷ்டம் ஆகையால ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநம் எல்லாவற்றிற்கும் த்ரிரூபத்வம் உண்டு என்று ஏற்படுகிறது.

ஸ்வகீய: பக்ஷ: — நம்முடைய பக்ஷம். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கே ஜ்ஞாத்ருத்வமும் உண்டு என்பது விசிஷ்டாத்வைதிகளின் மதம்.

ஸ்வநிவர்த்யாந்தர்பூதம் — தன்னால் நிவர்த்திப்பிக்கத் தகுந்தவைகளுள் இந்த ஜ்ஞாத்ருத்வமும் உள்ளடங்கியது அதாவது, அவித்யை முதலானவை அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திக்கப்படுவது போல, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்து ஏற்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தாலேயே நிவர்த்திக்கப்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று.

ஸ்வம் அ ஷ்ணிவதூ-ஜாஜம-உதலிதி வஅரம், 'ஹலாதமு வ்யதிரிக்தம் ஸர்வம் நிதிலம் செவமுதேநா'- உதயஸ்ரா செவ ஸ்மாமுநக்ரியாயாசஸ்ரா ஸ்மாமுந க்ரியாயாஸ்தாக்வஷ்ம அ ஸ்மாமுநஹ-ஜாவஅநவஷா-வஹாஸ்ய:

ஸவி அ நிவிமுஹேம நிவத-உகவிஷசெகஜ்ஞாநம் கெந ஜாதம் ?

படும பதார்த்தஙகளுள அநதாபூதம' என்று சொலவதானது, 'பூதலததைத தவிர மற்றை ஸகல பதார்த்தஙகளும தேவதததனுல வெட்டப்பட்டது' என்று சொலலும பொழுது வெட்டும் வ்யாபாரமும் வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும் தனமையும, வெட்டு தலுக்குத் தகுநத மற்றை பதார்த்தஙகள போல வெட்டும வயாபாரததில அடஙகியுள் ளன' எனறு சொல்வது போல உபஹஸிக்கத தகுநததே.

ஸவி அ.........வாக்யவக—ஸகல பேதங்களையும் போக்கடிக்கக்கூடிய 'எலலாம் ஒனறே' என்னும ஜ்ஞாநம எதனுல் உணடாகினறது? என்பதை விசாரிக்க

ஹலாதமுவ்யதிரிக்தம்—'பூ ப்ரதேசம் நீஙகலாக மற்றை ஸகலமும வெட்டுப் பட்டுப்போய விட்டது' என்றும சொலலும்பொழுது, 'மறறை ஸகலமும' எனபதால் மறறை ஸகலமான வெட்டப்படககூடிய பதார்த்தஙகளனறோ க்ரஹிககக கூடியவை? எப்படி க்ரஹிககாமல், 'ஸகலமும' என்னும சப்த பலததால தேவதத்த வயதிரிகதமான சேதருதவம (வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும தன்மை) சேதந க்ரியை (வெட்டும வயாபா ரம) இவைகளையும் க்ரஹிப்பது உபஹாஸ்யமாகாதோ? அமமாதிரியே, நிவாததக ஜ்ஞா நததில நிவர்த்தகதவம இருககினறது எனனும பலததை அவலமபிதது, அநத நிவாததக ஜ்ஞாந ஸ்வரூப ஜ்ஞாதருதவமும் அநத ஜ்ஞாநததால நிவருததிககப்படுகினறது எனறு சொலவது உபஹாஸயமாகும் எனபது தாதபாயம

ஸவி அ—இதுவரையில ஜ்ஞாதருபபததி நிருபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது ஸாமக்ரி அநுபபததி எனனும அநுபபததியை நிருபிககிறார். 'எல்லாம ஒன்றே,நம்மால் காணப்படும் பேதமெலலாம பொய்' எனபதனறோ அதவைதிகளின முக்ய கொளகை. 'இநத ஜ்ஞாநம எதனுல ஏறபடுகினறது?' எனபதை விசாரிககப் புகுநதால, 'இதனுல ஏறபடுகினறது' எனறு சொலவது ஸாதயமிலலை என்பது தான இவவிடததிற் சொலலப்படும் ஸாமகரி அநுபபததி. இநத ஜ்ஞாநம் எதனுல உணடாகினறதோ, அது அநத ஜ்ஞாநததிற்கு ஸாம கரீ ஆகிறபடியால, இதை ஸாமகரி அநுபபததி என்று வயவஹரிக்கிறார்கள். 'தத் த்வமஸி' போன்ற சுருதி வாக்யஙகள் இநத ஜ்ஞாநததை உணடுபணணுகினறன, இநத ஜ்ஞாநம பேத ஜ்ஞாநததைப் போக்கடிககினறது' எனபது அதவைதிகளின் வாதம. 'அநத ச்ருதி வாகயஙகள அவித்யா பரிகலபிதஙகளாகையால, அவைகளால ஏறபடும ஜ்ஞாநம ப்ரமாணமாக மாட்டாது, அதற்கு மறறொரு தவறுதலான ஜ்ஞாநததைப் போக்கடிகக யோக்யதை இலலை எனபது இவவிடததிற செயயப்படும் ஆக்ஷேபம்.

இதி விவேசநீயம் । 'ச்ருத்யைவ' இதி சேத் । தஸ்யா ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தாயா அவித்யாபரிகல்பிதத்வாத் ப்ரபஞ்சவத் பாதகஜ்ஞாநோத்பாதகத்வம் ந ஸம்பவதி । ததா ஹி, தோஷகாரணஜந்யஸ்யாபி ரஜ்ஜுஸர்பஜ்ஞாநம் ந

வேண்டும். 'வேதத்தினாலேயே அந்த ஜ்ஞாநம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்வது பொருந்தமாட்டாது. வேதம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து; ஆகையால் அவித்யையினால் அது கல்பிதம், அந்தக் காரணத்தால் அது, 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்னும் ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்கத்தகுந்த ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு அநர்ஹமே. அப்படியே த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நிரூபிக்கலாம். ஏதோ

நிவர்த்ய நிவர்த்தகைக்ய ஜ்ஞாநம்—'எல்லாம் ஒன்றே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்னும் ஜ்ஞாநம் ஏற்பட்டால், ப்ரபஞ்சத்தில் வெவ்வேறாகத் தென்படும் பதார்த்தங்களுடைய பேத ஜ்ஞாநம் போய் விடும். ஆகையால், ஐக்ய ஜ்ஞாநம் பேதத்தை (அதாவது—பேத ஜ்ஞாநத்தை) நிவ்ருத்திப்பிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. நிவ்ருத்திப்பிக்கும் அது 'நிவர்த்தகம்' என்றும், நிவ்ருத்திப்பிக்கப்படுவது 'நிவர்த்யம்' என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும். இவைகளை 'பாதகம்' 'பாத்யம்' என்று வ்யவஹரிப்பதுமுண்டு.

ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தாயா அவித்யாபரிகல்பிதத்வாத்—அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உண்டு; ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை போல் தோன்றுமவையெல்லாம் அவித்யையால் கல்பிதங்கள். ஆகையால் அவை அபரமார்த்தங்கள்' என்பது உண்மையானால், ச்ருதி, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகையால், அது அபரமார்த்தமென்று ஆகும். அப்படி ஸ்வயமே அபரமார்த்தமாயிருப்பது, எப்படி மற்றொரு ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்கும்? என்பதுதான் இவ்விடத்தில் கேட்கப்படும் கேள்வி.

தோஷகாரணஜந்யம்—தோஷத்தால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை துஷ்ட காரண ஜந்யமென்று சொல்வார்கள். காமாலையால் வஸ்துக்கள் மஞ்சள் வர்ணமுள்ளவை போலத் தோன்றும் பொழுது 'வஸ்துக்கள் மஞ்சள் வர்ணமுள்ளவை' என்று காமாலைக்காரனுக்குத் தோன்றும் ஜ்ஞாநம் துஷ்ட காரண ஜந்யம். அவித்யையால் நமக்கு ப்ரபஞ்சத்தில் பேதம் தென்பட்டால் அந்தப் பேத ஜ்ஞாநம் துஷ்டகாரண ஜந்யம். இம்மாதிரி துஷ்ட காரண ஜந்யமாயிருக்கும் ஜ்ஞாநம் அப்படி துஷ்ட காரண ஜந்யமல்லாத ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கப்படுமே தவிர, மற்றொரு துஷ்ட காரண ஜந்யமான ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கப்பட மாட்டாதன்றோ?

தோஷகாரணஜந்யஸ்ய 'ரஜ்ஜுரியம், ந ஸர்ப்ப:' இதி ஜ்ஞாநேந பாத்யத்வே, ரஜ்ஜுஸர்ப்பஜ்ஞாநஸ்ய பாதகஜ்ஞாநே கேநசித் ப்ராந்தேந புருஷேண 'ரஜ்ஜுரியம், ந ஸர்ப்ப:' இத்யுக்தேऽபி 'அயம் ப்ராந்த:' இதி ஜ்ஞாதே ஸதி தத்வசநம் ரஜ்ஜுஸர்ப்பஜ்ஞாநஸ்ய பாதகம் ந பவதி, பயம் ச ந நிவர்த்ததே; ப்ரயோஜநஜ்ஞாநவத: ச்ரவணவேலாயாமேவ ஹி ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்யாபி ப்ராந்திமூலத்வம் ஜ்ஞாதமிதி। நிவர்த்தகஜ்ஞாநஸ்ய ஜ்ஞாது: ஸ்வாத்மஸஹிதஸ்ய ச ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்ததயா யதி பாத்யத்வம் உச்யதே, ஹந்த! தர்ஹி ப்ரபஞ்சநிவ்ருத்தே: மித்யாத்வா

ஒரு தோஷதுஷ்ட காரணமடியாக ஒருவனுக்கு ஒரு கயிற்றில் 'இது பாம்பு' என்னும் ப்ரமம் ஏற்பட்டிருந்தால், அம்மாதிரியான தோஷ துஷ்ட காரணமடியாகவே 'இது பாம்பன்று, கயிறே' என்னும் ஒரு எண்ணம் பிறகு அவனுக்கு ஏற்பட்டபோதிலும், இந்த எண்ணத்தால் முதல் ப்ரமம் நிவ்ருத்தியாக மாட்டாதன்றோ? கயிற்றைப் பார்த்து பாம்பென்று ப்ரமித்து பயந்திருக்கும் ஒருவனுக்கு, 'இது பாம்பன்று, கயிறே' என்று மற்றொருவன் போதித்த போதிலும், 'அவனும் ப்ரமத்தால் அவ்விதம் போதிக்கின்றான்' என்னும் எண்ணம் அவனுக்கு இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்தப் போதநம் அவனுடைய ப்ரமத்தையும் நிவ்ருத்திப்பிக்கமாட்டாது, பயத்தையும் போக்கடிக்க மாட்டாது. அம்மாதிரியே ப்ரக்ருதத்திலும். வேதம் போதிப்பதை நாம் கேட்கும் காலத்திலேயே, 'வேதம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஆகையால், அவித்யையால் கல்பிதம், பொய்யே' என்னும் ஜ்ஞாநம் இருக்கின்றதாகையால், வேதம் போதிப்பது நம்முடைய ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திக்கமாட்டாது. ஒருகால், 'வேதம், அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம், அந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பெறுகிறவன் இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை' என்னும் காரணத்தைக்கொண்டு, 'அவைகள் ப்ரமாணங்களல்ல, மற்றொன்றால் பாதிக

ப்ரயோஜகஜ்ஞாநவத:— 'இந்த வஸ்து ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது? ஆகையால் இது பொய்' என்னுமிடத்தில், 'இது பொய்' என்பதற்கு ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கும் தன்மை ப்ரயோஜகமாகின்றது. அப்படி 'அதற்கு இது ப்ரயோஜகம்' என்னும் ஜ்ஞாநம் ஒருவனுக்கு இருந்தால், அவன், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கும் ச்ருதி சொல்வதை நம்பமாட்டான். அவன் விஷயத்தில் ச்ருதி போதிக்கும் ஐக்ய ஜ்ஞாநம் எப்படி 'ப்ரபஞ்சம் பொய்' என்னும் ஜ்ஞாநத்தைப் பாதிக்கும்?

ஸஹிதஸ்ய யதி பாத்யத்வமுச்யதே— அத்வைதிகள் ப்ரபஞ்சத்தைப் பாத்யமென்றும் சாஸ்த்ரத்தைப் பாதகமென்றும் சொல்லி வந்தார்கள். அப்படிச் சாஸ்த்ரத்திற்குப் பாதகத்வம் சொல்வது அநுபபந்நம் என்பது இதுவரையில் நிரூபிக்க

பததீதி ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸத்யதா ஸ்யாத்; ஸ்வப்நத்ருஷ்டபுருஷவாக்யாவகதபித்ராதிமரணஸ்ய மித்யாத்வேபி பித்ராதிஸத்யதாவத்। தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யம் ந ப்ரபஞ்சஸ்ய பாதகம், ப்ராந்திமூலத்வாத், ப்ராந்தபுருஷோக்தரஜ்ஜுஸர்பபாதகவாக்யவத்।

கத் தகுந்தவைகளே' என்று நீங்கள் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியே பொய்யாகி விடுமானதால் 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமே' என்று ஒத்துக்கொள்ளும்படி நேரும். ஸ்வப்நத்தில் தனது பிதா மரித்துவிட்டதாகக் கேட்ட ஒருவனுக்கு, பிறகு 'நான் கண்டது ஸ்வப்நம், ஆகையால் அது பொய்' என்னும் ஜ்ஞானம் ஸம்பவித்தால், அதனால் அவனுக்கு 'பிதா ஸத்யமே' என்னும் உறுதி ஏற்படுகின்றதன்றோ? ஆகையால், தத்த்வமஸி (நீ அதுவே) என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள், 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்பதைப் பாதிக்கமாட்டா, ச்ருதி வாக்யங்கள் ப்ராந்தி மூலங்களல்லவோ? 'இது பாம்பன்று கயிறே' என்னும் ப்ராந்தனுடைய வார்த்தை இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்

பட்டது. இப்பொழுது, ஒருகால் சாஸ்த்ரத்திற்குப் பாத்யத்வத்தை அத்வைதிகள் சொல்வார்களோ என்று சங்கித்து, அப்படி அவர்கள் சொன்னால் அவர்களுக்குப் பெருத்த அநிஷ்டம் நேரும் என்று சொல்லுகிறார். 'ப்ரபஞ்சம் பொய்' என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறதாகையால், அந்தச் சாஸ்த்ரம் பாத்யமாகப் போய்விடும் பக்ஷத்தில், 'ப்ரபஞ்சம் பொய்' என்பது பொய்யாகிவிடும், அதாவது 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்று சொன்னதாகி விடும். அது அத்வைதிகளுக்கு அநிஷ்டமே. பித்ரு மரணம், பிதா ஜீவித்திருப்பது இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தம், பித்ரு மரணம் ஸ்வப்ந ஜ்ஞானமாக இருந்து அந்தக் காரணத்தால் பாத்யமாகி விட்டால், பிதா ஜீவித்திருக்கிறான் என்னும் ஜ்ஞானம் ஏற்படுகின்றதன்றோ? இது இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தம்.

பித்ராதிஸத்யதாவத் — 'பிதா மரித்துவிட்டார்' என்பது ஸ்வப்நத்தில் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானமாகவிருந்தால் அது பாத்யமாகி விடுகின்றது. அப்படி அது பாத்யம் என்று அறிந்தவுடன், 'பிதா மரிக்கவில்லை, அதாவது இருக்கிறார்' என்னும் ஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்குமே தவிர, 'பிதா ஸத்யம்' என்னும் ஜ்ஞானம் எப்படி ஏற்படும்? 'பிதா முதலியவர்களின் ஸத்யத்தன்மை போல்' என்று எப்படி இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? இவ்வாறு இவ்விடத்தில் ஒரு சோத்யம் செய்யக்கூடும். 'பிதா இருக்கிறார்' என்னும் ஜ்ஞானம் மற்றொன்றால் பாதிக்கப்படாமலிருக்கும் வரையில், 'பிதா ஸத்யம்' என்று சொல்வதற்கு ஆக்ஷேபமென்ன? என்பது ஸமாதானம்.

௩௩ அ ஸ்வப்நே கஸ்மிம்ஶ்சித் பயே வர்த்தமாநே ஸ்வப்நாந்தரேணைவ 'அயம் ஸ்வப்ந:' இதி ஜ்ஞாதே ஸதி பூர்வபயநிவ்ருத்தி: த்ருஷ்டா, தத்வத் உத்தரத்ராபி ஸம்பவதீதி । நைவம் । ஸ்வப்நாந்தரேணைவ 'ஸோ(அ)பி ஸ்வப்ந:' இதி ஜ்ஞாதே ஸதி பூர்வபயாநிவ்ருத்திரேவ த்ருஷ்டேதி ந கஶ்சி

---

௩௩ அ ....உக்தம்—'ப்ராந்தி மூலமாயிருந்த போதிலும், சில ஜ்ஞாநங்கள் பூர்வம் அநுபவித்திருந்த ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திக்கின்றன. ஸ்வப்நத்தில் ஒருவன் ஏதாவதொரு பய ஹேதுவைக் கண்டு பயந்திருக்கும் பொழுது, அந்த ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இது ஸ்வப்நம்' என்னும் ஜ்ஞாநம் அவனுக்கு ஜநிக்கும் பக்ஷத்தில், முன் ஏற்பட்டிருந்த பயம் நிவ்ருத்தியாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே. அது போல ப்ராந்தி மூலமாயிருக்கும் ச்ருதியினால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்னும் ப்ரமத்தைப் போக்கடிக்கக்கூடும்' என்றால், அது யுக்திக்குப் பொருந்தமாட்டாது. அந்த ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இதுவும் ஸ்வப்நம்' என்று பிறகு அறியப்படும் பக்ஷத்தில் மறுபடியும் பயம் திரும்பி வருவதையும் நாம் பார்க்கிறோமன்றோ? ஆகையால், பாதிக்கும்

௩௩—'ப்ராந்தி மூலமாக ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், சில இடங்களில் நிவர்த்தகமாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே' என்று த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் செய்யப்படுகின்றது. ஒருவன் ஸ்வப்நத்தில் ஒரு பயஹேதுவைக் காண்கிறான், அந்த ஸ்வப்நத்திற்குள்ளேயே 'தான் கண்டது ஸ்வப்நம்' என்று அவனுக்கு ஜ்ஞாநம் ஜநித்தால், அந்தப் பயம் நிவ்ருத்தியாகி விடுவதை நாம் அறிவோம். முதல் ஸ்வப்நத்திற்கு இரண்டாவது ஸ்வப்நம் பாதகமாகி விடுகின்றது. இப்படி இரண்டாவது ஸ்வப்நம் ஸ்வப்நமாக இருக்கையிலும், அதாவது ப்ராந்தி மூலமாக இருக்கையிலும், அதற்கு நிவர்த்தகத் தன்மை ஏற்படுவது போல, ச்ருதி ப்ராந்தி மூலமாக இருந்தாலும், அதற்கு ப்ரபஞ்ச பேத நிவர்த்தகத்வம் உண்டாகக்கூடும் என்பதுதான் ஆக்ஷேபம். 'அதற்கு ஏற்படும் நிவர்த்தகத்வம் சரியான நிவர்த்தகத்வமன்று; ஏனென்றால், அதுவும் நிவர்த்யமாகி விடும்' என்பது அதற்குச் சொல்லப்படும் ஸமாதாநம். எப்படியென்றால், அதே ஸ்வப்நத்திற்குள், 'இது ஸ்வப்நம் என்று அவனால் காணப்பட்ட இரண்டாவது ஸ்வப்நமும் ஸ்வப்நமே' என்று ஜ்ஞாநம் ஏற்படும் பக்ஷத்தில், பூர்வம் நிவர்த்தகமாயிருந்த இரண்டாவது ஸ்வப்நம் இப்பொழுது நிவர்த்யமாயும், மூன்றாவது ஸ்வப்நம் அதற்கு நிவர்த்தகமாயும் ஆகிவிடுமன்றோ? ஆகையால், இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் நிவர்த்யம் நிவர்த்தகம் (அதாவது—பாத்யம் பாதகம்) இவை இரண்டுக்கும் ஒருவித வாசியுமில்லை. 'ந கஶ்சித் விஶேஷ:'

விஶேஷ: । ஶ்ரவணவேலாயாமேவ 'ஸர்வமபி ஸ்வப்நவத்' இதி ஜ்ஞாதமேவேத்யுக்தத்வாத் ।

யதபி அத்ரோக்தம் 'ப்ராந்திபரிகல்பிதத்வேந மித்யாரூபமபி ஶாஸ்த்ரம் அத்விதீயம் ப்ரஹ்மேதி போதயதி; தஸ்ய ஸதோ ப்ரஹ்மணோ விஷயஸ்ய பஶ்சாத்தநபாதாதர்ஶநாத் ப்ரஹ்ம ஸத்யமேவ' இதி ததயுக்தம் । 'ஶூந்யமேவ தத்த்வம்' இதி வாக்யேந தஸ்யாபி பாதிதத்வாத் । 'இதம் ப்ராந்திமூலவாக்யம்' இதி சேத் 'அத்விதீயம் ப்ரஹ்ம' இதி வாக்யமபி ப்ராந்திமூலமிதி த்வயைவோக்தம் । பஶ்சாத்தநபாதஞ்ச ஸர்வஶூந்யவாக்யஸ்யைவேதி விஶேஷ: । ஸர்வஶூந்யவாதிநோ

ஸ்வப்நத்திற்கும் பாதிக்கப்படும் ஸ்வப்நத்திற்கும் எவ்வித வாசியுமில்லை. ப்ரக்ருதத்திலும், சருதி வாக்யங்களைக் கேட்கும் காலத்திலேயே 'அவை ஸ்வப்நங்கள் போல ப்ராந்தி மூலங்கள்' என்பது அறியப்பட்டது என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

யதபி...... ...ஶூந்யவாதிந இதி—'ச்ருதியாகிற சாஸ்த்ரமானது ப்ராந்தியினால் ஏற்பட்டு அந்தக் காரணத்தால் அது பொய்யென்று சொல்லத் தகுந்ததாக இருந்தபோதிலும், 'அது போதிக்கும் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ வஸ்து' என்னும் விஷயம் உறுதியே என்று சொல்லக்கூடும், ஏனென்றால், அப்படி அது போதிக்கும் விஷயம் பிறகு ஒன்றாலும் பாதிக்கப்படவில்லையன்றோ? ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஸத் என்றும் அது நிர்விசேஷமென்றும் சருதி சொல்வது நம்பத் தகுந்ததே' என்று வாதிப்பதும் அயுக்தமேயாகும். 'தத்வம் சூந்யமே' என்னும் ஸர்வ சூந்யவாதிகளின் வாக்யம் அதைப் பாதிக்கின்றதன்றோ? 'அது ப்ராந்தி மூலமான வாக்யம்' என்னில், 'ப்ரஹ்மம் ஸத், அது நிர்விசேஷம்' என்னும் வாக்யமும் ப்ராந்தி மூலமென்று உன்னாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிறகு ஒன்றாலும் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதானது ஸர்வம் சூந்யம் என்பதைச் சொல்லும் வாக்யத்துக்கு மாத்ரம் என்பதுதான் இரண்டு வாக்யங்களுக்குமுள்ள வாசி. ஸர்வம் சூந்யம் என்று வாதிப்பவர்களும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துவெல்லாம் பொய்யென்று வாதிப்பவர்களும், இரண்டு வாதிகளும் 'தங்களுடைய வாதத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் ப்ரமாணம் பரமார்த்தமன்று,

---

ஶூந்யமேவ தத்த்வம்—'எல்லாம் சூந்யம்' என்று சொல்வார் பௌத்தர்கள்; 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையெல்லாம் பொய்' என்று சொல்வார் அத்வைதிகள். 'ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான சருதி பொய்' என்னும் அம்சத்தில் இரண்டு பேர்களுக்கும் விசேஷமில்லை.

ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தவஸ்துமித்யாத்வவாதிநஸ்து ஸ்வபக்ஷஸாதநப்ரமாணஸ்ய ப்ரமாணாபாஸத்வம் அநுமதம் இதி சஹியாத்தை வாதாநதிகார ஏவ ப்ரதிவாதிதம் ।

“ஸர்வதா ஸந்தவாதாநாம் வாதமார்க: ப்ரவர்த்ததே।
அதிகாரோ (அ)நவாப்தாநாம் ந வாதே ஶூந்யவாதிந: ॥ ”

இதி ।

அது பொய்யே’ என்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி தங்களுடைய அபிமதார்த்தத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் ப்ரமாணம் அபரமார்த்தமென்று ஒத்துக்கொள்பவர்களால் செய்யப்படும் வாதம் நிஷ்ப்ரயோஜநமே என்று பெரியோர்கள் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்கள். “ப்ரமாணத்தைப் பரமார்த்தமென்று ஒத்துக்கொள்பவர்களே வாதத்திற்கு அதிகாரிகள், ப்ரமாணத்தை அபரமார்த்தமென்று சொல்பவர்களுக்கு ஒரு பொழுதும் வாதத்தில் அதிகாரமில்லை. ”

ஸ்வபக்ஷஸாதநப்ரமாணஸ்ய ப்ரமாணாபாஸத்வம் அநுமதம்—இந்த இரண்டு பெயர்களும், தங்கள் தங்கள் கக்ஷியை ஸ்தாபிப்பதற்கு, ச்ருதியையே ப்ரமாணமாகக் கோருகிறார்கள், அந்த ச்ருதியை பரமார்த்தமன்றென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அபரமார்த்தமானதை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு தங்கள் கக்ஷியை ஸ்தாபிக்க ப்ரயத்நப்படுமவர்களுடைய வாதம் நிஷ்ப்ரயோஜநமே.

சஹியாத்தை:—பூர்வாசார்யர்கள் இவ்விதம் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஸர்வதா—இந்தக் காரிகையின் அர்த்தமாவது:— ஸந்தவாதாநாம்—பரமார்த்தமாயுள்ள ப்ரமாணத்தை உடையவர்களுக்கே, ஸர்வதா வாதமார்க: ப்ரவர்த்ததே—எப்பொழுதும் வாதத்தில் அதிகாரமுண்டு. ஶூந்யவாதிந:—‘ஸர்வம் ஶூந்யம்’ என்று சொல்பவருக்கோ வென்றால், அநவாப்தாநாம்—ப்ரமாணம் அபரமார்த்தமாகிறபடியால், ந வாதே (அ)திகார:—வாதத்தில் அதிகாரமில்லை, அதாவது—அவர்களுடைய வாதம் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்று சொன்னதாயிற்று. இவ்விடத்தில் ‘ஶூந்யவாதிந:’ என்று ஸர்வ ஶூந்யவாதிகள் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், ‘ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை யெல்லாம் பொய்’ என்று சொல்லும் அத்வைதிகளும் க்ரஹிக்கப்படுகிறார்கள், ந்யாயம் இரண்டு பெயருக்கும் துல்யமே.

அபி ச ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டப்ரபஞ்சஸ்ய மித்யாத்வம் கேந ப்ரமாணேந ஸாத்யதே? 'ப்ரத்யக்ஷஸ்ய தோஷமூலத்வேநாந்யதாஸித்திஸம்பவாத் ஶாஸ்த்ரமநந்யதாஸித்தம் ப்ரத்யக்ஷஸ்ய பாதகம்' இதி சேத் 'கேந தோஷேண ஜாதம் ப்ரத்யக்ஷம் அநந்தபேதவிஷயம்?' இதி வக்தவ்யம். 'அநாதிபேதவாஸநாக்யதோஷஜாதம் ப்ரத்யக்ஷம்' இதி சேத், 'ஹந்த! தர்ஹி தேநைவ தோஷேண ஜாதம் ஶாஸ்த்ரமபி'

அபி ச..............ஸாத்யதே—தவிரவும், ப்ரத்யக்ஷமாக நம்மால் பார்க்கப்படும் ப்ரபஞ்சமானது பொய்யென்று சொல்வதற்கு ப்ரமாணம் என்ன? 'ப்ரத்யக்ஷம் என்பது தோஷத்தால் ஏற்படுகின்றது. அதற்கு, வேறுவிதமாக ஸித்தி சொல்லக் கூடுமாகையால் எவ்வித தோஷ ஸம்பந்தமில்லாததும் வேறுவிதமாக ஸாதிக்கக் கூடாததுமான சாஸ்த்ரமானது அந்த ப்ரத்யக்ஷத்தைப் பாதிக்கும்' என்னில், 'அந்த தோஷமாவது என்ன? எந்த தோஷத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டதாய் இந்த ப்ரத்யக்ஷம் இப்படி கணக்கற்ற பேதங்களைக் காட்டுகின்றது?' என்பதற்கு ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும். 'அநாதிகாலமாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பேத வாஸனையே தோஷம், அந்தத் தோஷத்தாலேயே ப்ரத்யக்ஷம் இம்மாதிரி தென்படுகின்றது' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அந்த

பஶ்சாத்தந பாதாநுபபத்தே: ஸர்வஶூந்யவாக்யஸ்யேவ— இவ்விடத்தில் 'பஶ்சாத்தந' என்பதற்குப் 'பிந்தி வரும்' என்பது பொருள் அன்று; 'பிந்தித் தோன்றும்' என்பதே அதன் கருத்து. ஒரு வஸ்துவை 'இது இன்னது' என்று முன்னதாகத் தெரிந்துகொண்டால்தான் 'அது இல்லை' என்று பின்னதாகச் சொல்லக் கூடும். ஆகையால், வஸ்து ஜ்ஞானம் முந்தியது; 'அது இல்லை' என்னும் ஜ்ஞானம் பிந்தியது. இதை 'அபாவ ஜ்ஞானத்தைக் குறித்து ப்ரதியோகி ஜ்ஞானம் காரணம்' என்று பெரியோர்கள் வ்யவஹரிப்பார்கள். இதனால், இல்லையென்று சொல்லும் நிஷேத வாக்யமே ப்ரபலம் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த ந்யாய ப்ரகாரம் 'ஒன்றும் இல்லை' என்னும் ஸர்வ சூந்ய வாதம் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பிந்தியது ('பஶ்சாத்தநம்') அதாவது ப்ரபலம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பிந்தியதாயும் ப்ரபலமாயுமுள்ள ஸர்வ சூந்ய வாதத்திற்கு, அதைக் காட்டிலும் பிந்தியதாகவும் ப்ரபலமாகவும் வேறொன்றுமில்லையாதலால், அதற்கு மற்றை ஒன்றாலும் பாதம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ? ஆகவே 'பஶ்சாத்தந பாதாநுபபத்தே:' என்பதற்கு இதுதான் ஆஶயம். இந்த ஆஶயத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், 'ஸர்வஶூந்யஸ்யாதிரேகிநிஷேத்யாஸம்பவாத் தஸ்யைவ பஶ்சாத்தந பாதாநுபபத்தே:' என்று ஆரம்பண அதிகரணத்தில் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

அபி ச—'அத்வைதிகள், ப்ரத்யக்ஷத்தைத் துர்பலமாகவும் சாஸ்த்ரத்தைப் பலீயஸ்ஸாகவும் சொல்லுகிறார்களே, அது ஏன்?' என்பதை விசாரித்து, 'அப்படி அவைகளுக்குத் தௌர்பல்ய ப்ராபல்யங்கள் இல்லை' என்பதை நிரூபிக்கிறார்.

உபயோர்தோஷமூலத்வாத் ப்ரத்யக்ஷஶாஸ்த்ரயோர்ந பௌர்வாபர்யபலாபல
விதி: । ஆகாஶவாய்வாதிபூத ததாரப்தஶப்தஸ்பர்ஶாதியுக்தகடமனுஷ்ய
த்வாதிஸம்ஸ்தானஸம்ஸ்திதவஸ்துவிஷயம் ப்ரத்யக்ஷம்; ஶாஸ்த்ரந்து
ப்ரத்யக்ஷாத்யபரிச்சேத்ய ஸர்வஜ்ஞத்வஸத்யஸங்கல்பத்வாத்யநந்தகுணவிஶேஷண
விஶிஷ்டப்ரஹ்மஸ்வரூபததுபாஸநாத்யாராதநப்ரகார தத்ப்ராப்தி
பூர்வக தத்ப்ராப்த்யாதிரூபபலவிஶேஷ தந்நிஷ்கரண ஜநிதாநிஷ்ட
விஶேஷவிஷயமிதி ஶாஸ்த்ரப்ரத்யக்ஷயோர்ந விரோத: । அநாதிநிதநா

தோஷம் சாஸ்த்ரத்துக்கும் உண்டன்றோ? இப்படி ப்ரத்யக்ஷம் சாஸ்த்ரம் இரண்டும் ஒரே தோஷத்தால் கல்பிதங்களாக இருக்கிறபடியால், ஒன்றைப் பாதிக்கப்படத் தகுந்ததென்றும் (துர்பலமென்றும்), மற்றொன்றைப் பாதிக்கத் தகுந்ததென்றும் (ப்ரபலமென்றும்) எப்படி நாம் சொல்லக்கூடும்? தவிரவும், ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயம் வேறு, சாஸ்த்ரத்துக்கு விஷயம் வேறு. ப்ரத்யக்ஷமானது, ஆகாசம் வாயு முதலிய ஐந்துவித பூதங்களையும், அந்தப் பூதங்களுடைய சேர்க்கையால் உண்டானதாயும் சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியதாயுமிருக்கும் மநுஷ்யத்தன்மை முதலிய அமைப்புகளுடன் காணப்படும் பதார்த்தங்களையுமே க்ரஹிக்கின்றது; சாஸ்த்ரமோவென்றால், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு எட்டாததாயும் ஸர்வஜ்ஞத்தன்மை ஸத்யத்வம் முதலிய கணக்கற்ற விசேஷணங்களை யுடையதாயுமிருக்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பது முதலான ஆராதிக்கும் ப்ரகாரங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் அநுக்ரஹத்தால் அடையக்கூடிய ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி முதலான பல விசேஷங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஆஜ்ஞையை அதிலங்கனம் செய்வதால் ஸம்பவிக்கும் கெடுதல்களையும் பற்றியே பேசுகின்றது. ஆகையால் சாஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதம் என்பதே ஸம்பவிக்கமாட்டாது. தவிரவும், சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராபல்யம் சொல்லும் நீ, 'ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரமாணம்' என்று அவசியம் ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். சாஸ்த்ரமானது ப்ரத்யக்ஷத்தையே ஆதாரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றதன்றோ? ஆரம்ப

ஆகாஶவாய்வாதி—இவ்விதம் ப்ரத்யக்ஷ சாஸ்த்ரங்களுக்குப் பரஸ்பரம் பாத்ய பாதக பாவமில்லை என்பதை நிரூபித்துவிட்டு, அவையிரண்டுக்கும் விஷயங்கள் வெவ்வேறானதால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமே இல்லை என்று சொல்லுகிறார். விரோதம் இருந்தாலன்றோ அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பாத்ய பாதக பாவம் ஸித்திக்கும் என்பது குறிப்பு.

விச்சிந்நபாடஸம்ப்ரதாயதாத்யநேககுணவிசிஷ்டஸ்ய ப்ராமாண்யஸ்ய ஸர்வை:
யதாவத் ப்ரத்யக்ஷாதிபிரப்ரமேயஸ்ய ப்ரதிபந்நத்வாத் । அத:
ஸகலேந ஸ்ருதிப்ரதிபாதிதவேதவாஹ்யகுதர்க்கவிபக்ஷைருக்தி ஜால
தூலநிரஸநேநேத்யலமதிவிஸ்தரேண ।

த்விதீயே து பக்ஷே உபாதிப்ரஹ்மவாதிநஸ்ஸ்வஜ்ஞாநாத்ஸ்வா
ந்தராலப்ரஹ்மண்யேவோபாதிஸம்ஸர்காதுபாதிகா: ஸர்வே தோஷா:

முடிவு ஒன்று மில்லாமல் அவிச்சிந்நமான பாட ஸம்ப்ரதாயம் முதலிய அநேக குணங்கள் சாஸ்த்ரத்திற்கு உண்டென்று நீங்களே ஒத்துக் கொள்ளவில்லையா? குதருஷ்டிகள் சொல்லும் வேறு யுக்திகளும் இம்மாதிரி தோஷ துஷ்டங்களே அநேக வாக்ய பரம்பரைகளை அடக்கியுள்ள அநேக சாகைகளை யுடைத்தாயிருக்கும் கணக்கற்ற ச்ருதிகளாகிற ப்ரபலமான பெருங் காற்றின் முன் இம்மாதிரியான குதர்க்க ஜாலங்க ளெல்லாம் இலவம் பஞ்சாகப் பறக்கின்றன வென்று நாம் இவ்வளவில் விரதராகிறோம்.

த்விதீயே.........பரிஹஸந்தி—இரண்டாவது மதத்திலும், உபாதிப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து ஒத்துக்கொள்ளப்படவில்லை யாதலால், உபாதியின் ஸம்ஸர்க்கம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்படுகிறதென்று சொல்ல வேண்டும்; அப்பொ

த்விதீயே பக்ஷே — இரண்டாவதாகிற பாஸ்கர மதத்தில். "பரம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம்" இத்யாதியான ச்லோகத்தில், முதலில் அத்வைதிகளின் மதத்தையும், பிறகு பாஸ்கர மதத்தையும் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறபடியால், இது வரையில் அத்வைத மதத்தைக் கண்டித்துவிட்டு, இப்பொழுது பாஸ்கர மதத்தை இரண்டாவது பக்ஷமென்று வ்யவஹரித்து அதைக் கண்டிக்க உபக்ரமிக்கிறார்.

உபாதி ப்ரஹ்ம—உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் ப்ரஹ்மம். ப்ரஹ்மமே, தேஹம் முதலிய உபாதிகளுடன் ஸம்பந்தம் பெற்று ஜீவன் முதலிய ரூபத்தை அடைகின்றது என்பது பாஸ்கர மதஸ்தர்களுடைய கொள்கை. அத்வைதிகள் மதத்திற்போல 'பொய்' என்னும் கொள்கையால் ஏற்படும் அநுபபத்திகள் பாஸ்கர மதத்தில் ஏற்படாவிடினும், 'ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸ்வரூபம் ஒன்றே' என்று சொல்வதால் ஏற்படும் தோஷங்கள் இருக்கின்றன என்று நிரூபிக்கிறார்.

ஸ்வரூபமேவ ஸ தோஷ: । ததஸ்தாவதா தவாஸ்தஸ்தாஜிநிஷேதாஸ்தா
ஸ்ருதய: ஸர்வா விஹந்யேரந் । யதா கடாகாசாதே: ஸ்ரீமதயா

முதல் உபாதிஸம்பந்தங்களான ஸகல தோஷங்களும ப்ரஹ்மத்திற்கும ஏற்படும். அப்படி ஏற்பட்டால், 'ப்ரஹ்மம் எவவித தோஷமுமற்றது, அது அபஹத பாபம' என்று சொலலும் ச்ருதிகளெல்லாம் பாதிதஙகளாகிவிடும். 'அப்படி பாத ப்ரஸங்கம வரமாட்டாது. எப்படியானுல் கடத்தில இருககும் ஆகாசம முதலியவைகள, ஆகாரத்தில அள

ஔபாதிகா: ஸர்வே தோஷா:—உபாதியால் ஏற்படும் தோஷங்களெல்லாம்.

யதா கடாகாசாதே:—பாஸ்கர மதஸ்தர்கள, ஆகாசமாகிற த்ருஷ்டாந்தத்தை அவலம்பித்து தமது கொள்கையைப பினவருமாறு நிரூபிககிறார்கள. ஆகாசம் என்னும் பதார்த்தம் ஒன்றே, அது ஸர்வ வ்யாபி. அப்படி இருககையிலும, அது, ஒரு குடம முதலியவைகள இருககுமிடங்களில அந்தக் குடம் முதலியவைகளின் அளவுடனும் ஆகாரத்துடனும் கூடினதாகவே தெனபடுகின்றது, ஒனறைக் குடத்தின் ஆகாசமென்றும், மற்றொனறைக கலசத்தின ஆகாசமெனறும், இமமாதிரி பரஸ்பர பிந்நஙகளாகவும் மஹாகாசத்தினின்று வேறுபட்டவைகளாகவுமே நாம அவைகளை வ்யவஹரிககின்றோம. இவைகளில் நாம் பாரக்கும ஆகாரச் சிறுமை பெருமை முதலிய குணதோஷஙகள மஹாகாசத்தில் எவவித ஸம்பந்தப் படாதவைகளாகவே இருக்கின்றன. இந்த மஹாகாசம் போலவே ப்ரஹ்மமும். எப்படியானுல் இந்த ஆகாசம், குடத்தின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமிடத்தில் குடத்தின ஆகாசமாகவும் கலசத்தின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமிடத்தில கலசத்தின் ஆகாசமாகவும் மாறுகையிலும் அந்தக் குட கலசங்களுடைய குண தோஷஙகளால ஸம்பந்தப்படாமல இருக்கினறதோ, அமமாதிரியே ப்ரஹ்மமும், தேஹம் முதலிய உபாதிகளின ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமபொழுது—ஜீவன்களாக மாறின போதிலும் அந்த ஜீவன்களுடைய குண தோஷஙகளால ஸம்பந்தப்படாமலே இருக்கின்றது. இதுதான் அவர்கள சொலலும் த்ருஷ்டாநதம. இந்த த்ருஷ்டாநதத்தில் அவர்களாற் சொல்லப்படும் விஷயமே இல்லை என்பது இதற்குச் சொல்லப்படும ஸமாதாநம. ஆகாசம் என்னும் வஸ்து அவயவஙகளுடன் கூடியதாகவும் பாகம் பாகமாகப் பிரிககக் கூடியதாகவும் இருக்கும பக்ஷத்தில், பாஸகரா சொல்வதுபோல குடத்துடன் ஸமபந்தம் பெற்றிருககும பாகம குடத்தின குணதோஷங்களால் துஷ்டஙகளாகின்றது என்றும, மஹாகாசம் அப்படி துஷ்டமாகாமலே இருககின்றது என்றும் ஒரு வ்யவஸ்தை சொலலக்கூடும. அப்படி பாகம பாகமாக ஆகாசம் பிரிக்கக்கூடாததாதலால், எவவிடத்திலாவது தோஷ ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டபோதிலும் அந்த தோஷம எவ்வித வ்யவஸ்தை

மஹாகாசாச்ச வைலக்ஷண்யம் பரஸ்பரஞ்ச த்ருஸ்யதே, தத்ரஸ்தா குணா
வா தோஷா வா அநவச்சிந்நே மஹாகாஸே ந ஸம்பத்யந்தே, ததோபாதி
க்ருதபேதவ்யவஸ்திதஜீவகதா தோஷா அநவச்சிந்நே பரே ப்ரஹ்மணி
ந ஸம்பத்யந்தே’ இதி சேத் தந்நோபபத்யதே। நிரவயவஸ்யா
காசஸ்யாநவச்சேத்யஸ்ய கடாதிபிச்சேதாஸம்பவாத்தேநைவாகாசேந
கடாதய: ஸம்யுக்தா இதி ப்ரஹ்மணோऽச்சேத்யத்வாத் ப்ரஹ்மைவோபாதி

வுக் குடபட்டவைகளாக இருந்துகொண்டு, மஹாகாசத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷ ணங்களாகவும் பரஸ்பரம் வேறுபட்டவைகளாகவும் காணப்படுகின்றனவோ, அவைக ளில் தென்படும் குணங்களாவது தோஷங்களாவது எவ்வித அளவுகளும் உட்படாமல் இருக்கும் மஹாகாசத்தில் ஸம்பந்திக்கவுமில்லையோ, அம்மாதிரியே உபாதியால் ஏற்படும் பரஸ்பர பேதமடியாக வரும் குணதோஷ வ்யவஸ்தையுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் ஜீவன் களுடைய தோஷங்கள் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸம்பந்திக்கமாட்டா’ என்னில், இது உபபந்நமாக மாட்டாது, ஆகாசமானது அவயவமற்றது. ஆகையால் சேதிக்கத்தகாதது; கடம் முதலியவைகள் அதைச் சேதிக்கமாட்டாவாதலால், அவைகள் அந்த ஆகா சத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றன. அதுபோல, ப்ரஹ்மமும் சேதிக்கத் தகா தாதலால், உபாதிகள் ப்ரஹ்மத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றனவென்று

யுமின்றிக்கே ஆகாசம் முழுவதிலும் பரவுகின்றது என்றே சொல்ல வேண்டு மன்றோ? ஆகையால், மஹாகாசம் ஒருபொழுதும் தோஷ துஷ்டமாகிறதில்லை என்று சொல்வது உபபந்நமாகமாட்டாது. அந்த மாதிரியே உபாதிப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷ ஸ்பர்சம் ஏற்படுகையில் உபாதி ஸம்பந்தம் பெறாத பரப்ரஹ்மமும் தோஷ துஷ்டமாகின் றது என்றே சொல்லவேண்டும்.

உபாதிக்ருத பேதவ்யவஸ்திதஜீவகதா தோஷா:—உபாதி ஸம்பந்தத் தால் ஏற்படும் ஜீவன்களுள் தென்படும் பரஸ்பர பேதம். அந்தப் பேதத்தால் ஜீவன்களுக்குக் குண தோஷங்கள் வ்யவஸ்திதங்களாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஜீவன்களிடத்தில் இருக்கும் தோஷங்கள் என்பது இந்தப் பதத்தின் அர்த்தம்.

அநவச்சிந்நே பரே ப்ரஹ்மணி—உபாதி ஸம்பந்தம் பெறாத பரப்ரஹ் மத்தினிடத்தில்.

𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । '𑌘𑌟𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌕𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍂𑌷𑌾𑌕𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌾 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶

சொல்லவேண்டும். 'குடத்திலுள்ள ஆகாச ப்ரதேசம் மற்றை ஆகாச ப்ரதேசங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே' என்னில், அதிலும் எவ்வித நியமமும் இல்லை. ஆகாசம் என்பது ஒரே வஸ்து, அதற்கு ப்ரதேச பேதத்தால் குடம் முதலியவைகளுடன் சேர்க்கை நேர்கின்றது ஆகையால், ஒரு குடம், ஒரு இடம் விட்டு மற்றோரிடத்திற்கு நகருகையில் அந்த ப்ரதேசத்திற்கு எவ்வித வ்யவஸ்தையும் இல்லை. அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும் ப்ரதேச பேதத்திற்கு அவ்யவஸ்தை ஸம்பவிக்கிறபடியால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதியின் ஸம்ஸர்க்கம் நிச்சயம் ப்ரஸங்கிக்கும். தவிரவும், உபாதி ஓரிடம் விட்டு மற்றோரிடம் போகையில், உபாதி

𑌘𑌟𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌕𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌃—மறுபடியும் பாஸ்கர மதஸ்தர்கள், வேறொரு ஹேதுவை அவலம்பித்துக் குண தோஷங்களுடைய வ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகிறார்கள் குடத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் ஆகாச ப்ரதேசம் ஒன்று, அதனுடன் சேராமலிருக்கும் ப்ரதேசம் மற்றொன்று, இப்படி ப்ரதேசம் வேறுபடுகிறபடியால், ஒரு ப்ரதேசத்தில் ஒரு குடத்தின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் தோஷம் அந்த ப்ரதேசத்திலேயே வ்யவஸ்திதமாக நிற்கவேண்டுமே தவிர வேறு ப்ரதேசங்களுக்கும் அவ்யவஸ்திதமாக அது போகமாட்டாது. இதுதான் அவர்கள் சொல்லும் வ்யவஸ்தை. இந்த வ்யவஸ்தையும் நிலைபெற மாட்டாது. ஏனென்றால், உபாதிகள் ஒரே ப்ரதேசத்தில் நிலையாக நிற்கவில்லை யன்றோ? குடம் என்பது ஒரு இடம் விட்டு மற்றொரு இடத்திற்குச் சலிக்கிறதில்லை என்று ஒரு நியமம் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அவர்கள் சொல்லும் வ்யவஸ்தை ஸம்பவிக்கக்கூடும். அப்படி நியமம் இல்லை. ஒரு ப்ரதேசத்திலிருந்து வேறொரு ப்ரதேசத்திற்கு ஒரு குடம் கொண்டுபோகப்படும் பொழுது, அந்தக் குடத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்ட ப்ரதேசமும் மாறுகின்றது, அந்தக் காரணத்தாலேயே குடத்தின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் தோஷம் ஒரு வ்யவஸ்தை இல்லாமல் ஆகாசம் முழுவதற்குமே ஏற்படுகின்றதென்று சொல்லவேண்டும். தவிரவும், ஆகாசம் என்பது ஒரே வஸ்து; அநேக வ்யக்திகள் அடங்கியுள்ளது அன்று. ஆகையால், 'இதற்கு மாத்ரம் தோஷ ஸ்பர்சம் உண்டு, மற்றொன்றுக்கு இல்லை' என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை.

ஸதைவ கடாதிஸம்யோகாத் கடாதய: கச்சந்தி தஸ்ய ச ப்ரதேஶஸ்யா-
நியம: ஸ்யாத், தத்வத் ப்ரஹ்மண்யேவ ப்ரதேஶபேதாநியமேந உபாதிஸம்-
ஸர்காது-பாதௌ கச்சதி ஸம்யுக்த வியுக்த ப்ரஹ்ம ப்ரதேஶபேதாத்,
ப்ரஹ்மண்யேவோபாதி ஸம்ஸர்க:, க்ஷணே க்ஷணே பந்தமோக்ஷௌ ச
ஸ்யாதாமிதி ஸந்த: பரிஹஸந்தி ।

‘நிரவயவஸ்யாகாஶஸ்ய ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியபாவேऽபி ஜம்த்ரிய

யுடன் சேர்ந்திருந்த ப்ரஹ்ம ப்ரதேச மொன்று, பிரிந்திருக்கும்படியான ப்ரஹ்ம ப்ரதேசம் மற்றொன்று. ஆக இரண்டு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசங்களுக்கும் பரஸ்பர பேதம் ஏற்படுகிறபடியால் ஒரு க்ஷணத்தில ப்ரஹ்மத்திற்குப் பந்தமும் மற்றொரு க்ஷணத்தில அதற்கு மோக்ஷமும் ஸம்பவிக்கின்றன என்று சொல்லவேண்டிவரும். அப்படிச் சொல்வதை அபிஜ்ஞர்கள் பரிஹஸிப்பார்களன்றோ ?

நிரவயவஸ்ய.........ந ஸங்கச்சதே—‘ எப்படியானால் நிரவயவமா யும் அந்தக் காரணத்தால பிந்ந பிந்ந பாகங்களாகப் பிரிக்கக்கூடாமலு மிருக்கும் ஆகா

தத்வத் ப்ரஹ்மண்யேவ —அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும். ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்றே, தேஹம் முதலிய உபாதிகள் ஒரே இடத்தில இருக்கின்றன என்னும் நியமமும் இல்லை ஆகையால, உபாதிஸம்ஸர்கத்திற்கு வ்யவஸ்தை சொல்வது ஸாத்ய மில்லை. பரப்ரஹ்மத்திற்கே உபாதி ஸம்ஸர்கம சொல்லப்பட வேண்டும்.

“ ப்ரதேஶபேதாநியமேநோபாதி ஸம்ஸர்காத் ” என்னும் ஹேதுவுக்கு “ ப்ரஹ்மண்யேவோபாதிஸம்ஸர்க: ” என்பது ஸாத்யம், ‘உபாதௌ கச்சதி ஸம்யுக்த வியுக்த ப்ரஹ்மப்ரதேஶ பேதாத் ” என்னும ஹேதுவுக்கு “ க்ஷணே க்ஷணே பந்தமோக்ஷௌ ஸ்யாதாம் ” என்பது ஸாத்யம். அதாவது—ஒரு பொழுது ஒரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு உபாதி ஸம்பந்தம ஏற்பட்டால, அப்பொழுதுஅது ஜீவனாக மாறி அதற்குப் பந்தம் ஸம்பவிக்கின்றது, அடுத்த க்ஷணத்தில் அந்த உபாதி சலித்து மற்றொரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்தில அது ஸம்பந்தப்பட்டால், பூர்வம் பந்தம் ஏற்பட்ட ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு மோக்ஷமும பூர்வம் பந்தமற்றிருந்த மற்றொரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு பந்தமும் ப்ரஸங்கிக்கு மன்றோ ? இதை அபிஜ்ஞர்கள ஒத்துக் கொள்வார்களா ?

நிரவயவஸ்ய வாகாஶஸ்ய ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியபாவேऽபி—மறுபடியும் வேறொரு த்ருஷ்டாந்தத்தை அவலம்பித்துப் பாஸ்கர மதஸ்தர்கள் இந்த தோஷஸம்பந

வ்யவஸ்தாவத் ப்ரஹ்மண்யபி வ்யவஸ்தாவத்த்வதே' இதி சேந்ந । வாயு-விசேஷஸம்ஸ்க்ருதகர்ண-ப்ரதேசஸம்யுக்தஸ்யைவ ச்ரோத்ரப்ரதேச ஸத்த்வ ப்ரதேசாந்தரே ப்ரயக்ஷாத் தஸ்ய அப்ரதேசஸ்யா- -ஸ்ரோதாதி

சமே காதாகிற இந்த்ரியமாக இருக்கையிலும், 'இது காதாகிற இந்த்ரியம் இது, அந்த இந்த்ரியமன்று' என்று ஒரு வ்யவஸ்தை ஏற்படுகின்றதோ, அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தினி டத்திலும் வ்யவஸ்தை உபபந்நமாகக்கூடும்' என்னில், அப்படி உபபத்தி ஸம்பவிக்க மாட் டாது என்று நாம் சொல்வோம். கேவலம் ஆகாசமே காது இந்த்ரியமன்று, ஒருவித

த்தத்திற்கு ஒரு வ்யவஸ்தையைச் செல்லுகிறார்கள் குடத்தின் ஆகாசம் என்னும் த்ருஷ் டாந்தம் இருக்கட்டும். ச்ரோத்ரேந்த்ரியம் என்பது ஆகாசமே. அந்த ஆகாசம் தேஹத் தில் மற்றைப் பாகங்களில் ஸம்பந்தப்பட்டபோதிலும், ஒருவித உபாதி ஸம்பந் தத்தால் ச்ரோத்ரத்திற்கு மாத்ரம் ஒருவித இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை ஏற்பட வில்லையா? அதுபோல ஜீவத்தன்மை ஏன் வ்யவஸ்திதமாக இருக்கக்கூடாது? என்பது தான் அவர்களுடைய கக்ஷி இதற்கு ஸமாதாநம் இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை ஏற்பட்ட போதிலும், உபாதி ஸம்பந்திக்கும் ப்ரதேசத்திற்கு எவ்வித வ்யவஸ்தையும் இல்லை என் பதுதான். ஒரு ப்ரதேசத்தில் உபாதி ஸம்பந்தித்தால், அந்த ஸம்பந்தம் அவ்யவஸ்தித மாக ப்ரதேசாந்தரங்களுக்கும் ஏற்படுகின்றது என்பது அன்றோ நமது ஆக்ஷேபம்? அந்த ஆக்ஷேபம் நிவ்ருத்தமாகாமலே நிற்கின்றது. த்ருஷ்டாந்தத்தில், ஆகாசம் எல்லாருடைய சரீரங்களிலும் எவ்வித நியமமுமின்றிக்கே ஸர்வ ப்ரதேசங்களிலும் ஸம்பந்திக்கின்றது என்பதை ஒத்துக் கொண்டதாலேயே உபாதி ஸம்யோகிக்கும் ப்ரதேசத்தின் அநியமம் ஒத்துக்கொண்டதாகிறது. அது போல ஒரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு உபாதி ஸம்பந்தம் வரும்பொழுது பர ப்ரஹ்மம் முழுவதும் உபாதியால் ஸம்பந்தப்பட்டதாகின்றது என் பதை ஒத்துக்கொண்டால், அப்பொழுது, உபாதியுடன் ஸம்பந்திக்கும் ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத் திற்கு அநியமம் ஏற்படும்,ப்ரஹ்மத்திற்குத்தோஷமற்றிருக்கும் தன்மையைச் சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களும் பாதிதங்களாகி விடுமன்றோ? த்ருஷ்டாந்தத்தில் இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை ஏற்படுகின்றது என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். அதுவும் ஸகல ஆகாசத்திற் கும் இல்லை, நாம் ஒரு ப்ரயத்நம் செய்து, அதனால் ஒருவிதமான காற்று உண்டாகி, அந்தக் காற்றின் ஸம்யோகத்தால் காதுக்குள் இருக்கும் ஒரு பாகத்திற்கு ஒருவித ஸம்ஸ்காரம் ஏற்பட்டு, அப்படி ஸம்ஸ்க்ருதமான அந்தக் காதின் பாகத்துடன் ஆகாசம் ஸம்பந்தப்பட்டால், அந்த ஆகாசத்திற்கு மாத்ரம் இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை ஏற்படும். இது உபாதி ஸம்யோக ப்ரதேசத்தின் வ்யவஸ்தையை அபேக்ஷிக்கவில்லை யாதலால் இது அகார்யகரம்.

யதேஶேபி இந்த்ரியவ்யவஸ்தாவகல்ப்யதே ; ஆகாஶஸ்ய து ஸர்வேஷாம் ஶரீரேஷு ஸஞ்சரத்ஸு அநியதேந ஸர்வப்ரதேஶ ஸம்யோக இதி ப்ரஹ்மண்யபி உபாதிஸம்யோகப்ரதேஶாநியம ஏவ। ஆகாஶஸ்ய ஸ்வரூபேணைவ ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியத்வ அப்யுபகம்யேந்த்ரியவ்யவஸ்தா உக்தா ; பரமார்த்தஸ்து ஆகாஶோ ந ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியம், வைகாரிகாஹங்

மான காற்றினால் ஸம்ஸ்காரத்தை அடையும் காது ப்ரதேசத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் ஆகாசமே அந்த இந்த்ரியம். அந்த ப்ரதேசத்திற்கும் மற்றை ப்ரதேசங்களுக்கும் எவ்வித பேத வ்யவஸ்தை இராமலிருந்தபோதிலும் இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை உபபந்நமாகும். கேவல ஆகாசத்திற்கோவென்றால், அது, எல்லாருடைய சரீரங்களும் ஓரிடம் விட்டு மற்றோரிடத்திற்குப் போகும்பொழுது, எவ்வித நியமமுமின்றிக்கே ஸகலமான ப்ரதேசத்துடன் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுகின்றது. அம்மாதிரியே, ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் ப்ரதேச பேதத்தின் அநியமம் இருக்கிறபடியால், உபாதியின் ஸம்யோகம் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நிச்சயம் ஸம்பவிக்க வேண்டும். தவிரவும், ஐந்து வித பூதங்களுள் ஒன்றாகிய ஆகாசத்தையே காது என்னும் இந்த்ரியமாக நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். அது சாஸ்த்ர விருத்தம். நீங்கள் சொல்வதை ஒத்துக்கொண்டே நாமும் இதுவரையில் ஸமாதானம் சொன்னோம். இப்பொழுது அதன் உண்மையைச் சொல்லுகிறோம் ஆகாசம் ச்ரோத்ரேந்த்ரியமாக

ஆகாஶஸ்ய ஸ்வரூபேணைவ ஶ்ரோத்ரேந்த்ரிய அப்யுபகம்யேந்த்ரிய வ்யவஸ்தோக்தா—இந்த்ரியம் என்பது கேவல ஆகாசம் அன்று. அப்படி அதை ஆகாசமென்று ஒத்துக்கொண்டே இப்பொழுது நாம் ஸமாதானம் சொன்னோம். உண்மையை விசாரித்தால் இந்த்ரியம் ஆகாசமன்று என்பது விளங்கும். அப்பொழுது பாஸ்கரர்களால் சொல்லப்படும் த்ருஷ்டாந்தம் ஸர்வதா அநுபபந்நமாகி விடும்.

வைகாரிகாதஹங்காராதேகாதஶேந்த்ரியாணி—வைதிக ப்ரக்ரியை பின்வருமாறு நிற்கும். ப்ரக்ருதி மஹத் முதலான தத்வங்களுள் அஹங்காரம் என்னும் பெயருடைய தத்வம் ஒன்று. அது, ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று மூன்று வகைப்படும். ஸாத்விகாஹங்காரத்தை வைகாரிகமென்றும், ராஜஸத்தைத் தைஜஸமென்றும், தாமஸத்தைப் பூதாதியென்றும் சொல்வார்கள். ப்ருதிவீ அப்பு தேஜஸ் வாயு ஆகாசம் என்னும் ஐந்து வகைப்பட்ட பூதங்களும் தாமஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன; ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, மநஸ் ஒன்று, ஆகப் பதினொரு இந்த்ரியங்களும் ஸாத்விகாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. இது வைதிகர்களுடைய மதம். இது இப்படி இருந்தால், ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்தை ஆகாசமென்று எவ்விதம் சொல்லக் கூடும்?

காராதேவைகாதசேந்த்ரியாணி ஜாயந்த இதி ஹி வைதிகாঃ। யதோக்தம் பகவதா பராசரேண,

> "தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹு: தேவா வைகாரிகா தச।
> ஏகாதசம் மநச்சாத்ர தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா:॥"

இதி। அயமர்த்த:—"வைகாரிகதைஜஸபூதாதிரிதி த்ரிவிதோऽஹங்கார:। ஸ ச க்ரமேண ஸாத்த்விகராஜஸதாமஸ:। தத்ர தாமஸாத்பூதாதேரஹங்காராதாகாசாதீநி பூதாநி ஜாயந்த இதி ஸ்ருஷ்டிக்ரமமுக்த்வா, தைஜஸாத்ராஜஸாதஹங்காராதேகாதசேந்த்ரியாணி ஜாயந்த இதி பரமதமுபந்யஸ்ய, ஸாத்த்விகாஹங்காராத்வைகாரிகாதேகாதசேந்த்ரியாணி ஜாயந்த இதி ஸ்வமதம் ஸந்தர்சயதி "தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா:" இதி।

மாட்டாது. வேதம் அறிந்தவர்கள், பதினொரு இந்த்ரியங்களும் வைகாரிகமாகிற அஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றனவென்று சொல்லுகிறார்கள். பகவான் பராசரர் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார் —

"இந்த்ரியங்களைத் தைஜஸங்களென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் நாம், அவைகளை வைகாரிகங்களென்றே சொல்வோம்".

இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால்—'வைகாரிகமென்றும் தைஜஸமென்றும் பூதாதி என்றும் அஹங்கார தத்வம் மூன்று வகைப்படும் அவைகளுள் வைகாரிகமென்பது ஸாத்விக அஹங்காரம், தைஜஸமென்பது ராஜஸம், பூதாதி என்பது தாமஸம். இவைகளுள் மூன்றாவதாகிற தாமஸ பூதாதியிலிருந்து ஆகாசம் முதலிய ஐந்து பூதங்கள் உண்டாகின்றனவென்று முதலில் ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ராஜஸ தைஜஸத்திலிருந்து பதினொரு இந்த்ரியங்கள் உண்டாகின்றனவென்று சிலர் சொல்வதாகச் சிலருடைய மதத்தைச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு "தேவா வைகாரிகா:

தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹு:—இந்த்ரியங்களைத் தைஜஸங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இது பராசர மஹர்ஷியின் வாக்யம். இந்த்ரியங்கள் தைஜஸங்களானால், அவை ராஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகிறவையாக இருக்க வேண்டும். அது தமது மதம் அன்று என்பதை "ஆஹு:" (சொல்லுகிறார்கள்) என்பதால் ஸூசிப்பித்தார்.

"தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா:—இந்த்ரியங்களெல்லாம் வைகாரிகங்களென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இதனால், இப்படிச் சொல்வதுதான் தமது மதம் என்பது ஸூசிதமாகின்றது.

ஜைவா: — ஐந்த்ரியாணி । ஸாவஜிந்த்ரியாணாம்ஹங்காரி காரணம் ஹூ தெஸ்ராவஸ்யாயநம் ஸஹாஹாரத உத்தே । ஹாதிகஸ்வேஹந்த்ரியாணா ஶாகாஶாதி ஹூத விகாரஸ்வாஜைவாகாஶாதி ஹூதவர்ணா விஶேஷா:

ஜூத்ா:' என்பதால் ஸாத்விக வைகாரிகங்களிலிருந்தே இந்த்ரியங்கள் உண்டாகின்றன வென்று தமது மதத்தைப் பராசரர் ஸூசிப்பிக்கிறார். "ஜைவா:" என்பதற்கு "இந்த்ரியங்கள்" என்பது பொருள். இப்படி வைகாரிகங்களாயுள்ள இந்த்ரியங்களுக்கு ஆகாசம் முதலிய பூதங்களால் போஷணம் கிடைக்கின்றது என்று மகா பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்களுடைய பரிணாமங்கள்' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுதும் நாம் சொல்லும் அவயவஸ்தை ப்ரஸங்கிக்கின்றது. ஆகாசம் முதலிய பூதங்களின் பரிணாமங்களெல்லாம், ஆகாசம் முதலிய பூதங்களின் விகாரங்கள் என்னும் காரணத்தாலேயே, சரீரம்போல், ஒரு அவயவஸ்தையுடன் கூடினவைகளாக இருந்து

"ஜைவா: — ஐந்த்ரியாணி" — "ஜைவா:" என்னும் பதத்திற்கு "இந்த்ரியங்கள்" என்பது பொருள். இந்த்ரியங்களை "ஜைவா:" என்று சொல்வது வேத ப்ரயோகத்தை ஒத்தது. "ந அக்ஷ்ணா ம்ருஷ்யதே நாவி வாசா நாஜைந்ய ஜைவை:" என்பது வேத ப்ரயோகம்.

ஸாவழ் — முதலில், 'ஐந்து வித பூதங்களே இந்த்ரியங்கள்' என்று பாஸ்கரர் கள் சொல்வதை ஒத்துக்கொண்டு கண்டனம் செய்யப்பட்டது. பிறகு 'பூதங்கள் இந்த்ரியங்கள் அல்ல' என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது 'பூதங்களின் விகாரங்களே இந்த்ரியங்கள்' என்னும் மதம் கண்டிக்கப்படுகிறது.

ஹூதெஸ்ராவஸ்யாயநழ் — பூதங்களால் போஷணம். அதாவது, 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்கள் அல்ல, ஆனால் இந்த ஐந்து பூதங்களால் அவைகளுக்கு ஒருவித போஷணம் ஏற்படுகின்றது' என்று சொன்னதாயிற்று. இதை இவ்விடத்தில் சொல்வானேன் என்றால், சில க்ரந்தங்களில் இந்த்ரியங்களைப் பௌதிகங்களென்று க்ரந்த கர்த்தாக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; அப்படிச் சொல்லியிருக்கும் இடங்களெல்லாவற்றிலும் 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்களால் போஷணம் செய்யப்படுகின்றன' என்று மாத்ரம் நாம் அர்த்தம் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்களின் பரிணாமங்கள்' என்று நாம் அர்த்தம் கொள்ளக்கூடாது என்பதை விளக்கும் பொருட்டே.

ஹாதிகஸ்வேஹந்த்ரியாணாழ் — இந்த்ரியங்களைப் பூதங்களின் பரிணாமங்களென்று சொல்வது ஸாத்யமன்று, ஆகையால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் நிற்கின்

ஶரீரவத³வஸ்தி²தாந்யேவ பூ⁴தஸூக்ஷ்மாணீந்த்³ரியாணி ப⁴வந்தீதி ப்³ரஹ்மணஸ்த்வேதத் நிரவயவே நிர்விகாரே ஸ்ருஷ்டியேநாநந்தஹேயோபாதி⁴ ஸம்ப³ந்த⁴தோ³ஷோ து³ஷ்பரிஹர ஏவேதி ஶ்ரூயமாணமாத்ரத்ருப்தாநாமேவாயம் பக்ஷ இதி ஶாஸ்த்ரவிதோ³ ந ப³ஹுமந்யந்தே ।

கொண்டு, ஜந்துக்களுக்கு இந்த்ரியங்களாக ஆகின்றன. ப்ரஹ்மமோ அவயவமற்றது, விகாரமற்றது, இந்தக் காரணங்களால் சேதிக்கத்தகாதது ஆகையால் ஜீவனை ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. ஆகையால், 'இது உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் பெற்ற ப்ரஹ்மம், இது அப்படி ஸம்பந்தப்படாதது' என்று ஒரு வ்யவஸ்தை அநுபபந்நமே. வ்யவஸ்தை அநுபபந்நமாகிறபடியால் உபாதியின் சேர்க்கையால் ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கும் கணக்கற்ற தோஷங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ப்ரஸங்கிக்கும். அந்த ப்ரஸங்கம் பரிஹரிக்கக்கூடாததே. ஆகையால் இந்தப் பக்ஷத்தை அவலம்பித்திருப்பவர்கள் கேவலம் உபதேசமாத்ரத்தால் த்ருப்தியடைகிறவர்களென்றே சொல்ல வேண்டும். அப்படி த்ருப்தியடைகிறவர்களைச் சாஸ்த்ரம் அறிந்தவர்கள் பஹுமதிக்க மாட்டார்கள்.

றதே தவிர விலக்கவில்லை. உபாதியின் சேர்க்கையால் பரப்ரஹ்மத்திற்கு எவ்வித தோஷமும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பது பாஸ்கரர்களின் கக்ஷி, அதற்கு அவர்கள் சொல்லும் ஹேது, 'உபாதியுடன் சேரும் ப்ரஹ்மம் வ்யவஸ்திதமாக இருக்கின்றதாகையால் அதனுடன் சேராமலிருக்கும் சுத்த ப்ரஹ்மம் சுத்தமே' என்பதுதான். 'அப்படி வ்யவஸ்தை இருந்தால் நீங்கள் சொல்வது உபபந்நமாகும், அப்படிப்பட்ட நியமம் ஒன்றுமில்லையே' என்பதுதான் நம்முடைய ஆக்ஷேபம்.

ஶரீரவத்—'சரீரம் போல'. சரீரமானது பூதங்களின் விகாரம். அந்தக் காரணத்தால் அதற்குச் சரீரத்தன்மை வ்யவஸ்திதம் ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தின் விகாரமன்று, ஆகையால் அதற்கு வ்யவஸ்தை இல்லை ஜீவனை ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமம் என்று சொன்னால், 'ஜீவன் நித்யன், பிறப்பற்றவன்', 'ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்கள் விரோதிக்கும்.

ஶ்ரூயமாணமாத்ர—உபதேச மாத்ரத்தால் த்ருப்தி அடைபவர்களின் கக்ஷி இது. ந்யாய விசாரம் செய்து ஒருவித நிர்ணயம் ஏற்படுத்தச் சக்தியுள்ளவர்கள் இம்மாதிரி கக்ஷியை அவலம்பிக்க மாட்டார்கள் என்பது குறிப்பு.

ஸ்வரூபபரிணாமாப்யுபகமாத் நிர்விகாரத்வஶ்ருதி: பாத்யதே ।
நிரவத்யதா ச ப்ரஹ்மண: ஶக்திபரிணாம இதி சேத், கேயம் ஶக்திருச்யதே ? கிம் ப்ரஹ்மபரிணாமரூபா ? உத ப்ரஹ்மணோऽநந்யா காசித்? உபயபக்ஷேऽபி ஸ்வரூபபரிணாமதோஷோऽவர்ஜநீய ஏவ ।

த்ருதீயேऽபி பக்ஷே ஜீவப்ரஹ்மணோ: பேதாபேதவாதஸ்ய அ

ஸ்வரூப... ......அவர்ஜநீய ஏவ—தவிரவும், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அசேதந வஸ்துக்களாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதும் அநுபபந்நம். அப்படி ஸ்வரூப பரிணாமத்தை ஒத்துக்கொண்டால் 'ப்ரஹ்மம் எவ்வித விகாரமும் அற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யம் விரோதிக்குமன்றோ ? 'ஸ்வரூபம் பரிணமிக்கின்றது என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை, ஆனால் ப்ரஹ்மத்தின் சக்தியே அவ்விதம் பரிணமிக்கின்றது என்று மாத்ரம் சொல்லுகின்றோம். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித தோஷமும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது' என்னில், சக்தி என்று உங்களால் சொல்லப்படுவது எது ? அது ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமமா ? இல்லாவிட்டால் அது ப்ரஹ்மமேயா ? இரண்டு கோடியிலும் ப்ரஹ்மம் பரிணமிக்கின்றது என்பதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளவே வேண்டும். அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வழியில்லை.

த்ருதீயேபி............உபபத்யதாம்—மூன்றாவது பக்ஷத்திலும், ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் ஒத்துக்கொள்ளப்படுவது போல அபேதமும் ஒத்துக்கொள்ள

ஸ்வரூபபரிணாம—இதுவரையில், 'ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே' என்று சொல்வது 'ப்ரஹ்மம் தோஷமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதிவாக்யத்திற்கு விருத்தம் என்பது உபபாதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது 'ப்ரஹ்மமே அசேதந வஸ்துக்களாகப் பரிணமிக்கின்றது' என்று சொல்வதின் அநுபபத்தியை எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

உபயபக்ஷேऽபி—இரண்டு கோடியிலும். 'சக்தி என்பது ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமம்' என்றால் ப்ரஹ்மம் பரிணமிக்கின்றது என்பது ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாகிறது. 'சக்தி என்பது ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமமன்று. அது ப்ரஹ்மமே' என்றால், அப்பொழுதும் 'சக்தி பரிணமிக்கின்றது' என்று சொல்லுகிறபடியால் ப்ரஹ்மமே பரிணமிக்கின்றது என்று சொன்னதாகிறது.

த்ருதீயேऽபி பக்ஷே—இதுவரையில் பாஸ்கர மதம் கண்டிக்கப்பட்டது. இனி யாதவ ப்ரகாச மதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் இந்த இரண்டு மதஸ்தர்களுடைய கொள்கைகளைச் சற்றுப் பராமர்சிப்போம். இவர்கள் இருவரும் உபய

ஐக்யவசநாத், தத்த்வமஸி தத்த்வாத், ஸௌபரி பேதவத் அவதார பேதவத் ஸர்வபேதஸ்ய உபபாதகாத், ஸர்வே ஜீவமதா தோஷாஸ்த்வைஸ்ய

ளப்படுகிறபடியாலும், ப்ரஹ்மத்திற்கே ஜீவத்தன்மை சொல்லப்படுகிறபடியாலும், ஸௌபரி மஹர்ஷி விஷயத்தில் இருந்த பேதம் போலவும், ஈச்வரனுடைய அவதார விஷயங்களில் இருக்கும் பேதம் போலவும், எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரனுக்குமுள்ள பேதம் இருக்

பஞ்சம் பரமார்த்தம் என்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சங்கர மதத்தில் ப்ரபஞ்சம் என்பது பொய், இவர்கள் மதத்தில் அப்படி இல்லை. இவர்கள் அவ்விதம் ஒத்துக்கொள்வதற்குக் காரணமென்னவென்றால், தங்களுக்கு அபிமதமான அர்த்தத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் சருதியாகிற ப்ரமாணம் ஸித்திக்கவேண்டும் என்பதும், பந்தம் மோக்ஷம் இவைகளுக்கு வ்யவஸ்தை ஸித்திக்கவேண்டும் என்பதுமே. இவர்களுள் பாஸ்கர மதஸ்தர்கள், மோக்ஷம் வந்தபிறகு ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்று சொல்லும் சருதி வாக்ய பலத்தைக்கொண்டு 'ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸ்வாபாவிக பேதமில்லை, ஆனால் உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் ஔபாதிக பேதம் மாத்ரம் உண்டு' என்றும், 'அசித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதமும் ஸ்வாபாவிகம், அபேதமும் ஸ்வாபாவிகம்' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி அசித்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள் என்று சொல்வதற்குக் காரணம், ஸகல பதார்த்தங்களும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன என்றும், ப்ரஹ்மம் எவ்வித மலமும் அற்றது என்றும் சொல்லும் சருதி வாக்ய பலமே. யாதவ ப்ரகாச மதஸ்தர்கள், 'மோக்ஷம் வந்த பிறகும் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் வெவ்வேறு' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்ய பலத்தைக் கைப்பற்றி, 'ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ள பேதம் அபேதம் இரண்டும், அசித்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்குமுள்ள பேதாபேதங்கள் போல ஸ்வாபாவிகங்கள்' என்று சொல்லுகிறார்கள். இதுதான் இவர்களுக்குள்ள வ்யத்யாஸம். இவைகளைப் பற்றிய மற்றை அம்சங்கள் அவ்வவ்விடங்களில் உபபாதிக்கப்படும்.

தத்த்வமஸி தத்த்வாத்—ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜீவத்தன்மை ஏற்படுகிறபடியால், முதல் 'தத்' சப்தம் ப்ரஹ்மத்தையும், இரண்டாவது 'தத்' சப்தம் ஜீவனையும் குறிக்கின்றன.

ஸௌபரிபேதவத்—ஸௌபரி என்பவர் ஏககாலத்தில் அநேக சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டதாகப் புராணகதை சொல்லுகின்றது. அப்படி சரீரபேதம் வந்தும் அந்தச் சரீரங்களுக்குள் இருந்த ஜீவன் ஒன்றாகவே இருந்தது என்பது இவ்விடத்தில் விஷயம்.

அவதாரபேதவத்—பகவான் பல அவதாரம் எடுக்கையிலும் எல்லா அவதாரங்களுக்கும் ஈச்வரத்வம் உண்டு என்பது விஷயம்.

ஸ்யு: । ஏதத் உக்தம் பவதி — 'ஸர்வம் க²ல்விதம் ப்³ரஹ்மைவ ஸர்வம்' ... ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ... இதி ஹி தஜ்ஜலானிதி ... ஸ்ரூயதே ।

தயா ... உதாஹரணானி ... ஸர்வம் ஸர்வ ஜீவகதஸர்வ தோஷவாதி ... ஸ்யாத்' இதி । 'ஸ்ருஷ்டாவாதி ...

... யதா ... , ஸர்வமேவ ஸர்வ

கிறபடியாலும், ஜீவனிடத்தில தென்படும் தோஷஙகளெல்லாம பரஹ்மத்திறகும ப்ரஸங்கிக்கும எப்படியென்றால—'ஜகத் ஈச்வரனை ஆதமாவாக உடைததாயிருக்கின்றது என்று அவாகள சொலவது உணமையேயாயினும், ஈச்வரன தனது ஸ்வரூபத்தாலேயே தேவனுகவும மனுஷ்யனுகவும திரியக்குக்களாகவும ஸ்தாவரங்களாகவும பினன பினனமாக நிறகிறுன எனபதன்றே அவாகள அப்படிச் சொலவதன கருத்து? அப்படி ஈசவர ஸவரூபமே இவவிதமாக நிறகின்றது என்று சொலலும பக்ஷத்தில், ஸகல ஜீவனகளாலும அநுபவிக்கபபடும ஸுக துக்கங்களெலலாம ஈச்வரனுலேயே அநுபவிக்கபபடுகின்றது என்று ஒத்துக் கொள்ளவேணடும. குடம மடக்கு முதலியவைகள் எநத மண உருணடையின ஸவரூபாவஸ்திதியோ அநத மண உருணடைக்கே, அநதக குடம் மடக்கு முதலியவைகளைககொணடு செயயபபடும ஜலாஹரணம முதலிய காரியங்கள அநவயிப்பதை நாம பாாக்கிறேமன்றே? அதுபோல ஜீவனைப் பறறி நிறகும தோஷஙக ளெலலாம ப்ரஹ்மத்திறகே அநவயிகக வேணடாவோ'? 'குடம மடக்கு முத லியவைகளாகச் செயயபபடாமலிருக்கும மண உருணடைக்குக் காரியமொன்றும எப்படி

ஸர்வம் ஸர்வமேவைவ ஸர்வவஸ்தித இதி தத்பக்ஷே வணர்ந

ஜ்—யாதவப்ரகாச மதஸ்தாகள், நமமைப போல ஜகததிறகு ப்ரஹ்மாத்மகத்தன்மையை ஒததுககொளளுகிறுர்கள். ஆனால நாம, 'ப்ரபஞசம சரீரம, ப்ரஹ்மம அதறகு ஆதமா' என்று ப்ரபஞசததிற்கு ப்ரஹ்மாத்மகதவம சொலலுகிறேம, அவாகள, 'ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சமாக நிறகிறது' என்று ப்ரஹ்மாதமகதவம சொலலுகிறுர்கள் இப்படி ப்ரஹ்மாதமகதவம சொலவதைததான 'ஸர்வமேவ' என்னும சப்தம் குறிக்கின்றது

ஸ்ருஷ்டாவாதிஸம்ஸ்தாநாந்வயஷ்ச ஶ்ருத்யர்த்தாத்—'ப்ரஹ்மத்தில ஒரு அம்சமே ஜீவனுகிறது; அப்படி ஜீவனுகினற அமசததிற்கு ஜீவனகளிடம காணபபடும தோஷஙகள் ப்ரஸங்கிததாலும, ஜீவனுகாமலிருக்கும் மற்றொரு அமசததுக்கு அவை ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா' என்னும ஸமாதானததைத தூஷிககிறுர். அமசங்கள இரணடா னுலும் அம்சி ஒன்று தானே எனபதுதான் தூஷணம

வஸ்துதத்ஜாதி ஜீவஸ்வரூபயோர்தேஶத: ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகல்யாணகுணாகர:' இதி சேத் ஸத்யம் | 'ஸ ஏவ ஸர்வஜ்ஞ ஏகேநாம்ஶேந கல்யாணகுணாகர:, ஸ ஏவாந்யேநாம்ஶேந ஹேயகுணாகர:' இத்யுக்தம், உபயோரம்ஶயோரீஶ்வரத்வாவிஶேஷாத் | 'அம்ஶயோர் வ்யவஸ்திதத்வ' இதி சேத், கோ(அ)த்ர லாப:? ஏகஸ்யைவைகேநாம்ஶேந நித்யது:கித்வாத் அம்ஶாந்தரேண ஸுகித்வேபி நைஶ்வர்யாய கல்பதே | யதா தேவதத்தஸ்யைகஸ்மிந் ஹஸ்தே சந்தநபங்காநுலேப: கேயூரகடகாங்குலீயாத்யலங்காரா:, தஸ்யைவாந்யஸ்மிந் ஹஸ்தே முத்கராபிகாத: காலாநலஜ்வாலாநுப்ரவேஶஶ்ச, தத்வதேவாஸ்ய ஸர்வா

அநவயிக்க வில்லையோ, அப்படியே தேவனாகவும் மநுஷ்யனாகவும பசுவாகவும ஸதாவர மாகவும இல்லாமல இருககும் ஈசவராம்சத்திற்கு ஒரு தோஷமும் அநவயிககமாட்டாது; அநத ஈச்வராமசம், ஸர்வஜ்ஞதவம ஸத்ய ஸஙகலபதவம முதலிய கல்யாண குணங் களுக்கெல்லாம இருப்பிடமாகவும இருககக்கூடுமே' எனனில, அது உண்மையே. இபபடிச் சொலவதன் ஆதநமெனன வெனறால், 'ஒரே ஈச்வரன ஒரு அமசத் தில் கலயாண குணாகரன், மறறொரு அமசததில ஹேயகுணாகரன' என்பது தான். இரண்டு அம்சஙகளுககும ஈச்வரததனமை இருககினறதனறோ? 'அப்படி இலலை; இரணடு அமசஙகளும் வெவவேறாக வயவஸ்திதங்களாக இருககினறன' என்னில, அபபடிபபட்ட வயவஸதையால லாபமெனன? எப்படிப்பட்ட வயவஸ்தை இருநதபோதிலும, ஒருவனுககே ஒரு பககததில் எபபொழுதும துக்காநுபவ மும் மற்றொரு பக்கத்தில எப்பொழுதும ஸுகாநுபவமும இருநதால, அவனை ஈசவர னென்று எப்படிச சொலலக்கூடும்? இது, ஒருவனுககு, ஒரு கையில் உததமமான சநதநப் பூச்சும் தோள்வளை கஙகணம மோதிரம முதலிய ஆபரணஙகளால அலஙகாரமும, மற் றொரு கையில் உலககையால அடியும பெருதத தீயின ஜவாலையில ப்ரவேசமும் செயவதற் குத் துலயமன்றோ? 'பரஹ்மததிறகு அஜ்ஞாநம நேர்கின்றது' என்று சொல்லும

'அம்ஶாந்தரேண ஸுகித்வே' என்பது ஐஹிக அலப ஸுகததிறகு தருஷ் டாநதம; 'கேயூராத்யலங்காரா:' எனபது மோக்ஷ ஸுகததிற்கு தருஷ் டாநதம. இபபடியே 'முத்கராபிகாத:' என்பது ஐஹிக அலப துககத்தையும 'காலாநல ஜ்வாலாநுப்ரவேஶ:' என்பது நரக ஸம்பநதமாயும அநந்தமாயுமுள்ள துக்கத்தையும குறிககினறது

ஷிதி வ்யவஹாரஜ்ஞாநவக்ஷாஷி வாஷீயாநயா ஹேதோர்ஹேதுபக்ஷ:, ஸர்வமபி ஹிதஞ்சேவஸ்ய பாபநாயிக்ககாசு ஸம்ஸாரிணாஞ்சேதநாநாம் ப்ரஹ்ம க்ஷாந்து। 'தஸ்யாம்சக்ஷேணைஷ ஜீவாம்ஶ:' இதி வச:. ஶ்ரூயதே சாஸ்மி தஸ்மிந் ஜீயா வம்ஶாநாம். ஶம்ஸாரஸ்ய ஸ்வேந தாதாத்ம்யேந ஸர்வதோஷ:, ஶரீராத்மபாவேந து தாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதநேந கஸ்சிதோஷ:। ப்ரத்யுத நிவிஷ்டேந நியமநாதி ஶக்ஷணேந குணகண: ப்ரதிபாதிதோ பவதி। ஸாமாநாதிகரண்யம் ச முக்யவ்ருத்தம்।

கக்ஷியைக்காட்டிலும் இப்படி பேதாபேதம் சொல்லும் கக்ஷி மிக்க கொடியதே. ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கும் துக்கங்களோ அளவற்றவை, எல்லாம் பரமார்த்தங்கள்; அவை எல்லையற்றவை, ஆதலால் ஸம்ஸாரிகளால் ச்ரமமின்றித் தாண்டக் கூடாதவை. அப்படிப்பட்ட துக்கங்கள் ஈச்வரனுக்கு ஒரு அம்சத்தில் ப்ரஸங்கிக்கின்றன என்று சொல்வது பெருத்த பாபமே. இது எங்களுடைய கருத்தன்று, ஜீவன் என்று சொல்லப்படும் ஈச்வராம்சம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணம் என்பதே எங்களுடைய கருத்து' என்னில், எங்களுடைய வழிக்கே நீங்கள் வந்தீர்கள். நாங்கள் உபபாதித்த தோஷங்களெல்லாம் 'ஈச்வரன் ஸ்வரூபத்தாலேயே சேதநாசேதந பதார்த்தங்களாக நிற்கிறான்' என்னும் அபேத பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்குமே தவிர, 'ஈச்வரன் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மா, எல்லாம் அவனுடைய சரீரம்' என்று வைலக்ஷண்யம் ஒத்துக்கொண்டு சரீரசரீரி பாவத்தால் ஐக்யம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா. தோஷங்கள் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா என்பது மாத்ரமில்லை; ஸகல சேதந வர்க்கத்தையும் நியமிப்பது முதலிய பெரிய குண கணங்களெல்லாம் இந்தப் பக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்டவையாகின்றன. ஈச்வரனுக்கும் மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யமும் உள்ளபடி முக்யமாகவே அந்வயிக்கும்

நிவிஷ்டேந நியமநாதி:— இவ்விடத்திலுள்ள 'ஆதி' சப்தத்தால் தாரகத்வமும் சேஷித்வமும் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. ஆதேயத்வம் நியாம்யத்வம் சேஷத்வம் இவை எவ்விடத்தில் நியதமாக இருக்கின்றனவோ அது சரீரம், தாரகத்வம் நியந்த்ருத்வம் சேஷித்வம் இவை எவ்விடத்தில் நியதமாக இருக்கின்றனவோ அது சரீரி என்பது நமது வ்யவஸ்தை

அபி ச, ஏகஸ்ய வஸ்துனோ பி⁴ந்நாபி⁴ந்நத்வம் விருத்³த⁴த்வான்ந ஸம்ப⁴வதீத்யுக்தம்। க⁴டஸ்ய படாத்³ பி⁴ந்நத்வே ஸதி தஸ்ய தத³பா⁴வ:, அபி⁴ந்நத்வே ஸதி தஸ்ய ச பா⁴வ இதி। ஏகஸ்மிந் காலே ஏகஸ்மிந் தே³ஶே ச ஏகஸ்ய ஹி பதா³ர்த²ஸ்ய ஸத்³பா⁴வாஸத்³பா⁴வௌ ச விருத்³தௌ⁴। 'ஜாத்யாகாரேண பா⁴வோ வ்யக்த்யாகாரேண சாபா⁴வ:' இதி சேத். ஜாதிவ்யக்த்யோரைக்யே ஸதி [illegible]

அபி ச ஸவ—தவிரவும், வேறுபட்டும் வேறுபடாமலும் இருக்கும் தன்மைகள் பரஸ்பரம் விருத்தங்களானபடியால், அவை ஒரே வஸ்துவுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டா என்று கீழே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குடம் வஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதானால் குடத்தில் வஸ்த்ரமில்லையென்று சொன்னதாயிற்று; வேறுபட்டதன்று என்று சொன்னால், குடத்தில் வஸ்த்ரம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஒரே காலத்தில் ஒரே தேசத்தில் ஒரே பதார்த்தத்திற்கு இருப்பும் இருப்பின்மையும் விருத்தமன்றோ? 'ஜாத்யாகாரத்தால் இருப்பும், வ்யக்த்யாகாரத்தால் இருப்

அபி ச—இதுவரையில் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் சொல்லப்படும் பேதாபேதங்கள், ச்ருதி பலத்தைக் கொண்டு தூஷிக்கப்பட்டன, இனி ஸாமாந்யமாக ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் சொல்லப்படும் பேதாபேதங்கள் நிரஸிக்கப்படுகின்றன.

உக்தம்—கீழே நிர்விசேஷ வஸ்துவை நிரஸனம் செய்யும் காலத்தில், இந்தப் பேதாபேத மதம் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகக் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது [95-வது பக்கத்தைப் பார்க்க]. ஆனால் அவ்விடத்தில், அப்படி ஒரே வஸ்து பிந்நமாகவும் அபிந்நமாகவும் இருப்பது ஸாத்யமில்லை என்பதை ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு அஸம்பவம் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் அது உபபாதிக்கப்படுகின்றது.

ஜாத்யாகாரேண—ஆகார பேதத்தால் அவிரோதத்தைச் சங்கிக்கிறார். ஜாதி என்றும் வ்யக்தி என்றும் இரண்டு உண்டு. குதிரை மாடு முதலியவைகளெல்லாம் ம்ருகங்களாகையால் ம்ருகத்வத்தை ஜாதியென்றும் அதை ப்ரகாரமாயுடைய குதிரை மாடு முதலியவைகளை வ்யக்திகளென்றும் சொல்வார்கள். குதிரை மாடு இரண்டையும் ம்ருகங்களாக மாத்ரம் கவனிக்கும்பொழுது அவைகளுக்கு அபேதம் தோற்றும் என்பதும், அவைகளை வ்யக்திகளாகக் கவனிக்கும்பொழுது பேதம் தோற்றும் என்பதும் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் சங்கை.

ஜாதிவ்யக்த்யோ—இந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானத்தை மூன்று கோடிகளாகப் பிரித்துச் சொல்லுகிறார். ஜாதியும் வ்யக்தியும் ஒன்றா? வெவ்வேறா? இல்லாவிட்டால் ஒன்றாகவும் வெவ்வேறாகவும் இருக்கின்றனவா? என்பது பிரிவு.

ப்ரஸங்க:, பிந்நாபிந்நத்வே ஸதி அபிந்நத்வே உக்ததோஷ: பிந்நத்வே ச உக்ததோஷ: ஏகஸ்ய உபயாத்மகத்வமிதி விரோதஶ்ச துஷ்பரிஹர ஏவ ।

ஜாத்யாதே: வஸ்துஸம்ஸ்தாநதயா வஸ்துந: ப்ரகாரத்வாத் ப்ரகார ப்ரகாரிணோஶ்ச பதார்த்தாந்தரத்வம். ப்ரகாரஸ்ய ப்ருதக்ஸித்த்யநர்ஹத்வம்.

பின்மையும் ஸம்பவிக்கக்கூடும்' என்னில் ஜாதியும் வ்யக்தியும் அபிந்நங்கள் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் கண்டமாயிருக்கும் ஒரு வ்யக்தியும் முண்டமா யிருக்கும் ஒரு வ்யக்தியும் தங்களுடைய ஜாதியைக் காட்டிலும் நாம் அபிந்நங்களாகுமாகையால் கண்ட வ்யக்திக்கு முண்டத்தன்மை ப்ரஸங்கிக்குமன்றோ? 'ஜாதிக்கும் வ்யக்திக்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டு முண்டு' என்று சொன்னால், அபேதம் சொல்லும் பொழுது அஸத் பாவமும் பேதம் சொல்லும் பொழுது ஸத்பாவமும் ப்ரஸங்கிக்கும் குதிரையில் எருமை மாட்டுத்தன்மை சொல்வது போல இந்த விரோதம் பரிஹரிக்கக் கூடாததே

ஜாத்யாதே: ஸம்ஸ்தாநவ்யவஹாரஹேதுத்வாச்ச — ஜாதி முதலானவை வஸ்துக்களுடைய அமைப்பு, ஆனபடியால், அவை வஸ்துக்களுக்கு ப்ரகாரங்க

ஜாதியும் வ்யக்தியும் ஒன்றே என்னும் முதல் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கும் தோஷமாவது —'கண்ட பசு (கொம்பு ஒடிந்த மாடு) முண்ட பசு (கொம்பில்லாத மாடு) இவை இரண்டும் வ்யக்திகள், இவைகளின் ஜாதி கோத்வம் (மாட்டுத் தன்மை) இந்த ஜாதிக்கும் அந்த வ்யக்திகளுக்கும் பேதமில்லை யென்றால் அந்த இரண்டு வ்யக்திகளுக்கும் பரஸ்பரம் பேதமில்லை யென்று ஏற்படும் கொம்பு ஒடிந்த மாட்டுக்கும் கொம்பில்லாத மாட்டுக்கும் பேதமில்லை யென்று சொல்வது துஷ்டமன்றோ?'

ஜாதியும் வ்யக்தியும் வேறு என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கும் தோஷமாவது —நீங்கள் இரண்டு வ்யக்திகளுக்குப் பரஸ்பரம் ஜாத்யாகாரத்தால் அபேதத்தையும் வ்யக்த்யாகாரத்தால் பேதத்தையும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியால், கண்ட பசுவுக்கு முண்ட பசுவைக் காட்டிலும் பேதத்தையும் அபேதத்தையும் ஒத்துக்கொள்ளும்படி நேரும் அப்படி ஒரே வஸ்துவுக்குப் பரஸ்பர விருத்தங்களான இரண்டு ஆகாரங்கள் ஏககாலத்தில் நேர்கின்றன என்று சொல்வதும் தோஷ துஷ்டமே? (இந்த தூஷணம் மூலத்தில் சொல்லப்படவில்லை)

ஜாதியும் வ்யக்தியும் பிந்நாபிந்நங்கள் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கும் தோஷமாவது —அவை பிந்நங்கள் என்று சொல்லுகிறபடியால் கண்ட பசுவுக்கு ஜாதி ரூபத்வமில்லை யென்றும், அவை அபிந்நங்களென்றும் சொல்லுகிறபடியால் அந்தக் கண்ட பசுவுக்கே ஜாதி ரூபத்வம் உண்டென்றும், இப்படி ஒரே காலத்தில் ஒரே வஸ்துவினிடத்தில் ஜாதியின் பாவம் அபாவம் இரண்டும் உண்டு என்று சொல்லும்படி நேரும் அப்படிச் சொல்வதும் துஷ்டமே

ஜாத்யாதே:—இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் ஏற்கெனவே நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு நிர்விசேஷ விஷயத்வத்தைச் சங்கித்துக்கொண்டு

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 [illegible]. 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾-
𑌰𑌤𑌯𑌾𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿 [illegible]। '[illegible]' 𑌇𑌤𑌿
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 '[illegible]' 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍। [illegible] 𑌚
𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋 𑌭𑍇𑌦 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇, [illegible]
𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋 [illegible] 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁[illegible]। 𑌸 𑌚 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋
𑌭𑍇𑌦𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚, 𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌨𑌵𑌤𑍍। 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌨𑌂

ளாகின்றன. அப்படி அவை ப்ரகாரங்களாகிறபடியால், ப்ரகாரம் ப்ரகாரி இவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதும், ப்ரகாரம் ப்ரகாரியை விட்டுத் தனித்து நிற்க அயோக்யமென்பதும், அது தனித்துக் க்ரஹிக்கக்கூடாதது என்பதும், அந்த அமைப்பு பல வஸ்துக்களிடத்தில் ப்ரகாரமாக நிற்கின்றது என்பதும், இவையெல்லாம் முன்னமேயே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பொழுது நான் பார்க்கும் வஸ்து முன் என்னால் பார்க்கப்பட்ட வஸ்துவின் ஜாதியைச் சேர்ந்ததே' என்று நமக்கு ஜ்ஞாநம் ஜநிப்பதெல்லாம் அவையிரண்டும் துல்யமான ப்ரகாரத்தை உடைத்தாயிருப்பதாலேயே, முன் ஒரு கொம்பைக் கையில் கொண்டிருப்பவனைப் பார்த்து விட்டு பிறகு அம்மாதிரி மற்றொருவனைப் பார்த்தால், 'இவனும் தண்டீ' (கொம்பைக் கையில் கொண்டவன்) என்னும் ஜ்ஞாநம் நமக்கு ஜநிப்பதைப் போன்றதே. இந்த ஜ்ஞாநமும் இந்த ஜாதி முதலான ப்ரகாரமே வஸ்துவின் பேதமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது, அது அந்த வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று வ்யவஹரிப்பதற்கு அந்த வஸ்துவுடன் அது ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதே காரணம் என்று சொன்னதாயிற்று. அப்படி அது வ்யவஹார காரணமாக இருப்பதும் வேறு ஒரு காரணத்தாலும் ஏற்படவில்லை. எப்படியானால் ஒரு வஸ்துவை அறிவதானது அந்த வஸ்துவின் வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமாக இருந்து

அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லும்பொழுது விஸ்தாரமாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (95 98 ம் பக்கங்களைப் பார்க்க.)

𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍—ப்ரகாரம் ஒன்றாக இருக்கிறபடியால், அதாவது—துல்யமான ப்ரகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் என்பது கருத்து.

𑌸 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂—வ்யக்திகளின் விஷய பேத வ்யவஹாரத்திற்கு ஜாதியோகம் அபேக்ஷிக்கப்படுவதுபோல, ஜாதியின் விஷய பேத வ்யவஹாரத்திற்கு வேறு ஹேது

வஸ்த்வந்தராணாம் வ்யவஹாரஹேது: ஸ்வஸ்ய வ்யவஹாரஹேதுஶ்ச பவதி। அத ஏவ ச 'ஸந்மாத்ரக்ராஹி ப்ரத்யக்ஷம் ந பேதக்ராஹி' இத்யாதிவாதா நிரஸ்தா:, ஜாத்யாதிஸம்ஸ்தாநஸம்ஸ்திதஸ்யைவ வஸ்துந: ப்ரத்யக்ஷேண க்ருஹீதத்வாத் தஸ்யைவ ஸம்ஸ்தாநரூபஜாத்யாதே: ப்ரதியோக்யபேக்ஷயா பேதவ்யவஹாரஹேதுத்வாச்ச। ஸ்வரூபபரிணாமதோஷஶ்ச பூர்வமேவோக்த:।

॥ இதி பரபக்ஷநிராஸ விஸ்தார: ॥

கொண்டு தன்னுடைய வ்யவஹாரத்திற்கும் காரணமாகின்றதோ, அப்படியே இந்த ஜாதி முதலிய ப்ரகாரமும் மற்றை வஸ்துக்களின் வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமாக இருந்துகொண்டு தன்னுடைய வ்யவஹாரத்திற்கும் காரணமாகின்றது. இம்மாதிரியான யுக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே நாம், 'ப்ரத்யக்ஷம் என்னும் ப்ரமாணம் எவ்வித பேதத்தையும் க்ரஹிப்பியாமலே கேவலம் வஸ்துவின் இருப்பை மாத்ரம் க்ரஹிப்பிக்கக் கூடும்' என்பதைப் போன்ற வாதங்களை நிரஸநம் செய்கிறோம். ப்ரத்யக்ஷம் என்னும் ப்ரமாணம் ஜாதி முதலிய அமைப்புடன் கூடிய வஸ்துவையே காட்டுகிறதன்றோ? அந்த அமைப்பு ரூபமாகிற ஜாதி முதலியதும் ப்ரதியோகியைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு வஸ்துவின் பேத வ்யவஹாரத்திற்கும் ஹேதுவாகவும் ஆகிறதன்றோ?

ஸ்வரூப உக்த:—ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அசேதந வஸ்துக்களாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று சொல்வதும் தோஷ துஷ்டம் என்பதும் பாஸ்கர மதத்தை நிரஸநம் செய்யுமிடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(பரபக்ஷநிராஸம் முற்றிற்று)

அபேக்ஷிதமோ? என்று ஒரு சங்கை செய்துகொண்டு 'அப்படி வேறு ஹேது அபேக்ஷிதமில்லை, ஏனென்றால், ஜாதி முதலியவை ஸமவேதநம் போல ஸ்வபர நிர்வாஹகங்கள்' என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார்.

ஸ்வரூபபரிணாமதோஷஶ்ச—இதுவரையில், 'ஜீவ ஸ்வரூபமும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும் ஒன்றே' என்று சொல்வதால் ஸம்பவிக்கும் ச்ருதி விரோதம் உபபாதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது 'ஸ்வரூப' என்னும் வாக்யத்தால் 'அசேதந வஸ்து ஸ்வரூபமும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும் ஒன்று' என்று சொல்வதால் ஏற்படும் தோஷம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ:

|| ஜய ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபந விஸ்தார: ||

“ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் ய: ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி ஏஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:” (ப்ருஹதாரண்யகே காண்வபாடே:)

“ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:” (ப்ருஹதாரண்யகே மாத்யந்திநபாடே)

ஸ்ரீ:

ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபநத்தின் விஸ்தாரம்.

ய: ப்ருதிவ்யாம் .... ஜமியதி — “எவன் ப்ருதிவியில் இருந்துகொண்டு அதன் உள் புகுந்தவனும் அதனால் அறியப்படாதவனும், அதைச் சரீரமாக உடையவனும் அதன் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி லக்ஷணமான நியமனங்களைச் செய்கிறானோ, அவன் உனக்கு அந்தர்யாமி, அவனே அந்த ப்ருதிவீகதங்களான தோஷங்களை ஸ்பர்சிக்கமாட்டான்”

‘எவன் ஆத்மாவினிடத்தில் இருந்துகொண்டு, அதன் உள்புகுந்தவனும் அதனால் அறியப்படாதவனும் அதைச் சரீரமாக உடையவனும் அதன் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி லக்ஷணமான நியமனங்களைச் செய்கிறானோ அவன் உனக்கு அந்தர்யாமி, அவனே அந்த ஆத்மகதங்களான தோஷங்களை ஸ்பர்சிக்கமாட்டான்”

க்ரந்தாரம்பத்தில் மங்கள ரூபமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள ‘அசேஷ சிதசித்வஸ்து’ இத்யாதியான இரண்டாவது ச்லோகத்தில் தாம் பரஸ்தாவித்திருந்த பரபக்ஷ நிராஸத்தை இது வரையில் விஸ்தரித்துச் சொன்னார். இனி ‘ஜகத்ஸ்ருஷ்டி’ இத்யாதியான மூன்றாம் ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபநத்தை விவரிக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

ய: ப்ருதிவ்யாம் — முதலில் ‘தத்த்வமஸி’ முதலான அபேத ச்ருதி வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு. பேத ச்ருதி வாக்ய

"யஃ வூரயிவ்ஶ்வை ஸஂசரந் யஸ்ய வூரயிவ் ஶரீரஂ யஂ வூரயிவ் ந வெடு" ஜத்யாதி "யொக்ஷரஶ்வை ஸஂசரந் யஸ்யாக்ஷரஂ ஶரீரஂ யக்ஷரஂ ந வெடு" "யொ ம்ருத்யுஶ்வை ஸஂசரந் யஸ்யம்ருத்யுஃ ஶரீரஂ யஂ ம்ருத்யு நவெடு. வஷ ஸவ்வூதாநராத்மாக்ஷஹத -வாவு ஷிவ்யொ தெவ ஏகொ நாராயணஃ" (ஸுபாலொவநிஷத்)

'எவன பருதிவியின உளளில ஸஞசரிததுககொணடு அதைச சரீரமாக உடையவனும அதனுல அறியபபடாதவனும" எனபது முதலானவும,

"எவன அக்ஷரமெனறு சொல்லபபடும ஆதமாவின உளளில ஸஞசரிததுக கொணடு அதைச சரீரமாக உடையவனும அதனுல அறியபபடாதவனும," "எவன மருததுவின உளளில ஸஞசரிததுககொணடு அதைச சரீரமாக உடையவனும அதனுல அறியபபடாதவனும இருககிருனே, அவன ஸாவ பூதஙகளுககும அந்தராதமா; அவனை அவவவைகளின தோஷஙகள ஸபாசிகக மாடடா, அவன அதவிதீயனை பகவானுகிற நாராயணனே"

களுககும அபேத சருதி வாகயஙகளுககும விரோதம வராமல் ஆததம சொலலக கோலி, அபபடி ஆததம சொலவதறகு உபயோகமாக இருககும கடக சருதி வாகயஙகளிற சிலவறறையும பேத சருதி வாகயஙகளிற சிலவறறையும இவவிடத்தில உதாஹரிககிருா பரஹமமும சேதநாசேதந வஸதுககளும ஒனறே எனறு சொல்லும வாகயஙகளே அபேத சருதிகளெனறும, அவை யிரணடும வெவவேறு எனறு சொல்லும வாகயஙகளேப பேத சருதிகளெனறும, பரஹமம ஜீவனுககும அசேதந வஸதுககளுக கும ஆதமாவாக இருககினறது எனறு சொல்லும வாகயஙகளேக கடக சருதிகளென றும வயவஹரிபபது வழககம இவவிடததில உதாஹரிககபபடடுளள வாகயஙகளுள "யஃ வூரயிவ்யாஂ" எனபது முதல "ஏகொ நந ஜீவெ நாத்நா" எனபது வரையி லுளள வாகயஙகள கடக சருதி வாகயஙகள அதறகுப பிறகு வரும வாகயஙகளெல லாம பேத சருதி வாகயஙகள

"யஃ வூரயிவ்யாஂ" எனபதால பரஹமம அசேதநததிறகு அநதாயாமியாக இருககினறது எனபதும 'ய ஆத்நி' எனபதால் பரஹமம சேதநததிறகு அநதா யாமியாக இருககினறது எனபதும சொலலபபடுகினறன 'யஃ வூரயிவீஂ' இதயாதி யால அபபடி அநதாயாமியாக இருககும பரஹ்மம நாராயணன எனறு சொல்லபபடும தேவதையே எனபது விளககபபடுகினறது

"த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே। தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி" (முண்டகோபநிஷத்)

"அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" "தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத். ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத்" இத்யாதி. "ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமபவத்" (தைத்திரீயோபநிஷத்)

"ஸமானங்களான குணங்களுடன் கூடினவைகளாகவும், பரஸ்பரம் ஸமானங்களாகவும் இருக்கும் இரண்டு பக்ஷிகள் ஒரே வ்ருக்ஷத்தை அடைந்திருக்கின்றன, அவைகளுள் ஒன்று பக்வமான பலங்களைப் புஜிக்கின்றது, மற்றொன்று அந்தப் பலங்களைப் புஜிக்காமலே ப்ரகாசிக்கின்றது"

"ஸகல ஜநங்களின் உள்ளிலும் அவன் ப்ரவேசித்திருக்கிறான்; அவன் அவர்களை நியமிக்கிறான்; அவன் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாருக்கும் ஆத்மாவாகிறான்."

'அதை ஸ்ருஷ்டித்தான், அதன் உள்ளில் அநுப்ரவேசித்தான் அதை அநுப்ரவேசித்து, அவனே நிர்விகாரனும் எப்பொழுதும் ஒரே ரூபத்துடன் கூடியவனும் இருக்கும் சேதநனாகவும், விகாராஸ்பதமான அசேதநமாகவும் ஆனான்" என்பது முதலானவும்

"அந்ருதம்" "அபவத் ஸத்யம்" என்னும் சப்தங்கள், அந்த ப்ரஹ்மம் அப்படி அந்தர்யாமியாக இருக்கையிலும் அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஹேய குணங்களால் எவ்வித மாறுதலையும் அடையாமல் அது நிர்மலமாகவே இருக்கின்றது என்பதைக் குறிக்கின்றன

"த்வா ஸுபர்ணா" இத்யாதியான வாக்யம் பேத ச்ருதியாக இருக்கையிலும், இவ்விடத்தில் இது அந்த அர்த்தத்தை விளக்குவதற்காக உதாஹரிக்கப்படவில்லை, ஏனென்றால் பேத ச்ருதிகள் பின்னுடி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன ஆனால் 'அந்த ப்ரஹ்மம் அந்தர்யாமியாக இருக்கையிலும் அது நிர்விகாரமாக இருக்கின்றது' என்பதை விளக்குவதற்காகவே அது உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிய வேண்டும் இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இரண்டு பக்ஷிகளும் ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் மரமானது சரீரத்தையும், பழமானது காம பலத்தையும் குறிக்கின்றன பழத்தின் போஜநம் என்பதால் காம பலாநுபவம் சொல்லப்படுகின்றது 'பரமாத்மா அந்தப் பழங்களைப் புஜியாமல் ப்ரகாசிக்கின்றது' என்பதன் பொருள், 'அந்தச் சரீரத்திலேயே தானும் இருக்கையிலும் தான் காம பல போக்தா அன்று' என்பதுதான்

"ஸநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" (சாந்தோக்யம்)

"ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி" "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஸர்வம் ப்ரோக்தம் த்ரிவிதம் ப்ரஹ்மமேதத்" (ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்)

"நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ்சேதநாநாமேகோ பஹூநாம் யோ விதாதி காமாந்" [கடோபநிஷத்)

"ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமபவத்"

"இப்படி நிர்விகாரனை சேதநனாகவும் விகாராஸ்பதமான அசேதநமாகவும் அவன் ஆகையிலும், அவன் தனக்கு இயற்கையாயுள்ள நிர்விகாரத்வ லக்ஷணத்தை விடாமலே இருந்தான்"

"இந்த ஜீவனுக்குள் ஆத்மாவாக அநுப்ரவேசித்து தேவாதி விசித்ர ஸ்ருஷ்டியையும் அவைகளுக்குப் பெயர்களையும் செய்வேன்" "ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தில் தன்னைச் சுழற்றுகிறவன் பரமாத்மா வென்றும், அப்படிச் சுழற்றப்படுகிறவன் அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவ னென்றும் உணர்ந்து, அந்த உணர்ச்சியால் ப்ரீதனான பரமாத்மாவுக்கு ப்ரீதி பாத்ரனாய், ஜீவன், முக்தியை அடைகிறான்"

"அநுபவிக்கிறவன் அநுபவிக்கப்படுவது ஏவுகிறவன் இவர்களை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு" "இந்த மூன்று வகைப்பட்ட வஸ்துக்களெல்லாம் என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டன".

"அநேக நித்யர்களான சேதநர்களுடைய இஷ்டங்களை, ஏகந் நித்ய சேதநன் பூர்த்தி செய்து வைக்கிறானே",

---

"ஸத்யம் சாந்ருதம் ச" என்னும் வாக்யம் ப்ரஹ்மம் அநுப்ரவேசித்திருக்கையிலும் அது தோஷங்களால் அஸ்ப்ருஷ்டமாகவே இருக்கின்றது என்பதை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகின்றது.

"ததஃ அம்ருதத்வமேதி" ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வெவ்வேறு என்பதை அறிவதால் ப்ரமம் நீங்கி மோக்ஷம் கிடைக்கின்றது என்பதை இந்த வாக்யம் சொல்லுகின்றது.

'போக்தா' என்னும் சப்தம் 'போக்தாரம்' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை அர்த்தமுள்ளது

“ ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ ” (ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்)
இத்யாதி ஶ்ருதிஶதை:, ததுபப்ரும்ஹணைஶ்ச

“ ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரம் தே ஸ்தைர்யம் தே வஸுதாதலம்। ”

“ யத்கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யேந ஸத்த்வஜாதேந வை த்விஜ। தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்பூதௌ தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:॥” (விஷ்ணுபுராணம்)

“ ப்ரக்ருதி தத்வத்திற்கும் ஜீவதத்வத்திற்கும் பதியாகவும் குணங்களுக்கு ஈசனாகவுமிருக்கும்”,

“ இரண்டு ஆத்மாக்களும் பிறப்பற்றவர்கள், ஆனால் ஒருவன் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞானமுடையவன், மற்றொருவனுடைய ஜ்ஞானம் ஸங்குசிதம், ஒருவன் நியமிக்கிறவன், மற்றொருவன் நியமிக்கப்படுகிறவன்.”

இவை முதலிய கணக்கற்ற சுருதிவாக்யங்களாலும், இவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்களாயுள்ள

“ஜகத் முழுவதும் உன்னுடைய சரீரம், பூமியின் ஸ்திரத்தன்மை உன் அதீநம்”.

“ எந்த எந்த வஸ்து ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ, அந்தந்த வஸ்துக்கெல்லாம் பகவானே காரணம், அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துவெல்லாம் பகவானுடைய சரீரம்,”

‘ நித்யோ நித்யாநாம் ’ இந்த சுருதி ஆத்ம வஸ்துக்கள் நித்யங்கள் என்பதையும், அவை கணக்கற்றவை யென்பதையும் சொல்லுகின்றது

ஈஶநீஶௌ—ஈசன் அநீசன், அதாவது நியமிக்கிறவன், நியமிக்கப்படுகிறவன். இவ்விடத்தில் ‘ஈஶாநீஶௌ’ என்று இருக்கவேண்டிய சப்தம் ‘ஈஶநீஶௌ’ என்று இருப்பது சாந்தஸம்

வஸுதாதலம் தே ஸ்தைர்யம்—பூதலமானது உன்னுடைய ஸ்தைர்யமே. அதாவது, ‘பூமியின் ஸ்திர ஸ்வபாவமானது உன் ஸங்கல்பாதீநம்’ என்று சொன்னதாயிற்று. இது ஒரு நிதர்சனமாகச் சொல்லப்பட்டது ‘ஸகல ப்ரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் பகவததீநம்’ என்பது இதன் கருத்து.

அஹமாத்மா ஆஶயஸ்தித:—பூதாஶய ஸ்தித: இத்யஸ்யார்த:. ‘ஆத்மா எப்படி சரீரத்துக்கு நியமேன ஆதாரமாயும் நியந்தாவாயும் சேஷியாயும் இருக்கிறதோ, அப்படியே நானும் ஸர்வ பூதங்களுக்குள்ளும் இருந்து கொண்டு ஆதாரமாயும் சேஷியாயும் இருப்பதுடன் ப்ரவர்த்தந ரூபமான நியமனத்தையும் செய்கிறேன்’ என்பது குறிப்பு.

‘‘𑌅𑌹𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌗𑍁𑌡𑌾𑌕𑍇𑌶 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌶𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃।’’ ‘‘𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑍋𑌹𑌨𑌂 𑌚 ।’’ (𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾)

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑌗𑍍𑌰𑍇𑌸𑌰𑌵𑌾𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑌿𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑌾𑌯𑌨𑌵𑌚𑍋𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾

‘ஹே அர்ஜுந! நான் எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆத்மா, எல்லா பூதங்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் இருக்கிறேன்,’’

‘‘எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் ஆத்மாவாக இருக்கிறேன், என்னிடத்திலிருந்தே எல்லா ஜீவன்களுக்கும் ஜ்ஞாநம் முதலானவை ஏற்படுகின்றன,’’ இவை முதலான, வேதத்தின் அர்த்தம் அறிந்தவர்களுள் அக்ரேஸரர்களாக இருக்கும் வால்மீகி பராசர

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌹𑌮𑍍 — இந்த வாக்யத்துக்கும் கீழ்ச் சொல்லிய கருத்துதான். ‘𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃’ என்பதற்கு ‘𑌆𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃’ என்பது பொருள். அதாவது ‘கேவலம் ஆகாசம் போல ப்ரவேசித்திருக்கவில்லை, ஆனால், ஆத்மாவாக ப்ரவேசித்து என்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் நியமனம் செய்துகொண்டு வருகிறேன்’ என்று சொன்னதாயிற்று. ‘𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿’ என்பதற்கு ‘நினைவு’ என்பது அர்த்தம். முன் அநுபவிக்கப்பட்ட விஷய ஸம்பந்தமாக பின் அதன் ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷமின்றிக்கே கேவலம் அநுபவ ஸம்ஸ்காரத்தால் மாத்ரம் உண்டாகும் பக்ஷத்தில், அந்த ஜ்ஞாநத்தை ‘ஸ்ம்ருதி’ என்று சொல்வார்கள். ‘𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍’ என்றால் ‘அறிவு’, இவ்விடத்தில் இந்த்ரியம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் வஸ்து நிச்சயரூபமான ஜ்ஞாநமே சொல்லப்படுகின்றது. ‘𑌅𑌪𑍋𑌹𑌨𑌮𑍍’ என்பதற்கு ‘நிவ்ருத்தி’ என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் அது ஜ்ஞாந நிவ்ருத்தியைக் குறிக்கின்றது. இந்தப் பதத்திற்கு, தர்க்கம் செய்து அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தையும் பொருளாகக் கொள்ளலாம். ஸர்வமும் பகவானுடைய நியமநத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கருத்து.

𑌵𑌚𑍋𑌭𑌿𑌃 — வார்த்தைகளாலும். கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ச்ருதிகளாலும் இந்த மஹர்ஷி வாக்யங்களாலும், ‘ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா’ ‘எல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்’ என்பது அறியப்படுகின்றது. ‘𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑍈𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌚𑍋𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌵𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍’ என்பது அந்வயம். இது ‘𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇’ என்பதற்கு ஹேது. ச்ருதிகளும் மஹர்ஷி வாக்யங்களும் இப்படிச் சொல்லுகிறபடியால், ‘ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படும் இடங்களெல்லாவற்றிலும் ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களையும் ப்ரகாரமாகவுடைய ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகின்றது’ என்பது வ்யக்தமாகின்றது.

ஸர்வ ப்³ரஹ்மண: ஸர்வ-ஶப்³த³வாச்யத்வாத், சிதசித்³வஸ்து வஸ்துந ஸ்த² ஶரீரதயா ப்ரகாரத்வாத், ஶரீரஸ்ய ஶரீரிணம் ப்ரதி ப்ரகாரதயைவ தத்³வாசகா: ஶரீரஶரீரிணோஸ்ச யதா²தே³ஹேऽபி தயோரஸம்

வயாஸா இவாகளுடைய ஸூகதிகளாலும, 'பரபரஹமம் எலலாவறறிறகும ஆதமா, ஸகல சேதநாசேதந ரூபஙகளான வஸதுககளும் பரபரஹமததின் சரீரம' என்று நாம அறிகிறோம. சரீரம் ஆதமாவை விடடுத தனிதது நிறகாதாத லால அது ஆதமாவுககு ப்ரகாரமே என்பதும், அநதக காரணததால அந தச் சரீரத்தைச் சொலலும சப்தஙகளெலலாம அதறகுள இருககும ஆதமா வைக் குறிககின்றன வென்பதும் வயக்தம. சரீரததிறகும அதற்குள இருககும ஆதமா வுக்கும தாமபேதம இருககையிலும, ஒன்றின லக்ஷணம மறறொன்றுககு நேராமல அவை அஸஙகீரணஙகளாகவும இருககினறன இபபடியெலலாம வஸது ஸ்திதி இருககிறபடி யால, 'ப்ரஹ்மம ஸகலததையும சரீரமாக உடைததா யிருககினறது' என்று பரஹமத தின பெருமையைச் சொலலும முக்ய வருததஙகளாக இருககும ஸாமாநாதிகரணயஙக

'இநத வாகயஙகளெலலாம பரஹமததிறகும மறறவைகளுககு முளள ஆதம சரீர பாவததை மாதரமே சொலலுகினறன. அதனால ஸாமாநாதிகரணயம சொலலக் கூடுமோ? சரீரத்தைச சொலலும சப்தததால ஆதமாவைக குறிககக் கூடுமோ?' எனனும சஙகையை 'ஶரீரஸ்ய ஶரீரிணம் ப்ரதி' இதயாதியான வாக்யததால பரி ஹரிககிறார். ப்ரகாரமாகிற சரீரததைச சொலலும சபதஙகளெலலாம ப்ரகாரியாகிற ஆதமாவைக குறிககககூடுமாதலால ஸாமாநாதிகரணயம உபபநநம எனபது ஸமாதாநம.

ஏவம் வ்யதிஷங்கேऽபி:— இபபடி ப்ரஹமமும மறறை வஸதுககளும ஆத்மாவாகவும சரீரமாகவும் கலநது நிறகையிலும, மறறை வஸ்துககளின லக்ஷணம பரஹமததிறகு நேரவதிலலை எனபதே ப்ரஹமததின பெருமை. அநதப் பெருமையை விளககுகினறது இநத ஸாமாநாதிகரணயம.

யதா² தே³ஹேऽபி— ப்ரஹமததிறகும மறறை வஸதுககளுக்கும வெவவேறு தாமஙகள இருககையிலும, அவை இரணடும அஸஙகீரணஙகளாகவே நிறகினறன. 'லோகததில வெவவேறு தாமஙகளை உடைய பொருளகளுககே பரஸபர ஸமபநதததால ஸாஙகரயம உணடாவதை நாம பார்க்கிறோம ஒரு கடடையை உப்பளததில ஸவலப காலம ஸமபநதப்படுமபடி வைததால, அநதக கடடை உபபுப பூதது விடுகினறது அது போல வெவவேறு தாமஙகளையுடைய பரஹமததிறகும மற்றை வஸதுக்களுககும பரஸ பர ஸமபாக்கததால ஏன லக்ஷண ஸாஙகரயம நேரவிலலை?' என்று கேட்டால, அப் படி தாம பேதம இருககையிலும அது நேரவில்லை எனபதே ப்ரஹமததின பெருமை எனபது இதன் தாதபரயம.

காரஸ் ஸ்வசரீரம் ப்ரஹ்மேதி ப்ரஹ்மணோ வைபவம் ப்ரதிபாதயத்பி: ஸாமாநாதிகரண்யாதிபி: முக்யவ்ருத்தை: ஸர்வசேதநாசேதநப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவாபிதீயதே ।

ஸாமாநாதிகரண்யம் ஹி த்வயோ: பதயோ: ப்ரகாரத்வயமுகேந ஏகார்த்தநிஷ்டத்வம் । தஸ்ய சைதஸ்மிந் பக்ஷே முக்யதா । ததா ஹி, 'தத் த்வம்' இதி ஸாமாநாதிகரண்யே, 'தத்' இத்யநேந ஜகத்காரணம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரம் நிரவத்யம் ப்ரஹ்மாபிதீயதே; 'த்வம்' இதி ச தத்ஸமாநாதிகரண்யவ்ருத்தேந பதேந ஜீவாந்தர்யாமிரூபி தச்சரீரம் ததாத்மதயாவஸ்திதம் தத்ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மாபிதீயதே । இதரேஷு பக்ஷேஷு ஸாமாநாதிகரண்யஹாநி: ப்ரஹ்மண: ஸதோஷதா ச ஸ்யாத் ।

ளெல்லாம் ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகின்றன.

இரண்டு பதங்கள் இரண்டு ப்ரகாரங்களின் வழியாக ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிப்பதன்றோ ஸாமாநாதிகரண்யமென்று சொல்லப்படுகின்றது? அப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம் நமது ஸித்தாந்தத்தில் மாத்ரம் முக்யமாக இருக்கும். இதை 'தத் த்வம் அஸி' (நீ அதுவாக இருக்கிறாய்) என்னும் வாக்யமே விளக்கும். இந்த வாக்யத்தில் 'தத்' (அது) என்னும் பதம், ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமாகவும் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் எவ்வித தோஷமும் மற்றதாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது, அந்த 'தத்' என்னும் சப்தத்துடன் ஸமாநாதிகரணமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள 'த்வம்' (நீ) என்னும் பதம், ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் அந்த ஜீவனைச் சரீரமாக உடையதாகவும் அந்த ஜீவனென்கிற சரீரத்திற்கு ஆத்மாவாகவும் அந்தச் சரீரத்தைப் ப்ரகாரமாக உடையதாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது. மற்றை ஸித்தாந்தமொன்றிலும் இப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம் கிடைக்கமாட்டாது, ப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷத்துடன் கூடியிருக்கும் தன்மையும் ப்ரஸங்கிக்கும்.

ஸாமாநாதிகரண்யம் ஹி — இப்படி ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடுமானாலும், அதற்கு முக்ய வ்ருத்தத்வம் எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்பதை விசாரிக்கிறார். இவ்விடத்தில், ஏற்கெனவே ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு "பிந்நப்ரவ்ருத்திநிமித்தாநாம் ஶப்தாநாமேகஸ்மிந்நர்த்தே வ்ருத்தி: ஸாமாநாதிகரண்யமிதி ஹி தத்வித:" [81-வது பக்கம் பார்க்க] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் லக்ஷணம் அநுஸந்தேயம்.

ததா ஹி — ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் முக்ய வ்ருத்தத்வம் உபபாதிக்கப்படுகின்றது. இந்த உபபாதநம் 58-வது பக்கத்தில் விஸ்தாரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்விடத்தில் அதன் ஸங்க்ரஹமே செய்யப்படுகின்றது.

இதரேஷு பக்ஷேஷு — மற்றை சாங்கர யாதவ பாஸ்கர பக்ஷங்களில். அந்தப் பக்ஷங்களில் எப்படி ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷண ஹாநியும் ப்ரஹ்மத்திற்குத

ஸாமஞ்ஜஸ்யம் பவதி । 'ப்ரஹ்மைவேதமக்ர ஆஸீத்' இத்யத்ர 'இதம்' ஶப்தாபிதேயஸ்ய ப்ரகாரதயைவ ஸ்திதி: சேதநாசேதநாத்மக ப்ரபஞ்சம்

ஸாமஞ்ஜஸ்யம் பவதி—ஸமஞ்ஜஸமிதி. இதன் தாத்பர்யமாவது.—ச்ருதிகளிலும் புராணங்களிலும் 'ப்ரஹ்மம் இவ்விதமாக இருக்கின்றது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் 'இவ்விதம்' என்று எந்த ப்ரகாரம் நிர்த்தேசிக்கப்படுகின்றதோ அந்த ப்ரகாரத்துடன் கூடியதாகவே ஸகல அவஸ்தைகளிலும் அந்த ப்ரஹ்மம் இருக்கிறபடியால், அந்த அவஸ்தைகளெல்லாவற்றிலும் சேதநாசேதநங்களடங்கியுள்ள ப்ரபஞ்சம் ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் இருக்கின்றது என்பது ஸித்தம். அப்படி இருந்

தோஷமும் ஏற்படுகின்றன என்பதை அந்தந்தப் பக்ஷத்தைக் கண்டிக்கும் அவஸரத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதநத்தில் கண்டுகொள்க.

ஸாமஞ்ஜஸ்யம் பவதி—'இந்தச் சரீர சரீரி பாவமெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகே உபபந்நமாகும். ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ப்ரஹ்ம மொன்றே இருந்தபடியால் அப்பொழுது எதற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாவம் சொல்வது ஸாத்யம்?' என்று செய்யக்கூடிய சங்கைக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். 'ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகு இந்தச் சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சம் ஸ்தூலாவஸ்தையில் இருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் அது ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்தது, இதுதான் விசேஷம். ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் சேதநாசேதந வஸ்துக்களே இல்லை என்று சொல்வது பிசகு' என்பது தான் ஸமாதாநம். ஆகையால் எப்பொழுதும் சரீர சரீரி பாவம் சொல்லக்கூடும் என்பது தாத்பர்யம்.

'ப்ரஹ்மைவ இதமாஸீத்' [ப்ரஹ்மம் இவ்விதம் இருக்கின்றது] என்று ச்ருதி ஸ்மருதிகள் சொல்லுகின்றன. 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம' 'ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு:' இவை முதலிய வாக்யங்கள் விவக்ஷிதங்கள். இந்த வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மம் எவ்விதம் இருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றதோ, அந்தந்த விதங்களைக் குறிக்கும் விசேஷணங்களை உடையதாகவே ப்ரஹ்மம் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் இருக்கின்றதென்று நாம் அறிகிறோம். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னும் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகும் இரண்டு அவஸ்தைகளிலும், ப்ரஹ்மத்தின் விசேஷணமாக இருக்கும் இந்தச் சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சம் இருத்தல் வேண்டும். ஆகையால் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் சரீர சரீரிபாவம் சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை.

அஸ்ய ஸூக்ஷ்மஸ்ய ஸர்வேஸ்யஸ்ய ச ஸத்பாவ: । ததா ச "பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" இத்யயமர்த்த: ஸம்பந்நோ பவதி । தயோஸ்ஸ்வேஸ்வரஸ்ய கார்யதயா காரணதயா ச நாநாஸம்ஸ்தாநஸம்ஸ்தி தஸ்ய ஸம்ஸ்தாநதயா சிதசிதவஸ்துஜாதஸ்யாவஸ்திதிரிதி ।

நந்து ஸம்ஸ்தாநாதிவேண ப்ரகாரதயா 'ஜாவழ' ஶப்தாயதஸ்வம் ஜாதிகுணயோரேவ த்ருஷ்டம் ந த்ரவ்யஸ்ய; த்ரவ்யஸ்ய ஸ்ஸ்திதயோமஸ்ய

தால தான, 'பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' [நான பஹுவாக ஆவேன்] என்னும் பஹுபவநமும் உபபநநமாகும். ஆகையால சேதந சேதந வஸதுககளெலலாம், காாய வஸ்துவாகவும காரண வஸதுவாகவும இமமாதிரி பறபல அமைப்புககளுடன இருக்கும பரஹ்மததுடனேயே எபபொழுதும சோநது அநத பரஹமததிற்கு விசேஷணஙகளாக இருககினறன எனபது ஏறபடுகினறது.

நநு ச............ப்ரஸம்திதழ—'அப்படி, ஒரு பதாாததததுடன எப் பொழுதும சோந்தே அதற்கு விசேஷணமாக இருககும தன்மையானது ஜாதி குணம் இவைகளின விஷயததில மாதரம காணபபடுகினறதே தவிர, தரவ்யததின் விஷயததில

"பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" இத்யயமர்த்த: ஸம்பந்நோ பவதி—இப்படி ஸருஷ்டிககுப பூாவ காலததிலும சேதநாசேதந வஸதுக்கள இருநதால மாதரம், 'நான பஹுவாக ஆககடவேண' என்று பரஹமம் ஸஙகலபிகக உபபததி உணடு. அப படி அவைகள இல்லாமலே பரஹமம பஹுவாக ஆவதறகு ஸஙகலபிததால, பரஹ்மமே மாறுதல் அடையவேணடி வரும. அபபடி அது மாறுதல அடைகினறது எனறு சொல வது, 'ப்ரஹமம் விகாரமறறது' எனறு சொலலும சுருதி வாகயததிற்கு விருதததம். தவிரவும, ப்ரஹமம சேதநாசேதந வஸதுககளைப் புதிதாக ஸருஷடித்து அமமாதிரி அது பஹுவாக ஆகினறது எனறு சொலலும பக்ஷததில, அது, 'சேதநனுகிற ஜீவனும அசேதநமாகிற ப்ரகருதியும இரணடும உதபததியறறவை' எனறு சொலலும சுருதி வாக் யததிறகு விருதததம். ஸருஷடிககு முனனும இவை இருநதன வென்று சொலலும பக்ஷததில இமமாதிரியான விரோதஙகள வரமாட்டா எனபது தாத பாயம.

ஸம்ஸ்தாநதயா சுவஸ்திதழ—அபருதக ஸிதத தாமமாக இருககினறது. அதாவது, பரஹமததை விட்டுத தனிதது ஸவதந்தரமாக நிறகக கூடாததாக இருக கின்றது எனபது தாதபாயம.

'ஜாதி குணயோரேவ த்ருஷ்டழ'—'பசு' என்பது வயக்தி, 'பசுததன்மை' (கோதவம) எனபது ஜாதி 'வெணமை' என்பது குணம்; 'வெணமையை உடைய பொருள' எனபது குணி. இவைகளுககன்றோ தனிதது நிற்கக கூடாமை லோகததில

[illegible]

காணப்படவில்லை மற்றொரு த்ரவ்யத்துடன் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டும் என்னும் நியமமின்றிக்கே தனித்து இருப்பதற்கு யோக்யமாயுள்ள த்ரவ்யத்திற்கு, அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்துடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லும்படி ப்ரகாரத்தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பது யுக்தமாகுமோ?' என்று ஒரு ப்ரச்நம் கேட்கலாம். 'யுக்தமாகும்' என்பதே நம்முடைய ப்ரத்யுத்தரம். தண்டம் குண்டலம் முதலிய த்ரவ்யங்களுக்கு அம்மாதிரியான ப்ரகாரத் தன்மையை நாம் காண்கிறோமல்லவா? ஆனால், 'தண்டம் முதலிய ஸ்வதந்த்ர த்ரவ்யங்கள் மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு ப்ரகாரங்களாக இருக்கும் பொழுதெல்லாம், 'தண்டம் முதலிய வைகளுடன் கூடியிருக்கின்றது அந்த மற்றொரு த்ரவ்யம்', என்று நாம் வ்யவஹரிக்கிறோமே தவிர, அந்த த்ரவ்யம் தண்டமே என்று ஸாமாநாதிகரண்யம் நாம் சொல்லவில்லை. ஆகையால், த்ரவ்யமாயிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களை, த்ரவ்யமின்றிக்கு ஜாதியாக இருக்கும் பசுத்தன்மைக்குத் துல்யமாக பாவித்து, அவைகளுக்கு ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுமளவு ப்ரகாரத் தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பது யுக்தமாக மாட்டாது' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யலாம். இதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறோம். ஸ்ம்ருதியிலும் வேதத்திலும் நாம் இம்மாதிரியான ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரதிபாதநத்தைப் பார்க்கிறோம். 'தேவதத்தன் ஒரு புண்ய விசேஷத்தால் மநுஷ்யனானான்' என்றும், 'யஜ்ஞதத்தன் ஒரு பாப விசேஷத்தால் மாடானான்' என்றும், 'மற்றொருவன்

காணப்படுகின்றது. ஒரு த்ரவ்யத்திற்கும் மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கும் அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் காணப்படவில்லையே. இது இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

மத்வர்த்தீயப்ரத்யயோ த்ருஷ்ட:—'தண்டீ' (தண்டத்தை உடையவன்) என்னும் சப்தத்தில் 'தண்டம்' என்பது ப்ரக்ருதி, அதற்கு மேல் இருக்கும் ப்ரத்யயம் விக்ருதி. இதை 'மத்வர்த்தீயப்ரத்யய:' என்று சொல்வார்கள். அந்த விக்ருதி 'அதை உடையது' என்பதைக் குறிக்கும். தண்டம் போன்ற ஒரு த்ரவ்யம் அதை உடைய புருஷன்

[illegible]

ஒரு புண்ய ஆதிக்யத்தால் தேவனானான்' என்றும் ப்ரயோகங்கள் இல்லையா? 'மநுஷ்யன்' 'மாடு' 'தேவன்' என்னும் பதங்கள் அசேதந த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் அந்தந்த சரீரங்களைக் குறிக்கின்றன, 'தேவதத்தன்' 'யஜ்ஞதத்தன்' 'மற்றொருவன்' என்னும் பதங்கள் சேதந த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் ஜீவன்களைக் குறிக்கின்றன. இப்படி, கேவலம் பஞ்ச பூத ஸங்கர்த்தங்களாக இருக்கும் த்ரவ்யங்களுக்கு வேறு த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் சேதநன்களுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுகிறோமன்றோ? உண்மை என்னவென்றால், ஸாமாநாதிகரண்யம் ப்ரதிபாதிக்கும் பொருட்டு ஒன்று த்ரவ்யமாகவும் மற்றொன்று அதன் ஜாதி குணங்களுள் ஒன்றாகவும் இருக்கவேண்டு மென்னும் நியமம் இல்லை, ஒரு த்ரவ்யத்தைக் குறித்து, மற்றொன்று ஜாதி குண த்ரவ்யங்களுள் எதுவாக இருந்தபோதிலும், அது தனித்து நிற்கக் கூடாததாயிருக்குமளவு விசேஷணமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதற்கு, அப்படித் தனித்து நிற்கக் கூடாமல் இருக்கும் தன்மையையே ஆதாரமாகக் கொண்டு அந்த த்ரவ்யத்துடன் ஸாமாநாதிகரண்யத்தை நாம் சொல்லக் கூடும் மற்றொன்றுக்கு விசேஷணமாக இல்லாமலே ஸ்வதந்த்ரமாக நிற்கக் கூடிய

போனறு மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு விசேஷணமாக வந்தால், அப்பொழுது இம்மாதிரி ப்ரதய்யம் வரவேண்டுமே தவிர, ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடாது என்பது ஆக்ஷேபம்

[illegible]—இவ்விடத்தில் '[illegible]' என்னும் பதத்திற்கு 'ஸ்ம்ருதி' என்று அர்த்தம் கொள்வது உசிதம் ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரதிபாதநத்திற்கு ப்ரமாணம் சொல்லும் இடத்தில் லௌகிக வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகச் சொல்வதைக்காட்டிலும் ஸ்ம்ருதி வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகச் சொல்வது உபபந்நமன்றோ? தவிரவும் அது வேதத்துடன் கூடப்படிக்கப் பட்டிருக்கின்றது

" [illegible] "

என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்தின் பாஷ்யத்தில் "[illegible]" [வேதார்த்தத்தை விளக்குகிறபடியால் ஸ்ம்ருதியை 'லோகம்' என்று சொல்லக்கூடும்] என்னும் வாக்யத்தைக் காணலாம். '[illegible]' என்பது அதற்கு வ்யுத்பத்தி.

ஸ்வபாவ இதி தத்கார்யஸ்ய ஸர்வஸ்ய தத் ஸ்வாபாவிகீயத இதி தத்ஸாமாநாதிகரண்யேந வ்யுத்பாத்யதே । ததேதத்ஸர்வம் ஸர்வேஷாமேவ நாமரூபவ்யாகரணச்ருதிவிவரணே ப்ரபஞ்சிதம் ।

அத: ப்ரக்ருதிபுருஷமஹதஹங்காரதந்மாத்ரபூதேந்த்ரியததாரப்தசதுர்தசபுவநாத்மகப்ரஹ்மாண்டததந்தர்வர்திதேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவராதிஸர்வப்ரகாரஸம்ஸ்தாநஸம்ஸ்திதம் கார்யமபி ஸர்வம்

ஒரு த்ரவ்யம், எப்பொழுதாவது எவ்விடத்திலாவது மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு ப்ரகாரமாக இருக்கும்படி நேர்ந்தால், அப்பொழுது அதற்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக் கூடாது; அப்பொழுது தான் 'அந்த த்ரவ்யத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது அந்த மற்றொரு த்ரவ்யம்' என்று நாம் வ்யவஹரிக்க வேண்டும். இது தான் உண்மை. ப்ரக்ருதத்தில், ஸ்தாவரங்களாகவும் ஜங்கமங்களாகவும் வஸ்துக்களெல்லாம் எப்பொழுதும் ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாகவே இருக்கின்றன; அவை ஒரு பொழுதும் ஸ்வதந்த்ரங்களாக நிற்கக்கூடியவையல்ல; அவைகளுக்கு ஸ்வரூபம் நிலைப்பது முழுவதும் ஈச்வரனுக்கு அவை ப்ரகாரங்களாக இருப்பதனாலேயே. ஆகையால் அவைகளுக்கு அந்த ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்வது யுக்தமே. அதாவது, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாவற்றாலும் ஈச்வரனே சொல்லப்படுகிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த விஷயம் முழுவதும் முன்னமேயே நாம ரூப வ்யாகரண ச்ருதி வாக்யங்களை விவரிக்கும் ப்ரகரணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆகையால், சேதந தத்வமாகிற ஜீவன், அசேதநங்களாகிற ப்ரக்ருதி மஹத் அஹங்காரம், தந்மாத்ரங்கள், பூதங்கள், இந்த்ரியங்கள், இவைகளுடைய பரஸ்பர சேர்க்கையால் உண்டாகும் பதினாலு லோகங்களடங்கிய ப்ரஹ்மாண்டம், அந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தினுள் இருக்கும் (தனது) அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமான ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக

நாமரூபவ்யாகரணச்ருதிவிவரணே — ஸத் வித்யா விவரணத்தை உபஸம்ஹரிக்கும் இடத்தில் இதைக் காணக.

ப்ரக்ருதி — தத்வங்கள் இருபத்தைந்து அவையாவன.— ஜீவன் ஒன்று, ப்ரக்ருதி மஹத் அஹங்காரம் இவை மூன்று, தந்மாத்ரங்கள் ஐந்து, பூதங்கள் ஐந்து, இந்த்ரியங்கள் பதினொன்று, இந்த இருபத்தைந்து தத்வங்களிலிருந்தே ப்ரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி ஏற்படுகிறது என்பது நமது கொள்கை.

ப்ரஹ்மைவேதி காரணபூத ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநேநைவ ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பவதீத்யேக விஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாந முபபந்நதரம் । ததேவம் கார்யகாரண பாவாதிமுகேந க்ருத்ஸ்நஸ்ய சிதசித்வஸ்துந: பரஸ்ய ப்ரஹ்மண ப்ரகாரதயா ததாத்மகத்வ முக்தம் ।

நநு ச பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூபேண பரிணாமாஸ்பதத்வம்

ப்ரபஞ்சம், இவை யெல்லாவற்றுடனும் விசிஷ்டமாயிருக்கும் கார்ய வஸ்து முழுதிலும் ப்ரஹ்மமே, ஆகையால் காரண பூதமான ப்ரஹ்மத்தை அறிவதால் ஸகலமும் அறியப் பட்டதாகிவிடும், ஆகையால் 'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடும்' என்னும் ப்ரதிஜ்ஞையும் நன்றாக உபபந்நமாகின்றது இப்படி ப்ரஹ்மமே கார்ய வஸ்துவாக வும் காரண வஸ்துவாகவும் இருப்பதனால், பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமாயுள்ள ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பகவானை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்று சொல்லப்படுகின்றது

நநு ச......ஸ்த்வம் குத்ர ஸர்வ—'பர ப்ரஹ்மம் விகாரமற்றதென் றும் தோஷமற்றதென்றும் ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன வென்னும் காரணத்தைக் கொண்டு நீங்கள் பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லை யென்று சொல்லுகிறீ

கார்யகாரண பாவாதிமுகேந—' ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மமே ' என்று நாம் சொல்லும் பொழுதெல்லாம் நாம் அவை இரண்டுக்கும் சரீர சரீரித் தன் மையால் ஏற்படும் ஒற்றுமையைச் சொல்லுகிறோமே தவிர, 'அவை இரண்டும் ஒன்றே' என்னும் ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்லவில்லை. அந்த ஒற்றுமையும் இரண்டு விதமாக ஏற்படலாம். ஒன்று கார்யம், மற்றொன்று காரணம் என்பதால் ஏற்படுவது ஒரு விதம்; ஒன்று ப்ரகாரம் மற்றொன்று ப்ரகாரி [அதாவது விசேஷணம் விசேஷ்யம்] என்பதால் ஏற்படுவது மற்றொரு விதம். இவைகளுள் கார்ய காரணத் தன்மையைச் சொன்னால், 'ப்ரகார ப்ரகாரித் தன்மை ஸித்தமாகி விடுகின்றது ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில் கார்யகாரண பாவாதிமுகேந சிதசித்வஸ்துந: பரஸ்ய ப்ரஹ்மண ப்ரகாரதயா ததாத்மகத்வ முக்தம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நநு ச—கீழில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம், ப்ரஹ்மம் ஜகத் திற்கு உபாதாந காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதைச் சாந்து நிற்கிறது, அப் படி அது உபாதாந காரணமாக இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டால், அது 'ப்ரஹ்மம் எவ்வித விகாரமுமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு விரோதிக்குமாகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாந காரணத்வம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?

நிகிலகாரணஸ்ய நிரவத்யஸ்ய ச்ருதிவ்யாகோப ப்ரஸங்கேந நிவாரிதம் ।
"ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்" [ப்ர. ஸூ. I-4-23]
இத்யேகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநப்ரதிஜ்ஞாதத்த்ருஷ்டாந்தாப்யாம்
பரமபுருஷஸ்ய ஜகதுபாதாந காரணத்வம் ச ப்ரதிபாதிதம் । உபா
தாநகாரணத்வம் ச பரிணாமாஸ்பதத்வமேவ । கதமிதமுபபத்யதே ?

கள். 'ப்ரக்ருதிஶ்ச' என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்தை வ்யாக்யானம் செய்யுமிடத்தில் அந்த ஸூத்ரம், ஒன்றை அறிந்த மாத்ரத்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடுமென்னும் ப்ரதிஜ்ஞா பலத்தாலும் மண் அதன் கார்யமாகிற குடம் இவை முதலியவைகளின் த்ருஷ்டாந்த பலத்தாலும் பரப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமென்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும் சொல்லுகிறீர்கள். எது எது உபாதான காரணமோ அதெல்லாம் மாறுதலுக்குப் பாத்ரமாக வேண்டுமே. ஆகையால் நீங்கள் சொல்வது எவ்விதம் உபபன்னமாகும்?" என்னில், அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம் ஜீவனுடன்கூடிய ப்ரபஞ்ச முழு

என்பதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம். [உபாதான காரணம் என்பதன் பொருளை 43-ம் பக்கத்தில் காண்க]

"ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்"—இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் இதன் பொருளாவது:—ப்ரக்ருதிஶ்ச—ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமும் ப்ரஹ்மமே. ['ப்ரக்ருதி' என்னும் சப்தத்திற்கு இவ்விடத்தில் 'உபாதான காரணம்' என்பது பொருள்] ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்—அப்படி ஒத்துக் கொண்டால் மாத்ரம் ப்ரதிஜ்ஞையும் த்ருஷ்டாந்தமும் உபரோதிக்கப்பட மாட்டா சாந்தோக்யத்தில் ஸத் வித்யையில், முதலில் 'எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடுமோ' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. நடுவில், 'எப்படி மண் பிண்டத்தை அறிந்த மாத்ரத்தால் அந்த மண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் அறியப்பட்டனவாகி விடுமோ' என்று த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதான காரணத்வம் ஒத்துக்கொண்டால் மாத்ரம் இவை இரண்டும் உபபன்னங்களாகும். [கீழில் ஸத் வித்யா ப்ரகரணத்தைப் பார்க்க]

ஸர்வவிஜ்ஞாநப்ரதிஜ்ஞாதத்த்ருஷ்டாந்தாப்யாம்— ஸர்வ விஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞையாலும், மண் அதன் கார்யமாகிற குடம் முதலானவை இவைகளின் த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ப்ரதிஜ்ஞா ச த்ருஷ்டாந்தஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தௌ, தாப்யாம் என்று பிரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

𑌉𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌸𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌨𑍇

"𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃" [𑌬𑍍𑌰. 𑌸𑍂. II-3-18]

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌨𑍈𑌰𑍍𑌘𑍃𑌣𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚

" 𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌨𑍈𑌰𑍍𑌘𑍃𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌨 𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 " [𑌬𑍍𑌰. 𑌸𑍂 II-1-34.]

வதற்கும் பர ப்ரஹ்மம் காரணமென்றன்றோ ச்ருதி சொல்லுகின்றது? அதில் ஜீவனுக்கு அது எப்படி காரணமாகின்றது என்பதை உபபாதிக்குமிடத்தில், நீங்கள், ‘பர ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகப் பரிணமிக்கின்றது; ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது’ என்று சொல்லுகிறீர்கள். அப்படிச் சொல்வது ‘𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்திற்கு விருத்தமன்றோ? ‘𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯 𑌨𑍈𑌰𑍍𑌘𑍃𑌣𑍍𑌯𑍇’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ர

𑌉𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇—உபாதாந காரணத்வமானது சேதநாசேதநங்களை விசேஷணமாகக் கொண்டிருக்கும் ஈச்வரனைப் பற்றியதென்றும், விகாரமற்றிருப்பதானது விசேஷ்யமான பரமாத்மாவை மாத்ரம் பற்றியதென்றும், ஆகையால் சங்கிக்கப்படும் விரோதம் இல்லையென்றும் ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த ஸமாதானத்தைப் பிந்திச் சொல்லப்போகிறவராய், முதலில், ‘𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵.........𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾’ என்னும் க்ரந்தத்தால் ‘ஈச்வரனே ஜீவரூபமாகவும் அசேதந ரூபமாகவும் பரிணமிக்கிறான்; ஆகையால் அவன் உபாதாந காரணமாகிறான்’ என்று சொல்வதில் ஸம்பவிக்கும் தூஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு ‘𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂... ...𑌸𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌸𑌰𑍍𑌵’ என்பதால் தமது ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறார்.

‘𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃’—இதுவும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருள்—𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨—ஆத்மாவானது உத்பத்தி செய்யப் படுகிறதில்லை; 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃—ச்ருதியில் அதன் உத்பத்தி நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚—அந்த ச்ருதிகளிலிருந்தே அதன் நித்யத்வம் அறியப்படுகிறபடியாலும்.

𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌨𑍈𑌰𑍍𑌘𑍃𑌣𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃—ஒருவன் ஸுகியாகவும் மற்றொருவன் துக்கியாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஈச்வரன் பக்ஷபாதமுள்ளவனாகவும் தயையற்றவனாகவும் இருக்கவேண்டுமென்று சங்கிப்பவர்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லுமிடத்தில், ‘ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளுக்குத் தேஹம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து அவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும்பொழுது, ஈச்வரன் அவ்வவைகளின் பூர்வ கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்’ என்று ஜீவனை அநாதி

இதி ஜீவாநாமநாதித்வம் ப்ரவாஹரூபேண தத்கர்மநித்யதயா ப்ரதிபாதிதம் ।

" ந கர்மாவிபாகாத், இதி சேத், ந அநாதித்வாத், உபபத்யதே சாப்யுபலப்யதே ச " [ப்ர. ஸூ II-1-35]

இதி அக்ருதாப்யாகமக்ருதவிப்ரணாசப்ரஸங்கம் ச அநித்யத்வசோத்யஞ்ச பரிஹ்ருதம் ।

திலும், ஜீவன் அநாதி என்பதை ஒத்துக்கொண்டே, பூர்வ கர்மத்திற்குத் தக்கபடி ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறபடியால் அவனிடம் பக்ஷபாதத்தையாவது தயவற்ற தன்மையையாவது சொல்வது உபபந்நமாகமாட்டாது என்று நிதர்சனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. " ந கர்ம " என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்திலும், ஜீவன் நித்யனன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அவன், தான் செய்யும் கார்யங்களின் பலத்தை அநுபவிக்காமல் போகும்படிக்கும் தன்னால் செய்யப்

யென்று ஒத்துக்கொண்டே ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பது இவ்விடத்தில் விஷயம். "வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந, ஸாபேக்ஷத்வாத்" என்பதும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருள் —வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந—பக்ஷபாதமும் தயையற்ற தன்மையும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா, ஸாபேக்ஷத்வாத்—பலவிதமாக இருக்கும் இந்த ஸ்ருஷ்டியானது அந்தந்த ஜீவன்களுடைய கர்மத்தைப் பொருத்திருக்கிறபடியால்.

" ந கர்மாவிபாகாத் இதி சேத், ந அநாதித்வாத் உபபத்யதே சாப்யுபலப்யதே ச "—இதுவும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் 'ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஜீவன்கள் இருந்தாலன்றோ, அவைகளுக்குப் பூர்வ கர்மம் ஏற்படும்?' என்னும் சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுமிடத்தில், 'ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளின் கர்ம ப்ரவாஹமும் அநாதி' என்பதை ஒத்துக்கொண்டே ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸூத்ரத்தின் பொருள்.—அவிபாகாத்—('முதலில் ஈச்வரன் ஒருவனே இருந்தான்' என்று சுருதி வாக்யங்கள் ஒருமையையே வற்புறுத்துவதால் தெரியவரும்) அவிபாகத்திலிருந்து (விபாகத்தின் இன்மையிலிருந்து), கர்ம ந—பூர்வ கர்மம் என்பதே இல்லை என்று ஏற்படுகிறது; இதி சேத்—என்று ஆக்ஷேபிக்கும் பக்ஷத்தில், ந—(அந்த ஆக்ஷேபம்) நிற்கமாட்டாது, அநாதித்வாத்—(ஜீவன்களும் அவைகளின் கர்ம ப்ரவாஹமும்) அநாதியானவையாதலால், உபபத்யதே ச—(அப்படி அவை அநாதியாக இருக்கையிலும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள ஒருமை) உபபந்நமாகும், உபலப்யதே ச—(அவைகளின் அநாதித்வமும் சுருதிகளில்) சொல்லப்பட்டுமிருக்கின்றது.

அக்ருதாப்யாகமக்ருதவிப்ரணாசப்ரஸங்கம்—'அக்ருதாப்யாகமம்' என்பதற்கு, 'செய்யப்படாததன் வரவு' என்பது பொருள். அதாவது 'ஹேதுவில்லா

ததா ப்ரக்ருதேரபி அநாதிதா ச்ருதிபி꞉ ப்ரதிபாதிதா ।

"அஜாமேகாம் லோஹிதசுக்லக்ருஷ்ணாம்
பஹ்வீ꞉ ப்ரஜா꞉ ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபா꞉ ।

படாத கார்யங்களின் பலத்தை அநுபவிக்கும்படிக்கும் ப்ரஸங்கிக்குமாகையால், அவனை நித்யனென்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவையெல்லாம், ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதற்கு எவ்விதம் ஒத்து வரும்? தவிரவும், நீங்கள், பர ப்ரஹ்மமே ப்ரக்ருதியாகப் பரிணமிக்கின்றது என்றும், ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது என்றும் சொல்லுகிறீர்கள் அதுவும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விருத்தமே ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளெல்லாம், ப்ரக்ருதி அநாதி என்று சொல்லுகின்றன. 'அஜா மேகாம்' இத்யாதியான ச்ருதி,

---

மலே பலத்தின் ப்ராப்தி' என்று சொன்னதாயிற்று 'க்ருதவிப்ரணாஶ' என்பதற்கு, 'செய்யப்பட்டதன் நாசம்' என்பது பொருள் அதாவது 'செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் பலன் மற்றுப் போவது' என்று சொன்னதாயிற்று. ஜந்மாந்தர கர்மத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமற் போனால், இந்த இரண்டு தோஷங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ஈச்வரனிடத்தில் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் 'இல்லை யென்றும், 'நமக்குக் கிடைக்கும் பலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஹேதுக்கள் உண்டு, நம்மால் செய்யப்படும் கர்ம மொன்றும் நிஷ்பலமாக மாட்டாது' என்றும் சொல்வதற்கு, 'ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளின் கர்ம ப்ரவாஹமும் அநாதியே' என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யம் அப்படி ஜீவன்களை அநாதி யென்று ஒத்துக் கொண்டால், ஈச்வரனே ஜீவனாகப் பரிணமிக்கிறான் என்று சொல்வது ஸாத்ய மில்லை. இது தான் விஷயம்

ததா ப்ரக்ருதேரபி—ஈச்வரன் அசேதநமாகப் பரிணமிக்கிறான் என்று சொல்வதில் ஸம்பவிக்கும் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார்

'அஜாமேகாம்.........இந்த ச்ருதி வாக்யமானது சிதசித் விவேகத்தைச் சொல்லுகின்றது அசேதந வஸ்துவும், சேதந வஸ்து போல், அநாதியே என்பது ப்ரக்ருத விஷயம். வாக்யத்தின் பொருள்:—லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணாம்—சிவப்பாயும் வெளுப்பாயும் கறுப்பாயு மிருக்கும் [தேஜஸ் ஜலம் ப்ருதிவீ இவைகளின் ரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கும்,] ஸரூபா பஹ்வீ꞉ ப்ரஜா꞉ ஸ்ருஜமாநாம்—தனக்கு ஸமாநமான ரூபத்தை உடைய அநேக வித பௌதிக வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு மிருக்கும், அஜாமேகாம்—உற்பத்தியற்ற ஒன்றை, ஹ்யேக꞉ அஜ꞉—உற்பத்தியற்

அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோऽநுசேதே
ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோऽந்ய: ॥" [ச்வே]

இதி ப்ரக்ருதிபுருஷயோரஜத்வம் தர்சயித்வா ।

"அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வமேதத்
தஸ்மிம்ச்சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த: ।
மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந்மாயிநம் து மஹேச்வரம்" [ச்வே]

இதி ப்ரக்ருதிரேவ ஸ்வரூபேண விகாராஸ்பதமிதி ச தர்சயதி ।

"கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ" [மந்த்ரிக.]

இதி ச। ஸ்ம்ருதிரபி பவதி;

ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டும உத்பத்தியற்றவை என்பதைச் சொல்லுகின்றது. 'அஸ்மாத்' இத்யாதியான ச்ருதியும 'மாயாம்' இத்யாதியான ச்ருதியும் ப்ரக்ருதி மாத்ரமே ஸ்வரூப மாற்றம் அடையக்கூடியது என்பதை விளக்குகின்றது 'கௌ:' இத்யாதி

ிருக்கும ஒரு அறியாதவன, ஜுஷமாண:—அதுவே நான என்னும் புத்தியுடன் அநு பவித்துக்கொண்டு, அநுசேதே—அதை அநுஸரித்து நிற்கிறுன. அந்ய: அஜ:- உற்பத்தியற்றிருக்கும மற்றெரு அறிந்தவன, புக்தபோகாம் ஏநாம் ஜஹாதி— ஸ்வல்ப காலம் அநுபவித்து விட்டு, பிறகு வைராக்யம் கொண்டவனுய அதை த்யஜிக் கிறுன்.

'அஸ்மாந்மாயீ ....'—ப்ரக்ருதிதான மாறுதலுக்கு உட்பட்டது என்பதைக் காண்பிக்கின்றது இந்த வாக்யம். மாயீ—ப்ரக்ருதியை ப்ரேரிப்பிக்கும் பரமாத்மா, அஸ்மாத் ஏதத் விச்வம் ஸ்ருஜதே—அந்த ப்ரக்ருதியை ஸாதநமாகக் கொண்டு ப்ரபஞ் சத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறுன். அந்ய:—அந்த ஈச்வரனைக் காட்டிலும வேறுன ஜீவன, தஸ்மிந் மாயயா ஸந்நிருத்த:—அந்த ப்ரக்ருதியினுலேயே கட்டப்பட்டு நிற்கிறுன [அதனுல மோஹமடைந்தவனு யிருக்கிறுன்]

"மாயாம்........."—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள வாக்யத்தில் இருக்கும 'மாயா' என்னும சப்தத்தால எது சொல்லப்படுகிறது? அதை ப்ரேரிப்பவன யாவன? என்பதை விளக்குகிறது இந்த வாக்யம ப்ரக்ருதிம்—ஸத்வ ரஜஸ தமோ குணங்களை உடைய ப்ரக்ருதி தத்வத்தை, மாயாம் வித்யாத்—விசித்ரமான ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவா கிறபடியால 'மாயை' என்று அறி; மாயிநம்—அந்த ப்ரக்ருதியை ப்ரேரிக்குமவனை, மஹேச்வரம் வித்யாத்—பரமாத்மா வென்று அறி.

'கௌ:.........'—அநாத்யந்தவதீ—ஆதியும அந்தமும மற்றிருக்கும (நித்ய மாக இருக்கும), கௌ:—ப்ரக்ருதியானது, ஜநித்ரீ—முதலில தேஜஸ ஜலம் ப்ரு

" ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி ।
விகாராம்ஶ்ச குணாம்ஶ்சைவ வித்தி ப்ரக்ருதிஸம்பவாந்॥" [ப. கீ. 13-19]
" பூமிராபோऽநலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவ ச ।
அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா ॥
அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம் ।
ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத்॥" [ப. கீ. 7-4-5]

யான ச்ருதியும் அப்படியே. 'ப்ரக்ருதிம் புருஷம்' என்றும் 'பூமி' என்றும் 'ப்ரக்ருதிம் வித்தி' என்றும் 'யயா' என்றும் ஆரம்பிக்கும் பகவத் கீதா வாக்யங்க

திவீ ரூபமான ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்து, பூததாவிநீ—ப்ரபஞ்ச ரூபமான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஹேதுவாகின்றது. இந்த வாக்யத்திலும் ப்ரக்ருதியே பரிணமிக்கின்றது என்பது சொல்லப்படுகிறது.

'ப்ரக்ருதிம் புருஷம்.........'—'ப்ரக்ருதியும் ஆத்மாவும் அநாதிகாலமாகவே சேர்ந்திருக்கின்றன' என்பதைச் சொல்லுகிறது இந்த வாக்யம். ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்ச உபாவபி—ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களிருவரையும், அநாதீ வித்தி—அநாதியென்று அறி. விகாராந்—ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகும் இச்சை த்வேஷம் முதலிய விகாரங்களும், குணாம்ஶ்ச—மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும் அமானித்வம் முதலிய குணங்களும், ப்ரக்ருதி ஸம்பவாந் வித்தி—ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டாகுமவை யென்று அறி.

" பூமி:......பூமி ஜலம் அக்நி வாயு ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களாகவும் மநஸ் முதலான இந்த்ரியமாகவும் மஹத்தாகவும் அஹங்காரமாகவும் ஆக எட்டு விதமாகப் பிரிந்திருக்கும் ப்ரக்ருதியானது என்னைச் சேர்ந்தது என்று அறி. இதனால் 'அசேதந வஸ்துவாகிற ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் பரமாத்மா' என்று சொல்லப்படுகிறது.

" அபரேயம்............"—இயம் அபரா ப்ரக்ருதி:—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியானது என்னுடைய அப்ரதாநமான அம்சம்; இதஸ்த்வந்யாம்—இதைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயும், ஜீவபூதாம்—ஜீவரூபமாயும், பராம்—ப்ரதாநமாயுமிருக்கும், ப்ரக்ருதிம்—ப்ரக்ருதியையும், மே வித்தி—என்னுடையதெனறே அறி. யயா—இந்த ஜீவனாலேதான், இதம் ஜகத்—இந்த அசேதந ப்ரக்ருதி முழுவதும், தார்யதே—தரிக்கப்படுகிறது.

['ஜீவபூதாம் ப்ரக்ருதிம்' என்று ஜீவனையும் 'ப்ரக்ருதி' என்று வ்யவஹரிப்பது உசிதமாகுமோ? என்று சங்கிக்கலாம். இவ்விடத்தில் 'ப்ரக்ருதி' என்பதற்கு

" வ்யக்தம் ஸ்வேனைவ ஸம்ஸ்ருஜாமி ஸர்காதே: ஸர்காதே: " [ஸ. ஸி. 9-8]

" மயாத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம் " [ஸ ஸி 9-10]

இத்யாதிகா | ஸர்வம் ச ப்ரக்ருத்யாதி ஸம்ஸ்காரஸரீரகஸ்ய ப்ரக்ருதி

புருஷ ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ஸர்வஸ்வரூபஸ்ய தத்காரணஸம்ஸ்திதஸ்ய வாசக:, ஸூ

க்ஷ்மாவஸ்தாவபி ததா ஸ்த ஸூக்ஷ்மஸர்வஸ்வரூபஸ்ய தத்காரணஸம்ஸ்திதஸ்ய

வாசக: | ஏதஸ்ய விகாரகாரணாநபி தயோர்வேஸ்வர ரூபத்; ததா ஹ

ளும் அதையே வற்புறுத்துகின்றன. [நாங்கள் சொல்வதில் இம்மாதிரியான அநுப பத்தி ஒன்றுமில்லை] ஏனென்றால், ஈச்வரனுக்கு ப்ரக்ருதியும் சரீரம், ஜீவனும் சரீரமாகையால் ப்ரக்ருதி சப்தம் ஜீவசப்தம் இவை இரண்டுமே, அந்த ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை யிரண்டையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயும் அவ்வவற்றிற்கு ஆத்மாவாகவு மிருக்கும் ஈச்வரனையே சொல்லும். ஆகையால் 'வ்யக்தம்' இத்யாதியான புராண

'விபூதி' என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். ப்ரக்ருதி புருஷன் இவர்களின் சேர்க்கை யால் ஏற்படும் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பகவானுடைய விபூதிகளே.]

"வ்யக்தம் ஸ்வம்........"—ஸ்வம்-என்னுடையதான, வ்யக்தம்—விசித்ரமான மாறுதல் அடையக்கூடிய ப்ரக்ருதியை, ஸ்வஷ்டம்—எட்டுவிதமாகப் பரிணமிப்பித்து, ஸர்காதே: ஸர்காதே: ஸம்ஸ்ருஜாமி-அநந்தக காலங்களில் ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன்.

"மயா........"—அத்யக்ஷேண—ஸத்ய ஸங்கல்பனுக இருக்கும் என்னால் ஸங்கல்பிக்கப்பட்டதாயக் கொண்டு, ப்ரக்ருதி:—இந்த ப்ரக்ருதியானது, ஸசரா சரம் ஸூயதே—சராசரமங்கியுள்ள இந்த ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

இந்த ச்லோகங்களுள் முதல் ச்லோகமானது ப்ரக்ருதி புருஷர்களின் அநாதித் தன்மையையும், மற்றை ச்லோகங்கள் ப்ரக்ருதியின் பரிணமிக்கும் தன்மையையும் குறிக்கின்றனவென்று அறியவேண்டும்.

ஸர்வம் ச—இவ்வாறு ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகவும் ப்ரக்ருதியாகவும் பரிணமிக்கின்றது' என்னும் கக்ஷியின் மீது தூஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, இனி தனது ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறார். 'ப்ரக்ருதி' 'ஜீவன்' இந்தச் சப்தங்களால் அவைகளுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறபடியால், ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஜகத்தாக ஆகிறார்கள் என்று சொல்லுகையில் ஈச்வரனுக்கே உபாதான காரணத்வம் சொல்லப்பட்டதாகின்றது என்பது தாத்பர்யம்.

"வ்யக்தம் விஷ்ணுஸ் ததா'வ்யக்தம் புருஷ: கால ஏவ ச |
ஸ ஏவ க்ஷோபகோ ப்ரஹ்மந் க்ஷோப்யஶ்ச பரமேஶ்வர: ||" [வி. பு.]

இதி | அத: ப்ரக்ருதி ப்ரகாரஸம்ஸ்திதே பரமாத்மநி ப்ரகாரபூத ப்ரக்ருத்யம்ஶே விகார:, ப்ரகார்யம்ஶே அவிகார: | ஏவமேவ ஜீவ ப்ரகாரஸம்ஸ்திதே பரமாத்மநி ப்ரகாரபூதஜீவாம்ஶே ஸர்வே ச அபுருஷார்த்தா:, ப்ரகார்யம்ஶோ நியந்தா நிரவத்ய: ஸகலகல்யாண குணாகர: ஸத்யஸங்கல்ப ஏவ |

ததா ச ஸதி, 'காரணாவஸ்த: பரமேஶ்வர ஏவ, தத்³வ்யதிரிக்தம்

வாக்யங்கள் சொல்வது போல், அந்த ப்ரக்ருதியும் ஜீவனும் சேர்ந்து ஏற்படும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் அந்த ஈச்வரனே ஆத்மா. ஆகையால், ப்ரக்ருதியை ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரகாரமாய் நிற்கும் ப்ரக்ருதி மாத்ரம் மாறுதல் அடைகின்றது, ப்ரகாரியாய் நிற்கும் பரமாத்மா எவ்வித மாறுதலையும் அடையவில்லை. அம்மாதிரியே ஜீவனை ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரகாரமாய் நிற்கும் ஜீவனுக்கு மாத்ரம் அபுருஷார்த்த ஸம்பந்தம் ஏற்படுகின்றது, ப்ரகாரியாய் நிற்கும் பரமாத்மா ஸகல வஸ்துக்களையும் நியமனம் செய்துகொண்டு ஸ்வயம் எவ்வித தோஷமுமற்றதாய் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாய் ஸத்ய ஸங்கல்பமாகவே இருக்கின்றது.

ததா ச ஸதி.........உக்தம் பவதி—இப்படி, ப்ரக்ருதியையும் ஜீவனையும் ப்ரகாரமாக உடைய ஈச்வரன் ஜகத்துக்குக் காரணமாயும், அந்த ஈசவரனே அவை

தத்விகாராணாமபி—'ப்ரக்ருதி புருஷன் இந்த இருவர்களுக்கு மாத்ரம் ஈசவரன் ஆத்மா வென்பது இல்லை, இவர்களின் விகாரமாகிய ஜகத் முழுவதற்குமே அவன் ஆத்மா, ஆகையால் கார்யமாகிற ஜகத் அவனே என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

'வ்யக்தம்.........'—காரண தத்வமும் பரமாத்மா, கார்யம் முழுவதும் பரமாத்மாதான் என்பதை இந்த வாக்யம் விளக்குகின்றது.

அத:—இப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஒருவித விரோதமுமில்லை என்பதைச் சொல்லுகிறார். 'ப்ரஹ்மம் தோஷமற்றது, அது விகாரமற்றது, அதுவே ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம் ஒன்றோடொன்று விரோதியாமல் ஸமந்விதங்களாகின்றன என்பது குறிப்பு.

காரணாவஸ்த: பரமேஶ்வர:, கார்யாவஸ்தோ'பி ஸ ஏவ—'சித்சித் விசிஷ்டனான ஈசவரன் காரணம், அப்படி விசிஷ்டனாக இருக்கும் ஈச்வரனே கார்யம்' என்றால், கார்யம் காரணம் இரண்டும் வெவ்வேறல்ல என்று சொன்னதாகுமன்றோ? அதுதான் இங்கு விவக்ஷிதம்.

கார்யாவஸ்தோபி ஸ ஏவ இதி கார்யகாரணயோரநந்யத்வம், ஸர்வ ஶ்ருத்யவிரோதஶ்ச பவதி । ததேவம் நாமரூபவிபாகாநர்ஹஸூக்ஷ்ம தஶாபந்நப்ரக்ருதிபுருஷஶரீரம் ப்ரஹ்ம காரணாவஸ்தம், ஜகதஸ்ததாபத்திரேவ ச ஸ்ருஷ்டி: ; நாமரூபவிபாகவிபக்தஸ்தூலதஶாபத்தி

களை ப்ரகாரமாகக்கொண்டு ஜகத்தாயிருக்கும் கார்யமாயுமிருக்கிறான் என்று ஒத்துக்கொண்டால் மாத்ரம் காரணமும் கார்யமும் ஒன்றே என்று சொல்வது உபபந்நமாகும், ச்ருதி விரோதங்களும் ஏற்படமாட்டா, [ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களும் உபபந்நங்களாகும்.] 'ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டுக்கும், இதுபெயர் இது ரூபம் என்று விவேசித்துச் சொல்லக்கூடாமலிருக்கும் ஒரு ஸூக்ஷ்ம தசையும், இதுதான் பெயர் இதுதான் ரூபம் என்று விவேசித்துச் சொல்லக்கூடிய ஒரு ஸ்தூல தசையும் ஆக இரண்டு தசைகள் உண்டு. அவைகள் முதல் தசையில் இருந்துகொண்டு ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாகும் பொழுது ஈச்வரனைக் காரணாவஸ்தையில் இருக்கும் ப்ரஹ்மமென்றும், இரண்டாவது தசையில் இருந்து

ஸர்வச்ருத்யவிரோத:—ஈச்வரன் ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணம் என்பதை ஒத்துக்கொண்டால், 'ஈச்வரன் நிர்விகாரன்' என்று சொல்லும் ச்ருதி விரோதிக்கும் போல் தோன்றும் 'ஈச்வரன் நிர்விகாரன்' என்னும் ச்ருதியை ஒத்துக்கொண்டால், 'அவன் உபாதாந காரணம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி விரோதிக்கும் போல் தோன்றும். இப்பொழுது, 'உபாதாநத்வ ச்ருதி விசிஷ்ட ப்ரஹ்ம விஷயம் நிர்விகாரத்வ ச்ருதி விசேஷ்யாம்ச மாத்ர விஷயம்' என்று கீழ் விவரித்திருப்பது போல் நாம் ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் ஒருவித விரோதமும் வரமாட்டாது என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ததேவம்—இவ்விடத்தில் வேறொரு சங்கை நிவ்ருத்தி செய்யப்படுகிறது. அது என்னவென்றால். 'சிதசித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் நித்யமாகையால் அதற்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் எப்படி ஸம்பவிக்கும்?' என்பதுதான். த்ரவ்யம் நித்யமாக இருந்தாலும் அவஸ்தா பேதத்தால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் உபபந்நங்களாகும் என்பது ஸமாதாநம்.

ஸூக்ஷ்மதஶாபந்ந—சேதந வஸ்துக்கள் அசேதந வஸ்துக்கள் ஆகிய இவை இரண்டும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் நாம ரூபங்கள் மறைந்தவைகளாய் இருக்கும். அப்பொழுது சேதந வஸ்துக்களெல்லாம் அசேதந வஸ்து ப்ராயங்களாகவே எனப்படும். அப்படி இருக்கும் அவஸ்தையை ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை என்று சொல்வார்கள்.

ததாபத்தி:—தஸ்யா ஆபத்தி:. அதாவது, அந்த ஸூக்ஷ்ம தசையின் ஆபத்தி என்று சொன்னதாயிற்று

ஶரீரம் ஸூக்ஷ்ம காரணாவஸ்தா2, ஸ்தூ2லணாவஸ்தா2பத்திரேவ ஸா ஜகத: ஸ்ருஷ்டிரித்யுச்யதே। யதோ2க்தம் ப4க3வதா பராஶரேண

"ப்ரதா4நபும்ஸோரஜயோ: காரணம் கார்யபூ4தயோ:"

இதி। தஸ்மாதீ3ஶ்வரப்ரகாரபூ4தஸர்வாவஸ்த2ப்ரக்ருதிபுருஷவாசின: ஶப்3தா3: தத்ப்ரகாரவிஶிஷ்டதயாவஸ்தி2தே பரமாத்மனி முக்2யதயா வர்த்தந்தே, ஜீவாத்மவாசிதே3வமநுஷ்யாதி3ஶப்3த3வத்; யதா2 தே3வமநுஷ்யாதி3ஶப்3தா3: தே3வமநுஷ்யாதி3ப்ரக்ருதிபரிணாமவிஶேஷாணாம் ஜீவாத்ம

கொண்டு சரீரமாகும் பொழுது ஈச்வரனைக் கார்யாவஸ்தையில் இருக்கும் ப்ரஹ்மமென்றும் நாம் சொல்லுகிறோம். அவைகள் ஸூக்ஷ்ம தசையை அடைவதுதான் ஜகத்தின் ப்ரளயம், அவைகள் ஸ்தூல தசையை அடைவதுதான் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி' என்பதே உபபத்தி. பகவான் பராசர மஹர்ஷியும் இம்மாதிரியே சொல்லியிருக்கிறார். [ப்ரதானம் புருஷன் இரண்டும் பிறப்பற்றவை அவைகளே கார்யாவஸ்தையிலிருக்கும் ப்ரதான புருஷர்களுக்குக் காரணங்கள்] ஆகையால், ப்ரக்ருதி புருஷர்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம், அந்த ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் எந்த அவஸ்தையில் இருந்தபோதிலும், பரமாத்மாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன, ப்ரகாரமாயிருக்குமவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அந்த ப்ரகாரத்துடன் இருக்கும் ப்ரகாரியையே முக்யமாகக் குறிக்கவேண்டுமன்றோ? இந்த நியமத்தை நாம் ஜீவாத்ம விஷயத்தில் பார்க்கலாம். ஜீவாத்மாக்களைக் குறித்து, அவைகளுடைய சரீரங்களாகிற தேவரூப மநுஷ்யரூப ப்ரக்ருதி பரிணாமங்களெல்லாம் ப்ரகாரங்கள், ஜீவாத்மா ப்ரகாரி இந்தக் காரணத்தால், ப்ரகாரமாக இருக்கும் தேவ மநுஷ்ய ரூபங்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் ப்ரகாரியாயிருக்கும் ஜீவாத்மாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன.

ப்ரதா4நபும்ஸோ:—இந்த ச்லோகம், வஸ்து ஸ்வரூபம் நித்யமாக இருந்த போதிலும், அவஸ்தா பேதத்தால் அவைகளுக்குக் காரணத்வமும் கார்யத்வமும் உபபந்நமாகும் என்பதற்கு ப்ரமாணமாக இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது 'அஜயோ:' (பிறப்பற்றவை) என்பதால் அவைகளின் நித்யத்வம் விளங்குகின்றது, 'கார்யபூ4தயோ:' என்பதால் அவஸ்தா பேதமுண்டு என்பது சொல்லப்படுகின்றது.

தஸ்மாத்—இப்படி, காரணம் கார்யம் இரண்டும் வெவ்வேறல்ல என்பது ஏற்பட்டால், அப்பொழுது கார்யத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அந்தக் கார்யத்தின் வழியாகக் காரணத்தையே முக்யமாகக் குறிக்க வேண்டுமன்றோ? ஒரு சப்தமானது எந்த அர்த்தத்தில் முடிந்து நிற்கின்றதோ அதை முக்யார்த்தமென்று சொல்வார்கள். எல்லா சப்தங்களும் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே முடிந்து நிற்கிறபடியால் அவனே அவைகளுக்கு முக்யார்த்தமாகிறான்.

𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌾𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌃। 𑌅 𑌯 𑌮𑍇 𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌭𑌾𑌵𑌃—𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑌰𑍍𑌹𑌾𑌧𑌾𑌰𑌾𑌧𑍇𑌯𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍃𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌶𑍇𑌷𑌶𑍇𑌷𑌿𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌆𑌧𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾

அது போலவே ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாயிருந்து கொண்டு ப்ரகாரங்களாகிறபடியால், அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே முக்யமாக வர்த்திக்கின்றன. ஆத்ம சரீர பாவம் என்பது இதுவே; ஒரு த்ரவ்யம் மற்றொரு த்ரவ்யத்தால் எப்பொழுதும் தரிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்குச் சேஷமாயும் இருந்தால், அந்த த்ரவ்யத்தைச் சரீரமென்றும் மற

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌭𑌾𑌵𑌃—'ஈச்வரனே ஆத்மா, அவனைத் தவிர்த்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம்' என்பது நமது அஸாதாரணமான கொள்கை. 'லோகத்தில் சரீரம் என்று சொல்லப்படும் பொருளானது இந்த்ரியங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் சலநம் முதலான சேஷ்டைகளுக்கு ஆச்ரயமாகவும் காணப்படுகின்றது. அப்படி இந்தச் சேதநாசேதநங்கள் ஈச்வரனுக்கு இந்த்ரியாச்ரயமாகவும் சேஷ்டாச்ரயமாகவும் இருந்தாலன்றோ நாம் அவைகளை ஈச்வரனுடைய சரீரமென்று சொல்லக்கூடும்? அவை அப்படி இல்லையாகையால் அவைகளைச் சரீரமென்று எவ்விதத்தில் சொல்லலாம்?" என்று ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். 'சேஷ்டை இந்த்ரியங்கள் இவைகளுக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது சரீரம்' என்று சரீரத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்வது தோஷ துஷ்டம். 'எந்த த்ரவ்யமானது தனது ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் மற்றொன்றால் தரிக்கப்படுவதாயும் நியமிக்கப்படுவதாயும் சேஷமாயும் இருக்கின்றதோ அந்த த்ரவ்யமே சரீரம், மற்றொன்று அதற்கு ஆத்மா' என்னும் லக்ஷணமே நிர்த்துஷ்டம் என்று நமது ஆசார்யர்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். தவிரவும், இவ்விதமான லக்ஷணத்தை அங்கீகரியாவிட்டால், "𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍍" "𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍍" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களில் காணப்படும் சரீர சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தத்தைப் பரித்யஜித்து லக்ஷணை கல்பிக்கும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். அது ஸ்வரஸமன்று.

𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑌰𑍍𑌹—ஆத்மா சரீரத்தைத் தரிப்பது நியமிப்பது முதலானவை அந்தச் சரீரம் உள்ள காலமெல்லாம் இருக்கின்றன என்பதை இந்தப் பதம் காண்பிக்கின்றது. ஆகையால் ஸ்வல்ப காலம் மாத்ரம் ஆதேயமாயும் நியாம்யமாயும் சேஷமாயும் இருக்கும் க்ருஹ க்ஷேத்ரம் முதலானவை யஜமாநனுக்குச் சரீரமாகமாட்டா. ஆத்மா

நியந்த்ருதயா சேஷிதயா ச ஆப்நோதீதி 'ஆத்மா', ஸர்வாத்மநா ஆதேயதயா நியாம்யதயா சேஷதயா ச அபருதக்ஸித்த ப்ரகாரத்வாத் 'ஆகாரா:' 'சரீரம்'।

ருன்றை ஆதமாவென்றும் சொலவாாகள் ஆத்ம சப்தததின அவயவாாததுமும இதையே குறிககின்றது. அடைகிறுன (ஆப்நோதி) ஆகையால ஆதமா. அதாவது அந்த தரவயம் இருககும வரையில் அதை இது ஆதாரமாகவும நியநதாவாகவும சேஷியாகவும அடைகிறபடியால இது ஆத்மாவாகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. அம் மாதிரியே அந்த தரவ்யமும தான ,உளளவரையில் மற்ருனறால தரிககப்படுவதாயும நியமிககப்படுவதாயும் அநத மற்ருன்றுககுச சேஷமாயும் இருநதுகொணடு, அநத மற்ருரு தரவயததை விட்டுத் தனிதது நிற்க அநாஹமான பரகாரமாய் இருககிறபடியால்,

---

சரீரததைத தரிககினறது எனனுமிடததில சொலலப்படும் தாரணமும், தொனனே நெயயைத தரிப்பது போலனறு, ஒரு வயாபய வஸதுவினுள ஒரு வயாபக வஸது ப்ரவேசிதது அப்படிப்படட வயாப்தியால ஏற்படும தாரணத்தையே சொலலுகினறது.

சேஷசேஷிபாவ:—எநத வஸதுவின ஸததை ஸதிதி ப்ரவருததிகளெலலாம் மற்ருரு வஸதுவின அதிசயததின பொருடடே ஆகினறதோ, அநது வஸதுவைச் சேஷமெனறும மறறொரு வஸதுவைச் சேஷியெனறும சொலவாாகள். வஸ்தர பூஷணம முதலியவை நமது தேஹததிறகுச சேஷ பூதஙகள; தோச்சீல தேருககுச சேஷ பூதம். இமமாதிரியே சேதநாசேதந வஸதுக்களெலலம ஈசவரனுககுச் சேஷ பூதஙகள என்பது இவவிடததிற் சொல்லபபடுகிறது. அசேதநஙகள மாத்ரம இமமாதிரி சேஷஙகளாக இருககத தகுநதவை எனனும நியமமிலலை. அசேதநஙகள போலவே சேதந வஸ்துககளும பராாததஙகளே எனபது கருதது. நாம இருபபதும் அநுபவிபபதும நமமுடைய அதிசயததின பொருட்டு ஆகவிலலையோ? எனறு ஒரு சஙகை ஜநிககலாம் 'இலலை, நமது அதிசயம அதறகு முடிவனறு. ஈச்வரனுடைய தருப்தியே எலலாவற்றிறகும பாயவஸாநம' எனபது ஸமாதாநம. இதைப்பற்றி மேலே விவாணம செயயப்படப போகினறது.

ஸர்வாத்மநா—இதற்கு 'அநத தரவயம் இருக்கும் காலமெல்லாம்' என்பது பொருள

ஆப்நோதீதி ஆத்மா—இநத அவயவாாதம் கீழச் சொலலபபடடுள்ள சரீர சரீரி லக்ஷணத்தைக் காணபிக்கின்றது.

ஆகாரா: சரீரமிதி ச—கோ (பசு) வுககு கோத்வமாகிற ஜாதியும் ஜலத்திற்குச் சைத்யமாகிற குணமும் அபருதகஸிதத பரகாரங்களானதால 'ஆகாரங்கள்'

ஏவமேவ ஹி ஜீவாத்மந: ஸ்வஶரீரஸம்பந்த:। ஏவமேவ பரமாத்மந: ஸர்வ-ஶரீரத்வேந ஸர்வஶப்தவாச்யத்வம்। ததாஹ ஶ்ருதிகண:

"ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி
ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி"

இதி। தமேவைகஸ்ய வாச்யத்வாதேகாயநவாதிநோ வதந்தீத்யர்த:।

அது ஆகாரமென்றும் சரீரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவாத்மாவுக்கும் தனது சரீரத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் இப்படிப்பட்டதே. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் சரீரமாயுடைய பரமாத்மாவுக்கும், ஸமஸ்த சப்தங்களாலும் முக்யமாய்க் குறிக்கப்படும் தன்மை இவ்வித ஸம்பந்தத்தினாலேயே ஸம்பவிக்கின்றது. இதையே அநேக ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. முதலில் "ஸர்வே வேதா:" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யம் இதற்கு ப்ரமாணம். இந்த வாக்யத்திலுள்ள "ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி" என்பதன் அர்த்தம் என்னவென்றால்; சொல்லத் தகுந்த வஸ்து ஒன்றாகவே இருக்கிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே

என்று சொல்லப்படும், அதே மாதிரி சரீரத்தையும் சரீரிக்கு ஆகாரமென்று சொல்லலாம். ஆனால், இந்தச் சரீரம் அப்ருதக் ஸித்த ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன் ஜாதி குணமின்றிக்கே த்ரவ்யமாக இருக்கிறபடியால் இதற்குச் சரீரமென்றும வ்யவஹாரம் ஏற்படுகின்றது. அதாவது, எது அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன் த்ரவ்யமாகவும் இருக்கின்றதோ அது சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று.

ஏவமேவ ஹி—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சரீர லக்ஷணத்திற்கு இந்த வாக்யத்தினால் வ்யாப்தி காணபிக்கப்படுகிறது

ஏவமேவ—இப்படி ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாவம் இருக்கிறபடியால்; ஜகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைச் சொல்லும் ஸகல சப்தங்களும் ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் முக்யமான அர்த்தமுள்ளவையாக இருக்கின்றன என்பது ஏற்படுகின்றது. இவ்வளவால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வ சப்த வாச்யத்வம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இனி இதற்கு ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களைச் சொல்லுகிறார்.

"ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி"—எல்லா வேதங்களும் எந்த ப்ராப்ய வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவோ 'பத்யத இதி பதம்' என்னும் வ்யுத்பத்தியால் 'ப்ராப்யம்' (அதாவது, நம்மால் அடையத் தகுந்த வஸ்து) என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கின்றது. "ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி" எல்லா வேதங்களாலும்

"ஸகொ தெவொ பஹுதா ஸந்நிவிஷ்ட:"

"ஸஹைவ ஸந்தம் ந விஜாநந்தி தெவா:"

இத்யாதி। தெவா:— இந்த்ரியாணி। தெவமநுஷ்யாதீநாமந்தர்யாமிதயா ஸர்வத்ர ஸந்நிவிஷ்டம் ஸஹைவ ஸந்தம் தெஷாமிந்த்ரியாணி மந:பர்யந்தாநி ந விஜாநந்தீத்யர்த்த:। ததா அந்யாநி புராணவசநாநி,

"யதா: ஸர்வா: ஸமஸ்தாநாம் ப்ரதிஷ்டா யத்ர ஶாஶ்வதீ"

வாசாம் ஹி வாச்ய: ப்ரதிஷ்டா।

அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன' என்பது தான். "ஏகொ தெவ:" இத்யாதியான ச்ருதியும், 'ஸர்வ சப்தங்களாலும் ஈச்வரன் ஒருவனே சொல்லப்படுகிறான்' என்பதற்கு ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதில் 'தெவா:' என்னும் பதத்திற்கு 'இந்த்ரியங்கள்' என்பது பொருள் 'ஸர்வத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸர்வத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாய தங்களுடன் கூடவே இருக்கும் ஈச்வரனை, அந்த ஸர்வ வஸ்துக்களுடைய இந்த்ரியங்களொன்றும் மனஸ் உள்பட அறிகின்றன வில்லை' என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் புராண வசனங்களும் இப்படியே சொல்லுகின்றன. "யதா: ஸ" இத்யாதியான வாக்யம் அவைகளுள் ஒன்று ['ஸகல வார்த்தைகளுக்கும் எதில் ப்ரதிஷ்டையோ' என்பதற்கு 'ஸகல வார்த்தைகளாலும் எது சொல்லப்படுகின்றதோ' என்பது அர்த்தம்] வார்த்தைகளெல்லாம் வாச்யமான அர்த்தத்தையே ப்ரதிஷ்டையாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வன்றோ? இம்மாதிரியே "காயத்ரீணாம்"

ப்ரஹ்மமொன்றே ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே வாக்யமாகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும் [அதாவது ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும்]

"ஏகொ தெவ:... ....." இந்த ச்ருதி வாக்யம், 'ப்ரஹ்மம் ஸர்வ சப்த வாச்யம்' என்பதற்கு வேண்டுவதான ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது இதன் அர்த்தம் 'ஒரே ஈச்வரன் அநேக விதமான தேவ மநுஷ்யாதிகளுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாக இருக்கிறான் அப்படி இருக்கிறவனை அந்தத் தேவ மநுஷ்யாதிகளின் இந்த்ரியங்கள் அறிகின்றன வில்லை.' என்பது

"யதா: ஸ........." 'எந்த வஸ்துவினிடத்தில் ஸகல சப்தங்களும் சாச்வதமான ப்ரதிஷ்டையை அடைகின்றனவோ அந்த வஸ்துவுக்கு ப்ரணாமத்தைச் செய்கிறோம்.' 'ப்ரதிஷ்டை' என்பதற்குப் 'பர்யவஸாநம்' ('முடிவு') என்பது பொருள். 'எவன் ஸர்வ சப்த வாச்யனோ அவனை நமஸ்கரிக்கிறோம்' என்பது தாத்பர்யம்.

"கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்"

"வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:"

இத்யாதீநி ஸர்வாணி ஹி வசாம்ஸி ஸசரீராத்மவிசிஷ்டவாசீந்யேவ அக்ஷ்யதே; "ஹந்தாஹம் இமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதி ஹி ச்ருதி:। ததா ச மாநவம் வச:,

"ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம்।

இத்யாதியான வாக்யமும் "வேதைச்ச" இத்யாதியான வாக்யமும் இன்னும் இவை போன்ற மற்றை வாக்யங்களும், சரீரங்களுடன் கூடிய ஆத்மாக்களை ப்ரகாரமாக உடைய அந்தர்யாமியையே சொல்லுகின்றன. 'ஹந்தாஹம்' இத்யாதியான ச்ருதி, ப்ரஹ்ம ஜீவ சரீரகமாகவே அநுப்ரவேசித்துத் தேவாதி விசித்ர ஸ்ருஷ்டியையும் அவைகளின் நாமதேயங்களையும் செய்கிறது என்று சொல்லுகிறதன்றோ?

மநு ஸ்ம்ருதியும் "ப்ரசாஸிதாரம்" இத்யாதியான ச்லோகத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தை ஸாதிக்கும் ஹேதுவையே சொல்லுகிறது. 'ப்ரசா

"கார்யாணாம்........."—'ஜகத்தில் தென்படும் ஸகல கார்யங்களான வஸ்துக்களுக்கும் முதல் காரணமாய் இருந்துகொண்டு எது ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் ப்ரதானமான வாச்யமாகின்றதோ' கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பதானது, ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் வாச்யமாவதற்கு ஹேது

"வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:"—'எல்லா வேதங்களாலும் அறியத் தகுந்தவன் நானே' எல்லா வேதங்களும் ஈச்வரனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பது தாத்பர்யம்

இந்த ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம், ஈச்வரன், சரீரங்களுடன் கூடியிருக்கும் ஆத்மாக்களைத் தனது சரீரமாக வைத்துக்கொண்டு அவை யெல்லாவற்றுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன. அப்படி ஜீவ சரீரகனாகவே ஈச்வரன் ஸகலத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக அநுப்ரவேசிக்கிறான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் 'ஹந்தாஹம்' இத்யாதியான ச்ருதி.

'அநேந ஜீவேநாத்மநா' என்பதற்கு 'ஜீவனைச் சரீரமாக உடைய என்னாலே' என்பது பொருள்

"ப்ரசாஸிதாரம்........." இவ்விடத்தில் 'ப்ரசாஸிதா' என்னும் பதத்திற்கு 'ஸகலத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து நியமனம் செய்துவருகிற

𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌾𑌭𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌧𑍀𑌗𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍 ”

𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍—𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍 । 𑌅𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌃—𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ; 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿

𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍' என்பதற்கு 'உள ப்ரவேசிதது அநதாயாமியாக இருநது கொணடு ஸகலத தையும நியமிககிறவனை' என்பது பொருள. '𑌅𑌣𑍀𑌯𑌸𑌾𑌮𑍍' என்பதிலுள்ள '𑌅𑌣𑍀𑌯𑌸𑍍' சபதததால ஆதமாக்கள குறிக்கபபடுகின்றன ஆதமாக்கள ஸகல அசேதந வஸதுக் களையும வயாபிதது நிறகிறபடியால, அவை அசேதந வஸதுககளைக காட்டிலும மிக ஸூக்ஷமஙகள, ஆகையால அவைகள '𑌅𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌃' எனறு சொலலபபடுகினறன. '𑌅𑌣𑍀𑌯𑌸𑌾𑌮𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌮𑍍' எனபதற்கு, 'அபபடி ஸூக்ஷமஙகளாயிருக்கும ஆதமாக களையும வயாபிககிறபடியால அவைகளைக காட்டிலும இனனும் அதிக ஸூக்ஷமமாயிருக கும' என்பது தாத்பாயம. '𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌾𑌭𑌮𑍍' எனபதற்கு 'ஸூர்யனுடைய வாணததைப்

என்பது அாததம இநத அர்ததம எப்படிக் கிடைககினறதெனனில வேறொரு ச்ருதியில '𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍'எனறு ஈச்வரனுடைய பரசாஸநம் முழுவதும உளளில பரவேசிததுச செயயப்படுகிறதெனறு சொலலபபட்டிருககினற தனறோ? '𑌅𑌣𑍀𑌯𑌸𑌾𑌮𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌮𑍍' 'ஸூக்ஷமமாயிருக்கும ஆதமாககளைக காட்டி லும ஈசவரன அதிக ஸூக்ஷமன'. இது அவன் உட்பரவேசிதது ப்ரசாஸநம் செயவதறகு ஹேது. இநத சலோகததாலும ஈசவரனுடைய ஸாவ சப்த வாச்யதவததின் ஹேது சொல லபபட்டது.

இந்த சலோகததில் தெனபடும் '𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌾𑌭𑌮𑍍' எனபதறகு 'ஸூர்யனுக்கு ஸமாந மான் வாண்ததை உடைய' எனறு வயாக்யாநம செயயபபட்டிருககினறது. இது “ 𑌯𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍀𑌶𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌯𑍋𑌨𑌿𑌮𑍍 ” எனனும ச்ருதியில சொலலப்பட்டுளளதை அநுஸரித்திருககினறது. “ 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 ” எனனும சருதியில, 'ஸூர்ய னுக்குள் ஸவாணமயமாக ஈசவரன் தென்படுகிறுன' என்று சொலலப்பட்டிருக் கினறது. இநத இரணடு ச்ருதிகளையும பாாததால, ஈச்வரன துராதாஷமான ஔஜ்வலயததுடன இருககையில ஸவாணம போல அதி போக்யமான வாணததுடன் கூடியிருக்கிறுன் எனபது ஏறபடுகிறது. ஆனுல 'ஈசவரனுககு நீலமான நீருணட மேகததின ஸாம்யம சொலலபபடுகினறதே அது எப்படி?' எனறு கேட்கலாம 'அநத நீலமேக வர்ணததிறகே ஒரு ஹேது விசேஷததால ஸவாண வாணத தனமையானது உபபநநமாகக கூடும்' எனபது பெரியோாகளின் நிாவாஹம அப்படி இருப்பதால் தான, பகவானுடைய விகரஹம இளம வெயயிலால பூசப்பட்டுளள மரகத மலை போல இருககின்றது எனறு அதை அறிநதவாகள வாணிததிருககிறாாகள். ஸ்ரீமத ராமாயணத

सन्निकृष्टतर इत्यर्थः । रुक्माभः — शुद्धस्वर्णवर्ण इत्यर्थः । स्वप्नधीगम्यः — स्वप्नकल्पबुद्धिप्राप्यः; विशदतमप्रत्यक्षतापन्नानुध्यानैकगम्य इत्यर्थः ।

“एतमेके वदन्त्यग्निं मरुतोऽन्ये प्रजापतिम् ।
इन्द्रमेके परे प्राणमपरे ब्रह्म शाश्वतम् ॥”

इति । एके — एके वेदा इत्यर्थः । उक्तरीत्या सर्वशब्दवाच्यस्य ब्रह्मणः सर्वस्य प्रपञ्चस्य सर्वात्मतया प्रविश्य व्यवस्थितत्वात् अग्न्यादयः शब्दा अपि शाश्वतब्रह्मशब्दवत् तस्यैव वाचका भवन्तीत्यर्थः । तथा च सूत्रकारः

போன்ற வாணமுள்ள' என்பது பொருள். 'ஸ்வப்நதீகம்ய:' என்பதற்கு 'ஸ்வப்நம் போன்ற புத்தியால் அறியத்தகுந்த' என்பது அர்த்தம். அதாவது, 'தெளிந்த ப்ரத்யக்ஷத்தையடைந்திருக்கும் அநுத்யாநம் ஒன்றாலேயே அறியத் தகுந்த' என்று சொன்னதாயிற்று.

“ஏதமேகே” இத்யாதியான ச்லோகமும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தின் ஸர்வ சப்த வாச்யத் தன்மையையே வெளிப்படுத்துகின்றது. 'ஏகே' என்பதற்கு, 'சில வேதங்கள்' என்பது பொருள். முன் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ரகாரம், ப்ரஹ்மம் எல்லா வஸ்துக்களினுள்ளும் அநுப்ரவேசித்து அவைகளை நியமித்துக்கொண்டு அந்தக் காரணத்தால் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறபடியால் இந்த ச்லோகத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள அக்நி முதலிய சப்தங்களும் 'சாச்வத ப்ரஹ்ம' சப்தம் போல ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன என்பது தான் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

திலும், “ க்ருஷ்ணம் தம் ஸ்வேதமந்யம் தஸ்யாநந்தஸ்ய ” என்று நீலமேக ச்யாமளனுயுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய திருமேனி ஸ்வர்ண ஸமாந வர்ணமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

“ஏதமேகே......” 'சில வேதங்கள் ஈச்வரனைச் சாச்வதமான ப்ரஹ்மமென்று சொல்வதுபோல, வேறு சில வேதங்கள் இவனை அக்நி என்றும், வேறு சில மருத்துக்கள் என்றும், வேறு சில ப்ரஹ்மாவென்றும், இன்னும் சில இந்த்ரனென்றும், இன்னும் சில ப்ராணனென்றும் சொல்லுகின்றன' ஈச்வரன் ஸர்வ சப்த வாச்யனாகிறபடியால், அக்நி முதலிய சப்தங்களும், சாச்வத ப்ரஹ்ம சப்தம் போல அந்த ஈச்வரனையே குறிக்கின்றன என்பது இந்த ச்லோகத்தின் குறிப்பு. ஆகையால் இந்த ச்லோகமும் ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தையே விவரிக்கின்றது. இதில் உள்ள 'ஏகே' என்பதற்கு 'சில வேதங்கள்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

“யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஶநாந் ।
ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ॥”

இதி । பித்ருதேவப்ராஹ்மணஹுதாஶநாதிஶப்தாஸ்தத்தச்ச ரீராத்மபூதஸ்ய விஷ்ணோரேவ வாசகா இத்யுக்தம் பவதி ।

அத்ரேதம் ஸர்வஶாஸ்த்ரஹ்ருதயம்—ஜீவாத்மாந: ஸ்வயமஸங்குசிதாபரிச்சிந்ந

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியும் “யே யஜந்தி” இத்யாதியான ச்லோகத்தால் இந்த அர்த்தத்தையே விவரிக்கின்றது. இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘பித்ரு’ ‘தேவ’ ‘ப்ராஹ்மண’ ‘ஹுதாஶந’ முதலான சப்தங்களெல்லாம், அந்தப் பித்ருக்கள் தேவதைகள் ப்ராஹ்மணர்கள் அக்நி இவர்கள் வழியாக அவை யெல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் விஷ்ணுவையே குறிக்கின்றன.

அத்ரேதம்... இது விஷயமான ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்—‘ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் கேவலம் ஜ்ஞானத்தையே ரூபமாக உடையவை;

“யே யஜந்தி ... .”—இது தக்ஷ வசநம். இதுவும் ஸர்வ சப்த வாச்யபரமான ச்லோகம். கீழ் ச்லோகத்தில், அக்நி முதலிய சப்தங்கள் போல இந்த ச்லோகத்தில் பித்ரு தேவ சப்தங்கள் ஈச்வரனையே சொல்லுகின்றன. சப்தங்களுட் சில, ப்ரஹ்மம் முதலிய சப்தம் போல நிரதிசய பெருந்தன்மை முதலிய குணங்களை உடைய ஈச்வரனை அதவாரகமாகவே சொல்லுகின்றன; அக்நி பித்ருக்கள் போன்ற மற்றும் சில சப்தங்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே ஸத்வாரகமாகச் சொல்லுகின்றன. இந்தக்காரணத்தால் தான் ஸகல சப்தங்களும் ஈச்வரனையே சொல்லுகின்றன என்று வேதாந்திகள் நிர்வஹிக்கிறார்கள்.

பூர்வம் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வ பக்ஷத்தை இப்பொழுது விஸ்தரித்துச் சொல்ல ஆரம்பித்து, இது வரையில் பேத ச்ருதி அபேத ச்ருதி கடக ச்ருதி இவைகளின் அர்த்தத்தை உபபாதித்தார். இனி, பகவானை அடைவதற்கு வேண்டுவதான உபாயத்தைப் பற்றிப் பேசும் ச்ருதி வாக்யங்கள் முதலானவைகளை நிரூபிக்கப்போகிறவராய், முதலில், அந்த உபாயபர வாக்யங்களின் தாத்பர்யத்தை விளக்குகிறார். இவ்விடத்தில் மித்யாவாதிகள் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்கிறார்கள். அது என்னவென்றால், ‘ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்’ [ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்பது முதலான வாக்யங்களில் ஜ்ஞானமே மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபாயம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, ஜ்ஞானம் என்பது அஜ்ஞானத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தை மாத்ரம் நிவ்ருத்திக்கக்கூடியது; ஆகையால் அஜ்ஞானத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தின் நிவ்ருத்தியே

ர்மலஜ்ஞாநஸ்வரூபா: ஸந்த: கர்மரூபாவித்யாவேஷ்டிதா: தத்தத்கர்மாநு-
ரூபஜ்ஞாநஸங்கோசமாபந்நா: ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தவிவிதவிசித்ரதே-

அந்த ஜ்ஞானம் ஸ்வபாவத்தாலேயே எவ்வித ஸங்கோசமு மற்றது, ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல காலங்களிலும் வ்யாபிக்கக்கூடியது, ராகம் த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களில்லாதது; ஆனால், அந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஜந்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்யையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவை

மோக்ஷமாக வேண்டும். அதாவது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றைப் பதார்த்தங்களும் ஸத்யங்கள் என்னும் ப்ரம நிவ்ருத்தியாகவே மோக்ஷமென்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை பதார்த்தங்களெல்லாம் பொய் என்பதே அம்மாதிரியான ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்' என்பது தான். இதற்கு, இம்மாதிரி ச்ருதிகளில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ‘வேதநம்’ முதலிய சப்தங்களுக்குக் கேவலம் ஜ்ஞானம் என்பது பொருள் அன்று, ஆனால் ‘உபாஸநம்’ என்பதே பொருள் என்பது தான் ஸமாதானம். இந்த ஸமாதானத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய், முதலில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் ஆத்மா யாது என்பதை ஒருவித ஆத்ம க்ரமத்தை அநுஸரித்து விவரிக்கிறார்.

ஸர்வஶாஸ்த்ரஹ்ருதயம்- ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் அந்தரங்கமான அபிப்ராயம். அதாவது பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் பேதத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் உபாயத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் நிவ்ருத்திக்கப்பட வேண்டியது யாது என்பதைச் சொல்லும் நிவர்த்ய பர வாக்யங்கள் இவை எல்லாவற்றையும் பர்யாலோசித்துப் பார்க்குமளவில் நாம் சொல்லும் ஆத்மாவே ஏற்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. சிற்சில வாக்யங்களை மாத்ரம் ஆதாரமாகக்கொண்டு இம்மாதிரி விஷயங்களில் தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்பது சலாக்யமாக மாட்டாது என்பது குறிப்பு.

‘அஸங்குசித’ என்பதற்கு ‘ஸ்வபாவத்தால் எவ்வித குறைவுமற்றது’ என்பது பொருள், ‘அபரிச்சிந்ந’ என்பதற்கு ‘எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாதது’ என்பது பொருள். அதாவது, ஈச்வரனுக்கு இந்த ஜ்ஞானம் விபுவாக இருப்பது போல ஜீவனுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் இது விபுவே என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால், இது ஈச்வரனுக்கும் நித்யர்களுக்கும் எப்பொழுதும் விபுவாக இருக்கும்; மற்றுள்ளாருக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் கர்மாநுரூபமாகப் பலவித ஸங்கோச விகாஸங்களை உடைத்தாய், முக்தாவஸ்தையில் ஏக ஸ்வரூப விகாஸத்தால் பின்பு யாவத் காலம் விபுவாக இருக்கும். இம்மாதிரியான தாரதம்யத்திற்கு கர்மமே நிபந்தநம்

‘நிர்மல’—மலமற்றது. ஜ்ஞானத்திற்கு மலமாவது ராகம் த்வேஷம் முதலியவைகள், ஆகையால் அவையற்றது என்பது பொருள். ஸகல வஸ்துக்களின் உள்ளி

ஸௌக்ஷ்ம்ய ப்ரவிஷ்டாஸ்தத்தத்ஸௌக்ஷ்ம்யாதிதம்யஜ்ஞாநப்ரஸராஸ்தத்தத்ஸௌக்ஷ்ம்யாதாரி

களாய, அந்தந்தக் கர்மங்களின் தாரதம்யத்திற்கு அநுரூபமாகத் தமது ஜ்ஞாநத்தில் ஒருவித ஸங்கோசத்தை அடைகின்றன, அவை, சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலாக அதிமாத

லும் பகவான் ஆத்மாவாக இருக்கிறான் என்பது யதார்த்த ஜ்ஞாநம். அந்த ஜ்ஞாநம் இருக்கும்பொழுது ராகத்வேஷங்கள் ஏற்படமாட்டா. அப்படி யதார்த்தமல்லாத ஜ்ஞாநம் இருக்கும்பொழுது மாத்ரம் இவை ஏற்படுமாகையால் இவை ஜ்ஞாநத்திற்கு மலமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கர்ம ஸம்பந்தமற்றிருக்கும் ஜீவன் விஷயத்தில் இந்த ஜ்ஞாநம் நிர்மலமே

'ஜ்ஞாநஸ்வரூபா:'—ஜ்ஞாநத்தைத் தர்மமாக உடைத்தானவை. 'ஸ்வரூபம்' என்பதற்கு இவ்விடத்தில் 'தர்மம்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஜீவர்களுடைய ஸ்வரூபமானது, ஜட பதார்த்தங்களான தேஹம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபம் போலன்றிக்கே தனக்குத் தானே ப்ரகாசித்துக்கொள்ளும் யோக்யதையை உடையது. இதைத் தான் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநமென்று சொல்வார்கள் இந்த ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஒரு பொழுதும் ஸங்கோசம் என்பதே இல்லை ஈச்வரன் விஷயத்தில் இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் விபு, ஜீவன் விஷயத்தில் இது அணு இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு வேறொரு ஜ்ஞாநம் ஜீவர்களை ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது. ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் இப்படி ஆச்ரயித்து நிற்கும் ஜ்ஞாநத்தைப் பிரித்துப் பேசும் பொருட்டு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைத் தர்மி ஜ்ஞாநமென்றும் மற்றொன்றைத் தர்மபூத ஜ்ஞாநமென்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள். இந்தத் தர்மபூத ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவத்தால் விபு, ஆனால் கர்ம பரவசமாய் ஸம்ஸரிக்கும்பொழுது இதற்கு ஸங்கோசம் ஏற்படுகின்றது இந்தத் தர்மபூத ஜ்ஞாநமே இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கர்மரூபாவித்யாவேஷ்டிதா:—கர்மமாகிற அவித்யையால் சூழப்பட்டவைகளாய கர்மத்தால் 'தேஹமே ஆத்மா' என்பது முதலான ப்ரமம் ஜீவர்களுக்கு உண்டாகின்றது, இந்த ப்ரமம் அவித்யை என்று சொல்லப்படும் இந்த ப்ரமத்தால் ஒரு வாஸனையும், அந்த வாஸனையால் ஒரு ருசியும், அந்த ருசியால் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும், அந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் மறுபடியும் கர்மமும், இம்மாதிரி அநாதி சித்த பரம்பரையை உடைத்தாயிருக்கின்றது ஸம்ஸார மென்னும் சக்ரம். அதில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை 'கர்மரூபாவித்யாவேஷ்டிதா:' என்னும் பதம் குறிக்கின்றது,

தத்தத்கர்மாநுரூபஜ்ஞாநஸங்கோசமாபந்நா:—ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோசத்தை அடைவதற்குக் கர்மமே காரணம் என்பதை இது விளக்குகின்றது. அந்த ஸங்கோசமும் அந்தந்தக் கர்மங்களின் தாரதம்யத்தைச் சார்ந்திருக்கிறபடியால், கர்மம் பலவித

ததுசிதகர்மாணி குர்வாணாஸ்ததநுகுணஸுகது:கோபபோகரூபஸம்ஸாரப்ரவாஹம் ப்ரதிபத்யந்தே ; ஏதேஷாம் ஸம்ஸாரமோசநம் பகவத்ப்ரபத்திமந்தரேண நோபபத்யத இதி தத³ர்த²ம் ப்ரத²ம

ரம் அல்பமாயுள்ள ஸ்தம்ப பர்யந்தமான பலவித விசித்ர தேஹங்களுள் புகுந்தவைகளாய், அந்தந்த தேஹத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸ்வல்பம ஸ்வல்பமான ஜ்ஞாந விளக்கத்தைப் பெற்றும், அந்தந்த தேஹமே ஆத்மாவென்னும் அபிமாநத்தைச் செய்துகொண்டும், அதற்கு யோக்யங்களான வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்தும், அந்தந்த வ்யாபாரங்களால் ஏற்படும் ஸுக துக்கங்களை அநுபவித்துக்கொண்டும், இம்மாதிரி தொடர்ந்து வரும் ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரவாஹத்தில் அகப்பட்டு நிற்கின்றன ; இவைகளுக்கு இந்த ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்திலிருந்து விமோசநம், பகவானிடத்தில் செய்யப்படும் ப்ரபத்தி ஒன்றாலேயே நேரக்கூடியதாதலால், சாஸ்த்ரங்களெல்லாம், முதலில் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபங்களான

தாக இருக்குமிடங்களில் அதிக ஸங்கோசமும் அவ்வளவு பலமில்லாமல் இருக்குமிடங்களில் கொஞ்சம் குறைந்த ஸங்கோசமும் இப்படி நிரவதிகமான ஸங்கோச தாரதம்யம் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படுகின்றது.

ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தவிவிதவிசித்ரதேஹேஷு—சதுர்முக ப்ரஹ்மாவும் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்டவரே 'ஸ்தம்ப' என்னும் பதம் அத்யல்பமான ஸ்தாவர விசேஷத்தைக் குறிக்கும். 'விவித' என்பது தேவ மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் முதலிய பேதங்களைக் குறிக்கின்றது ; 'விசித்ர' என்பது ஒவ்வொன்றிலும் அவாந்தர பேதங்களைக் குறிக்கின்றது. தத்தத்தேஹோசிதலப்தஜ்ஞாநப்ரஸரா:—அந்தந்த தேஹத்திற்குத் தகுந்தபடி ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரஸரத்தைப் பெற்றவர்களாய். ப்ராணிகளல்லாமல் இருக்கும் ஸ்தாவரங்களில் இந்த ஜ்ஞாந ப்ரஸரம் அதிமாத்ரம் ஸ்வல்பம் என்று அறியவேண்டும்

ஸுகது:கோபபோகரூபஸம்ஸாரப்ரவாஹ:—ஸுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் தேஹாத்மாபிமாநமே ஹேது. எது ஆத்மாபிமாநத்திற்கு அநுகூலமோ அது ஸுகம், எது அதற்கு ப்ரதிகூலமோ அது துக்கம்.

ஏதேஷாம்—இதனால் ஸம்ஸார மோசநத்திற்கு உபாயம் சொல்லப்படுகின்றது. ப்ரபத்தி ஒன்றே அதற்கு உபாயம். நம்முடைய வேறு கதியற்றிருக்கும் தன்மையையும் வேறு புகலற்றிருப்பதையும் உணர்ந்து பகவானிடத்தில் பூர்ண விச்வாஸத்துடன் நாம் நம்மையும் நமது ரக்ஷணத்தின் பரத்தையும் அவனிடத்தில் ஒப்புவிப்பதை ப்ர

[illegible]

[illegible]

பேதமின்றித்தும் தேஹத்தைப் பற்றியவை யென்றும், அந்த தேஹங்களிலிருக்கும் ஆத்மாக்கள் ஜ்ஞான மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை யாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் ஒருவித பேதமும் இல்லை என்றும் அந்த ஆத்மாக்கள் ஸர்வ தேச ஸர்வ காலங்களிலும் பகவானுக்கே சேஷமாயிருக்கிறபடியால் [illegible] எப்பொழுதும் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்றும் ப்ரதிபாதித்து விட்டு, பிறகு பகவானுடைய

பத்தி என்று சொல்வார்கள். இப்படி ப்ரபத்தி செய்து நாம் பக்தி யோகத்தின் நிஷ்பத்தியைத் தேடிக்கொண்டு அது வழியாக மோக்ஷத்தை அடையலாம். இதை ஸத்வாரக ப்ரபத்தி என்று சொல்லுவார்கள் இந்த மார்க்கத்தில் செல்பவர்கள் பக்தியோக நிஷ்டராவர். ப்ரபத்தியானது ஸாக்ஷாத்தாகவும் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கு மென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. அப்படி மோக்ஷத்தைத் தேடுபவர்கள் அத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டராவார்கள். இந்த இரண்டு மார்க்கங்களிலும் ப்ரபத்தி அவசியம் அபேக்ஷித மாகையால் 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு ஸம்ஸார விமோசனம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

வ்யாக்யா — தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்னும் ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டவர்களே மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் உபாயத்தைத் தேடுவார்கள், அந்த ஜ்ஞானம் ஏற்படாமலிருக்கும் பக்ஷத்தில் மோக்ஷோபாயத்தின் அபேக்ஷை ஜனிக்க மாட்டாதன்றோ? ஆகையால் 'ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; அது கேவலம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமே, அந்தக் காரணத்தால் ஸகல ஆத்மாக்களும் ஸமம்' என்பது முதலில் விளக்கப்படவேண்டும். இம்மாதிரியே, 'பகவானுக்கே நாம் எப்பொழுதும் சேஷ பூதர்கள்' என்னும் ரஸம் ஸித்தித்த பிறகு தான் மோக்ஷத்தை அடைவதில் இச்சை பிறக்கு மாகையால், ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாயுள்ள சேஷத்தன்மையும் முதலில் விளக்கப்படவேண்டும். இந்த அர்த்த க்ரமத்தை அநுஸரித்தே, இவ்விடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயங்களை ஒன்றின் பின் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறார்.

ஸாரதெஷாம் — முதலில், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது சரீரங்களில் காணப்படும் வேறுபாடு ஆத்மாக்களுக்கு இல்லை, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம், ஆகையால் எல்லாம் ஸமம், எல்லாம் பகவானுக்குச் சேஷ பூதங்கள், ஆகையால் எல்லாம் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன. இதுதான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம்

ஓாதககதா௨வி வ்ருதிவாதஃ, ஊமவஷ்ஸரூவ௦ அ ஸெயவ்தநீககருா

மெணகதாநதயா ஸகமெதரவிஸஜாதீய௦ கநவயிகாதிமயாஸ௦வெஷ்ய

கருாண மூணமணாருய௦ ஸ்ஸ௦கருவ்யவ்ருத்தஸ௨ஸ்தீஃஷிஷ்ஜாத

தயா ஸவ௨ஸ்ாத்ஹூதம் வ்ருதிவாஃ, தஃவாஸந௦ ஸர௦ம௦ தத்வா

கம் வ்ருதிவாஃயதி மாஹ்ரணீதி । யமொதகூ

ஸ்வரூபத்தை விளக்க ஆரம்பித்து, அது எவ்வித ஹேய ஸம்பந்தமுமற்ற சுத்த ஆநந்த ரூப மென்றும், அந்தக் காரணத்தாலேயே அது மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டி லும் வேறுபட்டதென்றும், அது அளவற்றதும் மேன்மையானதும் கணக்கில்லாதது மான கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிட மென்றும், தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத் தால் சேதநாசேதந ரூபங்களான ஸகல வஸ்துக்களையும் ப்ரவ்ருத்திப்பித்துக்கொண்டிருக் கிறபடியால் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அது ஆத்மாவாக இருக்கின்ற தென்றும் சொல்லி விட்டு, பிறகு ஸகல அங்கங்களுடனும் அந்தப் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்வதே

ஊமவஷ்ஸரூவ—இரண்டாவது, பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்தாவிக் கப்படுகின்றது. அது, எவ்வித ஹேய ஸம்பந்தமுமில்லாத கேவல ஆநந்த ஸ்வரூபம்; ஆகையால் மற்ற எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அத்யந்த விலக்ஷணம், கணக்கற்ற கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லா வற்றையும் அது தனது ஸங்கல்பத்தால் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறது, ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் அது ஆத்மாவாகின்றது.

தஃவாஸந—இப்படி ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஸ்வரூபங்கள் இரண்டையும் ப்ரஸ்தாவித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம ப்ராப்தி எப்படிக் கிடைக்கும் என்பதை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். பகவானை உபாஸிப்பதே அதற்கு உபாயம். கீழ் ‘பகவத் ப்ரபத்தி ஒன்றாலேயே ஸம்ஸார மோக்ஷம் ஸாதிக்கத் தகுந்தது’ என்று சொல்லிவிட்டு, இவ்விடத்தில் பகவதுபாஸதியை உபாயமாகச் சொல்வதன் கருத்து, ‘பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு பகவதுபாஸநம் உபாயம், அந்த உபாஸநத்திற்கு ப்ரபத்தி அங்கம்’ என்பதுதான். ப்ருஹ்விஃாவொதி வரூ’ என்னும் வாக்யத்திலுள்ள ‘வெஃந’ சப்தத்திற்கு ‘ஜ்ஞாநம்’ என்று பொருள் கொண்டு மித்யா வாதிகள் செய்த சங்கைக்கு, ‘வெஃநூ’ என்பதற்கு ‘உபாஸநம்’ என்பது பொருளே தவிர ‘கேவல ஜ்ஞாநம்’ பொருள் ஆகமாட்டாது என்பது தான் ஸமாதாநம். அதுவே இவ்விடத்தில் ஸூசிக் கப்படுகின்றது

யமொதகூ—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்கெல்லாம் க்ரமப்படி ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. முதலில், “நிவஃாணஉய ஸவாயஃ” இத்யாதி

" நிவ்ருத்தயே ஸர்வமலாஶ்ரயா ஜ்ஞாநமயோமல: ।
து:கஜ்ஞாநமலா தர்மா: ப்ரக்ருதேஸ்தே ந சாத்மந: ॥"

இதி । ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கக்ருதகர்மமூலத்வாதாத்மந: ஸம்ஸாரஸ்ய தந்நிவ்ருத்தி

அவனை அடைவதற்கு உபாய மென்று ப்ரதிபாதிக்கின்றன். "நிவ்ருத்தயே" என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம், ஆத்மா வென்னும் வஸ்து கேவலம் ஆநந்தமயம் ஜ்ஞாந மயம் நிர்மல மென்றும், து:கம் அஜ்ஞாநம் மலம் இவை யெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் தர்மங் களே தவிர ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல வென்றும் சொல்லுகின்றது. அதாவது து:கம் முதலியவை, ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் கர்மங்களைக் காரணமாக உடையவை யாதலால் அவை ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உரியவையல்ல என்று சொன்னதாயிற்று.

வாக்யம் 'ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம் ஜ்ஞாந மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை' என் பதற்கு ப்ரமாணம் 'விஶ்வாவிதயஸம்பந்நே' இத்யாதியானது, 'சரீரத்தில் பேதம் இருந்தபோதிலும் உபாதி வியுக்தங்களான ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் எவ்வித பேத மும் இல்லை' என்பதற்கு ப்ரமாணம். "ஏகோ ஹி ஜீவ: ஸர்வ:" என்பது, இந்த அர்த்தத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது. "தைவீ ஹ்யேஷா" என் பது, 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்க மாட்டாது' என்பதற்கு ப்ரமாணம். 'ஜகத் தத்' என்பது 'ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகின் றது' என்பதைச் சொல்லுகின்றது; 'ந ச கர்தா ந ஹேதா ந' என்னும் வாக்யத்தால் 'பகவானுடைய ஸர்வாத்மகத்வம் மித்யை' என்று சொல்லப்படுகின்றதோ என்று உதிக் கும் சங்கையும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பரிஹரிக்கப் படுகின்றது.

'நிவ்ருத்தயே...... .'—இதன் பொருள் 'ஆத்ம வஸ்துவானது கேவலம் ஆநந்த ஸ்வரூபம், கேவலம் ஜ்ஞாநமே ஆகையால் அதற்கு எவ்வித மலமும் இல்லை; து:க கம் அஜ்ஞாநம் இவையாகிற மலங்களை உடைய தர்மங்கள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களே தவிர ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவையல்ல' என்பது தான் இந்த ச்லோகத்தில் 'மலம்' என்னும் சப்தம் 'ராகம்' 'த்வேஷம்' இவைகளைக் குறிக்கின்றன. இவைகளைத்தான் 'து:கம்' 'அஜ்ஞா நம்' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். 'இந்தத் து:காஜ்ஞாநங்கள் எப்படி அசேதந மான ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களாகும்? சேதந வஸ்துவுக்கன்றோ அவைகள் உபபந்நங் கள்?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். இந்தச் சங்கையை "ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க" இத்யாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார் 'ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் எப்பொழுது ஆத் மாவுக்கு இருக்கின்றதோ அப்பொழுது மாத்ரம் இந்தத் து:கம் முதலானவை ஆத்மா வுக்கு ஏற்படுகின்றன, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் விலகினால் அவைகளும் விலகி விடுகின்றன' என்பதுதான் பரிஹாரம். அதாவது: து:கம் முதலானவை ஆத்மாவுக்கே நேரக்கூடியனவ

உச்யதே । ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகேந ப்ரக்ருதேரேவ யதோக்தம் ஸ்ம்ருதிஷு ।

“வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி ।

ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்ஶிந: ॥ ”

[ஸ. கீ 5–18]

ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால் து:கம் முதலியவை ஏற்படும், அது இராவிட்டால் இவையுமில்லை யாகையால் இவைகள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

“ வித்யாவிநயஸம்பந்நே ” இத்யாதிப்ரமாண வாக்யம், ‘உபாதியின் ஸம்பந்தமற்றிருக்கும் ஆத்மாவின் சுத்த ஸ்வரூபம் என்பது ஸகல ஆத்ம வஸ்துக்களுக்கும் ஸமம்’ என்பதைச் சொல்லுகின்றது. தேவ ரூபமாகவும் திர்யக் ரூபமாகவும் மநுஷ்ய ரூபமாகவும் ஸ்தாவர ரூபமாகவும் இருக்கும் ப்ரக்ருதியுடன் கலந்து நிற்கும் ஆத்மாவின் சுத்த ஸ்வரூபத்தை விவேசித்து அறியக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களே இவ்விடத்தில் ‘பண்டிதர்கள்’ என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். அப்படி அந்தந்த ப்ரக்ருதி விசேஷத்தைக்

என்பது உண்மையானாலும், அவை ஆத்ம ஸ்வரூப ப்ரயுக்தங்களல்லவென்று சொன்னதாயிற்று. துக்காதிகள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களாக இருந்தால் என்ன பலம் உண்டாகுமோ, அதுவே அவை ப்ரக்ருதி தர்மங்களாக இராமலிருக்கையிலும் உண்டாகிறபடியால் ‘அவைகள் ப்ரக்ருதி தர்மங்கள்’ என்று சொல்லப்படுகின்றன என்பது அபிப்ராயம். ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகேந—‘ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் இருந்தால் துக்காதிகள் ப்ராப்தங்களாகின்றன; அது இராவிட்டால் இவை அப்ராப்தங்களே’ என்னும் விவேகத்தால்

‘ வித்யாவிநய...... ...’ இதன் பொருள். ‘ஜ்ஞானம் சம தமாதிகள் இவைகளுடன் கூடிய ப்ராஹ்மணன், கேவலம் ஜந்மத்தால் மாத்ரம் ப்ராஹ்மணயத்தை உடைய ப்ராஹ்மணன், இவர்கள் இருவரிடத்திலும் ஜ்ஞான ப்ரயுக்தமான வைஷம்யம் இருக்கையிலும், அந்த வைஷம்யம் கேவலம் உபாதியால் ஏற்படுகின்றதே தவிர அது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸ்பர்சிக்கவில்லை என்பதை ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள்; அதே மாதிரி பசுவுக்கும் யானைக்குமுள்ள ஆகார ப்ரயுக்த வைஷம்யமும், நாய்க்கும் நாய் மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கும் சண்டாளர்களுக்குமுள்ள வ்ருத்தி ப்ரயுக்த வைஷம்யமும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படுகின்றன என்பது அவர்களுக்கு விளங்கும்’ இதனால் உபாதி வியுக்த ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸமமே என்பது சொல்லப்பட்டது. சிலர், இந்த ச்லோகத்தால் சரீர கதமான வைஷம்யமே நிஷேதிக்கப்படுகின்

𑌇𑌤𑌿 । 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌙𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌚𑌨𑍀 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍇 '𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃' । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌮𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 '𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿

"𑌇𑌹𑍈𑌵 𑌤𑍈𑌰𑍍 𑌜𑌿𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌨𑌃 ।

காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள், 'ஆத்ம வஸ்துக்கள் அதிமாத்ரம் விஷமமான ஆகாரத்தையுடைய ப்ரக்ருதி விசேஷத்துடன் கலந்து இருந்தபோதிலும், அவைகளெல்லாம் ஒரே விதமான ஆகாரத்தை உடையவைகளே' என்பதை நன்றாக அறிவார்களன்றோ? இந்த அர்த்தத்தைத் தான் இவ்விடத்திலுள்ள '𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. "𑌇𑌹𑍈𑌵 𑌤𑍈𑌰𑍍 𑌜𑌿𑌤𑌃" இத்யாதியான வாக்யம் இதை ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது. '𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍋𑌷𑌂' என்ப

றது என்று அபிப்ராயப்படுவார்கள். அது ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தம். சரீரகதமான வைஷம்யமே இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது; ஆனால் அந்த வைஷம்யம் உபாதியால் ஏற்படுகின்றது என்பதும் அது உபாதி வியுக்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸ்பர்சிக்கவில்லை என்பதுமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். இது இவ்விடத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள 'பண்டித' 'ஸமதர்சி' சப்தங்களுடைய வ்யாக்யானத்திலிருந்து விளங்கும்.

" 𑌇𑌹𑍈𑌵.........."—கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள "𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌯" இத்யாதியான ச்லோகத்திற்கு அடுத்து வரும் ச்லோகம் இது '𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃' என்பதால் சொல்லப்படும் ஸாம்யமானது உபாதியால் விடப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமே என்னும் அர்த்தத்தை இது ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது. இதன் பொருள்—'எந்த முமுக்ஷுக்கள், நிருபாதிக ஆத்ம ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞானைகாகாரமாயிருக்கிறபடியால் எவ்வித வைஷம்யமுமற்றது என்பதை நன்கு உணர்கிறார்களோ, அவர்கள் இன்னும் மோக்ஷத்தை அடையா விட்டாலும் முக்த ப்ராயர்களென்றே சொல்லப்படவேண்டும். ப்ராக்ருதி ஸம்ஸர்கமாகிற தோஷத்தால் விடப்பட்டுள்ள ஆத்ம வஸ்து எவ்வித வைஷம்யமுமற்றதாதலால் அது ப்ரஹ்மமென்றே சொல்லப்படக்கூடும்; அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திலன்றோ அவர்கள் இருக்கிறார்கள்? ஆகையால் அவர்கள் முக்த ப்ராயர்களே என்பதுதான். 'ப்ரக்ருதி விகாரமாகிற தேஹாதிகளுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதானது தோஷம்; அந்த தோஷமில்லாமல் இருக்கும் ஆத்மாக்களெல்லாம் ஸமமானவைகளே' என்னும் அர்த்தம் '𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌮𑌂' என்பதால் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால்,

நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதா: ||"

[ஸ கீ 5-19]

இதி | 'நிர்தோஷம்' — தேவாதி ப்ரக்ருதி விசேஷஸம்ஸர்க ரூப தோஷ ரஹிதம் ; ஸ்வரூபேணாவஸ்திதம் ஸர்வமாத்மவஸ்து நிர்வாண ரூப ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸமமித்யர்த்த: | ததேவம் ஸர்வம் சிதசித்வஸ்து ஸர்வாவஸ்தாவஸ்திதம் பரமபுருஷஶரீரதயா தந்நியாம்யதா தச்சேஷதயா ச தத்ப்ரகார தத்த்வம் ஶ்ருதிபி: ஸர்வை: ஸாமாநாதிகரண்யேந ச ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணேஷு ப்ரதிபாத்யத இதி ப்ரவசனேனோக்தம் |

றகுத 'தேவ'ரூபம முதலான ப்ரகருதி விசேஷததுடன சோநதிருபபதாகிற தோஷமற றிருககும என்பது பொருள. 'சுதத ஸவரூபததுடன இருககும ஆதம வஸதுக்கனெல லாம (அதாவது ப்ரகருதி ஸமபநதமறறிருககும ஆதம வஸதுககளெலலாம்) ஆநநத ரூப மான ஒரேஆகாரததை உடையவை,ஆகையாலஅவையெலலாம ஸமமே'எனபது குறிபபு. தவிரவும், ச்ருதி ஸம்ருதி இதிஹாஸ புராணஙகளெல்லாம பகவானுக்கும அவனுடைய சரீரமாயுள்ள மறறைப பதாாததஙகளுககு முள்ள ஸாமாநாதிகரணயததை ஆதாரமாகக் கொணடு அவனை அந்தப பதாாததஙகளைச சொலலும சப்தஙகளாலேயே வயவஹரிக்கின் றன வென றும, அப்படி அவை வயவஹரிப்பதே 'அநத ஆதம வஸ்துககளெல்லாம் பக வானுக்குச் சேஷமாயிருபபதையே ரஸமாக உடைததா யிருக்கின்றன , பகவானாலேயே நியமிககப்படுகின்றன; அவனையே ஆதாரமாக உடைததாயிருககின்றன' என்பதை நன்கு

இது ப்ரகருத விஷயததிறகு ஸபஷடமான ப்ரமாணமாக இவ்விடததில கூறப்படுகின றது மோக்ஷமடையாமல முமுக்ஷு தசையிலேயே இருககும ஒருவனை, எவவிதததில ஸமஸாரததை ஜயிததுவிடடான (ஸர்கோ ஜித:) என று சொலலககூடும ? என றால, அபபடிச் சொலவதன தாதபாயம 'அவன முகத பராயன' எனபது தான, 'அவன முகதனே' எனபதன று என று ஸமாதாநம சொலல வேணடும முன சலோகததில் பர ஸதாவிககபபடட ஸமதாசிகளின பரசமஸையே இநத ச்லோகததின தாதபாயம.

ததேவம் ஸர்வம் — இது வரையில ஆதமா ஜ்ஞானைககாாம எனப தறகும, அதன உபாதி வியுகத ஸவரூபம எல்லா ஆதமாக்களுககும ஸமம எனபதற்கும பரமாணஙகள சொலலபபடடன இபபொழுது, கரமபபடி, ஆதமாககளெலலாம பக வானை அநதராதமாக உடைததா யிருககின றன எனபதறகு பரமாணம உபபாதிககப படவேணடும. இநத உபபாதநம ஏறகெனவே செயயபபடடிருககிறபடியால், இஙகு அது சொலலபபடவிலலை [ஸத விதயையின ஸவிசேஷ பரதவததைச் சொலலி முடிககை யில் எல்லாம ப்ரஹ்மாதமகம எனபது விவரிககப்பட்டிருககின றது. 53-65-ம பககங களைப் பாாக்க]

“தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா ।
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ॥”

[ஸ்ரீ கீ. 7-14.]

இதி । ததேதத் கர்மக்ருதவிசித்ரகுணமயப்ரக்ருதிஸம்பந்த-ரூபாத் ஸம்ஸாராந்மோக்ஷோ பகவத்ப்ரபத்திமந்தரேண நோபபத்யத இத்யுக்தம் பவதி,

---

விளக்குகின்றதென்றும் முன்பே சொல்லியிருக்கிறோம். “தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ” இத்யாதியான பகவத் கீதா வாக்யமும், “நாந்ய: பந்தா:” இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களும், கர்மத்தால் ஏற்படும் விசித்ரமான குணமய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஆத்மாக்கள் மோக்ஷம் பெறுவது, அந்தப் பகவானை ப்ரபத்தி செய்வதைத் தவிர்த்து வேறொன்றாலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பதைச் சொல்லு

“தைவீஹ்யேஷா.........”—இதன் பொருள் ‘ஸத்வ ரஜஸ் தமோ மயமாயிருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதியானது ஸ்ருஷ்டி முதலான லீலையில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் என்னாலேயே நிர்மிதமாயிருக்கிறபடியால் அது அநீச்வரர்களாக இருக்கும் ஒருவராலும் தாண்டக் கூடாதது. என்னைச் சரணமடைபவர்கள் மாத்ரம் அதைத் தாண்டச் சக்தராவார்கள்’, ப்ரக்ருதி என்பது அசேதந வஸ்து, அது நித்யமானது ஜீவன்களுடைய கர்மாநுகுணமாக இந்த ப்ரக்ருதி விசித்ரமான தேஹாதிகளாகப் பரிணமிக்கப்பட்டு, அவைகளின் ஸம்பந்தம் அந்த ஜீவன்களுக்கு ஸம்பவிக்கும்படி செய்யப்படுகின்றது இதுதான் ‘பகவான் ப்ரக்ருதியை நிர்மாணம் செய்கிறான்’ என்பதன் தாத்பர்யம் அப்படித் தேஹாதிகளாக நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரக்ருதியானது, பகவத் ஸ்வரூபத்தை அந்த ஜீவன்களுக்குத் தெரியவொட்டாமல் தடுப்பதையும் தனது ஸ்வரூபத்தில் போக்யதா புத்தியை உண்டுபண்ணுவதையும் தனது கார்யமாக உடைத்தாயிருக்கின்றது இப்படி ப்ரக்ருதியால் மோஹிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜகத் முழுவதும் அளவற்ற அதிசயித ஆநந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பகவானை அறிகின்றதில்லை. இந்த மோஹம் நிவ்ருத்தமாக வேண்டுமானால் பகவானையே சரணமடையவேண்டும் இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘மாயை’ என்னும் சப்தத்திற்கு ‘ப்ரக்ருதி’ என்பது பொருள் ப்ரக்ருதி, ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணமயமானதால் அது ‘குணமயீ’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. ‘மாயாம் தரந்தி’ [மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்] என்பதற்கு, ‘ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் மோஹத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவர்களாய் பகவானை உபாஸிக்கிறார்கள்’ என்பது தாத்பர்யம் பகவத் கீதையில் இந்த ச்லோகம் வரும் ஸ்தலம் உபாஸநா ப்ரகரணமானதால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ப்ரபத்தி, உபாஸநத்திற்கு அங்கமாயுள்ள ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகின்றதென்று அறியவேண்டும்.

"நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே"

இத்யாதி ச்ருதிபி: ।

"யதா தந்திதம் ஸர்வம் ஜமத்வ்யுக்தௌ ஸ்திதா ।
உத்யாநி ஸர்வஸ்த்தாநி ந அஹம் தேஷ்வவஸ்த்தித: ॥
ந ச உத்யாநி ஸ்த்தாநி பச்ய மே யோகமைச்வரம் ॥"

[ஸ. கீ 9-4, 5]

இதி ஸர்வசக்தியோகாத் ஸ்வேச்வரத்வேசித்ர்யம்சித்ரம் । ததாஹ

கின்றன. "யதா ததிதம்' இத்யாதியான வாக்யங்கள், பகவான் ஸர்வ சக்தனு யிருக்கிறபடியால் அதிமாத்ரம ஆச்சர்யகரமான ஈச்வரத் தன்மையை உடைத்தாயிருக்

"நாந்ய: பந்தா........'—'பகவத் ப்ராப்திக்கு வேறு மார்க்கம் இல்லை' இதற்கு முன் வாக்யம் 'தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ ஹவதி' [அவனை அறிகிறவனே மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்று இருக்கிற படியால, இவ்விடத்தில 'வேறு மார்க்கம' என்பது 'அவனை அறிவதைத் தவிர்ந்து வேறு மார்க்கம்' என்பதைக் குறிக்கின்றது. இந்த ச்ருதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் 'வேதநம்' [அறிவது] என்பது உபாஸ நத்தைக் குறிக்கின்றது, அந்த உபாஸநத்தின் நிஷ்பத்தி, ப்ரபத்தியை அபேக்ஷித்திருப் பதால், 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கமாட்டாது' என்பதற்கு இந்த வாக்யம ப்ரமாணமாகக் கூடும்.

'யதா ததிதம் ....'—ஜகத் முழுவதும் அந்தர்யாமியா யிருக்கும் பக வானால தரிக்கப்பட்டும் நியமிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது என்பதற்கு இந்த வாக்யம ப்ர மாணம இதற்கு ப்ரமாணம் ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால இவ்விடத் தில அதை உபபாதிக்கப்போகிறோமில்லை என்று சொல்லிவிட்டு, இப்பொழுது அதை உபபாதிக்க ப்ரயத்தப்படுவதன் காரணம், இந்த ச்லோகத்தால ப்ரக்ருத அர்த்தம் உப பாதிக்கப்படுகின்றது என்பதுடன் இது ஸமப்ரதத்மாக அத்வைதிகளால செய்யப்படும் ஒரு சங்கையும பரிஹ்ருதமாகின்றது என்பதுதான் ச்லோகத்தின பொருள் — நான் என் னுடைய ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தாமலே ஜகத் முழுவதிலும அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு அதைத் தரிக்கும் பொருட்டும் நியமிக்கும் பொருட்டும் சேஷியாக வ்யாபித் திருக்கிறேன ஆகையால எல்லா பூதங்களுடைய ஸத்தியும அந்தர்யாமியாக இருக்கும் என்னைச் சார்ந்தே இருக்கின்றது, என்னுடைய ஸத்தி யொருசமயமும் அவைகளைச் சார்ந்து நிற்கவில்லை. அவைகள என்னிடத்தில சார்ந்திருப்பதும குடம் ஜலத்தைத் தாங்குவது போல ஸம்யோகத்தாலன்று, ஆனால கேவலம் என்னுடைய ஸங்கல்ப மாத் ரத்தாலேயே அவைகள தரிக்கப்படுகின்றன. நான இச்சித்து அவைகளைத் தரிக்கிறே னே தவிர, பரதந்த்ரனாகத் தரிக்கவில்லை இதுதான என்னுடைய அஸாதாரண ஸ்வ பாவம்' இதனால 'பகவான ஸர்வ சக்தன்; அவனுடைய ஈச்வரத்தன்மையும அஸாதா

‘ விஷ்டப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸ்நமேகாம்சேந ஸ்திதோ ஜகத் ”

இதி। அநந்தவிவிதவிசித்ரஸ்வரூபஸ்யாஸ்ய ஜகதஸ் ... ஏகாம்சேநாத்மதயா

கிறான் என்பதை விளக்குகின்றான் “ விஷ்டப்யாஹம் ” இத்யாதியான வாக்யம் இந்த அர்த்தத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது இந்த வாக்யத்தின் பொருள் —‘ கணக்கற்ற வைசித்ர்யத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் மிகவும் ஆச்சர்யகரமான இந்த

ரணமே’ என்பது விவரிக்கப்பட்டதாகின்றது ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் செய்யும் அர்த்தம் வேறு ‘பகவான் மூர்த்தமான வஸ்து அன்று அவனுக்கு மூர்த்தங்களான வஸ்துக்களுடன் ஸம்ஸர்க்கம் சொல்வது உபபந்நமாகமாட்டாது ஆகையால் இவ்விடத்தில் ‘ மத்ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி ’ [ஸர்வ பூதங்களும் என்னுள் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன] என்று தேஹாதி ஸங்காதம் விபஜித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை, லோக புத்தியை அநுஸரித்து வ்யபதேசம் செய்ததாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி [பூதங்கள் என்னிடத்தில் இல்லை] என்னும் வாக்யத்தால் அந்த வ்யபதேசம் நிஷேதிக்கப் படுகின்றதன்றோ ” என்பதுதான் அவர் சொல்லும் அர்த்தம் இப்படி முதலில் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு உடனே அதை நிஷேதிக்கிறார் என்று சொல்வது யுக்தியுக்தமாக மாட்டாதாகையால் ‘ ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி ’ என்பது, ஜகத்திற்கும் பகவானுக்குமுள்ள தார்ய தாரக பாவம், லோகத்தில் மூர்த்தங்களான வஸ்துக்களில் தென்படும் தார்ய தாரக பாவம் போன்றதன்று’ என்னும் அர்த்தத்தையே சொல்லுகின்றது என்று விவரிப்பதே ஸங்கதமாகும் என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம் இப்படி அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் பின் வரும் “பச்ய மே யோகமைச்வரம் ” [என்னுடைய அஸாதாரணமான ஈச்வரத்தன்மையைப் பார்] என்று சொல்வதும் பொருந்தும் எவ்வித ஆயாஸமுமில்லாமல் கேவலம் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் அன்றோ பகவான் ப்ரபஞ்சத்தைத் தரிக்கிறான் ? இது அவனுக்கே அஸாதாரணம் இந்த அர்த்தத்திற்கு மற்றுமொரு ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணம் சொல்லுகின்றார்

“ விஷ்டப்யாஹம் ” இதன் பொருள் — இந்த ஜகத் முழுவதும் என்னுடைய ஸங்கல்பத்தை அதிக்ரமித்து வர்த்திக்காமலிருக்கும்படி நான் என்னுடைய மஹிமையின் ஒரு லேசத்தால் அதை வசீகரித்துக்கொண்டு அதிஷ்டாநம் செய்து வருகிறேன் ’ ‘ ஏகாம்சேந ’ என்பதற்கு ‘ ஒரு அம்சத்தால்’ என்பது பொருளன்று பகவான் எவ்விடத்திலும் பரிபூர்ணன் ஆகையால் ‘ அவனுடைய நியமந ஸாமர்த்யத்தின் ஒரு லேசத்தால் ’ என்பதே பொருள் இப்படி ‘ ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி ’ என்னும் வாக்யம் மாயாவாத பக்ஷத்திற்கு ஒரு கால் அநுகுணமாகுமோ என்னும் சங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டது

ரூவிஶ்ய ஸகலம் உத்தம்கலெவூந விஷ்ணூர்நெந ஈஹிவெணாநஜ்ஜஹா விஹிதிரவரிதிநொநாராமணஸாமநெ நிரதிஶயாஶ்யஷிதந் ஸியெதாதஹூர்த்யநவ:।

தவீதூரஹ

"ஏகஸ்கைவ ஸதி நாநாக்யம் நாநாகைவ ஸதி கெகதா।

பரபஞசம முழுவதிலும நான என்னுடைய மஹிமையின லேசததால ஆதமாவாக உட் புகுநது ஸகலததையும என்னுடைய ஸஙகலப மாதரததால தாஙகிககொணடு, அநத பரபஞசததின ரூபமான கணககறற உதகருஷட விபூதிகளை உடையவனுயும, அளவறற உதாரகுண விசேஷஙகளுடனும, எலலாருககும எலலையிலலாத ஆசசாயகரமான வஸதுவாகவும நிறகிறேன ' எனபதுதான

தவீதூரஹ 'இபபடி ஸாவ சகதி யோகததால தனது ஸஙகலப எகதேசததாலேயே பரபஞசம முழுவதையும தரிககக கூடிய ஆசசாயகரமான ஈசவரத தனமையை உடையவன பகவான ' எனனும ஆததததையே "ஏகஸ்கைவ ஸதி"

ஜீவாதம ஸவரூபம, பகவத ஸவரூபம பகவத பராபதிககு ஸாதநமாயுளள பகதி ஆக இமமூனறு விஷயஙகளையும பரஸதாவிததது. பிறகு அவைகளுககெலலாம கரமபபடி சாஸதர பரமாணஙகள இது வரை கூறபபடடன கடைசியாகக கூறபபடட பரமாண வாகயததில "நவஉஹ்ஸீநி ஹிதாநி வஶ்யெஜெயாமநெஜாஶ்" எனனும வாகயததை விவரிககுமபொழுது, 'பகவான ஸாவ சகதிகளுடனும கூடியவ ஞனதால பரபஞசம முழுவதையும தனது ஸஙகலப லேசததால மாதரம நிலைநிறுததுவதறகு அவன சகதன' எனனும விஷயம பரஸதுதமாயிறறு 'அபபடி இவன ஆசசாய பூதன ' எனபதறகு இவவிடததில வேறு பரமாணஙகளைக கூறுகிறா

"ஏகஸ்கைவ " இதன பொருள —'பகவான ஒனருக இருககையிலும பஹுவாக இருககிறன, பஹுவாக இருககையிலும ஒனருகவே இருககிறன அவ னுடைய ரூபம சிநதிககத தகாதது, அதை உளளபடி அறிவதறகு யாா சகதராவாா?" ஒனருகவும பஹுவாகவும இருபபது விருததமான தாமஙகள ஆகையால அநன உட் கருதது வெளியில தோனறும அாததமாக மாடடாது "ப்ரஶாஸிதாகெவந ஏக ஏவ ஸ" எனனும கரநத வாகயம, "ஏகஸ்கைவ ஸதி" எனனும மூல வாகயததையும, "விவித்ர ஹஜெத" எனபது "நாநாக்யஶ்" எனபதை யும, "ஏவம் ஸ்வாவாம்ஶெந கவஸியெதாZவி ஸ" எனபது "நாநாகைவஸதி" எனபதையும, "கநவயிக கவதிஷ்டெத" எனபது

அசிந்த்யம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம் க்ஷேத்ரஜ்ஞேதி ததாஹுரிதி ॥”

இதி । வ்யாஸாதித்யக்ஷேத்ரஜ்ஞைக ஸர்வஸம்விதி வ்ருத்திவிஷயஸ்தாஷஜ்ஞாத்

இத்யாதியான வாக்யமும் சொல்லுகின்றது ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகிறபடியால், அப்படி நியமிக்கும் சக்தியை உடைய

“ஏகதா” என்பதையும், “ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ந யாசேதன்யம்:” என்பது “அசிந்த்யம் அஹேதி” என்பதையும் விளக்குகின்றன. இவற்றின் தாத்பர்யம் என்னவென்றால் — ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஈச்வரன் நியமோத தாரகன், நியாமகன் சேஷி ஆகையால் அவனை ஆத்மாவென்றும் சேதநாசேதநங்களை அவனுடைய சரீரமென்றும் சொல்வார்கள். இப்படி ஈச்வரன் ப்ரகாரியாகவும் ப்ரபஞ்சம் ப்ரகாரமாகவும் இருக்கிறபடியால் ‘ஈச்வரன் ஒருவனே’ என்று சொல்லும்பொழுது ‘ப்ரகாரி ஒன்றே’ என்பது சொல்லப்படுகிறது என்றும், ‘அவன் பஹு’ என்று சொல்லும்பொழுது ‘ப்ரகாரங்கள் பல’ என்பது சொல்லப்படுகிறது என்றும் நாம் ஆத்தம் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான். இதனால் ‘ஏகஸ்ஸந் ஸதி நாநாத்வம்’ [ஒன்றாக இருக்கையிலும் பஹுவாக இருக்கிறான்] என்பது வ்யக்தம். ‘நாநாத்வே ஸதி ஏகதா” [பஹுவாக இருக்கையிலும் ஒன்றாகவே இருக்கிறான்] என்பதற்கும் அதே கருத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், இந்த இரண்டாவது வாக்யத்திற்கு ப்ரயோஜநம் இராமற் போய் விடுமாதலால் வேறு கருத்து சொல்லவேண்டும். அது என்னவென்றால் ‘முதலில் லீலா விபூதியில் தென்படும் வைசித்ரயத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து ப்ரகாரங்களின் நாநாத்வம் சொல்லப்பட்டது; இந்த இரண்டாவது வாக்யத்தில், லீலா விபூதியில் ப்ரகார பேதங்களால் அவன் பஹுவாகத் தோன்றுகையிலும், அத்யாச்சர்யகரமான நித்ய விபூதியின் யோகம் அவனுக்கு இருப்பதால் அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவனென்றும் ஆகையால் அவன் ஒருவனே என்றும் பொருள் சொல்லப்படுகின்றது’ என்பது தான். இந்த நித்ய விபூதி யோகத்தைக் குறிக்கும் பொருட்டே “அநவதிகாதிசய ஸ்ரீதிவிஷ்ட:” என்னும் விசேஷணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

“அசிந்த்யம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம்” — ப்ரஹ்மம் மற்றை வஸ்துக்களைப் போன்றதன்று, அது விஸஜாதீயமானது ஆகையால் இதர வஸ்துக்களுக்கு இருக்கும் தர்மங்களைக் காட்டிலும் விஜாதீயங்களாகவே அதன் தர்மங்கள் இருத்தல் வேண்டும். ஆகையால் ஸகல சக்திகளும் ஸகல ஸ்வபாவங்களும் ஸகல ரூபங்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் இருக்கக்கூடும். ‘பரஸ்பர விருத்தங்களாயுள்ள தர்மங்கள் எவ்விதம் ஓரே வஸ்துவினிடத்தில் இருக்கக்கூடும்?’ என்று நாம் ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சிந்திப்பது யுக்தமாகமாட்டாது. இது தான் ‘அசிந்த்யம்’ என்பதன் கருத்து.

-தயா ப்ரவிஶ்ய தச்சரீரத்வேந விசித்ரப்ரகாரோ விசித்ரம் கர்ம காரயந் நாநாரூபதாம் பஜதே । ஸ வா ஏஷ ஸ்வஸங்கல்பலேஶாத் ஸர்வாத்மதயா நாநாரூபம் ஜகத் தத்ததாத்மதயா ப்ரவிஶ்ய விஷ்டப்ய நாநாகாரேணாவஸ்திதோऽபி ஸந் அநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகண: ஸர்வேஶ்வரேஶ்வர: பரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தமோ நாராயணோ

பரகாரி ஒருவனே. அப்படி அவன் ஒருவனுக்கு இருக்கையிலும், விசித்ரங்களாயுள்ள சேதநாசேதநங்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் அவன் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து, அந்தச் சேதநாசேதநங்களைப் பற்பல விதமான காரியங்களில் நியமித்துக்கொண்டு, அவையெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவன் கணக்கற்ற ப்ரகாரங்களுடன் கூடினவனாகிறான், ஆகையால் அவன் பல ரூபங்களை அடைகிறான் என்றும் சொல்லக்கூடும். இப்படி தனது ஸங்கல்ப லேசத்தால், ஸர்வாத்மாவாயும் அதி விசித்ரமாயுமிருக்கும் இந்த லீலா விபூதி முழுவதிலும் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து, அந்தக் காரணத்தால் அநேக ப்ரகாரங்களுடன் கூடினவனாக

ப்ரவிஶ்ய நியந்த்ருத்வேந — சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பகவான் நியாமகன், அவையெல்லாம் பகவானுக்கு நியாம்யங்கள், ஆகையால் அவை அவனுக்குச் சரீரம், அவைகளுக்கு அவன் சரீரி, அதாவது அவன் ப்ரகாரி, மற்றவையெல்லாம் அவனுக்கு ப்ரகாரங்கள் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் அந்த ப்ரகாரி ஒருவனே.

தச்சரீரத்வேந விசித்ரப்ரகார: — அவ்வவைகளைச் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவன் விசித்ரங்களான ப்ரகாரங்களை உடையவனாகிறான். 'விசித்ரம் கர்ம காரயந்' என்பதால் அவன் நியந்தா என்று சொல்லப்படுகிறது. அவனால் நியமிக்கப்படுகிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம் என்பது உபபாதிக்கப்பட்டதாகின்றது. நாநாரூபதாம் — விசித்ரங்களான ப்ரகாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையே இவ்விடத்தில் அவன் பஹுவாக இருக்கிறான்' என்பதால் சொல்லப்படுகிறது.

"அநவதிகாதிஶய நிரதிஶயாஸங்க்யேய..." — இது 'அவன் நித்ய விபூதி நாதனாகிறபடியால் அவனுக்கு ஸமனாகவாவது அவனைக் காட்டிலும் அதிகனாகவாவது ஒருவரும் இல்லை' என்பதைக் குறிக்கின்றது. 'நீலதோயத' இத்யாதியான வாக்யம், 'அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பார்த்தாலும் அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்' என்பதைச் சொல்லுகின்றது.

நிரதிசயாஸ்ச்ர்ய்ஸம்ஹிதா நீலதோயதஸங்காச: புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண: ஸஹஸ்ராம்சு: ஸஹஸ்ரகிரண: பரமே வ்யோமந் "யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந்" "தக்ஷயே பரமே வ்யோமந்" இத்யாதிச்ருதிஸித்த வாக விலக்ஷணாவஸ்திதேநிர்தோஷ ஸர்வேச்வரத்வஸ்வாபாவிகத்வ ஸ்ஸுஹாவைஸ்வர்யக்ஷயமாண்ணைஸ்வர்யஸ்த்யந்தகாலதீநஸ்வ ப்ரவேச ஸ்ரீவைகுண்டோகரஷ்ஸ்தானாதித்வப்ரத்யக்ஷ நபடதே, தயைவ தஸ்ய பரப்ரஹ்மண: ஸவஸ்தூவிஸஜாதீய

இருக்கையிலும், அவன் பரமமான நித்ய விபூதிக்கெல்லாம் நாதனாகவும் அத்யாச்சர்யகரமான விக்ரஹ விசிஷ்டனாகவும் அந்தக் காரணத்தால் ஒப்பு உயர்வு அற்றவனாகவும் இருக்கிறபடியால் அவன் ஒருவனாகவே இருக்கிறான் 'யோ வேத நிஹிதம்', 'தக்ஷயே' இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம், அவனை அப்படியே ப்ரதிபாதிக்கின்றன அவன், அளவற்ற மேன்மையுடனும் கணக்கற்ற கல்யாண குணகணங்களுடனும் கூடினவனென்றும் ஸகல ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனென்றும், பரப்ரஹ்மமென்றும், புருஷோத்தமனான நாராயணனென்றும், ஆகையால் அளவற்ற ஆச்சர்ய பூதனென்றும் நீருண்ட மேகம் போன்றதும் தாமரைப் புஷ்ப தளம் போல நிர்மலமாயும் நீண்டுமிருக்கும் கண்களை உடையதும் கோடி ஸூர்யன் போல கணக்கற்ற கிரணங்களை உடையதுமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உடையவனென்றும் பரம ஆகாச மென்று சொல்லப்படும் நித்ய விபூதியில் வஸிப்பவனென்றும் ச்ருதிகள் ப்ரதிபாதிக்கின்றன வல்லவா? 'விசித்ரமாகவும் பரஸ்பர விருத்தங்கள் போலத் தோன்றும் ஸ்வபாவம் சக்தி ரூபம் இவைகளுடன் கூடினதாகவும் ஒரு வஸ்து இருக்கக் கூடுமோ?' என்று விரோத சிந்தை செய்வது பகவான் விஷயத்தில் யுக்தமாகமாட்டாது பகவானைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களுக்கன்றோ தமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஸ்வபாவத்தையும் சக்தியையும் ரூபத்தையும் காட்டிலும் வேறு ஸ்வபாவ சக்தி ரூபங்கள் அமைய மாட்டா வென்று ஒரு நியமம்

பரமே வ்யோமந்—நித்ய விபூதியோகமே 'அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்' என்பதற்கு ஹேது ச்ருதி வாக்யங்களில் தென்படும் "பரமே வ்யோமந்" என்பது, "பரமே வ்யோமநி" என்னும் ஏழாம் வேற்றுமையைச் சொல்லுகின்றது

ஸவஸ்தூவிஸஜாதீயதயா—'லோகத்தில் தென்படும் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பகவான் விஸஜாதீயன், ஆகையால் அவனிடம் காணப்படும் தாமங்களும் லோக வஸ்துக்களின் தாமங்களைக் காட்டிலும் விஸஜாதீயங்களாக இருக்கக்கூடும்' என்பது கருத்து விஸஜாதீய தாமிக்கு விஸஜாதீய தாமங்களின் யோகம் உபபந்நமன்றோ?

[illegible]

[illegible]

"[illegible]"

சொல்லக்கூடும்? ஸமஸ்த வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனாயுள்ள பகவான் விஷயத்தில் ஸகல ஸ்வபாவங்களும் ஸகல சக்திகளும் சேர்ந்திருப்பது உபபந்நமாகையால், அவனுக்கு, ஆச்சர்யகரங்களும் கணக்கற்றவையுமான பல ப்ரகாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையும் அப்படியே கணக்கற்றதாயும் அளவற்ற ஆச்சர்யத்துக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயுள்ள திவ்யாயுத பூஷணாதி யோகத்தால் ஒப்பு உயர்வு அற்று ப்ரகாரியாக இருக்கும் தன்மையும் அவனிடத்தில் விருத்தங்களாக மாட்டா. கேவலம் 'அவனும் வஸ்து' என்னும் காரணத்தால் மாத்ரம் அவனிடத்தில் மற்றை வஸ்துக்களிடத்தில் தென்படும் விரோத நிலைமையைச் செய்வது யுக்தமாக மாட்டாது. இது தான் "[illegible]" இத்யாதியான ச்லோகத்தின் ஆசயம்.

[illegible] "[illegible]" இத்யாதியான ச்லோகம் இதற்கு ப்ரமாணம். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் — அக்நி ஜலம் முதலான பதார்த்தங்களுள் ஒன்றில் தென்படும் சக்தியே அதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான மற்றொரு

'[illegible]' என்பதற்கு '[illegible]' என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். பகவானுடைய திவ்ய பூஷணங்களும் அநந்தங்கள், அளவற்ற ஆச்சர்யத்திற்கு இருப்பிடங்கள், அவைகளின் யோகமே 'அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்' என்பதைக் காட்டுகின்றது என்பது குறிப்பு. 'அப்படி ஒப்பு உயர்வு அற்று இருப்பதால் அவனுக்கு ஏகரூபதை உண்டு, கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி அவனுடைய ப்ரகாரங்கள் பலவானதால் அவனுக்கு நாநா ரூபதையும் உண்டு. இவை அவனிடத்தில் விரோதிக்க மாட்டா' என்பது விஷயம். 'இதுவும் வஸ்து, மற்றவைகளும் வஸ்து, ஆகையால் மற்ற வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் எவை விருத்த தர்மங்களோ அவை இவன் விஷயத்திலும் விருத்தங்களாகவே இருக்கவேண்டும்' என்று சொல்வது அயுக்தம் என்பது '[illegible]' என்பதன் தாத்பர்யம்.

[illegible]— விஸஜாதீய தர்மிக்கு விஸஜாதீய தர்மங்கள் உபபந்நமாகும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார். ச்லோகத்தின் அர்த்தம் — [illegible]

யதோத்ர ப்ரஹ்மணஸ்தாஸ்ஸர்காத்யா பாவஶக்தய: ।
஭வந்தி தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட பாவகஸ்ய யதோஷ்ணதா ॥ "

ஸர்வஶக்தம் ஭வதி—'ஸர்வேஷாமக்நிஜலாதீநாம் பாவாநாமேகஸ்மிந்
பாவே த்ருஷ்டைவ ஶக்திரந்யஸ்மிந்விஜாதீயபாவாந்தரே த்ருஶ்யேதேதி ந நியமயிதும்
ஶக்யா, ஜலாத்யத்ருஷ்டாபி தத்விஜாதீயபாவகே பாஸ்வரத்வோஷ்ணதாதி
ஶக்தியோகோ த்ருஶ்யதே, ஏவமேவ ஸர்வவஸ்துவிஜாதீயே
ப்ரஹ்மணி ஸர்வஸாத்ருஶ்யம் நாநுமாதும் ஶக்யம்' இதி। அதோ விசித்ரா
நந்தஶக்தியுக்தம் ப்ரஹ்மேத்யர்த:। ததாஹ

பதாாததததில் தெனபடவேணடுமெ எனறு எதிராாபபது யுகதமனறு ஜலததில
காணபபடாமல இருககும பரகாசம உஷணம முதலிய சகதிகள, ஜலததைக காட்டிலும
விலக்ஷணமான அகனியில காணபபடுகினறனவலலவா? இமமாதிரியே மறறைப பதாாத
தஙக ளெலலாவறறையும காட்டிலும விலக்ஷணமான பகவானிடததில மறறெநதப
பதாாததததிலும காணபபடாமலிருககும சகதி விசேஷம காணபபடக கூடுமெ அநதப
பகவான மறறை வஸதுககள போலவே இருககவேணடுமெ எனறு சொலவது யுகதமான
அநுமாநமாக மாட்டாது' ஆகையால பரஹமமானது விசிதரமான அநநத சகதியுடன
கூடியதே எனபது ஸிததம இநத அாததததையே "ஜமதெதஃ" இதயாதியான
சலோகமும சொலலுகினறது

பாவாநாம் ஶக்தய: அசிந்த்யஜ்ஞாநகோசரா:—அகனி ஜலம முதலிய ஸகல
பதாாததஙகளுடைய சகதிகளும எநதக காரணததால அதயாசசாய கரஙகளாக இருக
கினறனவோ (ஒனறுககு இருககும சகதி மறறொனறுககும இருககவேணடுமெ எனறு சிந
திபபது எபபடி யுகதமாகமாட்டாதோ அதாவது ஒனறுககு இருபபதைக காட்டிலும மற
றொனறுககு வேறு விஜாதீய சகதிகள எபபடி ஸமபவிககினறனவோ எனறபடி]
அதோ ப்ரஹ்மணஸ்தா: ஸர்காத்யா பாவஶக்தய: ஭வந்தி—அநதக காரணததா
லேயே பரஹமததிறகு விலக்ஷணஙகளான ஸருஷடி முதலிய விசிதர சகதிகள ஸமபவிக
கக கூடுமெ ஹே தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட—ஹே தபஸவி சரேஷடரே, பாவகஸ்ய
உஷ்ணதா யதா—நெருபபுககு உஷணத தனமைபோல ஜலததில தெனபடாத உஷ
ணத தனமை நெருபபில தெனபடுவதுபோல, ஸாமானய வஸதுககளில தென்படாத ஆச
சாய சகதிகள விஜாதீயனான பகவானிடததில ஸமபவிககககூடுமெ எனபது தாதபாயம

"ஜகதேதந்மஹாஶ்சர்யம் ரூபம் யஸ்ய மஹாத்மந: ।
தேநாஶ்சர்யவரேணாஹம் பவதா க்ருஷ்ண ஸங்கத: ॥"

இதி ।

தத்ர தத்ர நாநாவிதாநந்தஶ்ருதிநிகரஶிஷ்டபரிக்ருஹீத தத்வ்யாக்யாநபரிஶ்ரமாதவதாரிதம் । ததாஹி ப்ரமாணதராபரிஷ்க்ருஷ்டா

தத்ர தத் இந்த விஷயங்களெல்லாம் பற்பல அர்த்தத்தை உடையதும் எல்லையற்றதுமான சுருதி கணங்களையும் பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள அந்த சுருதி வ்யாக்யானங்களையும் நன்கு அர்த்த விசார புரஸ்ஸரமாக அத்யயனம் செய்து அறியப்பட்டன. முதலில் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய விஷயமாக ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் இவை யிரண்டும் தத்வங்களின் பரிணாமங்களால் ஏற்படுகின்றன, தத்வங்கள் அநேகங்கள், அவைகளின் பரிணாமங்களும் கணக்கற்றவை இவை யெல்லாவற்

தஸ்ய ஹ—ப்ரஹ்மம், விசித்ரமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள சக்தியுடன் கூடியது என்பதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார் அக்ரூரர் பகவானைப் பார்த்துச் சொல்லும் வாக்யம் இது க்ருஷ்ண—ஹே க்ருஷ்ணனே! ஏதந் மஹாஶ்சர்யம் ஜகத் யஸ்ய மஹாத்மந: ரூபம்—இந்த அத்யாச்சர்யமான ஜகத்தானது எந்த மஹாத்மாவின் ரூபமோ, தேநாஶ்சர்யவரேண பவதா அஹம் ஸங்கத:—அப்படிப்பட்ட ஆச்சர்யகரமாயிருக்கும் உன்னுடன் நான் சேர்ந்தேன்.

தத்ர தத்—'இது வரை அநேக விஷயங்கள் விவரிக்கப்பட்டன, அநேக அர்த்தங்கள் நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்பட்டன. இவை யெல்லாம் சுருதி வாக்யங்களையே ஆதாரமாக உடையவை. சில சுருதிகளை மாத்ரம் பார்த்து இந்த நிஷ்கர்ஷங்கள் செய்யப்படவில்லை, சுருதிகளில் ஆபாதத் தோன்றும் அர்த்தத்தை மாத்ரம் பார்த்தும் இவை செய்யப்படவில்லை. ஆனால், ஸகல சுருதிகளையும் தீர்க்கமாக விசாரித்து, நன்றாகப் பர்யாலோசனை செய்து இந்த நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன' என்பதை இவ்விடத்தில் ஸூசிப்பிக்கிறார். பேத சுருதிகளை மாத்ரம் அவலம்பித்து அபேத சுருதிகளை அநாதரித்தாவது அபேத சுருதிகளை மாத்ரம் அவலம்பித்து பேத சுருதிகளை அநாதரித்தாவது இந்த நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டனவல்ல, ஆனால் ஸகல சுருதி வாக்யங்களையும் ஆதரித்து ஏற்கெனவே சிஷ்டர்கள் காண்பித்திருக்கும் வழியே போய், எல்லாவற்றுக்கும் ஸமஞ்ஜஸமான அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது தாத்பர்யம். அதை வெளியிடும் பொருட்டு, இப்பொழுது, சுருதி வாக்யங்கள் ப்ரக்ருத விஷயமாக எப்படிப் பேசுகின்றன வென்பதைச் சொல்லுகிறார். முதலில், ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய விஷயமான சுருதிகள் எப்படிப் பேசுகின்றன வென்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

வரிதி_தவரிணா௦॥ ெநக_தவா நிய_தக்ர௦விஶிஷ்ட ஸ்ருஷ்டிப்ரஹயவ
ப்ரஹ௦ணா௦ ெநகவிதா௦ஶ்ருதயோ வதந்தி॥ "நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்விஜ்ஞா ந

றையும சருதி ப்ரமாணததைத் தவிாதது வேறு ப்ரமாண மொனறுலும அறிவது ஸாதய
மிலலை அநதத் தத்வஙகளின பரிணும கரமமும அநத சருதி பரமாணததாலேயே அறி

ப்ரமாணாஞராவரிஷ்ரஷு—தத்வஙகள எவ்வளவு எனபதும அவைகளின
பரிணும கரமமும சருதிகளிலிருநதே அறியககூடியவை அதீநதரியமான விஷயங
களில சாஸ்தர மொனறே பரமாணமாகக கூடுமனறே ?

அநெகவிதா௦ ஶ்ருதய௦—சில சருதிகள, தேஜஸ அப அநநம இவைகளைப
பற்றி மாதரம பேசுகினறன; மறறும சில ஐந்து விதஙகளான *பூதஙகளைப பறறிப
பேசுகினறன; வேறு சில மஹத முதலானவைகளின ஸருஷ்டியைப பற்றி
யும பேசுகினறன இவ்வாறு சருதிகள பிநநஙகளாயிருககினறன வென்பதைக கணி
சித்து இவ்விடததில 'சருதிகள அநேக விதஙகள்' எனறு சொலலபபடடிருககினறது

கவரிதி_தவரிணா௦—கணககற்ற மாறுதலகளை உடைய தத்வஙகள் மூனறு
என்பது நமது கொளகை அவை, சேதநம அசேதநம ஈசவரன இவைகளுள
சேதந தத்வமாகிற ஜீவனுககு ஸவரூப மாறுதல் இல்லை, ஜஞாந ஸஙகோச விகாஸ
ரூபமான மாறுதல் மாதரம உணடு. ஈசவர தத்வத்திறகு எவ்வித மாறுதலுமில்லை.
அசேதந தத்வம எனபது மூல பரகருதியும அதன விகாரஙகளுமே அந்த பரகருதி
விகரிதது 'மஹத' எனனும் தத்வமாக மாறுகிறதென்றும, அநத மஹத்திலிருந்து
'அஹஙகார'மும, பஞ்சபூதஙகள, மநஸ், ஐநது ஜஞாநேநதரியஙகள், ஐநது காமேநதரி
யஙகள ஆகிய இவை உணடாகினறனவென்றும சாஸத்ரஙகள சொலகினறன இவை
கள நாம இவவிடததில 'கணககறற மாறுதலகள' எனபதால குறிககபபடுகினறன

அநிய_தக்ர௦—ஜகத ஸருஷ்டியைப்பறறி சருதிகள் பல விடஙகளில பேசு
கின்றன. சில விடஙகளில தேஜஸ (அகநி), அப் (ஜலம்), அந்நம் (பருதிவீ) இவைக
ளின ஸருஷ்டி மாதரமும, மற்றும சில விடஙகளில் பஞ்ச பூதஙகளின் ஸ்ருஷ்டி மாத
ரமும, இனனும சில விடஙகளில் மஹத முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும், இமமாதிரி
அநியதமாகவே சருதிகளில கரமம காணபபடுகினறபடியால, இவ்விடத்தில 'கரமஙகள
அநியதஙகள்' எனறு சொல்லபபடுகினறது நமது விததாநதம, இந்த ஸருஷ்டி ப்ரளய
நிஷகாஷ்த்தைச செயயுமபொழுது ஓரொரு சருதி வாகயததை மாதரம அவலமபிதது

ஆநந்தம் நிர்விகாரம் நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம் நிர்குணம்" இத்யாதிகா:,
நிர்குணம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மேதி காஶ்சந ஶ்ருதயோऽபிதததி।
"நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந। ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ
பஶ்யதி" [கட 4-10, ப்ரு [6-4-14], "யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத்
தத் கேந கம் பஶ்யேத் தத் கேந கம் விஜாநீயாத்?" [ப்ரு 4-4-14] இ
த்யாதிகா நாநாத்வநிஷேதவாதிந்யஸ்ஸந்தி காஶ்சந ஶ்ருதய:। "ய: ஸர்வஜ்ஞ:

யக் கூடியதாயிருக்கின்றது அப்படிப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களை சுருதிகள் பலவிதமாக விவரிக்கின்றன இரண்டாவது, ப்ரஹ்மத்தை விவரிக்கும் இடங்களில், சில சுருதிகள், 'அது நிரவத்யம், நிரஞ்ஜநம், விஜ்ஞாநம், ஆநந்தம், நிர்விகாரம், நிஷ்களம், நிஷ்க்ரியம், சாந்தம், நிர்குணம்' என்று ப்ரஹ்மத்தைக் கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகவும் குணமற்றதாகவும் சொல்லுகின்றன மற்றும் சில "நேஹ நாநாஸ்தி", "யத்ர த்வஸ்ய" இத்யாதியான சுருதிகள், ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பேதங்களை நிஷேதிக்குமவைகளாகக் காணப்படுகின்றன வேறு சில "ய: ஸர்வஜ்ஞ:", "ஸர்வாணி ரூபாணி", "ஸர்வே நிமேஷா:",

---

அதனுடன் தருப்தியடையாமல், ஸகல வாக்யங்களையும் பர்யாலோசித்தே நிஷ்கர்ஷம் செய்கின்றது என்பது குறிப்பு

நிரவத்யம்—ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் அற்றது, எவ்வித குணமும் அற்றது என்று சொல்லும் நிர்குண சுருதிகள் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன

நேஹ நாநாஸ்தி—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் பொருள்களெல்லாம் பல வகைப்பட்டனவாக நமக்குத் தோன்றின போதிலும், 'இந்தப் பேதங்களெல்லாம் அபரமார்த்தங்களே' என்று பேதத்தை நிஷேதிக்கும் போல காணப்படும் வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன. வாக்யங்களின் ஆபாத தோன்றும் அர்த்தம் —இஹ— இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், நாநா—பேதமானது, கிஞ்சந நாஸ்தி—ஸ்வல்பமேனும் இல்லை ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி—எவன் இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் பேதத்தைப் பார்க்கிறானோ, ஸ ம்ருத்யோ: ம்ருத்யுமாப்நோதி—அவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஸம்ஸாரத்தையே அடைகிறான் யத்ர த்வஸ்ய—எல்லாம் பரமாத்மாவாக இருக்கிறபடியால் பார்க்கிறவன் ஒருவன், பார்க்கப்படுகிறவன் மற்றொருவனென்றும், அறிகிறவன் ஒருவன், அறியப்படுவது மற்றொன்று என்றும் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்?

ஸர்வவித், யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" [முண் 1-1-10], "ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீரோ நாமாநி க்ருத்வாபிவதந் யதாஸ்தே" [தை ஆ ஸா], "ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி" [தை நா] "அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விசோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ: ஸத்யகாமஸ்ஸத்யஸங்கல்ப:" [சாந் 8-1-5] இதி ஸர்வஸ்மிந் ஜகதி ஹேய தயாவகதம் ஸர்வகுணம் ப்ரதிஷித்ய, நிரதிசயகல்யாணகுணா நந்த்யம் ஸர்வஜ்ஞதாம் ஸர்வசக்தியோகம் ஸர்வநாமரூபவ்யாகரணம் ஸர்வஸ்யாதாரதாம் ச காஸ்சந ச்ருதயோ ப்ருவந்தி। "ஸர்வம்

"அபஹதபாப்மா" இத்யாதியான சுருதிகள் ஜகத்தில் ஹேயங்களாக காணப்படும் குணமொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லையென்றும், 'ப்ரஹ்மம் என்பது கணக்கற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களுடன் கூடியது; அது முழுவதும் கேவலம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம்; அது, ஸகல சக்திகளும் பொருந்தியுள்ளது; அது ஸகல பதார்த்தங்களுடைய உள்ளிலும் ப்ரவேசித்து அவைகளுக்கு நாம ரூபங்களைக் கொடுக்கின்றது, அது ஸகலத்திற்கும் ஆதாரம்' என்றும் சொல்லுகின்றன இன்னும் சில "ஸர்வம் கலு",

---

யஸ் ஸர்வஜ்ஞ:— இந்த வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லுமவை ஸர்வஜ்ஞ:— ஸகல விஷய ஸம்பந்தமான ஜ்ஞானத்தையும் உடையவன் ; ஸர்வவித்— ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஸகல ப்ரகாரமான ஜ்ஞானத்தையும் உடையவன் 'ஸர்வஜ்ஞ:' என்பதற்கு முழுமையும் ஜ்ஞானமாக இருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன்' என்று பொருள் சொல்வது முண்டு யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:— பகவானுக்கு, ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான கர்மங்களெல்லாம் கேவலம் தனது ஸங்கல்ப ரூபமான ஜ்ஞானமே அதாவது 'ஸங்கல்பத்தைத்தவிர்த்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயுக்தமாக ஒரு கர்மமும் அவனுக்கு வேண்டுவதில்லை' என்று சொன்னதாயிற்று

ஸர்வாணி ரூபாணி ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நாம ரூபங்களைப் பகவானே கொடுக்கிறான் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தன் தனக்கு உரிய நாம ரூபங்களைப் பெறுவது முழுவதும் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலேயே என்பது தாத்பர்யம் வித்யுத: புருஷ:— இது பகவானைக் குறிக்கின்றது. அபஹதபாப்மா— இந்த வாக்யங்கள், 'பகவான் ஹேய குணமற்றவன், கல்யாணகுண ஸம்பூர்ணன்' என்பதைச் சொல்லுகின்றன

ஸர்வம் கல்விதம்— 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே பரமார்த்தமான வஸ்து' என்பதைச் சொல்லுகின்ற சுருதிகள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன இவைகளுள் 'ஸர்வம் கலு' இத்யாதியான வாக்யம் ப்ரதானம் இதன் அர்த்தம் — தஜ்ஜலாநிதி— ப்ரஹ்மத்தி

வர்விஉம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி" [ஹா. 3-14-1], "ஸெந்தஉாத்ம்யமிஉம் ஸவர்வம்" [ஹா. 6-8-7] இத்யாஉிகா ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டம் ஜகஹநாநாகாரம் ப்ரதிபாஉ்ய தஸெ்கத்யம் ச ப்ரதிபாஉயந்தி; காஸ்சந ஸ்ருதயஃ। "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" [ஶ்வே. 11], "ஸோகதா ஸோக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" [ஶ்வே. 1] "ப்ரஜாபதிரகாமயத ப்ரஜாஃ ஸ்ருஜேயேதி" "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" [தை. நா], "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தேவதாநாம் பரமம் ச தைவதம்" [ஶ்வே 6], "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாநஃ" [ப்ரு 6-4-22] இத்யாஉிகாஃ ப்ரஹ்மணஃ ஸர்வஸ்மாதந்யத்வம், ஸர்வஸ்யேஶிதவ்யத்வம்,

---

"ஸெந்தஉாத்ம்யம்" இதயாதியான சருதிகள, 'ப்ரஹ்மததால ஸருஷடிககப்பட்டுள்ள ஜகத முழுவதும பலவகைபபட்டதாக இருக்கையிலும, எல்லாம ப்ரஹ்மமே' எனறு சொலலுகினறன மறறும சில "ப்ருதகாத்மாநம்", "ஸோகதா" "ப்ரஜாபதிஃ" "பதிம் விஶ்வஸ்ய" "தமீஶ்வராணாம்" ஸர்வஸ்ய வஶீ" இதயாதிகளான சருதிகள, 'பரஹ்மம என்பது மறறைப பதாாததஙக ளெல்லாவறறையும காட்டிலும விலக்ஷ

ணிடமிருந்து ஜநிககிறபடியாலும ப்ரஹ்மததினிடத்திலேயே லயிககிறபடியாலும ப்ரஹ்மத்திலேயே அநுபரவேசிககபபட்டு ஜீவிததிருபபதைப் பெறுகிறபடியாலும, இஉம் ஸவர்வம்—இநத பரபஞ்சம முழுவதும. ப்ரஹ்ம வலு—பரஹ்மமே யனறோ? ஜாயதே இதி ஜ [ஜநிககிறபடியால 'ஜ' எனறு சொல்லபபடுகிறது]; லீயதே இதி ல [லயிககிறபடியால் 'ல']; அநிதி இதி அந [ஜீவிததிருககிறபடியால், 'அந'] தஸ்ய ஜலாந் தஜ்ஜலாந் என்பது விகரஹம

ஸெந்தஉாத்ம்யமிஉம் ஸவர்வம்'—இநத வாகயமும கீழ வாகயஙகள் போல 'ப்ரஹ்மம ஒன்றே உணடு' எனபதையே சொல்லுகினறது

ப்ருதகாத்மாநம்—இவையெல்லாம 'பரஹ்மம வேறு பரபஞ்சம வேறு என பதை விளககும வாகயஙகள 'ஜீவாத்மாவையும அதறகு நியநதாவாயுள்ள ஈசவரனை யும வெவ்வேறெனறு அறிகிறவனே பகவத பரீதி பாதரமாகிறான்' என்பது. முதல இரணடு வாகயஙகளின பொருள 'ப்ரஜாபதிரகாமயத' இதயாதியான வாகய மும், பகவானிடமிருநது பரஜைகளின ஸருஷடியைப போதிககிறபடியால, அவை இரணடும வெவ்வேறு எனபதைச சொலலுகின்றது. 'விஶ்வஸ்ய பதிம்'—விசவத திறகு நாதன் எனபதும பேதததை ஸூசிபபிககினறது இமமாதிரியே 'தமீஶ்வரா ணாம்மஹேஶ்வரம்' இதயாதி வாகயஙகளும

ஶரீரகம் ச ப்ரஹ்மண:, ஸர்வஸ்ய ஶேஷதாம், பதித்வம் சேஶ்வரஸ்ய கார்த்ஸ்ந்யேந ப்ரதிபாதயந்தி। “அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” [யஜுராரண்ய 3-20], “ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா” [ஸுபா 5-7], “யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம், யஸ்யாப: ஶரீரம், யஸ்ய தேஜ: ஶரீரம், யஸ்யாவ்யக்தம் ஶரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம், யஸ்ய ம்ருத்யு: ஶரீரம், யஸ்யாத்மா ஶரீரம்” [ஸுபா. 5-7] இதி ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய வஸ்துநோ ப்ரஹ்மணஶ் ஶரீராத்மபாவம் தர்ஶயந்தி கார்த்ஸ்ந்யேந।

இதி நாநாரூபாணாம் வாக்யாநாமவிரோதோ முக்யார்த்தாபரித்யாகஶ்ச யதா ஸம்பவதி ததைவ வர்ணநீயா, வர்ணிதம் ச। ஶ்ருதி

ணம்; மற்றைப் பதார்த்தங்க ளெல்லாம் அதற்கு அடங்கினவை; அது எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரபு, மற்றவை அதற்குச் சேஷ பூதங்கள், அது எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி' என்பதை விளக்குகின்றன இன்னும் சில “அந்த: ப்ரவிஷ்ட:”, “ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா”, “யஸ்ய ப்ருதிவீ” இத்யாதிகளான ச்ருதிகள் 'பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களெல்லாம் பரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்; ப்ரஹ்மம் அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மா' என்று அவை இரண்டுக்குமுள்ள சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தைப் போதிக்கின்றன

இதி நாநாரூபாணாம் . . இவ்வாறு பலவிதமாக இருக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் எப்படிப் பரஸ்பரம் விரோதம் வாமாட்டாதோ, எப்படி எல்லாவற்றுக்கும் முக்யமான பொருள் ஒத்து வருமோ, அப்படியே ஸமந்வயம் செய்யப்பட வேண்டும்; அப்படியே ஸமந்வயம் செய்யப்பட்டுமிருக்கின்றது 'ப்ரஹ்மம் எவ்வித மாறுதலுமற்றது' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ

“அந்த: ப்ரவிஷ்ட:” இத்யாதியான வாக்யங்கள், ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீராத்ம பாவத்தை விளக்குகின்றன “யஸ்ய ப்ருதிவீ”—இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை 182, 183 வது பக்கங்களில் காண்க.

இதி நாநாரூபாணாம்—இம்மாதிரி ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கின்றன கேவலம் அபேதத்தை அவலம்பிக்கும் சாங்கர பக்ஷத்திலும் பேதாபேதத்தை அவலம்பிக்கும் இதர பக்ஷங்களிலும் இந்த ச்ருதிகள் பரஸ்பரம் விரோதிக்கின்றன என்பது ஸ்பஷ்டம்; 'தத் த்வமஸி' இத்யாதியான வாக்யங்களைத் தமது பக்ஷத்திற்கு ஒத்தவையாக அர்த்தம் செய்யும்பொழுது முக்யார்த்தத்தை த்யஜித்து லக்ஷணையை அவலம்பித்து அர்த்தம் சொல்லும்படிக்கும் நேர்கின்றது விசிஷ்டாத்வைத பக்ஷத்திலோ வென்றால் விரோதமும் இல்லை; முக்யார்த்த பரித்யாகமும் இல்லை அது எப்படி என்பதை 'ஶ்ருதிகாரஶ்ச தய:' இத்யாதியான வாக்யங்களால் விளக்குகிறார்

காரச்ருதய: ஸ்வரூபபரிணாமபரிஹாராதேவ உபபந்நார்தா:। நிர்குணவாதாச்ச ப்ராக்ருதஹேயகுணநிஷேதபரதயா வ்யவஸ்திதா:। நாநாத்வநிஷேதவாதாச்ச ஏகஸ்ய ப்ரஹ்மண: சரீரதயா ப்ரகாரபூதம் ஸர்வம் சேதநாசேதநம் வஸ்த்விதி ஸர்வஸ்யாத்மதயா ஸர்வப்ரகாரம்

ரூபத்திற்கு மாறுதல் இல்லை' என்பதை விவரிக்கின்றன என்று நாம் சொல்லுகிறபடியால் அவைகளுக்கு முக்ய அர்த்தமே சொல்லப்பட்டதாகின்றது 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணம் இல்லை' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'இந்த ப்ராக்ருத லோகத்தில் காணப்படும் ஹேய குணங்களொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை' என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறபடியால். அவைகளுக்கு எவ்வித குறைவும் ஸம்பவிக்கவில்லை 'ப்ரபஞ்சம் பல வகைப்பட்டது' என்பதை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்று தான்; சேதநாசேதநங்களான மற்றை வஸ்துக்களெல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருந்து கொண்டு அதற்கு ப்ரகாரங்களாக இருக்கின்றன; இப்படி எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாகவும் ஆகையால் ப்ரகாரியாகவும் ப்ரஹ்மம் இருக்கிறபடியால், அது ஒன்றே இருக்கின்றது' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று நாம் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியால் அவைகளுக்கும் ஹானி இல்லை 'ப்ரஹ்மம் மற்றவை

அவிகாரச்ருதய:—'ப்ரஹ்மம் எவ்வித மாறுதலுமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதிகள் ப்ரஹ்மத்தின் தர்மி ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருபொழுதும் எவ்வித மாறுதலும் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை ஆகையால் 'அவிகார' என்பதற்கு நாம் முக்ய அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறோம்

ப்ராக்ருதஹேயகுணநிஷேதபரதயா—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பொருள்களெல்லாம் 'ப்ரக்ருதி' என்னும் அசேதந வஸ்துவின் விகாரங்கள் அவைகளில் காணப்படும் குணங்களெல்லாம் ஹேயங்கள் அம்மாதிரி குணமொன்றும் பகவானிடத்தில் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை 'நிர்குண' என்பதற்கு 'இம்மாதிரியான ஹேய குணங்கள் அற்றது' என்றே அர்த்தம் சொல்லுகிறபடியால் முக்யார்த்த பரித்யாகம் நமது ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது

நாநாத்வநிஷேதவாதா:—'ப்ரஹ்மம் என்பது ஆத்மா, சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் என்பவை அதன் சரீரம்' என்பதன்றோ நமது கொள்கை? சரீரமாக இருக்கும் வஸ்துக்கள் பல வகைப்பட்டவை யாகிலும், சரீரியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நாநாத்வத்தை நாம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை யாதலால், நாநாத்வத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் நம்முடைய பக்ஷத்தில் முக்யார்த்தத்தை உடையவைகளே

ப்ரஹ்மணைவாவஸ்திதிரிதி ஸாக்ஷாத் । ஸர்வவிலக்ஷணத்வேந ஸர்வேச்வ-
ரத்வஸர்வகல்யாணகுணாகரத்வஸத்யகாமத்வஸத்யஸங்கல்பத்வாதிவாக்யம்
ததுபபாதநாயைவ ஸாக்ஷாத் । ஜ்ஞாநாநந்தமாத்ரவாதி ச, ஸர்வ-

களைககாட்டிலும விலக்ஷணம் ; மற்றவைகளுக்கெல்லாம சேஷி ; மற்றவைகளுக்கெல்லாம நியந்தா; ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும இருப்பிடம் ; அதன ஸங்கல்பம காமம எல்லாம ஸத்யமே' என்பதைச் சொல்லும வாக்யங்களெல்லாம, அந்தக் குணங்கள் யாவும் நமமால் உள்ளபடி ஒத்துக்கொள்ளப் படுகிறபடியால் அப்படியே நிலைபெறுகின்றன 'ப்ரஹ்மம கேவலம ஜ்ஞானமே, கேவலம ஆநந்தமே' என்பதைச் சொல்லும வாக்யங்களும முக்யார்த்தத்தை உடையனவே; எப்படியென்றால், ப்ரஹ்மத

ஸர்வவிலக்ஷணத்வ— இது 'ப்ரஹ்மம வேறு. மற்றவை வேறு' என்று பேதத்தைச் சொல்லும வாக்யம நமமுடைய பக்ஷம 'அவை வேறு' என்பதே; ஆதலால், இதற்கு முக்யார்த்தத்வம வ்யக்தம

ஜ்ஞாநாநந்தமாத்ரவாதி—'ப்ரஹ்மம கேவலம ஜ்ஞானமே' என்று சில சுருதிகள் சொல்லுகின்றன இதைப் பார்த்து 'அதற்கு தாம பூதமாக வேறு ஜ்ஞானமொன்றும இல்லை' என்று நிர்விசேஷ வாதிகள் வாதிக்கிறார்கள 'ப்ரஹ்மம ஸர்வஜ்ஞம' என்று சொல்லும சுருதி வாக்யங்களை அவர்கள ஆதரிக்கிறார்களில்லை நாம 'ப்ரஹ்மத்தின ஸ்வரூபம கேவலம் ஜ்ஞானம' என்பதை முதல் வாக்யங்கள சொல்லுகின்றன வென்றும், 'ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞானமென்னும ஒரு தர்மமும உண்டு' என்பதை இரண்டாவது வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன வென்றும பொருள கொள்ளுகிறபடியால், இரண்டு வித வாக்யங்களும நமது பக்ஷத்தில் ஆதரிக்கப்பட்டவையாகின்றன ஆனால், 'எவ்விடத்திலாவது ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானம் தாமமாக இருப்பதை நாம பார்த்திருக்கிறோமா ? ஆகையால் நீங்கள சொல்வது யுக்திக்கு விருத்தம்' என்று அவர்கள் ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும சுருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களில நாம யுக்தி விசாரம செய்யக்கூடாது என்பது நமது முதல ஸமாதானம இரண்டாவது, 'யுக்தி விரோதம இல்லை' என்றும நிரூபிபபோம லோகத்தில் ஜ்ஞானத்தை ஜ்ஞானம தர்மமாக ஆச்ரயிக்கவில்லை என்பது உண்மையே அதாவது, 'மற்றொன்றுக்கு தாமமாக நிற்கும தாம பூத ஜ்ஞானத்திற்கு வேறொரு ஜ்ஞானம தாமமாக நிற்கமாட்டாது' என்று சொன்னதாயிற்று அது யுக்தமே ப்ரக்ருதத்தில மற்றொன்றுக்கு தாமமாக நிற்கும் ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானாச்ரயம சொல்லப்படவில்லை ப்ரஹ்மத்தின ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானம மற்றொன்றுக்கும தாம பூதமன்று ஆகையால அதை ஜ்ஞானமாகிற ஒரு தாமம ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியும ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது தவிரவும், லோகத்தில் காணப்படும் வ்யாப்தி பலம போதுமான பலமாக மாட்டாது 'லோகத்தில ஜ்ஞானம என்பது ஒரு

ஸாமர்த்யஸ்ய ஸர்வகல்யாணகுணாஶ்ரயஸ்ய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய ஸர்வஶே-
ஷிண: ஸர்வாதாரஸ்ய ஸர்வோத்பத்திஸ்திதிப்ரலயஹேதுபூதஸ்ய நிர-
வத்யஸ்ய நிர்விகாரஸ்ய ஸர்வாத்மபூதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூ-
பநிரூபகதர்மோ மலப்ரத்யநீகாநந்தரூபஜ்ஞானமேவேதி ஸ்வப்ரகா-
ஶதயா ஸ்வரூபமபி ஜ்ஞானமேவேதி ச ப்ரதிபாதநாதநவத்யம்।

தின ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் தர்மமானது தோஷமற்ற ஆநந்த ரூபமான ஜ்ஞானமென்பதே நம்முடைய கொள்கை; அந்தத் தர்மத்தை யுடைய தர்மியும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கிறபடியால் அந்தத் தர்மி ஸ்வரூபமும் கேவலம் ஜ்ஞானமென்றன்றோ ப்ரதிபாதனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது? தவிரவும், அந்தப் பரப்ரஹ்மம், ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கிறபடியால், அது வேறு வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணம், எல்லாவற்றுக்கும் நியந்தா, சேஷி, ஆதாரம்; எல்லாவற்றி னுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்குக் காரணம், தோஷமற்றது; விகாரமற்றது; எல்லா வற்றுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கின்றது' என்று ச்ருதி சொல்லுகின்றதன்றோ?

வஸ்துவின் தர்மமாகவே காணப்படுகிறபடியால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானமும் வேறொரு வஸ்துவுக்குத் தர்மமாக ப்ரஸங்கிக்குமே' என்று லோக வ்யாப்தியை அவலம்பித்துச் செய்யப்படும் சோத்யத்திற்கு அவர்களும், 'ச்ருதி பலத்தால் அந்த ப்ரஸக்தி தடைபடும்' என்றே ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டு மாகையால், ச்ருதி பலத்தை லௌகிக வ்யாப்தி பாதிக்கமாட்டாது என்றே ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ச்ருதி பலமே ப்ரக்ருதத்தில் நமக்கு அவலம்பம் என்பதைக் காண்பிப்பதற்காகவே, இவ்விடத்தில் 'ஸர்வஸாமர்த்யஸ்ய' இத்யாதி யான அநேக விசேஷணங்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன ப்ரஹ்மத்தின் ஸர்வ வைலக்ஷண்யம் முதலியவைகளை நாம் எப்படி ச்ருதி பலத்தால் அங்கீகரிக் கிறோமோ, அப்படியே ஸ்வரூபமாயுள்ள ஜ்ஞானத்திற்கு, ஒரு தர்ம பூத ஜ்ஞானத்தின் ஆச்ரயத்தை நாம் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு

பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ மலப்ரத்யநீகாநந்தரூபஜ்ஞானமேவ ஸ்வரூப-நிரூபகதர்ம:—நிர்மலமான ஆநந்தரூபமான ஜ்ஞானமே ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம் எந்தத் தர்மத்தைக் கொண்டு நாம் ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை அறிகிறோமோ, அந்தத் தர்மம் அந்த வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகும்

ஐக்யவாதாஶ்ச—'எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் வாக்யங்கள் நாம், சரீராத்ம பாவத்தை அவலம்பித்து ஸாமாநாதிகரண்ய முக்யார்த்தம் சொல்லுகிற படியால் இந்த வாக்யங்களெல்லாம் நம்மால் முக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டவையாகின்றன

ஐக்யவாதா³ஶ்ச ஶரீராத்மபா⁴வேந ஸாமாநாதி⁴கரண்யமுக்²யார்த²தா வபோ³த⁴நாதே³வ ஸமர்தி²தா:।

ஏவம் ச ஸதி, அபே⁴தோ³ வா பே⁴தோ³ வா த்³வ்யாத்மகதா வா வேதா³ந்தவேத்³ய: கோ(அ)யமர்த²: ஸமர்தி²தோ ப⁴வதி? ஸர்வஸ்ய வேத³வேத்³யத்வாத் ஸர்வம் ஸமர்தி²தம்। ஸர்வஶரீரதயா ஸர்வப்ரகாரம் ப்³ரஹ்மைவாவஸ்தி²தமித்யபே⁴த³: ஸமர்தி²த:। ஏகமேவ ப்³ரஹ்ம நாநாபூ⁴தசித³சித்ப்ரகாரம் நாநாத்வேநாவஸ்தி²தமிதி பே⁴தாபே⁴தௌ³ ஸமர்தி²தௌ। அசித்³வஸ்துந: சித்³வஸ்துந: ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸ்வரூபஸ்வபா⁴வவைலக்ஷண்யாத் அஸங்கராச்ச பே⁴த³: ஸமர்தி²த:।

பரஹ்மமே என்று சொல்லும் வாக்யங்களும், சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு முக்யார்த்த முள்ளவை யென்று உபபாதனம் செய்யப்படுகிறபடியால் ஸமர்த்திதங்களாகின்றன

ஏவம் ச ஸதி — 'இப்படிச் சொல்வதால், பேதம் அபேதம் பேதாபேதம் ஆக இம்மூன்று ஸித்தாந்தங்களுள் எது வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தால் போதிக்கப்படுவதாக ஸமர்த்திகக் பட்டதாகின்றது?' என்று கேட்கும் பக்ஷத்தில், 'மூன்றும் வேதத்தால் போதிக்கப்படுகிறபடியால் மூன்றும் ஸமர்த்திக்கப்படுகின்றன' என்று உத்தரம் சொல்வோம் 'ஸகல வஸ்துக்களையும் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிற படியால் ஸகலத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரஹ்மம் ஒன்றே' என்பது எங்கள் மதமாதலால், அபேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது; ஒரே பரஹ்மம் பலவகைப்பட்ட சேதநாசேதந வஸ்துக்களை ப்ரகாரமாக உடைத்தா யிருந்துகொண்டு பலவாக நிற்கின்றது' என்று நாங்கள் சொல்லுகிறபடியால பேதாபேதம் ஸமர்த்தித மாகின்றது; 'அசித வஸ்துக்களும் சித வஸ்துக்களும், ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் அந்த இரண்டு அம்சங்களிலும் ஈச்வரனைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள், அவைகளுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஸாங்கர்யம் இல்லை' என்றும் நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிற படியால், பேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது

சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் சரீரி பர்யந்தம் முக்யார்த்தமுள்ளவை என்பது நமது ஸித்தாந்தம்

ஏவம் ச ஸதி—'இப்படி எல்லா சருதிகளையும் நீங்கள் ஆதரிக்கும் பக்ஷத்தில் நீங்கள் பேதவாதிகளா? இல்லாவிட்டால், அபேத வாதிகளா? இல்லாவிட்டால் பேதாபேதவாதிகளா?' என்று ஒரு சோத்யம் செய்யப்படுகின்றது ஸர்வஸ்ய வேதவேத்யத்வாத்—'மூன்றும் வேதங்களால் அறியப்பட வேண்டியவை யாதலால் மூன்றையும் நாங்கள் ஸமர்த்திக்கிறோம்' என்பது ஸமாதானம் எப்படி மூன்றும் ஸமர்த்திக்கப்படுகின்றன என்பதை 'ஸர்வஶரீரதயா' இத்தியாதியால் உபபாதிக்கிறா

நநு ச, 'தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ' 'தஸ்ய தாவதேவ சிரம்' [சா 6-8-7] இதி ஐக்யஜ்ஞாநமேவ ஸர்வோபநிஷத்தாத்பர்யலக்ஷண மோக்ஷஸாதநமிதி கம்யதே। நைததேவம்। "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி" [ஶ்வே 1] இதி ப்ருதகாத்மாநம்

நநு ச 'தத்த்வமஸி' இத்யாதியான வாக்யத்தைப் பார்க்கும்பொழுது பரமபுருஷார்த்தமாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஐக்ய ஜ்ஞாநமே (எல்லாம் ஒன்றே என்னும் ஜ்ஞாநமே) ஸாதநம்' என்று சொல்வது போலன்றோ தோன்றுகின்றது?'' என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும், அது அவ்விதமன்று. ப்ருதக் ஜ்ஞாநமே (வஸ்துக்களெல்லாம் வெவ்வேறு என்னும் ஜ்ஞாநமே) மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநம் என்று 'ப்ருதகாத்மாநம்' என்னும் ச்ருதி போதிக்கின்றதன்றோ? ஜீவாத்மாவையும் அதை ஏவுகிறவனாயிருக்கும் அந்தர்யாமியையும் வெவ்வே

நநு ச— இப்படி மூன்றும் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது அயுக்தம்; ஐக்ய ஜ்ஞாநமொன்றே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்றன்றோ ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன?' என்னும் ஒரு சோத்யத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். அந்த ஸமாதாநத்தின் ரீதி பின் வருமாறு நிற்கின்றது. 'சில வாக்யங்கள் ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்வது என்பதை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், மற்றும் சில வாக்யங்கள் பேத ஜ்ஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லுகின்றனவே! அவைகளின் கதி என்ன? ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தைப் போதிக்கும் வாக்யங்களுக்கு அவை விருத்தங்களாய் இருக்கிறபடியால், அவை அநாதரிக்கத் தக்கவை என்று சொல்வது ஸமஞ்ஜஸமாக மாட்டாது. 'இவைகள் தாம் அநாதரணீயங்களாகட்டுமே' என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபித்தால் அதற்கு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை. ஆகையால் இம்மாதிரி பரஸ்பர விருத்தங்கள் போல் காணப்படும் ச்ருதி வாக்யங்களுள் ஒன்றுக்கும் எவ்வித விரோதமும் வராமல் விஷய விபாகம் செய்யவேண்டும்' இது தான் ஸமாதாநம். எப்படி விரோதம் வராமல் விஷய விபாகம் செய்யக்கூடும் என்பதைக் காண்பித்து விட்டு இவ்வித விபாகம் செய்வது தாமாகச் செய்யும் கார்யமன்று என்றும் பூர்வாசார்யர்கள் அம்மாதிரி செய்திருக்கிறார்கள் என்றும் நிரூபிக்கிறார்.

கம்யதே—'ஐக்ய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்தைச் ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்று தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை என்பதை இந்த 'கம்யதே' [ஊஹிக்கப்படுகின்றது] என்னும் பதம் ஸூசிப்பிக்கின்றது. இதற்கு எதிர்த்தட்டாக 'ஸாக்ஷாதம்ருதத்வப்ராப்திஸாதநம்' என்று பின்னால் சொல்லப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. உண்மையாகவே 'தத்த்வமஸி' இத்யாதியான ஐக்ய ச்ருதி வாக்யங்களில் 'மோக்ஷம் ஸாதிக்கப்படும்' என்பது கண்டோக்தமாகச் சொல்லப்படவில்லை, 'ப்ருதகாத்மாநம்' இத்யாதியான பேத ச்ருதி வாக்யங்களில் 'அம்ருதத்வமேதி' (மோக்ஷத்தை அடைகிறான்) என்பது தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ப்ரஸித்தாநம் வாக்யார்த்திநம் ப்ரஹ்மஜ்ஞா, 'தத:'—ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாபேக்ஷ
தோ:, 'தேந'—ஸாதநா, ஜ்யேஷ்டாத்மகஸ்யேதி ஸாக்ஷாத்கார்ய த
த்வப்ராப்திஸாதநத்வேந நியதஸ்ய ப்ரஹ்மஜ்ஞாநஸ்யைவோக்தத்வா
த். 'ஐக்யவாக்யவிரோதாச்ச தத்ஸாதநாபேக்ஷம் ப்ரஹ்மப்ராப்திவி
ஷயத்வம் வக்தவ்யம்' இதி சேத், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநஸ்யைவ ஸாக்ஷா
த்ப்ராப்திஸாதநஸ்ய ப்ரமாணாந்தரஸித்தம் க்ஷாந்தம் பவதி? ஏவம் தர்ஹி க்ஷேப
பவதி, உபயோர்வாக்யயோ விரோதே ஸதி அவிரோதேந தயோர்விஷ
யோ விவேசநீய இதி। கதமவிரோத இதி சேத், ஜ்ஞேயத்வே
நாவஸ்திதஸ்ய ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஶரீரதயா ப்ரகாரத்வாஜ்ஜீவாத்ம
ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவ த்வமிதி ஶப்தேநாபிதீயதே, ததேவ ஜ்ஞாதவ்யமிதி

றென்று அறிந்து அந்த அறிவு காரணமாக அந்தப் பரமாத்மாவினால் அநுக்ரஹிக்கப்
பட்டவன் அது வழியாக அம்ருதத்வம் என்று சொல்லப்படும் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்
என்பது அதன் அர்த்தமாகையால் ஜீவாத்மாவினுடையவும் அவன் நியந்தாவாகிற
பரமாத்மாவினுடையவுமான ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாக அது சொல்லு
கின்றதே; அதற்குக் கதி என்ன?" என்று நாங்கள் திருப்பிக்கேட்க மாட்டோமோ? 'ஐக்ய
ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லும் வாக்யத்திற்கு இது விரோதிக்கிறபடி
யால் இந்த வாக்யம் அபரமார்த்தமான ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் உபா
யத்தைச் சொல்லுகின்றது என்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்னில், 'ப்ருதக்
ஜ்ஞாநத்தையே ஸாக்ஷாத் அம்ருதத்வத்தின் (மோக்ஷத்தின்) ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாக
இந்த ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால் இதற்கு அநுகுணமாகவே ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை ஸாதந
மாகச் சொல்லும் ச்ருதியை நாம் நயிப்பிக்கவேண்டும்' என்று நாம் ஏன் பதில் கேட்கக்
கூடாது? இவையெல்லாம் யுக்தங்களான வாதங்கள் ஆகமாட்டா. யுக்தமானது எது
வென்றால் ஸமாந பலத்தை உடைய இரண்டு ச்ருதிவாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதிக்
கும் பொழுது, ஒன்றுக்கும் விரோதம் வராமல் நாம் தாத்பர்யம் சொல்வதே யுக்த
மாகும். 'ப்ரக்ருதத்தில் விரோதம் வராமல் எவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லக்கூடும்?' என்று
கேட்டால் பின்வருமாறு அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் விரோதம் வரமாட்டாது
என்று நாம் பதில் சொல்வோம்: பர ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றினுள்ளிலும் அந்தர்யாமியாக
இருக்கின்றது. ஆகையால் எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம், ஆகையால்
அவை அதற்கு ப்ரகாரமாகின்றன, அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே, "தத்த்வமஸி" என்
னும் வாக்யத்திலுள்ள "த்வம்" (நீ) என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது;

ஜ்ஞேயத்வேநாவஸ்திதஸ்ய— ஐக்ய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்தை ஸாதித்
துக்கொடுக்கும் என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்தின் விஷயம் இந்த வாக்யத்தாலும்
'ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்று சொல்லும் ச்ருதியின் விஷயம் 'ஸர்வ
ஸ்ய' இத்யாதியாலும் விவரிக்கப்படுகின்றன. இந்த விவரணங்கள் பூர்வமே பல

தஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய꞉ । ஸர்வாவஸ்தி²தஜீவஸ்ய தத³ந்தராத்மதயாவஸ்தி²தஸ்ய ஸ்வரூபேண நிர்விகாரநிர்தோ³ஷரஹிததயா ஸத்யஸங்கல்பத்வாத்³யநவதி⁴காதிஶயாஸங்க்²யேயகல்யாணகு³ணாகரத்வேந ச ய꞉ ஸர்வாத்மபா⁴வ꞉ ஸோऽநுஸந்தே⁴ய இத்யஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய இத்யயமர்த²꞉ ப்ரகரணேநைவாஸக்ருது³க்த꞉ ।

“போ⁴க்தா போ⁴க்³யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா” இதி । போ⁴க்³ய

அப்படியே அநுஸந்திக்க வேண்டும்' என்பது தான் ஜ்ஞேய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷஸாதந மாகச் சொல்லும் சுருதியின் தாத்பர்யம் ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லும் சுருதியின் தாத்பர்யமும், 'பரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் பரஹ்மம் வேறு, அந்த பரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் மற்றது, ஸத்ய ஸங்கல்பம் முதலிய கணக்கற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், இப்படி இருப்பதே அந்த வேறுபாட்டுக்குக் காரணம், இதுதான் அநுஸந்திக்க வேண்டிய விஷயம்' என்பதே இந்த வாக்யங்களுக்கு இதுவே அர்த்த மென்று ஏற்கெனவே பல தடவை நாம் சொல்லியிருக்கிறோம்

“போக்தா போக்ய ” — போக்தா இத்யாதியான வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள போக்யமான வஸ்துவுக்கு அறிவின்மை பரார்த்தத்வம் எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டிருப்பது இவை முதலானவைகளே ஸ்வபாவங்கள் போக்தாவான

தடவைகளில் இந்த க்ரந்தத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிற படியால் இவ்விடத்தில் ஸங்க்ரஹமாக ஸூசிக்கப்படுகின்றன

போ⁴க்தா போ⁴க்³யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வேதி — ப்ரக்ருத சுருதி வாக்யங்களுக்கு 'அபேத ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்பதில் தாத்பர்யமில்லை என்பது இது வரை நிரூபிக்கப்பட்டது இப்பொழுது அந்த வாக்யங்களுக்கு 'பேதாபேத ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்பதிலும் தாத்பர்யமில்லை என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது பரஹ்மம் அசேதந பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாகவும், சேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமி யாகவும், கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துடனும் ஆக மூன்று விதங்களான அவஸ்தைகளுடன் நிற்கின்றது' என்பதே இந்த சுருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்று சொல்லப் போகிறவராய் முதலில் அசேதந பதார்த்தங்களின் ஸ்வபாவங்களையும் பிறகு சேதநங்களுடைய ஸ்வபாவங்களையும் சொல்லுகிறார் இந்த அவஸ்தைகளை ஸத்வாரக அவஸ்தைகளென்றும் அத்வாரகாவஸ்தையென்றும் சொல்வது உண்டு சேதநா சேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது ஸத்வாரகம் கேவலம் ஸ்வரூபத்துடன் இருப்பது அத்வாரகம்

ஸ்ய வஸ்துநோ அசேதநத்வம் பாரார்த்யம் ஸததம் விகாராஸ்பதத்வம் இத்யாதய: ஸ்வபாவா:, போக்து: ஜீவாத்மந: அமலாபரிச்சிந்நஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபஸ்யைவ அநாதிகர்மரூபாவித்யாக்ருத நாநாவிதஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸௌ போக்யஸம்பந்தாவித்யாஸம்ஸர்கஸ்ய பரமாத்மோபாஸநாந் மோக்ஷஶ்சேத்யாதய: ஸ்வபாவா:, ஸர்வஸ்யாந்தராத்மதயா போக்த்ருபோக்யயோரந்

ஜீவாத்மாவுக்கு மலமற்றதாயும் அளவுக்கு உட்படாததாயுமுள்ள ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் இவைகளே ஸ்வரூபம், அநாதி கர்மமாகிற அவித்தையினால் ஸம்பவிக்கும் ஜ்ஞாநக் குறைவும் ஜ்ஞாந ஏற்றமும் போக்யங்களாயுள்ள அசேதந வஸ்துவின் சேர்க்கையும், பரமாத்மாவினிடத்தில் செய்யப்படும் பக்தியால் மோக்ஷம் பெறுவதும் இன்னும் இவை போன்ற மற்றும் சில அம்சங்கள் அதன் ஸ்வபாவங்கள் இப்படிப்பட்ட போக்தாவாகிற ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பு போக்யமாகிற அசேதநங்களுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பு அளவற்ற குணங்களுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமாகக் கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துட

அசேதநத்வம், பாரார்த்யம் ஸததம் விகாராஸ்பதத்வம்—இவை போக்ய வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்கள் போக்ய வஸ்துக்களெல்லாம் அசேதநங்கள் [அதாவது அவைகளுக்கு அறிவு என்பது இல்லை], அவை பரார்த்தங்கள் [அதாவது, பிறருடைய ப்ரயோஜநத்திற்காகவே இருப்பவை], அவை எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் [அதாவது, அவைகளின் ஸ்வரூபம் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் ப்ரளய தசையிலும் மாற்றத்தை அடைந்து கொண்டே இருக்கும்] இந்த அர்த்தத்தை

“அசேதநா பரார்த்தா ச நித்யா ஸததவிக்ரியா”

என்னும் ச்லோகம் சொல்லுகின்றது

நாநாவிதஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸௌ அவித்யாஸம்ஸர்கௌ, உபாஸநாந் மோக்ஷ:—இவை போக்தாவாகிற ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லாவிடினும் தர்மபூத ஜ்ஞாநத்தின் மாறுதல் உண்டு என்பது நமது கொள்கை இந்த மாறுதல் ஜந்மாந்தர கர்மத்தின் கார்யம் அந்தக் கர்மத்தின் பலமாகவே ஜீவனுக்கு அசேதநமாகிற தேஹத்தின் சேர்க்கையும் ஏற்படுகின்றது பகவதுபாஸநத்தியால் அந்தக் கர்ம பந்தம் விலகி ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கின்றது இவை ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள் இப்படி அத்யந்தம் பிந்நங்களாயுள்ள போக்ய போக்தாக்களாகிற வஸ்துக்களுக்கு அபேதம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும் என்பது குறிப்பு

போக்த்ருபோக்யயோரந்தர்யாமிதயாவஸ்தாநம்—இதை போக்தாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது போக்யத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது’ என்று

யதாஸ்வரூபேணாவஸ்தாநம் ப்ரகாரேண சாவஸ்திதஸமாநாதிகரண்ய
ச்சைவ நாவஸ்தாநமிதி தஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதாவஸ்தாநம் ஜ்ஞாதவ்யமித்யர்த்த:

“தத்த்வமஸி” இதி வாக்யம். ஸத்வித்யாயாமுபாஸ்யம் ப்ரஹ்ம ஸகுணம், ஸகுணப்ரஹ்மப்ராப்திஸ்ச ஃபலமிதி பூர்வாசார்யைர்வ்யாக்யாதம். யதோக்தம் வாக்யகாரேண “யுக்தம், தத்குண

னேயே இருப்பு, ஆக இம்மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தின் அவஸ்தைகள் இதுதான் அறியப்பட வேண்டிய விஷயம்’ என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்

“தத்த்வமஸி” —தவிரவும் “தத்த்வமஸி”இத்யாதியான ச்ருதி ஸத் வித்யையிலுள்ள உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மமானது குணங்களுடன் கூடினது என்பதை யும், அப்படிச் செய்யப்படும் உபாஸதியின் பலமும் ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே என்பதையும் சொல்லுகின்றது என்றே பெரியோர்களான பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள் வாக்யகாரர் “யுக்தம், தத்குணகோபாஸநாத்”

இரண்டாகப் பகுத்துக் கொள்ள வேண்டும் மேல் ‘த்ரிவிதாவஸ்தாநம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? ‘இப்படி ப்ரஹ்மம் மூன்று வித அவஸ்தைகளை உடையது’ என்னும் ஜ்ஞானமே மோக்ஷ ஸாதனம் என்பது தான் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் ஆசயம் என்று விவரிக்கப்பட்டது

தத்த்வமஸீதி—இந்த ஸத்வித்யா வாக்யம் பூர்வாசார்யர்களால் ஸகுண பரமாகவே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லுகிறார் [ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞானத்தை மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லும் “ஜோஷ்டா ஜோஷ்ட்ரு” இத்யாதியான ச்ருதி, “தத்த்வமஸி” என்னும் ச்ருதிக்கு விருத்தமன்று என்பதும், ஆகையால் அதற்கு அபரமார்த்த விஷயத்வம் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்பதும் குறிப்பு]

“யுக்தம் தத்குணகோபாஸநாத்”—இது வாக்யகாரருடைய வாக்யம் ‘ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்தால் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாகின்றது என்பது யுக்தம்’ என்பது ஆசயம் ஸத் வித்யை சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மத்தை உபாஸதி செய்கிறவன் கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே த்யானிக்கிறான் என்பது எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் ஆகையால், அவனுக்கு அந்தக் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாக வேண்டும் என்பது யுக்தமே

இந்த வாக்யத்திற்கு த்ரமிடாசார்யர் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார் ‘யத்யபி ...வ்யதே’ என்பதால்

கொவாஸநாக ” இதி। வ்யாவ்ருத்தம் ச த்ருதீயாயாமெவ வித்யா விகல்பம் வக்தா “யத்யபி ஸத்வித்யா ந நிர்குணதைவதம் ஸமாநம் ச நஸநாநாயாவெக தயாப்யுகுணானாமேவ தைவதாம் ஸஜதஇதி தத்ராபி ஸகுணமேவ தைவதா வ்யாவ்ருத்த ” இதி। ஸத்வித்த:—ஸத்

என்று சொல்லியிருக்கிறார் இது தஹர வித்யைக்கும் ஸத் வித்யைக்கும் முள்ள விகல்பத்தைச் சொல்லும் அவஸரத்தில் த்ரமிடாசார்யரால் “யத்யபி வ்யாவ்ருத்த இதி” என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது இந்த வ்யாக்யானத்தின் அர்த்தமென்னவென்றால் ஸத்வித்த:—ஸத்வித்யை ப்ரகாரம் பகவதுபாஸ்தி செய

வித்யாவிகல்பம் வக்தா—உபநிஷத்துக்களில் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இந்த வழிகளுக்கு ‘ப்ரஹ்ம வித்யை’ என்று பெயர் ஒவ்வொரு வித்யையிலும் அந்தந்த உபாஸகனுடையச் சக்தி முதலியவைகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஹ்மத்தின் சிற்சில குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அந்த வித்யைக்கு அஸாதாரண குணங்களாகும் இவ்விதம் சிற்சில குணங்களே ஒவ்வொரு உபாஸகனாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும் கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும் அடையப்படும் வஸ்து பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸந காலத்தில் சிற்சில குணங்களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது என்பது உண்மைதான்; ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதாகவே இருக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது என்பதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை ஸத் வித்யை என்னும் வித்யைக்கு நிகில ஜகத் காரணத்வம் முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள் அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத் வித்யா நிஷ்டன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான் அந்த உபாஸநத்தால் அவன் அடையும் ப்ரஹ்மம் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே தஹர வித்யா நிஷ்டன் உபாஸந காலத்தில் வேறு சில குணங்களை ஸமரித்துக் கொண்டு அந்தக் குணங்களுடன் விசிஷ்டமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே இந்த இரண்டு வித்யைகளுள் எதை அவலம்பித்தாலும் ப்ராப்யத்தில் வாசியில்லையாதலால் இவை விகல்பங்கள் இந்த விகல்பத்தன்மையை த்ரமிடாசார்யர் இந்த அவஸரத்தில் நிரூபிக்கிறார்

ஸத்வித்த:—ஸத்தை (அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை) த்யானிப்பவன்; ஸத் வித்யா நிஷ்டன் என்பது தாத்பர்யம் நிர்குணதைவதம்—தைவதத்திலிருந்து விடப்பட்டிருக்கும் (அதாவது, கேவல குணங்களை)

ப்ரகாரிரூபேணாவஸ்தானம் ப்ரகாரரூபேண சாவஸ்திதி தத்குணாஸ்ரய ஸ்வேநாவஸ்தானமிதி வாக்யஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதாவஸ்தானம் ஜ்ஞாதவ்யமித்யர்த்த:

“தஜ்ஜலாந்” இதி வாக்யம், ஸத்வித்யாயாமுபாஸ்யம் ப்ரஹ்ம ஸகுணம், ஸகுணப்ரஹ்மப்ராப்திஸ்ச ஸமுதிதத்ருஷ்யதயைவைக: ஸர்வைரேவாசார்யைர்வ்யாக்யாதம். யதோக்தம் வாக்யகாரேண “யுக்தம், தத்குண

ணேயே இருப்பு, ஆக இம்மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தின் அவஸ்தாநங்கள் இதுதான் அறியப்பட வேண்டிய விஷயம்’ என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்

“தஜ்ஜலாந்” —என்பதும் “தஜ்ஜலாந்” இத்யாதியான ச்ருதி ஸத் வித்யையினால் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மமானது குணங்களுடன் கூடினது என்பதையும், அப்படிச் செய்யப்படும் உபாஸநத்தின் பலமும் ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே என்பதையும் சொல்லுகின்றது என்றே பெரியோர்களான பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள் வாக்யகாரர் “யுக்தம், தத்குணகோபாஸநாத்”

இரண்டாகப் பகுத்துக்கொள்ள வேண்டும் மேல் ‘த்ரிவிதாவஸ்தானம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? ‘இப்படி ப்ரஹ்மம் மூன்று வித அவஸ்தாநங்களை உடையது’ என்னும் ஜ்ஞானமே மோக்ஷ ஸாதநம் என்பது தான் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் ஆசயம் என்று விவரிக்கப்பட்டது

தஜ்ஜலாநிதி—இந்த ஸத்வித்யா வாக்யம் பூர்வாசார்யர்களால் ஸகுண பரமாகவே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லுகிறார் [ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞானத்தை மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லும் “போக்தா போக்யம்” இத்யாதியான ச்ருதி, “தஜ்ஜலாந்” என்னும் ச்ருதிக்கு விருத்தமன்று என்பதும், ஆகையால் அதற்கு அபரமார்த்த விஷயத்வம் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்பதும் குறிப்பு]

“யுக்தம் தத்குணகோபாஸநாத்”—இது வாக்யகாரருடைய வாக்யம் ‘ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்தால் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாகின்றது என்பது யுக்தம்’ என்பது ஆசயம் ஸத் வித்யையை சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மத்தை உபாஸ்தி செய்கிறவன் கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே த்யானிக்கிறான் என்பது எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் ஆகையால், அவனுக்கு அந்தக் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாக வேண்டும் என்பது யுக்தமே

இந்த வாக்யத்திற்கு த்ரமிடாசார்யர் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார் ‘யத்யபி .. .. ப்ராப்யதே’ என்பதால்

கோபாஸநாத்" இதி । வ்யாவ்ருத்தம் ச ச்ருதிவாக்யேந வித்யா விகல்பம் வததா "யத்யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்புக்நதைவதம் குணகணம் மநஸாநுதாவேத் ததாப்யந்தர்குணாமேவ தேவதாம் பஜத இதி ததாபி ஸகுணைவ தேவதா ப்ராப்யத" இதி । ஸச்சித்த:—ஸச்சி

என்று சொல்லியிருக்கிறார். இது தஹர வித்யைக்கும் ஸத் வித்யைக்குமுள்ள விகல்பத்தைச் சொல்லும் அவஸரத்தில் த்ரமிடாசார்யரால் "யத்யபி ப்ராப்யத இதி" என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வ்யாக்யானத்தின் ஆரம்பமென்னவென்றால் ஸச்சித்த:—ஸத்வித்யை ப்ரகாரம் பகவதுபாஸ்தி செய்

வித்யாவிகல்பம் வததா—உபநிஷத்துக்களில், ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வழிகளுக்கு 'ப்ரஹ்ம வித்யை' என்று பெயர். ஒவ்வொரு வித்யையிலும் அந்தந்த உபாஸகனுடையச் சக்தி முதலியவைகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஹ்மத்தின் சிற்சில குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அந்த வித்யைக்கு அஸாதாரண குணங்களாகும். இவ்விதம் சிற்சில குணங்களே ஒவ்வொரு உபாஸகனாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும், கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும் அடையப்படும் வஸ்து பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸந காலத்தில் சிற்சில குணங்களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது என்பது உண்மைதான்; ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதாகவே இருக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது என்பதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை. ஸத் வித்யை என்னும் வித்யைக்கு நிகில ஜகத் காரணத்வம் முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள். அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத் வித்யாநிஷ்டன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான். அந்த உபாஸநத்தால் அவன் அடையும் ப்ரஹ்மம் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. தஹர வித்யாநிஷ்டன் உபாஸந காலத்தில் வேறு சில குணங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டு அந்தக் குணங்களுடன் விசிஷ்டமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. இந்த இரண்டு வித்யைகளுள் எதை அவலம்பித்தாலும் ப்ராப்யத்தில் வாசியில்லையாதலால் இவை விகல்பங்கள். இந்த விகல்பத்தன்மையை த்ரமிடாசார்யர் இந்த அவஸரத்தில் நிரூபிக்கிறார்.

ஸச்சித்த:—ஸத்தை (அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை) த்யானிப்பவன், ஸத் வித்யாநிஷ்டன் என்பது தாத்பர்யம். நிர்புக்நதைவதம்—தைவதத்திலிருந்து விடப்பட்டிருக்கும் (அதாவது, கேவல குணங்களை)

ஜ்ஞாநிஷ்ட:, யத்யபி ந நிர்குணதைவதம் குணகணம் மநஸாऽநுத்யாயேத்—அபஹதபாப்மத்வாதிகல்யாணகுணகணம் தைவதாவிஸக்தம் யத்யபி தஹரவித்யாநிஷ்ட இவ ந ஸ்மரேத், ததாப்யுக்தகுணாமேவ தேவதாம் பஜதே—தேவதாஸ்வரூபாநுபந்தித்வாத் ஸகலகல்யாணகுணகணஸ்ய கேநசித் பரதேவதாஸாதாரணேந நிகிலஜகத்காரணத்வாதிநா குணேநோபாஸ்யமாநாபி தேவதா வஸ்துத: ஸ்வரூபாநுபந்திஸகலகல்யாணகுணவிசிஷ்டைவோபாஸ்யதே, அத: ஸகுணமேவ ப்ரஹ்ம தத்ராபி ப்ராப்யமிதி ஸத்வித்யாதஹரவித்யயோர்விகல்ப உக்த:।

இங்ஙன, யத்யபி ந நி நர்குணதைவதம் குணகணம் மநஸாऽநுத்யாயேத்—தேவதையினிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ள அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய கல்யாண்குண கணங்களைத் தஹர வித்யாநிஷ்டன் போல அநுஸந்தானம் செய்யாவிட்டாலும், ததாப்யுக்தகுணாமேவ தேவதாம் பஜதே—ஸகல கல்யாண குணகணங்களும் தேவதா ஸ்வரூபத்தை அநுபந்தித்தே நிற்கிறபடியால், உபாஸந காலத்தில் ஜகத் காரணத்வம் முதலான குணங்களுள் ஏதாவது ஒரு குணத்துடன் விசிஷ்டமாக மாத்ரம் தேவதை உபாஸிக்கப்பட்ட போதிலும், உண்மையாக அந்த தேவதை தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு இயற்கையாயுள்ள ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடினதாகவே உபாஸிக்கப்பட்டதாகின்றது; இதி தத்ராபி ஸகுணைவ தேவதா ப்ராப்யேதி—ஆகையால் ஸகுணமான பரஹ்மமே இதற்கு ப்ராப்யமான வஸ்து ஆகையால் தான் ஸத்வித்யைக்கும் தஹரவித்யைக்கும் விகல்பம்' என்பது தான்

தேவதாஸ்வரூபாநுபந்தித்வாத் ஸகலகல்யாணகுணகணஸ்ய—உபாஸகனால் த்யாநிக்கப்படுமவை சிற்சில குணங்களேயாயினும், உபாஸிக்கப்படும் தைவம் தம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதே

இதி ஸத்வித்யாதஹரவித்யயோர்விகல்ப:—இப்படி இரண்டு வித்யைகளுக்கும் ப்ராப்யமான வஸ்து ஸகுண ப்ரஹ்மமே யாதலால், அவை இரண்டும் விகல்பங்கள் என்பது ஏற்படுகின்றது. இந்த தரமிட பாஷ்ய வாக்யத்திலிருந்து ஸத்வித்யா நிஷ்டனும் ஸகுண ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் என்பது விளங்கின்றது ஆகையால 'தத்த்வமஸி' என்னும் வாக்யம் ஸகுண ப்ரஹ்ம பரமே ஆகவேண்டும்; ஆகையால இது ஐக்யத்தைச் சொல்லமாட்டாது; ஆகையால "ஸோऽச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஸ்சிதா" என்னும் வாக்யம் இதற்கு விருத்தமன்று, ஆகையால் அதற்கு அபார்த்த விஷயத்வம் கல்பிக்கப்படவேண்டாம், இது தான் குறிப்பு

நநு ச ஸர்வஸ்ய ஜந்தோ: பரமாத்மா அந்தர்யாமீ, தந்நியாம்யம் ச ஸர்வமேவேத்யுக்தம்। ஏவம் ச ஸதி விதிநிஷேதஶாஸ்த்ராணாமதிகாரீ ந த்ருஶ்யதே। ய: ஸ்வபுத்த்யைவ ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஶக்த:, ஸ ஏவ 'ஏவம் குர்யாத் ந குர்யாத்' இதி விதிநிஷேதயோக்ய:। ந சைஷ த்ருஶ்யதே। ஸர்வஸ்மிந் ப்ரவ்ருத்திஜாதே ஸர்வஸ்ய ப்ரேரக: பரமாத்மா காரயிதேதி

நநு ச......" இவ்விடத்தில் மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம் வரக்கூடும். 'ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாக இருக்கிறானென்றும், அவனாலேயே ஸகலமும் நியமிக்கப்பட்டு வருகின்றதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? இது வஸ்து ஸ்திதியாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், 'இதைச் செய் இதைச் செய்யவேண்டாம்' என்று சொல்லும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு அதிகாரியே இராமற்போய்விட ப்ரஸங்கிக்கும் எவன் தன் புத்தியைக் கொண்டே ஒரு கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கவோ ஒன்றிலிருந்து நிவ்ருத்திக்கவோ சக்தனாக இருக்கிறானோ, அவன் ஒருவனே 'இதைச் செய் இதைச் செய்யவேண்டாம்' என்னும் விதி நிஷேதங்களுக்கு யோக்யனான அம்மாதிரி ஸ்வாதந்த்ர்யத்துடன் கூடினவனாக ஒருவன் கூட இல்லையே! தவிரவும், எல்லாருக்கும் ப்ரேரகனாக இருக்கும் பரமாத்மாவே ஸர்வ ப்ரவ்ருத்திகளிலும் கார்யங்களைச் செய்விக்கிறவனாகிறான்

நநு ச—இவ்விதம், 'தாம் சொன்ன அர்த்தம் பூர்வாசார்யர்களால் சொல்லப்பட்டதே' என்பதை நிரூபித்து விட்டு, இப்பொழுது மற்றுமொரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறார் 'பரமாத்மா ஸர்வ நியந்தாவென்பதும், ஜீவ வர்க்கம் முழுவதும் அவனால் நியமிக்கப்பட்டுக் கார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்கின்றதென்பதும் உண்மையானால், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள விதி நிஷேதங்களெல்லாம் அர்த்தமற்றவையாகவன்றோ ப்ரஸங்கிக்கும்?' என்பது சங்கை. இது மாத்ரமன்று 'ஸர்வ நியந்தாவாகிற பரமாத்மா, ஒருவனை ஸத் கார்யத்திலும் மற்றொருவனை அஸத் கார்யத்திலும் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறான் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அத்தப் பரமாத்மாவுக்கு வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம்) நைர்கருண்யம் (தயையற்றிருக்கும் தன்மை) முதலிய கெட்ட குணங்கள் ப்ரஸங்கிக்குமே' என்பதும் இவ்விடத்தில் சங்கிக்கப்படுகின்றது

ஸர்வஸ்மிந் ப்ரவ்ருத்திஜாதே ஸர்வஸ்ய ப்ரேரக: பரமாத்மா காரயிதா ச—'லோகத்தில் அரசன் நியமிக்கிறவனாகவும் ப்ரஜைகள் நியமிக்கப்படுகிறவர்களாகவும் இருக்கையிலும், 'இதைச் செய்' 'இதைச் செய்யாதே' என்று ராஜாஜ்ஞை ஸார்த்தகமாக வில்லையா? அம்மாதிரி ஏன் சாஸ்த்ர விதி நிஷேதங்கள் ஸார்த்தகங்களாகக் கூடாது?' என்று ஸந்தேஹம் ஜநிக்கலாம் அரசனுக்கும் ப்ரஜைகளுக்கு முள்ள நியந்த்ரு

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍। 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 — "𑌏𑌷 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌂, 𑌯𑌮𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌉𑌨𑍍𑌨𑌿𑌨𑍀𑌷𑌤𑌿, 𑌏𑌷 𑌏𑌵𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌂, 𑌯𑌮𑌧𑍋 𑌨𑌿𑌨𑍀𑌷𑌤𑌿" [𑌕𑍌𑌷𑍀. 3-9] 𑌇𑌤𑌿। 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌨𑍈𑌰𑍍𑌘𑍃𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇।

எனறு பரமாதமாவுககுமஎலலாரையும நியமிககும சகதிபரதிபாதிககபபடடிருககினறது **'𑌏𑌷𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵"** இதயாதியான சருதியும அமமாதிரி சொலலுகினறது இபபடிச சிலரை நலல காரயஙகளைச செயவிககிறபடியாலும மறறும சிலரைக கெடட காரயங களைச செயவிககிறபடியாலும, பரமாதமா தனையறறவன பக்ஷபாதி எனறு சொலலும படியும நேரகினறதனறோ?

நியாமய பாவம போனறதனறு பரமாதமாவுககும ஜீவனகளுககு முளள பாவம பரஜை கள் ஸ்வாதீநமாகவே பரவருததியைச செயகிறாகள, அபராததைச செயதால, அதன் பலமாகிற துககததை அநுபவிபபதில மாதரம ராஜ நியாமயதவம அவாகளுககு எறபடு கினறது ஜீவனகள விஷயததிலோ வெனறால் ஸாதநததை அநுஷ்டிககும காலததிலும அவாகள பரமாதமாவுககுப பராதீநாகளாக இருககிறாகள இபபடி அதயநதம அஸ்வா தீநமாக இருபபவாகளுககு விதி நிஷேத யோகயதை எபபடி எறபடும? இது '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌹𑍍𑌯𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌜𑌾𑌤𑍇' இதயாதியால சொலலபபடும கருதது

𑌏𑌷 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 "**𑌯𑌂**—எநத ஜீவனை, **𑌏𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃**— இநத லோகஙகளிலிருநது, **𑌉𑌨𑍍𑌨𑌿𑌨𑍀𑌷𑌤𑌿**—உயரத தூககுவதறகு இசசிககிறானோ, **𑌤𑌂**— அவனை, **𑌏𑌷 𑌏𑌵**—இததப பரமாதமாவே, **𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮**—நலல காமஙகளை, **𑌕𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿**—செயவிககிறான **𑌯𑌮𑌧𑍋 𑌨𑌿𑌨𑍀𑌷𑌤𑌿**—எவனைக கீழே தள்ளுவதறகு இசசிககிறானோ, **𑌤𑌂**—அவனை, **𑌏𑌷 𑌏𑌵**—இநதப பரமாதமாவே, **𑌅𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮**— **𑌕𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿**—கெடட காரயஙகளைச செயவிககிறான இநத சருதி வாகயஙகள பரமாத மாவுககு வைஷம்ய நைாக்ருணயஙகளைச சொல்வனபோலவே காணபபடுகினறன

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃—இநதச சஙகைககு ஸமாதாநம சொலலுகிறா ஜீவனகளதமது சைதநய சகதியையும பரவருததி நிவருததிகளுககு அபேக்ஷிதமாயுளள சகதியையும கரணகளேபரம முதலியவறறையும பரமாதமாவினிட மிருநதே பெறுகிறபடியால, அவாகள எபபொழுதும பரமாதமாதீநமான பரவருததியை உடைததாயிருககிறாகள என்பது உணமையே ஆனல், அநதச சைதநயம முதலியவறறைககொணடு அநத ஜீவனகள ஒரு பரவருததியை ஆரமபிககும பொழுது அவாகள ஸவதநதராகளாகவே

சோத்யதே । ஸர்வேஷாமேவ சேதநாநாம் சித்ஶக்தியோக: ப்ரவ்ருத்திஶக்தியோக இத்யாதி ஸர்வம் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபரிகரம் ஸாமாந்யேந

சோத்யதே ... .இநதச சஙகைககு ஸமாதாாகம சொலலபபடுகிறது பரமாதமாவாகிற பகவாந, ஸகல ஜீவனகளுககும, சைதநயம எனனும சகதியையும காாயஙகளில பரவருததிககும சகதியையும அமமாதிரி பரவருதது நிவருததிகளுககு

ஆரமபிககிறுாகள அநத பரவருததியின ஆரமபததிறகுப பரமா ாவின அபேகைஷயே இலலை, அபபொழுது அவன கேவலம உபேகைஷகனாகவே இருககிறுன அபபடிப பரமாத மாவின அபேகைஷ இராமல ஜீவனகள பரவருததிககச சகதாாகளாக இருககையிலும, அவாகள எபபொழுதும நியமிககபபடும ஆஹறதை உளளவரானபடியாலும, பரமாதமா எபபொழுதும நியமிகக ஆஹறு யிருககிறபடியாலும, 'பரமாதமா எபபொழுதும நிய மிததுககொணடிருககிறுன' எனறு நாம வயவஹரிககிறேும தவிரவும, ஒவவொரு பர வருததியிலும ஸாதக தாகக ரூபஙகளான பலஙகளைக கொடுபபவன பரமாதமாவே, எநதத தேஹாதிகளைககொணடு நாம பரவருததிககிறேுமோ அவைகளும அபபடி ஸவதநதர மாக பரவாததிககும சகதியும அவனுல கொடுககபபடடவைகளே, அவனுலேயே அவை தரிககபபடடும வருகினறன, அவன சேஷி, நாம சேஷ பூதாகள ஆகையால பகவானுடைய நியநதருதவததிறகு ஒரு விதமான குறைவுமிலலை பரதம பரவருததியில இமமாதிரி உபேகைஷகனாக இருநது விடடுப பிறகு பரமாதமா, 'அநத பரவருததிககு அநுமதி கொடுககிறுன எனறும நாம சொல்லுகிறேும ஆனுல், 'அநுமதி கொடுககிறுன்' எனபதறகு 'பரவருததிககாமல் இருககும ஒருவனை பரவருததிககுமபடி செயகிறுன்' எனபது அாததமனறு, ஆரமபிககபபடட பரவருததி பலவததாகப பரிணமிகக மாதரம அநத அநுமதி ஹேதுவாகினறது இபபடி ஜீவனகள, தமது ஜஞாநம, ஒரு காாயததைச செயய வேணடும என்னும இசசை, அதறகாகச செயயபபடும பரயதநம இநத அமசஙகளெலலா வறறிலும ஸ்வதநதராாகளாகவே இருககிறபடியால, அவாகள, 'இதைச செய, இதைச செயயககூடாது' எனபவை முதலிய விதி நிஷேதஙகளுககு யோகயாகளாகிறுாகள எனபதில ஆகேஷபமிலலை

'அகாாயததைச செயயபபோகும ஒரு ஜீவனைப பரமாதமா உபேகைஷகனாகப் பாாததுககொணடு அதறகு அவன அநுமதியையும கொடுககிறுன எனருல அது பரமாதமாவுககுத தோஷமாகமாடடாதோ? எனறு ஒரு சஙகை உதிககலாம இநதச சஙகைககும அவகாசமிலலை. பரமாதமா அபபடி அதயநதம உபேகைஷிதது நிறகவிலலை; சாஸ்தர பரவாததநம முதலியவைகளால, அவன, முதலிலேயே நமமை அஹிதஙகளான காாயஙகளிலிருநது தடுததிருககிறுனனறேு? அநதத தடையைக கடநது அஹிதங களில நாம பரவாததிகக ஆரமபிததால, அபபொழுது அவன உபேகைஷிததிருககிறுன் என்பது எபபடி தோஷமாகும ?

𑌚 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯, 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌧𑌾𑌰𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑍃𑌤𑌯𑌾 𑌚 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 । 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌦𑌾𑌹𑌿𑌤𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍋𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨 𑌆𑌸𑍍𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 । 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂, 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌾

வேண்டுமவையான கரண களேபரங்களையும், அந்தந்த ஜீவன்களுக்கு ஸ்வதந்த்ரங்களாக இருக்கும்படி பொதுவாக முதலில் கொடுக்கிறான் அப்படிக் கொடுக்கப்பட்டவைகளின் நிர்வஹணத்திற்காக, அவைகளுக்குத் தானே ஆதாரமாகவும் இருக்கிறான் அந்தக் கரண களேபரங்களைக் கொண்டு அந்த ஜீவன்களால் செய்யப்படும் வ்யாபாரங்கள் சிதிலமாகாமல் பலத்துடன் கூடினவைகளாக ஆகும்பொருட்டு, அந்தந்த ஜீவன்களுக்குள் தானே அநுப்ரவேசித்து, அந்த வ்யாபாரங்களுக்குத் தனது அநுமதியைக் கொடுத்து அவர்களை நியமித்தும் வருகிறான் இப்படியெல்லாம் இருக்கையில், அவனுக்கும் ஜீவன்களுக்குமுள்ள ஆத்ம சரீரபாவமும் தொடர்ந்தே வருகிறபடியால், அவனுடைய சேஷித்வமும் குறையாமலே நிற்கின்றது ஜீவன், இவ்விதம் பகவானால் கொடுக்கப்பட்ட சக்தியை உடையவனாய், ஒரு காரியத்தைச் செய்வது மற்றொன்றை விடுவது முதலான வ்யாபாரங்களை ஸ்வயமே ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்கிறான் அப்பொழுது பரமாத்மா கேவலம் உபேக்ஷகனாகவே இருக்கிறபடியால், ஜீவன்களுக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ள விதி நிஷேத யோக்யத்வமெல்லாம் உபபந்நமே நல்ல காமங்களையும் கெட்ட கா

𑌤𑌦𑌾𑌹𑌿𑌤𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃—'சைதந்யம்' என்னும் சக்தியைப் பகவானே நமக்குக் கொடுக்கிறான் ஆனால் அது அவனுடைய நித்யேச்சையால் கொடுபட்டிருக்கிறபடியால் அது நமக்கு நித்யமாக இருக்கின்றது ஆகையால்தான் ஜீவன்களை நித்யர்களென்றும் ஸ்வதந்த்ரர்களென்றும் நாம் சொல்லுகிறோம்

𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍—பரமாத்மா, சிலரை நல்ல காரியங்களைச் செய்விக்கிறானென்றும், மற்றும் சிலரைக் கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக்கிறானென்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்வது உண்மையே ஸகல ஜீவன்களையும் அவன் அம்மாதிரி ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கும் பக்ஷத்தில், அவனுக்குப் பக்ஷபாதம் நிர்தயத்வம் முதலிய தோஷங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும் அப்படி எல்லாருடைய விஷயத்திலும் அவன் ப்ரவ்ருத்திக்கவில்லை எவன் அதிமாத்ரம் பரம புருஷாநுகூல்யத்தில் உறுதியுடன் ஏற்கெனவே ஸ்வயமாக ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறானோ, அவனை ப்ரீதியுடன் ப்ரமாத்மா அநுக்ரஹித்து, தன்னை அடையும் உபாயங்களில் அவனை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறான்; ப்ராதிகூல்யத்தில் அதிமாத்ரம் ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பவனை நிக்ரஹித்து மேன்மேல் துஷ்காமங்களிலேயே அவனை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறான் இந்தச் சிஷ்டாநுக்ரஹ துஷ்டநிக்ரஹ ரூபமான பரிபாலநம் எப்படி தோஷமாகும்?

ரணம் । யஸ்து ஸர்வம் ஸ்வயமேவாதிஶயாநந்தகரத்வேந ப்ரியதம:, தம் ப்ரதி ப்ரீத: ஸ்வயமேவ பகவாந் கல்யாணபுத்தியோகம் ததாதி ... கல்யாணே ப்ரவர்த்தயதி । ய: ப்ரதிகூலதரம் ப்ராதிகூல்யேந ப்ரவர்த்த ஸ்ஸ்த்ரீக்ருதோ பாபம் ததாதி ஸ்வயமேவ க்ரூரகர்மஸ்வேவ கர்மஸு ப்ரேரயதி பகவாந்: யதோக்தம் பகவதா—

“ தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் ।
ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ॥

மஙகளேயும பரமாதமாவே செயவிககிருன் எனபது சில வ்யவஸ்தித இடஙகளில் மாதரமே ஒழிய, ஸகல ஜநதுககள விஷயததிலும எனபது இலலே. எவன ஏறகெனவே ஸ்வயமாக அதிமாதரம பகவத பரியஙகளான காரயஙகளில பரவருததியைச செயது வருகிருனே, அவனுககு இனனும அதிகமான நல்ல புததியைக கொடுதது, அமமாதிரி ஸத காமஙகளிலேயே மேனமேல பரவருததியைப பகவான் மிகுநத பரீதியுடன செய

“தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்”—கீழச சொலலபபடடுள்ள விஷயம் ஸ்ரீ பகவத கீதையில தெளிவாக விவரிககபபடடிருககிறபடியால, அநதக் கீதா வாகயஙகளை இவவிடததில உதாஹரிககிருர் பததாவது அத்யாயததில, பகவானுடைய குணங களுடையவும அவனுடைய விபூதிகளுடையவுமான ஜஞாநம பகதியின உதபததிககும வ்ருததிககும காரணஙகளாகினற தெனபதைச சொலலிவிடடு, பகவான, அபபடித தோநத பகதியை உடையவனுககு, தான் செயயும அநுகரஹ விசேஷததை இநத சலோகததால சொலலுகிருன தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம்—கீழச சொலலியபடி பகதி விவ்ருததமாகி அதனுல எபபொழுதும எனனுடன சேரககையைக கோருகிறவாகளுககு, ததாமி புத்தியோகம் ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி—எனனு டைய பராபதிககு அவசயம அபேக்ஷிதமாயும அதறகுப பூரவ பாவியுமான ஸாக்ஷாதகார ரூப புததி யோகததை நானே பரீதி பூரவகமாகக கொடுககிறேன் யேந தே மாமுப யாந்தி—அநத விசத தமமான ஸாக்ஷாதகார ரூப புததி யோகததாலேயே அவாகள எனனே அடைகிருாகள. இதனுல, முதலில பகவத குண ஜஞாநததால பகதி உணடாகிற தெனறும, அவனுடைய விபூதி ஜஞாநததால அது வருததி அடைகி னறதெனறும, அதறகுப பிறகு பகவத பராபதிககு அபேக்ஷிதமான விசத தம ஸாக்ஷாதகார ரூப அவஸதா விசேஷமானது நமமால ஸாதிததுக கொளளக கூடியதன ருதலால் அதை அநதப பகவானே நமது பரயதநததால பரீதனுகி நமககுக கொடுககிருனெனறும சொல்லப்படடதாகிறது. இநதக கொடையைததான, சருதி, ‘நலல காமா வைச ‘செயவிககிருன்’ எனறு சொல்லுகிறது.

தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தம் அஹமஜ்ஞாநஜம் தம: ।
நாசயாம்யாத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா ॥ ”
[ஸ. கீ. 10—10, 11.]

விக்கிறான், எவன் அதிமாத்ரம் துஷ்கர்மங்களில் ஏற்கெனவே ப்ரவருத்தித்திருக்கிறானோ, அவனுக்கு இன்னும் அதிகமான பாப புத்தியைக் கொடுத்து, அம்மாதிரி துஷ்கர்மங்களிலேயே மேன்மேல் ப்ரவருத்தியைச் செய்விக்கிறான் இந்த அர்த்தத்தை, ஸ்ரீ பகவானே, “தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்”, ‘தாநஹம் த்விஷத:” இத்யாதியான தனது வாக்யங்களாலேயே தெளிவித்திருக்கிறான்

“தேஷாமேவ ... .”—நம்முடைய ஜன்மாந்தர பாபங்கள் ஏராளமாக இருக்கிறபடியால், அவை, பகவத் ப்ராப்திக்குப் பூர்வ பாவியான அந்தப் புத்தி யோகத்தை ஜநிக்கவொட்டாமல் தடுக்கின்றன. அந்தப் பாபங்களெல்லாம் பகவானுடைய ப்ரஸாதத்தாலேயே நாசமடையக் கூடியவையாதலால் இந்த அம்சத்தில் அவனுடைய அநுக்ரஹம் அவச்யம் அபேக்ஷிதமாகின்றது இந்த ச்லோகம், ‘பகவானே அத்த ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாவற்றையும் நசிப்பிக்கிறான்’ என்பதைச் சொல்லுகிறது தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தம்—அப்படிப்பட்ட பக்தர்களுடைய அநுக்ரஹத்திற்காகவே, அஹமாத்ம பாவஸ்த: ஸந்—நான் அவர்களுடைய மநோவ்ருத்தியில் என்னுடைய குண கணங்களை ஆவிஷ்கரித்து நின்று கொண்டு, பாஸ்வதா ஜ்ஞாநதீபேந—என் விஷய ஜ்ஞாநமாகிற ஜ்வலிக்கும் தீபத்தினுலே, அஜ்ஞாநஜம் தமோ நாசயாமி—அந்தப் புத்தி யோகத்திற்கு விரோதிகளான கர்மங்களெல்லாவற்றையும் நசிப்பிக்கிறேன்

தாநஹம் த்விஷத: . . . ’—எவர்களைப் பகவான் ஸத்கர்ம ப்ரவருத்தியால் அநுக்ரஹிக்கிறான் என்பது கீழ் நிரூபிக்கப்பட்டது, இந்த ச்லோகத்தால், துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியால் எவர்களை அவன் நிக்ரஹிக்கிறான் என்பது சொல்லப்படுகிறது. பதினாறுவது அத்யாயத்தில், சாஸ்த்ரத்தை அதிலங்கநம் செய்யும் ஆஸுர ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லி வரு மிடத்தில், தன்னை த்வேஷிக்கும் துஷ்க்ருதிகளைத் தானே நிக்ரஹிப்பதாகப் பகவானுல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது த்விஷத: க்ரூராந் நராதமாந் ஸம்ஸாரேஷு—சாஸ்த்ரத்தை அதிலங்கநம் செய்து துஷ்கர்மங்களிலேயே ப்ரவருத்திக்கும் பாபிகளை, அஜஸ்ரம் ஸம்ஸாரேஷு, (தத்ராபி) ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு க்ஷிபாமி—இறப்புப் பிறப்பு ரூபமாகச் சுழன்று வரும் ஸம்ஸாரங்களிலும், அதிலும் என்னுடைய ஆநுகூல்யத்திற்கு விரோதிகளாக இருக்கும் ஜந்மங்களிலேயே போடுகிறேன் இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பாப புத்தியைக்கொடுப்பது பகவத் க்ருபா கார்யமே தவிர நைர்க்ருண்யமாக மாட்டாது இம்மாதிரி பாப கர்மங்களால் அவர்கள் சீக்ரத்திலேயே சாஸ்த்ர விதி நிஷேதங்களுக்கு அநர்ஹமான ஜந்மங்களைப் பெற்று

'தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் ।
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ॥" இதி [ப.கீ.]

ஸோऽயம் பரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தமோ நிரதிஶய புண்ய ஸஞ்சய க்ஷீணாஶேஷஜந்மோபசித பாபராஶே: பரமபுருஷசரணாரவிந்த ஶரணாகதிஜநித ததாபிமுக்யஸ்ய ஸதாசார்யோபதேஶோபப்ரும்ஹித ஶாஸ்த்ராதிகத தத்த்வயாதாத்ம்யாவபோதபூர்வக அஹரஹருபசீயமாந

ஸோऽயம் பரப்ரஹ்மபூத: . . —எவன அளவறற ப்ரீதிய விசேஷததால நாசததை அடைநதிருககிற ஸகல ஜநமாநதர பாபஙகளை உடைததாயும, பரம புருஷனுடைய பாதாரவிநதஙகளையே தஞ்சமாகக கைபபறறி அதனல அநதப பகவானுடைய ஆபிமுக்யததை ஸமபாதிததுககொணடும, சாஸ்தரஙகளிற சொல் லபபடடுள்ள ததவஙகளின உணமையை ஸதாசாரயாகளுடைய உபதேசததினல் தெளியபபெறறு அநதத தெளிவினல பரதி தினமும மேனமேல வளாநதுவரும

பிறகு உஜஜீவநத்தைத தேடககூடிய தசையை அதிக விளம்பமிலலாமல் அடைவதறகு அாஹாராகிறாாகள, பாப புததியைககொடடா விடடால், அவாகள, சாஸ்தர விதி நிஷேதஙகளுககு அாஹமான ஜநமஙகளையே பஹு காலம அடைநதவாகளாய, அநத ஜநமஙகளிலும அதிகமான பாபததை ஸமபாதிததுககொணடே உஜஜீவநோபாயததிறகு அதிமாதரம விபரகருஷடராவாாகளன்றோ ?

ஸோऽயம் பரப்ரஹ்மபூத: . . . . —ஜீவாதமாககளெல்லாம பரமாதமாவின் நியமநததிறகு உட்பட்டவைகள் என்று சொல்வதால பரஸஙகிக்கும சஙகைகள இதுவரை பரிஹரிககபபட்டன இநதப பரிஹாரததில் பரமாதம பராபதிககு உபாயமான பகதி பரஸகதமானதால், இபபொழுது அநத உபாயததைத தெளிய விசாரிகக பரவருததிககிறாா ஏறகெனவே "**இதம் ஸர்வஶாஸ்த்ர ஹ்ருதயம்**" [213-வது பககததைப பாாகக] என்று ஆரமபிதது இநத உபாயம ஸஙகரஹமாக விசாரிககபபட்டிருககிறது இவவிடததில அதை ஸ்புடமாகச சொல்லுகிறாா

பரமபுருஷசரணாரவிந்தஶரணாகதி—இது, "**மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே**" என்று சொல்லபபடும அஙக பரபததியைச சொல்லுகிறது

உபப்ரும்ஹித—புஷ்கலமாகச செயயபபடட ஸதாசாாயாகளின உபதேச முகமாக அடையபபடட ஜஞாநமே தெளிநத ஜஞாநமாகு மென்பது குறிபபு.

ஶியசாநபஸஉ௨தவஸ்ஷள அக்ஷசாஜ ௨வஹயாஹயஸ்ூாநவிவெகஉயாசஹிம்ஸா ௨ஶ்ராத்ூமகுணொாவெதஸ்ய வண-ாஶ்ரமொாசிதவரமவுருஷாரா௱யநவெஷ நிதயநைமித்திககமொஸம்ஹ்ருதிநிஷித்தவரிஹார நிஷ்டஸ்ய வரமவுருஷசரணாரவிந்தயுமைநயஸ்ூாத்ூாத்மீயஸ்ய தத்ஹக்திகாரிதாநவரதஸ்துதி

சமம தமம தபஸ சௌசம க்ஷமை ஆரஜவம பகவதபசாராதிகளிலிருநது பயம பகவான் ரக்ஷிபபன் எனனும விசவாஸததால ஜநிககும தைாயம தயை அஹிமஸை இவை முதலிய ஆதம குணஙகளை உடையவனும், தனது வாணததிறகும ஆச ரமததிறகும உசிதமான நிதய நைமிததிக காமஙகளைப பரம புருஷாராதந ரூபமாக விடாமற செயவதிலும நிஷிதத காமஙகளைப பரிஹரிபபதிலும நிஷடையை உடையவ னும், தான தனனைச சோநதவை இவை யெலலாவறறையும பரம புருஷனுடைய பாதாரவிநதஙகளில ஸமாபபிததுவிடடு அவனிடததிலுளள பகதியை உளளடககக கூடாமல எபபொழுதும அவனுடைய ஸ்தோதரம ஸ்மரணம நமஸகாரம வநதநம கைஙகாயஙகளில பரயதநம நாம ஸஙகீாததநம குண சரவணம குணவசநம த்யாநம அாசசநம பரணமம இவை முதலானவைகளைச செயதுகொணடு அவைகளால பரீ

தவயாமோத்ூ—'தவம்' எனபது தூமியையும **'யாமொத்ூம்'** எனபது அதன பரகாரததையும குறிககினறன

ஶமஃ—அநத: கரணததின் ஜயம, **உ௨ஃ**—பாஹ்யேநதரியஙகளின ஜயம ; **தவஃ**—கருசசராதிகளால ஏறபடும பரிசுததி; **க்ஷசா**—துககதனதப பொறுககும தனமை ; **ஹயஸ்ூாநவிவெகஃ**—பகவத பாகவதாபசாராதி களிலிருநது பயபபடும தனமை , **அஹயஸ்ூாநவிவெகஃ**—பகவானே ரக்ஷகன எனனும தருட நிசசயததால ஏறபடும தைாயம; **௨யா**—பிறாகளின துககததை ஸஹியாமலிருககும தனமை, **அஹிம்ஸா**—பிறாகளுடைய துககததிறகுக காரணமாகாமல இருபபது

வரமவுருஷாராயநாவெ—நாம நிதய நைமிததிக ரூபஙகளான காமஙகளைச செய்யும்பொழுதெலலாம அவைகளைப பகவதாராதந ரூபமாகவே செயய வேணடும **உவஸம்ஹ்ருதி**—அநுஷ்டாநம ; **நிஷித்தவரிஹார**—சாஸ்தரஙகளில் விஹிதஙகளான காமஙகளைச செய்வது.போல சாஸ்தரஙகளில நிஷிததஙகளாக இருககு மெல்லாவறறையும ஸாவதாநமாகப பரிஹரிகக வேணடுவதும அவசயம.

தத்ஸ்ூாத்ூீயஸ்ய—இது பர ஸமாபபணததைக குறிககிறது **ஹக்திகாரித**—பகவானை ஸ்தோதரம செயவது முதலியவை யெல்லாம, உளளிருககும பகதியின பரீவாஹமாக இருததலவேணடும **ஸ்துதிஃ**—குணஙகளைச சொலவது, **யதநம்**—பகவத தயாநம முதலியவைகளைச செயவது ; **கீததநம்**—நாமஸ ஙகீாததநம ; **வநநம்**—மறறவாகளுககுப பகவத குணஙகளைச சொலவது, **யஜநம்**

ஸ்ம்ருதிஸந்ததிரூபம் அநந்ய ப்ரயோஜநம் ... அநவரத அதிஶய ப்ரிய விஶத தம ப்ரத்யக்ஷதாபந்ந அநுத்யாந
வர்ணாஶ்ரம தர்மேதிகர்தவ்யதாகம் ... ஸாங்க்யஜ்ஞாந ...

தனை பரம காருணிகனயிருக்கும் பரம புருஷனுடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெற்று அதனால் த்வமஸம அடைந்திருக்கும் அந்த கரண அந்தகாரங்களையும் உடைத்தாயுமிருக்கிறனே, அவனுடைய அநந்ய ப்ரயோஜநமும் எப்பொழுதும்

இது அங்கியாகிற அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்ததி ரூபமான அநுத்யாநத்தைக் குறிக்க வில்லை, கேவலம் ஆரம்பண ஸம்சீலநத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றது. வர்ணாச்ரமாதி—சில இடங்களில் ஆச்சந பாணமாதிகள் அங்கியாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், அவைகள் அங்கங்களாகவும் சொல்லப்படக்கூடும். தாரணை ஸித்திக்கும் வரையில் செய்யப்படும் ஆச்சநாதிகள் அங்கம், பிறகு அநுஷ்டிக்கப்படுமவை அங்கி என்பது விபாகம். ஸாங்க்யாஞ்ஞ—பாபங்களை மூலமாக உடைய ரஜஸ் தமோ குணங்கள், இவைகள் பரம புருஷனுடைய அநுக்ரஹத்தாலேயே விலகவேண்டும். அநந்யப்ரயோஜந ... அநந்ய ப்ரயோஜநமாயும் நிரதிசய ப்ரியமாயும் மிகத் தெளிவான ப்ரத்யக்ஷத் தன்மையை அடைந்துமிருக்கும் அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்ததி ரூபமான அநுத்யாநமே பக்தி என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது தான் பகவதநுபவ அபிநிவேசமாகிற பரம பக்தி. இதற்குப் பூர்வ பாவியானது பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தால் ஏற்படும் பர ஜ்ஞாநம். அதற்குப் பூர்வ பாவியான ஸாக்ஷாத்கார அபிநிவேசத்தைப் பர பக்தி யென்று சொல்லுவார்கள். "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்" என்கிறபடி இவை யெல்லாம் பகவானாலேயே ப்ரீதி பூர்வகமாகக் கொடுக்கப்படுமவை. அதற்குப் பாத்ரமாக நாம் நம்மைச் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

இந்த ப்ரகரணத்திலுள்ள வாக்யங்களை நன்றாக அறிவதற்கு, இது விஷயமான நமது ஸித்தாந்தம் யாது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், உபேயமாகிற ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விவரித்த பிறகு, அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை "ஸாத்யம் ...ஹேது:......" இத்யாதியான வாக்யங்களால் விஸ்தாரமாக விசாரிக்க ஆரம்பிக்கிறார். லோகத்தில் நாம் ஒரு பலத்தைப் பெறுவதற்காகச் சில ஸாதநங்களைச் செய்கிறோம். அந்தப் பலம் உபேயமென்றும் அதை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் ஸாதநங்கள் உபாயமென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும். அவை இரண்டும் வெவ்வேறே. அம்மாதிரியே பகவத் ப்ராப்தியை உத்தேசித்து ஒருவன் பக்தி முதலிய சில ஸாதநங்களைச் செய்யும் பொழுது பகவானை உபேயமென்றும் அந்த ஸாதநங்களை உபாயமென்றும் சொல்லக் கூடும். ஆனால் பகவானை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் வ்யாபாரங்களெல்லாம் அந்தப்

[illegible] ।

தொடர்ந்து நிற்பதும் அளவற்ற ப்ரீதியுடன் கூடியதும் மிகத் தெளிந்ததும் ஆகையால் ஸாக்ஷாத்காரத் தன்மையை அடைந்ததுமான அநுத்யாநம் என்று சொல்லப்படும் பக்தி ஒன்றுக்கே அந்தப் பரமாத்மா வசப்படுகிறான்.

பகவததீனங்களாகவே இருக்கிறபடியால், பகவானை அடைய ப்ரயத்னப்படுபவர்கள் விஷயத்தில் அந்தப் பகவானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ஆகிறான் என்று பெரியோர்கள் நிர்வஹிக்கிறார்கள். நம்மால் செய்யப்படும் பக்தி முதலியவையெல்லாம், பகவானை அடையவொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டு நிற்கும் பகவந் நிக்ரஹ ரூபமான காலுஷ்யத்தை நிவ்ருத்திப்பதில் மாத்ரம் உபாயங்களாகின்றனவே தவிர, பகவத் ப்ராப்திக்கு பகவானே அவ்யவஹித உபாயம் ஆகிறான். வ்யவஹித உபாயங்களாக இருக்கும் பக்தி முதலியவைகளே இவ்விடத்தில் 'உபாயம்' என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட உபாயங்கள் பக்தி ப்ரபத்தி என்று இருவகைப்பட்டவை என்பது நமது ஸித்தாந்தம். இவ்விடத்தில் பக்தி என்னும் உபாயமே ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது.

இந்தப் பக்தியின் வரலாறு பின்வருமாறு ஸ்ரீ பகவத் கீதை முதலிய க்ரந்தங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முமுக்ஷுவானவன், முதலில், சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு, ஜீவன் பரமாத்மா இவை முதலியவைகளின் உண்மையான ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்து, பிறகு அந்த ஜ்ஞானத்துடன், பலம் முதலியவைகளில் பற்றில்லாமலும் சிற்சில நியமங்களுடனும் சில, கர்ம விசேஷங்களை இடைவிடாமல் செய்து வரவேண்டும். அப்படிச் செய்து வந்தால், அவனுக்கு அந்தக்கரண ஜயம் பிறக்கின்றது, சாஸ்த்ரத்தால் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானமும் த்ருடப்படுகின்றது. இந்தக் கர்ம விசேஷங்களின் அநுஷ்டானத்தைக் கர்மயோகம் என்று சொல்வார்கள். பிறகு, அந்த அந்தஃகரண ஜயத்துடன் தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, ப்ரக்ருதி முதலியவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் ஈச்வரனைப் பற்ற சரீரத்தன்மையினால் பரகாரமாவும் நிரந்தரம் சிந்தனம் செய்துகொண்டு வந்தால், அந்தச் சிந்தனம் அஷ்டாங்க யோகத்தின் வழியாக ஆத்மாவலோகனத்தைப் பிறப்பிக்கும். இப்படி ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நிரந்தரம் சிந்திப்பதை ஜ்ஞாநயோகம் என்று சொல்வார்கள் இந்த ஜ்ஞான யோகமின்றிக்கே கர்ம யோகமே ஸாக்ஷாத்தாக ஆத்மாவலோகனத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இந்த வ்யாபாரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பகவானிடத்தில் ஒரு ப்ரீதி விசேஷம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம். அவனுடைய கடாக்ஷமின்றிக்குச் சாஸ்த்ரங்களால் ஏற்படும் ஜ்ஞானம் கூட சரியானபடி ஏற்படமாட்டாது. இந்த ப்ரீதி விசேஷத்தை ஸாமாந்யமாகப் பக்தி என்று சொல்வார்கள். இது ஸாத்விக ஸம்ஸர்க்கத்தாலும் ஸாத்விக பரிசீலனம் முதலியவைகளாலும் ஏற்படவேண்டும். இப்படி ஆத்மாவலோகனம் கிடைத்த பிறகு அந்த

𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 — "𑌉𑌭𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌐𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃" 𑌇𑌤𑌿 ।

பகவத் யாமுநாசார்யர், "உபய பரிகர்மித" இத்யாதி வாக்யத்தால் இந்த அர்த்தத்தை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். இந்த வாக்யத்திலுள்ள "உபய பரி

ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் முதலியவைகளை அளவற்ற ப்ரீதியை முன்னிட்டு த்யாநம் செய்து வந்தால், அது பகவானை ஸாக்ஷாத் கரிப்பதற்குத் துல்யமான ஒரு தெளிவை உண்டாக்கும். இப்படிப் பகவானை த்யாநம் செய்து வருவதைப் பக்தி யோகம் என்று சொல்வார்கள். இந்த த்யாநத்தை அநுஷ்டிக்க அநுஷ்டிக்க, அதனால் ஏற்படும் தெளிவும் அதிகமாகி வரும். இந்த ஜ்ஞாந விகாஸத்திற்கு ஸத்வ குணத்தின் வ்ருத்தி முக்ய ஹேது வாதலால், அந்த ஸத்வ வ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாக இருக்கும் பாபங்களை நசிப்பிக்கக் கூடியவையான வர்ணாச்ரம தர்மங்களை நாம் தவறாது அநுஷ்டித்து வருவது அவசயமாகின்றது. இவ்விதம் ஸத்வம் வ்ருத்தியாகி ஜ்ஞாநம் விகாஸத்தை அடைந்து, ஸாக்ஷாத்காரத்துக்குத் துல்யமான வைசத்யம் ஏற்பட்டால், அப்பொழுது, பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதில் ஒரு தீவ்ரமான அபிநிவேசம் உண்டாகும். அந்த அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஜ்ஞாந விகாஸத்திற்குப் பர பக்தி என்று பெயர் இந்த அபிநிவேசம் உத்கடமாகி, அது கேவலம் ப்ரீதி காரணமாய அந்தப் பகவானுடைய ஸ்துதி நமஸ்கார கீர்த்தநம் முதலியவைகளில் ப்ரவஹித்ததால், அப்பொழுது பகவான் அந்தப் பக்தனை அநுக்ரஹித்து, அந்தக் காலத்தில் மாத்ரம் இருக்கக்கூடிய ஒரு பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பிறப்பிக்கிறான். அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குப் பர ஜ்ஞாநம் என்று பெயர். இப்படிப் பகவத் ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவாறே, பகவானிடத்தில் இருக்கும் ப்ரீதி வளர்ந்து, அது பரம பக்தி என்னும் தசையை அடைகின்றது. அப்பொழுது, எவ்வித குறைவுமின்றி இருக்கும் பகவானை அநுபவித்தாலல்லது ஆத்ம தாரணம் ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கும். அந்தத் தசையில் ஸர்வேச்வரனுக்கு த்வரை உண்டாகி சாச்வதமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் என்னும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான். இந்தப் பரம பக்தியானது சாஸ்த்ர ஜந்ய தத்வஜ்ஞாநம் முதலான பரம்பரையாலேயே ஜநிக்கக்கூடியது. இது தான் இவ்விடத்தில் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்படுகிறது; இதைத் தவிர்த்து பகவானை அடைவதற்கு வேறு உபாயமில்லை.

"உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய........" இது ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திவ்ய ஸூக்தி. 'கர்ம யோகம் ஜ்ஞாநயோகம் ஆகிய இவைகளால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டுள்ள அந்த:கரணத்தை உடையவனே, தனது ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பக்தியால் பகவானை அடைகிறான்' என்பது அதன் பொருள். இதனால், உபாயமாகிற பக்திக்கு கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்கள் அங்கங்கள் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. 'கர்மயோகம்

உஹயவிஷயகஜ்ஞதநாணவஸ்ய—ஜ்ஞாநயோககர்மயோகஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணஸ்ய ஆத்யந்திகஃ। ததாஹ ச்ருதிஃ—

" வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச யஸ்தத்வேதோபயம் ஸஹ।
அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமச்நுதே॥ "

இதி। அத்ராவித்யாசப்தேந வித்யேதரவர்ணாச்ரமாசாரவிஹிதம் கர்மோச்யதே। வித்யாசப்தேந ச ஜ்ஞாநவிசேஷம் த்யாநமுச்யதே। யதோக்தம்—

கஜ்ஞதஸ்யாணஸ்ய " என்பதற்கு 'ஜ்ஞாந யோகத்தாலும் கர்மயோகத்தாலும் ஸம்ஸ்காரத்தை அடைந்திருக்கும் அந்தக்கரணத்தை உடையவனுக்கு' என்பது பொருள். "வித்யாஞ்ச" இத்யாதியான வேதவாக்யமும் அப்படியே சொல்லுகின்றது. இவ்விடத்தில் 'அவித்யா' என்னும் சப்தம், வித்யையைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான வர்ணாச்ரமாசாரம் முதலிய கர்மத்தைக் குறிக்கின்றது. 'வித்யா' என்பது, 'பக்தி' என்னும் தன்மையை அடைந்திருக்கும் த்யாநத்தைக் குறிக்கின்றது.

ஜ்ஞாந யோகம் இவைகள் பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயங்கள்' என்று சிலவிடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு 'பக்தியின் வழியாக இவை உபாயங்களாகின்றன' என்று பொருள் சொல்லவேண்டும் 'ஐகாந்திகம்' என்பதற்கு 'ஸர்வேச்வரன் ஒருவனைத் தவிர்த்து மற்றொன்றிலும் செல்லாமல் இருக்கும்' என்பது பொருள் 'ஆத்யந்திகம்' என்பதற்கு 'எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடிய' என்பது பொருள்.

" வித்யாஞ்ச . . " 'பக்திக்குக் கர்மாநுஷ்டானம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம்' என்பதற்கு ப்ரமாணமாக, இது இவ்விடத்தில் கூறப்படுகிறது. 'எவன் வித்யை அவித்யை இரண்டையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ அவன், அவித்யையால் ம்ருத்யுவாகிற பாபத்தைக் கடந்து வித்யையால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இவ்விடத்தில் 'வித்யை' என்னும் சப்தம் பக்தி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும் த்யாநத்தைச் சொல்லுகின்றது. அதனுடன் கூடச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் 'அவித்யை' என்னும் சப்தம், 'அந்த வித்யையைக் காட்டிலும் வேறான' அதாவது 'வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்கள்' என்பதைக் குறிக்கின்றது. இம்மாதிரி சப்த ப்ரயோகம் செய்வது ஸாதாரணமே. " மதாஸீந மதாஸீம்ஸ்" என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்தில், 'மதாஸீந' என்பதற்கு 'தேஹம்' என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கவே, 'அமதாஸீந' என்பதற்கு, 'தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மா' என்னும் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது. இம்மாதிரி இன்னும் அநேக இடங்களைக் காணலாம்.

“ 𑌇𑌯𑌾𑌜 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍍 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌤𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 । ”

𑌇𑌤𑌿 ।

“ 𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿 ।
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌅𑌯𑌨𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । ”
“ 𑌯 𑌏𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ”
“ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍍 ”
“ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 ”

“𑌇𑌯𑌾𑌜’ என்னும் ச்லோகத்தில், இம்மாதிரியே ‘𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾’ என்னும் சப்தம் கர்மத்தைக் குறிப்பதாக ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. “𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍....”, ‘𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃......’, ‘𑌯 𑌏𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃... ..’, ‘𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿.........’ ‘𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍇𑌦... ...’ இத்யாதிகளான வாக்யங்களில் காணப்படும் ‘𑌵𑍇𑌦𑌨’ என்னும் சப்தத்தால் த்யானமே குறிக்கப்படுகின்றது, ‘𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃’ இத்யாதியான சப்தங்களுக்கும் இதற்கும் ஒரே அர்த்தமன்றோ? ‘𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ....’ இத்யாதி

“𑌇𑌯𑌾𑌜 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿. . . ” ‘𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾’ என்னும் சப்தம் ‘கர்மம்’ என்னும் அர்த்தத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக ப்ரயோகிக்கப்படுவது உண்டு என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது. 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯—விவேகத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநத்தை உடையவனாய், 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂—கர்மங்களால் ப்ரதிபந்தங்களை விலக்கிக்கொள்வதற்காக, 𑌸 𑌸𑍁𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍍 𑌇𑌯𑌾𑌜—அவர் அநேக யாகங்களைச் செய்தார். ‘அவித்யையால் பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக யாகங்களைச் செய்தார்’ என்று சொன்னதால், ‘அவித்யை’ என்னும் சப்தம் யாகாநுஷ்டாநம் முதலிய கர்மங்களைக் குறிக்கின்றது என்பது வ்யக்தம்.

‘𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 ....’பக்தி என்பது கீழ்ச் சொன்ன ப்ரகாரம் கர்மாநுக்ருஹீதமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது ‘அப்படிப்பட்ட பக்தி பகவத்ப்ராப்திக்கு உபாயம்’ என்பதைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார். முதலில் பக்தியை உபாயமாக விதிக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களை எடுத்துக்கொண்டு, அவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஒற்றுமையாயிருக்கும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார். அந்த வாக்யங்களின் அர்த்தமாவது: ‘அவனை இவ்விதம்

உத்தராதிவாக்யேஷு வேதநஶப்தேந த்யாநமேவாபிஹிதம்; 'நிதித்யாஸிதவ்ய:' இத்யாதிபிரைகார்த்யாத் | ததேவ த்யாநம் வேதநஸ்ய விஶிநஷ்டி—

"நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந | யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" [கட 1-2-23.]

இதி | பக்திரூபாபந்நாநுத்யாநேநைவ லப்யதே, ந கேவலம் வேதநமாத்ரேண; 'ந மேதயா' இதி கேவலஸ்ய நிஷித்தத்வாத் | ஏததுக்தம் பவதி—யோ(அ)யம் முமுக்ஷுர்வேதாந்தவிஹிதவேதநரூபத்யாநாதிநிஷ்ட:, யதா தஸ்ய தஸ்மிந்நேவாநுத்யாநே நிரவதிகாதிஶயா ப்ரீதிர்ஜாயதே ததைவ தேந லப்யதே பர: புருஷ இதி | யதோக்தம் பகவதா—

யான வாக்யம், அந்த த்யாநம் எப்படிப்பட்டது என்பதைத் தெளிய விளக்குகின்றது. 'பக்தி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும் அநுத்யாநத்தால் மாத்ரம் (அவன்) அடையப்படுகிறான்; கேவலம் வேதநத்தால (அதாவது த்யாநத்தால்) அவன் அடையப்படுகிறானில்லை' என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருத்து, 'ந மேதயா' என்று கேவலமான மேதை (அதாவது த்யாநம்) நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ?' இவ்வளவு சொன்னதன் தாத்பர்யமாவது, 'எவன் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனாய் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திற் சொல்லப்பட்

த்யாநம் செய்கிறவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்; மோக்ஷத்திற்கு வேறு மார்க்கம் இல்லை'. 'இவ்விதம் எவர்கள் த்யாநிக்கிறார்களோ, அவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்', 'ப்ரஹ்மத்தை த்யாநிக்கிறவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்'. இந்த வாக்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் 'வேதநம்' என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சப்தத்தால த்யாநமே குறிக்கப்படுகின்றது என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம். ஏனென்றால், மற்றொரு ச்ருதியில் ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு உபாயத்தைச் சொல்லுமிடத்தில், 'நிதித்யாஸிதவ்ய:' என்று த்யாநத்தைச் சொல்லும் சப்தமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் ஐககண்ட்யம் சொல்லவேண்டியது அவச்யமாதலால் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கும் 'வேதந' சப்தமும் அந்த அர்த்தத்தையே சொல்லவேண்டும் என்பதுதான் காரணம்.

'நாயமாத்மா.........' 'இப்படி வேதந சப்தத்திற்கு த்யாநமே பொருள் என்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும், உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது த்யாநமே

“ புருஷ: ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ்த்வநந்யயா । ”

[ஸ. கீ. 8-22.]

“ பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோ(அ)ர்ஜுந ।
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥ ”

[ஸ. கீ. 11-54]

“ பக்த்யா மாமபிஜாநாதி யாவாந் யஶ்சாஸ்மி தத்த்வத: ।
ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே தத³நந்தரம் ॥ ”

[ஸ. கீ. 18-55.]

டுள்ள வேதநம் என்னும த்யாநம் முதலியவைகளுடன் கூடினவனாக இருக்கிறானே, அவனுக்கு அந்த தயாநம் அளவறற ப்ரீதியுடன் செய்யப்பட்டதாக ஆகும்பொழுதே பரம புருஷனை லப்யனாகிறான்' என்பதுதான். ஸ்ரீ பகவானும், 'புருஷ: ஸ பர:' 'பக்த்யா த்வநந்யயா.........', 'பக்த்யா மாமபிஜாநாதி.........' இதயாதி வாக்யங்களால் அப்படியே சொல்லுகிறான. 'தத³நந்தரம் மாம் தத்த்வதோ விஶதே' எனபறகு, 'அதற்குப் பிறகு அந்தப் பகதி என்னும் உபாயத்தாலேயே என்னை உளளபடி அநுபவிக்கிறான' என்பது அர்த்தம் இவவிடத்தில, அளவற்ற ப்ரீதியுடன்

தவிர, பகதி யனறே' என்னும் சஙகையை, 'நாயமாத்மா.......' என்னும் வாகயத்தைச் சொல்லிப் பரிஹரிககிறார். 'நாயமாத்மா.......' என்னும வாகயததின அர்த்தத்தைப் பார்த்தால்'பகதியே உபாயம்'என்பது ஸிததிககும். இநத வாக்யததின் அர்த்தம்:— அயமாத்மா—இந்தப் பரமாத்மாவானது, ப்ரவசநேந ந லப்ய:—மநநத்தால் மாத்ரம் அடையத்தகுந்ததன்று; மேதயா ந (லப்ய:)--த்யாநததால் மாத்ரம் அடையத்தகுந்ததன்று; பஹுநா ஶ்ருதேந ந (லப்ய:)—சரவணத்தால மாதரம் அடையத் தகுந்ததனறு. யமேவைஷ வ்ருணுதே—எவனை அநதப் பரமாத்மாவே வரிக்கிறதோ, தேந லப்ய:—அவனாலேயே அது அடையததகுந்தது. தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்—அவனுக்கே அநதப் பரமாத்மா தனது ஸவரூபத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது. இதில் பக்தி ஒன்றே உபாயம் என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது என்பது பின்வருமாறு உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பகவானால், வரிக்கப்படுகிறவன் பகவானுக்கு ப்ரியதமனாக இருததல் வேண்டும்; அப்படிப் புத

இதி । ததநந்தரம் மாம் தத ஏவ பக்திதோ விஶத இத்யர்த்த: । பக்திரபி நிரதிஶயப்ரியாநந்யப்ரயோஜநஸகலேதரவைத்ருஷ்ண்யாவஹ ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஏவ । தத்யுக்த ஏவ தேந பரேணாத்மநா வரணீயோ பவதீதி தேந லப்ய இதி ஶ்ருத்யர்த்த: ।

கூடியதும் மற்றை எவ்வித ப்ரயோஜநமுமற்றதும் மற்றை ஸகல வஸ்துக்களிலும் வைராக்யத்தை ஜநிப்பிக்கக் கூடியதுமான ஜ்ஞாந விசேஷமே பக்தி என்று சொல்லப் படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பக்தியுடன் கூடியவனே பரமாத்மாவால் வரிக்கத் தகுந்த வனானதால், 'தேந லப்ய:' [அந்த உபாஸகனால் பரமாத்மா அடையப்படுகிறான்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுதான் ச்ருதியின் அர்த்தம்.

வானுக்கு ப்ரியதமனாக இருக்கும் தன்மை பகவானிடத்தில் ப்ரீதி உள்ளவனுக்கே ஏற்படுமாகையால், அப்படி ப்ரீதி உள்ளவனே பகவானால் வரிக்கப்படுகிறான் என்பது விதிக்கின்றது

ததுக்தம் பவதி.........இதி ஶ்ருத்யர்த்த:—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள உபபாதநமே இதனால் செய்யப்படுகின்றது

'புருஷ: ஸ பர:.........' இந்தக் கீதா வாக்யங்களெல்லாம், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தம்: 'ஸ பர: புருஷ:—அந்த பரம புருஷன், அநந்யயா பக்த்யா லப்ய:—ஐகாந்திகமான பக்தியினாலேயே அடையப்படுகிறான்; மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ப்ரவேஷ்டும் ச—சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு என்னை உள்ளபடி அறிவதும், என்னை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிப்பதும், என்னை உள்ளபடி அநுபவிப்பதும், அநந்யயா பக்த்யா ஶக்ய:—அநந்ய ப்ரயோஜநமான பக்தி ஒன்றாலேயே ஸாத்யம்.' யாவாந் யஶ்சாஸ்மி—'என்னுடைய குண விபூதிகள் எவை என்பதையும் என்னுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது என்பதையும், பக்த்யா அபிஜாநாதி—பரபக்தியைக்கொண்டே அறிகிறான், மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா—என்னை அவ்விதம் உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, ததநந்தரம் தத ஏவ விஶதே—அதற்குப் பிறகு அந்தப் பரபக்தியினாலேயே என்னை அநுபவிக்கிறான்.'

ஊவஂவியவாஹக்திரூவஜ்ஞாநவிஶேஷவோத்பாதகஃ வரூ வெ-ராக்தாஊஊ-வஶீயஶாநஜ்ஞாநவரூவ-ரகஊ-ராந-மரஹீதஹக்தியோம ஊவ । யயோக்தஂ ஹறவதா வராஶரேண,

---

ஊவஂவிய ...... வஂயோஃ—இபபடிபபடட பரம பகதியாகிற ஜஞாந விசேஷததிறகு, கீழச சொலலபபட்டிருககும பரகாரம செயயபபடும பகதி யோகமே காரணம அதாவது. ஆதம யாதாதமய ஜஞாநததுடன கூட வாணுச்ரம தா்மங்களை

ஹக்திவி .... ஜ்ஞாந விஶேஷ ஊவ—'பரிபூரண ஸாக்ஷாதகாரமாகிற பா ஜ்ஞாநம வநத பிறகு பிறககும பரீதயதிசயமாகிற பகதியினுலே எனனை அநுபவிக கிருன (**தஸோ ஶாஂ விஶதே**)' எனறு சொலலும வாகயததிலுள்ள 'பகதி' என்னும பதத்தின அரததததை இவவிடததில விவரிககிருா அநதப பகதியானது 'பரம பகதி' எனறு சொலலபபடும பரீதயதிசயமே நிரதிசய ப்ரியமாக இருககிறபடியால இது அநநய பரயோஜநமாகினறது அபபடி நிரதிசய ப்ரியமாக இருககிறபடியால பகவத ப்ராபதியில கூட அபேகைஷ ஜநிககமாடடாது எனபதை '**வஂகௌதரவெதூஷணூாவஷழ**' எனனும பதம குறிககினறது இபபடியெலலாம விசேஷிததிருககிற படியால பரம பகதியே இஙகுச சொலலபபடுகிறது என்று சொலலவேணடும தவிரவும, '**விஶதே**' எனனும பதம, பரகருதி பநததிலிருநது விடப்படடவனுடைய அநுபவததைக குறிககும் அபபடிபபட்ட வீடு பெறப்பணணும பகதி பரம ப்கதியே ஆகுமனரே?

தநூஷ்கூ ஊவ தேந வரணீயொ ஹவதி—அபபடிபபடட பகதன விஷயததிலதான் ஸாவேசவரனுககு தவாதிசயம உணடாகின்றது, அநதப பகதனுககுத தான அவன கடுக மோகூஷபராபதியைக கொடுககிருன

ஊவஂவியவரஹக்திரூவஜ்ஞாநவிஶேஷவஂத்—இவவிடததில இந்தப பகதி 'பரபகதி' எனறு சொலலபபடடிருந்த போதிலும, அநதப 'பரபகதி' எனனும பதம பரம பகதியையே குறிககினறது.

வரஹகௌரூத்வாதகொ ஹக்தியொற ஊவ—'பகதியோகம' இந்தப் பரம பகதியை உதபததி செயகினறது எனபதறகு, பரதிதினம பகதியோகம அப்யஸிககப் படடு வநதால அதுவே பரம பகதி தசையை அடைகினறது' எனபது அா்ததம.

இவவிடததில உபபாதிககப்படும விஷயம உபாய ஸவரூபம. அது 'காம யோகம் ஜஞாநயோகம எனனும இரண்டினுலும எறபடும பகதியோகமே' என்று கீழச சொலலபபடடது அதை இவவிடததில '**கஊ-ராநூமரஹீதஹக்தியோமஃ**' என்பதால வறபுறுததுகிருா.

"வணாஶ்ரமாசாரவதா வுருஷேண வர: வுமாந் ।
விஷ்ணுராராய்யதே வந்தா நாந்யஸ்தத்தோஷகாரக: ॥"

இதி । நிகிலஜகது்தாரணாயாவநிதலெவதீணா்: வரப்ஹ்மபூத: வுருஷோத்தம: ஸ்வயமெவைதது்க்தவாந்—

ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் யதா விந்ததி தச்ச்ருணு ॥

யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம் ।
ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: ॥"

[ஸ. கீ. 18—46.

யெல்லாம சரிவர அநுஷ்டிபபதனல மேன்மேல வளாநது வரும் பகதியோகமே இந்தப பரம பகதியின உதபததிககுக காரணமாகினறது. "வணாஶ்ரமாசாரவதா" இத்யாதியான சலோகததால் பகவாந பராசார இநத அாததததை விளககி இருககின ருர். ஜகத் முழுவதையும் காபபாறற வேணடுமெனறு இநதப பூலோகததில அவதாரம் செயத பர பரஹ்மமாகிற புருஷோததமனும, "ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம்...." இதயாதியான வாகயங்களால் இதே அாததததை வெளியிட்டிருககினருா. இநத வாக் யததிலுள்ள "ஸ்வகர்மணா ஸித்திம் விந்ததி" எனபதறகு, 'சாஸதாஙகளில சொலலி

வணாஶ்ரமாசாரவதா—இநத சலோகம, 'அநதப பகதி காமாநுகரு ஹீதமாக இருததல் வேணடும' எனபதறகு பரமாணமாகக கூறபபடுகினறது இதன ஆாத்தம —தமதம வாணஙகளுககும ஆச்ரமஙகளுககும விஹிதஙகளாயுளள காமங்களைச் சரிவரச் செயவதே ஸாவேசவரனுயிருக்கும விஷ்ணுவை ஆராதிககும் மாாககம, வேறு ஒரு மாாக்கமும அவனுடைய பரீதிககு ஹேதுவாகமாட்டாது', அதாவது. பகவத பரீதிககு ஹேதுவாயுளள ஜஞாநததுககு வாஞசரம காமாநுஷடாநங்கள அஙகஙகள எனறு சொனனதாயிறறு

நிகிலஜகது்தாரண .. இந்த விஷயததுககு பரமாணமாக பகவத் வசநத்தையும் சொல்லப போகிறவராய, அநத வசநததின மேனமையை ப்ரஸ தாவிககிருர்

ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் .. இதன பொருள் —'தம தம காமங்களில நிரதனுக இருககுமவன எவவிதம பரமபததததை அடைவான் எனபதைச சொல்லு கிறேன; கேள. எனனுல் ஸருஷ்டிககபபட்டவாகளாகவும என்னுடைய சரீரமாகவும இருககும் 'இந்தான' முதலானவாகளைச சொலலும் சபதஙகளால, ஸாவகாரண பூத னும் ஸாவாநதாயாமியாகவும இருககும நானன்ருே குறிககபபடுகிறேன? ஆகையால்

இதி । யதோதிதக்ரமபரிணதபக்த்யேகலப்ய ஏவேத்யர்த்தஃ । பகவத்போதாயநடங்கத்ரமிடகுஹதேவகபர்திபாருசிப்ரப்ருத்யவிகீதசிஷ்டபரிக்ருஹீதபுராதநவேதவேதாந்தவ்யாக்யாநஸுவ்யக்தார்த்தச்ருதிநிகரநிதர்சிதோऽயம் பந்தாঃ ।

யிருக்கிறபடி கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால் ஸித்தித்தும் அதனாலேயே யதாகாரம் வளர்ந்தும் வரும் பக்தியினாலேயே ஸித்தியைப் பெறுகிறான்' என்பது அர்த்தம். பகவத் போதாயனர், டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர், கபர்தி, பாருசி முதலான மிகவும் புகழத்தகுந்த சிஷ்டர்களெல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டும், புராதநமான வேத வேதாந்த வ்யாக்யாநங்களால் தெளிய உரைக்கப்பட்டுமுள்ள அர்த்தத்தை யுடைய கணக்கற்ற வேத வாக்யங்களே இந்தவழியைக் காண்பித்திருக்கின்றன.

வர்ணாச்ரம தர்மங்களால் அவர்களை ஆராதிப்பதான்து என்னை ஆராதிப்பதேயாகும். ஆகையால் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டானங்கள் பரமபதத்திற்கு ஸாதநங்களே'

யதோதித...... 'ஸ்வகர்மணா ஸித்திம் விந்ததி' [தம் தம்மால் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால், எல்லாரும் பரம பதத்தை அடைகிறார்கள்] என்று சொல்லி இருப்பதைப் பார்த்தால், கர்மமன்றோ பரமபத ப்ராப்திக்கு உபாயமென்று ஏற்படுகின்றது? இதனால் பக்தி உபாயமென்று எப்படிச் சொல்லப்பட்டதாகும்?' என்று உதிக்கும் சங்கைக்கு இந்த வாக்யத்தால் ஸமாதாநத்தைச் சொல்லுகிறார். 'கர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிப்பதால் ஸித்தித்தும் அதனாலேயே வளர்ந்தும் வரும் பக்தி ஒன்றினாலேயே அவன் அடையத் தகுந்தவன்' என்பதே **'ஸ்வகர்மணா ஸித்திம் விந்ததி'** என்பதன் பொருள். ஆகையால் அந்தச் சங்கைக்கு அவகாசமில்லை.

பகவத்போதாயந...... 'இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள உபாய ஸ்வரூபத்தின் ப்ரகாரமானது, பெரியோர்களால் ஸாது வென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வ்யாக்யாநங்களை மூலமாக உடையது' என்று சொல்லுகிறார். இதற்கு முன், உபேய ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கு மிடத்தில், 'நான் உபபாதித்திருக்கும் ப்ரகாரமெல்லாம் சிஷ்டர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வ்யாக்யாநத்தை மூலமாக உடையது' [**"ததேதந்நாநாவிதாநந்தச்ருதிநிகரசிஷ்டபரிக்ருஹீததத்வ்யாக்யாநபரிச்ரமாதவஸேயம்"** 232-வது பக்கத்தைப் பார்க்கவும்] என்று சொல்லியிருப்பது போல, இவ்விடத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. 'அத்வைதி முதலானவர்களும் தம் தம்மால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயங்களுக்கு வேத வேதாந்தங்களையே ப்ரமாணமாகச் சொல்லுகிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவர்

ஈமெ௩ந ஆரவ-ூாகபாரகூௗ(மு)ூசகூாகூுவாஉகூுவணககவிமுவத்ம்
ஜமிசதாந-ஷாஙிணொ ஷெஉஙாஹூா ஷெஉாவமு௦ஷிக-உ-ஹஷிஹிஃ ஸாஹ

ஈமெ௩ந . . . உதூாஜி—சாாவாக மதம, சாகய மதம, ஔலூகய மதம, ஆகூ பாத மதம, கூபணக மதம, கபில மதம, பதஞ்ஜலி மதம ஆகிய இநத மதஙகளே அநுஸரிககும வேத பாஹ்யாகளும, வேததததை அவலமபிதது நிறகும குதருஷடிகளும, இதனுலேயே

கள சொல்லும் ஆதததம் சிஷடாகளால அஙகீகரிக்கபபடவிலலை பாஷயகாராால் சொலலபபடும ஆதததமோ வெனருல, பகவத போதாயநா முதலான மஹாநகளால அஙகீகரிககபபடடிருககினறது' எனபது தாதபாயம. இம மஹாங்கள வயாக்யாநம் செய்திருககும் மாதிரி, ஆதததம செயயும பொழுதே, அந்த வேத வேதாநத வாக யஙகளின பொருள ஸுவயகத மாகினறது எனபதைக குறிககினறது இவவிடததி லுளள 'ஸு-ுவஜ்கூ' சபதம டி௦கஃ—இது பாஹமாநநதி எனபவரின மறறொரு பெயா.

இது வரையில் உபேயததின ஸவரூபமும் உபாயததின ஸவரூபமும விளககப் பட்டன 'இவைகளே விளககுவதில கேவலம தாககம மாதரம பாமாணமாகக கொள ளபபடவிலலை, ஆனல தாககாநுகருஹீதமான வேதமே பாமாணமாகக கொளளப பட்டது' எனபதும ஸூசிப்பிககபபட்டது. இனி, கீழ உபபாதிககபபடடிருபபதறகு விருத்தமாக உபாயோபேய ஸவரூபஙகளே வாணிககும மதஙகளெலலாம, தாககாநு கருஹீதமான வேததததை விரோதிககினறன எனனும காரணததாலேயே அபாமாணங களாகினறன' எனபதைச சொல்லுகிருா

ஈமெ௩ந—இதனுலேயே. அதாவது 'தாககாநுகருஹீத வேததததை விரோதிக் கிற படியினுலேயே'.

ஆரவ-ூாக. .. வேதததின ப்ராமாண்யததை ஒததுககொளளாமல் கேவலம் தாககத்தையே ஆதாரமாகக கொணடு மதஸதாபநம செயபவாகள் சிலா அவாகளே வேத பாஹயாகளெனறு சொலவாாகள இவவிடததில சொலலபபட்டுளள சாாவாகா முதலானவ ரெலலாரும வேத பாஹயாகளே சிலா, வேதததின பாாமாண யததை ஒததுக கொளகையிலும, வேதததின உணமையான ஆதததததை அறியாதவா களாய் வேதததின தாதபாயததுககு விருததமாக விஷய காஹணம செயவாாகள அவாகளைக குத்ருஷடிகள எனறு சொல்வதுணடு. நிாவிசேஷ அததைவத வாதம செய பவாகள இமமாதிரியான குதருஷடிகளுள ஒரு வகுபபினா 'பாஹயாகளுடைய மதம அப்ாமாணமாக இருந்தபோதிலும, வேதததை அவலம்பிததவாகளின மதம அபாமாண மாகக் கூடுமோ? வேதததில அவாகளுககு ருசி இருககினறது எனபதே அவர்களிடம் ஸதவ குணம தலையெடுதது நிறகினறது எனபதை ஸூசிபபிககவிலலையா? அப்படி அவாகளிடம ஸதவ குணததின உதரேகம இருககும பகூததில அவாகளுடைய மதம அபாமாணமாவது ஏன?' என்று ஒரு சஙகையைச செயதுகொணடு அதறகு ஸமா

நிரஸ்தா: । வேதாவலம்பிநாமபி யதாவஸ்தித வஸ்துவிபரீதார்த்தாபிதாயிநாம் பாஹ்யஸாம்யம் மநுநைவோக்தம் —

"யா வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதயோ யாஶ்ச காஶ்ச குத்ருஷ்டய: ।
ஸர்வாஸ்தா நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா: "

கணடிககபபட்டவாக ளாகிறாரகள 'வேதததை அவலம்பிதது நிறகும குதருஷ்டிகளும, வேதததினுடைய அாததததின யாதாதமயததை அறிய அசகதாகளாய விபரீதமாக வஸது காஹணம செயகிறபடியால, அவாகளும வேத பாஹயாகளைப போனறவாகளே என்று "யா வேதபாஹ்யா:... ..."இதயாதியான வாகயததால மநுவே விளககியிருக

தாநம சொலலுகிறா 'கேவலம ஸதவ குணம இருபபது ப்ரமாணயததுககு ஹேது வாகமாட்டாது ரஜஸ, தமஸ ஸமபநதமறறதும எபபொழுதும இருககககூடியதுமான ஸதவ குணததின இருபபே ப்ராமாணயததுககு ஹேது அதுதான் வேதததின உண மையான அாததததை ஜநிபபிககும குதருஷ்டிகளிடம அப்படிப்பட்ட சுதத ஸதவம் இலலையாதலால அவாகளின மதம அபரமாணமாகினறது' எனபது இவவிடததில சொலலபபடும ஸமாதாநம

ஔலூக்யா:—கணாத மதத்தை அநுஸரிபபவாகள அக்ஷபாத பதஞ்ஜலி முதலிய சிலருடைய மதம, வேதததின ப்ராமாண்யததை ஒருவாறு ஒததுககொள்கையி லும், குதாகக மூலமான சில வேத விருத்தஙகளான அாததஙகளை அவாகள ஒததுக கொளளுகிறபடியாலும, வேதம என்பது ஒரு புருஷனால செயயபபட்ட சாஸ தரமெனறு வேதததுககுப் பௌருஷேயத தனமையைச சொலலுகிறபடியாலும, அவாகளும இவவிடததில் பாஹய கோடியில சோககபபட்டிருககிறாகள்-

"யா வேதபாஹ்யா: .. " இது மநுவின வாகயம குதருஷ்டிகளின மதம அப்ரமாணம எனபதை இது சொலலுகினறது இதன பொருள,—'எந்த எநத ஸம்ரு திகள வேத பாஹயஙகளோ, எவை எவை குதருஷ்டிகளோ, அவவவையெல்லாம தமோகுண ஸமபநதம பெறறவை ஆகையால அவை அத்ருஷ்ட பலததிறகு ஸாதகங்க ளாகமாட்டா த்ருஷ்ட பலததுககு அவை ஸாதகஙகளாககூடும, ஆகையால அவை களை நிஷ்பலஙகள எனறு சொலலாமல 'ப்ரேத்ய நிஷ்பலா:' (தேஹம போன பிறகு அவைகளுககுப பலமிலலை) எனறு சொலலபபட்டிருககிறது. 'தமோநிஷ்டா:'—

உதி। ரஜஸ்தமோப்⁴யாமஸ்ப்ருஷ்டமுத்தமம் ஸத்த்வமேவ யேஷாம் ஸ்வாபா⁴விகோ கு³ணஸ்தேஷாமேவ வைதி³கீ ருசி: வேதா³ந்தயாதா²ர்த்²ய ஜ்ஞானஞ்ச ப⁴வதீத்யர்த²:। யதோக்தம் மாத்ஸ்யே

'ஸங்கீர்ணா: ஸாத்த்விகாஸ்சைவ ராஜஸாஸ்தாமஸாஸ்ததா²"

திரா. 'எவர்களுக்கு, ரஜோ குணம் தமோ குணம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தப்படாமல் இருக்கும் உத்தமமான ஸத்வ குணமே ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்டிருக்கின்றதோ, அவர்களுக்கு மாத்ரம் வேதத்தில் ருசியும் வேதாந்தத்தின் உண்மையான ஜ்ஞானமும் உண்டு' என்பது இந்த வாக்யத்தின் தாத்பர்யம் மாத்ஸ்ய புராண வசநமாகிற "ஸங்கீர்ணா:

இவ்விடத்தில் 'தமஸ' என்பது ரஜோ குணத்தையும் குறிக்கின்றது என்பதை 'ரஜஸ்தமோப்⁴யாம்' என்னும் பதம் விளக்குகின்றது

ஸ்வாபா⁴விகோ கு³ண:—ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்ட குணம். அதாவது' எப்பொழுதும் ஸதாயியாய் இருப்பது இம்மாதிரி ஸதாயியாக இருக்கும் ஸத்வ குணத்தை யுடையவர்களிடம் ஒருபொழுதும் தவறுதல் நேரமாட்டாது என்பதை இந்த 'ஸ்வாபா⁴விக' என்னும் பதம் காண்பிக்கின்றது

'இப்படிப்பட்ட சுத்த ஸத்வம் எந்த காநத்தில் இல்லையோ அது ப்ரமாணமாக மாட்டாது' என்பதைக் காண்பிக்க, "ஸங்கீர்ணா:" இத்யாதியான மாத்ஸ்ய புராண வசநம் கூறப்படுகின்றது இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'ஸங்கீர்ணா:' என்பது முதலான சப்தங்கள், கல்பங்களை நோக்கிச் சொல்லப் படுகின்றன என்னென்றால், அடுத்து வரும் ச்லோகத்தில் "யஸ்மிந் கல்பே" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? 'இந்த வாக்யம், கல்பங்களை ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் விபாகம் செய்கின்றதே தவிர, இவை ப்ரமாணம், இவை அப்ரமாணம் என்று சொல்லவில்லையே' என்று ஆக்ஷேபிக்கக் கூடும் ப்ரமாண அப்ரமாண விபாகம் சொல்லப்படாமல் இருக்கையிலும், ஸாத்விகாதி விபாகம் சொன்னதற்கு வேறு ஒரு ப்ரயோஜநம் இல்லையாதலால், ப்ராமாண்ய அப்ராமாண்யங்களின் நிர்ணயம் செய்வதே அந்த விபாகத்தின் தாத்பர்யம் என்று நாம் அறிய வேண்டும் இவ்விடத்தில் கல்பங்களுக்குச் சொல்லப்படும் குணப்ராசுர்ய மெல்லாம் அந்தந்தக் கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஏற்படும் குண ப்ராசுர்யத்தாலேயே ஸம்பவிக்கின்றது 'ஸங்கீர்ணா:' என்பதற்கு 'மூன்று குணங்களும் கலந்து நிற்கும் கல்பங்கள்' என்பது பொருள்.

இதி । 'கேசித் கல்பா: ஸங்கீர்ணா:, கேசித் ஸத்வப்ராயா:, கேசித் ராஜஸப்ராயா:, கேசித் தாமஸப்ராயா:' இதி கல்பவிபாகம் க்ருத்வா, 'ஸத்வராஜஸதாமஸ நிஷ்டானாம் தத்த்வாநாம் மாஹாத்ம்யவர்ணநம் ச தத்தத்கல்பேஷு ப்ரஹ்மணா க்ரியதே' இதி சோக்த்வா

யஸ்மிந் கல்பே து யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா ।

தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே ॥"

இதி । விஶேஷதஶ்சோக்த்வ

ஸாத்விகா:" என்பதும், இந்த அர்த்தத்தையே சொல்லுகின்றது. 'சில ப்ரஹ்ம கல்பங்கள் ஸங்கீர்ணங்கள், சில ஸத்வம் நிறைந்தவை, சில ரஜஸ் நிறைந்தவை, சில தமஸ் நிறைந்தவை' என்று இந்த வாக்யத்தால் கல்பங்களைப் பிரித்துவிட்டு, பிறகு "யஸ்மிந் கல்பே து . ." என்னும் ச்லோகத்தால், 'ஒவ்வொரு கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒவ்வொரு குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றது, எந்த கல்பத்தில் எந்த குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றதோ, அந்த கல்பத்தில் அந்த குணம் நிறைந்துள்ள தேவதையின் மஹிமையே அந்த கல்பத்தின் ஸ்வரூப ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மாவால் வர்ணிக்கப்படுகின்றது' என்று அந்த மாத்ஸ்ய புராணமே விளக்குகின்றது அதே

ஸத்வராஜஸதாமஸாநாம் தத்த்வாநாம்— இவ்விடத்தில் 'தத்த்வ' என்னும் சப்தத்திற்குத் 'தேவதை' என்பது பொருள்

"யஸ்மிந் கல்பே......" இதன் அர்த்தம் யஸ்மிந் கல்பே—எந்த கல்பத்தில், யத்புராணம்—எந்தப் புராணமானது, ப்ரஹ்மணா ப்ரோக்தம்— ப்ரஹ்மாவினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, (தஸ்மிந் கல்பே தஸ்மிந் புராணே—அந்தக் கல்பத்தில் அந்தப் புராணத்தில்), தஸ்ய தஸ்ய—அந்தந்தக் குணத்தால் நிறைந்துள்ள தேவதையினுடைய, மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே—பெருமையானது அந்தந்தக் கல்ப ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்தபடி வர்ணிக்கப்படுகிறது 'ஸாத்விக கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஸத்வ குணமே நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அப்பொழுது சொல்லப்படும் புராணம் ஸாத்விக தேவதையின் மஹிமையையே வர்ணிக்கின்றது, மற்றைக் கல்பங்களிலும் இம்மாதிரியே என்பது இதன் கருத்து

விஶேஷதஶ்சோக்த்வ எந்தத் தேவதை எந்தக் குணத்துடன் கூடியது என்று விசேஷித்தும் சொல்லப்படுகின்றது.

> “अग्नेः शिवस्य माहात्म्यं तामसेषु प्रकीर्त्यते
> राजसेषु च माहात्म्यमधिकं ब्रह्मणो विदुः ॥
> सात्त्विकेषु च कल्पेषु माहात्म्यमधिकं हरेः ।
> तेष्वेव योगसंसिद्धा गमिष्यन्ति परां गतिम् ।
> संकीर्णेषु सरस्वत्याः पितॄणां च निगद्यते ॥”

इत्यादि । एतदुक्तं भवति, सृष्टिक्षेत्रज्ञत्वाद् ब्रह्मणस्तस्यापि केषुचिदहस्सु सत्त्वोद्रिक्तं, केषुचिद्रजः, केषुचित्तमः; यथोक्तं भगवता

> “न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः ।
> सत्त्वं प्रकृतिजैर्मुक्तं यदेभिः स्यात्त्रिभिर्गुणैः ॥”

इति ।

புராணத்தில், தாமஸ கல்பங்களில் அக்நி சிவன் இவர்களுடைய மாஹாத்ம்யமும், ராஜஸ கல்பங்களில் ப்ரஹ்மாவின் மாஹாத்மயமும், ஸாத்விக கல்பங்களில் விஷ்ணுவின் மாஹாத்மயமும் சொல்லப்படுகின்றன வென்றும், அந்த ஸாத்விக கல்பங்களில் அந்த ஸாத்விக புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கும் யோகத்தை உடையவர்களே உத்தம கதியை அடைகிறார்களென்றும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் ஸரஸ்வதி பித்ருக்கள் இவர்களுடைய மஹிமை சொல்லப்படுகின்றதென்றும் “अग्नेः शिवस्य” இத்யாதியான வாக்யங்களால் விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

एतदुक्तं भवति . ... इति—இதனால் ஏற்பட்டது என்னவென்றால்—‘ப்ரஹ்மா முதல் முதலில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவன் ஆகையால், அவர் விஷயத்திலும் சில காலங்களில் ஸத்வ குணம் மேலிட்டும் சில காலங்களில் ரஜஸ் மேலிட்டும் சில காலங்களில் தமஸ் மேலிட்டும் நிற்பது உண்டு பகவானே, ‘பூமியில் இருக்கும் மநுஷ்யர்கள், தேவ லோகத்தில் இருக்கும் தேவர்கள், இவர்களுள், ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் இவைகளுடன் ஸம்பந்தப்படாத ப்ராணி ஒன்று கூட இல்லை’ என்று சொல்லியிருக்க

तेष्वेव योगसंसिद्धाः—‘அந்த ஸாத்விக கல்பங்களில், அந்தக் கல்பத்திய ஸாத்விக புராணங்களைக் கொண்டு பரதேவதா பாரமார்த்ய நிச்சயத்தைச் செய்து, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய அநந்ய யோகமாகிற பரமைகாந்தித்வத்தை ஸாதித்துக் கொண்டவர்களே’ என்பது தாத்பர்யம்

एतदुक्तं भवति—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபபாதநமாவது.—‘ப்ரஹ்மா ஒரு ஜீவன் ஆகையால் அவர் குணவசர், சில கல்பங்களில் ஸத்வ குணமும் சில கல்பங்களில் ரஜோ குணமும் சில கல்பங்களில் தமோ குணமும் மற்றும் சில கல்பங்களில் மூன்று குணங்கள் கலந்தும் அவரிடம் நிற்கும் ஸகல புராணங்களுக்கும் அவரே கர்த்தா. ஸத்வ குணம் நிறைந்திருக்கும்பொழுது சொல்லப்பட்டிருக்கும் புராணங்கள் தாம் ப்ராமாணிகங்கள் அவை விஷ்ணுவின் மஹிமையையே கூறுகின்றன ஆகையால் விஷ்ணுவின் பெருமையைச் சொல்லும் புராணங்களையே நாம் ப்ரமாணங்களாக அங்கீகரிக்கவேண்டும்’ என்பது தான்.

"யோ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை"

இதி ச்ருதே ப்ரஹ்மணோऽபி ஸ்ருஜ்யத்வேந ப்ராணிவஸ்யத்வேந ச க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வம் அவகம்யதே। ஸர்வபுராணேஷு ஸத்வாநுஸாரேண தத்தத்ரோக்ஷ ச யாநி புராணாநி ப்ரஹ்மணா ப்ரோக்தாநி தேஷாம் பரஸ்பர விரோதே ஸதி

கிறா வேதம், 'பகவான் முதலில் பரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தான், அவனுக்கு வேதங்களையும் கொடுத்தான்' என்று பரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறாரென்றும் அவர் சாஸ்தர வசய ரென்றும் சொல்லுகிறபடியால், அவர் ஒரு க்ஷேத்ரஜ்ஞர் என்பது ஏற்படுகிறது ஸாத்விக காலங்களில் செய்யப்பட்டுள்ள புராணங்களும் ராஜஸ தாமஸ காலங்களில் செய்யப்பட்டுள்ள புராணங்களும் பரஸ்பரம் விரோதிக்கும்பொழுது, 'ஸாத்விக காலத்தில் செய்யப்பட்டவைகளே யதார்த

"ந தத்ஸ்தி .."், இது கீதா வாக்யம் [18—40] இதன் பொருள் — பூமியில் மநுஷ்யர்களுக்குள்ளும் தேவலோகத்தில் தேவர்களுக்குள்ளும், பரஹ்மா முதலான ஸ்தாவர பர்யந்தங்களான ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸம்ஸாரி களுள்ளும், குண த்ரயத்திற்கு உட்படாத ப்ராணி ஒன்று கூட இல்லை. அதாவது ஸகல ஸம்ஸாரிகளும் குணத்ரய வச்யர்கள் என்று சொன்னதாயிற்று 'பரஹ்மாவும் ஸம்ஸாரிகளுள் ஒருவராதலால், அவரும் மற்றை ஸம்ஸாரிகளைப் போல குணவச்யரே' என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்.

"யோ ப்ரஹ்மாணம் ...'—இந்த ச்ருதி வாக்யம், பரஹ்மாவும் ஸம்ஸாரி கோடியைச் சேர்ந்தவர் என்பதற்கு ப்ரமாணம் "ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி" என்ப தால் பரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ராணிகளுள் ஒருவர் என்பதும், "தஸ்மை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி" என்பதால் அந்த பரஹ்மா சாஸ்த்ரத்துக்குக் கட்டுப் படவேண்டியவர்களுள் ஒருவர் என்பதும் விளங்குகின்றன. சாஸ்த்ரத்துக்குக் கட்டுப்படவேண்டியவர்களுக்கே சாஸ்த்ரம் கொடுக்கப்படுமென்றோ?

ஸர்வபுராணநிஷ்டாயாமேவ—'புராணங்களெல்லாம் ஒரே தேவதையின் மாஹாத்மயத்தைப் பற்றி பேசவில்லையே! சில புராணங்கள் விஷ்ணுவையும் மற்றும் சில வேறு தேவதைகளையும் புகழுகின்றனவே! இவைகளுள் எவை அங்கீகரிக்கத்தக்கவை? எவை த்யஜிக்கத்தக்கவை? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக் கும் பொழுது, அந்தச் சங்கையின் பரிஹாரத்தை 'எந்த தேவதையை

ஸாக்ஷிகாஸ,வெ,ாகுெஸவ வ-ுராணம் யமாயஃம் தஸி ரொயஷ்ஷஹய- யாயஃஸிதி வ-ுராணநிண-யாயெயெவஃ ஸகஙிஷெ்ர ஸு ணாஃஹி- ஹிதஸிதி விஜ்ஞாயத உதி ।

ஸகஷாக்ஷாம் காயஃம் ச ஹமவதெவாக்ஷ—

"ஸகஷாத் ஸஜாயதெ ஜ்ஞாநம் ரஜஸொ ஙொஹ ஏவ ச ।
ஙுஆஸொஹுஙொ தமஸொ ஹவதொஜ்ஞாநமெவ ச ॥"

ஸ. கீ [14-1]

தம, அதறகு விரோதிகளும மறறவையெலலாம அயதாாததம' என்று புராணஙகளின நிாணயததைச செயயும பொருட்டே 'இது ஸதவநிஷ்டரான பரஹ்மாவினல் சொலலபபடடிருககினறது எனறு கூறபபடுகிறது

ஸகஷாக்ஷாமு .... உதி—ஸதவம ரஜஸ தமஸ இநத மூனறு குணஙகளின் செயகையை ஸ்ரீ பகவானே ஸ்ரீ பகவத கீதையில "**ஸகஷாத் ஸஜாயதெ ..** "

பஹுவான புராணஙகள புகழகினறனவோ அதைபபறறி பேசும புராணஙகளே அஙகீகரிககததககவை, மறறவை தயாஜயஙகள' [**ஹ்யஸம் ஸ்ரீபஷ்ய**] என்னும நயாயததை ஆதாரமாகக கொணடு நாம செயயலாமோவெனறு ஒரு எணணம தோனறககூடும அது சரியனறு, 'எவை ஸதவ நிஷ்டரான பரஹ்மாவால் சொலலபபடடவையோ அவைகளே பரிகராஹயஙகள, மறறவை தயாஜயஙகள' எனறு வகதாவின குணததிறகுத தககபடி பராமாணய அப ராமாணய விபாகம செயயபபடவேணடும எனபது தான இவவிடததிற சொலலப படும விஷயம

ஸதாத் ஸஜாயதெ... . இதன பொருள — ஸதவகுணம் வ்ருததி அடைந தால், அதிலிருநது ஆதம யாதாதமய அபரோக்ஷ ரூபமான ஜஞாநம ஜநிககின றது, ரஜஸ வருததி அடைநதால, அதிலிருநது ஸவாககம முதலிய பலஙகளில லோபம ஜநிககினறது, தமஸ வருததி அடைநதால, அதிலிருநது அநவதாந நிமிததமான அஸத காமஙகளில பரவ்ருததியும, அநத பரவருததியினல விபரீத ஜஞாநமும, அநத விபரீத ஜஞாநததால அதிகதரமான தமஸஸும, அநதத தமஸ ஸால் ஜஞாநாபாவமும ஜநிககினறன இநத வாகயததிலிருநது ஸாதவிக மொன்றே அஙகீகரிககததககது எனபது வ்யகதமாகினறது

ஙுவரத்திம் ச...... ஸமஸாரிகளுடைய புததி, குணஙகளுககுத தககபடி மாறுகினறது எனபதை இநத சலோகஙகள விளககுகினறன இநத சலோகங

'ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச கார்யாகார்யே பயாபயே ।
பந்தம் மோக்ஷஞ்ச யா வேத்தி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ஸாத்த்விகீ ॥
யயா தர்மமதர்மஞ்ச கார்யஞ்சாகார்யமேவ ச ।
அயதாவத்ப்ரஜாநாதி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ராஜஸீ ॥
அதர்மம் தர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா ।
ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ஸ்ச புத்திஸ் ஸா பார்த்த தாமஸீ ॥"

ஸ. கீ. 18-30,31,32.]

இதி । ஸர்வாணி புராணாநி ப்ரஹ்மண: ஸகாசாதேவ ஸர்வாணி புராணாநி புராணகாராஸ்சக்ரு: । யதோக்தம்

இதயாதியான ச்லோகததாலும், "ப்ரவ்ருத்திஞ்ச . . . ." இதயாதியான சலோகங களாலும வெளியிட்டி நக்கிறா ஸகல புராணகாராகளும ஸகல புராணாதநங களையும பரஹமாவினிடமிருநது அறிநது கொணடே ஸகல புராணஙகளையும்

களின பொருள —'இவை மோக்ஷ ரூபமான சரேயஸ்ஸை ஸாதிததுக கொடுககும தாமஙகள , இவை அதைக காட்டிலும வேறுபட்ட ஐஹிக மேனமையை ஸாதிததுக கொடுபபவை' எனறு உளளபடி அவைகளை அறிவிககும புததி, ஸாதவிக புததி; அமமாதிரியே அநத புததி, தேச கால அவஸதா விசேஷஙகளில் 'இவை செயயத தககவை' இவை செயயத தகாதவை' எனபதையும அறிவிககும; சாஸ்தரததைக கடபபது பயஹேது வெனபதையும சாஸ்தரததை அநுஸரிததது நடபபது அபய ஹேது வெனபதையும, அம்மாதிரியே ஸமஸாரததின உணமையையும மோக்ஷததின உணமையையும அது அறிவிககும கீழச சொலலபபடடுளள இரணடு வித தாமஙகளை யும காரயாகாரயஙகளையும எநத புததி உளளபடி அறிவிககவிலலையோ அது ராஜஸம எநத புததியானது தமஸ்ஸால மூடபபடடதாயக கொணடு, தாமததை அதாமமெனறும அதாமததைத தாமமென்றும, இமமாதிரி ஸகல விஷயஙகளையும விபரீதமாகத தோறறு விககினறதோ அது தாமஸம.

ஸர்வாணி புராணாநி ..'ஸகல புராணஙக்ளுக்கும் பரஹ்மாவையே கர்த்தாவாகச சொலலககூடுமோ? பராசரா முதலான மஹாஷிகளைப புராண கர்த்தாக களாகப பெரியோர்கள் சொலலியிருககிறாகளே '' எனனும சஙகைககுப பரிஹாரமாக வஸ்து ஸதிதியை விவரிககிறா. பரஹமாவினிடமிருநதே புராண விஷயங

"கல்பாதி யஸ்ய ஸம்ஸ்தம் தத்கல்பேஷு ப்ரஹ்மஸந்ததே: ।
ப்ரஷ்டு: ஸர்வாத்மனோ மாஹாத்ம்யம் கீர்த்யதே ॥"

இதி ।

அபௌருஷேயேஷு வேதவாக்யேஷு பரஸ்பரவிரோதேஷு கதமிதி

செய்திருக்கிறார்கள் என்பதும் "கல்பாதி ....." இத்யாதியான ச்லோகத்தால் வ்யக்தம்

அபௌருஷேயேஷு இத்யாதி—அபௌருஷேயங்களாயுள்ள வேதவாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதித்தால், அந்த விரோதத்துக்கு எவ்விதம் நிர்வாஹம்

களை அறிந்து கொண்டு மஹர்ஷிகளெல்லாரும் தம்தம் புராணங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தான் வஸ்து ஸ்திதி

அபௌருஷேயேஷு. இது வரையில் சொல்லிவந்தது என்னவென்றால்—'தத்வ நிர்ணய விஷயத்தில் சார்வாகன் முதலான வேத பாஹ்யர்களின் வாக்யம் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; வேதத்தை அவலம்பிக்குமவர்களுக்குள்ளும் சிலர், வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறியுமளவு சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்களன்றிக்கே கேவலம் வேதத்தில் ஒருவித ருசியைப் பெறுவிக்கும் ஸ்வல்ப ஸத்வ குணம் மாத்ரம் பொருந்தினவர்களாக இருக்கிறபடியால் அவர்களுடைய வாக்யமும் ப்ரமாணமாகமாட்டாது, எவர் வேதத்தை ப்ரமாணமாக அவலம்பிப்பதுடன் சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்களாகவும் இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய வாக்யமே ப்ரமாணமாகமாட்டும்' என்று முதலில் நிரூபித்து விட்டு, பிறகு 'வேதத்தையே அவலம்பித்து அதன் அர்த்தத்தை வெளியிடும் பொருட்டு அதற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாகிற புராணங்களைச் செய்துள்ள புராண கர்த்தாக்களுள் எவர்கள் சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்கள்? எவர்களுடைய புராணங்களை நாம் ப்ரமாணங்களாக அங்கீகரிக்கக்கூடும்?' என்பதை விளக்கப் புகுந்தவராய், 'ஸகல புராணங்களுக்கும் ப்ரஹ்மா ஒருவரே வக்தாவாக இருக்கச் செய்தேயும், அவர் குண த்ரய வச்யரானபடியால், அவருக்கு ரஜஸ்தமோ குணங்கள் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது அவரிடமிருந்து வெளிவந்த புராணங்களை த்யஜித்து விட்டு ஸத்வ குணம் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது அவர் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரித்தல் வேண்டும்' என்று சித்தாந்தம் செய்தார். 'அது தான் எப்படி விளங்கும்?' என்பதை, 'எவையெவை விஷ்ணுவின் மாஹாத்ம்யத்தைக் கொண்டாடுகின்றன

அத: தாத்பர்ய நிஶ்சயாத் விரோத: பரிஹர்தவ்ய: । யதோபரிஷ்டாத் வக்ஷ்யதே

“ப்ராணம் மநஸி ஸஹ கரணை: நாதாந்தே பரமாத்மநி ஸம்ப்ரதிஷ்டாப்ய த்யாயீதேஶாநம்”,

---

செய்யத்தகூடும்? என்னில், பூர்வாபர பர்யாலோசனம் செய்து அதனால் தாத்பர்யத்தை நிச்சயிக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த விரோதத்துக்கு நிர்வாஹம் ஏற்படுமென்று கீழே சொல்லி இருக்கிறோம் ‘ப்ராணம் மநஸி’ ‘‘ப்ரஹ்ம விஷ்ணு

வோ அவையவை ஸத்வ குணம் மேலிட்ட காலத்திற் சொல்லப்பட்டவை’ என்னும் ப்ரமாண வாக்யத்தால் தெளிவித்தார் இது தான் இதுவரையில் சொன்ன விஷயம் இனி, ‘பௌருஷேயங்களாயுள்ள புராணங்களின் ப்ராமாண்யத்தையும் அப்ராமாண்யத்தையும் அந்தப் புராணங்களின் வக்தாவினுடைய குணத்துணமாக நிர்த்தாரணம் செய்வது உபபந்நமேயாயினும், அபௌருஷேயமாயுள்ள வேத வாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதித்தால் அவ்விடத்தில் எவ்விதம் நிர்வாஹம் செய்யக்கூடும்?’ என்னும் விஷயத்தை விசாரிக்கிறார்

தாத்பர்ய நிஶ்சயாத் விரோத: பரிஹர்தவ்ய:—‘கீழில், அபேத ச்ருதிகளெல்லாவற்றுக்கும் பூர்வாபர பர்யாலோசனை முதலியவைகளைச் செய்து அது வழியாக அவைகளின் தாத்பர்யத்தை நிச்சயித்து எம்மாதிரி நிர்வாஹத்தைச் செய்தோமோ, அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும் அவிரோத நிர்வாஹம் செய்யக்கூடும் என்று சொல்லுகிறார் இவ்விடத்தில் சங்கிக்கப்படும் விஷயம் என்னவென்றால்—‘சில ச்ருதி வாக்யங்கள் சிவனை ஜகத் காரண வஸ்துவாகவும் ஆகையால் அவனே த்யானிக்கப்பட வேண்டியவனென்றும் கூறுகின்றன; மற்றும் சில வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மாவையும் இந்த்ரனையும் வேறு மற்றை தேவதைகளையும் த்யேய வஸ்துவாகப் புகழ்கின்றன. மற்றும் சில ச்ருதிகள் விஷ்ணுவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகின்றன வேறு சில ச்ருதிகள், ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்களெல்லாரும் உண்டுபண்ணப்படுகிறார்களென்றும், இவர்களைக் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமான வேறொன்றே ஜகத்காரணமென்றும் சொல்லுகின்றன இவ்விதம் இருக்கையில் ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரப்ரஹ்மமென்றும் அவனே த்யானம் செய்யத்தகுந்தவனென்றும் சில ச்ருதி வாக்யங்களை மாத்ரம் அவலம்பித்து நாம் நிர்த்தாரணம் செய்யக்கூடுமோ?’ என்பதே

“ப்ராணம் மநஸி ....” இதன் பொருள்:—ஸகல இந்த்ரியங்களையும்

"ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ந காரணம்; காரணந்து த்யேய: ஸர்வைஸ்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேஸ்வர: ஸம்புராகாஸமத்யே த்யேய:" [அதர்வஸிகா],

'யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கஸ்சித் । வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்டத்யேகஸ்தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்॥" [உபநிஷத்]

"ததோ யதுத்தரதரம் ததரூபமநாமயம், ய ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி, அதேதரே து:கமேவாபியந்தி, ஸர்வாநநஸிரோக்ரீவ: ஸர்வபூதகுஹாஸய: । ஸர்வவ்யாபீ ஸ பகவாம்ஸ்தஸ்மாத் ஸர்வகதஸ்ஸிவ:",

---

ருத்ரேந்த்ரா:", 'யஸ்மாத்பரம்", "ததோ யதுத்தரதரம்", 'யதாதக:," தத்க்ஷரம்" இத்யாதியான வாக்யங்களுக்கும், கீழே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள

பாஹ்ய விஷயங்களிலிருந்து நிரோதம் செய்து கொண்டு அவைகளைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நிலை நிறுத்தி ஈசானனை த்யானம் செய்யவேண்டும்.

"ப்ரஹ்மவிஷ்ணு . " இதன் பொருள்—ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்த்ரன் இவர்களெல்லாரும் உண்டு பண்ணப்படுகிறார்கள். ஜகத் காரணமானதே உண்டுபண்ணப் படுகிறதில்லை. அது தான் த்யானம் செய்யப்படத் தகுந்தது. ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்னனாகவும் ஸர்வேச்வரனாகவுமுள்ள சம்புவே ஆகாசத்தின் நடுவில் த்யானிக்கத் தகுந்தவன்.

யஸ்மாத்பர :—இதற்கு ஆபாதத் தோன்றும் அர்த்தமாவது 'எவனைக் காட்டிலும் பரமான வஸ்துவும் அபரமான வஸ்துவும் இல்லையோ, எவன் வ்ருக்ஷம் போல ஆகாசத்தில் ஒருவனாக நிற்கிறானோ, அவனாலே இந்த விச்வம் முழுவதும் பூர்ணமாய் இருக்கின்றது. அதற்கு மேற்பட்டது யாதொன்று உண்டோ அது ரூபமற்றது, தோஷமற்றது. எவர்கள் அதை அறிகிறார்களோ அவர்களே மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள், மற்றவர்களெல்லோரும் து:க்கத்தையே அடைகிறார்கள். அந்த வஸ்துவுக்கு எவ்விடத்திலும் முகம் சிரஸ் கழுத்து. அது ஸர்வ ப்ராணிகளின் ஹ்ருதய குஹையிலும் வஸிக்கின்றது; அது ஸர்வவ்யாபி, அது சிவனென்னப்படும் பகவானே.'

“யதா தமஸ்தந்ந திவா ந ராத்ரிர் ந ஸந்ந சாஸச்சிவ ஏவ கேவல:” [ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்]

நாராயணனே பர ப்ரஹ்மம் என்பதற்கும் எப்படி தாத்பர்ய நிச்சயத்தால் அவிரோதம் சொல்லக்கூடும்? என்னில் இது மிகவும் அல்பமான விஷய

“யதா தம: .. ..இதன் பொருள் —இந்த ஜகத் முழுவதும் தமஸ்ஸாகிற அவஸ்தையில் இருந்த பொழுது, பகல் என்றும் இரவு என்றும் எவ்வித கால விபாக மும் இல்லை; ஸத் என்பதும் இல்லை, அஸத் என்பதும் இல்லை, கேவலம் சிவன் மாத்ரம் இருந்தான்

இத்யாதி—இவை போன்ற மற்றை வாக்யங்கள் “ஹிரண்யகர்ப: ஸமவர்த்ததாக்ரே” இத்யாதியான வாக்யங்கள் சிவனை ஜகத் காரணமாகச் சொல்வது போல ப்ரஹ்மாவையும் மற்ற தேவதைகளையும் ஜகத் காரணமாகச் சில வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன அவை இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள் இந்த வாக்யங்களெல்லாம் இருக்கையில் எவ்விதம் நாம் ‘நாராயணனே ஜகத் காரணம்’ என்று நிர்த்தாரணம் செய்யக்கூடும்? என்பதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் சங்கை

அத்ரோச்யதே—இந்தச் சங்கை மிகவும் அல்பமானது இதைப் பரிஹரிக்க ஆரம்பிக்கிறவராய், முதலில் தமது பக்ஷத்தைச் சொல்கிறார் வேதவித்” இத்யாதி யான ச்லோகத்தால், இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படும் ஸ்வ பக்ஷம் எவ்விதம் சிறகின்ற தென்றால் —சருதி வாக்யங்களுள் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்கள் பலவுண்டு அவைகளுள் முக்யமானவை —(1) “ஸதேவ ஸோம்யேத மக்ர ஆஸீத்” (2) ‘ப்ரஹ்ம வா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத், (3) ‘ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத், (4) ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத். இவை யெல்லாம் ஜகத் காரணம் எது வென்னும் ஆகாங்க்ஷையே வெளியிடுகின்றன இவை களின் பொருள்—(1) ஸத் எனப்படும் வஸ்து வொன்றே முதலில் இருந்தது, (2) ப்ரஹ்மம் எனப்படும் வஸ்து வொன்றே முதலில் இருந்தது, (3) ஆத்மா வென்னப் படும் வஸ்து வொன்றே முதலில் இருந்தது, (4) நாராயணன் ஒருவனே முதலில் இருந்தான் இவ்விடத்தில் ‘ஸத்’ ‘ப்ரஹ்மம்’ ‘ஆத்மா’ ‘நாராயணன்’ என்னும்

ஜத்யாதி; 'நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம' ஐதி ச ஸர்வஸ்யைவ ப்ரதிபாதி
தத்வ தேநாஸ்ய கல்யாணவிரோதாய: ? । கதஞ்சேதத் ।

வேதாஶ்ச ஸாங்கோபாங்கா ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணந்யாயோபப்ரும்ஹிதா: ।
வேதா: ஸர்வே ஹரிம் ப்ராஹு: ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் ॥

மென்றே நாம பதில சொலவோம ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸம புராணம மீமாமஸா நயாயஙகள இவைகளால உபபருஹ்மணம செயயபபடும வேதஙகள, தமது ஸகல அஙகஙகளுடனும, விஷணுவையே ஜகததின ஜநம ஸ்திதி பரளயஙகளுக

சப்தஙகள வெவ்வேறு வஸதுககளைக குறிககின்றனவெனறு சொல்லும பக்ஷததில அபபொழுது இநத வாகயஙகளெலலாம பரஸபரம விருதததஙகளாக பரஸங்கிககும அது அநிஷடம பரஸபரம விருததம போலததோனறும வாகயஙகளுககு ஐக கணடயம சொலவது ந்யாயததுக்கு ஒததிருநதால அபபடிச சொலவதே உததமமன்றோ? இவவிடததில மீமாமஸா நயாயஙகளை அவலமபிதது 'ஸத,' 'ப்ரஹ்ம' 'ஆதமா' எனனும சபதஙகளெல்லாம நாராயணனிடததிலேயே பாயவஸிககினறன வெனறு நிரூபிபபது ஸாத்யம். எபபடியெனில்—'ஸத' எனனும சபதம ஸததையுடன கூடிய வஸ்து வெலலாவறறையும குறிககினறது, அதாவது பருஹததாக (பெரியவையாக) இருப பவை அபருஹத (அளவுககு உடபடடவையாக) இருபபவை இவை யெலலாவறறுக கும அது வாசகம எனறதாயிறறு, 'பரஹ்ம' எனனும சபதம பருஹததாக இருககு மவைகளை மாதரம குறிககினறது ஆகையால 'ஸத' எனபது ஸாமாநய வாசகமா கவும 'பரஹ்ம, எனபது விசேஷ வாசகமாகவும ஆகினறது இமமாதிரியே 'பரஹ்ம எனனும சபதம ஜீவனகளாகிற சேதந வஸ்துவையும பரதாநமாகிற அசேதந வஸ்துவையும குறிககினறது; ஆதமா எனனும சபதம சேதந வஸததுககளை மாதரம குறிககினறது' ஆகையால 'பரஹ்ம' எனபது ஸாமாநய வாசகம, 'ஆதமா' என்பது விசேஷ வாசகம அமமாதிரியே 'ஆதமா' என்னும சபதம ஸாவ சேதநர்களையும குறிககினறது, 'நாராயண' என்பது பரமாதமா ஒரு சேதநனை மாதரம குறிககினறது' ஆகையால, 'ஆதமா' எனபது ஸாமாநயமாகவும 'நாராயண' எனபது விசேஷமாகவும ஆகினறன. இபபடி பூாவம ஸாமாநய சபதமாகவும உததரோததரம விசேஷ சப்தமாகவும ஒரு இடததில் பரயோகம காணபபட்டால, அவ்விடத தில பரயோகம செயயபபடடுளள ஸாமாநய சபதஙகளெலலாம அவைகளுககு விசேஷமாயிருககும சபதஙகளால குறிககபபடும வஸதுவிலேயே பாயவஸிககின

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத் ப்ரஹ்ம" இதி

குக் காரணமாகச் சொல்லுகின்றன. எப்படியெனில் — "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்னும் ஸூத்ரம் சொல்லுகிறபடி, "யதோ வா" இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்து, ஜகத்தின் ஜந்மம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் வஸ்து

றன என்பது ஒரு மீமாம்ஸா ந்யாயம் அந்த ந்யாய ப்ரகாரம் இவ்விடத்தில், 'ஸத்' என்னும் ஸாமாந்ய சப்தம், 'ப்ரஹ்மம்' என்பதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கின்றதென்றும், 'ப்ரஹ்மம்' என்னும் ஸாமாந்ய சப்தம் 'ஆத்மா' என்பதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கின்றதென்றும், 'ஆத்மா' என்னும் ஸாமாந்ய சப்தம் 'நாராயண' என்பதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கின்றது என்றும் ஸித்திக்கிறபடியால், இந்த வாக்யங்களெல்லாம் நாராயணனையே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகின்றனவென்று நிச்சயிக்கக்கூடும் இந்த அர்த்தத்தை நமது பூர்வாசார்யர்களின் திவ்யஸூக்திகளில் பஹுவாகக் காணலாம். பின்வரும் ச்லோகம் ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸூக்தி.

> "யத் பூமௌ காரணத்வம் ச்ருதிஷு ந பரிதஸ்
> ப்ரஹ்மேதி வா ஸதிதி வா தத் ஹிராண்யகர்ப்ப:
> நாராயணஸ்ஸதி ததா வாதீநிஷேத்தவ்யமிதி
> ஸம்பாஹ்யஸ்தீர்யதயோர்வந்நவஜஜாஹ்மரேநாம்ஹ ॥"

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத" — இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களில் இரண்டாவது ஸூத்ரம். காரண வாக்யங்களை உதாஹரிக்கப்புகும்பொழுது ஸூத்ரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு லக்ஷண வாக்யத்தைச் சொல்லுகிறார். இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள் — அஸ்ய-விவித விசித்ர போக்த்ரு போக்ய பூர்ணமான இந்த ஜகத்துக்கு, யத — எதனிடமிருந்து, ஜந்மாதி - உத்பத்தி முதலியவை உண்டாகின்றனவோ, தத் — அது, ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம். "யதோ வா இமாநி" இத்யாதியான சுருதி வாக்யம், ஜகஜ் ஜந்மாதி காரணரூபமான லக்ஷணத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்க சக்தமா இல்லையா வென்று ஸம்சயம் வர, அப்படி ப்ரதிபாதிக்க அது சக்தமென்று இந்த ஸூத்ரம் சொல்லுகின்றது. அப்படி அந்த ச்ருதிவாக்யம் சக்தம் என்பதைக் குறிப்பதற்காகவே இவ்விடத்தில் இந்த ஸூத்ரம் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

"யதோ வா ... ."—இது ப்ருகு வல்லீ வாக்யம். இதன் பொருள் — எதனிடமிருந்து இந்த பூதங்களெல்லாம் உண்டாகின்றனவோ, எதை அந்தராத்மாவாகக்கொண்டு அவை ஜீவிக்கின்றனவோ, எதில் அவையெல்லாம் லயத்தை அடைகின்றனவோ அதை ப்ரஹ்மமென்று அறி.

ஜந்மாத்யதிகரணம் ப்ரஹ்மத்வமஸ்யேதி। தத்ர ஜகத்ஸ்ருஷ்டிப்ரளயப்ரகரணேஷ்வவகதம் ஜகதுபாதாநதாஜகந்நிமித்ததாஜகதந்தர்யாமிதாதிரூபேண பரமகாரணம், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இதி ஸச்சப்தாபிஹிதமேவேத்யுச்யதே। சாகாந்தரே: "ப்ரஹ்ம வா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத்" இதி பராம்ருஶே ப்ரஹ்மசப்தேந ப்ரதிபாதித:, ததாஹி,

---

ப்ரஹ்மமென்றே அறியப்படுகின்றது. அப்படி ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் அந்தர்யாமியாகவும் இருக்கிறவும், சுருதி வாக்யங்களுள் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்களிலிருந்தே அறியப்பட வேண்டியதுமான அந்த ஜகத்காரண வஸ்து, "ஸதேவ" இத்யாதி வாக்யத்தில் 'ஸத்' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே என்று அந்த "ஸதேவ" இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. வேறொரு சாகையில் காணப்படும் "ப்ரஹ்ம" இத்யாதியான வாக்யமும் ஜகத்துக்குக் காரணம் யாது என்னும் ஆகாங்க்ஷையையே விவரிக்கிறபடியால், 'ஸத்' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண வஸ்து

தத்ர - 'ஜகத்காரணம் எதுவோ அது ப்ரஹ்மமாக இருக்கட்டும். அந்த ஜகத்காரண வஸ்து எதுவென்பது தெரியவில்லையே' என்று உண்டாகக் கூடிய சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் அதை அறிவதற்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் இருக்கும் வாக்யங்களையே பார்க்கவேண்டு மென்று அந்த வாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார் "ஸதேவ ஸோம்ய ..". இது சாந்தோக்யம் 6-வது அத்யாயத்தில் காணப்படுகின்றது இதன் பொருளை 51, 52-வது பக்கங்களில் காண்க

ஜகதுபாதாநதா. ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமும் நிமித்த காரணமும் எல்லாம், 'ஸத்' என்று சொல்லப்படும் வஸ்துவே. அது, ஜகத்துக்கு அந்தர்யாமியாகவும் இருந்துகொண்டு பரம காரணமுமாகின்றது என்பது இந்த சுருதிவாக்யத்தின் தாத்பர்யம். [உபாதான காரணம் நிமித்த காரணம் இவைகளின் அர்த்தம் கீழே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது]

இவ்விடத்தில் வேறு சில சங்கைகளும் செய்யக்கூடும் "நஸந்ந சாஸச்சிவ ஏவ கேவல:" (முதலில் ஸத்தும் இல்லை அஸத்துமில்லை, சிவன் ஒருவனே இருந்தான்) என்னும் வாக்யம் சிவனுக்கு ஜகத் காரணத்வத்தைச் சொல்லுகின்றதே, இதை அநாதரிக்கக் கூடுமோ? என்பது ஒரு சங்கை. இதற்குப் பரிஹாரம் —'இவ்விடத்தில் 'சிவன்' என்னும் சப்தம் அந்தப

ஸத்ப்ரஹ்மஶப்தாபிஹிதவஸ்த்வைக்யமவகம்யதே। அயமேவார்த: ஶாகாந்தரே 'ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்' இத்யாத்மஶப்தேநாபிஹித:, ததா ச ஸத்ப்ரஹ்மாத்மஶப்தைரபிஹிதஸ்யைக்யமவகம்யதே। ஶாகாந்தரே அயமேவார்த: "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி" இதி நாராயணஶப்தேநாபிஹித:, ததா ச ஸத்ப்ரஹ்மாத்மாதிபர்யாயகாரணவாசிபி: ஶப்தைர் நாராயண ஏவாபிஹித இதி நிஶ்சீயதே।

இந்த வாக்யத்தில் 'ப்ரஹ்மம்' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே என்று அறியப்படுகின்றது. மற்றும் ஒரு சாகையில் காணப்படும் "ஆத்மா வா" இத்யாதியான வாக்யமும் அந்த ஜகத்காரண ஆத்மாவைத்தையே விவரிக்கிறபடியால, 'ஸத்' 'ப்ரஹ்மம்' என்னும் சப்தங்களால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண வஸ்து, இந்த வாக்யத்தில் 'ஆத்மா' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே என்று அறியப்படுகின்றது. இன்னும் வேறொரு சாகையில் காணப்படும் "ஏகோ ஹ வை நாராயண:" இத்யாதியான வாக்யமும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள ஆத்மத்தையே விவரிக்கிறபடியால, 'ஸத்' 'ப்ரஹ்ம' 'ஆத்மா' என்னும் சப்தங்களால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண வஸ்து, இந்த வாக்யத்தில் 'நாராயண' என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் வஸ்துவே என்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது

பெயருள்ள தேவதையைக் குறிக்கவில்லை, ஆனால் அதற்கு 'ஸுகத்தைக் கொடுப்பவன்' என்பது பொருள், ஆகையால் அது ஸுகப்ரதனுகிற நாராயணன் பக்கலிலே சென்று சேரும்' என்பதுதான. 'சிவ' என்னும் சப்தத்தை நாராயண சப்த வாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி யோஜிப்பது போல, நாராயண சப்தத்தை சிவ சப்தவாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி வாக்ய யோஜனை செய்யக் கூடாதோ? என்னில், நாராயண சப்தம் யோகரூடி (காரணவிடுகிற பெயர்), ஆகையாலே அம்மாதிரி சோகக்வொண்ணாது என்று ஸமாதானம் சொல்வார்கள். 'ரூடிர்யோகமபஹரதி' என்பது ந்யாயம் 'சிவ' என்னும் சப்தம் யோகரூடியன்றே வென்ருல், அது ஸாதாரண யோகரூடி என்றும் நாராயண சப்தம் அஸாதாரண யோகரூடி யென்றும் சொல்வார்கள். இன்னும் இதுபோன்ற மற்றைப் பல சங்கைகளுண்டு அவையெல்லாம் ப்ராப்த காலங்களில் விசாரிக்கப்படும்

"ப்ரஹ்ம வா இதம்.. . " "ஆத்மா வா ...." "ஏகோ ஹ வை நாராயண.. ." இவை ஸ்பஷ்டம்.

“யச்ச: ஸச்சாசெத்ர கவயொ வயந்தி” இத்யாரப்ய “செந்நச்சயஞ்ச ந தீரஞ்சம் ந ஶய்யோ பரிஜஹ்ருஹக ந தவெஷ்யெ கஷ்டு ந தலஷ்ய நாஶ

“யச்ச:.... ஸெக்ஷ்யாத்யதி” —தவிரவும், நாராயணோபநிஷத்தில் “யச்ச: ஸச்சாசெத்ர கவயொ வயந்தி” என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம்,

---

“யச்ச ” கீழில் ஜகத் காரணத்தைக் குறிக்கும் ‘ஸத்’ ‘ப்ரஹ்ம’ ‘ஆத்மா’ இவை முதலிய சப்தங்களெல்லாம் நாராயணனையே சொல்லுகின்றன வென்று ந்யாயத்தை முன்னிட்டு உபபாதிக்கப்பட்டது இப்பொழுது அந்த உபபாதநத்துக்கு மற்றுமொரு ப்ரமாணம் கூறப்படு கின்றது. “யச்ச ஸச்சாசெத்ர” இத்யாதியான வாக்யம், தைத்திரீய உப நிஷத்தில் காணப் படுகின்றது. இது, இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் வஸ்து மற்ற ஸகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பரமென்றும், இதைக்காட்டி லும் பரமான வஸ்து ஒன்றும் இல்லையென்றும் முக்யமாகச் சொல்லுகின் றது. அந்த வஸ்து எது வென்று அறிவதற்கு வேண்டுவனவான அடை யாளங்களும் இந்த வாக்யங்களில் தென்படுகின்றன. முதலில் “யச்ச ஸச்சாசெத்ர” (ஸமுத்ரத்திலுள்ள இருக்கும்) என்னும் ஸமுத்ர சாயித்வமான லிங்கம், ‘அந்த வஸ்து நாராயணனே’ என்பதை ஸூசிப்பிக்கின் றது. இரண்டாவது “வித்யுத: புருஷாத஧ி” (மின்னல் வர்ண முள்ள புருஷன்) என்பதும், “ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ” என்னும் வாக் யம் போல் அந்த நாராயணனையே குறிக்கின்றது என்பது வ்யக்தம். இந்த வாக்யத்திற்கு நாராயண பரத்வம் சொல்வதற்கு இவையெல்லாம் லிங்கங்கள்

தவிரவும், இந்த “யச்ச ” இத்யாதியான வாக்யம், இதற்குப் பின் வரும் “அத்ப்ய: ஸம்பூத.” இத்யாதியான வாக்யத்துடன் ஒரே வாக்ய மாகிறபடியால், அதற்குக் குறிப்பாக நிற்கும் நாராயணனே இதற்கும் குறிப் பாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ஹேதுக் களுள் ஒன்று. இவை இரண்டுமே ஒரே வாக்யம் என்பது இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் க்ரமத்தால் விளங்கும் அந்த க்ரமமாவது—“யச்ச ஸச்சாசெத்ர கவயொ வயந்தி” என்று ஆரம்பித்து, “யஸ்மிந் விஶ்வாநி பூதாநி ஸம்பவந்தி” என்று முடிந்தவுடன், “அத்ப்ய: ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப இத்யஷ்டௌ” என்னும் வாக்யம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது இதன் பொருள்—‘ஹிரண்ய கர்ப: என்று ஆரம்பிக்கும் எட்டு ருக்களும் இவ்விடத்தில் “யச்ச:” இத்யாதியுடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட வேண்டும்’ என்பது தான் ஆகையால் ஒரே வாக்யமாகின்றன என்பது ஸ்பஷ்டம் அப்படி இவை

உஹாதூ்ஸு:। ந ஸஂதூ்ரெ திஷ்டதி ரூவமஸூ ந சக்ஷுஷா வஶுதி கஶு
நெநஂ। ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாஹி க்ளுப்த யவாநஂ விதுரம்ருதாஸெ

'நெநஂமூஂ'' இதயாதியான வாகயஙகளால, உபாஸய வஸதுவானது மறறை எலலா வஸதுககளைக காட்டிலும பரமென்பதை விளககி,

---

ஒரே வாகயமாகிறபடியால இவைகளால நிரதேசிககபபடும வஸதுவும ஒன்றாகவே இருததல வேணடும ஹிரணயகாப: இதயாதியான அநுவாகம நாராயண பரம எனபதறகு அதில தென்படும் ''ஹ்ரீஸ்ச தெ லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ'' எனபது ஸூசகமானதால ''யஜ்ஞ:'' இதயாதியும நாராயண பரமெனறு சொலவதறகு ஸநதேஹ மிலலை

இபபடி ''யஜ்ஞ:'' இதயாதியான வாகயம, ஸமுதர சாயிதவம் விதயுத வாண புருஷதவம ஆகிய இவவிரணடு லிஙகஙகளாலும, லக்ஷமீ பதிதவததை லிஙகமாக உடைய உததர அநுவாகததுடன ஏக வாகயமாகிற படியாலும நாராயணனையே ஜகத காரணமாக பரதிபாதிககினறது எனபது ஸிததம ''ஹிரணயகாப:'' எனனும பதம, ''ஹிரணயகாபோ ஹாகாப:'' எனகிறபடி நாராயணனையும குறிககுமாகையால அதற்கு 'பரஹமா' என்று பொருள கொளளவேணடிய நிரபநதமிலலை

கயஶ் ஶேஷா நாராயணாநுவாகெ வ்யவஸ்தித —இவவிடததில 'நாராயண அநுவாகம' எனபதால ''ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷஂ தேவஂ'' இதயாதியான அநுவாகம சொலலபபடுகினறது ''அம்ஹஸ்யவாரெ'' எனறு ஆரமபிககும பரசநம முழுவதறகுமே நாராயண உபநிஷத எனறு பெயா இதில முன் இருபபதை பூரவ நாராயண உபநிஷதமென்றும பின இருபபதை உததர நாராயண உபநிஷதமெனறும சொலவாாகள இநத உததர நாராயண உபநிஷத இநத பரசநததில் 11-வது அநுவாகம. 10-வது அநுவாகததின் முடிவில

''தஹரஂ விபாப்மஂ வரவெஶ்மபூதஂ யத்புண்டரீகஂ புரமத்ய ஸஂஸ்தஂ। தத்ராபி தஹரஂ ககநஂ விஶோகஸ்தஸ்மிந் யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யஂ॥ யோ வெதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வெதாந்தெ ச ப்ரதிஷ்டித:। தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹெஶ்வர:॥''

ப4வந்தி" இதீத3ம் ஸர்வஸ்ய தத்த்வஸ்ய ப்ரதிபாத்3ய, தஸ்ய தத்த்வஸ்ய கிமபி ந விஶேஷ்யத இதி ச ப்ரதிஷித்4ய, "அத்3ப்4ய: ஸம்பூ4தோ ஹிரண்யக3ர்ப4

"ந தஸ்யேஶே" இதயாதியால அதைககாட்டிலும பரமான வஸது ஒனறுமிலலை எனறும பரதிஷேதிககினறது அதறகுப பிறகு வரும "அத்3ப்4ய: ஸம்பூ4தோ ஹிரண்யக3ர்ப4 இத்யஷ்டௌ" எனனும வாகயம, இதனுடன

எனனும வாகயஙகள காணபபடுகினறன இதறகுப பிறகு 11-வது அநுவாகம 'ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தே3வம்" இதயாதியாக ஆரமபிககினறது இவவிடததில ஸஙகதி எனனவெனறால்—'10-வது அநுவாகததில, "தஹர விதயை" எனனும ஒரு பரஹம விதயையைக குறிபபிட்டு, அதனால உபா ஸிககபபடும தேவதை நாராயணனே எனறு சொனனபிறகு, 11-வது அநு வாகததில, ஸாமாநயமாகப பரவிதயா பரகரணஙக ளெலலாவறறிலும பரவஸதுவை நிரதேசிபபதாகக காணப்படும 'பரபரஹமம' 'பரஞ ஜயோதிஸ' 'பரததவம' பரமாதமா' இதயாதியான சபதஙகளெலலாம நாராயணனையே நிரதேசிககினறனவெனறு சொலலப படுகினறது' என பதுதான

இதைச சறறு கவனிததுப பாரபோம உபநிஷததுககளில அநேக பர ஹமவிதயைகள உபதேசிககபபடுகினறன. அவைகளுள சிலவறறில, உபாஸிக கபபடும வஸ்து 'ஸத' எனறும, மறறும சிலவறறில 'பரபரஹமம' என றும, மறறும சிலவற்றில 'பரமாத்மா' எனறும் இமமாதிரி, உபாஸிக்கப படும வஸது பலவிதமாக வயவஹரிககபபட்டிருககினறது. இபபடிப பல விதயைகளில் பல பெயாகளால நிரதேசிககபபடும வஸது நாராயணன ஒருவனே எனபது நமது ஸிததாநதம இவவிதம ஸிததாநதம செயவதற குப பல பரமாணஙகள உணடு அவைகளுள இநத உததர நாராயண அநு வாகததை நாம ஒரு பெரிய பரமாணமாக கரஹிததிருககிறோம அதாவது, ஸகல பரவிதயைகளிலும உபாஸயமாக நிரதேசிககப பட்டுளள வஸது வின நிரததாரணததைச செயவதறகு இநத அநுவாகததில அநேக லிஙகங கள காணபபடுகினறன எனபதே அபபடி கரஹிபபதறகு முக்ய காரணம இதில, 'பரபரஹமமும நாராயணனே, பரததவமும நாராயணனே, பர ஜயோதிஸஸும நாராயணனே, பரமாதமாவும நாராயணனே' எனறு, இமமாதிரி பரவிதயைகளில சருதஙகளாயுளள சப்தஙகளை அநுவதித்து, அந தச சபதஙகளெலலாவறறாலும நிரதேசிககபபடும வஸது நாராயணனே எனறு தனிததுத தனிததுச சொலலபபட்டிருககின்றது ப்ரஹம ஸூதர காரரான பகவாந பாதராயணரும இமமாதிரியே அபிபராயப பட்டிருககிறா ரெனறு, அவருடைய பரஹம ஸூதரம 3-வது அதயாயம 3-வது பாதம 43-வது ஸூதரமாகிற "லிங்க3பூ4யஸ்த்வாத்தத்3தி4 ப3லீயஸ்தத3பி" என்னும ஸூதரததிறகு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா பாஷ்யம அநுகரஹிததிருககிறாா அநத அாத்தமே இவவிடததிலும சொல்லபபடுகினறது.

உதர்யஷா'' இத்யாத்யநேகவாக்யாநாம் அர்த:। தத்ர ஸஹஸ்ரசீர்ஷ ப்ரகரணம் "ஸ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ" இதி நாராயண வைஷயேவதி

அந்த வாக்யம் ஒரே வாக்யமாக இருப்பதை அறிவிக்கின்றது. அந்த ஸஹஸ்ர: ஸம்ஹித: இத்யாதியான மஹா புருஷனைப்பற்றிப் பேசும் ருக்குக்கள் நாராயணனையே ப்ரதி பாதிக்கின்றன என்பது அவ

இந்த அநுவாகத்திற்கு இவ்விதம் ஸகல வித்யோபாஸ்ய நிச்சாயகத்வத்தை ஒத்துக்கொள்வதில் சிற்சில ஆக்ஷேபங்களை சிற்சிலர் செய்வதுண்டு. (1) இந்த அநுவாகத்துக்கு முன், பத்தாவது அநுவாகத்தின் முடிவில் தஹர வித்யை ப்ரஸ்துதமாக இருக்கின்றபடியால், இதுவும் அந்த வித்யையை ஸம்பந்தப்பட்டதென்பதும், ஆகையால் அந்த வித்யை ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் மாத்ரம் இந்த அநுவாகம் உபாஸ்ய நிச்சயம் செய்யக்கூடும் என்று நாம் க்ரஹிக்கவேண்டும் என்பதும் முதல் ஆக்ஷேபம் இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும் "பத்மகோச ப்ரதீகாசம்" [தாமரை புஷ்பம் போன்ற] என்னும் வாக்யம், 'தஹர வித்யையில் காணப்படும் "யத் புண்டரீகம்" இத்யாதியான வாக்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை படுத்துகிறது என்பதும் இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு பலம் கொடுக்கின்றது இதற்கு ஸமாதானம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு அநுக்ரஹித்திருக்கிறார் தஹரவித்யா ப்ரகரணத்தில் இந்த அநுவாகம் காணப்பட்ட போதிலும், ஆகையால் அந்தத் தஹரவித்யையுடன் இது ஏக வாக்யமாவது யுக்தமானாலும், ஸகல பரவித்யைகளிலும் சருதங்களான சப்தங்கள் இதில் அநுவதிக்கப்பட்டு " 'அவைகளால் நிர்தேசிக்கப்பட்டுள்ள வஸ்து நாராயணனே' என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிற படியால், இதை ஸகல வித்யைகளுக்குமே ஸாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வதுதான் உசிதமாகும் இது தஹரவித்யை ஒன்றுக்கே ஸமாப்யகமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், 'பரப்ரஹ்மமும் நாராயணனே, பரதத்வமும் நாராயணனே' இத்யாதியாக பரப்ரஹ்ம பரதத்வம் முதலான சப்தங்களின் ப்ரயோகமும், நாராயண பதத்தின் ஆவ்ருத்தியும் செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடா வாக்யங்களின் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயிப்பதில் இம்மாதிரியான லிங்கங்கள், ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் பலீயஸ்ஸுக்கள் என்று மீமாம்ஸகர் எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் 'பத்மகோச ப்ரதீகாசம்' இத்யாதியான தஹர வித்யா ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமான சப்தங்கள் காணப்பட்ட போதிலும், அது, 'இந்த அநுவாகத்திற்கு ஸகல வித்யோபாஸ்ய நிச்சாயகத்வமில்லை' என்பதை ஸூசிப்பிக்கவேண்டும் என்னும் நிர்பந்தமில்லை. முதலில் ஸாமாந்யமாக நிர்தேசிக்கப்பட்ட விஷயம் பிறகு தஹர வித்யையாகிற விசேஷத்தில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது என்று தாத்பர்யம் சொல்லக்கூடும் "வேதஹா தத்ராபி ஸர்வம்" என்பதை "தத்ர ஹவி" என்பதில் உபஸம்ஹரிப்பதுபோல இதைப்போன்ற மற்றை ஆக்ஷேபங்களை வேறு ப்ரகரணங்களில் கண்டு கொள்ளலாம்.

ஸ்ம்ருதயஃ। அயமேவார்த்தோ நாராயணாநுவாகே ப்ரபஞ்சிதஃ। ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம் தேவம் விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்பவம் - விஶ்வம் நாராயணம் - விஶ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத் விஶ்வமுபஜீவதி - நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயணஃ பரஃ-

---

விடத்தில் தென்படும் "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்னும் வாக்யத்தால் த்யோதிப்பிக்கப் படுகின்றது. இந்த அர்த்தத்தையே நாராயண அநுவாகமும் ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது "ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம்

"ப்ரபஞ்சிதஃ" வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "யஜ்ஞஃ ஸத்ரு" இத்யாதியான வாக்யத்திற் போல, கேவலம் ஸமுதாய சாயித்வம் முதலிய லிங்கங்களால் கண்டுகொள்ள வேண்டியதில்லை, கண்டோக்தமாகக் காணப்படுகின்றது என்பது தாத்பர்யம். 'ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம்'—இதுபோன்ற இரண்டாவது வேற்றுமையை உடைய சப்தங்களுக்கு, இவ்விடத்தில், முதல் வேற்றுமை அர்த்தமே செய்துகொள்ளப் படவேண்டும். "விஶ்வமேவேதம் புருஷஃ" என்று, மேலும், முதல் வேற்றுமையே காணப்படுகின்றது. இம்மாதிரி ப்ரயோகம் வேதத்தில் உண்டு. "யேநாவ்ருதம் கம் ச திவம் மஹீம் ச" என்னும் இடம் இதற்கு ஒரு நிதர்சநம். தவிரவும், இரண்டாவது வேற்றுமையின் அர்த்தத்தை எடுத்துக் கொண்டால் 'அந்தத் தேவனை [உபாஸித்தல் வேண்டும்]' என்று ஒரு க்ரியா பதம் அத்யாஹாரம் செய்து கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும். அது கௌரவமாகுமாதலால், அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளாமல் அந்வயிப்பதே யுக்தமாகும்.

'விஶ்வாக்ஷம்' 'ஸகல விஷயங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் தன்மையை உடையவன்' என்பது பொருள். 'விஶ்வஶம்பவம்' - ஸகல ஜகத்துக்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்யக்கூடிய.

'விஶ்வம் நாராயணம்'—ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறபடியால் நாராயணன் விச்வமென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸ்வரூபத்தாலேயே விச்வம் நாராயணன் என்பது அர்த்தமன்று. இந்த அர்த்தம், பின்வரும், 'விஶ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத் விஶ்வமுபஜீவதி' என்னும் வாக்யத்தால் விவரிக்கப் படுகின்றது.

'நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம'—இதை 'நாராயணஃ பரம் ப்ரஹ்ம' என்று எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். 'பரம ப்ரஹ்மம் நாராயணனே' என்பது பொருள். ஸமஸ்த பதமாக எடுத்துக்கொண்டு 'நாராயணாத் பரம் ப்ரஹ்ம [நாராயணனைக் காட்டிலும் பரமான ப்ரஹ்மம்] என்று அர்த்தம் செய்வது பூர்வாபர விருத்தம்.

நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: - அநந்தமவ்யயம் கவிம் ஸமுத்ரேऽந்தம் விச்வசம்புவம் - பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்" இத்யாதிஷு, "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ: ஸேந்த்ர: ஸோऽக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்" இத்யேதேஷு, ஸர்வசாகாஸு பரதத்வப்ரதிபாதநபராஸு "அக்ஷர, சிவ, சம்பு, பரப்ரஹ்ம, பரஞ்ஜ்யோதி, பரதத்வ, பராயண, பரமாத்ம" இத்யாதி ஸர்வசப்தைர் தத்தத்குணயோகேந நாராயண ஏவ ப்ரதிபாத்ய இதி ப்ரதிபாதிதஸ் ஸர்வஸ்ய தத்வ்யதிரிக்தஸ்ய தததீநத்வம் தத்வ்யாப்யத்வம் ததாதாரத்வம் தந்நியாம்யத்வம் தச்சேஷத்வம் ததாத்மகத்வம் ச ப்ரதிபாதிதம், ப்ரஹ்மசிவயோ ரபி இந்த்ராதிஸமாநாகாரதயா தத்விபூதித்வம் ச ப்ரதிபாதிதம் | ஸமுத்

ரேऽந்தம்" என்று ஆரம்பித்து "ஸோऽக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்" என்னும் வரையில் காணப்படும் வாக்யங்களில், ஸகல சாகைகளிலும் பரதத்வத்தை நிர்தேசிப்பனவாகக் காணப்படும் "அக்ஷர, சிவ, சம்பு, பரப்ரஹ்ம, பரஜ்யோதிஸ், பரதத்வ, பராயண, பரமாத்மா" முதலான சப்தங்கள் எல்லாம் தம் தம்பக்கல் குறிக்கப்படும் குணங்களின் வழியாக நாராயணனைக் குறித்தே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளால் நிர்தேசிக்கப்படும் வஸ்து அந்த நாராயணனே என்றும், அவனைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களெல்லாம் அவன் அதீநங்களாயும், அவனுக்கு வ்யாப்யங்களாயும், அவனை ஆதாரமாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும், அவனுக்கு நியாம்யங்களாயும், அவனுக்கு சேஷங்களாயும், அவனை ஆத்மாவாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும் நிற்கின்றனவென்றும், ப்ரஹ்மா சிவன் இவர்களும் இந்த்ரனைப் போலவே அவனுடைய விபூதிகளுள் அகப்பட்டவர்கள் என்றும் ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

'ஸமுத்ரேऽந்தம்'-ஸமுத்ரம் ஸ்தாநம் யஸ்ய (ஸமுத்ரத்தை ஸ்தாநமாக உடைய) என்பது அர்த்தம். 'அந்த' என்பதற்கு 'ஸ்தாநம்' என்று பொருள் உண்டு. 'அந்த: ஸ்வபாவ ஸ்தாநயோ:' என்பது நிகண்டு.

'ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ர: ஸோऽக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்' அந்த நாராயணனே சதுர்முக ப்ரஹ்மா, அவனே சிவன், அவனே இந்த்ரன், அவனே முக்தஜீவன்,' இப்படிச் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யம் 'நாராயணனுக்கு மற்ற சேதந அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் விபூதிகள்' என்பதை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இந்த்ரன்போல, ப்ரஹ்மாவும் சிவனும் அவனுடைய விபூதிகளுக்கு உட்பட்டவர்கள் என்பது தாத்பர்யம். இவ்விதம் ச்ருதி சொல்லுகையில், ப்ரஹ்மா சிவன் முதலானவர்களை ஜகத் காரணமென்றும், எல்லாரையும் காட்டிலும் பரமென்றும் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்பது குறிப்பு.

'அக்ஷர:'—என்பது முக்தனைக் குறிக்கின்றது. 'ஸ்வராட்' என்பதற்கு 'காமபந்தத்திற்கு உட்படாமல் இருப்பவன்' என்பது பொருள்.

வாக்யம் கேவலபரதத்வப்ரதிபாதநைகபரம், அந்யச்ச கிஞ்சிதபி உக்தம் ந விதீயதே । அஸ்மிந்வாக்யே ப்ரதிபாதிதஸ்ய ஸர்வஸ்மாத்பரத்வேநாவஸ்திதஸ்ய ப்ரஹ்மண: உபாஸநாதிகம், "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" இத்யாதிஷு வாக்யாந்தரேஷு விதீயதே ।

இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும் வாக்யம் பரதத்வத்தை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ஏற்பட்டது; ஆகையால் அதைத் தவிர்த்த வேறு உபாஸநம் முதலியதொன்றும் விதிக்கப்படவில்லை. இவ்விதம், மற்றை எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பரமென்று இந்த வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸநம் முதலியவை, "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" என்னும் வாக்யாந்தரங்களில் விதிக்கப்படுகின்றன.

உதம் அ வாக்யஸ்ய—இந்த "ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்" இத்யாதியான வாக்யத்தின் குறிப்பை விளக்குகின்றார். "இந்த வாக்யத்திற்கு என்ன ப்ரஹ்மா சிவன் முதலான தேவதைகள் பரமாக அர்த்தம் செய்யக்கூடாது?" என்று ஒரு சங்கையைச் செய்து கொண்டு, 'இந்த வாக்யத்தில் தேவதைகளின் உபாஸநத்தைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை, எந்த வஸ்து ஸர்வகாரணம் என்பது மாத்ரம் சொல்லப்படுகின்றது' என்று பரிஹாரம் சொல்லுகிறார். 'புருஷஸூக்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட புருஷத்தவமே ஸர்வ காரணம்' என்பதுதான் இந்த வாக்யத்தின் குறிப்பு.

அஸ்மிந்வாக்யே—இந்த வாக்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பரமகாரண வஸ்துவின் உபாஸநம், "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" இது முதலாய வாக்யங்களால் விதிக்கப்படுகின்றது.

இதுவரையில், தமது பக்ஷத்திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமாணத்தை சொல்ல உபக்ரமித்து, முதலில் காரண வாக்யங்கள், பிறகு ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தம், பிறகு நாராயண அநுவாக வாக்யம் என்னும் க்ரமத்தில் ப்ரமாணங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்,

"நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநாந்யமூநி
நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத: ப்ரவ்ருத்தி:"

என்பதால் காரண வாக்யங்களையும், பிறகு

"ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேசித்ருத்வம்
நாராயண! த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க:?"

என்பதால் ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தத்தையும், பிறகு

"ப்ரஹ்மா சிவச்சதமக: பரமஸ்வராடிதி"

என்பதால் நாராயண அநுவாகத்தையும் விவக்ஷித்து ஸ்வபக்ஷத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

अत, "प्राणं मनसि सह करणै" इत्यादि वाक्यैः, सर्वकारणे परमात्मनि करणप्राणादि सर्वं विकारजातं उपसंहृत्य तमेव परमात्मानं सर्वेश्वरं ध्यायीत इति परब्रह्मभूतनारायणस्यैव ध्यानं विदधाति । "पतिं विश्वस्य" इति,

---

" **अत** "—இவ்விதம நாராயணனே பரமகாரணமென்று பரதிபாதமாயிருக்கிறபடியால, " ப்ராணம் மநஸி " இதயாதியான வாகயம பரபரஹமமாயிருககும் நாராயணனுடைய த்யாநதததையே விதிககினறது என்றுசொலலவேணடும. ஏனென்றால, அநத வாகயம, 'இநதரியஙகள பராணன இவை முதலிய விகார வஸ்துககளை விகாரவஸது அனறிககும ஸாவ காரணமாயும இருககும பரமாதமாவினிடததில உபஸமஹாரம செயயபபடடவையாக அநுஸநதாநம செயதுகொணடு, ஸாவததுக்கும ஈசாநனைக (பரபுவாக) இருககும அநதப பரமாதமாவையே த்யாநம செயயவேணடும' எனறனறோ சொலலுகினறது ? ஸாவ காரணமான வஸது நாராயணனே எனறு நிாணயிககபபட்டிருககிறபடியால, இநதவாகயததுககு நாராயணனிடததிலேயே நோககு

அத.—இவவிதம ஸவபக்ஷததை விவரிததுவிடடு, கீழில் பூாவ பக்ஷியால உதாஹரிககபபட்டுள்ள சருதி வாகயஙகளின ஆததததை விவரிக்கப புகுகிறாா 277-279 பககஙகளைப பாாசக.

அத:=ஆகையால. காரண வாகயஙகளாலும ஸ்ரீ புருஷ ஸூகததிலும் நாராயண அநுவாகாதிகளாலும 'நாராயணனே பரமகாரண வஸது' எனபது ஸித்திககிறபடியால் இது மாததமனறு, 'பரஹ்மா சிவன முதலான வேறு தேவதைகள் நாராயணனால ஸருஷடிககபபடடு அவனால ஸமஹரிககபபட்டும வருகிறாாகள என்பது ஸித்திககிறபடியாலும' எனறும ஸூசிககபபடுகினறது 'நாராயணனே பரம காரணம; மறறை பரஹமா முதலானவாகள் அவனுடைய விபூதியுள அடஙகினவாகள்' எனபது ஸித்திதது விடடால, பூாவபக்ஷியால் உதாஹரிககபபடடுள்ள சருதிவாகயஙகளுககு ஆத்தம சொல்வது அதிஸுலபம எனபது குறிப்பு.

" ப்ராணம் மநஸி .." இது, பூாவபக்ஷியால உதாஹரிககபபட்டவைகளுள் முதலான வாகயம இது " ...शम्भुं ध्यायीत " என்று முடிகின்றது இவ்விடத்தில் ' शम्भु ' எனனும சபதம சிவனைக குறிககினறதனறோ என்பது சஙகை. இதற்கு ஸமாதாநம —'இநத வாகயம த்யாநததை 'விதிககின்றது, த்யாநிககபபடவேண்டிய வஸதுவோ ஸாவகாரணமாயுள்ள வஸதுவே, அநத வஸது புருஷ ஸூகதாதிகளில் பரதிபாதிககபபடும நாராயணனுகிற புருஷ தததவமே; ஆகையால் இநத வாகயததில 'शम्भु' சபதததால் குறிககபபடும வஸது நாராயணனாகவே இருததல வேணடும' எனபதுதான. தவிரவும 'शम्भु' எனனும சபதம நாராயணனையே முக்யமாகக குறிககினறது எனபதும பரிஹாரம, இதறகு ப்ரமாணம

"ந தஸ்யேஶே கஶ்சந" இதி ச தஸ்யைவ ஸர்வேஶிதா ப்ரதிபாதிதா ।

அத்ர ச, "ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்புராகாஶமத்யே த்யேய:" இதி, நாராயணஸ்யைவ பரமகாரணஸ்ய ஶம்பு-"ஶப்தவாச்யஸ்ய த்யாநம் விதீயதே । "க: த்யேய: ?" இத்யாரப்ய, "காரணம் து த்யேய:" இதி கார்யவஸ்துநோ த்யேயதாம் நிஷித்ய காரணைகத்யேயதாம் ப்ரதிஷ்டாப்ய, தஸ்யைவ நாராயணஸ்ய பரமகாரணதா ஶம்புஶப்தவாச்யதா ச பரமகாரணப்ரதிபாதநைகபரே

எனபது வ்யகதம ஸாவததுககும ஈசானனும நாராயணனே எனபது, "பதிம் விஶ்வஸ்ய" "ந தஸ்யேஶே கஶ்சந" இதயாதியான சருதி வாகயஙகளால விளஙகும

"அத்ர ச"——இநதக காரணததினாலேயே, "ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந" இதயாதி வாகயமும நாராயணனுடைய த்யாநததையே விதிககினறது என பது விளஙகுகின்றது நாராயணனே பரம காரணமனறே ? 'ஶம்பு' எனனும சபததாலும அவனே சொலலபபடுகிறானனறே ? "க: த்யேய: ? காரணம் து த்யேய:" இதயாதியான பரசந பரதிவசநஙகளால, 'காரணவஸதுவே த்யாநம் செய யத தகுநதது, காயவஸது த்யாநததிறகு அநாஹம' எனபது எறபடுகினறபடியாலும 'அபபடிபபடட பரமமான காரணவஸதுவும நாராயணனே, ஶம்பு எனனும சபதத திறகு வாசயனும அவனே' எனபது பரமகாரணததையே பரதிபாதிககும நாராயண அநுவாகததில சொலலப்படடிருககிறபடியாலும, அவைகளுககு விருததமாக இநத

"பதிம் விஶ்வஸ்ய" "ந தஸ்யேஶே கஶ்சந" எனனும வாகயஙகள இநத வாக யஙகள நாராயணனையே ஜகததுககெலலாம பதியெனறும, அவனுககு மேறபடட ஒரு வனும இலலையெனறும் சொல்லுகினறன

அத்ர ச—"ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்புராகாஶமத்யே த்யேய:" எனபது இரணடாவது வாகயம கீழககூறபபட்டுளள காரணத தாலேயே இநத வாகயமும நாராயணனுடைய த்யாநததையே விதிககின்றது" எனறு அறியவேணடும 'ஶம்பு' எனபது சிவ்னுடைய பெயா அனறே ?' எனனும சங கைககு, "விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்புவம்" எனறு நாராயணனைக் குறிபபதாக ஶம்பு சபதம பரயோகிககபபடடிருபபது ஒரு ஸமாதாநம தவிரவும, பரகரண மும் 'இநத வாகயம நாராயணபரம' எனபதை விளக்குகின்றது "கோ த்யேய: ?" [யார் த்யாநிக்கத தகுந்தவன ?] எனனும கேளவிககு, 'காரணம் து த்யேய:' [ஸர்வகாரணமே த்யாநிக்கத தகுநதது] எனறு பரதிவசநம சொலலி யிருககிற படியால பிறகுவரும் பரகருத த்யாந விதி வாகயஙகள ஸாவ காரணததைப பறறியே இருததல் வேண்டுமனறே ? 'ஸாவைச்வர்ய ஸமப்நநன்' என்றும 'ஸாவேசவரன்' என்றும ஸா

நாராயணாதந்யவாக்ய வாய வ்யர்திவஞ்ஜதி தவிரோபாயவ்ருஷ்த்வாக்யவ-
ஸிதமூநம் காரணஸ்யைவ த்யேயதாவிருதி வியிவாக்யஸ்ய ந யுஜ்யதே।

யதபி "ததோ யதுத்தரதரம்" இத்யத்ர வாக்யஷாதநஸ்ய வர-
தாவம் ப்ரதீயத இதயஷ்யாபி, ததபவ்ரெந வ்யத்யஸ்த । ததாஹி—
"யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கஸ்சித்"
இத்யத்ர "யஸ்மாதபரம் கிஞ்சிதபி வரம் நாஸ்தி" இத்யுக்தஸ்ய 'யஸ்மாதந்ய-
ஸ்ய கேநாபி ப்ரகாரேண வாக்யஷவத்திரிக்தஸ்ய வரத்வம் நாஸ்தி'
இத்யர்த: । அணீயஸ்த்வம் — ஸூக்ஷ்மத்வம், ஜ்யாயஸ்த்வம் — ஸர்வேஶ்வரத்வம், ஸர்வ

வாக்யத்திற்கு வேறு அர்த்தம் கல்பிப்பது, காரணவஸ்துவின் த்யேயத்வத்தையே
விதிக்கும் இந்த வாக்யத்திற்கு யுக்தமாகமாட்டாது

யதபி "—"ததோ யதுத்தரதரம்" இத்யாதியான வாக்யத்தில்
'நாராயணனைக்காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு' என்பது தோன்றுகின்
றதே என்னும் சங்கையும் இதனாலேயே பரிஹரிக்கப்பட்டதாகி விடுகின்றது. எப்படி
யெனில் —நாராயணனைக் காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு என்று சொல்
வது, "யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" இத்யாதியான வாக்யத்திற்கு அத்யந்தம்
விருத்தமாகும். "யஸ்மாத்பரம்" இத்யாதியான வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்னவென்
றால், 'எவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்துவும், பரமான வஸ்துவன்றோ' என்
பதுதான் அதாவது இந்தப் புருஷனைக்காட்டிலும் எந்த ப்ரகாரத்தாலும் வேறுபட்ட
தான ஒரு வஸ்துவுக்கும், பரத்வம் என்பது இல்லை' என்று சொன்னதாயிற்று.
'அணீய:' என்பதற்கு 'ஸூக்ஷ்மம்' என்பதும், ஜ்யாய' என்பதற்கு 'ஸர்வேசவரன்'

வகாரணத்தைக் குறிக்கும் அநுவாதமும் இந்த வாக்யத்தில் காணப்படுகிறபடியால், எது
ஸர்வகாரண வஸ்துவென்று பூர்வம் நிர்த்தாரிக்கப் பட்டிருக்கின்றதோ அதுவே இவ்வி
டத்தில் த்யானிக்கப்பட வேண்டுவதாகச் சொல்லப்படவேண்டும் என்பதும் வ்யக்தம்
அதற்கு விருத்தமாக வேறு அர்த்தம் சொல்வது யுக்தமாகமாட்டாது

யதபி "ததோ யதுத்தரதரம்—" இது மூன்றாவது வாக்யம் இந்த வாக
யத்தில் தோன்றும் சங்கை என்னவென்றால்—இந்த வாக்யத்திற்கு ஸ்வார்த்த பின்
வருமாறு ஒரு அர்த்தம் தோன்றும் —தத —அதைக்காட்டிலும், யதுத்தரதரம்-
யாதொரு பரதரமான வஸ்து உண்டோ, அதுதான் அரூபம், அதுதான் அநாமயம். இந்த
அர்த்தத்தைப் பார்த்தால், புருஷஸூக்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள புருஷ தத்வத்
தைக் காட்டிலும் பரதரமாக ஒரு வஸ்து உண்டென்று சுருதி சொல்வது போலத்
தோன்றும். இந்தத் தோற்றம் தவறுதல் என்பதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லி, இந்த
வாக்யத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தையும் விளக்குகிறார்

முதலில், ஸ்வார்த்த: தோன்றும் அர்த்தம் அஸம்பத்தமாகும் என்பது பின்வருவ
தால் விளங்கும். "யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" [எதைக்காட்டிலும் வேறு

ஸர்வாதிஶயாத் ஸ்வேதரஸ்ய ப்ரகாஶாத்மந:। ஏதத்வ்யதிரிக்தஸ்ய கஸ்யாப்யணீயஸ்த்வம் ஜ்யாயஸ்த்வம் ச நாஸ்தீத்யர்த:। "யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கஶ்சித்" இதி பரபுருஷாதந்யஸ்ய கஸ்யாபி ஜ்யாயஸ்த்வம் நிஷித்தமிதி, தஸ்மாதந்யஸ்ய பரத்வம் ந யுஜ்யதே।

கதமிதம் அஸ்ய வாக்யஸ்யார்த: இதி சோத்யதே। அஸ்ய ப்ரகரணஸ்யாரம்பே, 'தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்தா வித்யதே-ऽயநாய" இதி பரபுருஷவேதநஸ்யாம்ருதத்வஸ்ய ஹேதுதாம் தத்வ்யதிரிக்த-

---

என்பதும் பொருள். இந்தப் புருஷன் ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்கிறவனாகவும், ஸர்வத்திற்கும் ஈச்வரனாகவும் இருக்கிறபடியால், இவனைத் தவிர்த்த மற்ற ஒரு வஸ்துவுக்கும் அணீயஸ்ஸாக இருக்கும் தன்மையும் ஜ்யாயஸ்ஸாக இருக்கும் தன்மையும் இல்லை என்பது வ்யக்தம். இப்படி மற்றை எல்லா வஸ்துவுக்கும் அணீயஸ்த்வமும் ஜ்யாயஸ்த்வமும் நிஷேதிக்கப்படுகிறபடியால், எவ்விதம் இவனைக்காட்டிலும் மற்றொன்றுக்கு பரத்வம் சொல்வது யுக்தமாகும்?

'அப்படியானால் ப்ரக்ருத வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்ன?' என்று கேட்கக் கூடும். வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது—இந்த ப்ரகரணத்தின் ஆரம்பத்தில், "**தமேவ விதித்வாऽதிம்ருத்யுமேதி**" இத்யாதியால் 'அந்தப் புருஷனை வேதநம் செய்வதே அம்ருதத்வத்திற்கு ஹேது, மற்ற எதுவும் அந்த அம்ருதத்வத்திற்கு வழியாகமாட்டாது' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்துவிட்டு, பிறகு "**யஸ்மாத்பரம்**" இத்யாதியான வாக்யத்தால் 'அந்தப் புருஷனே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து' என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குப் பிறகு "**ததோ யதுத்தரதரம்**" என்னும் ப்ரக்ருத வாக்யம் '**தத:**'=இப்படி புருஷதத்வமே பரதரமென்று கீழில் ப்ரதி

ஒன்றும் பரமான வஸ்து அன்றோ] என்று புருஷதத்வத்தைக் காட்டிலும் பரதரமான தத்வமொன்றுமில்லை என்று நிஷேதித்துவிட்டு, அடுத்த வாக்யத்தில் '**ததோ யதுத்தரதரம்**' [அந்தப் புருஷதத்வத்தைக் காட்டிலும் யாதொரு பரதரமான வஸ்து உண்டோ] என்று சொல்வது முன்னுக்குப் பின் விருத்தமன்றோ? இந்த விஷயத்தை ஈட்டில் பின்வருமாறு விவரித்திருப்பது அதிமாத்ரம் ரஞ்ஜகம் "**யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்** என்று ஓதிவைத்து, 'அதுக்கு மேலே ஒன்று உண்டு காண்' என்னும் போது, அஜ்ஞனாய்ச் சொல்லுமத்தனை; முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தை யாமத்தனை."
[ஈடு 4-ம் பத்து, 10-ம் திருவாய்மொழி.]

கதமிதம் அஸ்ய வாக்யஸ்யார்த:—வாக்யத்தின் உண்மையான அர்த்தம் என்னவென்றால்—**தத:** =கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஹேதுவினால், **உத்தரதரம்**=ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான, **யத்**=பூர்வோக்தமான யாதொரு புருஷதத்வமுண்டோ, **தத்**= அந்த ஸர்வஸ்மாத் பரமான புருஷதத்வம், **அரூபம்**=கர்மக்ருதமான ப்ராக்ருத ரூப

ஶ்ரூயமாணம் ச ப்ரதிஜ்ஞாய, "யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" இத்ய-
நேந புருஷஸ்ய ஸர்வஸ்ய பூர்ணத்வம் ப்ரதிபாதிதம் । தத புருஷத-
த்த்வமேவோத்தரம், ததோ, 'யதுத்தரதரம் புருஷதத்த்வம் ததேவாரூ-
பமநாமயம், ய ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி, அதேதரே து:கமேவாபி

பாதிககப படடிருககிறபடியால, '**யதுத்தரதரம்**'=அபபடி உததரதரமெனறு பரதி பாதிககபபட்டுளள யாதொரு புருஷதததவமுணடோ, '**ததேவாரூபம்**'=அதுவே ரூபமறறது, '**ததேவாநாமயம்**'=அதுவே ஆமயமறறது, '**ய ஏதத்விது**'=இதை எவாகள அறிகிறாகளோ அவாகளே அமருததவததை அடைகிறாகள, '**அதே**

மறறது ; **அநாமயம்**=காமததால ஏறபடும ஸுக துககாதிகளறறது **ய ஏதத்விது-ரம்ருதாஸ்தே பவந்தி**-எவா இநதப புருஷ தததவததை உததரதரமெனறு அறிகிறா களோ, அவாகளே அமருததவததை அடைகிறாகள **அதேதரே து:கமேவாபி யந்தி** அபபடி யறியாதவாகள ஸமஸாரததையே அடைகிறாகள '**ஸர்வாநநஶிரோக்ரீவ**" இதயாதி வாகயமும, "**ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ**" இதயாதி வாக யததுடன் ஒரே அாததததை உடையதாதலால, பரமபுருஷனுகிற நாராயண விஷயமே. இநத வாகயததிறகு இப்படி அாததம சொலவதறகும **ஶ்ருதார்த்த** தோனறும் அாத ததிறகும் பேதம, வாகயததின முதலில உளள '**தத**' எனனும சபதததின அாத ததைக சாாநது நிறகினறது '**தத**' எனபது பூாவோகத புருஷதததவததைப பரா மாசிககினறது எனபதும, '**உத்தரம்**' எனபது ருதரபரமெனபதும பூாவபக்ஷம ; '**தத**' எனபது ஹேது பரமென்பதும '**உத்தரம்**' எனபது ஸாவஸமாத பரனுன புருஷ பரமெனபதும ஸிததாநதம.

அந்யதா உபக்ரமஸ்தப்ரதிஜ்ஞாஹாநி விரோதஶ்ச—இபபடி ஸித்தாந தம செயவதறகு ஹேதுவென் ? என்றால், 'இவவிதம அாததம கொளளாவிடடால உபக்ரமததில் செயயபபட்டுளள பரதிஜஞைகளுககு விரோதம ஏறபடும' எனகிறா

இநத பரகரணம் எபபடி இருககினறது எனறால் — முதலில.

"**தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி, நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே**"

பிறகு ""**யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்...தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்**",

முடிவில "**ததோ யதுத்தரதரம் .**"

இது வாகயஙகளின கரமம். இவைகளுள முதல வாகயததில புருஷதத்வத்தை வேதநம செயவது அமருததவததிறகு ஹேது' எனறும, 'அதைத தவிாத்த மறறை எதுவும் அமருததவததிறகு வழி ஆமமாட்டாது' என்றும் இரணடு ப்ரதிஜஞைகள் செயயபபடுகினறன நடுவில வரும் வாகயததில், 'அநதப புருஷதத வமே ஸாவஸமாத பரம' எனறு சொல்லபபடுகினறது முடிவில் காணபபடும் வாக யததில் '**ததோ யதுத்தரதரம்** எனபது அரூபம அநாமயம், இதை இவவிதம

யுக்தி' இதி வ்யபதேசஶ்ச ந ஸ்யாத் தஸ்மாத் தத்ஸ்ய திதராஸ்தி அபவஞ். ஸ்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஸமர்த்தகஸ்வஸம்ஹாரம் து | ஸ்நத்யோபக்ரமமதப்ரதிஜ்ஞா

தரே. ......' = மறற எலலாரும துககததையே அடைகிருாகள இதுதான வாகயத தின் அாததம இவவிதம அாததம சொனனல் மாததிரம, கீழ பரதிஜஞாதமாயுள்ள

அறிகிறவாகளே அமருததவததை அடைகிருாகள், மறறவாகள அமருததவததை அடையாா' எனறு சொல்லபபடுகினறது இதைப பாாததால் உபகரமததில சொல லப்படடுள்ள ஹேதுவே முடிவில ஹேது புரஸஸரமாக உபஸமஹரிககபபடுகினறது என்பது வயகதமாகவிலலையா? முதலில சொலலபபடடுள்ள அமருததவ ஹேது, புருஷதத்வ வேதநம; ஆகையால முடிவில சொலலபபடும அமருததவ ஹேதுவும அந தப புருஷததவ வேதநமாகவே இருததல வேணடும ஆகையால ''ததோயதுத்தர தரம்'' எனபதறகு ஸிததாநதிகள சொல்லும மாதிரி அாததம் சொலவதுதான ஸங் கதமாகும. முதலில் புருஷததவ வேதநததை அமருததவ ஹேதுவெனறு சொலலி விட்டு, முடிவில 'அநதப புருஷததவததைக காட்டிலும பரமான வஸது ஒனறு உணடு; அதை அறிவதுதான அமருததவ ஹேது' எனறு சொலவது பூாவாபர விருத தமே ஆகும இதுதான் இவ்விடததில செயயபபடும உபபாதநம

''யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்'' எனனும் சுருதி வாகயத்திறகு ஸ்ரீ பாஷய காரா செய்துள்ள அநவயம கவனிககததகுந்தது. ''யஸ்மாத் பரம் கிஞ்சித் அபி அபரம் நாஸ்தி'' எனபது அவா செயதுள்ள அந்வயம. உள்ளபடி ''யஸ்மாத் பரம் கிஞ்சித் அபி அபரம் நாஸ்தி'' எனறு அநவயம செயயும பக்ஷததில 'எதைககாட்டிலும உதகருஷடதரமாக வேறு ஒரு வஸதுவும இலலையோ' எனறு மாதரம அாததம கிடைககும. அபபடி அாததம கொணடால, 'உதகருஷடதரமானது ஒனறுமிலலை' எனறு அப்யதிக நிஷேதம மாதரம செயததாகும; 'அவனுக்கு ஸமமானது ஒனறு மில்லை' எனறு ஸம நிஷேதம செயயபபடடதாக மாடடாது. ஸ்ரீ பாஷயகாரா செய துள்ள அநவயததிலோ வெனருல், அவனை ககாடடிலும உயாநத வஸதுவுமில்லை, அவ னுககு ஸமமும இல்லை, என்று ஸம அப்யதிக உபய நிஷேதம செயயபபட்டதாகின றது. பகவாந் நிஸ்ஸமாப்யதிகனுனதால், உபய நிஷேததததைக காணபிககும அாததம கொள்வதே சலாக்யம.

'அணீய:' -இதறகு 'ஸூக்ஷமமாக இருககும தனமை' எனபது பொருள. அதாவது, 'எல்லாவறறினுளளிலும வயாபிககும தனமை' என்று சொன்னதாயிறறு. ஸகல அசேதந ததவததையம வயாபிதது நிறகினறது ஜீவாதமா; அநத ஜீவாதமாவை யும் இநதப புருஷததவம வயாபிதது நிறகிறபடியால, இது ஸூக்ஷமமே 'ஜ்யாய:'- இதறகு 'ஸாவததுககும் ஈசவரனுக இருககும தனமை' எனபது பொருள. இதில அணீய:, ஜ்யாய. இரணடு சப்தஙகளும் நபுமஸக லிஙக சபதஙகள; கஶ்சித் எனபது புல்லிஙக சப்தம் இபபடி பரயோகம செயவது வேதததில உணடு

ஹ்ராம் விராயேத்த । வாராஷஸ்யைவ மாஹாத்ம்யமேந ஶிவஸம்பாதியேயக்யம் "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" இத்யாதிநா ஜ்ஞாதமேவ । வாராஷ ஏவ ஶிவஶப்தாபிதேய இத்யுக்தமேவ வக்தி "ஏஷாந்த் யஹா வைஷ் வாராஷ ஸக்யஸ்யைஷ ப்ரவத்ருக" இதி ॥

உக்தமேவ ந்யாயேந "ந ஸந் சாஸச்சிவ ஏவ கேவல."

புருஷ வேதநத்தின அமருததவ ஹேதுதவமும மறறை ஒனறும அமருததவததுககு மாககமாகாமல இருபபதும காரண புரஸஸரமாக உபஸமஹாரம செயயபபட்டதாகும வேறு விதமாக ஆததம சொலலும பக்ஷத்தில, ஆரமபததில செயயபபட்டுளள இரணடு பரதிஜஞைகளும விரோதிககபபடும இநதப புருஷததவம எபபொழுதும எவவித அசுததமுமறறு பரிசுததமாகவே இருககிற தததவமானதால, இது 'ஶிவ' எனனும சபதததால வயவஹரிககத தகுநதது "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" எனபதில இநத வயவஹாரததைக காணலாம ; தவிரவும், அடுததுவரும வாககியமாகிற "ஏஷாந்த் யஹா வைஷ் வாராஷ: ஸக்யஸ்யைஷ ப்ரவத்ருக:" என்பதில் இநதப புருஷனே 'ஶிவ' சபதததால சொலலபபடுகிறான எனபது வயகதமாகத தெரிகினறது

உக்தமேவ ந்யாயேத—'நஸந்சாஸச்சிவ ஏவ கேவல:' இதயாதி

வாராஷஸ்யைவ—"ஸவாநநஶிரோக்ரீவ" இதயாதியான வாகயததில "தஸ்மாத் ஸர்வகத ஶிவ" எனறு 'ஶிவ' சபதம பரயோகமாகி இருக்கினறதே எனறால, அநத 'ஶிவ' சபதம் ஸம்ஹாரனையே குறிககவேணடுமெனனும நிரபநதமிலலை எனகிறார 'ஶிவ' எனனும சபதததிறகு 'அசுததியறற' 'சுததமான' எனனும பொருள உணடு "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" எனனும வாகயததில அமமாதிரி பரயோகம காணபபடுகினறது "ஸ்வாணு ஶாணு ஶிவ. ஸ்தாணு." எனறு ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் இநத பரயோகததைக காணலாம ஆகையால உபகரமததில காணபபடும பரதிஜஞைககு ஒறறு செயயபபடும ஆததததிறகு இநத 'ஶிவ' சபத பரயோகம பாதகமாகமாட்டாது

வாராஷ ஏவ—தவிரவும், அடுதது வரும் வாகயததில, 'இநத ஶிவ சபதம பரகருத புருஷ தததவததையே குறிககினறது' எனறு வயகதமாகச சொலலபபடுகினறது "ஏஷ ஸக்யஸ்ய ப்ரவத்ருக" எனபதிலுளள 'ஏஷ' [இவன] எனனும சபதம், கீழில பரயோகம செயயபபட்டுளள 'ஶிவ' சபதததால சொலலபபடுமவனையே பரதயபிஜஞாபிககினறதனறோ ?

உக்தமேவ ந்யாயேந—"நஸந்சாஸச்சிவ ஏவ கேவல" என்பது பூர்வபக்ஷியால கூறபபட்டுளள வாகயஙகளுள நாலாவது வாகயம். இநத வாகயததிலும 'ஶிவ' சபதம காணபபடுகினறதே எனறால, 'கீழில விளககபபட்டுளள நயாயபபடி இநத வாகயமும நாராயணபரமே' எனறு ஸமாதாநம சொலலபபடுகினறது கீழில விவரிககபபட்டுளள நயாயஙகளான—(1) காரண வாகயஙகளெலலாம் நாராயணனுககே பரமகாரணதவததை பரதிபாதிககினறன, (2) அநநய பரஙகளான நாராயண

ஊ_தூ்ாதி ஸவ_ஐ ந்ெயழ ॥

கிஂவ, "ஸஂஹஸூ்வாரெ" ஊ_தூ்ந வாகெ "ந தவெஷூ்ெஶ கூஹூ்ந" ஊதி நிரஷூ்வஊாஹூ்யிகஸஂஹாவநஸூ் வாரஷஸூ், 'ஸெணாரணீயாநு'

வாகயஙகளுமகீழச சொலலபபடடுளள நயாயபபடி நாராயண பரஙகளெனறே அாததம செயயபபடவேணடும

கிஂவ தவிரவும, மறறும ஒரு அமசம இவவிடததில அவதேயம அது எனனவெனறால —"**ஸஂஹஸூ் வாரெ**" எனனும அநுவாகததில "**ந தவெஷூ் ெஶ கூஹூ்ந**" [அவனுககு ஈசவரன ஒருவனும இலலை] எனனும வாகயமும, அதற குப பிறகு '**ஸெணாரணீயாநு**" எனனும அநுவாகததில "**ஊஹாரஂ விவாவூஂ தஊவாவிதவூ்ழ**", "**யஜெஊாஊள**" எனனும வாகயஙகளும காணபபடுகின றன இவைகளுள முதல வாகயததால சொலலபபடும. எவவித ஒபபு உயாவுமறறி ருககும புருஷனே "**யஜெஊாஊள**" இதயாதியான வாகயததால மஹேசவர

அநுவாகாதிகளால அநத நாராயணனுககே ஸாவததையும காடடிலும பரதவம நிசசயிக கப படுகினறது, (3) பரஹமா ருதரன முதலானவாகள அநத நாராயணனால ஸருஷ டிககப படுகிறாகளெனறும ஸமஹரிககபபடுகிறாக ளெனறும சருதிகள சொலலுகின றன; (4) '**ஶிவ**' '**ஊஹெஶூ்ர**' முதலிய சபதஙகள ருதரனைக குறிககாமல வேறு அாததததில பரயோகம செயயபபடடிருககிறபடியால, அவைகளை இவவிடததில ஸாதாரண சபதஙகளாகவே எடுததுக கொளளககூடும எனபதுமே இமமாதிரி யான நயாயஙகளைக கொணடு, '**ஶிவ**' முதலிய சபதஙகளெலலாம, 'ஸத' 'பரஹம' முதலிய சபதஙகள போல நாராயணனிடததிலேயே பாயவஸிககினறன எனபதை நிா ணயிககககூடும்.

கிஂவ "**யஜெஊாஊள ஸூ்ர: ஷெூ்ாக்ூ:**" எனனும வாகயம நாராயண னைப பறறி பேசுகிறதே தவிர, அவனைககாடடிலும வேறுபடட வஸது ஒனறையும பறறிப பேசவிலலை எனபது, இநத வாகயததிறகு முனனும பினனும காணபபடும வாகயஙகளைப பாாததாலேயே விளஙகும எனனும விஷயததை இபபொழுது உப பாதிககிறா சில விடஙகளில சில வாகயஙகளுககு நாராயண பரதவம வேறு பரகர ணஙகளில காணபபடும வாகயஙகளைககொணடே நிாணயிபபதுணடு, இநத வாகயத திறகு நாராயண பரதவததை நிாணயிககும பொருடடு வேறு பரகரணஙகளில் காணப படும வாகயஙகளை நாம தேடிப போகவேணடுவதிலலை என்பதே ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திருவுளளம. முதல அநுவாகததில காணபபடும "**ந தவெஷூ்ெஶ கூஹூ்ந**" என னும வாகயததை இவவிடததில எடுபபதன தாதபாயம, கீழ பரதிபாதிககபபடடுளள புருஷனைக காட்டிலும வேறு ஒரு வஸதுவுககு மேனமை சொலவது "**ந தவெஷூ்-ெஶ கூஹூ்ந**" [அவனுககு வேறு ஒரு ஈசவரனும இலலை] எனறு செயயபபடடுளள நிஷேததததிறகு விருததம எனபதைக காணபிககும பொருட்டே

ச தைத்திரீயநாராயணே வேதாத்யக்ஷரத்வதயா வேதபீஜபூதப்ரணவஸ்ய ப்ரக்ருதிபூதாகாரவாச்யதயா மஹேச்வரத்வம் ப்ரதிபாத்ய, தஹரபுண்டரீகமத்யஸ்தாகாசாந்தரவர்த்திதயா உபாஸ்யத்வமுக்தம் । அயமர்த்த:-- ஸர்வஸ்ய வேதஜாதஸ்ய ப்ரக்ருதி: ப்ரணவ உக்த:, ப்ரணவஸ்ய ச ப்ரக்ருதிரகார:; ப்ரணவவிகாரோ வேத: ஸ்வப்ரக்ருதிபூதே ப்ரணவே லீந:, அகாரவிகாரபூத: ப்ரணவோऽபி ஸ்வப்ரக்ருதாவகாரே லீந:; தஸ்ய ப்ரணவ

னென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு, "தஹரம் விபாப்மம்" என்னும் வாக்யத்தால் தஹர புண்டரீகத்தின் மத்யத்தில் இருக்கும் ஆகாசத்தினுள்ளில் இருப்பவனுக உபாஸிக்கத் தகுந்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான் "யோ வேதாதௌ" என்னும் வாக்யத்தில், மஹேச்வரத் தன்மையை ப்ரதிபாதிக்குமிடத்தில், 'வேதங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஆதியும் அந்தமுமாக இருந்து கொண்டு அந்தக்காரணத்தால் அவைகளுக்கு விதைபோன்றிருக்கும் ப்ரணவம் என்பது யாதொன்று உண்டோ, அந்த ப்ரணவத்துக்கு விதையாக இருக்கும் 'அ' என்னும் எழுத்தால் சொல்லப்படுமவனே மஹேசவரன்' என்றன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது? இதன் கருத்து என்னவென்றால் — 'எல்லா வேதங்களுக்கும் ப்ரக்ருதியாக இருக்கின்றது ப்ரணவம், அந்த ப்ரணவத்

வேதாத்யக்ஷரத்வதயா—இவ்விடத்தில் "யோ வேதாதௌ" இத்யாதியான வாக்யத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது இந்த வாக்யத்தில் 'ஸ்வர:' என்பதற்கு 'ப்ரணவம்' என்பது பொருள் வேதத்திற்கு ப்ரணவம் உத்பாதகமாகையாலும் லய ஸ்தாநமாகையாலும் அது வேதத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ப்ரதிஷ்டிதமாக இருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது "ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாதாதாவந்தே ச ஸர்வதா" என்பது மநு வாக்யம் ஆகையால், ப்ரணவம் வேதத்திற்கு பீஜம் அந்த ப்ரணவத்திற்கு 'அ' என்னும் எழுத்து பீஜம் 'அ' என்பது ஸமஸ்த சப்தங்களுக்கும் மூலமன்றோ? 'லீநம்' என்பதற்கு 'அந்த ரூபத்தை அடைந்திருக்கிற' என்பது பொருள் அந்த 'அ' என்பதற்கு **ய: ஸ:**—அந்த 'அ' என்னும் எழுத்தால் எவன் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறானே "ஸ:" என்பதற்கு 'ப்ரதிபாதிக்கப்படும்' என்பது பொருள் இதற்கு 'உத்க்ருஷ்டன்' என்னும் பொருளும் உண்டு அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமன்று 'அ' என்பதால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் விஷ்ணுவே என்பது **"அகாரேணோச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேச்வரோ ஹரி:"** **"அகாரோ விஷ்ணுவாசக:"** என்னும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளால் விளங்கும்.

தஹர புண்டரீக "தஹரம் விபாப்மம்" இத்யாதியான வாக்யம் முதலில்; அதற்குப் பிறகு "யோ வேதாதௌ" இத்யாதியான வாக்யம் தஹர புண்டரீகத்தின் மத்யத்திலுள்ள ஆகாசத்தில் இருப்பதாக உபாஸிக்கப்படவேண்டும் என்று முதல் வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகின்றது யார் அப்படி உபாஸிக்கப்படத்தகுந்தவன் என்றால், அவன் நாராயணனுகிற மஹேசவரனே என்று இரண்டாவது வாக்யம் சொல்லுகின்றது

ப்ரக்ருதிபூதஸ்யாகாரஸ்ய ய: பர: வாச்ய: ஸ மஹேச்வர இதி। ஸர்வவாசகஜாதப்ரக்ருதிபூதாகாரவாச்ய: ஸர்வவாச்யஜாதப்ரக்ருதிபூதநாராயணோ ய: ஸ மஹேச்வர இத்யர்த்த:। யதோக்தம் பகவதா।

"அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரலயஸ்ததா।
மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய" ॥ [ப. கீ 7—6,7]
"அக்ஷராணாமகாரோऽஸ்மி" [ப. கீ 10—33]

இதி। 'அ இதி ப்ரஹ்ம' இதி ச்ருதே: நாராயணஸ்ய அகார வாச்யத்வம், "அகாரோ வை ஸர்வா வாக்" இதி வாசகஜாதஸ்ய அகார ப்ரக்ருதித்வம்

திறகு பரகருதியாக இருபபது 'அ' எனனும எழுதது இபபடி பரணவததின விகருதியாச இருககும வேதம, தனது பரகருதியாயுளள பரணவ ரூபததை அடைந திருககினறது, 'அ' எனனும எழுததின விகருதியாக இருககும பரணவம, தனது பரகருதியாயுளள 'அ' எனனும எழுததின ரூபததை அடைநதிருககினறது, அப படிபபடட பரணவ பரகருதியாயுளள 'அ' எனபதால சொலலபபடத தகுநதவனே மஹேசவரன' எனபதுதான 'அ' என்னும எழுதது, ஸகல சொலகளுககும் மூலம, நாராயணன, சொலகளால் குறிககபபடும வஸதுகக ளெலலாவறறுககும

ஸர்வவாசக "யவேதாதௌ" எனனும வாககியததில காணபபடும வசந வயகதியின் அபிபராயம வெளியிடபபடுகினறது 'அ' எனபதறகு எவன வாசயனோ அவன மஹேசவரன எனறு சொன்னால போதுமாக இருககையில, '**தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய: ய: பர:**' [பரணவததின பரகருதியாகிற அவஸதையை அடைந திருககும 'அ' எனபதறகு எவன வாசயனோ] எனறு சுறறிச சொலவானேன எனறால, 'நாராயணன, சொலகளால் பரதிபாதிககபபடும வஸதுககளெலலாவறறுககும மூலம, 'அ' எனபது சொல்களெலலாவறறுககும மூலம, சொலகளால் குறிககபபடும வஸதுகக ளெலலாவறறுககும மூலமாயிருககுமவன, சொலக ளெலலாவறறுககும மூலமாயிருபப தால பரதிபாதிககபபடததகுநதவன என்பதை ஜஞாபிககும பொருடடே' என்று விளககுகிறார

அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய நாராயணன, சொலகளால குறிககபபடும வஸதுகக ளெலலாவறறுககும மூல பூதன எனபதையும, 'அ' எனபது சொலக ளெலலாவற றுக்கும பீஜமெனபதையும இநத வாககியம விளககுகினறது "**அக்ஷராணாமகா ரோऽஸ்மி**" எனபது, இநத வாசயம வாசகம இரணடுககுமுளள ஸமபநதததை விளக்குகின்றது இவைகளுககு சுருதி வாககியஙகளும பரமாணஙகளாகச சொல்லப் படுகினறன.

தஸ்யைவ "யவேதாதௌ" எனனும வாககியததில காணபபடும 'மஹேச வரன' என்னும சபதம ஸாமானய சபதமாக இருநத போதிலும், பரகரணததைப பாாககும பொழுது அது நாராயண பரமே எனறு விளககபபட்டது இபபொழுது, இதறகு அடுதது வரும அநுவாகததில், இநத நாராயண பரதவம தெளிவாகச சொல லப்பட் டிருககினறது எனபதை விளககுகிறார

அ ஜ்ஞாயதே, வாஸுதேவஸ்ய ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யத்வம் அ ஸ்வஷ்டம் அதோ ப்ரஹ்மண: அகாரவாச்யதாப்ரதிபாதநாத் அகாரவாச்யோ நாராயண ஏவ ப்ரஹ்மேதி ஸித்தம். ததேவ "ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்" இதி கேவலபரதத்வவிசேஷப்ரதிபாதநபரேண நாராயணாநுவாகேந ஸமர்த்திதம். அநேநாநுவாகேந ப்ரதி-

மூலம் அந்த நாராயணனே மஹேசவரன் இதுவன்றே இந்த வாக்யத்தின் கருத்து? ஸ்ரீபகவானும் இந்த அர்த்தத்தை "அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய" "அக்ஷராணாம்" இத்யாதியான ச்லோகங்களால் வெளியிட்டிருக்கிறான். வேதத்திலும், "அ இதி ப்ரஹ்ம" என்னும் வாக்யத்திலிருந்து, 'நாராயணன் அ' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுகிறான்' என்பதும், "அகாரோ வை ஸர்வாவாக்" என்னும் வாக்யத்திலிருந்து 'சொல்களெல்லாவற்றுக்கும் 'அ' என்னும் எழுத்தே மூலம்' என்பதும் விளங்குகின்றன. சொல்களால் சொல்லப்படும் வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும் பரஹ்மமே மூலம் என்பது ஸ்பஷ்டமே. இப்படி 'அ' என்னும் சொல்லுக்கு பரஹ்மமே குறிப்பு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த 'அ' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படும் நாராயணனே மஹேசவரன் என்பது ஸித்தமாகின்றது. எது பரதத்வம் என்பதை பரதிபாதிப்பதையே நோக்காக உடைய "ஸஹஸ்ரசீ-

கேவலபரதத்வவிசேஷப்ரதிபாதநபரேண—இந்த நாராயணாநுவாகம், 'பரதத்வம் சில இடங்களில் ஆத்மா வென்றும், சில இடங்களில் ஜ்யோதிஸ் என்றும் இம்மாதிரி பல இடங்களில் பல விதமாகச் சொல்லப்படுகின்றதே! இவைகளுள் எது பரதத்வம்?' என்பதை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்தம். ஆத்மா' 'ஜ்யோதிஸ்' இத்யாதியான சப்தங்களால் சொல்லப்படுமவன் நாராயணனே என்னும் விஷயம் [நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம, நாராயண பரோ ஜ்யோதி:] என்பது முதலான வாக்யங்களால் விளங்குகிறதன்றே? இது தான் இந்த அநுவாகத்தின் பெருமை

அநேந "விச்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:" [ருத்ரன் மஹர்ஷி, அவன் விச்வமெல்லாவற்றுக்கும் உத்க்ருஷ்டன்] என்றும், "ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத" [சதுர்முக பரஹ்மா ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்தான்] என்றும் இவ்வாறு அநேக காரண வாக்யங்கள், சிவன் முதலானவர்களுக்குக் காரணத்வத்தைச் சொல்வன வாகக் காணப்படுகின்றனவே! என்று சங்கித்து, அந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதாநத்தை அநுக்ரஹிக்கிறார். வாக்யங்களுள் சில அந்ய பரங்கள், சில அநந்ய பரங்கள், நாராயணாநுவாகத்திற்கு நாராயணனைத் தவிர்த்து வேறு ஒன்றையும் ப்ரதிபாத்யமாகச் சொல்வது ஸாத்யமில்லை. "நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விச்வாத்மாநம் பராயணம்" "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர:" "யச்ச கிஞ்சித் ஜகத்ஸர்வம் த்ருச்யதே ச்ரூயதேऽபி வா" ... "அந்தர் பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:" இத்யாதியாக 'நாராயணனே பர தேவதை' என்று கண்டோக்தமாக இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், இது அநந்ய பரமே. இப்படி அநந்ய பரங்களாயுள்ள வாக்யங்களுக்கும் வேறு அந்ய பரங்களாயுள்ள வாக்யங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விரோதம் வரும்பொழுது, அநந்யபர வாக்யங்களுக்கு அநுகுணமாகவே அந்ய பரவாக்யங்களை நயிப்பிக்க வேண்டும் என்பது ஒரு ந்யாயம். அந்த ந்யாயத்தை அநுஸரித்து இவ்விடத்தில் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது.

வாஹிதம் வரதக்வெவ சுநாயவரேஷு ஸ்வவுவாகெய்ஷு கெநாஉவி ஶப்டெந ப்ரதீயமாநம் தஜெவெதயவமஜ்யத இதி "ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டயா தூபதெஶோ வாமதெவவத்" [ஸூ ஸூ 1—1—31] இதி ஸூத்ரகாரேண நிர்ணீதம் । தஜெதத்ஸர்வம் ப்ரஹ்ம ஶிவ ப்ரஹ்மஶிவாதிஶப்தாநாமபி தத்வாசித்வம் கெவலப்ரஹ்மஶிவயோ: ந பரத்வம், ஸர்வஸ்ய நாராயணஸ்யைவ பரத்

வம்" இத்யாதியான நாராயணானுவாகமும், அந்த நாராயணனே எல்லாருக்கும் பரன் என்பதை நன்றாக விளக்குகின்றது ஜகத்தின் காரணம் யாது என்பதை ப்ரதிபாதிக்கும் சிற்சில வேத வாக்யங்களில் வேறு வேறு பெயர்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும், அந்தந்த வாக்யங்களெல்லாம் அந்ய பரங்களாகையால், அந்ய பரமான இந்த நாராயணானுவாகத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமதுவே பரதத்வமாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் விஷயம் "ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டயா து" இத்யாதியான ஸூத்ரத்தில் ஸூத்ரகாரரால் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது 'ப்ரஹ்மா' 'சிவன்' போன்ற வேறு பெயர்களின் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு, அவைகளால் பரப்ரஹ்மம் சில ச்ருதி வாக்யங்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதால் மாத்ரம், 'அந்த ப்ரஹ்மா முதலானவர்களே பரப்ரஹ்மம் என்பதுதான் ச்ருதியின் தாத்பர்யம்' என்று நிர்ணயிக்கப்

ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டயா கௌஷீதகீ ப்ராஹ்மணம் என்னும் உபநிஷத்தில், ப்ரதர்த்தநன் என்னும் ஒருவன் ஒரு காலத்தில் இந்த்ரனுடைய ஸ்தானத்துக்குப்போய், 'மநுஷ்யர்களுக்கு எது அத்யந்தம் ஹிதமோ, அதை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டதாகவும், அப்பொழுது 'என்னையே நீ உபாஸநம் செய்' என்று இந்த்ரன் அவனுக்கு உபதேசித்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இதன் அர்த்தத்தை ஸூத்ரகாரர் விசாரித்து, இவ்விடத்தில் இந்த்ரன், தன்னையே உபாஸிப்பதுதான் ஹிததமம் என்று சொல்லும்பொழுது, 'தான்' என்னும் சப்தத்தால் தனது அந்தர்யாமியாயுள்ள பரமாத்மாவையே நிர்த்தேசித்தான் என்றும், அப்படி நிர்த்தேசித்துப் பேசுவது சாஸ்த்ரஸ்தர்களுக்கு வழக்கமென்றும் நிர்ணயித்திருக்கிறார் அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் இந்த ஸூத்ரம் காணப்படுகின்றது. ஸூத்ரத்தின் அர்த்தம்—உபதேஶ:—இந்த்ரன் செய்த உபதேசமானது, ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டயா—"ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மாபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" என்னும் சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டே செய்யப்பட்டது வாமதெவவத்—வாமதேவர் என்னும் மஹர்ஷி உபதேசம் செய்ததுபோல வாமதேவர் அம்மாதிரி உபதேசம் செய்திருப்பதாக ப்ருஹதாரண்யோபநிஷத்தில் காணப்படுகின்றது. பரமாத்மா ஜீவாத்மாவைச் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும் 'நீ' 'நான்' என்னும் சப்தங்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் பர்யவஸானம் அடையும் என்பது சாஸ்த்ரம் இந்தச் சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு, 'ப்ரஹ்மா' 'சிவன்' முதலானவர்கள் சில காரணவாக்யங்களில் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தால், அவ்விடங்களில், 'ப்ரஹ்மா' 'சிவன்' இத்யாதியான சப்தங்கள், அவர்களுள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் நாராயணனிடத்திலேயே முடிவடைகின்றன என்று நாம் கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து

வாக்யே தயோரபி ஶக்ராதிதுல்யதயா தத்விபூதித்வ ப்ரதிபாதநாத், க்வசித் காஶப்ராணாதிஶப்தை: பரம் ப்ரஹ்மாபிஹிதமிதி பூதாகாஶப்ராணாதீநாம் யதா ந பரத்வம்.

யத்வா நரிஷ்டாஸாதம்ஸிதம்—“அத யதிதமஸ்மின் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம் வேஶ்ம, தஹரோऽஸ்மிந்நந்தராகாஶ:, தஸ்மிந் யதந்தஸ்ததந்வேஷ்டவ்யம், தத்வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்” [சா. 8—1] இத்யத்ர ஆகாஶ ஶப்தேந ஜகதேகாரணம் ப்ரதிபாத்ய தஸ்ய ச அந்தர்வர்திந: கஸ்யசித் தத்வவிஶேஷஸ்ய அந்வேஷ்டவ்யதா ப்ரதிபாத்யதே, ஸர்வஸ்யாகாஶஸ்ய நாமரூபயோர்நிர்வஹித்ருத்வஶ்ரவணாச் ச பாரமார்த்ஷ்யஸ்ய பாரமார்த்ஷ்யஸ்ய

படமாட்டாது, ஏனென்றால், அந்நயபரமான இந்த நாராயணநுவாகத்தில், 'அந்த பரஹ்மா முதலான எல்லாரும் இந்திரன் போல பரஹ்மத்தின் விபூதிகளுள் அகப்பட்டவர்களே' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றே? சிற்சில சுருதி வாக்யங்களில் 'ஆகாசம்' 'ப்ராணன்' இவை முதலிய சப்தங்களால் பரப்ரஹ்மம் வ்யவஹரிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அந்தக் காரணத்தால் 'பஞ்ச பூதங்கள் ஸம்பந்தங்களான ஆகாசம் ப்ராணன் முதலியவைகளையே பரதத்வமென்று சுருதி சொல்லுகின்றது' என்று சொல்லக்கூடுமோ?

யத்வா நரிஷ்டம் மற்றும் சிலர் பின் வருமாறு ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்கிறார்கள். “அத யதிதமஸ்மின்” இத்யாதியான சாந்தோக்ய வாக்யத்தில், 'ஆகாசம்' என்னும் சப்தத்தால் ஜகத்தின் உபாதாந காரணத்தை ப்ரதிபாதித்து, அந்த ஆகாசத்துக்குள் இருக்கும் ஒரு தத்வ விசேஷமே நம்மால் தேடப்பட வேண்டிய வஸ்து என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஆகாசமே ஜகத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாவற்றுக்கும் பெயர் ரூபம் இவைகளை நிர்வஹிக்கின்றது என்றும் இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டி

தயோரபி ப்ராதிதுல்யதயா—ப்ரஹ்மா சிவன் முதலானவர்கள் இந்திரனுடன்கூட ஒரே பங்க்தியில் பரமாத்மாவின் விபூதிகளுள் அகப்பட்டவர்களாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவ: ஸேந்த்ர: ஸோऽக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்” என்பது இந்த அநுவாக வாக்யம்.

ஆகாஶப்ராணாதிஶப்தை—சாந்தோக்யத்தில் ஓரிடத்தில் “ஸர்வாணி ஹவா இமாநி பூதாநி ஆகாஶாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே ஆகாஶ: பராயணம்” [ஆகாசத்திலிருந்தே இந்த பூதங்களெல்லாம் உத்பத்தியை அடைகின்றன .. ஆகாசம்தான் மற்றை எல்லாவற்றுக்கும் உத்க்ருஷ்டம், பராயணம்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இம்மாதிரியே மற்றோரிடத்தில் “ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபிஸம்விஶந்தி” [ப்ராணனே ஜகத்காரணமான வஸ்து] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வாக்யங்களுக்கெல்லாம் வேதாந்திகளெல்லாரும், 'ஆகாசம் ப்ராணன் முதலான சப்தங்களால் பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறான்' என்றும், 'பூதாகாசம் முதலானவைகள் சொல்லப்படமாட்டா' என்றும் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த ந்யாயத்தை அவலம்பித்து, ப்ரக்ருதத்தில், 'ப்ரஹ்மா' 'சிவன்' முதலான சப்தங்களுக்கும் பரமாத்மாவே பொருள் என்று கொள்ளவேண்டும் என்பது தாத்பர்யம்.

யத்வா நரிஷ்டம்—இவ்விடத்தில் 'வ்யோமாதீத வாதம்' என்று வ்யவஹரிக்கப

நாமரூபயோ: கர்த்ருத்வச்ரவணாத் ஆகாசவ்யபதிஷ்டாத் பரமபுருஷாத் அர்த்தா-ந்தரஸ்ய அந்வேஷ்டவ்யதயா உபாஸ்யத்வம் ப்ரதீயதே' இதி ததேதத் அநதீதவேதாநாம் அச்ருதஸூத்ரார்த்தவிதாம் சோத்யம் | யதஸ்ய ச்ருதிரேவாஸ்ய பரிஹாரபரா, வாக்யகாரஸ்ய | "தஹரோऽஸ்மிந்நந்தராகாச: கிம் தத்ர வித்யதே யதந்வேஷ்டவ்யம் யத்வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்" இதி சோதிதே, "யாவாந்வா அயமாகாசஸ்தாவாநேஷோऽந்தர்ஹ்ருதய ஆகாச:" இத்யாதிநா அஸ்ய ஆகாசஸ்யோபமாநஸ்ய பரமபுருஷஸ்யாநவதிகமஹத்த்வம் ஸகலஜக-

---

ருககிறபடியால, ஆகாச சபதததால, ஜகததிலுளள பொருளகளுடைய பெயா ரூபம முதலியவைகளுககுக காததாவாகப புருஷஸூகததில சொலலபபடும புருஷனே குறிககபபடவேணடுமனருே ? அநத ஆகாசததுககுள இருககும ஒரு ததவ விசேஷமே, தேடபபடவேணடிய வஸது எனறு இநத சருதி சொலலுமபக்ஷததில், அது 'அநதப புருஷனைக காடடிலும வேறுபடட ததவ விசேஷமொனறு உணடு, அதுவே தேடபபடவேணடிய வஸது' எனபதைக குறிககவிலலையா ? இதுதான இவாகள செயயும ஆக்ஷேபம இது, அநதச சாநதோகய சருதியில பூாவ அபர வாகயஙகளை ஸமகரமாகப படியாமலும வாகயகாரருடைய கரநதததைப பாராமலும இருககுமவாகளால செயயபபடும ஆக்ஷேபம ஏனெனருல, அநத சருதியிலேயே இநத ஆக்ஷேபததிறகு ஸமாதாநம சொல்லபபடடிருககினறது ; வாகயகாரரும இதறகு ஸமாதாநம சொலலியிருககிருா இநதச சாநதோகயததில பரகருத வாகயததிறகுப பிறபாடு, "தஹரொ ஸ்மிநநநதராகாச: கிம் தத்ர வித்யதே யதந்வேஷ்டவ்யம் யத்விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்'

படும வாதமொனறு அநுவதிககபபடடு நிராகரிககபபடுகினறது வயோமாதீத வாதிகள், சாநதோகயததில் காணபபடும ஒரு வாகயததை ஆதாரமாககொணடு, புருஷஸூகதாதிகளால பரதிபாதிககபபடும நாராயணன் எனனும புருஷனைககாடடிலும வேறு உதகருஷ்டதரமான வஸ்துவொனறு இருககின்றதெனறும், அதுதான பரமபுருஷாததததை அடையவேணடுமென்று இசசிபபவரெல்லாராலும உபாஸிககத தகுநதது எனறும் வாதிக்கிருாகள் அநதச சாநதோகய வாகயததில நாராயணன 'ஆகாச' சபததால வ்யவஹரிககபபடுகிறபடிபால், இநத வாதிகளுககு 'வயோமாதீத வாதிகள' என்று பெயா 'வ்யோம' என்பதறகு 'ஆகாசம' எனபது பொருள 'அதீத' என்பதறகு 'தாணடின' எனபது பொருள அதாவது—'ஆகாசம' எனறு வயவஹரிககபபடும நாராயணனைககாடடிலும உயாநதுளள வேறு ஒரு வஸதுவை பரபரஹமமாக வாதிபபவாகள எனபது அாததம அநதச சாநதோகய வாகயம, அபபடிபபடட பொருள் ஒன்றை பரதிபாதிககினறதா எனபது இவவிடததில விசாரிககபபடுகினறது அந்த வாகயததின் அாததமாவது—அஸ்மிந் ப்ரஹ்மபுரே—பரபரஹ்மததின ஸதாநமாயுள்ள இநத உபாஸகனுடைய சரீரத்தில, யதிதம் தஹரம் புண்டரீகம் வேஶ்ம—அலபமாகவும தாமரைபபுஷ்பம போன்றதுமான யாதொரு ஹருதயமாகிற ஸதாநம இருக்கினறதோ, அஸ்மிந் தஹர ஆகாச:—அநத ஹருதயததினுள யாதொரு அதயல்பமான ஆகாசமொனறு உணடோ, தஸ்மிந் யத் தத்ந்வேஷ்டவ்யம் தத்

த்ராணதயா ஸங்கஜமஹாயாஸம் ச ப்ரதிபாத்ய, "அஸ்மிந் காமா: ஸமாஹி தா:, ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு: ... ஸத்யஸங்கல்ப:" இதி அபஹதபாப்மத்வாதி ஸத்யஸங்கல்பத்வ பர்யந்தம் அஷ்டகம் தஸ்மிந்

[ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயமோ சிறியது ; அதைககாட்டிலும் சிறியது அதனுள் இருக்கும் ஆகாசம , அந்த ஆகாசததினுள நமமால தேடப்படவேணடிய வஸ்து வொன்று இருக்கவும கூடுமோ ? அது யாது ?] எனறு ஒரு ஆக்ஷேபம செயதுகொணடு, அதன் ஸமாதாநமாக '*யாவாந்வா அயமாகாஶஸ்தாவாநேஷோऽந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶ:*" [ஹ்ருதயததினுள இருக்கும ஆகாசம எனனும சபதததால் சொல்லபபடுமெ வஸ்து இநத லோகததில காணபபடுமெ பூதாகாசமபோல மிகப பெரியதே] எனறு படிக்கபபட்டிருக்கின்றது இநத ஸமாதாநததின கருதது என்னவெனறால, 'ஹ்ருதயததினுள் இருபபதாகச சொல்லபபடுமெ 'ஆகாசம' எனனும வஸ்து பரம புருஷனே , பூதாகாசம் போல அதுவும மிகப பெரியது எனறு சொலவதன தாதபாயம, அது அளவற்ற பெருமையை உடையது எனபதே அது ஸகல ஜகததிறகும காரணம, ஆதாரம்' எனபதுதான இவவிதம பரதிபாதிததுவிட்டு, இநத சருதியே, பிறகு "*அஸ்மிந் காமா: ஸமாஹிதா:*" [இநத ஆகாசததில ஸகல கல்யாணகுணகணஙகளும சாசவதமாக இருக்கின்றன] எனறும, "*ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா*" [இநத ஆதமா எவ்வித காமததாலும ஒருபொழுதும ஸபாசிக்கபபடாத வஸது] என்றும சொல்லுகினறது. இபபடிச சொல்வதானது, 'ஹ்ருதயததினுள் இருக்கும் பரம புருஷன்

விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய—அநத ஆகாசததினுள்ளிருக்கும் வஸ்து விசேஷமே தேடததகுந்தது, உபாஸிக்கததகுநதது இநதவாகயததில் இருக்கும 'ஆகாச' சபதம் நாராயணனைக் குறிக்கிறபடியால், அதறகுள்ளிருபபதாகச சொல்லபபடுமெ வஸது நாராயணனைககாட்டிலும வேறுபட்டதாகவே இருததலவேணடும்' எனபது வயோமாதீத வாதிகளின வாதம. அது வேறுபடடது எனபதில் ஆக்ஷேபமிலலை , அபபடிபபட்ட வேறுபட்டுள்ள வஸ்து எது எனபதில் மாதரம விவாதம. வ்யோமாதீத வாதிகள் அதை 'வேறு ஒரு உயாந்த பரஹ்மம்' என்று சொலலுகிறாகள். 'அது அதீத பரஹ்மமன்று , அது அந்த நாராயணனிடததிலுளள ஜகதஸ்ரஷ்ட்ருதவம முதலிய சகதியும அபஹதபாபமதவம் முதலிய குணஙகளுமே' என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிபராயம் இப்படி அபிபராயபபடுவதறகு மூனறு காரணஙகள —(1) நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறு உயாநத வஸ்துவில்லை [*ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே*] என்று கீழ்ச சொல்லபபட்டுள்ள நிஷேதததுககு அநத நாராயணனைக காட்டிலும உயாநதுள்ள வேறொரு பரஹ்மததை ஒத்துககொளவது விரோதிககும ; (2) இநத சருதியிலேயே மேல்வரும் வாக்யஙகளைப் பாாததால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்லும ஆர்த்தமே சருதியின் கருதது என்பது விளஙகுகின்றது ; (3) வாகயகாரரும இமமாதிரியே விவரித்திருக்கிறார். இவைகளின விஸதாரததை மூல கரநததிலேயே காணக.

நிஹித இதி, அபஹதபாப்மவத் அபஹதபாப்மாதிகுணாஷ்டகஸ்யாபி அந்வேஷ்டவ்ய விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யத்வவ்யுத்பத்திவிவக்ஷயா “தஸ்மின் யதந்தஸ் ததந்வேஷ்டவ்யம்” இத்யுக்தமிதி ஶ்ருத்யைவ ஸ்வயம் பரிஹ்ருதம்। ததா ஹி— “கிம் தத்ர வித்யதே யதந்வேஷ்டவ்யம்?” இதி சோத்யஸ்ய ஸமஸ்தஸ்ய ஜகத: ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதாரத்வம் நியந்த்ருத்வம் ஶேஷித்வம் ஸ்வபாவம் அபஹதபாப்மாதயோ குணாஶ்ச வித்யந்த இதி பரிஹார இதி। ததா ச வாக்யகாரவசனம்—“தஸ்மின் யதந்தரிதி காமவ்யபதேஶ:” இதி। காம்யந்த இதி காமா:, அபஹதபாப்மாதயோ குணா இத்யர்த்த:। ததுக்தம் பவதி—யதைதத்ப்ரஹ்மாகாஶவதவாக்யம் நிர்வ்யாஜமநுய-

---

எப்படி தேடப்படவேண்டியவனோ, அறியப்பட வேண்டியவனோ, அப்படியே அவனுக்குள்ளிருக்கும் அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய எட்டு குணங்களும் தேடப்படவேண்டியவை, அறியப்படவேண்டியவை’ என்னும் கருத்தாலன்றோ? ‘**தஸ்மின் யதந்தஸ் ததந்வேஷ்டவ்யம்**” என்பதற்கு இதுதான் தாத்பர்யம் “**கிம் தத்ர வித்யதே** [இந்த ஆகாசத்தினுள் தேடப்படவேண்டிய வஸ்து என்ன இருக்கின்றது?] என்னும் கேள்விக்கு, ‘இந்த ஆகாசத்தினிடத்தில, ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனாகவும் அதற்கு ஆதாரமாகவும் நியந்தாவாகவும் சேஷியாகவும் இருக்கும் யோகத்தையும், அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய கல்யாண குணகணங்களும் இருக்கின்றன’ என்பது ஸமாதானம் இப்படியே வாக்யகாரரும் “**தஸ்மின் யதந்தரிதி காமவ்யபதேஶ:**” என்று சொல்லியிருக்கிறார் “**காமா:**” என்னும் சப்தத்திற்கு “**காம்யந்த இதி காமா:**” [எவை எல்லாராலும் பரம புருஷார்த்தமாக இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவை காமங்கள்] என்பது வ்யுத்பத்தி அவையாவன—அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் இவ்வளவால் சொல்லப்பட்டதென்னவென்றால—‘ஸகல ஜகத்தின

அபஹதபாப்மாதிகுணாஷ்டகஸ்யாபி விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யத்வம்—ஆனால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஆசயத்திற்கு இரண்டு ஆக்ஷேபங்கள் செய்யக்கூடும் —(1) குணங்கள் உபாஸிக்கத் தகுந்தவை யல்லவே என்பது ஒன்று, (2) குணங்களை மாத்ரம் உபாஸிக்கத் தகுந்தவையாகச் சொல்வது உபபந்நமாகுமோ? நாராயணனையும் உபாஸிக்க வேண்டுமென்றன்றோ சொல்லப்படவேண்டும்? என்பது இரண்டாவது முதல் ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம், பகவத் குணங்களையும் பகவானைப்போல நாம் தேடவேண்டும், அறியவேண்டும், த்யானம் செய்யவேண்டும் என்றே ச்ருதிபோதிக்கின்றது என்பதுதான் இரண்டாவது ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் வாக்யத்தின் ஆசயம் எதிராளிகள் சொல்வது போன்றதன்று என்பதே ‘ஹ்ருதயத்தினுள் யாதொரு ஆகாசம் இருக்கின்றதோ அதுவும், அந்த ஆகாசத்தினுள் இருக்கும் கல்யாணகுணங்களுமஇவை இரண்டுமே தேடத்தகுந்தவை’ என்பதுதான் அதன் ஆசயம் ‘**அஸ்மின் வேஶ்மநி யோ தஹர ஆகாஶ:, தஸ்மிந் யதந்தர்வர்த்தி ச, ததுபயமபி அந்வேஷ்டவ்யம்**’ என்பது அந்வயம் இப்படி ‘**ச**’ என்னும் ஒரு சப்தத்தை அத்யாஹாரம் செய்து கொள்வது கலிஷ்டமன்றோ? என்னில், இந்த ப்ரகரணத்தின் உபஸம்ஹாரத்தில்

விஹதபாப்மத்வம் பரம் ப்ரஹ்ம, தஸ்மிந்நிஹிதம் அநவதிகாதிஶய அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாஷ்டகம் ச ததுபயமந்வேஷ்டவ்யம் விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி, யதாஹ — "அத ய இஹாத்மாநமநுவித்ய வ்ரஜந்தி ஏதாம்ஶ்ச ஸத்யாந் காமாந், தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி" இதி ।

யஃ ஸர்வஜ்ஞஃ காரணத்வேந த்யேயதயோபதிஷ்டஸ்ஸர்வவாக்யேஷு,

ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இவையெல்லாவற்றையும் லீலையாக உடைய பரப்ரஹ்மமே, இந்தச் சாந்தோக்யத்தில் காணப்படும் 'தஹர ஆகாசம்' என்னும் சப்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் வஸ்து, அந்த வஸ்துவும், அதனுள் நிஹிதங்களாயிருக்கும் அளவற்ற மஹிமையை உடைய அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய எட்டு குணங்களும் இவை இரண்டுமே எல்லாராலும் தேடப்படவேண்டியவை, அறியப்பட வேண்டியவை. இவை இரண்டும் தேடப்படவேண்டியவை என்பது, இந்தச் சாந்தோக்யத்தின் முடிவில் காணப்படும் "அத ய இஹாத்மாநமநுவித்ய . . ." இத்யாதியான வாக்யத்தால் விளங்குகின்றது

யஃ ஸர்வஜ்ஞஃ — 'ஜகத் காரணம் எதுவோ அது ஒன்றே த்யானம் செய்யத் தகும்

'ய இஹாத்மாநமேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந் காமாநநுவித்ய வ்ரஜந்தி, தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி" [எவர்கள் இந்த ஆத்மாவை அறிந்து, ஆத்மாவை அறிவதுடன் அதன் கல்யாண குணங்களையும் அறிந்து பரலோகம் போகிறார்களோ, அவர்கள் ஸ்வதந்த்ரர்களாகிறார்கள்] என்று காணப்படுகிறபடியால் உபக்ரம வாக்யத்திலும் அதுவே விவக்ஷிதமென்று சொல்லவேண்டும்; அதனால் அத்யாஹார க்லேசமும் ஸஹ்யமே என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

ததுபயமந்வேஷ்டவ்யம் — இது கீழ்ச் சொன்னதை விளக்குகின்றது. "அத ய இஹாத்மாநமநுவித்ய . . ." இத்யாதியான வாக்யத்தை இவ்விடத்தில் உதாஹரிப்பதும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அபிப்ராயத்தை விளக்கும் பொருட்டே

காமாஃ — இதற்கு 'கல்யாணகுணங்கள்' என்பது பொருள் என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும் "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந், ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" என்னும் தைத்திரீய உபநிஷத் வாக்யத்திலும் இந்த அர்த்தத்தைக் காணலாம்.

இந்தத் தஹரவித்யை தைத்திரீய உபநிஷத்திலும் "தஹரம் விபாபம்" இத்யாதியான வாக்யத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது அவ்விடத்திலும் இம்மாதிரியே அர்த்தம்

யஃ ஸர்வஜ்ஞஃ — எவ்விடத்தில் விஷ்ணு, கார்ய வஸ்துக்களுள் ஒன்றாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்? என்றால், 'அத ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸர்வே ஸம்ப்ர

அந்தர்வர்த்திவாக்யவ்ருத்திவாசித்வாத் தத்ஸம்ஹிதஸ்ய விசேஷ: கார்யமத்யே நிவேச:, ஸ ஸ்வகார்யமத்யஹிதத்தஸங்க்யாபூரணம் குர்வதோ ஸ்வேச்சயா ஜகதுபகாராய ஸ்வேச்சாவதார உபபந்ந:; யதா ஸ்வேச்சயா தைவஸங்க்யாபூரணம் குர்வத உபேந்த்ரத்வம் பரஸ்யைவ, யதா ச ஸூர்யவம்சோத்பவராஜஸங்க்யாபூரணம் குர்வத: பரஸ்யைவ ப்ரஹ்மணோ தாசரதிரூபேண ஸ்வேச்சாவதார:, யதா ச ஸோமவம்ச ஸங்க்யாபூரணம் குர்வதோ பகவதோ பூபாராவதாரணாய

தது' என்னும் விஷயத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் இடத்தில், காரியங்களாக இருக்கும் வஸ்துக்களைச் சொல்லி வருவதன் நடுவே விஷ்ணுவும் படிக்கப் பட்டிருக்கின்றாரே! அந்நிய பரமான நாராயணாநுவாகத்தில் 'விஷ்ணுவே பரதத்வம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? காரியங்களான வஸ்துக்களுள் ஒன்றாக இருக்கும் வஸ்து, எப்படி பரதத்வமாகும்? என்றால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. பரமாத்மா ஜகத்தின் உபகாரத்தை உத்தேசித்து தன்னுடைய இச்சா மாத்ரத்தாலே லீலையாக அவதரிக்கிறான் அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களுள் ஒன்று இந்த விஷ்ணு அவதாரமும் என்று அறிய வேண்டும். தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு தன்னுடைய காரியங்களாயுள்ள வஸ்துக்களின் நடுவில் தானும் அவதரித்து, அவைகளின் எண்ணிக்கையைப் பூர்த்தி செய்வது, அப்படி அவதரிக்கும் பரப்ரஹ்மத்தின் காரியம். உபேந்திரனாக அவதரித்து தேவர்களின் எண்ணிக்கையை லீலையாகப் பூர்த்தி செய்தாரன்றோ? இப்படி அவதரிப்பது, தசரதனுடைய புத்ரனாக ஸ்வேச்சையாலேயே அவதரித்து ஸூர்ய வம்சத்தின் அரசர்களின் ஸங்க்யையும், வஸுதேவ க்ருஹத்தில் பூ பார நிவ்ருத்தியை உத்தேசித்து ஸ்வேச்சையாலேயே அவதரித்து சந்த்ர வம்சத்தின் அரசர்களின் ஸங்க்யையும் பூர்த்தி செய்தது போலவே. ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயம் இவை

ஸம்யந்தே' [ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்த்ரன் முதலிய எல்லாரும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறார்கள்] என்னும் உபநிஷத் வாக்யத்தில் இந்த வாக்யம், "**கோ த்யேய: ?**" [யார் த்யாநிக்கப்படத் தகுந்தவர்?] என்றும், "**காரணம் து த்யேய:**" [காரணமே த்யாநிக்கத்தகுந்தது] என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும் ப்ரகரணத்தில் காணப்படுகின்றது. காரணமே த்யாநிக்கத் தகுந்ததென்றும், விஷ்ணு காரியவஸ்துக்களுள் ஒன்றென்றும் சேர்த்து ஒரே இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தால், அது, விஷ்ணு த்யாநிக்கத் தகுந்தவரன்று என்று சொன்னதாகாதோ? என்பதுதான் ஆக்ஷேபம்.

ஸங்க்யாபூரணம்—எண்ணிக்கையின் பூர்த்தி. தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள ஜந்துக்களின் நடுவில் தானும் அவதரித்து, அப்படித் தன்னுடன் கூடவே அவர்களையும் ஸமமாகச் சேர்த்துப் படிக்கும் படியான ஏற்றத்தை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதே 'அவர்களின் எண்ணிக்கையின் பூர்த்தி செய்வது' என்பதன் தாத்பர்யம்

வெஷஅயா வஸ ஶெவமுரஹொஉவதாா: । ஸரஷ்டி வுஹ்டய வுகாரணெஷு நாராயண ஏவ வாஉகாாணதயா வுதிவாநுதத ஐதி வூவெஉ-வொகதூ ।

யதூஶாமரயவஙுஶிாஸி ரூஶெூண ஷூஸவெஙுஷ்யஙும் வுவமூதி-தம், தக் '' ஸொஉஹாநுஹாம் வூாவிஶக் '' ஐதி வாஉாதூவுவெஶாநு-

---

முதலிய வ்யாபாரஙகளை பரஸதாவிககும பரகரணஙகள எலலாவறறிலும, நாராயணன ஒருவனே பரம காரணம என று பரதிபாதிககபபடடிருக்கின்றது என்று எறகெனவே சொலலி இருககிறேும்

யதூஶாம:—அதாவ சிரஸ எனனும உபநிஷததில், ருதரன, 'நானே ஸகலத துககும ஈசவரன' என று ஸபஷடமாகச சொலலி இருககிறுனே எனருல், அது 'அபபடி எனககு ஐசவாயம வநதது முழுவதும பரமாதமா எனனுள பரவேசிததிருக கிறபடியாலேயே' என று அநத சருதியிலேயே விளககபபடடிருககின்றது. இதனுலஅநத

ஸரஷ்டிவுஹ்டயவுகாரணெஷு—'கீழ்ச் செயயபபடடிருபபது போல நிா வாஹம செயவது யுகதி யுகதமாகுமோ ?' எனனும சஙகையைச சஙகிததுக கொணடு, 'வேறு பரபலமான பரமாணஙகளால நாராயணனே பரன என்பது நிணயிககப பட்டிருககிறபடியால இபபடி நிாவாஹம செயவது தான் யுகதியுகதமாகும' என்று சொல்லுகிறுா

யதூஶாம:—அதாவ சிரஸ்ஸில் காணபபடும வாகயமாவது— "**தெவா ஹ வெ ஸ்வமுதூம் ரொகமூமத । தம் தெவா ரூஶுூமவூகுந 'கொ ஹவாந' ஐதி । ஸொஉஸ்ரவீக் 'அஹமெக: வூயமமாஸம், வதூமி ச, ஹவிஷ்யாமி, ச; நாநூ: கஶ்சிநூதொ வ்யதிரிக்த ஐதி; ஸொஉஹாநுஹாம் வூா-விஶஷிஶஶாஹாம் வூாவிஶக்; ஸொஉஹம் ஸூஹ' ஐதி** [தேவர் கள ஒரு காலததில ஸவாகக லோகம போனுாகள் அவாகள் அவ்விடததில் ருதரனைப் பாாதது 'நீா யாா ?' என்று கேட்டாாகள் அதற்கு ருத்ரன, 'நான் ஒருவனே முன் காலததில இருநதேன், இப்பொழுது இருககிறேன், இனியும இருக்கப போகிறேன் ; என்னைத தவிாதது வேறு ஒருவரும இல்லை ; பரமாத்மா ஸகலததின் உள்ளிலும எல்லா திககுககளின் உள்ளிலும பரவேசிததிருககிறபடியால், நானே பரபரஹ்மம] இதில், 'ருதரன் தனககு இருபபதாகச சொலலிக கொள்ளப படும ஐசவர்யமானது பரமாதமாவின அநத: ப்ரவேசததால் எறபட்டதே' என்பது வ்யகதமாகின்றது.

இநத சருதி வாகயததை அாததம செயவதில், "**ஸொஉஹாநுஹாம் வூா-விஶக் ; திஶஶாஹாம் வூாவிஶக்**" எனபது ருதரனுடைய வாக்யமாக எடுத துக கொளளப்பட்டிருககிறது இதற்கு முன்னும "**அஹூ**" [நான்] சபதம், பின்னும "**அஹூ**" [நான்] சப்தம ப்ரயோகம செய்யப்பட்டிருககிறபடியால அவ்விதம் எடுத துக கொளவதே யுகதமாகும். இதறகு முன இருக்கும "**ஐதி**" என்னும

கதிதம் ஶ்ருத்யைவ வ்யக்தம் | "ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா தூபதேஶோ வாமதேவ-
வத்" இதி ஸூத்ரகாரேண ஸர்வாத்மத்வம் ப்ரதிபாதித: | யதோ-
க்தம் ப்ரஹ்லாதேநாபி—

"ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமவஸ்தித: |
மத்த: ஸர்வமஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதநே ||"

இத்யாதி | அத்ர "ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய" இதி ஹேதுருக்த: | 'ஸ்வஶ-
ரீரபூதஸ்ய ஸர்வஸ்ய சிதசித்வஸ்துந ஆத்மத்வேந ஸர்வகத: பரமா-

ஆக்ஷேபம் ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டதாகின்றது தவிரவும், ஸூத்ரகாரரும், "ஶாஸ்த்ர த்ருஷ்ட்யா" [ப்ர. ஸூ. I 1. 31] என்னும் ஸூத்ரத்தில் இவ்வாறான ருத்ரன் முதலிய சப்தங்களால் பரமாத்மாவையே க்ரஹிக்கக் கூடுமென்று ப்ரதிபாதித்திருக்கிறார். ப்ரஹ்லாதனும், "ஸர்வகத்வாத்" இத்யாதியான ச்லோகத்தில் இப்படியே விவரித்திருக்கிறார். இவ்விடத்தில் "ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய" [பரமாத்மா எல்லாவிடங்களிலும் இருக்கிறபடியால்] என்பது ஹேதுவைக் காண்பிக்கின்றது. பரமாத்மா, தனக்குச் சரீரமாயுள்ள ஸகல சிதசித் வஸ்துக்களுடையவும் உள்ளில் ஆத்மாவாக இருந்துகொண்டு எவ்விடத்திலும்

சப்தம், ருத்ரனுடைய வாக்யம் அதனுடன் முடிந்து விட்டது என்பதைக் காண்பிக்க வில்லையோவென்றால், "இதி" என்னும் சப்தம் இவ்விடத்தில் ஹேதுவைக் குறிக்கின்றது என்பது அதற்கு ஸமாதானம் அப்படி எடுத்துக் கொள்ளாமல், "இதி" என்பதுடன் ருத்ரனுடைய வாக்யம் முடிந்து விட்டதென்றும், "ஸோऽவிஜ்ஞாத்" இத்யாதியானது அவனுடைய வாக்யத்துக்கு வெளிப்பட்ட வாக்யமென்றும் எடுத்துக் கொண்டபோதிலும், கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே கிடைக்கும்; தனக்குள்ள ஐச்வர்யத்தின் ஹேதுவை ருத்ரனே விவரியாமல், ச்ருதி விவரித்ததாக மாத்ரம் ஏற்படும் அதனால் எவ்வித பாதகமும் இல்லை ஆனால், 'அந்த ஹேதுவை ருத்ரனே விவரித்தான்' என்பதே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிப்ராயம் என்பது "தேநைவ ப்ரகடிதம்" [ருத்ரனாலே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது] என்னும் மூல க்ரந்த வாக்யத்தால் ஏற்படுகின்றது

ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா—302 வது பக்கத்தில் இதன் அர்த்தத்தைக் காண்க.

ஸர்வகத்வாத்—இந்த ச்லோகத்தின் பொருளாவது—'பரமாத்மா எவ்விடத்திலும் வ்யாபித்திருக்கிறபடியால், நான் அவனே, என்னிடத்திலிருந்தே எல்லாம் உண்டாகின்றது; நானே ஸகல வஸ்து; ஸநாதனனாக இருக்கும் என்னிடத்திலேயே ஸகல வஸ்துவும் இருக்கின்றது' என்பதுதான் இதன் தாத்பர்யம் மூல க்ரந்தத்திலேயே தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

த்மா' இதி ஸர்வே ஶப்தா: ஸர்வஶரீரம் பரமாத்மாநமேவாபிதததீத்யுக்தம் | அத: "அஹம்" இதி ஶப்த: ஸ்வாத்மப்ரகாரப்ரகாரிணம் பரமாத்மாநமேவாபிதத்தே | அத: உச்யதே "ஆத்மேத்யேவ து க்ருஹ்ணீயாத் ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்பத்தேரித்யாதிநா" இதி வாக்யகாரேண | கார்யாவஸ்த: காரணாவஸ்தஶ்ச ஸ்தூலஸூக்ஷ்மசிதசித்வஸ்துஶரீர: பரமாத்மைவேதி "ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்பத்தே:" இத்யுக்தம் | "ஆத்மேதி தூபகச்சந்தி க்ராஹயந்தி ச" [ப்ர ஸூ. 4-1-3] இதி ஸூத்ரகாரேண ச | மஹாபாரதே ச ப்ரஹ்லாதஸம்வாதே ப்ரஹ்லாத ராஜ்ஞம் ப்ரத்யாஹ |

வயாபிததிருககிறபடியால, ஸகல சபதஙகளும் ஸாவததையும சரீரமாக உடைததா யிருககும பரமாதமாவையே குறிககினறன எனறு இநத சலோகததால சொலலபபடு கினறது ஆகையால, இநத சலோகததில காணபபடும "அஹம்" [நான] என்னும சபதம, நான எனபதால் நிரதேசிககபபடும ஆதமாவை பரகாரமாயுடைய பரகாரியா யிருககும பரமாதமாவையே சொலலுகின்றது ஆகையினால, வாகயகாரரும, "ஆத்மேத்யேவ து க்ருஹ்ணீயாத்" இதயாதியால 'பரஹமம சேதநாசேதநஙகள் எலலாவறறி னுடையவுமான உதபததிககுக காரணமாகிறபடியால, அதை எலலாவறறுககும ஆதமாவென்று கரஹிதது உபாஸிகக வேணடியது எனபதுதான இதன கருதது" எனறு சொலலி இருககிறார பரமாதமா காாயாவஸதையில் ஸதூல சேதநா சேதநஙகளை யும காரணாவஸதையில் ஸூக்ஷ்ம சேதநா சேதநஙகளையும சரீரமாக உடைததாயிருககிற படியால, 'ஸாவததினுடைய உதபததிககும அவா காரணம' எனறு சொலலபபடுகின றது. ஸூதரகாரருடைய "ஆத்மேதி து..." இதயாதியான ஸூதரமும இதறகு ப்ர

ஸர்வே ஶப்தா:—எலலா சபதஙகளும் பரமாதமாவையே குறிககினறன [208-213 வது பககஙகளைப பாாகக]

கார்யாவஸ்த:—'சேதந வஸதுககளெலலாம நிதயஙகளாகையால் அவை களின நிஷ்பதது எபபடி உபபநநமாகும? ஆகையால "ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்பத்தே:" எனறு சொலவது அநுபபநநம' எனறு சஙகிததுக கொணடு ஸமாதாநம சொல்லு கிறார 'சேதநாசேதநஙகளின ஸவரூபம நிதயமே யானாலும அவஸதையின பேதத தால நிஷ்பதது உபபநநமாகும' எனபதே ஸமாதாநம இதுதான, 'காாயாவஸதை' எனறும 'காரணாவஸதை' எனறும இரணடு அவஸதைகள இவவிடத்தில் பரஸதா விககபபடுவதன தாதபாயம

ஆத்மேதி தூபகச்சந்தி க்ராஹயந்தி ச இநத ஸூதரததின பொருள்:— ஆத்மேதி [அநுஸந்தேயம் கார்யம்]—பகவானைத தனககு ஆதமாவெனறே அநு ஸநதாநம செயயவேணடும, [ததைவ பூர்வே உபாஸிதார:] உபகச்சந்தி— அபபடியே பூாவாகளான உபாஸகாகள உபாஸிததிருககிறாாகள, [ததைவ ஶாஸ்த்ராணி ச] க்ராஹயந்தி—அபபடியே சாஸதரஙகளும உபதேசிககினறன

மஹாபாரதே—எலலா ஜீவனகளும பரமாதமாவைத தமது அநதராதமாவாக

"தவாந்தராத்மா மம ச யே சாந்யே தேஹிஸஂஜ்ஞிதா: ।

இதி ருத்ரஸ்ய ப்ரஹ்மணஶ்சாந்யேஷாம் தேஹிநாம் ச பரமேச்வரோ நாராயணோऽந்தராத்மதயாऽவஸ்தித இதி । ததா தத்ரைவ

"விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ: ।"

இதி । தத்ரைவ ।

"ஏதௌ த்வௌ விபுதஶ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ ।
ததாதர்ஶிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ ।"

இதி । அந்தராத்மதயாऽவஸ்திதநாராயணதர்ஶிதபந்தாநௌ ப்ரஹ்மருத்ரௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகார்யகராவித்யர்த்த: ।

நாராயணகாரணத்வவாத: ஸமாப்த: ।

மாணம். மஹாபாரதத்திலும், ப்ரஹ்மாவும் ருத்ரனும் பேசிக்கொள்ளுமிடத்தில், ப்ரஹ்மா ருத்ரனைப்பார்த்து "**தவாந்தராத்மா மம ச**" இத்யாதியான ச்லோகத்தால், 'நீ நான் மற்றை தேஹிகள் நம் எல்லாருக்கும் பரமேச்வரனாயிருக்கும் நாராயணனே அந்தராத்மாவாக இருக்கிறான்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். அவ்விடத்தில் காணப்படும் "**விஷ்ணுராத்மா**", "**ஏதௌ த்வௌ**" இத்யாதியான ச்லோகங்களும், 'ப்ரஹ்மா ருத்ரன் இவர்கள் இருவரும், தமக்குள் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் நாராயணனால் காண்பிக்கப்பட்டுள்ள வழியின் ப்ரகாரமே ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்து வருகிறார்கள்' என்று சொல்லுகின்றன.

நாராயணனே ஜகத்காரணம் என்பதன்
உபபாதநம் முற்றிற்று.

உடைத்தாயிருக்கின்றன என்பது ஸித்தமேயானாலும், ப்ரஹ்மா ருத்ரன் இவர்களும் அப்படிப்பட்டவர்களே என்பதை விசேஷித்துக் காண்பிக்கும் பொருட்டு இந்த மஹாபாரத ச்லோகம் இவ்விடத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

பரமேச்வர:—நாராயணனுடைய உள்ளிலும் அவனை நியமித்துக்கொண்டு மற்றுமொரு ஆத்மா ஒன்றுமில்லை என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காக இவ்விடத்தில் 'பரமேச்வரன்' என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. **விஷ்ணுராத்மா** அளவற்ற தேஜஸ்ஸை உடைய ருத்ரனுக்கும் நாராயணனே அந்தராத்மா.

நாராயணதர்ஶிதபந்தாநௌ— ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் "**ததாதர்ஶிதபந்தாநௌ**" என்றிருப்பது ஆர்ஷ ப்ரயோகம் "**ததாதர்ஶிதபந்தாநௌ**" என்றிருப்பதே வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்திற்கு ஒத்தது ஆகையால் தான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் "**தர்ஶிதபந்தாநௌ**" என்று ப்ரயோகித்திருக்கிறார்.

ஸ்ரீ:

நிமித்தோபாதாநயோர்பேதவாதநிரஸநம் ।

நிமித்தோபாதாநயோஸ்து பேதம் வதந்தோ வேதபாஹ்யா: ஸூத்ரை: ;
“ஜந்மாத்யஸ்ய யத:” [ப்ர. ஸூ 1-1-2], **“ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டா**

ஸ்ரீ:

நிமித்தோபாதாநயோஸ்து ஜகத்தின் நிமித்த காரணமும் உபாதான காரணமும் வேறுபட்டவை என்று வாதிப்பவர்கள் வேதத்திற்கு விருத்தமான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறபடியால் வேத பாஹ்யர்களே ஆவார்கள் என்னென்றால், அப்படிச் சொல்வது, வேதத்தின் உண்மையான தாத்பர்யத்தை அறிந்திருக்கும் ஸ்ரீவ்யாஸரால் செய்யப்பட்டுள்ள '**ஜந்மாத்யஸ்ய**' '**ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்த**' இத்யாதியான

ஸ்ரீ

இவ்வளவால், உபநிஷத் வாக்யங்களைக் கொண்டு 'நாராயணனே ஜகத்காரண வஸ்து' என்று உபபாதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, 'நாராயணன் ஜகத்துக்குக் காரணமென்று உபநிஷத்துக்கள் சொன்னபோதிலும், அவன் ஜகத்துக்கு உபாதான காரணம் மாத்ரமே ஆகக்கூடும், ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் ருத்ரனாகவே இருத்தல் வேண்டும்' என்று வாதிக்கும் சில அவைதிகர்களின் மதத்தை நிராகரிக்கிறார் **ஜந்மாத்யஸ்ய யத:**—இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுள், முதல் அத்யாயம் முதல் பாதம் இரண்டாவது **ஸூத்ரம்** [281-வது பக்கத்தில் இதன் பொருளைக் காண்க] 'இந்த ஜகத்தின் உத்பத்தி எதனிடமிருந்தோ' என்னுமிடத்தில், 'எதனிடமிருந்தோ' என்பதன் தாத்பர்யம் 'எதை நிமித்தகாரணமாகவும் உபாதானகாரணமாகவும் உடையதோ' என்பதுதான் என்னென்றால், '**ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்**' என்னும் ப்ரஸித்தத்வத்தையை இது நிர்தேசிக்கின்றதன்றோ? அதில் காணப்படும் ப்ரஸித்தியும், உபாதானம் நிமித்தம் இரண்டையும் விஷயமாக உடையது, '**ஸதேவ ஏகமேவ**' என்பதால் உபாதானத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு, '**அத்விதீயம்**' என்பதால் வேறொரு அதிஷ்டாதா நிவாரணம் செய்யப்படுகிறபடியால் நிமித்தத்வமும் விளக்கப்படுகின்றதன்றோ? ஆகையால், இந்த ஸூத்ரம், 'இரண்டு காரணங்களும் வெவ்வேறு' என்று சொல்வதற்கு விரோதிக்கும்.

ப்ரக்ருதிஶ்ச. இதுவும் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் [இதன் பொருளை 196-வது பக்கத்தில் காண்க] இந்த ஸூத்ரத்தில், 'ஜகத்தின் உபாதான காரணமும் ப்ரஹ்மமே' என்று '**ப்ரக்ருதிஶ்ச**' என்பதால் சொல்லப்படுகிறபடியால், இதுவும் நிமித்தோபாதான பேத வாதத்திற்கு விரோதிக்கும்

ஷ்டாந்தாநுபரோதாத்" [ப்ர.ஸூ.1-4-23] இத்யாதி வேதவித்ஸ்வப்ரணீதஸூத்ர விரோதாத்; "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்", "ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய", "ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத் யதோ த்யாவாப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷு:", "ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத் புவநாநி தாரயந்", 'ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி", "ந தஸ்யேசே கச்சந தஸ்ய நாம மஹத்யச:," "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந," 'ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந:" "புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம் யத் பூதம் யச்ச பவ்யம், உதாம்ருதத்வஸ்யேசாந:", "நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே" இத்யாதி ஸர்வச்ருதிகணவிரோதாச்ச। இதிஹாஸபுராணேஷு ச ஸ்ருஷ்டிப்ரளயப்ரகரணயோ: நாராயண ஏவ பரதத்த்வமித்யுச்யதே। யதா மஹாபாரதே,

> "குத: ஸ்ருஷ்டமிதம் ஸர்வம் ஜகத் ஸ்தாவரஜங்கமம்।
> ப்ரளயே ச கமப்யேதி தந்நோ ப்ரூஹி பிதாமஹ॥"

ஸூத்ரங்களுக்கும். 'ஸதேவ ஸோம்ய...' இத்யாதியான ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களுக்கும் விரோதிக்குமன்றோ? இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயம் இவைகளைப் பற்றிப் ப்ரஸ்தாவிக்கும் இடங்களில் நாராயணன் ஒருவனே பரதத்வமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மஹாபாரதத்தில் 'ஹே பிதாமஹ! ஸகல ஸ்தாவர ஜங்கமங்களையும் அடக்கியுள்ள இந்த ஜகத் முழுவதும் யாரால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்

ஸதேவ.. இந்த வாக்யத்தில், ஜகத்தின் உபாதாநகாரணம் நிமித்தகாரணம் இரண்டுமே ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லப்படுகின்றது என்பது கீழ் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ததைக்ஷத. 'பஹுவாக ஆகக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பிக்கிறபடியால், நிமித்த காரணத்வம் விளங்குகின்றது. "**ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்**" என்பதால் உபாதாநத்வம், "**ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத்**" என்பதால் நிமித்தத்வம்; '**ஸர்வே நிமேஷா**' என்பதால் கால விசிஷ்டமாயிருப்பதற்கு நிமேஷம் முதலியவைகளைக் குறித்து உபாதாநத்வம், "**ந தஸ்யேசே**" என்பதால் நிமித்தத்வம், "**நேஹ நாநாஸ்தி**" என்பதால் உபாதாநத்வம், "**ஸர்வஸ்ய வசீ**" என்பது 'எல்லாம் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமென்பதைச் சொல்லி, அதனால் ப்ரஹ்மாத்மகமல்லாத பொருள் ஒன்றுமில்லை என்று நிஷேதிக்கிறபடியால் அது நிமித்தத்வத்தைக் காட்டுகின்றது. "**புருஷ ஏவேதம்**" என்பது நிமித்தத்வம் உபாதாநத்வம் இரண்டையும் குறிக்கின்றது. "**அம்ருதத்வஸ்யேசாந:**" என்பது 'அவன் முக்தியைக் கொடுக்கிறவன்' என்பதையும், "**நாந்ய: பந்தா:**" என்பது 'அவனைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு உபாயமும் இல்லை' என்பதையும் குறிக்கின்றன.

மஹாபாரதே—ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களின் ஸம்பந்தமின்றிக்கே கேவலம் ஸாத்விகமான இதிஹாஸம் மஹாபாரதம்; கேவலம் ஸாத்விகமான புராணம் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம். ஆகையால் இவை இரண்டிலுமிருந்து இவ்விடத்தில் வசனங்கள் காண்பிக்

“[illegible]”
[illegible] ।
[illegible] ॥ ”

[illegible]

படடது ? இவையெலலாம பரளயம அடையும காலததில யாரிடம போய அடைகின றன ? இதை எனககுச சொலலவேணடும’ எனனும பரசநமும, ‘ாராயணன ஒரு வனே ஜகத முழுவதையும சரீரமாக உடையவன , எலலா வஸதுககளுககும அவனே ஆதமா , அவன எபபொழுதும இருககிறவன மஹாஷிகள, பிதருககள, தே வாகள, மஹாபூதஙகள, தாதுககள, மறறுமுளள ஜஙகம ஸ்தாவர ரூபஙகளான வஸதுக கள, இவைமுதலான ஜகத முழுவதும நாராயணனிடமிருநதே உணடானது’ எனனும ஸமாதாநமும காணபபடுகினறன தவிரவும, கிழககு வடககு தெறகு மேறகு இநத திககுககளிலுளள ஸகல சிஷடாகளாலும, ‘தாமாநுஷடாநஙகள தததவஙகள இவை அனைவறறையும உளளபடி உணாததுவதில இநதப புராணமொனறே போது மான பரமாணம’ எனறு எவவித ஆக்ஷேபமுமினறிக்கே பரிகரஹிககபபடடுளள ஸ்ரீ விஷணு புராணமும, ஆரமபததில், ‘ஜகததின் ஸருஷடி முதலியவைகளுககு பரஹ மமே காரணமெனறு தெரிகினறது , அநதக காரண வஸது யாது ?’ எனறு ஒரு பரச் நததைச செயது கொணடு, அதறகு ஸமாதாநமாக, பரஹமததின ஸ்வரூபததினுடைய விசேஷததையே விளககுவதறகு பரவ்ருததிதது, ‘விஷ்ணுவினிடமிருநது இவையெல லாம உணடானவை’ எனறு சொலலுகினறது; அபபடி பரஹமததின ஸ்வரூப விசே ஷததை விளககுவதே அதன நோககமெனறு எலலாரும அஙகீகரிததிருககிறாகள முடி

கபபடுகின்றன

[illegible] ..இபபடி எலலாராலும பரிகருஹீதயாயிருககிறபடியால, இநதப புரா ணம அதிமாதரம ஆபதமெனறு தயோதிபபிககபபடுகினறது ‘ [illegible] — அனுஷடாநம தததவஸததி இரணடிலும இநதப புராணம பரமாணம

[illegible] — ஜகததின ஜநமம ஸதிதி லயம இவைகளுககுக கார ணம எது ? இநதக கேளவியை முனனிடடுககொணடு இநதப புராணம பரவ்ருததிக கிறபடியால, இநதப புராணததின் விஷயம இதுவே எனபது ஏறபடுகினறது. ஆகை யால இது அநய பரமனறு மறறைப புராணஙகள ஆரமபிககும பரகாரததைப பாரத தால அவை இது போல அநய பரஙகளாகமாட்டா எனபது விளஙகும இதைக காண பிக்கிறதறகாகவே ‘ [illegible] ’ எனறு சொலலபபடடிருககினறது

"ப்ரக்ருதிர்யா மயாக்யாதா வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபிணீ |
புருஷஶ்சாப்யுபாவேதௌ லீயேதே பரமாத்மநி |
பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாமாதார: பரமேஶ்வர: |

விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேதாந்தேஷு ச கீயதே |"

இதி | ஸர்வவேதவேதாந்தேஷு ஸகலை: ஶப்தை: பரமகாரணதயா அயமேவ கீயத இத்யர்த்த: | யதா ஸர்வாஸு ஶ்ருதிஷு கேவலபரப்ரஹ்மஸ்வரூபவிஶேஷப்ரதிபாதநாயைவ ப்ரவ்ருத்தோ நாராயணாநுவாக:, ததேதம் வைஷ்ணவம் புராணம்

"ஸோऽஹமிச்சாமி தர்மஜ்ஞ ஶ்ரோதும் த்வத்தோ யதா ஜகத் |
பபூவ பூயஶ்ச யதா மஹாபாக பவிஷ்யதி |

விஷ்ணு, அந்தப் புராணம், '**ப்ரக்ருதிர்யா மயாக்யாதா**' இத்யாதியான ச்லோகத்தால் 'ப்ரக்ருதி புருஷன் இவை அடங்கிய ப்ரபஞ்சத்திற்குப் பரமாத்மாவே பரம காரணம்' என்று சொல்லி, '**பரமாத்மா** .' இத்யாதியால் 'அந்தப் பரமாத்மா நாராயணனே' என்பதை விளக்குகின்றது. இந்த ச்லோகங்களின் கருத்து என்னவென்றால் — ஸகல வேதங்களிலும் ஸகல வேதாந்தங்களிலும் காணப்படும் ஸகல சப்தங்களாலும் இந்த நாராயணனே ஜகத்தின் பரம காரணமென்று கூறப்படுகின்றான் என்பதுதான். ஸகல ச்ருதிகளுக்குள்ளும் நாராயண அநுவாகமானது பர ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷம் எப்படிப்பட்டது' என்பதையே விளக்குவதற்குப் ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பது போல், புராணங்களுக்குள் இந்த வைஷ்ணவ புராணம் கேவல பரத்தவ ப்ரதிபாதநத்தையே நோக்கமாக உள்ளது. இந்த க்ரந்தம், முதலில்,

---

ப்ரக்ருதி ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஸ்தூலாவஸ்தையிலும் ப்ரளயகாலத்தில் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலும் இருக்கும் ப்ரக்ருதியும் ஜீவாத்மாவும் இரண்டும் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே லயிக்கின்றன. இப்படிச் சொல்வதால் 'ப்ரபஞ்சத்திற்குப் பரம காரணம் பரமாத்மாவே' என்று சொன்னதாயிற்று.

பரமாத்மா ச பரமாத்மா ஸர்வத்திற்கும் ஆதாரம். அதாவது — அவன் ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மா, ஸர்வமும் அவனுக்கு சரீரம். **பரமேஶ்வர:** — அவனுக்கு மேற்பட்டு வேறு ஒரு ஈச்வரனில்லை. அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவானவன் விஷ்ணுவே.

ஸகலை: ஶப்தை: — சிற்சில வேதாந்த வாக்யங்களில் ஆகாசம் முதலிய சப்தங்கள் ப்ரயுக்தங்களாக இருந்தாலும் அந்தச் சப்தங்களெல்லாம் விஷ்ணுவையே குறிக்கின்றன.

ஸோऽஹமிச்சாமி — இதுவரையில் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தை இப்பொழுது விஸ்தாரமாக விவரிக்கிறார். இந்தப் புராணம் அந்யபரமன்று, கேவலம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டே ப்ரவ்ருத்தமானது என்பதே இந்த விஸ்தாரத்தின் நோக்கம்.

யந்மயம் ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் யதச்சைதச் சராசரம் ।
லீநமாஸீத்யதா யத்ர லயமேஷ்யதி யத்ர ச ॥

இதி 'பரம் ப்ரஹ்ம கிம்?' இதி ப்ருஷ்ட்வா,

"விஷ்ணோ: ஸகாசாதுத்பூதம் ஜகத்தத்ரைவ ச ஸ்திதம் ।
ஸ்திதிஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜகதோऽஸ்ய ஜகச்ச ஸ: ॥
பர: பராணாம் பரம: பரமாத்மாத்மஸம்ஸ்தித: ।
ரூபவர்ணாதிநிர்தேசவிசேஷணவிவர்ஜித: ॥
அபக்ஷயவிநாசாப்யாம் பரிணாமர்த்திஜந்மபி: ।
வர்ஜித: சக்யதே வக்தும் யஸ்ஸதாஸ்தீதி கேவலம் ॥
ஸர்வத்ராஸௌ ஸமஸ்தம் ச வஸத்யத்ரேதி வை யத: ।
தத: ஸ வாஸுதேவேதி வித்வத்பி: பரிபட்யதே ॥

'கோஸ்மாத்' இத்யாதி ச்லோகங்களினால், 'சராசரங்களடங்கிய இந்த ஜகத் எதனிடமிருந்து உத்பந்நமானது? எப்படி உத்பந்நமானது? எதனிடமிருந்து உத்பத்தியை அடையப்போகின்றது? அதன் ப்ரகார மென்ன? இதன் ஆந்தர ஸ்திதிக்குக் காரணம் எது? பாஹ்ய ஸ்திதிக்குக் காரணம் எது? இதற்கு முன் இதன்

கோஸ்மாத்... இதன் அந்வயம் — **ஸதக் சராசரம் ஜகத் யதோ ப்ரபவ யதா ப்ரபவ, யதோ ஸவிஷ்யதி யதா ஸவிஷ்யதி, யத்ர லீநமாஸீத் யதா லீநமாஸீத், யத்ர லயமேஷ்யதி யதா லயமேஷ்யதி, யந்மயம் ச இதீதம் ஸர்வமபி ச்ரோதுமிச்சாமி । யந்மயம்**— எதனால் நிறைந்து ஸ்திதியைப் பெற்றிருக்கின்றது 'எதன் விகாரம்?' என்பது அர்த்தமன்று, ஏனென்றால், '**யத:**' என்பதனாலேயே அந்த ப்ரச்நம் கேட்கப்பட்டதாய் விட்டதன்றோ? '**யந்மயம்**'— இது ஆந்தர ஸ்திதியின் காரணத்தைப்பற்றிய ப்ரச்நம் '**ச**' என்பதால் பாஹ்ய **ஸ்தி**தியின் காரணமும் கேட்கப்பட்டதாகின்றது

விஷ்ணோ: ஸகாசாத்— ஸங்கல்ப ரூபமான ஜ்ஞானத்துடன் கூடியிருக்கும் **விஷ்ணுவினிடமிருந்து காச** -ப்ரகாசம், ஜ்ஞானம்; அதாவது ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானம் அதனுடன் கூடியவன் '**ஸகாச' விஷ்ணு**.— இது ரூடியாகவே தேவதா விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது, வ்யாபித்து நிற்குமவன் என்னும் அவயவ சக்தியால், **யதா ப்ரபவ' யதா ஸவிஷ்யதி'** என்று கேட்கப்பட்டுள்ள ப்ரகார விஷயமான ப்ரச்நங்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது **ஸ்திதி ஸம்யமகர்த்தா**- ஸ்திதி நியமனம் இவைகளின் காரணம் இது பாஹ்ய காரண ப்ரச்நத்தின் உத்தரம், '**ஜகச்ச**' ஜகத்தும் அவனே; அதாவது—அவனே ஜகத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான் இது ஆந்தர காரண ப்ரச்நத்தின் **உத்தரம்**

பர: பராணாம்—ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுக்கும் உயர்ந்தவன், **பரமாத்மா**--எவ்விடத்திலும் வ்யாபித்து நிற்கிறான், **ஆத்மஸம்ஸ்தித:**- தான் ஸ்வநிஷ்டன் மற்றவை எல்லாமும் இவனிடத்திலேயே நிஷ்டையைப் பெற்றிருக்கின்றது இந்த

தத் ப்ரஹ்ம பரமம் நித்யம் அஜம் அக்ஷயம் அவ்யயம் ।
ஏகஸ்வரூபம் ச ஸதா ஹேயாபாவாச் ச நிர்மலம் ॥
ததேவ ஸர்வமேவைதத் வ்யக்தாவ்யக்த ஸ்வரூபவத் ।
ததா புருஷரூபேண காலரூபேண ச ஸ்திதம் ॥

ஸ ஸர்வபூத ப்ரக்ருதிம் விகாராந் குணாதிதோஷாம்ஶ்ச முநே வ்யதீத: । அதீதஸர்வாவரணோऽகிலாத்மா தேநாஸ்த்ருதம் யத் புவநாந்தராளே ॥

ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோऽஸௌ ஸ்வஶக்திலேஶாத் த்ருதபூதஸர்க: । இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ: ஸம்ஸாதிதாஶேஷஜகத்திதோऽஸௌ ॥

தேஜோ பலைஶ்வர்ய மஹாவபோத ஸுவீர்ய ஶக்த்யாதி குணைக

லயத்திற்குக் காரணம் யார்? இனி இதன் லயத்திற்குக் காரணம் யார்?' என்று பர ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி ஸாமாந்யமான ப்ரச்நங்கள் சிலவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு, பிறகு 'விஷ்ணோ: ஸகாஶாத்' இத்யாதியான வாக்யங்களால், அந்தக் கேள்விகளுக்கு ஸமாதானமாக பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷத்தை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்தித் திருக்கின்றதன்றோ? இப்படி இந்த க்ரந்தம் அந்யபரமாக இதை நிர்ணயிப்பதற

மூன்று விசேஷணங்களால், இந்தப் பரமாத்மா காலம் தேசம் வஸ்து இவைகளால் அபரிச்சிந்நன் என்பது சொல்லப்பட்டதாகின்றது 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்பதிலுள்ள 'அநந்த' சப்தத்தின் அர்த்தமே இது.

ரூபவ. 'ரூபவத்' - ஜாதி, 'வர்ண:' - குணம், இவை முதலியவை யற்றவன், கால பரிச்சிந்நங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் அவ்யய.. ஆறுவித விகாரமுமற்றவன் குறைவது, நசிப்பது, மாறுவது, வளர்வது, உத்பந்நமாவது, காதாசித்கமாக இருப்பது—இவை யாறும் விகாரங்கள் 'ஜந்ம' என்பது கடைசி இரண்டு விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் ஸதைகரூபம் கேவலம் அஸ்தீதி வக்தும் ஶக்யம்—எப்பொழுதும் இருக்கிறான் என்று மாத்ரம் வ்யவஹரிக்கக்கூடியவன் இதுவரையில் காலாபரிச்சேதம் விவரிக்கப்பட்டது

ஸர்வத்ர எவ்விடத்திலும் இவன் வஸிக்கிறான், எல்லாம் இவனிடத்தில் வஸிக்கின்றது; ஆகையால் அவனை வித்வான்கள் வாஸுதேவனென்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள் இது தேசாபரிச்சேதத்தைக் காண்பிக்கின்றது.

அஜம், அக்ஷயம், அவ்யயம் —எவ்வித விகாரமுமற்றவன் 'இவ்விதம் எவ்வித விகாரமுமற்றவனாயிருக்கிறபடியால் அவன் நித்யன்' என்று அந்வயித்துக்கொள்ளவேண்டும் ஏகஸ்வரூபம்—ஒரே ஸ்வரூபத்தை உடையவன்; ஆகையால் இவனுக்கு ஸமனாவது அதிகனாவது வேறு ஒருவனுமில்லை என்பது கருத்து ஸதா நிர்மலம்—முக்த ஜீவர்கள் போலன்றிக்கே எப்பொழுதும் நிர்மலன் ஹேயாபாவாச் ச நிர்மலம்—பத்த ஜீவர்கள் போலன்றிக்கே கர்ம ஸ்பர்சமற்றவன்

ண்யபி । பர: பராணாம் ஸகலா ந யத்ர க்லேசாதய: ஸந்தி பராவரேசே ॥

ஸ ஈச்வரோ வ்யஷ்டிஸமஷ்டிரூபோऽவ்யக்தஸ்வரூப: ப்ரகடஸ்வரூப: । ஸர்வேச்வர: ஸர்வத்ருக் ஸர்வவேத்தா ஸமஸ்தசக்தி: பரமேச்வராக்ய: ॥

ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந ததஸ்ததோஷம் சுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம்

காகவே பரவருததிருககிறபடியால, அநய பரஙகளான மறறை புராணஙகளெலலா வறறையும இதறகு அநுகுணமாகவே வயாகயாநம செயயவேணடும மறறை புரா

ததேவ— இதன அனவயம —வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபவத் ப்ரஹ்மரூபேண காரணரூபேண ச அபிஹிதம் ஸர்வவேதஜ்ஞைர்யத் ததேவ. இதனால் வஸ்து பரிச்சேதம இலலை எனறு சொலலபபடடது ஸாவ வஸதுககளுடனும ஸமாநாதிகரணமா யிருபபதறகு அபேக்ஷிதமான யோகயதையைததான வஸது அபரிச்சேதமெனறு சொலலுகிறாகள ஸகல ஜகததும அநத பரஹமமே எனறு ஸாவ ஸாமாநாதிகரணயததை இது சொலலுகிறதனறோ?

ஸ ஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் இவை பரபநதததின உபஸம்ஹாரததில காணபபடும வாசநஙகள **ஸர்வபூத ப்ரக்ருதி:**— ஸாவபூதஙகளுககும பரகருதி (அதாவது மூலபூதமான ததவம) எனபது 'பரதாநம' எனனும அசேதந ததவததைக குறிககினறது, **விகாராந்**—அநத பரதாநததின் விகாரஙகளாகிற 'மஹத' முதலியவை **குணாந்**-ஸததவம ரஜஸ தமஸ் எனனும குணஙகள **அதீத ஸர்வாவரண:**— எவ்வித ஜஞாந ஸஙகோசமு மறறவன் **அகிலாத்மா** -அவனுல ஸமஸத வஸ்துககளும வ்யாபதஙகளா யிருககிறபடியால அவன ஸகலததுககும ஆதமா இதுவரையில ஹேய குணஙகளறறிருககும தனமை இனி கலயாண குணதவம ஸமஸ்த கல்யாணகுணம் குணௌகமயஸ்ய ஸமஸ்த கல்யாணகுணா: । ஸ்வசக்தி அநத திவயாதம ஸ்வரூபம ஸகலததையும எவவித ஆயாஸமு மினறிககே தரிககினறது **இச்சா** .ஸஙகலப மாதரததாலே விலக்ஷணஙகளான விகரஹஙகளை எடுததுககொளபவன **ஸம்ஸாதித** அபபடி அவதரிபபது ஜகததினுடைய ஹிதததின பொருடடே **தேஜோ** . ஷாடகுணய பரிபூரணன **ஸமஸ்த** தோஷஙகளறறவன. ஆகையால **பராணாம் பர:**. வயஷ்டி ஸமஷடி சபதஙகள காரய காரணாவஸதைகளில இருககும ஜீவனகளையும, வ்யகத அவயகத சபதஙகள அவவவஸதைகளில் இருககும அசேதநததையும குறிககினறன. **ஈச்வர:**-இவன தான ஈசவரன ; பரஹ்மம எனபது இவனைக காடடிலும வேறு அனறு **ஸர்வேச்வர:**-எலலாரையும நியமிககிறவன **ஸர்வத்ருக்**-ஸாவ பதாாததஙகளின் ஸ்வரூபததை அறிபவன் **ஸர்வவேத்தா**-அவைகளின பரகாரஙகளை அறிபவன்

அஸ்ததோஷம்—பரகருதியைப போலனறிககே விகார ரூபமான தோஷமறறும, **சுத்தம்**-பததஜீவாகள போலனறிககே காமததுககு உடபடடிருககும தோஷமறறும, **நிர்மலம்**-முகதாகள் போலனறிககே காம ஸமபநதததிறகு ஆஹ

வ: । ஸம்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யது³க்தம் ।"

இதி ஸாமாந்யேந ப்ருஷ்டே விஶேஷநிர்ணயாயேதம் ப்ரவ்ருத்தம் । அந்யாநி ஸர்வாணி புராணாந்யேதத³விரோதே⁴ந நேயாநி । தேஷாம் அந்யபரத்வம் ச தத்ததா³ரம்ப⁴ப்ரகாரைரவஸீயதே । ஸர்வாத்மநா விருத்³தா⁴ம்ஶஸ்து ராஜஸதாமஸமூலத்வாத³நாத³ரணீய: ।

அத்ரைவ

"ஸ்ருஷ்டிஸ்தி²த்யந்தகரணீம் ப்³ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் ।
ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி ப⁴க³வாநேக ஏவ ஜநார்த³ந: ॥"

இதி த்ரிமூர்த்திஸாம்யம் ப்ரதீயத இதி சேந்நைவம் । ஸக

ணங்கள் அவ்விதம் அந்யபரங்கள் என்பது, அவையவைகளின் ஆரம்ப மாதிரிகளிலிருந்து விளங்கும் இந்தப் புராணங்களில் எதெது 'அத்யந்தம் விருத்தமாகக் காணப்படுகின்றதோ அதெல்லாம் ரஜஸ்தமோ மூலமென்று அநாதரிக்கத் தகுந்ததே

அத்ரைவ—இந்த விஷ்ணு புராணத்திலேயே, 'ஜநார்த்தனன் என்னும் பகவானே, **ஸ்ருஷ்டி** கர்த்தாவாகிற ப்ரஹ்மா என்னும் பெயரையும், **ஸ்திதி** கர்த்தாவாகிற **விஷ்ணு** என்னும் பெயரையும், ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிற ருத்ரனென்னும் பெயரையும் அடைகின்றான்' என்று மும்மூர்த்தி ஸாம்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே! ஆகையால்

மாயிருக்கும் தன்மையாகிற தோஷமற்றும், **ஸகலேதர**-விஸ்துக்கள் போலன்றிக்கே ஒப்புயர்வற்றும் இருக்கும் பரப்ரஹ்மமானது, **யேந ஸம்ஜ்ஞாயதே**-யாதொரு சாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்தால் அறியப்படுகின்றதோ, **யேந ஸம்த்ருஶ்யதே** யாதொரு ஸாக்ஷாத்காரரூப ஜ்ஞானத்தால் பார்க்கப்படுகிறதோ, **யேந அதிகம்யதே** யாதொரு பரபக்தி ரூப தசையை அடைந்திருக்கும் ஜ்ஞானத்தால் அநுபவிக்கப்படுகிறதோ, **ததேவ ஜ்ஞாநம்**-அதுதான் உத்க்ருஷ்டமான ஜ்ஞானம்; **அதோऽந்யத் அஜ்ஞாநமேவ** மற்றதெல்லாம் ஜ்ஞானமாகமாட்டாது

ப்ருஷ்டே-பொதுவாகக் கேட்கப்பட்ட ப்ரச்நத்தை முன்னிட்டு இவ்வாறு **விசேஷ** விஷயமாக **ஸமாதானம்** ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறபடியால் இந்தப் புராணம் பரப்ரஹ்மத்தின் **ஸ்வரூபத்தினுடைய விசேஷத்தை** நிர்ணயிக்கும் பொருட்டே ப்ரவ்ருத்தம் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது

ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் — ஜநார்த்தனன் ஒருவனே ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்னும் ஸமஜ்ஞையை அடைகிறான்' என்பதன் தாத்பர்யம் 'அந்த மூன்று மூர்த்தியும் ஸமம்' என்பதாகமாட்டாது, அந்த மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் ஜநார்த்தனனே அந்தராத்மா' என்பது தான் தாத்பர்யமாகும் **க்ருத்ஸ்நஸ்ய தாதாத்ம்யம்-தாதாத்ம்யம்'** என்பதற்கு 'அவனை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை' என

ஸநாதந ஜநார்தந இதி ஜநார்தநஶப்தேநைவ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாதிக்ருத்ஸ்ந ப்ரபஞ்சாத்மாத்மீயஸம்பந்த ப்ரகாரேண விஷயதே । ஜகச்ச ஸ இதி ஸாமாநாதிகரண்யேந ஸம்ப்ரதிபாதநார்த்தம் விவ்ருணோதி ।

"ஸ்ரஷ்டா ஸ்ருஜதி சாத்மானம் விஷ்ணு: பால்யம் ச பாதி ச ।
உபஸம்ஹ்ரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு: ॥"

விஷ்ணுவுக்கே எவ்விதம் பரத்வம் சொல்லக்கூடும்? என்னும் ஆக்ஷேபம் நிலை பெறமாட்டாது. ஏனென்றால், இந்த ச்லோகத்தில், ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்கள் முதலான ஸகல ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ஜநார்த்தநன் ஒருவனுடைய தாதாத்மயமே சொல்லப்படுகின்றது ஸகல ப்ரபஞ்சமும் ஜநார்த்தநன் ஒருவனையே ஆத்மாவாக உடையது என்பதே கருத்து அப்படி தாதாத்மயம் சொல்லவேண்டுவது இந்த ப்ரகரணத்தில் அபேக்ஷிதமே, ஏனென்றால் 'ஜகச்ச ஸ:" [ஜகத் முழுவதும் அவனே] என்று பூர்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? பூர்வம் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்டதை "ஸ்ரஷ்டா" இத்யாதியான ச்லோகத்தால் விவரிக்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யும் ப்ரஹ்மாவையும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களையும், ஸம

பது பொருள். ஆகையால், 'ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் அவன் ஆத்மாவாக இருப்பது' என்பது இதன் அர்த்தம் ஆனால், விஷ்ணுவுக்கும் ஜநார்த்தநன் என்பவன் அந்தராத்மாவோ? அவ்விருவர்களும் வெவ்வேறு வ்யக்திகளோ?' என்றால், 'அப்படி இல்லை, ஜநார்த்தநன் என்பவனே விஷ்ணு, இரண்டும் பர்யாய சப்தங்களாகையால' என்பது அதற்கு ஸமாதானம் இது பின்வரும் 'ஸ்ரஷ்டா' இத்யாதி ச்லோகத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'விஷ்ணு:' என்னும் சப்தத்தால் விளங்கும் முன் ச்லோகத்தில் 'ஜநார்த்தநன் இம்மாதிரி பெயர்களை அடைகிறான்' என்றும், பின் ச்லோகத்தில் 'விஷ்ணுவே ப்ரஹ்மாவாக இருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறான், ருத்ரனாக இருந்து கொண்டு ஸம்ஹரிக்கிறான்' என்றும் சொல்வது இவ்விரண்டு சப்தங்களின் பர்யாயத் தன்மையை விளக்கின்றதன்றோ?

ஸ்ரஷ்டா-இந்த ச்லோகத்தின் அந்வயம் — விஷ்ணு: ஸ்ரஷ்டா ஸந் ஆத்மானம் [ஸ்ருஜ்யம்] ஸ்ருஜதி; விஷ்ணு: [பாலக: ஸந்] ஆத்மானம் பால்யம் பாதி; விஷ்ணு: ஸம்ஹர்த்தா ஸந் [ஆத்மானம்] ஸம்ஹார்யம் ஸம்ஹரதி। இது தான் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்பது, பின் கூறப்படும் 'ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்க்கர்த்தா' இத்யாதியான ச்லோகத்தால் விளங்கும் 'ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மா, ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்து, ஸம்ஹரிக்கும் ருத்ரன், ஸம்ஹரிக்கப்படும் வஸ்து, இவை யெல்லாம் விஷ்ணுவே' என்று ஒரே வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால், விஷ்ணுவாக இருக்கும் அம்சத்தில் [அதாவது-விஷ்ணுவை அந்தராத்மாவாக உடையவைகளாகவும் ஆகையால் அவனுடைய விபூதிகளாகவும் இருக்கும் அம்சத்தில்] இவர்களுள் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை; ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களைப்போல ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மாவும் விஷ்ணுவின் விபூதிகளுள் அகப்பட்டவனே என்பது ஸ்பஷ்டம் 'விஷ்ணு

இதி ஸ்ரஷ்ட்ருத்வேநாவஸ்திதம் ப்ரஹ்மாணம் ஸ்ருஜ்யம் ச, ஸம்ஹர்தாரம் ஸம்ஹார்யம் ச யுகபந்நிர்திஷ்டஸ்ய ஸர்வஸ்ய விஷ்ணுதாதாத்ம்யோபதேஶாத் । ஸ்ருஜ்யஸம்ஹார்யபூதவஸ்துந: ஸ்ரஷ்ட்ருஸம்ஹர்த்ரோ: ஜநார்தநவிபூதித்வேந ந விஶேஷோ த்ருஶ்யதே । ஜநார்தநவிஷ்ணுஶப்தயோ: பர்யாயத்வேந ச ‘ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம்’ இதி விபூதித்வே தஸ்யைவ ஸ்வாத்மயா ஸ்ரீஶஸ்யாபி விபூத்யந்தர்பாவ உச்யதே । அநந்தரமேவோச்யதே ।

“ப்ருதிவ்யாபஸ்ததா தேஜோ வாயுராகாஶ ஏவ ச ।
ஸர்வேந்த்ரியாந்த:கரணம் புருஷாக்யம் ஹி யஜ்ஜகத் ॥
ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விஶ்வரூபோ யதோऽவ்யய: ।
ஸர்காதிகம் ததோऽஸ்யைவ பூதஸ்தமுபகாரகம் ॥

ஹாரத்தைச் செய்யும் ருத்ரனையும் ஸமஹரிக்கப்படும் வஸ்துக்களையும் சேர்ந்தாற போல படித்து அவை எல்லாவற்றுக்கும் விஷ்ணு தாதாத்மயம் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால, ‘ஸ்ருஷ்டிக்கப்படடும ஸமஹரிக்கப்படடும வரும வஸ்துக்கள் எப்படி விஷ்ணுவின விபூதிகளோ அப்படியே ஸருஷடியைச செய்யும ப்ரஹ்மாவும ஸமஹாரத்தைச செய்யும ருத்ரனும விஷ்ணுவின் விபூதிகளே’ எனபது வ்யக்தமாகின்றது; விஷ்ணுவின் விபூதியாயிருக்கும தன்மையில இவை இரண்டுக்கும வாசியில்லை என்பது ஆசயம். இவ்விதம ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும தனது விபூதியாக உடைய விஷ்ணுவே தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே லீலையின பொருட்டு விஷ்ணுவாகவும அவதரிக்கிறபடியால, ‘ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம்’ [பரஹமா, விஷ்ணு, ருத்ரன்] என்று விஷ்ணுவுக்கும் தனது விபூதிகளுள் அந்தர்ப்பாவம் சொல்லப்படுகின்றது; ஜநார்த்தன விஷ்ணு இவை இரண்டும பர்யாய சப்தங்களல்லவோ? இவ்விதம எல்லாம பர ப்ரஹ்மத்தின் விபூதி எனபது அடுத்து வரும “ப்ருதிவ்யாப:” இத்யா

வும், ப்ரஹ்மா ருத்ராகள மாதிரி விபூதிகளுள ஒருவனோ?’ எனனும சங்கை எற்கெனவே பரிஹ்ருதம்.

ப்ருதிவ்யாப:—பஞ்ச பூதங்கள் ஸகல இந்த்ரியங்கள ஜீவாத்மா இவையெல்லாம அடங்கிய இந்த ஜகத், அந்த விஷ்ணுவே. ஏனென்றால அவன், அவ்யயனாக இருந்தாலும், ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மா, விசவரூபன. இவ்விடத்தில் ‘விஶ்வரூப:’ எனபதில ‘ரூப’ எனபதற்கு ‘சரீரம்’ எனபது பொருள ‘ஹரேரூபம்:’ என்பது இதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸர்காதிகம் — தத:—இவ்விதம் அவன விசவரூபனாக இருக்கிறபடியால், **பூதஸ்தம் ஸர்காதிகம்**—ஸர்வ ப்ராணிகளிடத்திலும் காணப்படும் ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரம், **அஸ்யைவ உபகாரகம்**-பரமாத்மாவினுடைய லீலாரஸத்துக்கு நிஷ்பாதகமாகிறபடியால அவனுக்கு சேஷபூதமே.

ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய:—ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும வஸ்துவும அவனே, ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனும் அவனே, ரக்ஷிக்கப்படும வஸ்துவும அவனே, ரக்ஷிக்கிறவனும் அவனே

ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்க்ககர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச । ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபிரஶேஷமூர்த்திர் விஷ்ணுர் வரிஷ்டோ வரதோ வரேண்ய: ।”

இதி । அத்ர ஸாமாநாதிகரண்யநிர்திஷ்டம் ஹேயமிஶ்ரப்ரபஞ்சதாதாத்ம்யம் நிரவத்யஸ்ய நிர்விகாரஸ்ய ஸகலகல்யாணகுணாத்மகஸ்ய ப்ரஹ்மண: கதமுபபத்யத இத்யாஶங்க்ய ‘ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விஶ்வரூபோ யதோऽவ்யய:’ இதி ஸ்வயமேவோபபாதயதி । ஸ ஏவ ஸர்வேஶ்வர: பரப்ரஹ்மபூதோ விஷ்ணுரேவ ஸர்வம் ஜகதிதி ப்ரதிஜ்ஞாய ‘ஸர்வபூதாத்மா விஶ்வரூபோ யதோऽவ்யய:’ இதி ஹேதுருக்த:, யதோऽவ்யயோऽபி ஸர்வபூதாநாமாத்மா விஶ்வரூப இத்யர்த்த:। உக்தஞ்ச ‘தத்ஸர்வம்

தியான சலோகஙகளால சொலலபபடுகினறது இநத சலோகஙகளில, ‘பரஹமமோ நிாதுஷ்டமானது, விகாரமறறது, ஸகல கலயாண குணதமகமானது, பரபஞசமோ ஹேய குணஙகள கலநதது, இவை இரணடுககும ஸாமாநாதிகரணயததால நிாததே சிககபபடும தாதாதமயம எபபடி உபபநநமாகும?” எனனும ஒரு சஙகையைச செயது கொணடு, புராண காததாவே ‘ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விஶ்வரூபோ யதோऽவ்யய:’ எனறு உபபாதிககிறா முதல சலோகததில, ‘ஸாவேசவரேசவரனு கவும பரபரஹ்மமாகவும இருககும விஷ்ணுவே ஸகலமான ஜகத்’ என்று செயயப படடுள்ள பரதிஜ்ஞைககு இதில ஹேது சொல்லபபடுகினறது ‘அவன விகாரமறற வனுக இருககையிலும, ஸாவ பூதஙகளுககும் அவன ஆதமாவனறே? பரபஞசம முழுவதும அவன சரீரமனறே?” எனபது இநத வாகயததின பொருள ‘தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:” [அவையெலலாம விஷ்ணுவின சரீரம] எனறு மேலும சொல லபபோகிறா. இவவளவு சொனனதன் கருதது எனனவெனறல்—பர பரஹ்மமா

[ஸமஹரிககபபடும வஸதுவும அவனே], ஸமஹரிககிறவனும அவனே, இவவிடததில சொலலபபட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரணயம, பரபஞசததுககும பரஹமததுககுமுளள சரீர சரீரிபாவததை நிபநதநமாக உடையது

ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபி:— ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபி: பரஹமதவம ருதரதவம எனபவை விஷ்ணுவின அவஸதா பேதஙகளே இநத அவஸதையின யோகம், தனது சரீரமாயுளள சேதநாசேதந வஸதுககள வழியாக ஏறபடுகினறது என்பது ‘அஶேஷமூர்த்தி:’ என்பதால் விளஙகுகினறது வரத:—இஷ்டததைக கொடுக கிறவன, ஆகையால அவனே உபாயம. வரேண்ய:—உபாஸிககத தகுநதவன; ஆகையால உபேயன; வரிஷ்ட:—எலலாரையும காடடிலும உயாநதவன்; ஆகை யால உபாஸநததுககு அபேக்ஷிதஙகளான குணஙகளை உடையவன

க்ஷேத்ரஶரீரயோ:—சரீர கதமான தோஷஙகள ஆதமாவுக்கு இராமலிருப்

ஷ்வ ஸர்வேஶ்வர:' இதி । அநேநோக்தம் பவதி, சிதசிதாத்மகஸ்ய ஸர்வஸ்ய வஸ்துந: ப்ரஹ்மணோ விக்ரஹத்வேந ஶரீரதயா தாதாத்ம்யம் அவிருத்தம் இதி ।
ஶரீரஶரீரிணோஶ்ச ஸ்வபாவா வ்யவஸ்திதா ஏவ । ஏவம் 'ஸர்வஸ்ய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய விஷ்ணோ: ஸ்வேச்சயா ஸங்கல்பமாத்ராத் ஸர்வஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யாதிகம் தேவதிர்யங்மநுஷ்யாதி ரூபேண அவதாரஶ்ச' இதி ஸ்பஷ்டம் அவதார:
ஸர்வேஶ்வரஸ்ய । தத்ரைவ ப்ரஹ்மாதீநாம் கர்மவஶ்யத்வம் பரமாத்மந: பரப்ரஹ்மண:
ஸ்வேச்சாவதாரம் ஸ்பஷ்டம் 'ஜகதாமுபகாராய ந ஸா கர்மநிமித்தஜா' ஸ்வேச்சயைவ
ரூபேண தேவாதிஷ்வவதார இதி ஸ்பஷ்டமேவ ப்ரதிபாத்யதே ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணே

கிற விஷ்ணு விகாரமற்றவனாக இருந்தபோதிலும், ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களையும் சரீரமாக அவன் உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், அந்த வஸ்துக்களுக்கு அவனுடைய தாதாத்மயம் சொல்லுவது விருத்தமாகமாட்டாது என்பதுதான் ஆத்மாவின் ஸ்வபாவமும் சரீரத்தின் ஸ்வபாவமும் வெவ்வேறன்றோ ?

இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனாயிருக்கும் விஷ்ணு, தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு உட்பட்டும் தன்னுடைய நியமநத்திற்குப் பரவசமாகவுமுள்ள தேவ திர்யங் மநுஷ்யர்களுள், அந்த தேவ திர்யங் மனுஷ்யர்கள் தன்னை எளிதில் ஆச்ரயிக்கும் பொருட்டு, தன்னுடைய ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே அவதரிக்கிறான் என்னும் விஷயம் ஏற்கனவே உபபாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் என்னும் இந்த ப்ரபந்தத்திலும், ஆறுவது அம்சத்தில் சுபாச்ரய ப்ரகரணத்தில், ப்ரஹ்மா முதலானவர்கள் எல்லாரும் காமத்திற்கு வசப்பட்டவர்களென்றும், பரப்ரஹ்ம மாயிருக்கும் பகவான் வாஸுதேவனே யென்றால் தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே தனது ஸ்வரூபத்துடனேயே தேவ திர்யங் மநுஷ்யர்களுள்

பதையும், ஆத்ம கதமான குணங்கள் சரீரத்துக்கு இராமல் இருப்பதையும் எல்லாரும் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள்

ஸர்வேச்வர:— இதற்கு முன் "ப்ருஹ்மணஷ்டாதந்ஸ்ருஷ்டேஷு ஸர்வேஷு ஸம்ஸ்தானேஷு" என்னும் வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை உபபாதநம் செய்யுமிடத்தில் இந்த விஷயம் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது [278-292-வது பக்கங்களில் இதைக் காண்க]

தத்ரைவ—இந்த ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் இந்த விஷயம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்பது விவரிக்கப்படுகின்றது "ஹிரண்யகர்போ பகவாந் வாஸுதேவ: ப்ரஜாபதி:" என்று ஆரம்பித்து "ஸர்வே ஸம்ஸாரிணோ தேவா: கர்மயோநய:" என்று முடியும் வாக்யங்களால் ப்ரஹ்மா முதலானவர்களின் காமவச்யத்வமும், "ஸமஸ்தாஶ்ஶக்தயஶ்சைதா:" என்று ஆரம்பித்து "ஜகதாமுபகாராய ந ஸா கர்மநிமித்தஜா" என்று முடியும் வாக்யங்களால் பரம புருஷனுடைய ஸ்வேச்சாவதாரமும் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸம்வ்ருத்தம் । அஸ்ய தேவாதிரூபேணாவதாரேஷ்வபி ந ப்ராக்ருதோ தேஹ இதி மஹாபாரதே 'ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தாநோ தேஹோ(அ)ஸ்ய பரமாத்மந:' இதி ப்ரதிபாதித: । ஶ்ருதிஶ்ச, "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே", "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" இதி । ஸர்வஸ்ய

அவதரிக்கிறான் என்றும் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பகவான், தேவர் முதலானவர்களுள் ஒருவனாக அவதரிக்கையில், அவனுடைய தேஹம் அப்ராக்ருதமாகவே இருக்கின்றது என்னும் விஷயம் மஹாபாரதத்தில் "ந பூத-ஸங்கஸம்ஸ்தாந:" இத்யாதியான ச்லோகத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ச்ருதியும், "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்றும் "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" என்றும் சொல்லுகின்றது. இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தமாவது:—'கர்மவச்யர்களாயிருக்கும் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்கு,

---

அஸ்ய தேவாதிரூபேண—பகவான் அவதரிக்கும்பொழுது அவன் எடுத்துக் கொள்ளும் விக்ரஹம் அப்ராக்ருதமான விக்ரஹமே என்பதற்கு ப்ரமாணமாக மஹாபாரத வாக்யம் உரைக்கப்படுகின்றது.

ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தாந:—ப்ரக்ருதியின் விகாரமாகிற ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையினால் ஏற்படாதது பகவானுடைய விக்ரஹம். 'ஸம்ஸ்தாநம்' என்பதற்கு 'அமைப்பு' என்பது பொருள்.

அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே—இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் மூலக்ரந்தத்திலேயே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. "ஸர்வஸ்ரஷ்டாரம்" என்பது முதல் "ஸ்வேதரஜந்தூநாம் ஜந்மவி" என்பது வரையில் "அஜாயமாந:" என்னும் பதத்தின் கருத்தும், 'ஸ்வேச்சயா . . ஜாயதே' என்பதால் "பஹுதா விஜாயதே" என்பதின் கருத்தும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயமாவது—'ப்ரஹ்மா முதலியவர்கள் ஜந்மம் எடுப்பதற்குக் காரணம் ஜந்மாந்தர கர்மம், அந்த ஜந்மத்தின் பலம் அந்தக் கர்மத்தின் அநுபவம், அந்த ஜந்மத்தில் ஏற்படும் தேஹம் ப்ராக்ருதமானது; பரம புருஷன் அவதரிப்பதன் காரணம் அவனுடைய இச்சையே, அப்படிப் பிறப்பதன் பலம் ஜகதுபகாரம், அவன் எடுத்துக் கொள்ளும் தேஹம் அப்ராக்ருதமானது' என்பதுதான்.

தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம். இந்த வாக்யத்தில் 'யோநி' என்னும் பதத்திற்கு 'ஜந்மம்' என்பது பொருள். என்பதை 'பஹுதா யோநிம்—பஹுவித ஜந்ம' என்னும் வ்யாக்யாநத்தில் காணலாம். 'தீரா:' என்பதற்கு 'தைரிய குணத்துடன் கூடினவர்கள்' என்பது அர்த்தமன்று; 'தியம் ஈரயந்தீதி தீரா:' என்று வ்யுத்பத்தி செய்து 'புத்திமான்களுக்குள் சிறந்தவர்கள் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும் என்பதை 'தீமதாம் அக்ரேஸரா:' என்பதில் காணலாம்.

நாம் ப்ரஹ்மாதீநாமபி தத்தத்கர்மாநுகுணப்ரக்ருதிபரிணாம-ரூபதேஹேந்த்ரியஸம்ஸ்தாநவிசேஷதேவாதிசரீரப்ரவேசரூபம் ஜந்ம வர்ஜநீயம்; அயம் து ஸர்வேச்வர: ஸத்யஸங்கல்போ பகவாநேவம்பூதசுபேதரஜந்மாநர்ஹோऽபி ஸ்வேச்சயா ஸ்வேநைவ நிரதிசய கல்யாணரூபேண தேவாதிஷு ஜகதுபகாராய பஹுதா ஜாயதே; ததேதஸ்ய சுபேதரஜந்மாநர்ஹஸ்யாபி ஸ்வகல்யாணகுணாந-ந்த்யேந பஹுதா யோநிம் பஹுவிதஜந்ம தீரா: தீமதாம் ச்ரேஷ்டா ஜாநந்தீத்யர்த்த: ।

ததேதந்நிகிலஜகந்நிமித்தோபாதாநம் ஸூத்ரகார:, 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:' 'ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்' இத்யாதிஸூத்ரை: ப்ரதிபாதிதாத் பரஸ்மாத் ப்ரஹ்மண: பரமபுருஷாதந்யஸ்ய கஸ்யசித்

தம் தம் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்தால் ஏற்படும் ஐந்து பூதங்கள் சேர்ந்துள்ள சரீரங்களுள் ப்ரவேசிப்பதாகிற பிறப்பு என்பது, தாம் அதை எவ்வளவு வெறுத்தாலும் தம்மால் விடக் கூடாததே; ஸத்யஸங்கல்பனும் ஸர்வேச்வரனுமாயிருக்கும் பகவான் விஷயத்திலோ வென்றால் அம்மாதிரி அசுபமான பிறப்பு என்பது ஒரு பொழுதும் இல்லை. அப்படி இருக்கையிலும், அவன் ஜகதுபகாரத்தின் பொருட்டு தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலேயே தனது அளவற்ற கல்யாண ஸ்வரூபத்துடனே அநேக ப்ரகாரமாக பிறக்கிறான். அப்படிப்பட்ட அவனுடைய பஹுப்ரகாரமான பிறப்பை, புத்திமான்களுள் சிறந்தவர்கள், அது அசுபமான பிறப்பன்றென்றும் அது கணக்கற்ற கல்யாண குணங்களுடன் கூடியதென்றும் உள்ளபடி அறிகிறார்கள்' ஸூத்ரகாரரும், "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" "ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்" இவை முதலிய ஸூத்ரங்களால், பரப்ரஹ்மமாகிற பரமபுருஷனே ஸகலமான ஜகத்துக்கும் நிமித்த காரணமாயும் உபாதான காரணமாயும் இருக்கிறான் என்பதை ப்ரதிபாதித்துவிட்டு, அந்தப் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வேறொரு பரவஸ்து உண்டோ வென்று "பரமத: ஸேதூந்மாந"

இந்த அர்த்தத்தை "தீரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி" [II. 13] என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்திலும் காணலாம்

ததேதத்—ஒருகால், 'இப்படி ஜகத் முழுவதற்கும் நிமித்த காரணமாயும் உபாதான காரணமாயும் இருக்கும் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து பரதரமான ப்ராப்ய வஸ்து' என்று ஒரு சங்கை ஜனிக்குமோ வென்று ஆக்ஷேபித்துக் கொண்டு, அம்மாதிரியான சங்கையை ஸூத்ரகாரரே நிராகரித்திருக்கிறார் என்று உபபாதனம் செய்யப்படுகின்றது "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்னும் ஸூத்ரமும் "ப்ரக்ருதிச்ச" இத்தியாதியான ஸூத்ரமும் பூர்வமே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. [313-வது பக்கத்தைப் பார்க்க]. மற்றை ஸூத்ரங்களின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹமாக எழுதப்படுகின்றது.

பரத்வம் 'பரமத: ஸேதூந்மாநஸம்பந்தபேதவ்யபதேசேப்ய:' [ப்ர ஸூ III 2-30] இத்யாசங்க்ய, 'ஸாமாந்யாத்து' [ப்ர. ஸூ. III 2-31] 'புத்த்யர்த்த: பாதவத்' [ப்ர. ஸூ. III 2-32] 'ஸ்தாந விசேஷாத் ப்ரகா

இத்யாதி ஸூத்ரத்தால் ஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு, "ஸாமாந்யாத்து" இத்யாதியான ஆறு ஸூத்ரங்களால் அந்த ஆக்ஷேபத்தை தாமே நிராகரித்திருக்கிறார் மநு ஸ்மருதி

பரமத: இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள் .—'ஸேது வ்யபதேசம் உந்மாந வ்யபதேசம் ஸம்பந்த வ்யபதேசம் பேத வ்யபதேசம் இம்மாதிரியான வ்யபதேசங்கள் பரம புருஷனைக் குறித்து சுருதியில் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்தப் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் பரமாயும் ப்ராப்யமாயுமுள்ள வேறொரு வஸ்து உண்டு என்பது ஏற்படுகின்றது' என்பதுதான் இது பூர்வ பக்ஷ ஸூத்ரம் "**அத ய ஆத்மா ஸ ஸேது:**" [இந்த ஆத்மா வென்னும் வஸ்து ஸேது] என்னும் சுருதிவாக்யம் பரமாத்மாவுக்கு ஸேது வ்யபதேசத்தைச் செய்கின்றது 'ஸேது' என்பதற்கு 'அணை' என்பது பொருளானதால், அணையைக் கொண்டு நாம் அக்கரையை அடைவது போல இந்தப் பரமாத்மாவைக் கொண்டு மற்றொரு ப்ராப்ய வஸ்துவை நாம் அடைய வேண்டும் என்பதே இந்த சுருதி வாக்யத்தின் தாத்பர்யம் என்பது பூர்வபக்ஷியின் வாதம் இம்மாதிரியே மற்றை ஹேதுக்களையும் கண்டு கொள்ளலாம்

ஸாமாந்யாத்து—இப்படிச் சொல்வது யுக்தமன்று; ஏனென்றால் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வ்யபதேசிக்கப்பட்டுள்ள 'ஸேது' என்னும் சப்தத்திற்கு 'மற்றொரு இடத்திற்குக் கொண்டு போய் விடும் அணை' என்பது பொருள் அன்று, 'லோகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவம் மற்றொரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்துடன் கலக்காமல் அவை யெல்லாவற்றையும் பாது காக்கும் அணை' என்பதே பொருள் என்று அந்த சுருதி வாக்யத்தின் பின் பாதியால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? "**அத ய ஆத்மா ஸ ஸேதுர் வித்ருதிரேஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய**" என்பதன்றோ பூர்ண வாக்யம்?

புத்த்யர்த்த: பாதவத்—பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரத்தில் 'உந்மாந வ்யபதேசம்' என்று கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு இந்த ஸூத்ரம் ஸமாதானம் பூர்வ பக்ஷியின் வாதமாவது— "அதுஷ்பாத் ப்ரஹ்ம" [ப்ரஹ்மத்திற்கு நாலு பாதங்கள் உண்டு] என்று சுருதி சொல்லுகிற படியால பரமஹமானது ஒரு அவச்சேதத்திற்கு உட்பட்டது என்று ஏற்படுகிறது; இப்படி உந்மிதமான ஒரு வஸ்து ஸேதுவாக வ்யபதேசிக்கப் பட்டால், அநுந்மிதமான [அவச்சேதத்திற்கு உட்படாத] வேறொரு வஸ்து இருக்கின்றது என்பது இதனால் தயோதிக்கப்பட வில்லையா? என்பது தான். இதற்கு ஸமாதாநம் :— 'புத்த்யர்த்த:' உபாஸநத்தின் பொருட்டு இப்படி உந்மாந வ்யபதேசம் செய்வதெல்லாம் உபாஸகர்களின் உபாஸநத்தின் பொருட்டே, **பாதவத்**—'வாக் பாத:

ஸாதிப்ய:' [ப்ர. ஸூ. III 2-33] 'உபபத்தேச்ச' [ப்ர. ஸூ. III 2-34] 'ததாந்யப்ரதிஷேதாத்' [ப்ர. ஸூ. III 2-35] 'அநேந ஸர்வகதத்வம் ஆயாமசப்தாதிப்ய:' [ப்ர. ஸூ. III 2-36] இதி ஸூத்ரகார: ஸ்வயமேவ

யிலும் "[illegible]" இத்யாதியான வாக்யங்களால் 'ப்ரஹ்மாவித்

ப்ராண: பாத:' இத்யாதியான வாக்யத்தில் உபாஸநத்தின் பொருட்டு செய்யப்பட்டுள்ள முதலிய வ்யபதேசம் போல.

ஸ்தாந விசேஷாத் ப்ரகாசாதிவத்—ப்ரஹ்மம் ஸ்வயம் அநவச்சிந்நமாக இருந்தாலும் ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்துடன் ஸம்பந்தத்தால் அவச்சேதிக்கப்பட்டு அநுஸந்தாநம் செய்யப்படுவது யுக்தமே, எவ்விடத்திலும் பரவி இருக்கும் ப்ரகாசம் ஆகாசம் முதலியவைகளை ஜன்னல் குடம் முதலிய ஸ்தாநங்களுடன் ஸம்பந்தத்தால் நாம் அவச்சேதித்து அநுஸந்தாநம் செய்யவில்லையோ?

உபபத்தேச்ச—பூர்வ பக்ஷ ஸூத்ரத்தில் 'ஸம்பந்த வ்யபதேசம்' என்று கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு இந்த ஸூத்ரம் ஸமாதாநம். ச்ருதியில் மற்றோரிடத்தில் "அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:" [இந்த ஆத்மாவானது அம்ருதத்திற்கு ப்ராபகம்] என்று ஆத்மா ப்ராபகமாகவும் மற்றொன்று ப்ராப்யமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்த ப்ராப்யப்ராபக ஸம்பந்த வ்யபதேசம் மற்றொன்றின் இருப்பைக் காட்டவில்லையோ என்பது பூர்வ பக்ஷியின் வாதம். ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் வெவ்வேறாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் நிர்பந்தம் இல்லை, அவை இரண்டுமே ஒன்றாகவே இருத்தல் உபபந்நமே என்பது ஸமாதாநம்.

ததாந்யப்ரதிஷேதாத்—இது, 'பேத வ்யபதேசம்' என்னும் ஹேதுவுக்கு ஸமாதாநம். "ததோ யதுத்தரதரம்" "அக்ஷராத் பரத: பர:" இத்யாதியான வாக்யங்களில், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக பேத வ்யபதேசம் செய்யப்பட்டு, 'பரமான ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மற்றொரு வஸ்து இருக்கின்றது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? என்பது ஆக்ஷேபம். இது யுக்தமாக மாட்டாது, ஏனென்றால், அவ்விடத்திலேயே "யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி" இத்யாதியான வாக்யங்களால் 'அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த வஸ்து வேறொன்று இல்லை' என்று ப்ரதிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை 296வது பக்கங்களில் காண்க.

அநேந ..தவிரவும், இந்த ப்ரஹ்மம் ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்கின்றது என்பது, "தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்" இத்யாதியாக ஆயாமத்தை [வ்யாப்தியை]க் குறிக்கும் சப்தங்களால் தெரிகின்றதன்றோ? இப்படி ப்ரஹ்மம் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றை ஸகல வஸ்துக்களையும் வ்யாபித்திருக்கின்றது என்பதானது, அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்து வேறொன்றுமில்லை என்பதைத் தெளிவிக்கின்றதாகையால்,

நிராகரோதி । அத ஏவ மநௌ "ப்ராதுராஸீத் தமோநுத:" "ஸிஸ்ருக்ஷுர் விவிதா: ப்ரஜா:" "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத்" "தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்ரஹ்மா" இதி ப்ரஹ்மணோ ஜந்மச்ரவணாச்ச தஸ்ய க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வமேவாவகம்யதே; ததா ச ஸ்ருஷ்டே: ப்ராக் ப்ரளயஸ்ய தத்விஸ்ருஷ்டஸ்ய ச ப்ரஹ்மண:

குப் பிறப்பு உண்டு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மா ஜீவனென்றே ஏற்படுகின்றது. இது மாத்ரமன்று "அயநம் தஸ்ய" இத்யாதியான

அத ஏவ மநௌ—இது வரையில சதுர்முக ப்ரஹ்மா ஜகத்காரண வஸ்துவாக மாட்டார் என்பது, வேத வாக்யங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி: அதுவே மநு ஸ்ம்ருதியைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

ப்ராதுராஸீத் தமோநுத:—ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் இவை மூன்றும் ஸமமாக இருக்கும் காலத்தில் ப்ரதாநம் என்னும் தத்வம் 'தமஸ்' என்று சொல்லப்படும் அப்பொழுது அதை, அநிருத்தனால் அதிஷ்டிதமென்று சொல்வார்கள். அப்படி அநிருத்தனென்று சொல்லப்படும் அதிஷ்டாதா அப்பொழுது ஆவிர்ப்பவித்தான் என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். அப்பொழுது சதுர்முக ப்ரஹ்மா இல்லையானதால அந்த ப்ரஹ்மாவை ஜகத்காரண வஸ்து வென்று சொல்வது சரியன்று என்பதைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு இந்த வாக்யம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தமோநுத:- தமஸ்ஸென்று சொல்லப்படும் 'ப்ரதாநம்' என்னும் தத்வத்தை நியமிக்கிறவன்.

ஸிஸ்ருக்ஷுர் விவிதா: ப்ரஜா:— 'பல வகைப்பட்ட ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க விருப்பமுள்ளவனாய். ப்ரஹ்மா இனி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஜைகளுடன் ஒருவராகையால், அவருக்கு இந்த ஸ்ருஷ்டியின் இச்சை சொல்வது உபபந்நமாக மாட்டாது.

அப ஏவ—இந்த வாக்யமும் இதற்குப் பிறகு கூறப்படும் 'தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே' இத்யாதி வாக்யமும், அண்டத்திலிருந்து ஜநிக்கப் போகும் ப்ரஹ்மா, அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக மாகமாட்டார் என்பதைக் குறிக்கின்றன.

அயநம் தஸ்ய—இதன் பொருள்:—' அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அப் (ஜலம்), அந்த ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவுக்கு ஸ்தாநமாக இருந்தது; ஆகையால் அவனுக்கு 'நாராயணன்' என்று பெயர். அந்த நாராயணனால ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட புருஷனுக்கு ப்ரஹ்மா வென்று பெயர்' என்பது தான். இந்த ச்லோகமும அந்த ப்ரகரணத்தி

“அயநம் தஸ்ய தா: பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:।
தத்விஸ்ருஷ்ட: ஸ புருஷோ லோகே ப்ரஹ்மேதி கீர்த்யதே॥”
இதி நாரதீயாச்ச। வைஷ்ணவே ச புராணே ஹிரண்ய

ச்லோகத்தில், நாராயணனே ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிற பரம புருஷ னென்றும், ப்ரஹ்மா வென்பவர் அந்த நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டவரென்றும் பெயரைக் குறித்து வ்யக்தமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும்,

---

லேயே காணப்படுகின்றது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும் ‘நாராயணன்’ என்னும் சப்தத்திற்கு நிர்வசநம்:— நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ: [எவனுக்கு ஜலம் ஸ்தாநமோ]

ததா ச வைஷ்ணவே புராணே — கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மநு ஸ்ம்ருதி ச்லோகங்களுக்குக் கீழ்க்கூறியபடி அர்த்தம் சொல்வதே சரி என்பதைக் காண்பிக்கின்றது இந்த விஷ்ணு புராண கட்டம்.

பாவநாத்ரயாந்வயாச்ச — ‘மூன்று பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றில் அந்வயித்திருப்பதானது ஜகத்தின் பரம காரணமாக இருப்பதற்கு விருத்தம்’ என்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலிருந்து ஏற்படுகின்றது. ‘பாவனை’ என்னும் பதத்திற்கு ‘அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய விஷயத்திற்கு வேண்டுவதும், மநஸ்ஸால் செய்யப்படுவதுமான ப்ரயத்நம்’ என்பது பொருள். இது மூன்று வகைப்படும் அவைபாவன .—(1) அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியது காம்ய கர்ம ரூபமாயிருக்கும்பொழுது அதை, விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் ஒன்று; இதற்குக் ‘கர்ம பாவனை’ என்று பெயர்; (2) அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியது உபாஸ்திரூபமாக இருக்கும்பொழுது, அதை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் இரண்டாவது; இதற்கு ‘ப்ரஹ்ம பாவனை’ என்று பெயர்; (3) அநுஷ்டேயம் காம்ய கர்ம ரூபமாகவும் உபாஸதி ரூபமாகவும் இருக்கும்பொழுது, அவைகளை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் மூன்றாவது; இதற்கு ‘உபய பாவனை’ என்று பெயர். தேவர்கள் மநுஷ்யர்கள் இவர்கள் காம பாவனை உடையவர்கள்; இவர்களுக்குக் காமாநுஷ்டாநம் ப்ரதாநம், உபாஸ்தி அப்ரதாநம். ஸநக ஸநந்தநாதிகள் ப்ரஹ்ம பாவனை உடையவர்கள்; இவர்களுக்கு உபாஸநம் ப்ரதாநம், காமாநுஷ்டாநம் அங்கமாய் அப்ரதாநம். சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலான ஜகந்நிர்வாஹகர்கள் உபய பாவனை உடையவர்கள்; இவர்களுக்கு ஜகந்நிர்வாஹ காலத்தில் காமம் ப்ரதாநம், மற்றைக் காலங்களில் உபாஸநம் ப்ரதாநம். ‘நான் மநுஷ்யன், நான் தேவன்’ என்னும் விசேஷ ஜ்ஞாநம் எவர்களிடம் இருக்கின்றதோ அவர்களெல்லாரும் இம்மூன்று பாவனைகளுள் ஒன்றை ஆதரிக்க வேண்டியவர்கள். அதாவது: ஸம்ஸார பந்தத்தினுள் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த பாவனைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. முக்தர்களுக்கு

ப்ரஹ்மாதீநாம் பாவநாத்ரயாந்வயாதஶுத்தேஶ் ஶுபாஶ்ரயதாநர்ஹத்வாவதாரணாச் ச கர்மவஶ்யத்வம் நிஶ்சீயதே ।

இதி நிமித்தோபாதாநைக்யஸமர்த்தநம்

‘ ப்ரஹ்மா முதலானவாகளுக்கு மூன்றுவித பாவனைகளின் அந்வய முண்டாகையால், அவாகள் அசுத்தாகள்; அந்தக காரணததாலேயே அவர்கள் சுபாச்ரயமாக மாட்டார்கள் என்பது வயக்தமாகத தெரிகின்றது’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரஹ்மா முதலானவாகள் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்ட ஜீவாகளே என்பது நிச்சயம்.

நிமித்த காரணம் உபாதாந காரணம் இரணடும் ஒன்றே என்னும் ப்ரகரணம் முற்றுப் பெற்றது.

அநுஷ்டேய விஷயமே இலலையாதலால், அவாகளுக்கு இந்தப் பாவனைகளில் அந்வயம் இல்லை இபபடி, சதாமுக ப்ரஹ்மாவுககுப பாவனைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருககிறபடியால, அவரும் ஸம்ஸாரிகளுள் ஒருவர் எனறு ஏறபடுகிறது ஆகையால் அவரை ஜகத்திற்குப் பரம காரணமாகச் சொல்வது அநுபபநநமே ஆகும் இதுதான் இவ்விடததிற் சொல்லபபடும் விஷயம். அஶுத்தே:— ஸம்ஸார ஸம்பந்தமே இவ்விடத்தில் அசுத்தி எனறு சொல்லப்படுகின்றது. ஶுபாஶ்ரயதாநர்ஹத்வாவதாரணாச் — கீழ்ச் சொல்லியபடி ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணததில சதாமுக ப்ரஹ்மா முதலியவாகளுக்குப் பாவநா த்ரயாந்வயம் உபபாதிககப்பட்டு, அது காரணமாக அவாகள் முமுக்ஷுககளால் உபாஸிக்கத் தகாதவா கள் என்பது விவரிககபபட்டிருககின்றது. அப்படி முமுக்ஷுக்களுடைய த்யாநத் திற்கு அவாகள் அநாஹாகள் என்பதே அவாகள் சுபாச்ரயமாகமாட்டாாகள் என்பதன் பொருள.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌵𑌾𑌦𑌨𑌿𑌰𑌸𑌨𑌮𑍍 ।

𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑌾𑌹𑍁𑌃—'𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌵𑌾𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑍀𑌯𑌮𑍍, 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑍃𑌤𑍇 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍋𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍; 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌏𑌵

ஸ்ரீ

வ்யுத்பத்த்யபாவ வாதத்தின் கண்டநம்.

“𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍”... சிலர், ‘சப்தங்களெல்லாம் ஒரு கார்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே தம்தம் பொருளைப் போதிப்பிக்கின்றன; ஏனென்றால், ஒரு வ்யவஹாரத்தாலல்லாமல் ஒரு சப்தத்திற்கும் தனது பொருளைப் போதிப்பிக்கக்கூடிய சக்தி நேரமாட்டாதன்றோ? வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ஏதாவதொரு கார்யத்தின் ஜ்ஞானத்தையே ஆதாரமாக உடையன அல்லவா? ஆகையால், சப்தங்கள் விதி வாக்யங்களையோ அர்த்தவாத வாக்யங்களையோ மந்த்ர வாக்யங்களையோ எந்த வாக்யங்களை ஆச்ரயித்திருந்தபோதிலும், அவையெல்லாவற்றுக்கும் ஒரு கார்யத்தின் வழியாகவே ப்ரமாணத்தன்மை சொல்லவேண்டும். ஆகையால், எவ்வித கார்யத்தின் வழியுமின்றிக்கே ஸ்வத·

ஸ்ரீ:

வ்யுத்பத்த்யபாவ வாத நிரஸநம்.

இந்த க்ரந்தத்தில், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், இதுவரையில் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களாகிற உபப்ருஹ்மணங்கள் இவையெல்லாவற்றிலும், தமது ஸித்தாந்தத்திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமாணங்களே காணப்படுகின்றனவென்பதையும், பர மதத்தின் சங்கைக்கு அவை இடம் கொடுக்கவில்லையென்பதையும் உபந்யஸித்து, முதல் ச்லோகத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ‘விஷ்ணவே’ என்னும் பதத்தின் பொருளை விவரித்தார். இனி அப்படி உபந்யஸிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸ்திரீகரணம் செய்வதற்காக, ‘ஸித்தமான பொருளுக்கு வ்யுத்பத்தி ஏற்படமாட்டாது’ என்னும் வாதத்தை நிரஸநம் செய்கிறார்.

இது, மீமாம்ஸகர்களுள் ப்ராபாகரர்களென்பவரால் செய்யப்படும் வாதம். இதைச் சற்று விவரிப்போம். சப்தம் என்பது ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிப்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் ஸமஜ்ஞை. ‘இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அர்த்தம்’ என்று அறிந்தவனை, ‘வ்யுத்பந்நன்’ என்று நாம் வ்யவஹரிக்கின்றோம்; அந்த அர்த்தத்தின் ப்ரதிபத்தி, ‘வ்யுதபத்தி’ என்று சொல்லப்படும். இந்த அர்த்த ஜ்ஞானம், முதல் முதலில் ஒரு மனிதனுக்கு எவ்விதம் ஏற்படுகின்றது என்னும் விஷயத்தில் பிந்ந பிந்நங்களான அபிப்ராயங்களுண்டு. சிலர், எல்லாச் சப்தங்களும் ஒரு கார்யத்தின் வழியாகவே தமது அர்த்தங்களை உணர்த்துகின்றனவென்றும், அப்படி கார்யத்திற்கு எட்டாமல் ஒரு வஸ்து உண்டானால், அது ஒரு சப்தத்தாலும் போதிக்கப்படமாட்டாதென்றும் வாதிக்-

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஸித்தமாய் நிஷ்பந்நமாக இருப்பதான ஒரு பொருளை வேத சப்தங்கள் போதிக்கின்றனவென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. அவை அம்மாதிரியான வஸ்துவில் ப்ரமாண மாகமாட்டா' என்று ஒரு வாததத்தைச் செய்கிறார்கள். அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப் படுகின்றது இவ்விதம் வ்யவஹாரத்தின் வழியாகவே சப்தங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் தம் தம் பொருளைப் போதிப்பிக்கக்கூடிய சக்தி அறியப்படவேண்டும் என்று சொல் வது ராஜாவின் கட்டளையோ? ஒரு வ்யவஹாரத்தாலும் ஏற்படாமல் ஸ்வத. ஸித்தமா யுள்ள வஸ்து விஷயத்திலும், சப்தங்களுக்குப் போதிப்பிக்கும் சக்தி உண்டு என்பதை நிரூபிப்பது ஸுலபமே. ஒருவன் 'தண்டம் வீட்டின உள்ளே இருக்கின்றது என்ப தைத் தேவதத்தன் என்னும் ஒருவனுக்குத் தெரிவி' என்று மற்றொருவனைப் பார்த்து சில கை ஜாடைகளால் போதிப்பித்து அனுப்புகிறான். அவன் அந்த ஸமாசாரத்தை

கிறார்கள். அவர்களின் மதப்படி, 'பசு' என்னும் சப்தம் எதைக் குறிக்கின்றது என் பதை அறியாத ஒரு அவ்யுத்பந்நனுக்கு, அந்தப் பதத்தின் அர்த்த ஜ்ஞாநம் பின்வரு மாறு ஏற்படுகின்றதாம். 'பசுவைக் கொண்டுவா' என்று ஒரு வ்யுத்பந்நன் மற்றொரு வ்யுத்பந்நனைப் பார்த்துச் சொல்வதையும், அதற்கு இணங்கி அந்த மற்றொருவன் பசு வை ஓட்டி வருவதையும் ஸமீபத்தில் இருந்து பார்த்துவரும் ஒரு அவ்யுத்பந்நன் முதல் மனிதனால் உச்சரிக்கப்பட்ட 'பசுவைக் கொண்டுவா' என்னும் சப்தங்களைக் கேட்டு, பிறகு இரண்டாவது மனிதன் பசுவை ஓட்டி வந்ததையும், முதல் மனிதன் அதைச் சரி என்று ஒத்துக்கொண்டதையும் பார்த்து, 'பசு என்னும் சப்தத்திற்கு அந்த ம்ருகம் பொருள்' என்னும் ஜ்ஞாநத்தை அடைகின்றான். இதுதான் வ்யுத்பத் திக்கு மார்க்கம் என்பது அவர்களின் வாதம். வேறு வழியாகவும் இந்த வ்யுத்பத்தி ஸம்பவிக்கக்கூடும் என்பதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை யாதலால், இம்மாதிரி யாக ஒருவித கார்யத்திற்கும் எட்டாமல் இருக்கும் பர ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் ஒரு சப்தமும் ப்ரமாணமாகமாட்டாது என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வேத வாக் யங்களுள் 'ஸ்வர்க்காமோ யஜேத' [ஸ்வர்க்கம் விரும்புவோன் யாகத்தைச் செய்யவேண்டும்] என்பது முதலான கார்யபரங்களான வாக்யங்களே அர்த்த ஜ்ஞா நத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியவை 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' [ப்ரஹ்ம மென்பது ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள ஒரு வஸ்து] என்பது முத லான கார்யங்களின்றிக்கே கேவலம் ஸித்த வஸ்து பரங்களாக இருக்கும் வாக்யங்கள் அர்த்த ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணக் கூடியவை அல்ல. ஆகையால், யாகம் முதலான கர்மங்களைப்பற்றிப் பேசும் கர்ம காண்டமே ப்ரமாணமாகக்கூடியது; ஆத்ம வஸ்து

ஸம்பந்தஸ்ய ஜ்ஞாநம் ஜாயதே வாக்யேஷு ஷ்யாடது: ஸ்ராமவ்யுத்பத்த்யோ
ஜெவுதஸ்யாயபூஷு வொராயநாய 'அபவரகே தண்ட: ஸ்தித:'
இதிஶப்தஸ்ய ஸ்ரயோகமவுநா தஸ்யார்த்தஸ்ய ப்ரவோ
வொராயக இதி ஜாநாதீதி கிஞ்சு தஷ்டவ்ய? தயாவால:, 'தா
தோ'யம்' 'இயம் மாதா' 'அயம் மாதுல:' 'அயம் மநுஷ்ய:' 'அயம்
ம்ருக:' 'சந்த்ரோ'யம்' 'அயம் ச பஶு:' இதி மாதாபித்ருப்ரப்ரு
திபி: ஶப்தை: ஶப்தை: ஶப்தாந்தரம் ... தத்ர

'அபவரகே தண்ட: ஸ்தித:', ['தண்டம் உள்ளே இருக்கின்றது'] என்னும் வார்த்தைகளைச் சொல்லி தேவதத்தனுக்குத் தெரிவிக்கிறான் பக்கத்தில் இருக்கும் மற்றொருவன், முதல் மநுஷ்யனால் செய்யப்பட்ட கை ஜாடைகளின் அர்த்தத்தை ஊமையன்போல அறிந்துகொண்டு, தான ஏற்கெனவே சப்தங்களின் அர்த்தத்தை அறியாதவனாக இருந்தபோதிலும், தன்னால் கை ஜாடைகளைக்கொண்டு அறியப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்க 'அபவரகே தண்ட: ஸ்தித:' [உள்ளே தண்டம் இருக்கின்றது] என்னும் சப்தங்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்படுகின்றன என்பதை உணர்கின்றான். இந்தச் சப்தங்களுக்கு இது அர்த்தம் என்பதை அவன் தெரிந்துகொள்வதில் என்ன கஷ்டம் ஏற்படக்கூடும்? இவ்விதமே பாலர்கள் எல்லாரும், 'இவர் தகப்பனார், இவர் தாயார், இவர் அம்மான், இவன் மநுஷ்யன், இது ம்ருகம், இது சந்த்ரன்,

---

வைப்பற்றிப் பேசும் உபநிஷத் பாகம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஆகையால் வேதாந்த விசாரம் செய்வதே வீண் இதுதான் இம்மாதிரி வாதிப்பவர்களின் கொள்கை. இந்த வாதத்தைத்தான் வ்யுத்பத்யபாவவாத மென்று வேதாந்திகள் சொல்வார்கள் இதைக் கண்டிப்பது ஸகல வேதாந்திகளுக்கும் அபிமதமே.

சப்தங்களுக்கு ஒரு கார்யத்தின் வழியாக ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கக்கூடும் என்பதை வேதாந்திகள் நிரஸநம் செய்ய வில்லை, 'கார்ய பரமாகவே ப்ராமாண்யம் ஸம்பவித்தல் வேண்டும்; வேறு விதமாக ஸம்பவிக்கமாட்டாது' என்னும் நிர்பந்தம் மாத்ரம் நிரஸிக்கப்படுகின்றது இந்த நிரஸநத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் போகும் வழி பின் வருமாறு: சப்தத்தின் அர்த்த ஜ்ஞாநம் ஜநிப்பது இரு வகைப்படும். யத்ருச்சை யாகவும் ஜநிக்கக்கூடும்; புத்தி பூர்வகமாகவும் ஜநிக்கக்கூடும் இரண்டு விதங்களிலும் கார்யத்தின் வழியின்றிக்கும் வ்யுத்பத்தி ஏற்படுகின்றது என்பதை முதலில் நிரூபணம் செய்துவிட்டு, பிறகு, கார்யத்தின் வழியாகவே வ்யுத்பத்தி ஏற்படவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தத்தை ஒத்துக் கொண்டாலும், வேதாந்த வாக்யங்களும் கார்ய பரங்களாக எடுத்துக் கொள்ளப்படக் கூடுமாதலால், வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸித்தி நிச்சயம் உண்டு என்று உபபாதிக்கிறார். கடைசியாக, 'இந்தக் கார்ய வாக்யார்த்த வாதிகள் கார்யம் என்று ஒன்றை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்களே! அந்தக் கார்யத்தின் லக்ஷண மென்ன?' என்பதை விசாரித்து, அதற்கு ஒரு லக்ஷணமும் சொல்லக்கூடாதாதலால், அவர்களுடைய வாதம் நிலை பெறத்தக்கதன்று என்று நிரூபித்து அந்த வாதத்தைக் கண்டிக்கிறார். இது தான இந்த நிரஸநத்தின் ரீதி.

வியுத்பத்யபாவவாத நிரஸநம்—விதி அர்த்தவாதம் மந்த்ரம் இம்மூன

தத்ர பஹுஶ꞉ ஶிக்ஷித꞉, தைரேவ ஶப்³தை³ஸ்தேஷ்வர்தே²ஷு ஸ்வாத்மநஶ்ச பு³த்³த்⁴யுத்பத்திம் த்³ருʼஷ்ட்வா, தேஷ்வர்தே²ஷு தேஷாம் ஶப்³தா³நாம் நாந்யஸ்ய ஹி நிர்தே³ஶே ஸம்ப³ந்த⁴꞉ ப்ரயோக³꞉ ஸம்ப³ந்தா⁴ந்தராத³ர்ஶநாத் ஸாங்கேதயித்ருʼபுருஷாஜ்ஞாநாச்ச ஏதேஷ்வர்தே²ஷு இதி க்ரமேண நிஶ்சித்ய, அநந்தரம் ப்ரஸித்³த⁴ஶப்³த³ஸமபி⁴வ்யாஹாராத் இதி வ்ருʼத்³தை⁴꞉ ஶிக்ஷித꞉, ஸர்வஶப்³தா³நாமர்தா²ந் ஸ்வயமேவ

இது பாம்பு' என்று 'தாய்' 'தகப்பன' என்பவை முதலிய சப்தஙகளைககொண்டு விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக காட்டிப் பல தடவை சிக்ஷிககபபெறறு, பிறகு அந்தநதச் சப்தஙகளா லேயே அநதந்த அாத்தங்களில் தமககு ஜஞாநம ஜநிபபதையும பாாத்து, 'அந்தநத வஸ்துககளில அந்தநதச் சபதஙகள விரலால சுட்டிச் சுட்டிப் பரயோகம செய்யபபடுவ தே அநதந்தச் சப்தம் அநதநத அாதநதததைப போதிபபிப்பதறகுக காரணம ஆகினற தே தவிர, வேறு ஸமபநதம் இருபபதாவது இநத ஸஙகேதத்தை ஏறபாடு செயத புருஷனுடைய ஜஞாநமாவது அதில காரணமாகமாட்டாது' எனபதைக கொஞசம கொஞசமாக நிசசயமாக அறிநது, மறுபடியும், 'இநதச சபதததிறகு இது பொருள்' என்று பெரியோாகளால் சிக்ஷிககப்பெற்றவாகளாய், ஸகல சபதஙகளுககும் அாத்த ஜஞாநததைப் பெறறு, தாமும், சப்தங்க ளடஙகியுள்ள ஸகல வாகயஙகளை ப்ரயோகம்

றும் வேத வாகயங்களின விபாகஙகள். 'இதைச் செயதல் வேண்டும்' எனறு விதிக கும் வாகயஙகளை விதிகள் எனறும், 'இதைச் செயதால இநத ப்ரயோஜநம கிடைக் கும்' எனறு காமஙகளை ஸதோதரம் செயயும வாகயங்களை அாதத வாதஙகள் என றும, அநுஷ்டிககபபட வேண்டிய விஷயஙகளை ப்ரகாசிததுக காட்டும் வாகயங்களை, மநதரஙகள் எனறும் சொல்வாாகள். 'இந்த மூனறு பாகஙகளிலும் காாயததைக குறிக் கும் சப்தஙகளுககு மாத்ரமே ஸவத ப்ராமாணய முணடு; மறறை வாகயஙகளுக்கு ஸவத ப்ராமாண்யமிலலை' எனபது எதிா வாதிகளின் அபிபராயம்.

வ்யவஹாராநுக்ருʼத்ய— 'வ்யவஹாரம்' எனபதற்கு 'பரவருததி' என் பது பொருள். அது வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும இருககலாம் 'பசுவைக கொண்டு வா' என்று ஒருவன சொனனவுடன, அநத வாாததையைக் கேட்டு அதை அறிந்த மற்றொருவனுல அதறகு இணஙகிச் செயயபபடும் வயாபாரமே இவவிடததில் 'வ்யவ ஹாரம' எனபதால குறிககப்படுகினறது.

பரிநிஷ்பந்ந வஸ்து— கீழ்ச் சொலலப்பட்டுள்ள வ்யவஹாரத்தால் எற் படாமல், ஸ்வயமே ஸிததமாக இருககும் வஸது தான 'பரிநிஷ்பந்ந வஸ்து' வென்றும் 'ஸித்³த⁴வஸ்து' வெனறும சொல்லபபடுகின்றது. அதறகு உதாஹார ணம் 'ஆத்மா' 'பரஹமம்'.

கேநசித்... இது யாதருசசிகமாக ஏற்படும் வ்யுதபததிகள ஸித்தாாத்த விஷயமாக இருககக கூடுமென்பதைக் காட்டுகின்றது **ததா² பா³ல꞉..** இது புத்தி பூாவகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் ஸிததாாதத விஷயமாக இருககககூடும என் பதைக் காட்டுகின்றது.

ஸர்வகார்யஜாதம் ப்ரயுங்க்தே | அத ஏவ ஸர்வபதாநாம் ஸ்வார்த்தா-பிதாயித்வம் ஸங்காதவிசேஷாணாம் யதாவஸ்திதஸம்ஸர்க-விசேஷவாசித்வம் ச ஜாநாதீதி கார்யார்த்த ஏவ வ்யுத்பத்திரிதி நிர்பந்தோ நிர்நிபந்தநः | அதः பரிநிஷ்பந்நே வஸ்துநி சப்தஸ்ய போதகத்வசக்த்யவதாரணாத் ஸர்வாணி வேதாந்தவாக்யாநி ஸகலஜகத்காரணம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரமுத்க்ருஷ்டலக்ஷணம் ப்ரஹ்ம போதயந்த்யேவ.

செய்கிறார்கள். ஸகல பதங்களும் இவ்விதமே தம் தம் பொருளைச் சொல்லுகின்றன வென்பதையும், அநேக பதங்களடங்கிய வாக்யங்களில், கார்யத்தின் வழியாகப் பொருளைப் போதிப்பிக்கும் வாக்யங்கள் இருப்பனபோல, ஸ்வதஸ் ஸித்தமான பொருளைப் போதிப்பிக்கும் வாக்யங்களும் இருக்கின்றன வென்பதையும் எல்லாரும் அறிவார்கள். ஆகையால் வ்யுத்பத்தி யெல்லாம் கார்ய பரங்களே என்று சொல்வது கேவலம் பிடிவாதம் மாத்ரமாகுமே தவிர, யுக்தியுடன்கூடிய வாதமாகமாட்டாது. இப்படி ஸித்தமான வஸ்துவைப் போதிப்பதற்கும் சப்தங்களுக்குச் சக்தி உண்டு என்பது ஏற்படுகிறபடியால், வேதாந்த வாக்யங்கள் ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாயும், ஸர்வ கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மற்றை லக்ஷணங்களுடன் கூடியதாயுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் போதிப்பிக்கின்றன வென்பது ஸித்தம்.

ஸம்பந்தஜ்ஞாநாபாவாத் ஸங்கேதயிதுரப்யபரிஜ்ஞா நாத்...... அந்தந்தச் சப்தத்தின் ப்ரயோகத்தில் அந்தந்த ஆர்த்தத்தின் ஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்குக் காரணம் முழுவதும், அந்தந்த ஆர்த்தத்தில் அந்தந்தச் சப்தத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கை விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டிப் பல தடவை ப்ரயோகம் செய்வதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்பதை இந்தப் பதங்கள் விளக்குகின்றன. ‘இந்த ஆர்த்தம் போத்யம், அதை இந்தச் சப்தம் போதிக்கின்றது’ என்பதான போத்ய போதக ஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்து, அந்தச் சப்தத்திற்கும் அந்த ஆர்த்தத்திற்கும் வேறு எவ்வித ஸம்பந்தமும் இல்லை என்பது தான் தாத்பர்யம். ‘இந்தச் சப்தத்திற்கு இது ஆர்த்தம்’ என்று ஸங்கேதம் செய்தவனுடைய ஜ்ஞாநமும் இல்லை.

ஸ்வயமபி ப்ரயுங்க்தே—தானும் ப்ரயோகம் செய்கிறான். இதைச் சொல்வதன் கருத்து என்னவென்றால்—இந்தக் குழந்தைகளுக்கு இந்த ஆர்த்தங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் புருஷனும் இம்மாதிரியே ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தியோடு கூடினவனே தவிர, கார்யார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றவனன்று என்பதைக் காட்டுவதற்கே. இந்தப் பாலர்கள் ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி உடையவர்களாய்ச் சப்தங்களை ப்ரயோகிக்கின்றார்கள் என்று சொன்னால், இப்பொழுது சப்தங்களை ப்ரயோகிப்பவர்களும் அம்மாதிரியே வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றிருக்கக்கூடும் என்று நினைக்க இடமுண்டன்றோ ?

அத ஏவ ஸர்வபதாநாம் ... ‘எல்லாப் பதங்களும்’ என்பதால், ‘வேதத்தில் தென்படும் பதங்கள் மாத்ரமின்றிக்கே லோகத்தில் தென்படும் பதங்களும் கூட’ என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

காமம் கார்யபரதயைவ வ்யுத்பத்திர் வஸ்து; வேதாந்தவாக்யா நாம் து உபாஸநவிஷயகார்யாதிக்ருதவிசேஷணதயாந்வயேந ப்ரா—ம்

"காமம்"—வ்யுத்பத்தி முழுவதும் கார்ய பரமாகவே ஏற்படுகின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டபோதிலும், வேதாந்த வாக்யங்களெல்லாம் அப்படி கார்ய பரங்களாகவே இருந்துகொண்டு ஸகலத்தையும் போதிப்பிக்கின்றன வென்று உபபாதிக்கக்

யதாவஸ்திதவஸ்துஸம்ஸ்ருஷ்டவிசேஷவாசிகம் ச ..ஸித்தார்த்த பரமான வாக்யம் ஸித்தபரமாகவும் கார்யார்த்தபரமான வாக்யம் கார்யபரமாகவும் எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டு மென்பது தாத்பர்யம்

காமம் .இனி, 'எதிர் வாதி சொல்வதை ஒத்துக்கொண்டாலும், நமது பக்ஷம் ஸித்திக்கும்' என்பதை விவரிக்கிறார் 'கார்யார்த்தத்தில் மாத்ரமே வ்யுத்பத்தி உண்டாகக் கூடுமாகையால், கார்யார்த்த மல்லாத கேவலம் ஸித்தார்த்தமாகிற ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சப்தங்கள் ப்ரமாணமாக மாட்டா' என்பதன்றோ எதிர் வாதம்? 'ப்ரஹ்மமும் கார்யார்த்த மாகையால் அது விஷயத்தில் சப்தங்கள் ப்ரமாணமாகக்கூடும்' என்பது ஸமாதானம். ஸித்தார்த்தமான ப்ரஹ்மத்தை எவ்விதத்தில் கார்யார்த்த மென்று சொல்லக் கூடுமென்றால், 'வேதாந்தங்களில் "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:" (ஆத்மாவைத் தர்சந ஸமாநாகாரமாகப் பார்த்தல் வேண்டும்) இத்யாதியாக அநேக வாக்யங்கள் விதி பரங்களாகக் காணப்படுகின்றன வன்றோ? விதி பரங்களான வாக்யங்களால் கிடைக்குமவை யெல்லாம் கார்யார்த்தங்க ளல்லவா?' என்பது ப்ரத்யுத்தரம் 'ஆத்மாவைப் பார்த்தல் வேண்டும் என்பது விதி வாக்யமாக இருந்தாலும், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் அதன் விசேஷணங்கள் இவை முதலியவைகளைப்பற்றி இந்த விதி வாக்யத்தில் ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை யாதலால், அவைகளைச் சொல்லும் வேறு வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் எப்படி? என்று ஆக்ஷேபிக்கக் கூடும். அந்த வாக்யங்கள் வேறு வாக்யங்களாகவும் விதி பரங்க ளல்லாமலும் இருந்தபோதிலும், அந்த வாக்யங்களிற் சொல்லப்படும் அர்த்தங்கள் இந்த விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்படும் விதிக்குப் பலமாக இருக்கிறபடியால், அந்த வாக்யங்களுக்கும் ப்ராமாண்ய முண்டு என்பது அடுத்த வாக்யத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது

உபாஸநவிஷயகார்யாதிக்ருதவிசேஷணதயாந்வயேந—'உபாஸநத்தை விஷயமாக உடைய கார்யத்தில் அதிக்ருதன் எவனோ, அவனுக்கு விசேஷணமாகும் பலமாக இருந்துகொண்டு' எதிர் வாதிகள் விதிபரங்களான வாக்யங்களுக்கே ப்ராமாண்யம் உண்டு என்று வாதிக்கையிலும், விதி பரங்களல்லாத வேறு வாக்யங்களும், அந்த விதி வாக்யத்திற்கு அவை சேஷமாகச் சேர்ந்திருந்தால், ப்ரமாணங்களாகக்கூடும் என்பதை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அம்மாதிரியே, ஆத்மாவின் ஸ்வரூப குண விபூதிகளைச் சொல்லும் வாக்யங்களும் ப்ரமாணங்களாகக் கூடாவோ? என்பது ப்ரத்யுத்தரம் இதை உபபாதிப்போம் "ஆத்மா வா஽ரே த்ரஷ்டவ்ய:" என்பது உபாஸநத்தை விதிக்கின்றது, ஆகையால் உபாஸந விஷயம் 'அந்த உபாஸநத்தால் விசேஷிக்கப்படும் கார்யம் தனது ப்ரயோஜநத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்னும் புத்தியுடன் அந்த உபாஸநத்தில் ஒருவன் ப்ரவ்ருத்தித்தால் அவன் அதில்

காஸம்பிந்நதேஶவிஶேஷஸ்வர்க்கச்ருதிவத் ராத்ரிஸத்ரப்ரதிஷ்டாவச்ச
ஸ்வப்ரகரணஸ்தயா தந்ந்யாயஸாம்யாத் ஹ்யவஸ்து காண்டாந்தரேஷ்வித

கூடும் ஜ்ஞாந காண்டமாகிற உபநிஷத்தில் உபாஸந விஷயம், அதனால் விசேஷித்துக் குறிக்கப்படும் யாதொரு கார்யமுண்டோ அந்தக் கார்யத்திற்கு அதிகாரி அந்த உபாஸகன், அவனுக்காக ஏற்படும் பலம் அவனுக்கு விசேஷணமாகின்றது அதன்

அதிக்ருதன் ஆவான் அவன் அந்த உபாஸநத்தால் பரஹ்ம மென்னும் பலத்தை அடைகிறானாகையால், பரஹ்மமாகிற அந்தப் பலம் அவனுக்கு விசேஷணமாகின்றது அந்தப் பலம் விதி வாக்யத்திற் சொல்லப்படாமல் விதிபரமல்லாத வேறு வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், விதி வாக்யத்திற் சொல்லப்படும் உபாஸநமாகிற விஷயத்துடன் கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ளபடி ஒரு வித ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றிருக்கிறபடியால், அந்தப் பலத்தைச் சொல்லும் வாக்யமும் கார்யார்த்தமாகித் தாத்பர்யத்தைப் பெறக்கூடும் இம்மாதிரியே எதிர்வாதிகளும் ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யம் கல்பிக்கிறார்கள்

து:காஸம்பிந்ந எதிர் வாதிகள் தாத்பர்யம் கல்பிப்பதுபோல நாமும் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறோம் என்பதை விளக்குவதற்கு இவ்விடத்தில் மூன்று உதாஹரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அவையாவன —(1) “**ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத**” [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புவோன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்னும் யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்பது ஒரு விதி வாக்யம் ஸ்வர்க்கம் என்பது எப்படிப்பட்டது என்பதை இது சொல்லவில்லை “**யஸ்மிந்நோஷ்ணம் ந ஶீதம் நார்தி:**” [எவ்விடத்தில் உஷ்ணம் சீதம் துக்கம் இல்லையோ] என்பது ஒரு விதியல்லாத அர்த்தவாத வாக்யம், ஸ்வர்க்கம் எப்படிப்பட்டது என்பதை இது சொல்லுகின்றது ஆகையால் விதிவாக்யத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள ‘ஸ்வர்க்கம்’ என்னும் வஸ்துவுக்கு இதில் சொல்லப்படுவது விசேஷணமாகின்றது அப்படி விசேஷண மாகின்றபடியால், இந்த அர்த்தவாத வாக்யத்திற்கும் ப்ராமாண்யமுண்டு என்று எதிர்வாதிகள் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அது போல, நாமும் பரஹ்மத்தின் குணவிபூதிகளாகிற விசேஷணங்களைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் சொல்லக்கூடும் என்பதற்கு முதல் உதாஹரணம் “**து:காஸம்பிந்நதேஶவிஶேஷஸ்வர்க்கச்ருதிவத்**” ‘துக்கத்துடன் கலசாத ஒரு தேச விசேஷமாகிற ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றில் போலவும்’. (2) ‘**ராத்ரீருபேயு:**’ [ராத்ரி ஸத்ரங்களைச் செய்தல் வேண்டும்] என்பது ஒரு விதிவாக்யம் இந்த வாக்யம் இந்த ஸத்ரங்களைச் செய்வதால் உண்டாகும் பலனைப் பற்றிப் பேசவில்லை “**ப்ரதிதிஷ்டந்தி ஹ வா ய ஏதா ராத்ரீருபயந்தி**” [எவர்கள் இந்த யாகங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு ப்ரதிஷ்டை ஏற்படுகின்றது] என்பது மற்றொரு விதியல்லாத அர்த்தவாத வாக்யம் ‘ப்ரதிஷ்டை, இவைகளைச் செய்வதன் பலம்,, என்பதை இது சொல்லுகின்றபடியால் இந்த அர்த்தவாத வாக்யத்திற்கு ப்ராமாண்யம் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது அப்படியே பரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும் நாம் தாத்பர்யத்தை அங்கீகரிக்கலாம் என்பதற்கு இரண்டாவது உதாஹரணம் “**ராத்ரிஸத்ரப்ரதிஷ்டாவச்ச**”- ‘ராத்ரி ஸத்ரம் செய்வதால் ஏற்படும் ப்ரதிஷ்டையாகிற

யெவ ஸவஃம் பொயயந்தி । தயாஹி — “ ஸூஹவிஃயெநாதி வாமூ’ உதயுதாஸுஹொாபாஸநவிஷயகாயஃாயிகூ தவிஶெஷண ஹூ தமெஙுகெவ-

---

ஸிததியில, துககததுடன கலவாத தேச விசேஷ ரூபமான ஸவாககததின ஸிததி யிற போலவும, ராதரி ஸதர பரதிஷடையிற போலவும, பரஸபரம ஸாதய ஸாதந பாவததை உடைய அபகோரணம சதயாதனை இவைகளிற போலவும வேதாநத வாக

பலததிற போலவும (3) “தஹூாநூ ஹூணாய நாவமூஜெத” [ஆகையால பராஹமண ஜேக குறிதது ‘நான இவனை கொலவேன’ எனறு பரயதநம செயயககூடாது] எனபது ஒரு நிஷேத வாகயம இது, அபபடிச செயதால என்ன ஸமபவிககும எனபதைச சொலலவிலலை “யொஉவமூஜெ ஶதேந யாதயாத்” [எவன அமமாதிரி பயமுறுததுகிறானோ, அவனுககு ஒரு நரக விசேஷமுணடு] எனனும வாகயம, அபபடிச செயவதால உணடாகும விருதத பலததைச சொலலுகினறபடியால, அமமாதிரியான விருதத பலததைச சொலலும வாகயததிறகு பராமாணயமுணடு இபபடியே, மோக்ஷோபாய விரோதி பலததிலும தாதபாயம சொலலலாம அதாவது, நரகம முதலான விரோதி பலததைபபறறிப பேசும வாகயஙகளுககும, அவை காரய பரஙக ளிராவிட டாலும பராமாணய முணடு எனறு சொனன தாயிறறு இதறகு மூனறாவது உதாஹரணம “ஸுவமெநாமஶதயாதநா ஸாயுஸாயநஹாவவது”— பயமுறுததுவதறகும சதயாதனை எனனும நரக விசேஷததிறகு முளள ஸாதய ஸாதநபாவததிற போலவும [அபகோரணததிறகு சதயாதநா ஸாதநதவம உணடு] அதாவது, ‘செயதல கூடாது’ எனறு நிஷேதிககபபடடிருபபதைச செயவது ஸவாக காநுபவததிறகுத தடையாகு மாகையால, ஸ்வாககததை ஸாதிததுக கொடுககும யாகததை விதிககும வாகயததிறகு இநத நிஷேத வாகயமும உபயோக முளளதாகின றது எனபது கருதது இநத உதாஹரணஙகள மூனறிலும, ‘ஆததவாத வாகயங களில விதி ஒனறும இல்லையாயினும, விதி வாகயஙகளில சொல்லபபட்டுளள விதிகள இநத ஆததவாத வாகயஙகளிற சொலலபபடடுளள விஷயஙகளை எதாவது ஒரு பரகாரததில அபேக்ஷிததிருககிறபடியால, இநத ஆதத வாத வாகயஙகளுககு அநத விதி வாகயஙகளுடைய ஸமபநதததால பராமாணயம உணடு’ எனபது விளஙகுகின றது இபபடியே, பரஹம ஸ்வரூபததையும அதன விஶேஷணஙகளாகிற குணம விபூதி கள இவைகளையும, அதன உபாஸநததை விதிககும விதிகளுகது விருததமாயுளள பலததையும, ஸமஸாரததின தோஷததையும, இனனும இவைபோனற மறற அமசஙகளையும பறறிப பேசும விதியலலாத ஸாமாநய வாகயஙகளுககெலலாம உபாஸநததை விதிககும விதிவாகயஙகளின ஸமபநதததால பராமாணயமுணடு எனபது தான இவவிடததில உபபாதிககபபடடுளள விஷயம

தயாஹி—உபாஸநததை விதிககும வாகயததிறகு உதாஹரணமாக நாம கீழில் “ ஞூதா வாஉெ ஶூஷவூ:” இதயாதியான வாகயததை எடுததுக கொணடு, அநத உபாஸநததின பலம அநத வாகயததிற சொலலபபடாமல அதறகு ஆதத வாதமாயிருககும வாகயததிற சொலலபபடடிருநத போதிலும, அநத பலத ததைச சொலலும வாகயததிறகும பராமாணயமுணடு எனபதை உபபாதிததோம.

ந ப்ரஹ்மப்ராப்தி: ஶ்ரூயதே; பரப்ராப்திகாமோ ப்ரஹ்ம வித்யாதிதி |
அத்ர ப்ராப்யதயா ப்ரதீயமாநம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் தத்விஶேஷணம் ச ஸர்வம்
கார்யத்வாரவிஹிதத்வமேவ ஸித்தம் பவதி, ததந்தர்கதமேவ ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ரு-
த்வம் ஸம்ஹர்த்ருத்வம் ஆதாரத்வம் நியந்த்ருத்வமித்யாதி; உக்தமநுக்தம் ச ஸர்வ-
மிதி ந கிஞ்சிதநுபபந்நம் |

யஙகள பரமாணமாகக கூடும இதன உணமையை 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்' எனனும வாககியததில உபபாதிபபோம இநத வாககியததின அாததமாவது:— 'பரஹமததை உபாஸிபபவன பரததை அடைகினறான' எனபதுதான அதாவது — 'பரததை அடையவேணடும எனனும விருபப முடையவன பரஹ்மததை உபாஸிததல வேணடும' எனறு சொனனதாயிறறு இவவிடததில பரஹ்மததின உபாஸநமே விஷயம, அதை விஷயமாக உடைய காாயததில அதிகாரி அநத உபாஸகனே, அவனுககு விசேஷணமாக, 'பரம' என்று சொலலபபடும பரஹமததின பராபதியே பலமாகச சொல்லபபடுகினறது இவ்விடததில அடையததகக வஸ்துவாகக குறிககபபடும பரஹம ஸவரூபமும அதன ஸகல விசேஷணஙகளும ஒரு காாயததின வழியாகவே விதியைப பெறுகினறன அநத ஸவரூபததிறகும அதன விசேஷணஙகளுககும உடபடடவையான ஜகததின ஸ்ருஷ்டி ஸமஹாரம இவைகளைச செயயும தனமை, அநத ஜகததிறகு ஆதாரமாகவும நியநதாவாகவும இருககும் தனமை, இவை போன்ற மறறை ஸகல தாமஙகளும், இனனும இவவிடததிற சொலலப படடவை சொலலபபடாதவை இவையெலலாம அமமாதிரியே விதியைப பெறுகினறன இமமாதிரி உபபாதிபபதில் எவ்வித தோஷமும இலலை

அநத விஷயததையே உபபாதிபபதறகு, இவவிடததில் வேறு ஒரு வாககியம எடுததுக கொளளபபடுகினறது "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" எனனும் வாககியததில் உபாஸநம விதிககபபடுகினறதா? பரஹ்மம எபபடி பலமெனறு தெரிகினறது? எனபது முதலான விஷயஙகளை விவரிககிறாா 'பரஹமததை உபாஸிககிறவன பரததை அடைகின்றான' எனறு சொல்வதானது, 'பரததை அடைய விருமபுவோன் ப்ரஹ்மததை உபாஸிததல வேணடும' எனறு சொலவதறகுத துலயமனறோ? பல ஸமபநதம சொலலபபடு மிடஙகளி லெலலாம விதியைக கலபிததுககொளவது நயாயத திறகு ஒததததே

ப்ரஹ்மோபாஸநவிஷய .கீழில், 'உபாஸநவிஷயகார்யாதிகாரத விஶேஷணஸம்பந்தம்' எனறு பொதுவாகச சொனனது இவவிடததில விசேஷிததுச சொலலபபடுகினறது

அத்ர ப்ராப்யதயா... காமகாணடததில ஸ்வாககததிறகு விசேஷணமாகிற துககாஸமபிநநதவாதிகள போல, இநத உபநிஷத வாககியததிலும, பரஹ்ம ஸ்வரூபததுடன அதன் விசேஷணஙகளும விதிககினறது எனபது கருதது

ஏவம் ச ஸதி ஸர்வத்ராப்தவாதமதா ஹ்யவிருத்தா ஸ்வ
வாக்யாந்தரை: ஸர்வைவ விதிஶேஷதயைவ ஸித்தா பவந்தி । யதோக்தம்
த்ரமிடபாஷ்யே—“ ஜ்ஞானம் ஹி கைவ ஜாயதே உதி ஶ்ருதேரிதி”

இப்படி உபநிஷத்தில் காணப்படும் உபாஸந விதிகளுக்கு உபயோகிகளான வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் வஸ்துக்கள் ஸித்திக்கும் பக்ஷத்தில், ஸகல மந்த்ரம் அர்த்தவாதம் இவைகளில் சொல்லப்படும் வஸ்துக்களும், வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமின்றிக்கும் இது வரையில் சொல்லப்படாதவைகளாகவும் இருந்தால், அவை அந்த விதிகளுக்கு உபகாரகங்களா யிருந்துகொண்டு ஸித்தியைப் பெறுமல்லவோ? இந்த அர்த்தத்தையே த்ரமிடாசார்யர் தமது பாஷ்யத்தில் “ஜ்ஞானம் ஹி கைவ

இது வரையில் அர்த்த வாதங்களில் ப்ரதிபந்நமா யுள்ளவைகளுக்கு ஸித்தி உப பாதிக்கப்பட்டது விதிவாக்யங்களில் சொல்லப்படும் விதிகளுக்கு அர்த்த வாதவாக்யங் களில் சொல்லப்படுமவை சேஷமாக இருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு ஸித்தி உண்டு என்பதுதான் அந்த உபபாதநம் ‘அர்த்த வாதங்கள் விதிவாக்யத்தில் ப்ரதிபந்நமாயிருப் பதை ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றன, அவைகளுக்கு அவ்விதமான ஸ்தாவகத்வம் ஸித்திக் கும் பொருட்டு விதிவாக்யார்த்தத்தில் அவைகளுக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லக்கூடும்’ என்பது இப்பொழுது விவரிக்கப்படுகின்றது விதி வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள காம விஷயமாக அநேக குணங்களை வர்ணித்துக்கொண்டு, அர்த்த வாதங்கள் அந்தக் காமத்தில் ஒரு ஏற்ற புத்தியை ஜநங்களுக்கு உண்டுபண்ணுகின்றன; அந்தக் குணங் கள் ஸித்தியாவிடில், ஏற்ற புத்தியே உண்டாகமாட்டாதாகையால், அந்தக் குணங்கள் உண்மையாக இருக்கின்றனவென்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமன்றோ?

ஏவம் ச ஸதி— கீழ்ல் உபபாதித்திருக்கிறபடி, எவை எவை விதி வாக்யங் களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடியவைகளோ, அத்தந்த அர்த்தங்களெல்லாம் ப்ரமாணங்களென்று அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமென் பது ஏற்பட்டுவிட்டால்'

அவிருத்தா அவாதிதா:— அந்த அர்த்தங்கள் வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தங்களாயிருந்தால் அவை அங்கீகரிக்கத்தக்கவையல்ல, வேறு ப்ரமாணங்களால் அவை ஸித்தித்துவிடும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது அவைகளுக்கு ப்ராமாண்யம் ஏற்படுத் துவதும் அநாவஶ்யம் ஆகையால், ‘அவிருத்தங்களும் வேறு ப்ரமாணங்களால் ஸாதிக் கப்படாதவைகளுமான’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

யதோக்தம் அர்த்தவாதங்கள் விதிகளுக்கு உபயோகப்படுமவையா யிருந்தால் அவைகளுக்குத் தமது அர்த்தத்தில் ப்ராமாண்யமுண்டு என்பதற்கு ஸ்ரீத்ரமிடாசார்ய ரர்தம் உதாஹரிக்கப்படுகின்றது

வஸ்துத: யதாவஸ்திதார்த்தவிஷயம் வாக்யம், ததா(அ)பி நார்த்த ஸ்த்திரார்த்தவத்யதே” இதி । ஏதது³க்தம் ப⁴வதி—ஸர்வே ஹ்யர்த²வாதா³ ஹோமாதே³: தே³வதாராத⁴நரூபதயா யாகாதே³: ஸாங்க³ஸ்யாராத்⁴யதே³வதாயாஶ்சாப்ரத்யக்ஷாந் கு³ணாந் ஸஹஸ்ரஶோ வத³ந்த: கர்மணி ப்ராஶஸ்த்யபு³த்³தி⁴ம் ஜநயந்தி; தேஷாமஸத்த்வே ப்ராஶஸ்த்யபு³த்³தி⁴ரேவ ந ஸ்யாதி³தி கர்மணி ப்ராஶஸ்த்யபு³த்³த்⁴யர்த²ம் கு³ணாஸ்ஸத்யா ஏவ போ³த⁴யந்தீதி । அநேநைவ நயேந

ஜாயத இதி ஸ்ருதேஶ்ச வஸ்துத: யதாவஸ்திதார்த்தவிஷயம் வாக்யம் ததா(அ)பி நார்த்த ஸ்த்திரார்த்தவத்யதே”—என்னும் வாக்யத்தால் விளக்கி இருக்கிறார். இதன் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்—‘அர்த்தவாத பாகம் முழுவதும், தேவதைகளின் ஆராதனமாயுள்ள யாகம் முதலிய கர்மங்களுடையவும் அவைகளின் அங்கங்களுடையவும் அவைகளால் ஆராதிக்கப்படும் தேவதைகளுடையவுமான அப்ரத்யக்ஷங்களான குணங்களை ஆயிரக்கணக்காக விவரித்துக்கொண்டு கர்மங்கள் மிகச் சிறந்தவை என்னும் புத்தியை நமக்கு உண்டுபண்ணுகின்றன. அம்மாதிரியான குணங்கள் இராவிட்டால் கர்மங்கள் சிறந்தவை என்னும் புத்தி நமக்கு உண்டாகமாட்டாதாகையால் கர்மங்களில் நமக்குக் கௌரவ புத்தி உண்டாகும் பொருட்டு அந்த அர்த்த வாத பாகம் உண்மையாக இருக்கும் குணங்களையே போதிப்பிக்கின்றன என்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்’ என்பதுதான். மந்த்ர பாகத்தில் சொல்லப்படும் அர்த்தங்களும் இம்மாதிரியே விதிக்கின்றன.

ஈணம் ஹி தெவ ஜாயத இதி-இது ஸ்ரீத்ரமிடாசார்யருடைய ஸூக்தி. இதன் பொருள் என்னவென்றால்—‘**ஈணம் ஹி தெவ ஜாயதெ**’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஸ்ருதி வாக்யம் அவதாரத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்வதாக இருந்தபோதிலும், இல்லாத விஷயங்களைச் சொல்வதால் ‘ஸ்தோத்ரம் விதிக்கமாட்டாதன்றோ?’ என்பதுதான் அவருடைய அபிப்ராயமாவது ‘அர்த்த வாத வாக்யங்கள் தாம் செய்யும் ஸ்தோத்ரத்தால் கர்மங்கள் விஷயமாக ஒரு ஏற்ற புத்தியை நமக்கு ஜநிப்பிக்கின்றன. அவை வர்ணிக்கும் குணங்கள் உண்மையாக இராமல் கேவலம் ஆரோபிதங்களாக இருந்தால், அந்த வர்ணநத்தால் ஏற்படும் ஏற்றமும் பொய்யாகிவிடுமாகையால், கர்மங்களில் பரரோசனையை ஜநிப்பிப்பதற்கு அர்த்த வாதங்கள் அசக்தங்களாகி விடும்படி பரஸங்கிக்கும். அந்த பரஸக்தி வராமல் இருக்கவேண்டுமென்றால், அர்த்த வாதங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் ப்ராமாண்யம் அவசியம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்’ என்பதுதான்.

அநேநைவ நயேந—இந்த வழியாகவே அதாவது -‘விதி வாக்யங்களுக்கு உபயோகிகளான அர்த்த வாதங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில், ப்ராமாண்யம் விதிப்பது போல’

ஸர்வே ச மந்த்ராவகதா ஹ்யர்த்தா: ஸித்தா: |

அபி ச கார்யவாக்யார்த்தவாதிபி:, கிமிதம் கார்யத்வம் நாமேதி

அபி ச கார்யவாக்யார்த்தவாதிபி: ''— தவிரவும், கார்யவாக்யார்த்த வாதிகள், தம்மால் சொல்லப்பட்டு வரும் 'கார்யம்' என்னும் சப்தத்தால்

ஸர்வே ச மந்த்ராவகதா அர்த்தா:— கீழ்ல் ஆர்த்த வாதங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் நிரூபிக்கப்பட்டது 'ஆர்த்த வாதங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் ஏற்படுவது போல் மந்த்ரங்களுக்கும் ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்கும்' என்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது ஸ்துதிபரங்களான ஆர்த்த வாதங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் ப்ராமாண்யம் இரா விட்டால் அவைகளுக்கு ஸ்தாவகத்வம் எப்படி ஸித்திக்கமாட்டாதோ, அப்படியே அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகங்களான மந்த்ரங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் ப்ராமாண்யம் இராவிட்டால் அவைகளுக்கு அந்த அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகத்வம் ஸித்திக்கமாட்டாது என்று அறிய வேண்டும்

அபி ச கார்யவாக்யார்த்தவாதிபி:— இது வரையில் ஸித்தார்த்தத் தில் வ்யுத்பத்தியுண்டு என்பதும் அப்படி ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி இல்லையென் பதை ஒத்துக் கொண்டாலும் விதிகளுக்குச் சேஷமாயிருப்பதாலேயே ப்ரஹ்மம் முதலி யவை ஸித்திக்கின்றன என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டன இனி, எதிர்வாதிகளால் சொல்லப் படும் 'கார்யம்' என்பது உபபாதிக்கத் தகாதது என்பதை விளக்குகிறார் இவ்விடத் தில் மீமாம்ஸகர்கள் இது விஷயமாக என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளுதல் அவசியம் அவர்கள் சொல்வதாவது--'வேதங்களில் யாகம் என்பது ஒரு பலத்தை உத்தேசித்து விதிக்கப்படுகின்றது, அல்ப காலம் இருந்து பிறகு நசித்துவிடும் யாகம் என்னும் க்ரியை, பஹு காலம் க்ரமித்து அந்தப் பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்வது அநுபபந்நமாகையால், யாகம் முடிந்தவுடன் 'அபூர்வம்' என்று ஒன்று ஜநிக்கின்றதென்றும், அது பஹுகாலம் இருந்து பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்றும் நாம் ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்பதே இந்த அபூர்வத்தையே அவர்கள் "கார்யம்' என்று சொல்லுகிறார்கள் வ்யாபா ரத்தை விதிக்கும் க்ரியா பதங்களெல்லாம் இந்தக் கார்யத்தையே ப்ரதானமாகக் குறிக் கின்றனவாம், இந்தக் கார்யமே ஸ்வயமாகவே இஷ்டமாயும் அநுகூலமாயும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றதாம் இந்தக் கார்யத்திற்கு அவர்கள் மூன்று விதமாக லக்ஷணம் சொல் வார்கள் அவையாவன- (1) க்ருதி ஸாத்யம், (2) இஷ்டம், (3) க்ருதியின் உத்தேச்யம் முதல் லக்ஷணப்படி, ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கப்படுமவையெல்லாம் கார்யமாகும் பக்ஷத்தில், காமமும் க்ருதியினால் ஸாத்யமாக இருப்பதால், அதுவும் கார்யமாகத் திரியும்; இரண்டாவது லக்ஷணப்படி, ப்ரயத்நத்தைச் செய்யும் காலத்தில் எது யஜமானனால் இஷ்டப்படப்படுகின்றதோ அது கார்ய மென்று சொன்னால், ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளும் இஷ்டங்களாகின்றபடியால், அவைகளும் கார்யமாகத் திரியும் இப்படி இந்த இரண்டு லக்ஷணங்களும் அதிவ்யாப்தங்களாகிற படியால்,

வக்தவ்யம் । 'க்ருதிஸாத்ய ஸாதிதா க்ருத்யுத்தேச்யதா' இதி சேத், கிமிதம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வம்? । 'யதுபஹிதக்ருத்யா க்ருதிவ்யாப்தத்தே தத்ஸ்வ க்ருத்யுத்தேச்யத்வம்' இதி சேத், ஸாமான்யஸ்வாமித்வஸம்பந்தாய க்ருதே: கோ(அ)யமதிகாரோ நாம? । 'யதாப்த்வேச்சயா க்ருதிருத்பத்யதே ஸ ஏஷ: தத்க்ருத்யுத்தேச்யத்வம்' இதி சேத், ஹந்த தர்ஹி இஷ்டத்வமேவ க்ருத்யுத்தேச்யத்வம் । அதைவம் லக்ஷணே — இஷ்டமேவேஷ்டம் ஸம்பந்தம் ஸித்தம், இச்சாவிஷயதயா ஸித்தி:

என்ன பொருள் கொள்ளுகிறார்கள் என்பதை விவரிக்கவேண்டும் 'மானவிக ப்ரயத்னம் செய்யப்பட்ட பிறகு உண்டாவதாயும், அந்த ப்ரயத்னத்திற்கு உத்தேச்யமாயு மிருப்பதே கார்யம்', என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ப்ரயத்னத்திற்கு உத்தேச்யம்' என்பதில் 'உத்தேச்யம்' என்பதன் பொருள் என்னவென்பதை விளக்கவேண்டும் 'ப்ரயத்னத்திற்கு எதைக்குறித்து அதிகாரம் இருக்கின்றதோ அது தான் அந்த ப்ரயத்னத்தின் உத்தேச்யம்' என்று சொன்னால், 'அம்மாதிரி அதிகாரம் மனுஷ்யனுக்கு மாத்திரம் ஸம்பவிக்குமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபார ரூபமாக இருக்கும் அவனது ப்ரயத்னத்துக்கு அது ஸம்பவிக்க மாட்டாதே' 'உத்தேச்யம்' என்பதற்கு அது ஆத்தமன்று ;, எதை அடையவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் ஒரு மனிதன் ப்ரயத்னம் செய்கிறானோ, அதை அந்த மனிதனால் செய்யப்படும் ப்ரயத்னத்துக்கு உத்தேச்யமென்று சொல்லுகிறோம்' என்றால், அப்பொழுது, விரும்பப்படும் வஸ்துவே உத்தேச்யமாகி விடுமன்றோ? 'விரும்பப்படும் வஸ்துவுக்கு இரண்டு ஆகாரங்கள் உண்டு விருப்பத்துக்கு விஷயமாக இருப்பது ஒன்று, ப்ரவ்ருத்தியின் பொருட்டு

மூன்றாவதாகிற 'க்ருதியின் உத்தேச்யம்' என்னும் லக்ஷணமே நிஷ்க்ருஷ்டமாக அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது அதாவது -'க்ருதியால் ஸாத்யமாயிருந்து கொண்டு, எது க்ருதியின் உத்தேச்யமாகவு மாகின்றதோ அது கார்யம்' என்று சொன்னதாயிற்று இந்த லக்ஷணத்தை இவ்விடத்தில் தூஷிக்கிறார்

க்ருதிஸாத்ய ஸாதிதா க்ருத்யுத்தேச்யதா—'க்ருதி' என்பதற்கு 'மானவிக ப்ரயத்னம்' என்பது பொருள் 'அது செய்யப்பட்ட பிறகு உண்டாவதாகிற தன்மையை உடைத்தாயிருக்கை' என்பது முதல் பதத்தின் பொருள் இப்படி இருப்பதுடன் அந்தக் கார்யம் என்பது க்ருதியின் உத்தேச்யமாகவும் இருத்தல் வேண்டும் 'உத்தேச்யம்' என்பதற்குப் பொருள் என்னவென்பதைப் பலவிதமாக விகல்பித்து ஒன்றும் உபபன்னமாகவில்லை என்பதை நிரூபிக்கிறார்

ஸாமான்யஸ்வாமித்வஸம்பந்தாய க்ருதே:—லோகத்தில் அதிகாரமென்பது சேதனனான மனிதனுக்கு உபபன்னமாகுமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபாரமாகிற அசேதனத்திற்கு உபபன்னமாகமாட்டாது என்பது தாத்பர்யம் 'இது என்னுடைய ப்ரயோஜனத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்; ஆகையால் இது என்னுடையது' என்னும் புத்தியன்றோ அதிகாரமென்று சொல்லப்படுகின்றது? அது எப்படி க்ருதிக்கு ஸம்பவிக்கும்?

இஷ்டத்வமேவ— 'இஷ்டம்' இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம்.

ப்ராப்தஷப்ரேரகத்வம் ச, தத்ர ப்ரேரகத்வாகார: க்ருத்யர்த்தே ஸப்தம்யாஃ’
இதி । ஸாத்யம் ஸ்வஸாக்ஷாத்க்ருதிப்ரகாரிதேச்சா விஷய: । யதாஹு—
உத்தாரவிஷயதயா ப்ரவ்ருத்தஸ்ய ஸ்வப்ரயத்நாத் ஸித்தம் நாவஸித்தேவ
ப்ரேரகத்வம் தத ஏவ ப்ரவ்ருத்தே: । உத்தாயாம் ஜாதாயாமிஷ்டஸ்ய ஸ்வப்ரய-
த்நாத் ஸித்தம் நாவஸித்தி: ப்ரதீயதே சேத், தத: ப்ரவ்ருத்திக்ஷேத்ரா ஜாயதே, தத:

தூண்டும குணமுளளது மறறொனறு, இவைகளுள தூணடும் ஆகாரமே உததேச்யம’ என்று விவரிககலாமோ வெனறால, அதுவும தனது கக்ஷியிலுளள அபிநிவேசததால் ஏறபடும வீண சரமமே எனனறல், பரவ்ருத்தியினுல் ஸாதிககத் தகுநததாக இருபபதே தூணடுத லாகினறதே தவிர, அபபடி பரவ்ருததியினமீது சாாநது நிறகும ஸிததியைக காடடிலும வேறுபட்டதான தூணடுத லொன்று மிலலையனறே ? எபபொழுது பரயதந மிராவிட்டால இஷடபபட்ட வஸதுவின ஸிததி வரமாடடாதோ, அபபொழுதே ஒருவன பரவ்ருததிககினறன முதலில் வஸதுவில விருபபம, பிறகு ஸ்வபரயதந மிராவிட்டால் அது ஸிததிககமாட்டாது எனனும தோறறம, அதறகுப் பிறகு பரயதநம செயயவேணடும் எனனும இசசை;

அது அதிவ்யாபதமெனறு அதைப பரிஷ்கரிபபதறகாகச் சொலலபபட்ட ‘உததேசயதவம’ என்பதும் ‘இஷ்டதவம’ எனபதாகவே ஆகிவிட்டால, லக்ஷணததிற செய்யபபட்ட பரிஷ்காரம நிஷ்பரயோஜநமாகிவிடு மனறே ?

தயாஹு— இவ்விடததில எதிராவாதிகள் பின்வருமாறு வாதிககிறர்கள். ‘இஷடம’ என்பதறகு, நமமால் விருமபபபடுவது எனறும பரயதநததின பொருட்டுத தூணடுவது எனறும இரணடு ஆகாரஙகள் உணடு. அவைகளுள முதல ஆகாரததை ‘உததேசயம’ எனபதன் குறிபபாக ஒததுககொணடால பரிஷகாரம வீணுகி விடு மெனபது உணமையே இரணடாவது ஆகாரததைக கைபபறறினுல் அது வீணுக மாட்டாது. இது தான அவாகளின வாதம இதறகு இவ்விடததிற சொலலபபடும ஸமாதாநமாவது-‘தூணடுதல எனனும இரணடாவது ஆகாரம ‘கருதி ஸாதயம்’ எனனும முதல் லக்ஷணததில அகபபட்டதாக இருககிறபடியால், இநதப பரிஷ்காரமும வீணே’ எனபது தான் தூணடுதல், என்னும ஆகாரம் எபபடி ‘க்ருதி ஸாதயம’ என்பதனுள அகபபட்டது என்றல - இஷடப்பட்ட பொருள நமது பரயதநமின்றிககே ஸிததிககத தகுநததானுல், நாம அதறகாக பரயதநம் செயயமாட்டோம; நாம பெரிய பரயதநததைச செயதாலும அது பலிககமாட்டாது என்று அறிநதால், அபபொழுதும பரயதநததைச செயயமாட்டோம, நாம பரயதநம செயதால அது பலிககும எனறு இருநதால பரயதநம செயவோ மாகையால, ப்ரேரகதவம (தூணடு தல்) என்பது கருதி ஸாதயம (பரயதநததால ஸாதிககததகுநதது) எனபதனுள அகப் படடதே அதாவது -எது எது ஒரு மனிதனை பரயதநம செயயுமபடி தூணடுகின் றதோ அது அது பரயதநததால ஸாதிககததகுநததாகவே இருததல வேணடும என பதுதான ஆகையால ‘ப்ரேரகதவம எனபது கருதி ஸாதயத்வம ஏனபதைக காட்டி

सुखत्वे साध्य इति तत्त्वविदां व्याख्या । तस्मादिष्टस्य कर्तव्य-तायाः प्रेरकत्वातिरेकि कर्तव्यत्वं नाम किमपि न दृश्यते ।

यद्यप्युक्तं 'इष्टताहेतुः पुरुषानुकूलता, तत्पुरुषानुकूलत्वं कर्तव्यत्वम्' इति नैवम् । पुरुषानुकूल्यं सुखमिति पर्यायौ. यथा पुरुषानुकूल्यं

கடைசியாக பரவ்ருத்தி; இது வன்றோ க்ரமம்? உண்மையை அறிந்தவர்களின் கொள்கை இது. 'ஒரு வஸ்து நமக்கு இஷ்டமானது என்பதற்குக் காரணம், அது நமக்கு அநுகூலமாக இருப்பதே அப்படி அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மையே கருதியின் உத்தேசயம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபந்நமாகமாட்டாது ஸுகமொன்றே மனிதர்களுக்கு அநுகூலமான வஸ்துவானதால, ஸுகமே உத்தேசயமாகத் திரியும். புருஷாநுகூலமும் ஸுகமும் எப்படி பர்யாய சப்தங்களோ, அப்படியே புருஷாநுகூலமும் ஸுகம் எனனும் சப்தமும் ஒரே அர்த்தத்தைச

லும் வேறுபட்டது என்று சொல்ல இடமில்லை

இஷ்டதாஹேதுः புருஷாநுகூலதா — எது நம்மால் இச்சிக்கப்படுகின்றதோ, அதுவே நமது ப்ரயத்நத்துக்கு உத்தேசயமாகுமென்று சொல்லி, அப்படி இஷ்டமான வஸ்துவில இரண்டு ஆகாரங்களுண்டென்றும் அவைகளுள் ப்ரேரகத்வம் எனனும் ஆகாரமே இவ்விடத்தில விவக்ஷிதமென்றும் உபபாதநம் செய்ததற்கு, அந்த ப்ரேரகத்வம் எனனும் ஆகாரம் கருதி ஸாத்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்றாகையால், அப்படி உபபாதிப்பது சரியல்ல வென்று கீழில ஆக்ஷேபிக்கப்பட்டது இதற்கு மேல, எதிர்வாதிகள வேறு ஒரு விதமாக ஸமாதாதிக்கப் பார்க்கின்றார்கள். அதாவது இஷ்டமான வஸ்துவுக்குக் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள இரண்டு ஆகாரங்கள் நீங்கலாக அநுகூலமாக இருப்பது என்னும் மற்றொரு மூன்றாவது ஆகாரமும் உண்டு, அதுதான உத்தேசயம் எனபதன கருத்து எனபதுதான் இதற்கு இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் தூஷணம் என்னவென்றால்-அநுகூலமாக இருக்கும் பொருள ஸுகமொன்றே ; ஆகையால் உத்தேசயம் என்பதற்கு ஸுகம் என்று பொருள கொண்டதாக ஆயிற்று, அது உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்றோ ? எனபதுதான். எதிர்வாதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் 'கார்யம்' எனபது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது எனபதே அவர்களுடைய கொள்கை

யதா புருஷாநுகூல்யம் ஸுகவ்யதிரிக்தம் — இது த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. புருஷாநுகூலம் எனபது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதன்று என்று எப்படி நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்களோ, அப்படியே

து:கவத் அபுருஷார்த்தம் | அத: ஸுகவ்யதிரிக்தஸ்ய கஸ்யாபி புருஷார்த்தத்வம் ந ஸம்பவதி | நநு ச ‘து:கநிவ்ருத்தேரபி ஸுகவ்யதிரிக்தாயா: புருஷார்த்ததா த்ருஷ்டா’ இதி சேத் | ‘ஆத்மாநுகூல்யம் ஸுகம், ஆத்மப்ராதிகூல்யம் து:கம்’ இதி ஹி ஸுகது:கயோர்விவேக: | தத்ராத்மாநுகூல்யம் ஸுகவிஷயம் ப4வதி, தத்ப்ராதிகூல்யம் து:கம் அநிஷ்டம் | கேவல து:கஸம்யோகஸ்யாஸஹ்யதயா தந்நிவ்ருத்திரபீஷ்டா ப4வதி | ததஶ்சேஷ்டதாஸாமாந்யாத் அநுகூலதாப்4ரம: | யதா2 ஹி - ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டஸம்ஸாரிண: ப்ராதிகூல்யஸ்யாநுகூல்யஸம்யோக: ப்ரக்ருதிக

சொல்லும் பதங்களே. ஸுகத்தைத் தவிர்த்து வேறொன்றும் மனிதர்களுக்கு அநுகூலமாக மாட்டாதன்றோ? ‘ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான துக்க நிவ்ருத்தி மனிதர்களால் அநுகூலமென்று கொண்டாடப் படுகின்றதே! அது எப்படி?’ என்று கேட்டால், அதற்கு ஸமாதாநம் பின்வருமாறு சொல்லப் படும் எது எது அநுகூலமோ அது அது ஸுகமென்றும், எது எது ப்ரதிகூலமோ அது அது துக்கமென்றும், இவ்வாறு ஸுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் வாசி கூறப்படுகின்றது அவைகளுள், தனக்கு அநுகூலமாயுள்ள ஸுகம் தன்னால் இஷ்டப்பட்டதாகவும், ப்ரதிகூலமாயுள்ள துக்கம் இஷ்ட விருத்தமாகவும் ஆகின்றன அநிஷ்டமாயுள்ள துக்கம் நேர்ந்தால் அது பொறுக்கத் தகாததாதலால், அதன் நிவ்ருத்தியை ஜநங்கள் விரும்புகிறார்கள் அவ்விதம் அந்த நிவ்ருத்தி இஷ்டமாகிற படியால் மாத்ரம் அதை எல்லாரும் அநுகூலமென்று ப்ரமிக்கிறார்கள். லோகத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சில ஸமயங்களில் அநுகூலத்துடன் சேர்க்கை, மற்றும் சில காலங்களில் ப்ரதிகூலத்துடன் சேர்க்கை, வேறு சில ஸமயங்களில் இரண்டுமின்றிக்குத் தமது ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பது, என்று மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு அவைகளுள் ப்ரதிகூலத்

புருஷார்த்தாநுகூலம் என்பது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று என்று ஒத்துக் கொள்ள வேண்டுமன்றோ? என்பது கருத்து

நநு ச—ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயுள்ள துக்க நிவ்ருத்தி யானது அநுகூலமாகக் காணப்படவில்லையா? என்னும் சோத்யத்திற்கு, ‘துக்க நிவ்ருத்தியானது அநுகூலமாகத் தோன்றுவதெல்லாம் ப்ரமமே’ என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார்

ஸம்ஸாரிண:—ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு மோக்ஷத்தை அடைந்துள்ள ஜீவன்களுக்கு ப்ரதிகூலத்தின் சேர்க்கை என்பதே இல்லை ஒன்று அநுகூலம் மற்றொன்று ப்ரதிகூலம் என்பதெல்லாம் கர்மத்தின் பலம் என்பதே நமது கொள்கை.

க்கஸம்யோக: ஸ்வரூபேணாவஸ்திதிரிதி நிவ்ருத்தாவஸ்தா: | தத்ர ப்ராதிகூல்ய ஸம்பந்தநிவ்ருத்திஸ்து அநுகூல்யஸம்பந்தநிவ்ருத்திஸ்து ஸ்வரூபேணாவஸ்திதிரேவ | துஸ்ஸாத்திகஸம்யோகமேவ தத்வைதே தந்நிவ்ருத்திரூபா ஸ்வரூபேணாவஸ்திதிரபீஷ்டா பவதி | தத்ரேஷ்டதாஸாத்யாநுகூல்யதாஹு: |

அத: ஸ்வர்கவத்ஆநுகூல்யதயா நியோகஸ்ய அநுகூல்யதாம் வக்தும் வரிஹஸந்தி ப்ராமாணிகா: உக்தஸ்யாயம் து விசேஷஸ்ய

தின் நிவ்ருததியும அநுகூலததின நிவருததியும இவை இரணடும ஸ்வரூபததுடன மாதரம இருபபதேயாகும ஆகையால பரதிகூலததுடன சோநதிருககுமபொழுது, ஸவரூபததுடன மாதரம இருபபதான மூனறாவது அவஸதை ஜநஙகளால விருமபப படுகினறது. கேவலம ஸவரூபததுடன மாதரம இருபபதான அநத அவஸ்தை யானது பரதிகூல நிவருததி ரூபமானதால, அநுகூலமபோல அதுவும இஷடமாகின றது இநதக காரணம கொணடு அதை அநுகூலமென்று ஜநஙகள ப்ரமிககிறாாகள்.

அத: ஸ்வர்கவதாக ..நியோகம எனபதறகு அநுகூலததனமை உணடு எனறு சிலா சொல்வதும பராமாணிகாகளால பரிஹஸிககத தகுநததே அநு கூலமாக இருபபது ஸுகமொனறே. நியோகம எனபது ஸவயமாக இஷடமான

தாத்—'பரதிகூலததின ஸமபநதம ஒழிவதை அநுகூலததின சோககை யெனறு சொல்லககூடாது, அநுகூலததின ஸமபநதம ஒழிவதையும பரதிகூலததின சோககை யெனறு சொலலககூடாது' எனபது இவவிடததில் சொலலபபடுகின்றது. அபபடிச சொலலும பக்ஷததில, துககததில அநுகூல ஸமபநதம பரதிகூல ஸமபநதம இரணடும இலலையாதலால அபபொழுது ஸுகம துககம இரணடுககும பரஸகதி நேருமு; அது அநிஷடம ஆகையால, துககம நிவ்ருததி அடைவதை அநுகூல மெனறு சொலவது சரியனறு.

உக்தஸ்ய—இது வரை, நியோகம என்பது ஸுகமனறு என்பதை அவ லமபிதது, அது அநுகூலமாகமாட்டாது எனபது நிரூபிககபபடடது இனி 'நியோ கம ஒரு ஸுக விசேஷமே, ஆகையால அதறகு அநுகூலமாக இருககும் தனமை உணடு' எனனும வாதம தூஷிககபபடுகினறது முதலில நியோகம எனபது ஸுக விசேஷமாக ஆமாட்டாது எனபதை நிரூபிககிறாா 'நியோகம எனபது ஸவயம பரயோஜநமாக இருககும பக்ஷததில அதறகு அநுகூலத தனமையை ஸாதிகக பரயத நப படலாம. அது ஸவயம பரயோஜந மன்றே; உஙகள கொளகைபபடி, இப பொழுது செய்யபபடும கரியையின் பலமாகக காலாநதரததில வரபபோகும ஸ்வாககம எனனும பரயோஜநததை ஸாதிததுக கொடுபபதன்றோ நியோகததின பரயோஜநம? அபபடி இருககையில் அது எவவிதததில ஸவயம பரயோஜநமாகும?' எனபது தான இவ்விடததிற சொல்லபபடும நிரூபணம நிறக, 'ஸ்வர்ககாமோ யஜேத' [ஸவாக

நிவர்த்தகத்வமேவ ஹி நியோகஸ்ய நியோகத்வம் ஸ்திரத்வம் அபூர்வத்வம் ச அபர்யவஸாநம் ச ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத இத்யத்ர கார்யஸ்ய க்ரியாதிரிக்தஸ்வர்க்கஸாதநத்வம் ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாரேண ஸ்வர்க்கஸாதநத்வ நிஶ்சயாதேவ பவதி । ந ச வாச்யம் யஜேதேத்யத்ர அபூர்வம் நியோக: ஸ்வர்க்காய

தன்று, ஸ்வயமாக இஷ்டமாயுள்ள மற்றொரு பொருளை ஸாதித்துக் கொடுப்பதாலேயே அதற்கு, நியோகமாயிருக்கும் தன்மை ஸ்திரமாயிருக்கும் தன்மை அபூர்வமாக இருக்கும் தன்மை ஆக இம்மூன்று தன்மைகளும் ஸம்பவிக்கின்றன. கேவலம் ஒரு வ்யாபாரத்தை மாத்ரம் குறிக்கும் 'யஜேத' என்னும் க்ரியாபதம், 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' [ஸ்வாக்கத்தை விரும்புவோன் யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்யத்தில், அந்த வ்யாபாரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான 'கார்யம்' என்னும் ஒரு அர்த்த விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வதெல்லாம், அந்த 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்னும் பதத்துடன் சேர்க்கையால் உண்டாகும் 'அது ஸ்வாக்கத்திற்கு ஸாதநம்' என்னும் நிச்சயத்தாலன்றோ? "அம்மாதிரி சேர்க்கையால் உண்டாகும் நிச்சயத்தால் அது ஏற்படவில்லை, அச்சேர்க்கையின்றிக்கே அந்த க்ரியாபதத்திற்கு அந்த அர்த்தம்

கத்தை விரும்புகிறவன் யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்பதிலிருந்தே ஸ்வாக்கம் ப்ரயோஜந மென்றும் நியோகம் ப்ரயோஜந மன்றென்றும் தெரிகின்றது.

நியோகஸ்ய நியோகத்வம் ஸ்திரத்வம் அபூர்வத்வம் ச — நியோகத்தில் மூன்று ஆகாரங்கள் உண்டு. அவையாவன:—(1) க்ரியையைச் செய்யும்படி தூண்டும் ஆகாரம், (2) வெகு காலம் இருக்கும் ஆகாரம், (3) வேறு ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் விஷயமாகாமலிருக்கும் ஆகாரம். இவை மூன்றும் நியோகமானது மற்றொரு பலத்திற்கு ஸாதநமாக இருக்கின்றது என்பதாலன்றோ ஏற்படுகின்றன? ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தைச் செய்யப் புகுகிறவன், 'இந்த க்ரியை நமது இஷ்டமாகிற ஸ்வாக்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்னும் ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டே புகுகிறானாதலால், அந்த க்ரியையால் உண்டாகும் அபூர்வத்திற்குத் தூண்டுதல் என்னும் முதல் ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. காலாந்தரத்தில் வரப்போகும் ஸ்வாக்கத்திற்கு அது ஸாதநமாகிற படியால் அதற்கு ஸ்திரத்வம் என்னும் இரண்டாவது ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. நாம் செய்யும் யாகமோ க்ஷணிகம், அந்த க்ஷணிகமான க்ரியையையே அந்த 'யஜி' என்னும் விதைச் சொல் போதிப்பிக்கக்கூடும்; அந்த க்ரியையைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஒரு ஸ்திரமான பதார்த்தத்தை அது குறிக்கின்றது என்றால், அப்படி அது குறிப்பது 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்னும் பதத்துடன் அது சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியாலேயே. இவை யெல்லாம் இந்த வாக்ய பலத்தினாலேயே ஸித்திக்கிறபடியால், அதற்கு 'அபூர்வத்வம்' என்னும் மூன்றாவது ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. இந்த மூன்று ஆகாரங்களிலும் அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமன்று என்பது நன்றாகத் தெரிகிறபடியால் அதற்கு ஸாத்யத்வம் சொல்வது சரியன்று.

ந ச வாச்யம்—ஒருகால் மீமாம்ஸகர்கள் பின்வருமாறு வாதிக்கலாம், 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்னும் பதத்துடன் யஜேத என்னும் பதம் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த 'யஜேத'ென்பதற்கு அபூர்வம் என்னும் ஸ்திரமான ஒரு பதார்த்தத்தைக் குறிக்

தயைவ ப்ரதீயதே, ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாராத் ஸ்வஸித்த்யநுகூலஸ்ய நியோஜ்யஸ்ய ப்ரஸித்தி:' இதி । யஜேதேதி ஹி தாத்வர்த்தஸ்ய வ்யாபாரஸ்ய ப்ரயத்நஸாத்யமேவ ப்ரதீயதே । ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாராதேவ தாத்வர்த்தாதிரேகிணோ நியோகஸ்ய ஸ்திரத்வமபூர்வத்வஞ்ச இத்யாதி ஸம்பத்யதே । தத்ர ஸ்வர்க்ககாமாயத்தப்ரதீதிநிபந்தநம்; ஸமபிவ்யா

தனது ப்ரதாந அர்த்தமாக ஸ்வயமே உண்டு, 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்பதுடன் சேர்வதால் அந்தக் கார்யத்தினுடைய ஸித்திக்கு அநுகூலனாயுள்ள நியோஜ்யனாகிற ஸ்வர்க்ககாமனுடைய ப்ரஸித்தி மாத்ரமே கிடைக்கின்றது' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும். அது சரியன்று. 'யஜேத' என்னும் க்ரியாபதம் புருஷ ப்ரயத்னத்தால் ஸாதிக்கக்கூடிய வ்யாபாரத்தை மாத்ரமே குறிக்கும். அந்த வ்யாபாரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட கார்யத்திற்கு நியோகத்தன்மை ஸ்திரமாயிருக்கும் தன்மை அபூர்வமாயிருக்கும் தன்மை ஆகிய இந்தத் தன்மைகளெல்லாம் 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்னும் பதத்துடன் சேர்வதாலேயே உண்டாகின்றன. இந்தக் கார்யம் அப்படி வேறுபட்டதாயிருப்பதும், 'அது ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம்' என்னும் தோற்றத்தின் பலமே. வினைச்சொற்களில் காணப்படும் 'லிங்' முதலிய விகுதிகள் கூடச்சேர்ந்து படிக்கப்பட்டுள்ள பதங்களுடைய அர்த்தத்திற்கு ஒத்ததான அர்த்தத்தையே குறிக்

கும் சக்தி உண்டாகின்றது என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. ஆனால், அந்த வினைச்சொல் தனது ப்ரதாநமான அர்த்தமாக அந்த ஸ்திரமான அபூர்வத்தையே ஸாக்ஷாத்தாகக் குறிக்கின்றது என்றே நாங்கள் சொல்கின்றோம். அப்பொழுது அதை ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமென்று எடுத்துக் கொள்ளலாமன்றோ?" இந்த வாதமும் நிலைபெற மாட்டாது. எப்படியென்றால்—ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் ப்ரதாநமாக ஒரு அர்த்தம் உண்டு. அந்தப் பதம் மற்றைப் பதங்களுடன் ஒரு வாக்யத்தில் சேர்க்கப்பட்டு ப்ரயோகம் செய்யப்படும் பொழுது, அதன் ப்ரதாநமான அர்த்தம் மற்றைப் பதங்களின் அர்த்தத்துடன் ஒத்துவராமலிருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது அந்தப் பதம் அதன் ப்ரதாந அர்த்தத்தை இழந்து வேறு ஒரு அர்த்தத்தை அடைவது முண்டு. 'கங்காயாம் கோஷ:' [கங்கையில் இடைச்சேரி இருக்கின்றது] என்பது ஒரு வாக்யம். அதில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'கங்கை' என்னும் பதத்திற்கு அதன் ப்ரவாஹமே ப்ரதாநமான அர்த்தம். ஆனால், ப்ரவாஹத்தில் இடைச்சேரி இருக்கமாட்டாதாதலால், அந்த வாக்யத்தில் அந்த 'கங்கை' என்னும் பதம் தனது ப்ரதாநமான 'ப்ரவாஹம்' என்னும் அர்த்தத்தை இழந்து, 'கங்கைக்கரை' என்னும் வேறு ஒரு அர்த்தத்தை அடைகின்றதன்றோ? அம்மாதிரியே 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் ஒரு யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'யஜேத' என்னும் வினைச்சொல்லுக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமும் ஸ்திரமுமான அபூர்வமே ப்ரதாநமான அர்த்தமான இருந்தாலும், 'ஸ்வர்க்ககாம:' [ஸ்வர்க்கத்தை இச்சிக்கிறவன்] என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்துடன் அது ஸங்கதமாகமாட்டாதாதலால் அது அந்த

[illegible]

தல் வேண்டுமென்று லோகவ்யுத்பத்தி அபேக்ஷிக்கவில்லையா? அந்த லோகவ்யுத்பத்திக்குப் பங்கம் நேர்ந்துவிடுமே! இதனால் சொல்லப்படுவதாவது ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் ஒவ்வொரு பதத்தால் சொல்லப்படும் அர்த்தமும், அந்தந்தப் பதத்துடன் கூட்டப்படிக்கப்பட்டுள்ள வேறு பதங்களின் அர்த்தத்திற்கு ஒத்ததாகவே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட வேண்டும், அந்த அர்த்தமும் அந்தப் பதங்களுடைய சேர்க்கையால் ஏற்படும் வாக்யத்தைக் கேட்ட பிறகே தோன்றும் பக்ஷத்தில் அப்படித் தோன்றும் அர்த்தமாவது, 'ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் கார்யமே ஆகின்றது' என்பது தான். இந்தக் காரணத்தாலேயே, 'கார்யம்' என்பது பதத்தின் ப்ரதான அர்த்தமாக முதல் முதலே தோன்றுவதாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட போதிலும், அந்த அர்த்தமும் வாக்யார்த்தத்திற்கு விரோதிக்கிற படியால் கைவிடப்பட வேண்டியதே. 'கங்காயாம் கோஷ:' [கங்கையில் இடைச்சேரி] என்பது முதலான வாக்யங்களில் கங்காபதம் கோஷம்' [சேரி] என்னும் பதத்துடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, அந்தக் கங்காபதத்திற்கு வாஸத்திற்கு ஒத்து வரும்படியான அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தியை ப்ராமாணிகர்கள் அங்கீகரிக்கிறார்களன்றோ? வாக்யத்தில் சேராமல் தனியாக நிற்கும்பொழுது கங்கா பதத்திற்குக் கங்காப்ரவாஹம் என்னும் அர்த்தம் ப்ரதானமாகத் தோன்றுகிறது என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு, வாக்யத்தில்

ப்ரதான அர்த்தத்தை இழந்து ஸ்வயம் ப்ரயோஜந மற்றதும் க்ஷணிகமுமான யாக வ்யாபாரத்தையே குறிக்கின்றது என்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி அந்த ப்ரதான அர்த்தத்தை அது இழந்து விடுகிறபடியால், அதற்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநத் தன்மையை ஸாதிப்பதும், அப்படி அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகிறபடியால் அது ஸாக்ஷாத்தாக அநுகூலமாகவும் ஸுகமாகவும் இருக்கக்கூடும் என்று ஸாதிப்பதும் நிறைவேற மாட்டா. இதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் நிரூபணம்

லோகவ்யுத்பத்திரபி நிரஸ்தா— ஒரு வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ஒரு பதம் அந்த வாக்யத்தில் என்ன அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்

[illegible] பவதி,
[illegible] யஜேதேத்யாதௌ [illegible]
இதி வாக்யார்த்தாந்வயஸமயே கார்யஸ்யா[illegible] நாவதிஷ்டதே ।
[illegible] ஶ்ரவணவேளாயாம் [illegible] கார்யார்த்தத்வம் ப்ரதீத-
மித்யத்ராபி ந ஸங்கச்சதே; வ்யுத்பத்திகாலே கவாநயநாதிக்ரியாயா
து:கரூபாயா இஷ்டவிஶேஷஸாதநதயைவ கார்யதா ப்ரதீதே: ।
அதோ நியோகஸ்ய [illegible] ஸர்வலோகவிருத்தம்;
நியோகஸ்ய [illegible]
[illegible] விரோதஶ்ச ।

படிககபபடுகையிலும அநதப பதததிறகு அநத அாததததையே எடுத்துக கொண்டால் அது வாகயாாததததுககு ஒததுவரமாட்டா தாகையால, அநத 'கஙகா' எனனும பதத திறகுக 'கஙகைககரை' எனனும் வேறு அாததததை எபபடி ஒததுககொளளுகிறோமோ அமமாதிரியே 'யஜேத' எனனும பதம ஒரு வாகயததிலும சேராமல தனியாக உசசரிககபபடும பொழுது அது வேறு ஒரு அாததததையும குறியாமல் காாயததையே குறிககினறது எனறு ஒததுககொணட போதிலும், வாகயததிற சோநது நிறகும் பொழுது அநத அாததததை அது இழநது விடுகின்றது என்றே நாம ஒததுககொளள வேணடும். வேறு பதஙகளுடன் சோககபபடாமல தனியாக ஒரு பதம உசசரிககப படும பொழுதே காாயம அநநயாாததமாகத தோனறுகினறது என்று சொல்வதும சரியனறு 'மாட்டை ஓட்டிவா' எனனும வாகயததை ஒருவன் உசசரிததவுடன அதைக கேட்ட மறறொருவன் மாடு ஓட்டி வருவதைப பாாதது விடடு முதலில உச சரிககபபட்ட வாகயததின அாததததை அறிநது கொளளும மூனறாவது மனிதனுககு, மாட்டை ஓட்டி வரும வ்யாபாரம ஸ்வயம அநிஷ்டமாகத தோனறவிலலை யன்றோ? அநத வயாபாரம துககரூபமாக இருககையிலும வேறு ஒரு இஷ்டததை ஸாதிததுக கொடுககக கூடியதாக இருககிறபடியால் மாதரமே அந்தத துகக ரூபமான வ்யாபாரம காா்யமாகத தோனறுகினறது. ஆகையால 'நியோகம்' எனபது அநு கூலமானதே எனறு சொலவது ஸாவலோக விருததம; 'நியோகம ஸுகரூபமே' எனறு சொல்வதும அநுபவததிறகு ஒததததன்று.

றது என்பதை நிா்ணயிபபதறகுப் பினவருமாறன்றோ நாம ப்ரவ்ருததிக்கிறோம? 'அநத வாகயத்தில் தென்படும் மறறைப பதாாததஙகளின் அாததததுடன இநதப பதததின் பரதாநமான அா்ததம ஒதது வருகின்றதா? ஒதது வராவிட்டால் அநத அர்த் ததை நாம் த்யஜிததுவிட்டு ஒததுவரும வேறு ஒரு அபரதாநமான அாததததை அது பரதிபாதித்தல வேண்டும்' இபபடி விசாரிதது, பிறகே ஒரு நிாணயத்தைச செயகிறோமன்றோ? இநத லோக வ்யுதபததிககு இபபொழுது இவ்விடததில மீமாம ஸகாகளால் சொல்லபபடும் வாதம், விரோதிககினறது என்பதுதான இவ்விடத்திற் சொல்லபபடும் விஷயம,

“𑌕𑌾𑌰𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍇𑌤” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌨𑌿𑌯𑌮𑌃, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑍍𑌯𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵

𑌕𑌾𑌰𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾...... ‘மழையை அபேக்ஷிப்பவன் காரீரியைக் கொண்டு யாகம் செய்தல் வேண்டும்’ என்பது முதலிய இடங்களில் நியோகம், ஜ்யோதிஷ்டோம யாகங்களிற் போல் விளம்பியாமல் உடனே ஸித்திக்கின்றது, ஆனால் அது புருஷாநுகூலமாக அநுபவிக்கப்படவில்லையே! அந்த நியோகத்தை நிமித்தமாகக் கொண்டு ஸித்திக்கும் மழை மாத்ரமே அநுகூலமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றது. ஆகையால் ‘நியோகம் அநுகூலம்’ என்று சொல்வது எவ்விதம் அநுபவத்திற்கு ஒத்ததாகும்? ‘இந்தக் காரீரியாகம் முதலியவற்றைச் செய்பவனுக்கு இந்த ஜந்மத்திலேயே மழை முதலியவை ஸித்தித்து விடுகின்றன வென்பது நியதமில்லையாகையால் நியோகத்தின் ஸித்தி அநுபந்நமாகவும் கூடும்; அதன் அநுகூலத்தன்மையும் அநுபவிக்கப்படாமல் போய் விடலாம்’ என்று ஸமாதாநம் சொல்லலாமோவென்றால் அது நிலைபெற மாட்டாது.

𑌕𑌾𑌰𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾:—‘நியோக மென்பது ஸுகரூபமே’ என்று சொல்வது ஸ்வாநுபவ விருத்த மென்பதை நிரூபிக்கிறார். ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் உண்டாகும் அபூர்வம் கடைசி இஷ்டி முடிந்த பிறகே ஸித்திக்கிற படியாலும் வேறொரு ஜந்மத்திலேயே பலங் கொடுக்கக் கூடியதாகையாலும், அந்த அபூர்வத்தின் ஸுகத் தன்மை இப்பொழுது அநுபவத்தால் விளங்கக் கூடியதாகமாட்டாது. இந்த ஜந்மத்திலேயே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதான அபூர்வத்தை உண்டாக்கும் ஒரு வைதிக க்ரியையில் அந்த அபூர்வம் ஸுகரூபமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றதா இல்லையா என்பதை விசாரிக்கும் பொருட்டு இந்தக் காரீரி யாகம் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ‘கரீர’ என்பது ஒரு முள் செடிக்குப் பெயர் (மூங்கில் தளிரையும் அது குறிக்கும்). அதன் ஸம்பந்தம் பெற்றது காரீரீ அதைக் கொண்டு ஒரு யாகம் செய்தால் மழையை விரும்புவோன் மழையை அடைவன் என்றும் இந்த யாகத்தைச் செய்தவுடன் இதனால் உண்டாகும் அபூர்வம் ஸித்தித்து ப்ராயேண இந்த ஜந்மத்திலேயே பலனைக் கொடுக்கின்றது என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அப்படி ஸித்திக்கையிலும் மழை வந்த பிறகே ஸுகம் ஏற்படுகின்றதே தவிர மழை வருவதற்கு முன் அந்த அபூர்வம் அநுபவத்தில் ஸுகமாகத் தென்படவில்லை யாகையால், நியோகம் ஸுக ரூப மென்று சொல்வது அநுபவ விருத்தமே ஆகுமன்றோ? 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿... ‘காரீரி யாகம் செய்பவனுக்கு இந்த ஜந்மத்திலேயே மழையாகிற பலம் ஏற்படுகின்றது என்னும் நியமமொன்று மில்லை; அது அடுத்த ஜந்மத்திலும் ஏற்படக் கூடும். ஆகையால

नियमविधिरवश्याभ्युपगमनीयः ; [illegible] विरुध्यते । सावकाशीकृत्य कृतिसाध्येष्टत्वातिरेकि कृत्युद्देश्यत्वं न विरुध्यते ।

कृतिं प्रति शेषित्वं कृत्युद्देश्यत्वमिति चेत् किमिदं शेषित्वम् ? किं च शेषत्वम् ? इति वक्तव्यम् । 'कार्यप्रति सम्बन्धी शेषः, तत्प्रतिसम्बन्धित्वं शेषित्वम्' इति चेत्,

---

இந்த ஜந்மத்தில் மழையின் வ்ருத்தி நியதமில்லை யென்று மாத்ரம் சொல்லப்படுகிற படியால், சில ஸமயங்களில் மழை வ்ருத்திகளாம் என்றும் ஏற்படுகின்றது அப்படி மழை வ்ருத்திக்கும் பொழுது நியோகம் நிச்சயமாக வ்ருத்திக்கிறபடியால் அதன் அநுகூலத் தன்மையாகிற ஸுகம் அப்பொழுதாவது அநுபவிக்கப்படவேண்டு மன்றோ ? அதுவுமில்லை யாதலால் அநுபவ விரோதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தாகின்றது ஆகையால், க்ருதியால் ஸாதிக்கக்கூடிய இஷ்ட வஸ்துவைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு கர்த்தவ்யத்தேச்யமும் இருக்கின்றது என்பது இல்லை.

க்ருதிம் ப்ரதி சேஷித்வம்:—க்ருதிக்கு எது சேஷியோ அதுதான் அதன் உத்தேச்யம்' என்று உத்தேச்யத்தை விவரிக்கலாமோவென்றால், 'சேஷி சேஷம் இவைகளின் பொருள் என்ன ? ' என்பதை விளக்குதல் வேண்டும். 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந்தியோ அது கார்யத்திற்குச் சேஷம்; அந்தச் சேஷத்திற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந்தியோ அது அந்தச் சேஷ வஸ்துவுக்குச் சேஷி ' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், கா

அதனால் உண்டாகும் அபூர்வத்தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தால் அறியப்படாமல் போகலாம்' என்று எதிராளிகள் வாதிக்கக் கூடும். 'இந்த ஜந்மத்திலேயே ஏற்பட வேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லை என்று மாத்ரமே சொல்லுகின்றீர்கள். ஒரு ஸமயத்தில் அது ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலா மன்றோ? அப்பொழுதாவது அந்த அபூர்வத்தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தில் தெரிகின்றதோ? தெரியவில்லை யாதலால், அபூர்வமென்பது ஸுக ரூபமன்று என்பது அநுபவ விருத்தமே' என்பது அதற்கு ஸமாதாநம்.

க்ருதிம்ப்ரதிசேஷித்வம் ...... இப்பொழுது 'க்ருதியின் உத்தேச்யம் ' என்பதற்கு 'க்ருதிக்குச் சேஷியாக இருக்கும் தன்மை' என்று லக்ஷணம் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்கள். 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்பதை நீங்கள் நிரூபிக்க அசக்தர்களாக இருக்கிற படியால், இதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது' என்பது இதற்கு ஸமாதாநம்.

ப்ரதிஸம்பந்தீ— பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள இரண்டு வஸ்துக்களைப் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள் என்று சொல்வார்கள். யஜமானனும் வேலைக்காரனும் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள். பிதாவும் புத்ரனும் அப்படியே. அதே மாதிரி க்ருதியும் கார்யமும் ப்ரதி ஸம்பந்திகள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. க்ருதி என்பது ப்ரயத்நத்தையும் கார்யம் என்பது அந்த ப்ரயத்நத்தால் ஸாத்யமானதையும் குறிக்கின்றபடியால் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகக் கூடும். இவ்

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿; 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 । '𑌪𑌰𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌨𑌾𑌮? 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 । '𑌉𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌮𑍇𑌷𑍍𑌟𑌤𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । '𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,

---

யமே சேஷி என்று சொன்னதாயிற்று. கார்யம் என்பதையே நாம் உபபாதிக்குமிடத்தில் 'எது கார்யமோ அது சேஷி' என்று சொல்வது ஒத்து வருமோ? 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் கூடவே எது எப்பொழுதும் நிலை பெற்று நிற்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது ஏனென்றால், 'உத்தேசம் என்பதன் பொருளையன்றோ விசாரித்து வருகிறோம்? அந்தப் பொருளை விளக்குமிடத்தில் அந்தப் பதத்தையே ப்ரயோகம் செய்வது எப்படி உபபந்நமாகும்? 'உத்தேச்யம் என்பதால் நாம் அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்துவை ஸாதித்துக் கொள்வதையே குறிக்கின்றோம்' என்றால், 'அடைய இஷ்டப்படுவது எது?' என்று கேட்கக்கூடும். 'க்ருதியின் ப்ரயோஜநமே அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்து' என்று சொன்னால், ஒருவன் செய்யும் க்ருதியின்

விடத்தில் 'சேஷம்' என்றால் என்ன் வென்று கேட்டதற்கு, 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷம்' என்று பதில் சொல்லப்பட்டது. 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்னும் கேள்விக்கு 'சேஷனுக்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷி' என்பது உத்தரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் கேள்வியின் ஸமாதாந ப்ரகாரம் கார்யமும் சேஷனும் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகிற படியால், சேஷனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி கார்யமே ஆகவேண்டும். ஆகையால் இரண்டாவது கேள்வியின் ஸமாதாநம் 'கார்யமே சேஷி' என்பதாயிற்று 'கார்யம்' என்பதன் பொருளை விசாரிக்குமிடத்தில் 'அது சேஷி' என்று பதில் சொல்ல, 'சேஷி என்றால் என்ன?' என்று கேட்கும் பொழுது அது கார்யமே' என்று பதில் உரைப்பது சரியான ஸமாதாநமாக மாட்டாது என்பதே இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றது. ['கார்யம்' என்பது க்ருதிக்கு உத்தேச்யமாக இருப்பது; க்ருதியின் உத்தேச்யம் என்பது க்ருதிசேஷி; க்ருதிசேஷி என்பது கார்யம் என்பதன்றோ இவர்களின் வாதம்?]

𑌪𑌰𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂—நாம் செய்யும் ப்ரயத்நமெல்லாம் அந்த ப்ரயத்நத்தால் உண்டாகும் 'கார்யம்' என்பதை உத்தேசித்தே என்பது தான் மீமாம்ஸகர்களுடைய கொள்கை அதை இந்த வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்கள் 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்க யோக்யதையை உடைத்தாயிருப்பதுதான் சேஷத்வம் என்பதன் பொருள்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இப்படிச் சொல்வதும் அஸங்கதம். 'உத்தேசம்' என்பதன் அர்த்தத்தை விவரிக்குமிடத்தில் 'மற்றொன்றை உத்தேசித்து' என்று அந்த 'உத்தேசம்' என்னும் பதத்தையே ப்ரயோகித்து அதை

பரார்த்தஸ்ய க்ருத்யாரம்ப ப்ரயோஜநத்வேந ஹி க்ருதிப்ரயோஜ-
நத்வம்; ஸ சேதநாவிஷய: க்ருத்யதீநாத்மலாப இதி ப்ரயோக்த்ரு-
ணவ | அத ஏவ ஹி ஸர்வத்ர சேஷசேஷிபாவ: 'பரகதாதி-
சயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:,
பர: சேஷீ'। ஃபலோத்தேச்யதயா யாகாதேஸ்ஸ்வப்ரயத்நஸ்ய சேஷா

ப்ரயோஜநமென்பது அந்த க்ருதியைச் செய்யும்படி அவனை எது தூண்டுகிறதோ அது தான் என்றும், அது நம்மால் இஷ்டப்பட்டதாயும் நம்முடைய க்ருதியால் ஸாதிக்கத் தகுந்ததாயும் இருக்கும் வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று என்றும் ஏற்கெனவே நிரூபித்திருக்கிறோம். சேஷ சேஷி பாவத்தின் சரியான லக்ஷணமென்ன வென்றால் 'மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே எதன் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாகவே இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொரு வஸ்துவுக்குச் சேஷமானது; அந்த மற்றொரு வஸ்து சேஷி' என்பது தான். யாகங்களும் அவைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் ப்ரயத்நங்களும் பலத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்னும் இச்சையினாலே அங்கீ

விளக்குவது விளக்கமாகுமோ ? இந்த ஆக்ஷேபம் தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. இதைத் தவிர்த்து இந்த விவரணத்திற்கு மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம் செய்யக் கூடும். இந்த விவரணத்தில் 'க்ருதியுடன் எப்பொழுதும் எது கூட இருக்கின்றதோ அது சேஷம்' என்று சொல்லி யிருக்கிறபடியால், க்ருதியும் சேஷமும் வெவ்வேறு என்பது ஏற்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் க்ருதியே சேஷமென்று சொல்லவேண்டியது இஷ்டமாயிருக்கிறபடியால் அதற்கு இது விருத்தம் என்பது மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம். இந்த ஆக்ஷேபம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

பரகதாதிசய... இது தான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் 'சேஷம்' என்பதற்குச் சொல்லப்படும் லக்ஷணம். இது பூர்வ மீமாம்ஸையில் 'சேஷ: பரார்த்-த்வாத்' [எது மற்றொன்றின் பொருட்டு இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்] என்று சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்தின் விவரணம். இதுவே சரியான லக்ஷணமாகுமென்றும் மீமாம்ஸகர்களால் சொல்லப்படும் கார்யம் இந்த லக்ஷணப்ரகாரம் க்ருதிக்குச் சேஷியாக மாட்டாது என்பதும் இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றன. எந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாக ஆகின்றதோ, அது சேஷம்; எனவே 'மற்றொன்றின் ப்ரயோஜநமே எதன் பரம ப்ரயோஜநமோ அது சேஷன், மற்றொன்று சேஷி' என்று சொன்னதாயிற்று. ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்வர்க்கமாகிற பலத்தின் உத்பத்தியை விரும்பியே க்ருதி செய்யப் படுகின்றது, அப்படி இருக்கிறபடியால், 'க்ருதியின் பரம ப்ரயோஜநமானது கார்யம் என்பதன் ப்ரயோஜநமே' என்று எப்படி சொல்லக் கூடும்? ஆகையால் க்ருதியைக் கார்யத்தின் சேஷமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

ச்சயா, யாகாதிஸித்த்யர்த்தம் உபாதேயத்வாத் । ஏவம் கர்ப்பதாஸாதீநாமபி பரகதாதிஶயாதாநேச்சயோபாதேயத்வமேவ ஸ்வரூபம் । ஏவமீஶ்வரகதாதிஶயாதாநேச்சயோபாதேயத்வமேவ சேதநாசேதநாத்மகஸ்ய நித்யஸ்யாநித்யஸ்ய ச ஸர்வஸ்ய வஸ்துந: ஸ்வரூபமிதி ஸர்வமீஶ்வரம் ஶேஷபூதம் । ஸர்வஸ்யேஶ்வர: ஶேஷீதி "ஸர்வஸ்ய வஶீ" "ஸர்வஸ்யேஶாந:" "பதிம் விஶ்வஸ்ய" இத்யாதிஷு । தஸ்மாச் "க்ருதி ஸாத்யம் ப்ரதாநம் யத் தத் கார்யமபிதீயதே" இத்யபியுக்தை: ஶ்ரத்தயா

கரிக்கப்பட்ட தத்துவைகளாக ஆகின்றன யாகங்களை ஸாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே மற்றவைகளும உபாதேயங்களாகின்றன ஆகையால் யாகங்கள் அந்தப் பலத்திற்குச் சேஷம் பிறப்பாலேயே மற்றவர்களுக்குத் தாஸர்களாக இருப்பவர்களும் இன்னும் அவரைப் போன்றவர்களும் தமது ஸ்வாமிகளாயிருக்கும் மநுஷ்யர்களின் ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையாலே உபாதேயங்களாயுள்ள ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் அந்த ஸ்வாமிகளைக் குறித்து அந்தத் தாஸர்கள் சேஷர்கள் இம்மாதிரியே, நித்யமாயிருக்கும் நித்ய விபூதி அநித்யமாயிருக்கும் லீலா விபூதி இவைகளில் தென்படும் சேதந வஸ்துக்கள் அசேதந வஸ்துக்கள் இவையெல்லாம் ஈச்வரனுடைய ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே உபாதேயமாகும ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கின்றன. ஸகல வஸ்துக்களும் ஈச்வரனுக்குச் சேஷங்கள் என்றும ஸகலத்திற்கும் ஈச்வரன் சேஷி என்றும் 'ஸர்வஸ்ய வஶீ' 'ஸர்வஸ்யேஶாந:' இவை முதலிய ச்ருதி வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன ஆகையால், 'எந்த ப்ரதாந வஸ்துவானது க்ருதியால் ஸாதிக்கப் படுகின்றதோ அது காரியம் என்று சொல்லப்படுகின்றது' என்னும் மீமாம்ஸகர்களின் வாக்யம் 'தம்முடைய கொள்கையில் எவ்வித தவறுதல்களும் இருக்கமாட்டா' என்னும் ஆகாரஹத்தை உடையவர்களுடைய கோஷ்டியில் மாத்ரமே சோபிக்கும்

ஸ்வர்க்க... நிற்க, 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' என்பது போன்ற வாக்யங்களில் 'ஸ்வர்க்க காமன்' என்பது முதலான பதங்கள், 'யஜேத' என்னும் வினையி

ஸம்ஹோதத்தி ... இவ்விடத்தில் ஒரு வைதிக த்ருஷ்டாந்தம், ஒரு லௌகிக த்ருஷ்டாந்தம், ஒரு உபநிஷத் விஷய த்ருஷ்டாந்தம் ஆக மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. கர்ப்பதாஸ... இந்தப் பதம், பிறப்பினாலே அடிமையாக இருப்பவனைக் குறிக்கின்றது. 'காப்ப தாஸன்' என்றும் அவனைச் சொல்வார்கள். அம்மாதிரியான தாஸர்களுக்கு மாத்ரமே, தாமிருக்கும் காலமெல்லாம் மற்றவர்களுடைய ப்ரயோஜநத்திற்காகவே இருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கக்கூடும்.

ஸ்வர்க்க...... இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு நாம் முதலில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்

தேநைவ ஶாஸ்யதே।

அபி ச "ஸ்வர்காமோ யஜேத" இத்யாதிஷு ஶப்தாந்தரஸ்ய கர்த்ருவிஶேஷஸமர்பகத்வேந ப்ரஸித்தாநாம் ஸ்வர்காமாதிபதாநாம் நியோஜ்யவிஶேஷஸமர்பகத்வம் ஶப்தாநுஶாஸநவிரோ

லுள்ள விகுதியால் குறிக்கப்படும் காத்ரு ஸாமாந்யத்தில் அடங்கியுள்ள காத்ரு விசே ஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்பதன்றோ சப்த சாஸ்தரம் படித்தவர்களின் கொள்கை? அதற்கு விருத்தமாக அந்தப் பதங்கள் நியோஜ்ய விசேஷங்களை ப்ரதிபா திக்கின்றனவென்று மீமாம்ஸகாகள் எந்த ப்ரமாணத்தை அவலம்பித்து வாதிக்கிறா

'போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்' என்று ஒருவர் கட்டளையிட்டால், அந்தக் கட்டளை போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்களை யே குறித்துச் செய்யப்படுகிறபடியால் எவாகள் போஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்களோ [அதாவது--கார்யததில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதில் நியோஜ்யர்கள் (ஏவப்படுபவாகள்) ஆவார்கள்; போஜநததை அபேக்ஷியாதவர்கள் நியோஜ்யாகளாகார அப்படி அபேக்ஷிப்பவாகளுள் எவரெவர் 'தேவதத்தனுடைய வீட்டுகுப் போவதான வ்யாபாரத்தை நாம் செய்தல் வேண்டும்' என்று நினைக் கிறாகளோ [அதாவது—ஸாதநமாகிற காமத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவாகள் அதிகாரிக ளாவாாகள், அப்படி நினையாதவாகள் அதிகாரிகளாகார. அந்த அதிகாரிகளுககுள எவரெவா தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபா ரததைச் செய்கிறாகளோ அவாகள் கர்த்தாககளாவாாகள்; அந்த வ்யாபாரத்தைச் செயயாதவாகள் காத்தாககளாகார. இதிலிருந்து நியோஜ்யனாயிருககும் தன்மை, அதி காரியாக இருக்கும் தன்மை, காத்தாவாக இருக்கும் தன்மை ஆக மூன்று அவஸ் தைகள் தென்படுகின்றன. இப்பொழுது இந்தக கட்டளை வாக்யத்தில் தென்படும் போதல் வேண்டும்' என்னும் வினைச்சொல் இவைகளுள் எந்த அவஸ்தையை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்று விசாரிககுங்கால், வேதாநதிகள், அது காத்தாவாக இரு ககும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்ற தென்றும், மீமாம்ஸகாகள் நியோஜ்ய னாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்ற தென்றும் சொல்வார்கள். அதா வது--வேதாநதிகளின் விவரண ப்ரகாரம், 'கச்சேத்' (போகவேண்டும்) என்னும் வினை பொதுவாக காததாவையும் 'போக்துகாம:' (போஜநம் அபேக்ஷிப்ப வன்) என்னும் பதம் 'போஜநததில் அபேக்ஷையுள்ள' என்னும் விசேஷ காத்தா வையும் குறிககின்றன அம்மாதிரியே மீமாம்ஸகாகளுடைய மதத்தில் வினைச்சொல் நியோஜ்ய ஸாமாநயததையும் மற்றொரு பதம் நியோஜ்ய விசேஷத்தையும் குறிக்கின் றன. இம்மாதிரியே ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்காமோ யஜேத, [ஸ்வாக்கத்தை அபேக்ஷிப்பவன் ஜயோதிஷடோம யாகததைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வேத வாக்யததிலும் இவர்களுள் விவாதத்தைக் கண்டுகொள்க. இந்த விவாதமே இவ்விடத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றது.

𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 '𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑍋 𑌨 𑌘𑌟𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌘𑌟𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃, 𑌸 𑌤𑍁 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑌥𑌾 '[illegible]

கள்?' 'ஸாதிககப்படவேண்டியதான ஸ்வாக்கததுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு வன் ஸவாக்கததைப் பெறுவதற்கு உபாயமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் யாக க்ரியையின் கர்த்ருத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவனாக இருக்க மாட்டானன்றோ? ஆகையினால்தான் நியோஜ்பத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறான் என்று நாங்கள் சொல்லுகின்றோம்' என்று சொனனால்,' அப்படிப் பட்டவனுக்கு நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் மாதரம் எப்படி நேரக்கூடும்?' என்று பதில் கேட்போம் 'அநத ஸம்பந்தம் நேரவேணடும் பொருட்டே ச்ருதிவாக்ப பலத்தை அவலம்பிதது காாயத்திற்கு ஸ்வாககததை ஸாதித்துக கொடுககும் தன்மை நம்மால் நிச்சயிக்கப்பட்டு அது வழியாக நியோஜயத்வாநவயம ஒததுககொள்ளப்படுகின்றது' என்று ஸமாதாநம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'காத்ருத்வாந்வயத்தை ஸாதிபபதற்கு அம்மாதிரியான நிச்சயத்தை நாஙகளும் செய்கின்றோம்' என்பது அநத ஸமாதாநததிற்கு ப்ரத்யுத்தரமாகும். தவிர வும், இம்மாதிரி கர்த்ருக்வாநவயததை ஸாதிபபது ஙசப்த சாஸ்த்ரக கொள்கைக்கு ஒத்திருப்பதால், யாகவிஷயமாக வேதாநதிகளாற் செய்யப்படும் ஸ்வாக்க ஸாதநதவ நிச்சயம் ஒரு அம்சத்தில் ஏற்றமுள்ளதே. இப்படி நிச்சபம் செய்வது சாஸ்த்ர

ஸாத்யஸ்வர்கவிசிஷ்டஸ்ய... மீமாம்ஸகாகள் கேட்பதாவது- 'ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் ஸ்வாககததிற்கு ஸாதநம் என்பது அறியப்படாமல் இருககையில் ஸ்வாககததை ஸாதயமாக உடையவனுககு எபபடி அந்த யாக விஷயமான காதருத்வததை அந்வயிககலாம?' என்பதுதான். வேதாநதிகள கேட்கும் ப்ரதி ப்ரசநமெனன வெனறால் காதருத்வம் அநவயிககப் படாமற் போனால் நியோஜ்யத்வம் மாத்ரம் எப்படி அநவயிக்கும? என்பது தான் 'ஒரு பலததை விரும்புவோன அந்தப் பலத்திறகு ஸாதநமென்று அறியப்படாமல இருககும் வ்யாபாரததில ஏவப்பட மாட்டானாகையால், இநத ஏவுதலைக கொண்டே நாஙகள எஙகளுடைய காாயத்திற்கு ஸவாக்கத்தை ஸாதிததுக கொடுககும் தன்மையை நிச்சயிககிறோம்' என்று மீமாஸகர்கள் ஸமாதாநம் சொன்னால, 'நாஙகளும் அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே யாகத்திற்கு ஸ்வாக்க ஸாதநத்வததை நிச்சயிததுக கொண்டு 'ஸ்வாகக காம' என்னும் பதத்திற்கு கர்த்ரு விசேஷத்தை ப்ரதிபாதிககும் யோக்யதையை ஸ்தாபிக்கிறோம்' என்று வேதாநதிகள பதில் சொல்லககூடுமனறோ? அதாவது காாயம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம் என்னும் நிசசயம் இரணடு கக்ஷிககாராகளுககும் வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் இதைக் கொணடு ஒரு கக்ஷி விஷயமாகவும் எவ்வித நிர்ணயமும் செய்ய முடியாது என்பது ஏற்பட்டது. ஆனால் வேதாந்திகள் சொல்வது போலவே

த்தக்ருஹம் கச்சேத்' இத்யத்ர போஜநகாமஸ்ய தேவதத்தக்ருஹ கமநே கர்த்ருத்வஶ்ரவணாதேவ ப்ராகஜ்ஞாதமபி போஜந ஸாதநத்வம் தேவதத்தக்ருஹகமநஸ்யாவகம்யதே। ததவத்ராபி பவதி। ந க்ரியாந்தரம் ப்ரதி கர்த்ருதயா ஶ்ருதஸ்ய க்ரியாந்தரே கர்த்ருத்வாந்வயோ யுக்த:। "யஜேத" இதி ஹி யாககர்த்ருதயா ஶ்ருதஸ்யஹி போதே கர்த்ருத்வம் க்ரியதே।

ஸம்மதம் என்பதை ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நாம் அறியலாம். 'புஜிக்க வேண்டு மென்னும் விருப்பமுள்ளவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குப் போதல் வேண் டும்' என்னும் வாக்யத்தில், புஜிக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பமுள்ளவனுக்கு தேவதத் தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய வ்யாபாரத்தில் காத்ருத்வம் கூறப்பட்டிருக் கிறபடியாலே, அந்த பலத்தைக் கொண்டு இதற்கு முன் அறியப்படாமல் இருந்த 'தேவதத்தன் வீட்டிற்குப் போகும் வ்யாபாரம் போஜநத்திற்கு ஸாதநம்' என்னும் அம் சத்தை நாம் நிச்சயிக்கிறோமன்றோ? அம்மாதிரியே ப்ரக்ருத விஷயத்திலும். நிற்க ஒரு க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள காத்ருத்வத்தை மற்றொரு க்ரி யையில் கொண்டுபோய் அந்வயிப்பது யுக்தமன்று. மீமாம்ஸகர்கள்,' யஜேத' என்னும் பதத்தால் சொல்லப்படும் யாக க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்படும் காத்ருத் வத்தை 'அறிகின்றது' என்னும் க்ரியையில் அந்வயித்தன்றோ நியோஜ்யத்வ ப்ரதி பாதநத்தை ஸாதிக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய கொள்கைப்படி எவன் கார்யத்தில் ஸ்வகீ யத்வ புத்தி செய்கின்றானோ அவனே நியோஜ்யனா கின்றான். அதாவது-' புத்தி

வையாகரணர்களும் சொல்லுகிறபடியால், மீமாம்ஸகர்கள் சொல்வது வையாகரணர் களின் சாஸ்த்ரமாகிற சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கின்றது என்று மீமாம் ஸக மதத்திற்கு ஒரு தூஷணம் உண்டு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ந க்ரியாந்தரம் ப்ரதி... இந்த வாக்யத்தால் மீமாம்ஸகர்களின் மதம் சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு எப்படி விருத்தமாகின்றது என்பது உபபாதிக்கப்படுகின்றது. சப்த சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஒரு க்ரியையைக் குறித்து காத்தாவாகக் குறிக்கப்படுமவனை, அந்த க்ரியையை விட்டு மற்றொரு க்ரியைக்குக் கர்த்தாவாக எடுத்துக் கொள்வது சரியன்று. மீமாம்ஸகர்களின் மதம் அப்படிச் சரியல்லாதபடி கர்த்ருத்வாந்வயம் செய்கின்றது என்பது தான் விரோதத்திற்குக் காரணம். அது எப்படி யென்றால்: கீழ்க் குறிக்கப் பட்டுள்ள மூன்று அவஸ்தைகளுள் நியோஜ்யாவஸ்தை என்பதற்குக் கார்யத்தில் ஸ்வகீ யத்வ புத்தி செய்கிறவன் என்பது பொருளாகையால், ' யஜேத ' என்னும் பதத் தால் யாக க்ரியையின் கர்த்தாவாகக் குறிக்கப்படுகிறவனுக்கு யாக க்ரியையை விட்டு புத்தியின் கர்த்ருத்வம் கல்பிக்கப்பட்டதாகின்ற தன்றோ ? ஆகையால் 'யஜேத '

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ; 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

"𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇", 𑌇𑌤𑌿 | '𑌯𑌷𑍍𑌟𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, '𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌚𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌕𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌕𑌾𑌯 𑌗𑌮𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌕𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌗𑌮𑌨𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 |

𑌕𑌿𑌂 𑌚, 𑌲𑌿𑌙𑌾𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌤𑍇 ? '𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑌪𑌦𑌸𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 ? '𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑌃 ; 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗

செய்வது' என்னும் கிரியையில் கர்த்ருத்வம் கல்பிக்கப்படுகின்றது அதுதான் நியோஜ்யத்வம் என்பதை '𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌚' இத்யாதியான அவர்களுடைய வாக்யமே விளக்குகின்றது. 'அப்படி [1] புத்தியில் கர்த்ருத்வாங்வயம் செய்வது யாகம் செய்பவன் தன்மைக்கு ஒத்திருக்கிறபடியால் நாங்கள் சொல்வது அயுக்தமன்று' என்று அவர்கள் வாதிப்பதும் ஸாத்யமாக மாட்டாது. ஏனென்றால், 'தேவதத்தன் சமையல் செய்யவேண்டும்' என்று ஒரு கட்டளை பிறந்தால், அப்பொழுது சமையல் செய்வதைக் குறித்துக் கர்த்தாவாகக் கூறப்பட்டுள்ள தேவதத்தனுக்கு, 'சமையல் செய்யும் பொருட்டு அவன் புறப்பட்டுப் போவதும் அவனால் செய்யப்படவேண்டிய சமையலுக்கு ஒத்திருக்கின்றது' என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு அவன் போகும் வ்யாபாரத்தைக் குறித்து கர்த்ருத்வம் கல்பிப்பது யுக்தமாக மாட்டாதன்றோ?

என்னும் கரியை நியோஜ்யனை பரதிபாதிக்கின்றது என்று சொல்வது சப்த சாஸ்த்ர விருத்தம்.

𑌯𑌷𑍍𑌟𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌮𑍍... 'அப்படிப் புத்தியில் கர்த்ருத்வம் செய்வது யாகத்தில் கர்த்ருத்வம் சொல்வதற்குத் துல்யமே, ஏனென்றால் அப்படிச் செய்யும் தன்மையானது யாகம் செய்யும் தன்மைக்கு அநுகுணமன்றோ ? ஆகையால் வேறு கரியாந்வயமில்லை' என்று மீமாம்ஸகர்கள் வாதிக்கலாம். அப்படி வாதிப்பது சரியன்று என்பது மேல்கூறப்படும் த்ருஷ்டாந்தத்தால் விளங்கும்.

'க்ருதிக்கு உத்தேச்யம் கார்யம்' என்று மீமாம்ஸகர்கள் சொன்னது இவ்வளவால் நிராகரிக்கப்பட்டது 'உத்தேச்யம்' என்னும் பதத்தின் பொருள் என்ன வென்று கேட்டதற்கு அவர்கள் பலவிதமாக ஸமாதானம் சொன்னார்கள். முதலில் 'எதை அதிகரித்து க்ருதி இருக்கிறதோ அது க்ருதியின் உத்தேச்யம்' என்றும், பிறகு 'பரோரகத்வம் க்ருத்யுத்தேச்யம்' என்றும், பிறகு 'க்ருதியைக் குறித்துச் சேஷியாக இருப்பது க்ருத்யுத்தேச்யத்வம்' என்றும் சொன்னார்கள். இவையெல்லாம் நிராகரிக்கப்பட்டன. இவ்விதம் இவைகளை நிராகரித்ததாலேயே 'ஸ்வத: இஷ்டமாயிருப்பதே உத்தேச்யத்வம்' என்பதும் 'க்ருதியின் பல விசேஷமே க்ருத்யுத்தேசயம்' என்பதும் அர்த்தத்தாலே நிராகரிக்கப்பட்டன. கார்யத்தை அநுபந்தித்திருக்கும் அர்த்தமும் தூஷிக்கப்பட்டது. இதுதான் இவ்வளவால் சொல்லப்பட்ட விஷயம்.

ஸித்³தா⁴, க்ஷணத்⁴வம்ஸிநீ யாகா³தி³க்ரியா ந ஸமர்தா²' இதி சேத்,
அநாக்⁴ராதவேத³வித்³வஜ்ஜநாநாமியமநுபபத்தி: | ஸர்வை: கர்ம-
பி⁴ராராதி⁴த: பரமேஶ்வரோ ப⁴க³வாந் நாராயணஸ்தத்ததி³ஷ்டம் ப²லம்
த³தா³தீதி வேத³விதோ³ வத³ந்தி | யதா²ஹ வேத³வித³க்³ரேஸரா
த்³ரமிடா³சார்யா: - “ப²லஸம்விபி⁴த்ஸயா ஹி கர்மபி⁴ராத்மாநம்
பிப்ரீஷந்தி, ஸ ப்ரீதோ(அ)லம் ப²லாயேதி ஶாஸ்த்ரமர்யாதா³”

கிம் வ...‘ லிங முதலான சப்தங்கள ஸதாயியான [காலாந்தரததிலும் இருக்கக் கூடியதான] அபூாவம என்பதைச் சொல்லுகின்றன ’ என்று எதற்காக நீஙகள் வாதிக்கிறீாகள் ? ‘அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் ‘ ஸவாகக காம ’ என்னும் பதம் அவ்விடத்தில் சேர்த்துப் படிககப்பட்டிருப்பதானது ஒததுவர மாட்டாது ’ என்று ஸமாதாநம் சொன்னல், ‘ எப்படி ஒததுவர மாட்டாது ?’ எனறு நாஙகள கேட்போம் ‘ஸவாகக காமன் என்று சொலலபபடுமவன ஸவாககததை ஸாதிததுககொளளவேணடு மென்னும் விருப்பததை உடையவனனறே? அப்படிபபட்ட ஸவாகக காமனுககு, ஒருக்ஷண காலம் மாத்ர மிருந்து உடனே நாசமடையும் யாகம் முதலிய கரியைகள், காலாந்தரத்தில் உண்டாகப் போகும் ஸவாககததை ஸாதிததுக கொடுப்பதில் எப்படி சகதஙகளாகும் ?’ என்று ஸமாதாநம் சொலலும் பக்ஷததில், அது ‘ அவாகள வேத வித்தாநதம் இன்னது எனபதை அறியாதவாகள்’ எனபதையே விளககுகின்றது எனறுசொலல வேணடும். ‘ பரமேசவரனுயும பகவானுயு மிருககும் நாராயணன ஸகல காமஙகளாலும் ஆராதிககபபட்டவனய அபபடி ஆராதிககுமவாகளுககு அவரவாகளால் இச்சிக்கப்படும பலத்தைக கொடுககிறுன ’ எனபதனறே வேத மறிந்தவாகள சொல்லும் வாாததை? வேத மறிநதவாகளுள மிகச் சிறநதவரான தரமிடாசாரியர்களும், ‘ பலம் தமககுக் கிடைககவேண்டு மெனறனறே காமம் செயயுமவாகள பரமாத்மாவை அநதந்த காமஙகளால ஆராதிககிறாாகள ? அநதப பரமாதமா அநத ஆராதநததால தருப்தி அடைந்தவனய் அவாகள் அபேக்ஷிககும பலததைக கொடுப்பதற்குச் சகதனே. சாஸ்தரம் சொல்வது இது தான ’ எனறே சொல்லியிருககிறாாகள். இதன் அாத்த மென்ன

க்ஷணதவம்ஸிநீ—காமஙகளெல்லாம், எநதக காலததில் அவை அநுஷ்டிக்கப் படுகின்றனவோ அநதக காலத்தில் மாத்ரம் இருககுமவை. அடுத்த க்ஷணததில் அவை நசிதது விடுகினறன. அவை ஏதாவது ஒரு பலததைக கொடுப்பதானல், தாம் இருககும் பொழுதே அநதப் பலததை அவை கொடுககககூடுமே ஒழிய, தாம் நாசமடைநத பிறகு கொடுககும எனறு சொல்வது ஒதது வரமாட்டாது. யாகம் ஒரு காமம்; அது அநுஷ்டிக்கப்படும் காலததில் மாதரம் அதற்கு இருப்பு உணடு. ஸ்வர்க்கமோ காலாநதரததில் உணடாகததககதது. அதை அநதக் காமம் எப்படி ஸாதிததுக் கொடுககும ? இது தான சஙகை. இநதச் சஙகையை நிவ்ருத்திததுக கொளளவதற்காகவே, மீமாம்ஸகாகள், ‘யாகததால் அபூாவமெனறு ஒன்று உண்டாகின்றது; அது, யாகம் நாசம் அடைநத பிறகும் நின்று ஸ்வாககமாகிற பலததைக கொடுக்கின்றது’ என்று ஒததுக கொண்டிருககிறாாகள்.

இதி | ஸர்வஸம்பந்த்யுக்தயா காம்யயாகதானஹோமாதீனி இந்த்ராதி-
தேவதோத்தேசேன க்ரியமாணானி ஏகம் பலமுத்திச்ய இந்த்ராதிசப்த-
வாச்யம் பரமாத்மானம் பகவந்தம் வாஸுதேவமாராதயிஷந்தி |
ஸ ஹி கர்மபிராராதிதஸ்தேஷாமிஷ்டானி பலானி ப்ரயச்சதீத்ய-
ர்த்த: | ததா ச ச்ருதி: — “இஷ்டாபூர்த்தம் பஹுதா ஜாதம்
ஜாயமானம் விச்வம் பிபர்த்தி புவனஸ்ய நாபி: ” இதி | ‘இஷ்டா
பூர்த்தம்’ இதி ஸகலச்ருதிஸ்ம்ருதிசோதிதம் கர்மோச்யதே |
‘விச்வம் பிபர்த்தி’ இதீந்த்ராதிஸர்வதேவதாஸம்ப-
ந்திதயா ப்ரதீயமானம் ஸகலமபி கர்ம தத்தந்தராத்மதயாவஸ்தித:

வென்றால், லோகத்தில இந்திரன முதலிய தேவதைகளை உத்தேசித்து யாகம் தானம் ஹோமம் முதலிய காம்யங்களைச் செய்பவர்க ளெல்லோரும் ஒரு பலத்தை விரும்பியே அந்த இந்திரன் முதலிய தேவதைகளின வாயிலாய் அந்த இந்திரன் முதலிய சப்தங்களால் குறிக்கப்படுகிறவும் அந்தர்யாமியுமாக இருக்கிற பரமாத்மாவாகிற பகவானான வாஸுதேவனையே ஆராதிக்க இச்சிக்கிறார்கள். அந்த வாஸுதேவன் அந்தந்தக் காம்யங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு அப்படி ஆராதிக்குமவர்களின் இஷ்டங்க ளெல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றுகிறான்' என்பதுதான். வேதமும் ‘இஷ்டாபூர்த்தம்’ இத்யாதியான வாக்யத்தில் இதையே சொல்லுகின்றது. ‘இஷ்டாபூர்த்தம்’ என்பதால், சுருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸகல காம்யங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. ‘விச்வம் பிபர்த்தி’ என்பதற்கு, ‘இந்திரன அக்னி வருணன் முதலிய ஸகல தேவதைகளின் ஸம்பந்தம் பெற்றவையாகத் தோன்றும் அந்தக் காம்யங்களை யெல்லாம், அந்தந்தத் தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக்

இந்த்ராதிதேவதோத்தேசேன இந்த்ராதிசப்தவாச்யம் — இவ்விதம் அந்வயம் செய்து கொள்ளவேண்டும் இந்த வாக்யம் த்ரமிட பாஷ்யத்திலுள்ள ‘க்ருத்ஸ்னம்’ என்னும் பதத்தின் பொருளை விவரிக்கின்றது ‘வாஸுதேவம்’— இந்தப் பதம், ‘பகவான எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மா’ என்பதற்கு ப்ரமாணத்தைக் குறிக்கின்றது ‘ஸர்வத்ராஸௌ வஸதி’ [எல்லாவிடத்திலும் இவன் வஸிக்கிறான்] என்னும் காரணத்தாலன்றோ பகவான் ‘வாஸுதேவன்’ என்று சொல்லப்படுகிறான் ?

இஷ்டாபூர்த்தம்- இந்த வேத வாக்யத்தின் அந்வயமாவது-‘ பஹுதா ஜாதம் பஹுதா ஜாயமானம் விச்வமிஷ்டாபூர்த்தம் (பரமபுருஷ: ஸ்வயமேவ) பிபர்த்தி, (ஸ:) புவனஸ்ய நாபி:’ | ‘இஷ்டம்’ என்பது ச்ருதியில் விஹிதமாயுள்ள யாகம் முதலிய காம்யங்களையும், ‘பூர்த்தம்’ என்பது ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள குளம் வெட்டுவது முதலிய காம்யங்களையும் குறிக்கின்றன. ‘ஜாதம் ஜாயமானம்’ என்பதால் இறந்த காலத்திலும் நிகழ் காலத்திலும் நடைபெறும் காம்யங்களெல்லாம் சொல்லப்படுகின்றன ‘பஹுதா’ என்பது ‘சில காம்யங்கள் அக்னியைத் தேவதையாகவும், மற்றும் சில

ஸமஸ்த கர்மாராத்ய: பரம புருஷ: ஸ்வயமேவ ஸ்வீகரோதி । 'ஸர்வ நக்ஷத்ர நாதி:' — ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியாதி ஸமஸ்த ஸத்வ ஸம்ப்ருத ஸர்வ லோகஸ்ய தாரக:, தேஷு தேஷு கர்மஸு ஆராதிதஸ்ஸன் அபீஷ்ட பலப்ரதானேன ஸர்வ லோக தாரக இதி நாதிரித்யுச்யதே। அக்நிவாய்வாதி தேவதாஸு அந்தராத்மதயா அவஸ்திதோ பகவானேவ ததாஹ "தமேவாக்நி ஸமுத்ரா ஆபோ தஸ்ய வஸவ: ஸர்வே" இதி। யதோக்தம் பகவதா—

"யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ச்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி।
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ச்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம்॥"

கும் பரம புருஷனே ஸ்வயமாகவே அங்கீகரிக்கிறான்' என்பது கருத்து. 'ஸர்வ நக்ஷத்ர நாதி:' என்றால், 'ப்ராஹ்மணன் க்ஷத்ரியன் முதலிய அநேக ஜாதிகளால் நிறைந்துள்ள இந்த லோகத்திற்கு தாரகன்' என்று சொன்னதாயிற்று. அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு பகவான் அவரவர்களின் இஷ்ட பலங்களைக் கொடுத்து ஜகத்தைத் தாங்கி வருகிறபடியால் அவன் 'நாதி:' என்று சொல்லப்படுகின்றான். 'தமேவாக்நி' என்பது முதலான வாக்யங்களால், 'அப்படி அக்நி வாயு முதலிய தேவதைகளுக்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் பகவானே அந்தந்தச் சப்தங்களெல்லாவற்றாலும் குறிக்கப்படுகின்றான்' என்பது விளக்கப்படுகின்றது. பகவத் கீதையிலும் ஸ்ரீ பகவான், "யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த:" என்பது முதலிய ச்லோகங்களால் இந்த அர்த்தத்தையே சொல்லியிருக்

இந்த்ரனைத் தேவதையாகவும், இவ்வாறு பல தேவதைகளின் ஸம்பந்தத்தை அந்தக் கர்மங்கள் பெற்று நிற்கிறபடியால் அவை பஹுவாக இருக்கின்றன' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. இந்தக் கர்மங்களெல்லாவற்றையும் பரம புருஷனே ஸ்வயமே ஸ்வீகரிக்கிறான், அதாவது- இந்தக் கர்மங்கள் பற்பல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுமவையாகத் தோன்றின போதிலும், உண்மையில் அவை பரம புருஷனொருவனையே தேவதையாகக் கொண்டவை என்று சொன்னதாயிற்று. ஸர்வ நக்ஷத்ர நாதி:—குடம் எப்படிச் சக்ரத்திற்குத் தாரகமோ, அப்படிப் பரமபுருஷன் ஜகத்திற்குத் தாரகன். இஷ்டப்பட்ட பலத்தைக் கொடுக்குமவன் பரம புருஷனே ஆகிறபடியால அவனே தாரகன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

தமேவாக்நி:. 'பல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் எவ்விதத்தில் பரம புருஷன் ஒருவனையே தேவதையாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்று சொல்லக் கூடும்?' என்பதை இந்த உத்தரார்த்தம் விளக்குகின்றது. 'அக்நி வாயு சந்த்ரன் இவ்வாறு சொல்லப்படுமவர்களெல்லாரும் அந்தப் பரம புருஷனேயன்றோ?' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். அதாவது-அந்தத் தேவதைகளெல்லாருக்கும் அவன் அந்தராத்மாவாக இருக்கிறபடியால், அவர்களெல்லாரும் அவனே என்று சொல்லப்படுகிறார்கள் இப்படிச் சொல்வதற்குச் சரீராத்ம பாவமே நிபந்தனம் என்று சொன்னதாயிற்று.

யோ யோ யாம் யாம்—இந்த ச்லோகங்கள் பகவத் கீதையில் ஏழாவது அத்யாயத்தில் 21, 22-வது ச்லோகங்கள். இவைகளின் பொருளாவது-'சிலர் வேறு தேவதை

ஸ தயா ஶ்ரத்தயா யுக்தஸ்தஸ்யாராதநமீஹதே ।
லபதே ச தத꞉ காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ॥"

'யாம் யாம் தநும்' இதி—இந்த்ராதிதேவதாவிஶேஷாஸ்தத்தத³ந்தர்யாமிதயாவஸ்தி²தஸ்ய ப⁴க³வதஸ்தநவ꞉ ஶரீராணீத்யர்த²꞉ ।

"அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போ⁴க்தா ச ப்ரபு⁴ரேவ ச" இத்யாதி³ । 'ப்ரபு⁴ரேவ ச' இதி ஸர்வப²லாநாம் ப்ரதா³தா சேத்யர்த²꞉ । யதா² ச ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணே

"யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே நித்யம் ஸர்வதே³வமயாச்யுத"

"யை꞉ ஸ்வகர்மபரைர்நாத² நரைராராதி⁴தோ ப⁴வாந் ।
தே தரந்த்யகி²லாமேதாம் மாயாமாத்மவிமுக்தயே ॥"

கிறான். இவ்விடத்தில் 'தநும்' என்பது கவனிக்கத்தக்கது. 'தநு' என்பதற்குச் 'சரீரம்' என்பது பொருள். 'இந்திரன் முதலிய தேவதைகளெல்லோரும் தம் தமக்குள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவானுக்குச் சரீரங்களே' என்பது இதனால் விளங்குகின்றது "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போ⁴க்தா ச ப்ரபு⁴ரேவ ச" என்பதிலுள்ள 'ப்ரபு⁴꞉' என்னும் சப்தமும் 'பலத்தைக் கொடுப்பவனும் அவனே' என்பதைச் சொல்லுகின்றது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், "யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே" என்பது முதலான ச்லோகங்களில், இந்த அர்த்தத்

களை ச்ரத்தையுடன் ஆராதித்த போதிலும், அந்தந்த தேவதைகளெல்லாம் என்னுடைய சரீரங்களாகிற படியால், அவர்கள் உண்மையில் என்னையே அந்த ச்ரத்தையுடன் ஆராதித்தவராகிறார்கள். அவர்கள் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்த போதிலும், அந்த ச்ரத்தை என்னுடைய சரீரத்தை உத்தேசித்தே செய்யப்படுகின்றது என்று அநுஸந்தித்து நானே அந்த ச்ரத்தையை ஸ்திரமாகச் செய்கின்றேன். அவர்கள் அப்படி ஸ்திரமாகச் செய்யப்படும் ச்ரத்தையைக் கொண்டு அந்தந்த தேவதைகளையே ஆச்ரயிக்கிறார்கள். ஆச்ரயிக்கப்படும் தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமாக இருக்கிறபடியால், ஆச்ரயிக்கும்வர்களின் இஷ்டங்களை நானே கொடுக்கிறேன். அப்படி என்னால் கொடுக்கப்படுமவைகளையே அவர்கள் அடைகிறார்கள்'

அஹம் ஹி... பகவத் கீதை ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில் 24 வது ச்லோகம் இதன் அர்த்தம்—'நான் தான் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவன்; நானே அந்த யஜ்ஞங்களின் பலத்தையும் கொடுக்கிறேன்' 'போ⁴க்தா' என்பதற்கு 'ஆராதயன்' என்பதும், 'ப்ரபு⁴꞉' என்பதற்குப் 'பலத்தைக் கொடுக்கிறவன்' என்பதும் பொருள்.

யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே... இது விஷ்ணு புராண ச்லோகம். இதன் பொருள்—'ஹே ஸர்வதேவமய! ஹே அச்யுத! ஸகல யஜ்ஞங்களாலும் நீரே எப்பொழுதும் ஆராதிக்கப்படுகிறீர்.'

யை꞉ ஸ்வகர்மபரை꞉... இதுவும் விஷ்ணு புராண ச்லோகமே. இதன் பொருள்—'தம் தம் கர்மங்களைச் செய்பவர்களெல்லாராலும் நீரே ஆராதிக்கப்படுகிறீர். ஆகையால் அவர்கள் இந்த மாயை முழுவதையும் கடந்து ஆத்ம மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்.'

இதி ஏவமிதிஹாஸபுராணேஷு ஸர்வேஷ்வேவ வேதேஷு 'ஸர்வாணி கர்மாணி ஸர்வேச்வராராதநரூபாணி, தைஸ்தை: கர்மபிராராதித: ஸர்வேச்வரஸ்தத்ததிஷ்டம் பலம் ததாதி' இதி தத்ர தத்ர ப்ரபஞ்சிதம் | அதஏவ ஹி ஸர்வசக்திம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வேச்வரம் பகவந்தமிந்த்ராதிதேவதாந்தர்யாமிரூபேண யாகதாநஹோமாதிவேதோதிதஸர்வகர்மணாம் போக்தாரம் ஸர்வபலாநாம் ப்ரதாதாரம் ச ஸர்வா: ச்ருதயோ வதந்தி

தையே காணலாம். இவ்வாறு இன்னும் பலவிடங்களில் இதிஹாஸ புராணங்களுள்பட ஸகல சாஸ்த்ரங்களும், 'ஸகல கர்மங்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதந ரூபங்களே; அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிதனாய்க் கொண்டு அந்த புருஷோத்தமனே அவரவர்களுடைய இஷ்ட பலத்தைக் கொடுக்கிறான்' என்பதையே இன்னும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் பேசுகின்றன. அவன் ஸர்வஜ்ஞனானதால் ஆராதந ப்ரகார விசேஷங்களை அவனே சரிவர அறியத்தகுந்தவன்; அவன் ஸர்வ சக்தியுடன் கூடினவனானதால் கேட்கப்படும் பல மெல்லாவற்றையும் கொடுக்க அவனே சக்தனாவான்; அவன் ஸர்வேச்வரனானதால், அவனே எல்லாராலும் அடையத் தகுந்தவனாவான். ஆகையினாலன்றோ, 'ருத ஹோதார:' என்பதுமுதலான ச்ருதிகளும் அந்தப் பகவானே இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு, வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகம் தானம் ஹோமம் முதலிய ஸகல கர்மங்களாலும் தானே ஆராதிக்கப்பெற்று, தானே ஸகல பலங்களையும் கொடுக்கிறான் என்று சொல்லுகின்றன? 'ருத ஹோதார:'... யஜ்ஞங்கள். 'யத்ர'— எவ்விடத்தில் (அதாவது தேவர்களுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில்). 'ஸம்பதம்'— ஸம்பந்தத்தை அதாவது-இந்த்ரன் முதலானவர்களுக்கு

அதஏவ ஹி ..இது வரை ப்ரமாணத்தை நிரூபித்துவிட்டு, இனி 'இவ்விதமான அர்த்தமே உபபந்நம்' என்பதைச் சொல்லப் போகிறவராய், அதற்குக் கடகமாயிருக்கும் ச்ருதி வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்.

ருதஹோதாரோ யத்ர ... இந்த வாக்யத்தின் பதவுரை- ருதஹோதார: = யஜ்ஞங்களெல்லாம், யத்ர = எந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், தேவை: ஸம்பதம் = தேவர்களுடன் ஸம்பந்தத்தை, மதந்தி = பெறுகின்றனவோ. அதாவது- யஜ்ஞங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஏற்படும் ஸம்பந்தமெல்லாம் பரமாத்மாவின் வழியாகவே என்று சொன்னதாயிற்று. பரமாத்மாவுக்கும் கர்மங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஸ்வதந்த்ரம்; தேவதைகளுக்கும் கர்மங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் பரதந்த்ரம்; ஏனென்றால், இவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தம் இவர்கள் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக இருக்கிறபடியாலன்றோ? இந்த வாக்யத்தில் 'ஸம்பதம்' என்பதற்கு 'ஸம்பந்தத்தை என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அவயவார்த்தம் அதுவே. 'பத்' என்னும் தாதுவுக்குக் 'கதி' என்பது பொருளாகையால், 'ஸம்பத்' என்பதற்கு 'ப்ராப்தி' என்பது பொருளாகக் கூடும். அந்வய ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கிறபடியால் இந்தப் பொருள் ஆச்ரயிக்கப் படுகின்றது.

"சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை:" இத்யாதிஷு | 'சதுர்ஹோதார:' யஜ்ஞா:, 'யத்ர' பரமாத்மநி தேவதாந்தர்யாமிரூபேணாவஸ்திதே, 'தேவை: ஸம்பதம் கச்சந்தி' தேவை: ஸம்பந்தம் கச்சந்தீத்யர்த்த: | அந்தர்யாமிரூபேணாவஸ்திதஸ்ய பரமாத்மந: சரீரதயாவஸ்திதாநாமிந்த்ராதீநாம் யாகாதிஸம்பந்த இத்யுக்தம் பவதி | யதோக்தம் பகவதா—

"போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம்" இதி|

தஸ்மாதிந்த்ராதிதேவதாந்தராத்மபூதபரமபுருஷாராதநரூபாணி கர்மாணி, ஸ ஏவ சாராதிதஸ்தத்ப்ரதாதேதி கிமத்ராநுபபத்திமவஷ்டப்யாவதிஷ்டந்தே வாவதூகா:

யாகம் முதலிய கர்மங்களில் ஸம்பந்தம் கிடைப்பதெல்லாம், அந்தர்யாமியாக நிற்கும் பரமாத்மாவுக்கு அவர்கள் சரீரமாக இருப்பதாலேயே என்று சொன்னதாயிற்று. பகவான் ஒருவனே அந்தக் கர்மங்களின் ஸ்வதந்த்ரமான ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றவனென்பதை 'போக்தாரம்' என்பது முதலான பகவத் கீதா வாக்யமும் விளக்குகின்றதன்றோ? இப்படி ஸகல கர்மங்களும், இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக்கும் பரம புருஷனுடைய ஆராதன ரூபங்களே என்றும், அந்தப் பரம புருஷனே அவரவர்களால் இச்சிக்கப்படும் பலங்களையெல்லாம் கொடுக்கிறானென்றும் ஏற்படுகிறபடியால், எதற்காக லோக வ்யுத்பத்திக்கு எட்டாமலும் புதியதாகவும் இருக்கும் ஒரு அர்த்தத்தை கட்டுப்பாட்டாலோ அல்லது ஏதாவது ஒரு கல்பனையைக் கொண்டோ வாச்யமென்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்? 'இப்படியானால், லிங் முதலியவைகளுக்கு நீங்கள் என்ன அர்த்தம் சொல்லுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டால், நாங்கள் கொண்டிருக்கும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். 'யாக:' என்னும் சப்தத்திற்கு 'யஜ்' என்பது தாது. அந்தத் தாதுவுக்குத் 'தேவனைப் பூஜிக்கிறது' என்பது பொருள். ஆகையால் 'யாக:' என்பது தேவதையின் ஆராதன ரூபமான ஒரு கர்மம். இது தான 'யஜேத' என்பது முதலான வினைச் சொல்லில் இருக்கும் ப்ரக்ருதியின் (பகுதியின்) அர்த்தம். அந்த வினைச் சொல்லில் இருக்கும் 'லிங்' முதலிய விகுதிகள் 'அந்த ஆராதனம் ஒரு கர்த்தாவின் வ்யாபாரத்தால் ஸாதிக்கத் தகுந்தது' என்பதைக் குறிக்கின்றன. இது அதன் வ்யுத்பத்தியினாலேயே விளங்கும். இப்படி அர்த்தம் சொல்வதில் ஒரு வித அநு

போக்தாரம்...பகவத் கீதை 5-29 இந்த ச்லோகம், கர்மங்களுடன் ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தம் பகவானொருவனுக்கே என்பதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தஸ்மாத்... இவ்விதம் பகவான் ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தத்தை உடையவனாகவும் தேவதைகளெல்லாரும் பாரதந்த்ர ஸம்பந்தத்தை உடையவர்கள் என்று சொல்வதால் என்ன ஏற்பட்டது என்பதை விளக்குகிறார். பரம புருஷனே பலம் கொடுக்கிறவனாக இருக்கிறபடியால் பல ஸாதநத்வத்தைக் கல்பிக்கவேண்டியது என்பது இல்லை என்பது முக்ய லாபம். கிம் ப்ரயோஜநம் — என்ன அநுபபத்தி சப்தம் ப்ரயோஜநமாகின்றது?

ஏவம் ச...லிங் முதலியவைகளின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாக வரிக்கிறதற்கு ஆரம்பிக்கிறார்.

ஸாதநேந ஸம்பந்தேந வா ப்ரயோஜநம்? 'ஸர்வம் ச ஸதி லிங்ாதிஷு கோ வா ஸாத்யாம்ஶ: பரிக்ருஹீத:?' இதி சேதுச்யதே। 'யஜ தேவபூஜாயாம்' இதி தேவதாராதநபூதயாகாதே: ப்ரக்ருத்யர்த்தஸ்ய கர்த்ருவ்யாபாரஸாத்யதாம் வ்யுத்பத்திஸித்தாம் லிங்ாதயோ(அ)பிதததீதி ந கிஞ்சிதநுபபந்நம்। கர்த்ருவாசிநாம் ப்ரத்யயாநாம் ப்ரக்ருத்யர்த்தஸ்ய கர்த்ருவ்யாபாரஸம்பந்தப்ரகாரோ ஹி வாச்ய:। லடாதயஸ்து வர்த்தமாநாதிகாம் லிங்ாதிஸம்பந்தப்ரகாராம் வதந்தி, லிங்ாதயஸ்து கர்த்ருவ்யாபாரஸாத்யதாம் வதந்தி।

அபி ச காமிந: கர்த்தவ்யதயா விஹிதஸ்ய கர்மணோ தேவதாராதநரூபதாம் ததாராத்யஸ்வரூபம் ச தத்தத்கர்மவிதய

பத்தியுமில்லை. ஒரு வினைச்சொல்லின் ப்ரக்ருதியின் (பகுதியின்) அர்த்தம் கர்த்தாவின் வ்யாபாரத்துடன் எவ்வித ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது என்பதை மாத்ரமே கர்த்தாவைக் குறிக்கும் ப்ரத்யயங்கள் (விகுதிகள்) சொல்ல வேண்டுமென்றோ? 'லட்' 'லிட்' முதலிய லகாரங்கள் நிகழ்காலம் இறந்த காலம் முதலியவற்றைக் குறிக்கின்றன; 'லிங்' முதலியவைகளோ வென்றால் 'அந்தக் காமம் கர்த்தாவின் வ்யாபாரத்தால் ஸாதிக்கத் தகுந்தது' என்பதையே சொல்லுகின்றன.

அபி ச... நிற்க, 'இன்ன இன்ன பலத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் இன்ன இன்ன காமத்தைச் செய்தல் வேண்டும்' என்று விதித்துவிட்டு, அந்த விதி வாக்யங்களே, 'இந்தக் காமங்களெல்லாம் தேவதாராதந ரூபங்கள்; அந்தத் தேவதைகளே

கர்த்ருவாசிநாம்...சாஸ்த்ர மர்யாதை என்னவென்றால்- ப்ரக்ருதியும் ப்ரத்யயமும் சேர்ந்து பதம் உண்டாகின்றது. கர்த்தாவைச் சொல்லும் ப்ரத்யயங்களெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் அர்த்தத்திற்கும் ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தமாகிற கர்த்தாவின் வ்யாபாரத்திற்கும் எவ்விதமான ஸம்பந்தம் இருக்கிறது என்பதைக் குறித்தல் வேண்டும். அவைகளுள் 'லட்' 'லங்' முதலானவைகள் நிகழ் கால ரூபமாகவும் இறந்த கால ரூபமாகவும் இம்மாதிரி இருக்கும் கர்த்ரு வ்யாபார ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றன; 'லிங்' முதலியவைகளோ வென்றால், கர்த்ரு வ்யாபார ஸாத்ய ரூபமான ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றன. இது தான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம். இவ்வளவு சொன்னதிலிருந்து, லிங் முதலிய லகாரங்கள் ப்ரக்ருத்யர்த்தத்திற்கு மாத்ரம் கர்த்ரு வ்யாபார ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவே தவிர, ப்ரக்ருத்யர்த்தத்தைக் காட்டிலும் வ்யதிரிக்தமான மற்றொன்றாகும் அவை சொல்லவில்லை என்பது ஏற்படுகின்றது.

அபி ச... இது வரை, எல்லா உபநிஷத் வாக்யங்களும் அவைகளின் உபப்ருஹ்மணங்களும் இவையெல்லாம் 'பகவானே பல ப்ரதன்' என்று இருக்கிறபடியால், அபூர்வம் என்று ஒன்றைக் கல்பிக்கவேண்டியது அநாவச்யமென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி, கர்ம விதி வாக்யங்களே தேவதைகளுக்குப் பல ப்ரதத்வத்தைச் சொல்லுகிற படியால் அபூர்வத்தைக் கல்பிப்பது அநாவச்யமென்று நிரூபிக்கிறார்.

வாக்யாந்யேவ வக்தி “வாயவ்யம் ஶ்வேதமாலபேத பூதிகாமோ வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்டா தேவதா வாயுமேவ ஸ்வேந பாகதேயேந உபதாவதி ஸ ஏவைநம் பூதிம் கமயதி” இத்யாதீநி। நநு ஸமபிவ்யாஹ்ருதார்தவாதை: கார்யவிஷயத்வம் இதி ஸமுதாய

அந்தக் காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவர்களாய் ஆராதிக்கும்வர்களுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள்’ என்று சொல்லுகின்றன இப்படி தேவதைகளின் வாயிலாகக் காமங் களின் பலம் ஸித்திக்கின்றது என்று சொல்வதில் ஒருவித அநுபபத்தியும் இல்லையா கையால், பலத்தை எது ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது என்பதை நாம் அநுமானத்தா

‘வாயவ்யம்’ ..இந்த வாக்யத்தின் பொருளாவது—‘இந்த லோகத்தில் ஐச்வர் யத்தை ஒருவன் அடைய விரும்பினால், அவன் வாயு தேவதையை உத்தேசித்து வெள் ளைப் பசு ஒன்றை பலியாகக் கொடுத்து யாகமொன்றைச் செய்தல் வேண்டும். வாயு தேவதையே அதி சீக்ரத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கும் தேவதை யாகம் செய்பவன் தருந்த பலியை எடுத்துக் கொண்டு வாயுவிடம் போனால், அந்த வாயு அவனுக்கு ஐச்வர் யத்தைக்கொடுக்கிறான்’ என்பது தான். இதில் முதல் வாக்யமே விதிவாக்யம். அதற்குப் பின் வரும் வாக்யங்களை அர்த்த வாதமென்று சொல்வார்கள். ‘தேவதையே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது’ என்னும் விஷயம் விதிவாக்யத்தில் சொல்லப் படவில்லை; அது அர்த்தவாதத்திலேயே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது அப்படி இருக்கையில் ‘விதிவாக்யாந்யேவ வக்தி’ [விதி வாக்யங்களே சொல்லுகின்றன] என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். அர்த்த வாதமெல்லாம் விதி வாக்யத்துடன் ஒரு வித ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் அந்த வாக்யத்திற்கு அது சேஷமாகிறபடியால், அந்த விதி வாக்யத்தையும் அதன் அர்த்தவாத வாக்யங்களையும் ஒரே வாக்யமாக எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று ஒரு ந்யாய முண்டு. அந்த ந்யாயத்தைக் கைப் பற்றி இவ்விடத்தில் அர்த்த வாதமும் விதி வாக்யமாகப் பேசப் பட்டிருக்கின் றது என்பதே அந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதாநம்

நநு.... இவ்விடத்தில் வேறொரு ஆக்ஷேபம் செய்யப்படுகின்றது. அதா வது—‘அர்த்த வாதங்கள் விதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் காமங்களை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டவை. அவை அப்படி அந்ய பரங்களாயிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யம் சொல்வது சரியன்று, ஆகையால், ‘காமங் கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்திற்கு ஸாதநமாகின்றன’ என்பதை அர்த்த வாதங்கள் ஸாதித்துக் கொடுக்கமாட்டா. ஆனால், ‘விதி வாக்யத்தில் பலத்தைக் கொடுப்பது எது வென்று சொல்லப்பட வில்லையே’ என்று கேட்டால், அதை அநு மானத்தால் ஏற்படுத்துகின்றோமே என்று ப்ரத்யுத்தரம் சொல்வோம். அந்த அநுமாந மாவது—‘விதிவாக்யத்தில் ‘ஐச்வர்யம் அடைய விரும்புகிறவன் அந்த யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்’ என்று மாத்ரம் சொல்லியிருக்கின்றது. அதனால் ஐச்வர்யம் கிடைக்கின்றது என்பது நிச்சயம். ஆனால் அது எப்படி கிடைக்கின்றது என்பது அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட வில்லை யாகையால், நாங்கள் அந்த யாகத்தால் ‘அபூர்வம்’ என்று ஒன்று ஜநித்து அது வழியாகப் பலம் கிடைக்கின்றது என்று அநுமாநம் செய்

ந்த்வாவகதிரௌபாதாநிகீ' இத்யபி ந ஸங்கச்சதே । விதத்யபே க்ஷிதம் யாகாதே: பலஸாதநத்வப்ரகாரம் வாக்யசேஷ ஏவ அவபோதயதீத்யர்த்த:। “தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத” இத்யத்ர அபகோரணநிஷேதவிதிவாக்யசேஷே ஶதயாதநம் நிஷே

லேயே தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்வது ஸங்கதமாக மாட்டாது. விதி வாக்யத்தில் யாகம் முதலியவைகளுக்கு எவ்விதமாகப் பலம் ஸித்திக்கின்றது என்பது சொல்லப்படா விட்டாலும், அந்த விதி வாக்யத்துடன் தொடர்ந்து வரும் வாக்ய சேஷங்களில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளைக் கொண்டு அதை அறியலாம் என்பதே சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களின் கருத்து.

அப்படி நாம் அறிகின்றோம் என்பதை “தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத” என்னும் வாக்யத்திற் காணலாம். இந்த வாக்யத்தால் ப்ராஹ்மண அபகோரணம் (அதாவது-ப்ராஹ்மணனைக் கொல்ல ப்ரயத்நப்படுவது) நிஷேதிக்கப்படுகின்றது

கின்றோம்' என்பது தான் இந்த ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் தூஷிக்கப் படுகின்றது. தூஷண ப்ரகாரமாவது—'கர்மங்கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றன என்று பல ஸித்தியை ஸ்தாபிப்பதில் ஏதாவது அநுபபத்தி இருந்தாலன்றோ நாம் பல ஸாதந ப்ரகாரத்தைக் கண்டு பிடிக்க அநுமாநத்தைத் தேடிப் போக வேண்டும். அவ்வித அநுபபத்தி இவ்விடத்தில் ஒன்றுமில்லை. வாக்ய சேஷமே பல ஸாதந ப்ரகாரத்தை நன்றாகப் போதிக்கின்றது. அது அப்படிப் போதிக்க ஸமர்த்தமென்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். “தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத' என்னும் வாக்யத்தில் அதைக் காணலாம். விதியால் அபேக்ஷிக்கப்படுவது வாக்ய சேஷத்தால் கிடைக்கும் பொழுது, அதைப் பரித்யாகம் செய்து அப்ரஸித்தமான மற்றொன்றைப் புதிதாகக் கல்பிப்பது அயுக்தமன்றோ?' என்பதுதான்.

ஔபாதாநிகீ—'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணத்தால் ஸித்தமானதை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது. 'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணம் 'அர்த்தாபத்தி' என்னும் ப்ரமாணத்தைப் போல ஒருவித அநுமாநமே ஆகும். 'தேவதத்தன் புஷ்டனாக இருக்கிறான்; ஆனால் அவன் பகலில் போஜநம் செய்கிறதே இல்லை' என்று சொல்லுமிடத்தில், போஜநமின்றிக்கு ஒருவன் புஷ்டனாக இருப்பது ஸாத்யமில்லையாதலால் 'தேவதத்தன் இரவில் போஜநம் செய்கிறான்' என்பது அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப் படுகின்றது. இதை 'அர்த்தாபத்தி' ப்ரமாணம் என்று சொல்வார்கள். இதைப் போன்றதே 'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணமும். 'ஐச்வர்யத்தை அடைய விரும்புகிறவன் வாயுவைக் குறித்து யாகம் செய்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லுமிடத்தில், க்ஷணமாத்ரம் இருக்கும் யாகம் அந்தப் பலத்தை ஸாக்ஷாத்தாக ஸாதித்துக் கொடுக்க அசக்தமாதலால் 'அந்தப் பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பது மற்றொன்றின் வழியாகவே இருத்தல் வேண்டும்' என்பது அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப் படக்கூடும். இப்படி அநுமாநிப்பதை 'உபாதாந ப்ரமாணம்' என்று சொல்வார்கள். ஔபஹிதாவயவ ஸாநமாத்ரவர்த்தி, ஔபயாநாவயவஸாநமௌபாதாநம்' என்று இவை இரண்டுக்கும் ஸவல்ப வாசி உண்டு. அதை ஸூக்ஷ்மமாக அறியவேண்டும்.

यस्यापगोरणस्य शतयातनासाधनत्वं निषेधविध्यव-
सेयमिति हि स्वीक्रियते । अत्र वदन्ति: कामिनः कर्तव्यतया
विहितस्य यागादेः काम्यसाधनत्वप्रकारं वाक्य-
शेषावगतसाध्यत्वात् किंतु स्वार्थे न यागादेः स्व-

அபபடி அபகோரணம் செய்தால அதனல் என்ன ஸித்திககின்றது என்பது அந்த வாகயததிற் சொல்லப்படவில்லை அப்படிச் சொல்லபபடாமல் இருப்பதை அந்த வாக்யத்துடன் தொடாநது வரும "ஶதேந யாதயேத்" [அப்படி அபகோரணம் செய்பவனை சதயாதனை என்னும் தணடனைக்கு உட்படுததல் வேண்டும்] என்னும் வாகய சேஷததிலிருநதே நாம் எடுததுக கொள்ளுகிறோமனறோ? இந்த வாகய சேஷத்தால் சொல்லபபடும் தண்டனையாகிற ஸாதயததிற்கு விதி வாகயததில் நிஷேதிக்கப் படும் அபகோரணம் ஸாதநமாகி அநத இரணடு வாகயஙகளிலும் சொல்லப்படும் விஷயங்களுககு பரஸ்பரம் ஸாத்ய ஸாதந ஸம்பந்தம ஏற்படுகிறபடியால் அந்த வாக்ய சேஷததிற்கு நாம் ஸ்வார்த்ததததில் தாத்பாய முண்டென்றும் அங்கீகரிக்கிறோம். இது நிஷேத விதிபரமான வாகய. 'வாயவ்யம்' இத்யாதி வாக்யமோ வென்றால் ஒரு கா மததைச்செய்யச் சொல்லி விதிககும வாகயம் நிஷேத விதிபரமான வாக்ய விஷயத்திலேயே வாகய சேஷததிற்கு ஸவார்த்ததததில் தாதபாயததை ஒததுககொளளகையில், காத்தவ்யமெனறு (அதாவது-செயயபபட வேண்டுமெனறு) விதிககும் "வாயவ்யம்" என்னும் வாகய விஷயததில் அதன் வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸவார்த்தததில் தாத்பர்யததை ஒத்துககொளளாமல் அதை அநாதரிதது, ஏன் அநுமாநத்தைத் தேடிப்போய் அநத

'ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத்' இநத வாகயம் இதறகு முன் 358-வது பககததில உதாஹரிக்கப் பட்டிருககினறது. அவ்விடத்தில் இதன் விவரணத்தைக காணலாம 'பராஹமணனுககு எவன் அபகோரணம் செய்கிறானே அவன் 'சதயாதனை' எனனும் தணடனையால் தண்டிக்ககடவன' எனபதிலிருநது, 'சதயாதனையாகிற ஸாதயததிற்கு அபகோரணம ஸாதநம்' எனபது ஏறபடுகினறது. இநத ஸாதய ஸாதந ஸம்பநததததால் அபகோரண நிஷேத விதிககு இந்த ஆததவாதம் உபயோகப் படுகின்றது என்பதை ஆதாரமாக வைததுககொண்டு, சதயாதனையைச் சொல்லும் ஆதத வாத வாக்யததிறகு ஸவாததத்தில் தாதபாயம எல்லாராலும் ஒத்துக கொள்ளப் படுகினறது அது போல பரகருததிலும ஏன செய்யககூடாது? எனபது தான் கேளவி

அத்ர வதந்தி:—'ந ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத்' என்னும் வாக்ய விஷயத்தில் காட்டிலும் 'வாயவ்யம்' இதயாதி வாகய விஷயத்தில், ஆதத வாதத்திறகு ஸ்வார்த்தத்தில தாத்பாயததை ஒததுக் கொள்வதறகு அதிக பலமான காரணமொன்றுண்டு எனபது இதனல் சொல்லப்படுகினறது 'ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத்' என்னும வாகயம் 'இதைச் செய்யககூடாது' எனறு நிஷேதிக்கின்றது; 'வாயவ்யம்' இத்யாதியான வாகயம் 'இதைச் செய்' என்று விதிககின்றது. விதேய விரோதி விஷயததிலேயே நாம் இமமாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸதாபிககை யில் ஸாக்ஷாத் விதேய விஷயததில் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸதாபிப்பது கைமுதிக ந்யாய ஸித்தமன்றோ என்பது கருத்து. இது அதைக் காட்டிலும் அநதரங

ஸாதநத்வம் வக்தவ்யம்? 'ஹிரண்யநிதிமிவாகேஹே நிதாய யாச
தே கோடித்ரவ்யாதிபோऽல்பம் க்ருபணம் ஜந:' இதி ந்யாயேந, ததே
த்த்ருஷ்டஸாத்ய ஶ்ரவணாத் | ஶதயாதநாஸாதநத்வேந நாத்ருஷ்ட
த்வாரேண | சோதிதாநநுஷ்டிதோ விஹிதம் கர்மாகுர்வதோ

அநுமாந ஸஹாயத்தால் 'அந்த விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்படும யாகத்திற்கும் பலஸாத நத்வமுண்டு' என்பதைக் கல்பிக்க வேண்டும்? 'வீட்டுக்குள் ஹிரண்யநிதி புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்க, அதை அநாதரித்து ஒரு லுப்தன ஒரு கருபணனிடம் அல்ப தரவ்யத்தை யாசிக்கப் போகிறான்' எனனும் லோகோக்தி ஒன்று வழங்கி வருகின்றது. அந்த உக்தி போலவே இருக்கின்றது நீங்கள் செய்யும காரியம மேலும ப்ரக ருதமான "த்ஸாரூ" இத்யாதியான ச்ருதியில் சொல்லப்படும் 'சதயாதனை' எனனும் தண்டனையாகிற பலத்திற்கு, அபகோரணம் ஸாதநம் என்பது, நீங்கள் கல்பிக்கும் 'அத்ருஷ்டம' எனனும் அபூர்வத்தின் வாயிலாக ஏற்படவில்லை ச்ருதிகளால விதிக்கப்படும காமங்களைச் சரிவரச் செய்பவர்களை அநுக்ரஹித்தும், விஹித காமங்களை அநுஷ்டியாமல் நிஷித்த காமங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களை நிக்ரஹித்தும், பரம புருஷனுகிற பகவானே, ஸகல ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும அவரவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றான்

கம் என்பது குறிப்பு.

ஹிரண்யநிதிமி...இது ஒரு லோகோக்தி. இவ்விடத்தில 'நிதி' [புதையல்] என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், 'ஹிரண்யநிதி' எனனும் பதத்தை ஒரு விசேஷ அபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளத்தில வைத்துக் கொண்டே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ப்ர யோகம் செய்திருக்கிறார். பரகருதத்தில், 'ஸகல காமங்களுக்கும் பல ப்ரதாதா பரம புருஷன்' என்பதன்றோ ஸதாபிக்கப் படுகின்றது? அந்தப் பரம புருஷனைப்பற்றிய உக்திகள் புதையல் போல ச்ருதி வாக்யங்களில் ஏராளமாகக் கிடக்க, அதை அநா தரித்து 'அபூர்வம்' என்று ஒரு அசேதநத்தைப் பல ப்ரதாதாவாகச் சொலவது, உள ளே புதையல் கிடக்கையில வெளியில் ஒரு கருபணனிடம் அலப தரவ்யத்திற்காக யாசி ப்பது போல இருக்கின்றது எனபது விவக்ஷிதம் பரம புருஷனுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கேவல நிதியைச் சொல்வதைக் காட்டிலும் ஹிரண்ய நிதியைச் சொல்வதே ரஸவத் தாக இருக்கின்றதன்றோ? ச்ருதியும் "யதா ஹிரண்யநிதிம் நிஹிதமக்ஷேத்ரஜ்ஞா:" இத்யாதியானச் சாந்தோக்ய வாக்யத்தில ஹிரண்ய நிதியையே பகவானுக்கு த்ருஷ் டாந்தமாகக் கூறியிருக்கின்றது.

ஶதயாதநா—இவ்விடத்தில் "வாயவ்யம்" இத்யாதியான வாக்யத்தில் காணப்படும் அர்த்த வாதத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில தாத்பர்யம் உண்டு என்பதை ஸ்தா பிப்பதற்காக "த்ஸாரூ ப்ராஹ்மணாய" இத்யாதியான வாக்யம் உதாஹரணமாக

உதாஹரிக்கப் பட்டது. இப்பொழுது, 'இந்த உதாஹரண வாக்யத்தில் அபகோர ணத்திற்கும் சதயாதனைக்கும் ஸாத்ய ஸாதந பாவமானது ஒரு தேவதை வழியாக ஏற்படுகின்றது என்று நாங்கள் ஒத்துக் கொண்டாலன்றோ அதை உதாஹரணமாகக் கூறலாம்? நாங்கள் அப்படி ஒத்துக் கொள்ளாமல, அபூர்வத்தையே கல்பித்து அந்த அபூர்வத்தின் வழியாகவே அந்த ஸாத்ய ஸாதந பாவம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்

𑌨𑌿𑌮𑌿𑌷𑌾𑌦𑌿 𑌚 𑌕𑌾𑌲𑌚𑌕𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌾𑌧𑍀𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 ।

"𑌏𑌷 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌾𑌤𑌿" "𑌅𑌥 𑌸𑍋𑌽𑌭𑌯𑌂 𑌗𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿" "𑌅𑌥 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿" "𑌭𑍀𑌷𑌾𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑌃 𑌪𑌵𑌤𑍇, 𑌭𑍀𑌷𑍋𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃, 𑌭𑍀𑌷𑌾𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮 𑌇𑌤𑌿" "𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍌 𑌵𑌿𑌧𑍃𑌤𑍌 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌃, 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌦𑌦𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌵𑍀𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃"

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍇𑌕𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇

"𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃, 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌤𑍇𑌨 𑌚

ரோ? அப்படி அவனே அந்தப்பலன்களை எல்லாம் கொடுக்கிறானென்று "𑌏𑌷 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌾𑌤𑌿" என்பது முதலான அநேக விதங்களான ச்ருதி வாக்யங்களை

லுகிறோம்' என்னும் ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் கூறுகிறார். அந்த ஸமாதானம் என்னவென்றால்—நிந்திதங்களான காமங்களைச் செய்பவனைப் பகவானே நிக்ரஹிக்கிறானென்றும் அவனுக்குத் துக்கங்களை ஸங்கல்பிக்கிறானென்றும் சுருதிகளே சொல்லுகின்றன. அது அப்படி ச்ரௌதமாகையால், அதை அநாதரித்து வேறு கல்பனை செய்வது ந்யாய விருத்தம்' என்பதுதான்.

"𑌏𑌷 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌾𑌤𑌿 .." [தை.] இது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள், 'பகவானே, புண்ய பாப ரூபங்களான காமங்களுக்குப் பலம் கொடுக்கிறான்' என்பதை நிரூபிப்பதற்காகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்யத்தின் பொருள், 'இவனே (இந்தப் பகவானே) ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறான்' '𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌾𑌤𑌿' என்பது '𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌤𑌿' என்னும் லௌகிக வார்த்தையின் வைதிக ரூபம்.

"𑌅𑌥 𑌸𑍋𑌽𑌭𑌯𑌂 𑌗𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿" [தை.]—(பரமாத்ம த்யானத்தில் எப்பொழுது நிரந்தர ஸ்ம்ருதி நிஷ்டையை அடைகிறானோ) அப்பொழுது அவனை விட்டு பயமெல்லாம் போய்விடுகின்றது. "𑌅𑌥 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿"—(எப்பொழுது அந்த த்யானத்திற்கு விச்சேதம் ஏற்படுகின்றதோ) அப்பொழுது அவனுக்கு ஸகல பயமும் உண்டாகின்றது.

𑌭𑍀𑌷𑌾—[தை.] இந்தப் பகவானுக்குப் பயந்தே வாயு வீசுகின்றது, ஸூர்யன் உதயமாகின்றது; அக்நி இந்த்ரன் யமன் எல்லாரும் அவனுக்கு பயந்தே தம் தம் கார்யங்களில் ப்ரவருத்திக்கிறார்கள்.

𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾—[ப்ரு.] இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டே ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் தம் தம ஸ்தானத்தில் தரிக்கப் பட்டவர்களாய் நிற்கிறார்கள். இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை நிமித்தமாகக் கொண்டு தானம் செய்பவர்களை அவர்களுக்கு ப்ரவணராயிருக்கும் மநுஷ்யர்களும், யாகம் பண்ணுகிறவர்களைத் தேவர்களும் பித்ரு கார்மம் செய்பவர்களைப் பித்ருக்களும் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். '𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇

𑌦𑌦𑌤𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌂

க்ருதவீர்யேண ஜ்ஞாநயோக: ஸஹைவ ஶேஷிவிஷயீக்ருதம் கர்தவ்யம் ”

‘‘தத்ஸங்கல்பநிபந்தநா ஹ்யேதே லோகா ந ச்யவந்தே, நஸ்புடந்தி । ஸ்வஶாஸநாநுவர்த்திநம் ஜ்ஞாத்வா காருண்யாத் ஸ பகவாந் வர்த்தயேத ஶ்ரேயாநு கர்த்ருக்ஷ:’’

இதி । பரமபுருஷயாதாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகததுபாஸநாதிவிஹிதகர்மாநுஷ்டாயிநஸ்தத்ப்ரஸாதாத் தத்ப்ராப்திபர்யந்தாநி ஸுகாந்யப்யுதயம் ச யதாதிகாரம் பவதி । தச்சாஸநாதிவர்த்திநாம் ததுபாஸநாதி விஹிதம் கர்மாகுர்வதாம் நிஷித்தாநி ச குர்வதாம் தந்நிக்ரஹாதேவ தத்ப்ராப்திவிபர்யய: அபரிமிததுஃகாநி பயம் ச பவந்தி । யதோக்தம் பகவதா

‘‘நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:’’ [III-8

இத்யாதிநா க்ருத்ஸ்நம் கர்ம ஜ்ஞாநபூர்வகமநுஷ்டேயம் விதாய,

‘‘மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்ய’’ [III—30.

இதி ஸர்வஸ்ய கர்மண: ஸ்வாராதநதாம் ஆத்மநாம் ஸ்வநியாம்யதாம் ச ப்ரதிபாத்ய

சொல்லவில்லையா? த்ரமிட பாஷ்யத்திலும், ‘அந்தப் பகவானுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி வாயு எப்பொழுதும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றது; நதிகள் ப்ரவஹிக்கின்றன, ஸமுத்ரங்கள் மதம் பிடித்த ஆடுகள் போல அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் எல்லைக்கு உட்பட்டே எழும்புகின்றன’ என்றும், ‘அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியே இந்த லோகங்களெல்லாம் நழுவி விழாமலும் வெடித்து விடாமலும் இருக்கின்றன ஸர்வஜ்ஞனாகவும் காமங்களில் ஸமாப்தனாகவுமிருக்கும் அந்தப் பகவானே, தனது கட்டளைப்படி நடக்கிறவனை அறிந்து, தனது க்ருபையாலே அவனுக்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கிறான்’ என்றும் இந்த விஷயமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பரம புருஷனை உள்ளபடி அறிந்து, அவனால் விதிக்கப்பட்டுள்ள உபாஸநம் முதலிய கர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு, அவனுடைய அநுக்ரஹத்தாலேயே, அவனை அடைவது வரையிலான ஸகல ஸுகங்களும் அப்யுதயமும் அவரவர்களுடைய அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸம்பவிக்கின்றன; அப்படி விஹித கர்மங்களைச் செய்யாமலும் நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்து கொண்டும் வர்த்திக்குமவர்களுக்கு, அவனுடைய நிக்ரஹத்தாலேயே, அவனை அடையாமலிருப்பதுடன் அளவற்ற துக்கங்களும் பயமும் நேர்கின்றன. பகவான், தனது கீதையில், ‘நீ உனக்கு ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்டுள்ள கர்மங்களைச் செய். அப்படிச் செய்வதானது, கேவலம் ஜ்ஞாநத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதைக் காட்டிலும் ச்லாக்யமன்றோ?’ என்பது முதலிய வாக்யங்களால், ஜ்ஞாநத்துடன் கூடினவர்களாக இருக்கும் எல்லாரும் அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கர்மங்களைச்செய்ய வேண்டுமென்று விதித்து, ‘ஸகல கர்மங்களையும் என்னிடம் அர்ப்பணம் செய்’ என்னும் வாக்யத்தால், கர்மங்களெல்லாம் தன்னுடைய ஆராதந ரூபங்களென்றும் ஆத்மாக்களெல்லாம் தன்னுடைய நியமநத்திற்கு உட்பட்டவையென்

‘ஶைவா: ஸ்ரவந்தி, ப்ரஶாஸநே தஸ்ய விக்ரமா: ஸ்ரவந்தி’ என்பது

"யே மே மதமிதம் நித்யமநுதிஷ்டந்தி மாநவா: |
ஶ்ரத்தாவந்தோ(அ)நஸூயந்தோ முச்யந்தே தே(அ)பி கர்மபி: ||
யே த்வேததப்யஸூயந்தோ நாநுதிஷ்டந்தி மே மதம் |
ஸர்வஜ்ஞாநவிமூடாம்ஸ்தாந் வித்தி நஷ்டாநசேதஸ: ||"
(III—32—33)

இதி ஸ்வாஜ்ஞாநுவர்திந: ப்ரஶஸ்ய விபரீதாந் நிந்தித்வா, புந: ஸ்வாஜ்ஞாநுவ்ருத்த்யைகாந்தாம் ஆஸுரப்ரக்ருதீந் ஜநாந் உசிதாய கதயா பதிஷ்யந்தி—

"தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் |
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||
ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி |

றும் சொல்லி, பிறகு ' எவர்கள் இந்த என்னுடைய மதத்தைத் தவறாது அநுஷ்டிக்கி ன்றார்களோ, எவர்கள் அப்படி அநுஷ்டியா விட்டாலும் இந்தச் சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் ச்ரத் தையுடன் கூடினவர்களாய் இருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் அப்படி ச்ரத்தையை உடைத் தாயிரா விட்டாலும் அந்த அர்த்தத்தில் அஸூயையற்றிருக்கின்றார்களோ, இவர்களெல் லாரும் கர்மங்களிலிருந்து விடப்படுகின்றார்கள்; எவர்கள் இந்த மதத்தை அநுஷ்டிக்க வில்லையோ, ச்ரத்தையையும் உடைத்தாயிருக்க வில்லையோ, அஸூயை செய்யாமலும் இருக்கவில்லையோ, அவர்கள், ஜ்ஞாநங்களெல்லாவற்றிலும் விசேஷித்த மோஹத்தை அடைந்தவர்களாய், புருஷார்த்தத்திற்கு அயோக்யர்களாய், வஸ்துக்களின் உள்ளபடி யான ஜ்ஞாநமற்றிருக்கிற படியால் சேதஸ்ஸற்றவர்களென்று சொல்லத்தகுந்தவர் களாய் இருக்கின்றார்களென்று அறி' என்று தனது கட்டளைப்படி அநுஷ்டிப்பவர்களைப் புகழ்ந்தும் அப்படி அநுஷ்டியாதவர்களை நிந்தித்தும், மறுபடியும், தனது கட்டளை களுக்கு மீறி நடப்பவர்கள் ஆஸுர ப்ரக்ருதியை உடையவர்களென்று சொல்லி அவர்கள் தாழ்ந்த கதியையே அடைகின்றார்களென்றும் சொல்லுகின்றான்—'எவர்கள் என்னிடம் த்வே ஷத்தைச் செய்கின்றார்களோ அந்த க்ரூர அசுபர்களான நராதமர்களை, ஸம்ஸாரங்களில தள்ளுகிறேன்; அதிலும் எனக்கு அநுகூலமாயிராத ஜந்மங்களிலேயே போடுகிறேன். அவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஜந்மத்தை அடைந்து, மறுபடியும் ஒவ்வொரு ஜந்மத்திலும்

அந்வயம். ' தாவீ ' என்பது பைத்ருக கர்மங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

ஸாத்ய தேவாஸ்ஸந்தி... பூர்வ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணம் என்று ஒரு அதிகரணமுண்டு. அதில் கர்மமே, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷியா மலே, பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அப்படிச் சொல்லி யிருக்கையில், நாம் எப்படி தேவதை வாயிலாகவே பலம் கிடைக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடுமே ? என்று மீமாம்ஸகர்கள் கேட்கலாம். இதற்கு ஸமாதாநமாவது— ' அப்படிச் சொல்வது வேதத்திற்கு விருத்தம். ஆகையால் அந்தச் சொற்களை அதி வாதங்களென்றே சொல்லவேண்டும் ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு [அதாவது—வேதார்த் தம் படியாதவர்களுக்கு] கர்மங்களில் ச்ரத்தாதிசயம் உண்டாவதற்காகவே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் ப்ரவருத்தித் திருக்கின்றனவே தவிர, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷி

ஏதத்³பு³த்³த்⁴வா பு³த்³தி⁴மாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச பா⁴ரத ||"

இதி| (XV—19, 20

"ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா³ குர்வாணோ மத்³வ்யபாஶ்ரய: |
மத்ப்ரஸாதா³த³வாப்நோதி ஶாஶ்வதம் பத³மவ்யயம் ||" XVIII—56

இதி ச ஸ்வாஜ்ஞாநுவர்திநாம் ஶாஶ்வதம் பத³ம் ப்ரோக்தம் | அதஸ்து வேதா³ஜ்ஞாநாம் கர்மண்யஶ்ரத்³தா⁴ மாபூ⁴தி³தி தே³வதாதி⁴கரணே ऽதிவாதா³: க்ருதா:, கர்மஸு தேஷாம் யதா² ஶ்ரத்³தா⁴ ஸ்யாதி³தி | ஸர்வமேகம் ஶாஸ்த்ரமிதி ஹி வேத³வித்ஸித்³தா⁴ந்த: |

இதி வ்யுத்பத்த்யபா⁴வவாத³ நிராஸ:

விபரீதஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவர்களாய் என்னை ஒருபொழுதும் அடையாமலே அநந்த ஜன்மங்களிலிருந்து இன்னும் கீழ்ப்பட்ட கதியையே அடைகிறார்கள்'. 'எவன் ஸகல கர்மங்களையும், 'நானே அவைகளைச் செய்விக்கிறேன்' என்னும் அநுஸந்தானத்துடன் எப்பொழுதும் செய்து கொண்டு வருகிறானோ, அவன் என்னுடைய அநுக்ரஹத்தால் சாச்வதமான என்னைப் பரிபூரணமாக அடைகிறான்' என்று, தனது கட்டளைக்கு உட்பட்டு நடக்குமவர்களுக்குத் தன்னுடைய சாச்வத ப்ராப்தி கிடைக்கின்றதென்றும் சொல்லியிருக்கிறான். பூர்வ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணத்தில் காமமே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லியிருப்பதெல்லாம் அதி வாதங்களே. 'வேதாந்தம் அறியாதவர்கள் கர்மங்களில் ச்ரத்தையை இழக்கக்கூடாது, அவைகளிலேயே அவர்களுக்கு ச்ரத்தை அவச்யம் இருத்தல் வேண்டும்' என்றே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்வ மீமாம்ஸை உத்தர மீமாம்ஸை இவை இரண்டும் ஒரு சாஸ்த்ரமே என்று வேதம் அறிந்தவர்கள் ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்களன்றோ?

வ்யுத்பத்த்யபாவ வாதத்தின் நிராஸம்

முற்றிற்று.

யாமலே அந்தக் காமங்களே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவை என்பது அந்த வாக்யங்களின் தாத்பர்யமன்று' என்பதே.

ஸர்வமேகம் ஶாஸ்த்ரம்—கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி ஏன் நிர்வாஹம் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு, இந்த வாக்யம் காரணம் சொல்லுகின்றது. அந்த தேவதாதிகரணத்தில் சொல்லப் பட்டிருப்பதை உள்ளபடி எடுத்துக்கொண்டால் அது வேதத்திற்கு விருத்தமாக இருக்கும். வேதத்தின் அர்த்தத்தைச் சரிவர அறிந்தவர்களோ, பூர்வ மீமாம்ஸையும் உத்தர மீமாம்ஸையும் ஒரு சாஸ்த்ரமே என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள். பரஸ்பரம் விருத்தமாக இருப்பவை ஒரு சாஸ்த்ரமாகச் சொல்லப்பட மாட்டாவாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படி விரோதமில்லை என்று சொல்வதற்கு நாம் கீழ் விவரித்திருப்பது போலத் தாத்பர்யம் கல்பித்து நிர்வாஹம் செய்வதே மார்க்கம்; ஆகையால்தான் அம்மாதிரி நிர்வாஹம் செய்கின்றோம்' என்பதுதான்.

வ்யுத்பத்த்யபாவவாத நிரஸநம்

முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

நித்யவிபூதிஸமர்த்தநம்

தபொவுருதவரு வாஸு ஸு ஹூணொ நாராயணஸு சுவணி

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

தபொவுருதவரு—பர ப்ரஹ்மமாகிற அநத நாராயணனுககு, ஒரு வித அள

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

தபொவுருதவரு—இது வரையில், 'ஸித்தஙகளான வஸதுககள் விஷயததில் சப்தஙகள எவ்வித ஆததததையும போதிகக மாட்டா' என்னும் ப்ராபாகர மதம் கண்டிக்கப் பட்டது. இபபடி ப்ராபாகர மததததைக கண்டிபபது எலலா வேதாந்திகளுக்கும் அபிமதமே. இனி மற்றை வேதாநதிகளுககு அநபிமதமாயும் விசிஷ்டாதவைத வேதாந்திகளால மாத்ரம் ஒததுககொள்ளப்பட்டதாயுமிருககும் 'நிதய விபூதி' என்று சொல்லபபடும் விபூதி விசேஷததை ஸ்தாபிககிறார். முதலில, 'அநத நிதய விபூதியில இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் திவய மஙகள விகரஹம முதலியவைகள் ப்ராமாணிகஙகள' எனபதை நிரூபிப்பதறகாகப பகவானுடைய ஸ்வரூபம் அதன குணஙகள இந்த லீலா விபூதிகள இவை மூன்றும தருஷ்டாநதமாக உதாஹரிககப் படுகினறன. ச்ருதி ப்ரமாணததை ஆதாரமாகக கொணடு இந்த மூன்றையும ப்ராமாணிகமென்று நாம் ஒத்துக் கொள்வது போல, அந்த ச்ருதி ப்ரமாணததைக கொண்டே நித்ய விபூதியையும் ப்ராமாணிகமென்று ஒததுக கொள்ளவேண்டும என்பது கருத்து.

ஒருவனுடைய ஆளுகைககு உட்பட்டவை யெல்லாம் அவனுடைய விபூதி என்று சொல்லபபடும். அம்மாதிரி ஈச்வரனுககு இரண்டு விபூதிகள் உண்டு என்பது விசிஷ்டாத்வைதிகளின கொள்கை. அவைகளுள ஒன்று, ஸம்ஸாரிகளான ஜீவன்கள் ஸம்ஸரிக்கும் இந்த ப்ரபஞ்சம். இதற்கு லீலா விபூதி யென்று பெயர். இதில் இருக்கும் ஜீவன்களெல்லாரும் காம பரவசாகள்; இதில் காணப்படும் அசேதந வஸ்துககளெல்லாம் 'ப்ருக்ருதி' என்று சொல்லப்படும் தத்வததின் விகாரங்கள அது காரணமாக அவைகளை ப்ராக்ருத வஸ்துக்களென்று சொல்வாாகள். மறறொரு விபூதியானது, இந்தக் காம பரவசாகளான ஜீவன்களால் மோக்ஷமடைநத பிறகு போகபபடும் லோகாநதரம். அந்த லோகத்தில் ஒரு பொழுதும் காம பந்ததில அகப்படாத ஜீவன்கள் சிலரும்

ஸ்வரூப ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வ ஸ்வரூபவத், ஜ்ஞாநசக்திபலைச்வர்ய வீர்ய தேஜஃப்ரப்ருத்யநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணவத், ஸ்வஸங்கல்ப ப்ரவ்ருத்த ஸ்வேதர ஸமஸ்த சிதசித் வஸ்து ஜாதவத், ஸ்வாபிமத ஸ்வாநுரூபைகரூப திவ்யரூப திவ்யாத்புத நிரதி

வுக்கும் உட்படாத ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் அமலத்வம் இவை முதலிய ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்கள் இருப்பன போலவும், ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ் இவை முதலிய அளவற்றவும் எண்ணிக்கைபற்றவுமான கல்யாண குணங்கள் இருப்பன போலவும், தனது ஸங்கல்பத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் ப்ரவ்ருத்தி முதலியவைகளை உடையனவாய் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துகள் இருப்பன போலவும் வேறு சில வஸ்துகளும் அவனுக்கு உண்டு. அவையாவன-(1) தனக்கு அநுரூபமாயும் ஏகரூபமாயுள்ள திவ்ய ரூபம் ஒன்று, (2) அந்த ரூபத்திற்குத் தகுந்த அள

இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 'நித்யர்கள்' என்று பெயர். அந்த லோகத்தில் அசேதந வஸ்துகளும் உண்டு. ஆனால் அவை 'ப்ரக்ருதி' என்பதன் விகாரங்களல்ல. 'சுத்த ஸத்வம்' என்று அவ்விடத்தில் ஒரு அசேதந மூண்டென்றும் அதன் விகாரங்களே அவ்விடத்தில் போக்ய வஸ்துகளாகக் காணப்படுகின்றன வென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. அந்த வஸ்துகள் ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களல்லவாதலால் அவைகளை 'அப்ராக்ருதங்கள்' என்று சொல்வது உண்டு.

ஸ்வரூப... ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் அமலத்வம் இவை பகவத் ஸ்வரூபத்தின் அஸாதாரண தர்மங்கள். அந்த தர்மங்களே இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லத்தக்கவை யாதலால், இவ்விடத்திலுள்ள 'ஸ்வரூப' என்னும் சப்தத்திற்கு 'ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்கள்' என்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஜ்ஞாநபல... ஜ்ஞாநம் பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் சக்தி தேஜஸ் இந்த ஆறும் பகவத் குணங்களுள் ப்ரதாநங்களாகையால் இவை இவ்விடத்தில் தனித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்கள் 'ப்ரப்ருதி' (முதலிய) என்னும் சப்தத்தால் க்ரஹிக்கப் படுகின்றன. ஸ்வயமாகவே எல்லாவற்றையும் எப்பொழுதும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பது ஜ்ஞாநம்; அப்படி ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பட்டதைத் தரிப்பது பலம்; தரித்துக் கொள்ளப்பட்டதை அடக்கி ஆளுவது ஐச்வர்யம்; அப்படி தரித்துக் கொண்டும் நியமித்துக் கொண்டும் வருவதால் களைப்பு அடையாமல் இருப்பது வீர்யம், அகடிதங்களை ஸாதிப்பது சக்தி, அப்படி ஸாதிப்பதில் எவ்வித ஸஹாயத்தையும் அபேக்ஷியாமல் இருந்து கொண்டு ஒன்றாலும் தான் ஆக்ரமிக்கப் படாமல் தான் எல்லாவற்றையும் ஆக்ரமித்திருப்பது தேஜஸ். இவை யெல்லாம் அநவதிகமாக இருப்பதாவது— இவைகளின் மஹிமை இவ்வளவுதான் என்று சொல்ல முடியாமல் இருப்பது.

ஸ்வாபிமத... லோகத்தில் அபிமதமாயிருப்பதெல்லாம் அநுரூபமாயிராமலும் அநுரூபமாயிருக்குமவையெல்லாம் அபிமதமாயிராமலும் இருப்பது ஸஹஜம். இந்தத் திவ்ய ரூபம் (அதாவது—திவ்ய மங்கள விக்ரஹம்) அப்படி இல்லை என்பது இதனால் சொல்லப்படுகின்றது. ஏகரூப—எல்லா அவஸ்தைகளிலும் இது மாறுமலே இருக்கின்ற படியால் ஏக ரூபம் என்று சொல்லப் படுகின்றது.

[illegible]

வற்ற மஹிமையை உடைய அப்ராக்ருத பலவகைப் பட்ட பூஷணஙகள அநேகஙகள், (3) தனது சகதிககுத தகுநதவைகளானவும் மிகவும் ஆச்சரய கரஙகளுமான கணக் கற்றப் பலவித ஆயுத விசேஷஙகள, (4) தனககு அபிமதமாயும் அநுரூபமாயுமிருககும் ஸ்வரூபததையும் ரூபததையும் அந்த ரூபததின் குணஙகளையும் விபவத்தையும் ஐச் வாயம் சீலம் முதலிய அளவற்ற மஹிமையையும் உடைய லக்ஷமீ ஒருவள், (5) தனககு அநுரூபாகளும், கலயாணஙகளாயிருககும் ஜஞாநம் கரியை முதலிய அளவற்ற குணங் களை உடையவாகளுமானக கணககற்ற பரிஜநங்களும பரிச்சதாகளும், (6) தனகருத்த குநத ஸகல போகய போகோபகரணங்களை முதலிய அநநதமான மஹாவிபவததை உடையவும் வாககுக்கும் மநஸஸுக்கும் எட்டாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் உடையவுமான திவ்ய ஸ்தாநம முதலியவைகள், இவையெல்லாம் நித்யங்களென்றும்,

---

[illegible]...பூஷணங்கள் கல்யாணஙகளாக இருபபதாவது அவை அப்ராக் ருதஙகளாக இருப்பதே.

[illegible]...லக்ஷமியின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம, விபவம், ஐச்வாயம் முத லிய மஹிமை இநத ஐநதும் பகவானுக்கு அத்யநதம் அபிமதஙகள், அத்யநதம் அநு ரூபங்கள ஐச்வாயம் சீலம் முதலியவை ஸவரூபததின் குணங்களைக் குறிக்கின்றன: ‘குணம்’ என்பது ஸௌந்தாயம் முதலிய விகரஹ குணததைக குறிககினறது. லக்ஷ மியின் ஸவரூபம பகவானுககு அநுரூப மென்பது

“ [illegible] ”

[விஷ்ணு எப்படி ஸாவ வ்யாபியோ அபபடியே லக்ஷமியும்] என்னும் வாக்யத்தால் விளஙகும் ‘[illegible]’ என்பது லக்ஷ்மியையே குறிககின்றது

[illegible]—இவ்விடததில ‘கரியை’ என்னும் பதம் பகவானுககுச் செய்யப்படும் கைஙகாயத்ததைக குறிக்கின்றது அநநத கருட விஷ்வக் ஸேநா முதலியவாகளைப் பரிஜநமெனனும் பதமும், களாசிகை முதலியவாகளைப் பரிச் சத மென்னும் பதமும் குறிக்கின்றன.

[illegible]...இவ்விடததில் ‘[illegible]’ என்னும் பதத்தால் மாலை சந்தநம் முதலியவைகளும், ‘[illegible]’ எனனும் பதத்தால் போகய வஸ்துக் களின் விநியோகததிறகு ஸாதநஙகளாயிருககும் பதாாத்தங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்த வாக்யஙகளின் அாத்ததை ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய சரணாகதி கத்யத தின் பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாகக காணலாம.

[illegible]...இவையெலலாம் தோஷமற்றிருப்பதாவது—துகக லேசத் தின் ஸம்பந்தத்தையும் அடையாமல் இருப்பதே.

"வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் - ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்"

"ஸ ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ: - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ"

"ஸ ய ஏஷோऽந்தர்ஹ்ருதய ஆகாச:-தஸ்மிந்நயம் புருஷோ மநோமய:-அம்ருதோ ஹிரண்மய:"

['மநோமய:' இதி மநஸைவ விசுத்தேந க்ராஹ்ய இத்யர்த்த:]

"ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாதபி"

['வித்யுத: புருஷாத்' இதி வித்யுத்வர்ணாத் புருஷாதித்யர்த்த:]

"நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா"

நிரத்துஷ்டங்களென்றும் சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன.

'ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை உடைய இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் தமஸ்ஸாகிற ப்ரக்ருதிக்கு அப்புறத்தில் இருக்கிறான்'.

'ஸூர்யனுடைய உள்ளில் ஸ்வர்ண மயமாகத் தென்படுகிறான் இந்தப் புருஷன்; அவனுடைய கண்கள், ஸூர்யனால் மலரப் பெற்றுள்ள தாமரைப் புஷ்பம் போன்றவை'

'ஹ்ருதயத்தின் உள்ளில் யாதொரு ஆகாச முண்டோ, அதில், இந்தப் புருஷன் இருக்கிறான். அவன் விசுத்தமான மனஸ்ஸாலே மாத்ரம் க்ரஹிக்கத்தகுந்தவன். அவன் அம்ருதன், ஸ்வர்ணம் போன்றவன்'

[இதில் இருக்கும் 'மனோமய' எனனும் சப்தத்திற்கு, 'சுத்தமான மனஸ்ஸாலேயே க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்' என்பது பொருள்].

'மின்னல் போன்ற ப்ரகாசத்தை உடைய இந்தப் புருஷனிட மிருந்தே ஸகல நிமிஷங்களும் உண்டாயின'

[வித்யுத: புருஷாத், என்பதற்கு 'மின்னல் வர்ணத்தை உடைய புருஷன்' என்பது பொருள்].

'நீலமான மேகத்தை நடுவில் உடைய மின்னல் கொடிபோல ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்'

ஸஹஸ்ரச:... ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிகள், உபப்ருஹ்மணங்களுக்கு மூலமாயிருக்கும் ச்ருதிகள் இவையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிதம்.

மநோமய.—இவ்விடத்தில் 'மயட்' என்னும் ப்ரத்யயத்தால் சொல்லப் படும் 'ப்ராசுர்யம்' என்னும் அர்த்தம், ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. 'மனஸ் க்ரஹிக்கிற வஸ்து, பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படும் வஸ்து' என்னும் க்ராஹ்ய க்ராஹக ஸம்பந்தம் விவக்ஷிதம்.

நீலதோயதமத்யஸ்தா—'மத்யஸ்தோ நீலதோயதோ யஸ்யா:' என்று பஹுவ்ரீஹி செய்யவேண்டும். பதங்கள் மாறி விழுந்திருப்பது வேத வாக்ய மானதால். முன் பின் வாக்யங்கள் இம்மாதிரி அர்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அர்த்தம் கொள்ளப்படுகின்றது ('தஸ்ய மத்யே வஹ்நிசிகா' [அந்த ஸுஷிரத்தின் நடுவில் ஒரு அக்நி சிகை இருக்கின்றது] என்பது முன் வாக்யம்

['𑌨𑍀𑌲𑌤𑍋𑌯𑌦𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌨𑍀𑌲𑌤𑍋𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌲𑍍𑌲𑍇𑌖𑍇𑌵| 𑌏𑌵𑌂 𑌦𑌹𑌰𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍀 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌶𑌿𑌖𑌾 𑌸𑌾 𑌚 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌨𑍀𑌲𑌤𑍋𑌯𑌦𑌾𑌭𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌸𑌾 𑌚 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌨𑍀𑌲𑌤𑍋𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌵𑌾𑌭𑌾𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃|]

"𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑍋 𑌭𑌾𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌸𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌮𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑌰𑌃"

"𑌮𑌹𑌾𑌰𑌜𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌃"

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃|

"𑌅𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑌾 𑌜𑌗𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀"

"𑌹𑍍𑌰𑍀𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌤𑍍𑌨𑍍𑌯𑍌"

['𑌨𑍀𑌲𑌤𑍋𑌯𑌦𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾' என்பதற்கு 'நடுவில் இருக்கிற நீலமேகத்தை உடைய' என்பது பொருள். தஹர புண்டரீகத்தின் நடுவிலிருக்கிற ஆகாசத்தில் இந்த அக்நி சிகை இருக்கின்றதென்று கீழ் வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அக்நி சிகைத் தனது நடுவில் நீல மேகம் போன்ற பரமாத்ம விக்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், அது, நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல் ப்ரகாசிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது.]

'விசுத்தமான மநஸ்ஸாலே மாத்ரம் க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்; ஜகத்திலுள்ள ஸகல ப்ராணங்களையும் தனது சரீரமாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற திவ்ய விக்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கிறான்; அப்ரதிஹதமான (தடைபடாத) ஸங்கல்பத்தை உடையவன்; ஆகாசம் போல ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன். ஸகலமான ஜகத்தையும் தனது காமமாக உடையவன் (ஸகல ஜகத்திற்கும் கர்த்தா); பரிசுத்தமான ஸகல போக்யம் முதலியவைகளையும் உடையவன்; அப்ராக்ருதமான ஸகல கந்தங்களையும் ஸகல ரஸங்களையும் உடையவன்; இந்த கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்வீகரித்து நிற்கிறான்; பரிபூர்ணமான ஐச்வர்யத்தை உடையவனானதால் ஸகலத்தையும் த்ருணம் போல அநாதரித்தும், அந்தக் காரணத்தால் ஒருவித பேச்சும் பேசாமல் இருக்கிறான்.'

'மஹாரஜதம் என்று சொல்லப்படும் வர்ணத்தில் துவைக்கப்பட்ட திவ்ய வஸ்த்ரத்தைத் (தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்)'.

'விஷ்ணுவின் பத்நியானவள் இந்த ஜகத்திற்கெல்லாம் ஈச்வரீ'

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌯𑌾 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 [அந்த அக்நி சிகையின் நடுவில் பரமாத்மா இருக்கிறான்] என்பது பின் வாக்யம். ஆகையால், 'நீல மேகத்தின் நடுவில் இருக்கும் மின்னல் போல்' என்னும் தத்புருஷார்த்தம் ஸங்கதமாகமாட்டாது; 'நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல' என்னும் பஹுவ்ரீஹியே ஸங்கதமாகும்.

𑌮𑌹𑌾𑌰𑌜𑌨𑌂...𑌮𑌹𑌾𑌰𑌜𑌨𑍇𑌨 𑌰𑌞𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 [மஹாரஜதம் என்னும் வர்ணத்தில் நனைக்கப்பட்ட]. 'மஹாரஜதம்' என்று ஒரு வர்ண த்ரவ்யத்திற்குப் பெயர்.

“𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃”

“𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇 | 𑌯𑌦𑍇𑌕𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍”

“𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍”

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋𑌽𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 | ‘𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 | 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌲𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌕𑍇𑌚𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 | ‘𑌯𑍇 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃; ‘𑌯𑍇 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃’

‘பூமிப் பிராட்டியும லக்ஷ்மியும இவனுடைய பத்நிகள்’.

‘அந்த விஷ்ணுவின் பரமமான ஸ்தாநத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’

‘ப்ரக்ருதிக்கு மேல்பட்டிருக்கும் இடத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறான்’ அவனுடைய திவ்ய விக்ரஹமானது அநந்தமான ரூபத்தை உடையது; அது அவ்யக்தம், புராணம், ஸர்வவ்யாபி, தமஸ்ஸுக்கு மேற்பட்டு நிற்கின்றது’

‘ஹ்ருதய குகையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த ப்ரஹ்மத்தை எவன் உபாஸிக்கிறானோ, அவன் அப்ராக்ருத ஆகாச மென்று சொல்லப்படும் பரம பதத்தை (ப்ரஹ்மத்தை) அடைகிறான்’

இம்மாதிரியான கணக்கற்ற ச்ருதிகளால் இந்த அர்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ‘𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍’ என்னும் வாக்யத்தில் ‘பர ப்ரஹ்மமாகிற விஷ்ணுவினுடைய பரம பதத்தை எப்பொழுதும் ஸூரிகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற படியால், ஸர்வ காலத்திலும் அந்தத் தர்சநத்தை உடைய சில பரிபூர்ண ஜ்ஞாநிகள் இருக்கிறார்கள் என்று அறியப்படுகின்றது. ‘ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்றாவது, ‘அப்படி எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஸூரிகள்’ என்றாவது அர்த்தம் செய்து

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃.— [விஷ்ணுவின் அந்தப் பரம பதத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்]. இந்த வாக்யத்தால், (1) பரமபதம் என்னும் ஸ்தாநமொன்று உண்டு, (2) அவ்விடத்தில் ஸூரிகள் என்று சிலர் இருக்கிறார்கள், (3) அவர்கள் நித்யர்கள், எப்பொழுதும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், என்று மூன்று விஷயங்கள் விதிக்கப் படுகின்றன. ‘அப்படி அநேக அர்த்தங்கள் விதிக்கப் படுகின்றனவென்றால், வாக்ய பேதம் ப்ரஸங்கிக்குமே’ என்று சங்கிக்கக்கூடும். அதற்கு ஸமாதாநம், ‘அந்த அநேக அர்த்தங்கள் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த அர்த்தங்களெல்லாம் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வதில் ஒரு வித தோஷமுமில்லை’ என்பது தான் ‘அப்ராப்தங்கள்’ என்பதற்கு ‘வேறு ஒரு ச்ருதி வாக்யத்தாலும் விதிக்கப்படாதவை’ என்பது பொருள்; ‘அவிருத்தங்கள்’ என்பதற்கு ‘ச்ருதியில் வேறு இடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு விரோதியாதவை’ என்பது பொருள். அதாவது-‘ஸாதக பாதக ப்ரமாணங்கள்’ இராத என்று சொன்னதாயிற்று

இதி வா । ‘உபயவிவக்ஷாயாம் ஏகவிதாநம் ந ஸம்பவதி’ இதி சேத், அநுவாத்யஸ்யாப்ராப்தத்வாத் ஸர்வவிசிஷ்டம் பரமஸ்தாநம் விதீயதே । யதோக்தம் — ‘தத்குணாஸ்து விதேயத்வாத் அவிபாகாத் விதாநார்தே, ந சேதந்யேந சிஷ்டா:’ இதி । யதா ‘யதாக்நேயோऽஷ்டாகபால:’ இத்யாதிகர்மவிதௌ கர்மணோ குணாநாம் சாப்ராப்தத்வேந ஸர்வகுணவிசிஷ்டம் கர்ம விதீயதே, ததாऽத்ராபி ஸூரிபி: ஸதா த்ருச்யத்வேந விஷ்ணோ: பரமஸ்தாநஸ்யாப்ராப்தத்வம் ப்ரதி

கொள்ளக்கூடும். ‘எப்படி எடுத்துக் கொண்ட போதிலும், இந்த வாக்யத்தால் மூன்று (ஒன்றுக்கு மேல் பட்ட) வஸ்துக்கள் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது ஸாத்ய மில்லையே’ என்று ஆக்ஷேபிக்க இடமில்லை. ஏனென்றால், இந்த அர்த்தங்களெல்லாம் அப்ராப்தங்கள் (அதாவது சுருதியைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப் படவில்லை) ஆகையால் இந்த வாக்யத்தில், நித்ய ஸூரிகள் அவர்களால் செய்யப்படும் தர்சநம் ஆக இந்த இரண்டுகளுடன் விசிஷ்டமாயுள்ள பரமபதமே இவ்விடத்தில் விதிக்கப் படுகின்றது என்று சொல்லக்கூடும். ஜைமிநி மஹர்ஷி தமது ஸூத்ரத்தில் ‘யாகத்தின் விசேஷணங்களும் விதியால் விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும்; ஏனென்றால் அந்த விசேஷணங்கள் அந்த விதாநத்திற் சொல்லப்படும் முக்ய விஷயத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளல்ல. ஆனால் அவை அப்படி விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொல்லப்படும் பொருட்டு அவை மற்றை ஒன்றாலும் விவரிக்கப் படாமலிருத்தல் வேண்டும்’ என்று சொல்லி இருக்கிறார். யாகமாகிற ஒரு காமத்தை விதிக்கும் ‘யதாக்நேயோऽஷ்டாகபால:’ என்னும் விதியில், காமம் குணங்கள் இவையிரண்டும், அவை அப்ராப்தங்கள் (வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்பட வில்லை) என்னும் காரணத்தால், விதிக்கப்படும் விஷயங்களென்று எப்படி நிச்சயிக்கிறோமோ, அப்படியே இந்த ச்ருதி வாக்யத்திலும் விஷ்ணுவின் பரமபதமானது ஸூரிகளால் எப்பொழுதும் பார்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வதில் எவ்

‘தத்குணாஸ்து...’ கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் மீமாம்ஸகர்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதே என்பதற்கு இந்த ஸூத்ரம் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்றது. ‘யதாக்நேயோऽஷ்டாகபால:’ என்பது இந்த ஸூத்ரத்திற்கு விஷய வாக்யம். இந்த விஷய வாக்யத்தின் யதா ச்ருதமான அர்த்தம் ‘எது ஆக்நேயமோ அது அஷ்டாகபாலமாக இருத்தல் வேண்டும்’ என்பதுதான். அதாவது, ‘எது அக்நியில் ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டியதோ, அது எட்டு கபாலங்களைக்கொண்டு ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும்’ என்று சொன்னதாயிற்று. இதில் கபாலங்களைக் கொண்டு ஹோமம் செய்ய வேண்டும் என்பது விதிக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால் அக்நியில் ஹோமம் செய்வதும் விதிக்கப் படுகின்றதா? என்று சங்கையைச் செய்து கொண்டு, இரண்டும் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கிறபடியால் இரண்டுமே விதிக்கப் படுகின்றன என்று மீமாம்ஸகர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அந்த ந்யாயமே இவ்விடத்தில் அந்வயிக்கப் படுகின்றது. இதில் விசேஷ்யம் மாத்ரம் விதிக்கப் படாமல் விசேஷணமும் விதிக்கப் படுகிறபடியால், இதை விசிஷ்ட விதி யென்று சொல்வார்கள்.

வாக்யமிதி ந கஶ்சித்³விரோத⁴:। கரணமந்த்ரா: க்ரியமாணாநுவாதி நஸ்ஸ்தோத்ரஶஸ்த்ரரூபா ஜபாதி³ஷு விநியுக்தாஶ்ச ப்ரகரண படி²தாஶ்சாப்ரகரணபடி²தாஶ்ச ஸர்வே ஸ்வார்த²ம் ஸர்வம் யதா²வஸ்தித மேவாப்ராப்தமவிருத்³த⁴ம் ப்³ராஹ்மணவதே³வாவபோ³த⁴யந்தீதி ஹி வைதி³கா:। ப்ரகீ³தமந்த்ரஸாத்⁴யகு³ணிநிஷ்ட²கு³ணாபி⁴தா⁴நம் ஸ்தோத்ரம், அப்ர கீ³தமந்த்ரஸாத்⁴யகு³ணிநிஷ்ட²கு³ணாபி⁴தா⁴நம் ஶஸ்த்ரம் । விநியு க்தார்த²ப்ரகாஶிநாம் ச தே³வதாதி³ஷ்வப்ராப்தாவிருத்³த⁴கு³ணவிஶே ஷப்ரதிபாத³நம் விநியோகா³நுகு³ணமேவ । நேயம் ஶ்ருதி ர்முக்தஜநவிஷயா, தேஷாம் ஸதா³த³ர்ஶநாநுபபத்தே:, நாவி

வித விரோதமும் இல்லை. ஸூரிகளால் அப்படிப் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது அப்ராப்தமே. வேதத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவர்களெல்லாரும் இப்படியே சொல்லு கிறார்கள். 'ஹோம மந்த்ரங்களும், செய்யப்படுமவைகளை அநுவதிக்கும் மந்த்ரங்க ளும், ஸ்தோத்ரமென்றும் சஸ்த்ரமென்றும் சொல்லப்படுமவைகளும், ஜபங்களாக விநி யோகம் செய்யப்பட்டுள்ளவைகளும், ப்ரக்ருத ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவை களும், வேறு ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், இவை யெல்லாம் தம் தம் அர்த்தம் முழுவதையும், அநந்த அர்த்தம் அப்ராப்தமாகவும் அவிருத்தமாகவும் இருக் கும் வரையில் ஸாக்ஷாத் விதி வாக்யங்கள் போலவே, உள்ளபடி போதிக்கின்றன' என் பதே அவர்களின் நிர்ணயம். 'ஸ்தோத்ரம்' என்பது கானரூபமாக உச்சரிக்கப்படும் மந்த் ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களையுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல் லும்; 'சஸ்த்ரம்' என்பது கானமின்றிக்கு உச்சரிக்கப்படும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக் கப்படும் குணங்களையுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும். விநியோகத்திற்குத் தகுந்த வஸ்துக்களை ப்ரகாசிப்பிக்கும் மந்த்ரங்கள விஷயத்திலும், அப்ராப்தங்களாயும் அவிருத்தங்களாயுமுள்ள குணவிசேஷங்களைச் சிற்சில தேவதா விஷயமாகப் பேசுவ தெல்லாம் அந்த விநியோகத்திற்கு அநுகுணமே. 'தத்³விஷ்ணோ: ஸதா³ பஶ்ய இத்யாதியான வாக்யத்திற் சொல்லப்படும் ஸூரிகள், முக்தர்களான ஜீவன்களே' என்று சொல்வதும், அவர்களுக்கு ஸதாதர்சநம் உபபந்நமாக மாட்டாதாகையால், சரியன்று.

ஸ்தோத்ரஶஸ்த்ரரூபா:— கானத்துடன் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சா ரணம் ஸ்தோத்ரம், கானமின்றிக்குச் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் சஸ்த்ரம்.

ஜபாதி³ஷு—ஜபம் முதலியவைகளில். அதாவது, ஜபம் அத்யயநம் இவை களில். உறக்கச் சொல்லப்படுவது அத்யயநம், உபாம்சுவாக உச்சரிக்கப்படுவது ஜபம்.

ப்³ராஹ்மணவத்—ஸாக்ஷாத் விதி வாக்யங்கள் போல. 'ப்ராஹ்மணங்கள்' என்பது ச்ருதியில் விதி வாக்யங்களைக் குறிக்கும்.

நேயம்—'தத்³விஷ்ணோ:' இத்யாதியான வாக்யத்தில் சொல்லப்படும் 'ஸூரிகள்' என்னும் பதம், ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு காலத்தில் அகப்பட்டிருந்து பிறகு மோக்ஷ மடைந் திருக்கும் ஜீவன்களையே குறிக்கின்றது என்று சொல்லிவிட்டால், 'நித்யர்கள்' என்று சிலர் இருக்கிறார்கள் என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய ச்ரமம் இல்லையே என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, அப்படி அது பேசுகின்றது என்று சொல்வதற்கு

முக்தப்ரவாஹவிஷயா, ஸதா பஶ்யந்தீத்யேகைகமுக்தவிஷயதயா ப்ரதீதே: ஶ்ருதிபங்கப்ரஸங்காத் | உத்தரயோர்வாதரவமதாஸாத்யயோ: கார்யபரத்வேऽபி ஸித்³தவ்யுத்பத்த்யங்கீகாராத், கிம் புந: ஸித்³தவஸ்துந்யேவ தாத்பர்யே வ்யுத்பத்திஸித்³தி⁴? இதி ஸர்வமனவத்³யம் |

நநு ச 'தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம்' இதி பரமபத³ஶப்³தே³ந பரமபத³ஶப்³தே³நாபி⁴தீ⁴யதே,

"ஸகலஹேயரஹிதம் விஷ்ண்வாக்²யம் பரமம் பத³ம்"

இத்யாதி³ஷ்வவ்யதிரேகத³ர்ஶநாத் | நைவம்,

"க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே"

"தத³க்ஷரே பரமே வ்யோமந்"

"யோ அஸ்யாத்⁴யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்"

"யோ வேத³ நிஹிதம் கு³ஹாயாம் பரமே வ்யோமந்"

' ஒவ்வொரு முகத ஜீவனையும் பறறியது அந்த சுருதி என்பது சரி இல்லாவிட்டாலும், அது அப்படி முக்தாகளான ஜீவனகளின பரமபரையைப் பற்றியது என்று சொல்லக்கூடாதோ ' என்று கேட்பதும அஸஙகதமே ஏனென்றால், 'ஸதா பஶ்யந்தி' [எப்பொழுதும பாாததுக கொண்டிருககிறாாகள] என்பதால ஒவவொரு முகத ஜீவனும் அப்படிப பாாத்துக கொண்டிருபபதாகவன்றோ தோறறம ஏற்படுகினறது? ஆகையால் வேறுவிதமாக ஆாததம் சொனனல் ச்ருதி வாகயததிறகுப் பஙகம ஸம்பவிதது விடும். மந்த்ரங்களிலிருநதும் அாதத வாதங்களிலிருநதும் அறியப்படும் காாய பரஙகளான ஆத்தங்களுககே ஸிததி உண்டு எனறு ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், வ்யுத்பததியைக கொண்டு அறியபபடும ஸிதத வஸது பரமான ஆாததததிறகு ஸிததி உண்டு என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும வேண்டுமோ ? ஆகையால் இஙகு சொல்லப் பட்டவை யெல்லாம் உபபந்நஙகளே.

நநு ச...'தத்³விஷ்ணோ: இத்யாதியான வாகயததில சொல்லப்படும் ' பரமம் பதம் ' எனபது, பர ப்ரஹ்ம ஸவரூபததைக குறிககின்றது என்று சொல்ல வேண்டும்; ஏனென்றால் ' விஷ்ணுவென்னும் பெயருடைய பரம பதமானது ஸமஸ்த ஹேய குணங்களாலும் விடப்பட்டது ' என்னும் வாகயததில ' விஷ்ணுவாகிற பரம பதம என்று விஷ்ணுவும் பரம பதமும ஒன்றுகவே பேசபபட்டி ருககினறதன்றே ?' என்று சிலர் ஆக்ஷேபிககலாம். இந்த ஆக்ஷேபம் நிறகமாட்டாது. ஏனெனறால், 'பரகருதி மணடலத்திற்கு வெளிப்படட ஓரிடத்தில் வஸிததுக கொண்டிருககிற' என்றும், 'க்ஷயமறற பரம ஆகாசததில் இருககிறுன்' எனறும், ' இதறகெலலாம் அதயக்ஷனக இருககும் அவன் பரம ஆகாசததில் இருககிறுன் ' எனறும, ' பரம ஆகாசமாகிற குஹையில் வஸிககும் அவனே யாா அறிகினருரோ' என்றும் இவ்வாறு பரம ஸதாநமொன்று உணடு

'ஸதா' [எப்பொழுதும்] என்னும் பதம் பாதிககின்றது என்று சொலலுகிறா.

நநு ச...ஸ்ரீ வைகுண்டமென்று அப்ராகருத ஸ்தாந விசேஷ மொன்று உண்டு என்று நாம் ஒத்துக கொள்வதற்கு 'தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம்' இத்யாதி

இத்யாதிஷு பரமஸ்தாநஸ்யைவ ப்ரதர்ஶநாத், 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' இதி வ்யதிரேகநிர்தேஶாச்ச । 'விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம்' இதி விஶேஷணாதந்யதபி பரமம் பதம் வித்யத இதி கம்யதே । ததிதம் பரமம் ஸ்தாநம் ஸூரிபிஸ்ஸதா த்ருஶ்யத்வேந ப்ரதிபாத்யதே । அத இதமுக்தம் பவதி । க்வசித் பரமஸ்தாநம் பரமபத-ஶப்தேந ப்ரதிபாத்யதே, க்வசித் ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபம், க்வசித் பகவத்ஸ்வரூபம் । 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:' இதி பரமம் ஸ்தாநம்;

> "ஸர்கஸ்தித்யந்தகாலேஷு த்ரிவிதம் ஸம்ப்ரவர்ததே ।
> குணப்ரவ்ருத்த்யா பரமம் பதம் தஸ்யாகுணம் மஹத்॥"

என்பது வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? இது மாத்ரமன்று, இந்த வாக்யத்திலேயே 'விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம்' என்று விஷ்ணுவை வேறாகவும் அவருடைய பரம பதத்தை வேறாகவும் பேசியிருக்கிறார்கள். மற்ற 'விஷ்ணுவாகிற பரமபதம்' என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறபடியால், விஷ்ணுவாயிராத பரம பதங்களும் உண்டு என்பது இந்த வாக்யத்திலிருந்தே ஸித்திக்கின்றது. அதுதான் இந்தப் பரமமான ஸ்தாநமாக இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது; அதைத்தான் ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நாம் அறிய வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால் — 'பரமம் பதம்' என்னும் சப்தம் சிலவிடங்களில் பரமமான ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தையும், மற்றும் சில விடங்களில் ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்திலிருந்து விலகி இருக்கும் சுத்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும், வேறு சிலவிடங்களில் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் குறிக்கின்றது என்பது தான். 'அது விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்னும் வாக்யத்தில் பரமமான ஸ்தாந விசேஷமும், 'ப்ராக்ருத குணங்களற்றிருக்கும் அந்தப் பெரிய பரம பதமானது, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இந்தக் காலங்களில் குண ஸம்பந்தம் பெற்று, அந்தக் குணங்களின் ப்ரவ்ருத்தியால் மூன்று விதமாய் இருப்பதாகக் காணப்படுகின்றது' என்னும் வாக்யத்தில் சுத்த ஆத்ம ஸ்வரூபமும், 'ஸமஸ்த ஹேயகுணங்களாலும் விடப்பட்டிருக்கிறவும் விஷ்ணுவென்னும் பெயரை உடையதுமான பரம பதம்' என்னும் இடத்தில் பகவத் ஸ்வரூபமும், ஆக இந்த மூன்றும் 'பரம பதம்' என்னும் சப்தத்தால் ப்ரதி பாதிக்கப் படுகின்றன. மூன்றும் பரம ப்ராப்

யான ச்ருதி வாக்யமே முக்யமான ப்ரமாணம். இந்த வாக்யத்தில் 'விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்தாந விசேஷமொன்று உண்டு; அவ்விடத்தில் நித்யர்கள் என்று சில ஆத்மாக்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் குறைவற்ற ஜ்ஞாநத்துடன் எப்பொழுதும் அந்த ஸ்தாநத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சிலர், 'இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்பதால் விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபம் குறிக்கப்படுகின்றதே தவிர, ஒரு ஸ்தாந விசேஷமும் குறிக்கப்படவில்லை' என்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு இவ்விடத்தில் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது. அந்த ஸமாதாநம் என்னவென்றால்:—(1) வேறு ப்ரமாணங்களால்

இத்யாதி ஶ்ருதிஶதேஷு;

"ஸோ(அ)த்⁴வந: பாரமாப்நோதி தத்³ விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம்"

இத்யாதி ப⁴க³வச்சா²ஸ்த்ரேஷு | த்ரீண்யேதாநி ப்ராப்யத்வேந ப்ராப்யத்வேந ஶ்ருதிவாக்யேஷு | 'கத²ம் த்ரயாணாம் ப்ராப்யத்வம்?' இதி சேத், ப⁴க³வத்ஸ்வரூபம் ப்ராப்யம்; இதரயோரபி ப⁴க³வத்ப்ராப்திஸம்ப³ந்தே⁴நைவ ப்ராப்யத்வம் | ஸர்வகர்மப³ந்த⁴விநிர்முக்தஸ்யாத்மந: ஸ்வாபா⁴விகப⁴க³வத்³கு³ணாவிர்பா⁴வஶ்ருதி "த இமே ஸத்யா: காமா அந்ருதாபிதா⁴நா:" இதி ப⁴க³வதோ கு³ண

யங்களே (எல்லாராலும கடைசியாக அடையப்பட வேண்டியவைகளே). 'மூன்றும் எப்படிப் பரம ப்ராப்யஙகளாகும்?' எனறு கேட்டால், பகவத் ஸ்வரூபம் பரம ப்ராப்யமென்பது நிர்விவாதம; மற்றை இரண்டும், பகவான் அடையப படுகையில் அவைகளும் பகவானுடன கூடவே அடையப படுகின்ற படியால், பரம ப்ராப்யங்களே. ஆத்ம ப்ராப்தியானது, பகவத ப்ராப்தியுடன் கூடிய தென்பது பின வரும உபபாதநத் தால விளஙகும் அதாவது—'நம்மை மூடிக கொண்டிருககும் காமஙகள் நசித்தால் நமக்கு ஆதம ப்ராப்தி உண்டாகின்றது அநதக காமங்களே பகவானுடைய குணங் களை நமககுத தெரியவொட்டாமல் மறைததுக கொண்டிருககின்றபடியால், அப்படி மறைததுக கொண்டிருககும காமங்கள நசிககும் பொழுது பகவத் குணஙகளும் நமககு வெளிபபடும், அப்பொழுது பகவத ப்ராப்தியும் ஸித்திககு மாதலால், ஆத்ம ப்ராப்தி ஸித்திககையில் பகவத ப்ராப்தியும் ஸித்திககினறது என்பது திண்ணம். பகவத் குணங்களை நமது காமங்கள மறைககின்றன வென்பது 'த இமே' இத்யாதியான வாக்யததால் விளஙகும்' என்பது தான். 'த இமே' இதயாதியான வாக்யத்தில் அந்ருதங்களால பகவானுடைய குணஙகள் மறைககப் படடிருககின்றன வென்று மாதரமே

இநத அர்த்தம் ஸித்திககின்றது. (2) இவ்விடத்திலும் 'விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம' என்று விஷ்ணும் பரம பதத்தையும வெவ்வேறான வஸ்துக்களாகவே நிர்த்தேசம செய்திருக்கிறார்கள, (3) 'பரம பதம' எனனும் சப்தம் ஸ்தாநத்தி லேயே வ்யுத்பததி யுளளது, எனபவை.

த இமே ஸத்யா: காமா:—இது, சாந்தோக்யம் எட்டாவது ப்ரபாடகம் மூன்றாவது கண்டத்தின முதல் வாக்யம். இதன் பொருள்—'ஸத்யங்களான அநதக் கல்யாண குணங்களெல்லாம் அந்ருத்தால் மறைககப்பட்டிருககின்றன' காம்யந்தே இதி காமா: [எவை ஆசைப்படப்படுகினறனவோ அவை காமஙகள்] என்பது வ்யுத் பத்தி. ஸகல விஷயஙகளிலிருநதும் விரக்தனாக இருக்கும் முக்தனுககுப் பகவானுடைய கல்யாண குணஙகளைத தவிர்த்து மற்றை ஒன்றிலும் நோககம் இருககமாட்டாதாகை யால் 'காமங்கள்' என்னும் பதம் அநதக கல்யாண குணங்களாக குறிக்கினறது எனறு 'ஸோ(அ)ஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ' என்னு மிடத்தில வ்யாக்யாநம் செய்யபபட்டிருககின்றது. அநதக் குணஙகளாவன:—அபஹத பாபமத்வம் முதலி

𑌰𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌯𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌨𑍃𑌤𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇?" 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,

"𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌯𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾 𑌨𑍃𑌪 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌾 ।
𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌤𑌾𑌪𑌾𑌨𑌖𑌿𑌲𑌾𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚"

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑌰𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌹𑌿𑌮𑍈𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌵𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍 ।

சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது; அந்த அந்ருதங்கள் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களான நம்முடைய கர்மங்களே என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது?' என்று கேட்டால்,

'காமம் என்னும் பெயருடைய அவித்யை மூன்றாவது சக்தியாகின்றது. இந்தக் கர்ம சக்தியால், பற்பல சரீரங்களில் குடி கொண்டிருக்கும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்கிற இந்த ஜீவ சக்தியானது மூடப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி மூடப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ஜீவன் ஸகல விதமான ஸம்ஸார தாபங்களையும் அடைகிறான்'

இத்யாதியான வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றது என்பது அந்த ப்ரச்நத்திற்கு ஸமாதானமாகும். பரம ஸதாந ப்ராப்தியும் பகவத் ப்ராப்தியுடன் கூடியது என்பது ஸ்பஷ்டமே.

யவை. 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍇 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑌾𑌃 [அந்ருதத்தை மறைவாக உடையவை; அதாவது—அந்ருதத்தால் மறைக்கப்பட்டவை என்று சொன்னதாயிற்று.]

𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾... இந்த வாக்யம் 'அவித்யை' என்னும் பதம் கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கு ப்ரமாணம். 'அவித்யை' என்பதும் 'அந்ருதம்' என்பதும் பர்யாய பதங்களாகையால், 'அந்ருதம்' என்பது கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கும் இது ப்ரமாணமாகக்கூடும் என்பது தாத்பர்யம். ஸ்ரீ பாஷ்யம் மஹா ஸித்தாந்தத்தில் இதற்கு வேறு விதமாக நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவும் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். அதாவது—'எது ருதமன்றோ அது அந்ருதம். பலத்தில் நோக்கமின்றிக்கு முமுக்ஷுக்களால் செய்யப்படும் காமம் 'ருதம்' என்று சொல்லப்படும். ஸம்ஸாரிகளால் பலத்தில் நோக்கத்துடன் செய்யப்படும் கர்மம் அதைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாதலால், அது 'அந்ருதம்' என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது— ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு விரோதியான காமம் என்று சொன்னதாயிற்று. 'ருதம்' என்னும் பதத்திற்குக் 'காமம்' என்றும் அர்த்தமுண்டோ வென்று கேட்டால், '𑌋𑌤𑌂 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍌' இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யத்தில் அம்மாதிரி அர்த்தமுண்டு என்பதைக் காணலாம்.

"க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே" இதி ரஜஶ்ஶப்தேந த்ரிகுணாத்மிகா ப்ரக்ருதிரபிதீயதே, கேவலஸ்ய ரஜஸோऽநவஸ்தாநாத். இதம் த்ரிகுணாத்மகம் ப்ரக்ருதிதத்த்வம் ஸ்ப்ருஷ்டே ஸ்தாநே வஸந்தமித்யர்த்த: । அநேந த்ரிகுணாத்மகாத் க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய போக்யபூதஸ்ய வஸ்துந: பரஸ்தாத் விஷ்ணோர்வாஸஸ்தாநமிதி கம்யதே । "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் - ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்" இத்யத்ராபி தமஶ்ஶப்தேந ஸைவ ப்ரக்ருதிரபிதீயதே, கேவலஸ்ய தமஸோऽநவஸ்தாநாதேவ । 'ரஜஸ: பராகே க்ஷயந்தம்' இத்யநேநைகார்த்யாத் 'தமஸ: பரஸ்தாத்வஸந்தம் மஹாந்தமாதித்யவர்ணம் புருஷமஹம் வேத' இத்யந்வயோऽவகம்யதே । "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம - யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம்

'க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே'—இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'ரஜஸ:' என்னும் சப்தத்தால், மூன்று குணங்களை உடைய ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது. ஏனென்றால், ரஜஸ் என்பது தனித்து நிற்கமாட்டாதன்றோ? 'மூன்று குணங்களை உடைய இந்த ப்ராக்ருதிக்கு வெளிப்பட்டிருக்கும் ஒரு ஸ்தாநத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கும்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இதிலிருந்து, விஷ்ணுவின் வாஸஸ்தாநமானது, மூன்று குணங்களை உடையவும் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கு போக்யமாயுமுள்ள ப்ரக்ருதி என்னப்படும் இந்த வஸ்துவுக்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது என்பது ஏற்படுகின்றது "வேதாஹமேதம்" என்னும் வாக்யத்திலுள்ள 'தமஸ்' என்னும் சப்தத்தாலும் அந்த ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது; ஏனென்றால் தமஸ் என்பது தனித்து நிற்கமாட்டாதன்றோ? 'ரஜஸ: பராகே' என்னும் வாக்யமும் இந்த 'தமஸ: பரஸ்தாத்' என்னும் வாக்யமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள்; ஆகையால் இந்த வாக்யத்திற்கு 'தமஸ்ஸாகிற ப்ரக்ருதிக்கு வெளிப்பட்ட இடத்தில் வஸிக்கும் இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை உடையவன்' என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். நிற்க, அந்த ஸ்தாநம் எவ்வித விகாரமுமற்றதென்பதும் 'பரம வ்யோம' என்னும் பதங்களால் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதென்பதும் 'ஸத்யம் ஜ்ஞா'

க்ஷயந்தம்—கீழ் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ளவைகளுள் இதுவும் ஒரு வாக்யம். இதன் அர்த்தம் இப்பொழுது விசாரிக்கப்படுகின்றது. 'க்ஷி' என்னும் தாதுவுக்கு 'வஸிக்கிறது' என்னும் அர்த்தமும் உண்டு. ஆகையால் 'க்ஷயந்தம்' என்பதற்கு 'வஸிக்கிற' என்பது பொருள். 'பராகே' என்றால் 'பரஸ்தாத்' அதாவது 'வெளிப்பட்டு' என்பது பொருள். 'ரஜஸ: பராகே' என்பதற்கு 'ரஜஸ்ஸுக்கு வெளிப்பட்டு' என்று அர்த்தம் கொண்டால், அப்பொழுது 'ரஜஸ் என்று ஒன்று ஒரு இடத்தில் இருக்கின்றது; அதற்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது இந்த நித்ய விபூதி' என்று சொன்னதாகும். அப்படி 'ரஜஸ்' என்பது ஒரு இடத்திலும் தனியே நிற்கவில்லை யாதலால், 'ரஜஸ்' என்பதால் 'ரஜஸ்ஸை குணமாக உடைய த்ரிகுண

𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍,” “𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌭𑌿𑌧𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇। “𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌤𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌨 𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌭𑌿𑌧𑍇𑌯𑌾𑌃। “𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃” “𑌯𑌤𑍍𑌰𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌜𑌾 𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇। “𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌪𑌨𑍍𑌯𑌵𑍋 𑌜𑌾𑌗𑍃𑌵𑌾𑌂𑌸𑌃 𑌸𑌮𑌿𑌨𑍍𑌧𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇। ‘𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌃’ - 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑌿𑌨𑌃। ‘𑌵𑌿𑌪𑌨𑍍𑌯𑌵𑌃’ - 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌶𑍀𑌲𑌾𑌃। ‘𑌜𑌾𑌗𑍃𑌵𑌾𑌂𑌸𑌃’—𑌅𑌸𑍍𑌖𑌲𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌃। 𑌤𑍇 𑌸𑌦𑌾𑌸𑍍𑌖𑌲𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌿𑌨𑍍𑌧𑌤𑍇 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃।

நு’ இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்தும ‘𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍’ என்னும் வாக்யத்திலிருந்தும் அறியப்படுகின்றன. ‘𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍’ என்பதால் ‘இந்த ஸ்தானம் விகாரமற்றது’ என்பது விளக்கப்படுகிறபடியால், விகாரங்களை அடையக்கூடிய ஸ்வரூபத்தை உடைய ஸூர்ய மண்டலம் முதலியவைகள் இந்தப் ‘பரம வ்யோம’ சப்தத்தால் சொல்லப்பட மாட்டா. ‘எந்த பரம பதத்தில் ஸாத்யர்கள் தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ’, ‘எவ்விடத்தில் அநாதிகாலமாக இருக்கும் புராணர்ஷிகள் இருக்கிறார்களோ’ என்னும் வாக்யங்களிலிருந்து ‘அவர்களே ஸூரிகள்’ என்பதும் விளங்குகின்றது “𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌃” இத்யாதியான வாக்யமும் இந்த அர்த்தத்தையே விளக்குகின்றது ‘𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌃’ என்பதற்கு ‘மேதையை உடையவர்கள்’ என்பதும், ‘𑌵𑌿𑌪𑌨𑍍𑌯𑌵𑌃’ என்பதற்கு ‘ஸ்தோத்ரம் செய்து கொண்டே இருப்பவர்கள்’ என்பதும், ‘𑌜𑌾𑌗𑍃𑌵𑌾𑌂𑌸𑌃’ என்பதற்கு ‘நழுவாமலிருக்கும் ஜ்ஞானத்தை உடையவர்கள்’ என்பதும பொருள். ஆகையால் இந்த வாக்யத்திற்கு ‘அந்த ஸூரிகளே ஒரு பொழுதும் தமது ஜ்ஞானத்தை இழக்காதவர்களாய், விஷ்ணுவின் பரம பதமாகிற அந்த ஸ்தானத்தை எப்பொழுதும் ஸ்துதி செய்து கொண்டு ப்ரகாசிதது நிற்கிறார்கள்’ என்பது தான் அர்த்தம்.

ப்ரக்ருதி’ சொல்லப்படுகின்றது என்று வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார். ‘𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍’ [தமஸ்ஸுக்கு வெளிப்பட்டு] என்னுமிடத்திலும் இம்மாதிரியே அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

𑌏𑌕𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍—இதற்கு ‘ஒரே வாக்யமாகிறபடியால்’ என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் அப்படி அர்த்தம் சொல்வது அஸங்கதமாகுமாதலால், ‘ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களாகிறபடியால்’ என்று அர்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

ததேஷாம் ஸபரிஜநஸ்தாநாதீநாம் "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இத்யுக்த ஜ்ஞாநபலைச்வர்யாதி கல்யாணகுணகணவத் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபாந்தர்பூதத்வாத் 'ஸதேவ' 'ஏகமேவ' 'அத்விதீயம்' இதி ப்ரஹ்மாநுஸந்தாநமவிருத்தம், தேஷாமபி கல்யாணகுணைகதேசத்வாதேவ; "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இத்யு

ததேஷாம் ஸபரிஜநஸ்தாநாதீநாம்— 'இந்த ஸ்தாநம், இதில இருக்கும் பரிஜநங்கள் இவை எல்லாம், பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படும் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தில், அவனுடைய ஜ்ஞாநம் பலம் முதலிய கல்யாண குணக கூட்டங்கள் போல அந்தர்ப் பூதங்களே (உள்ளடங்கினவைகளே)' என்பது தான், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" என்னும் வாக்யத்தில், 'ஸதேவ' 'ஏகமேவ' 'அத்விதீயம்' என்னும் பதங்களுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் 'ஏவ' என்பதன் கருத்து ஏனென்றால், இவையெல்லாம் அவனுடைய அப்ராக்ருத விசேஷணங்களுள் அகப்பட்டவையன்றோ? "ஸதேவ" இத்யாதியான வாக்யத்தில் இருக்கும் "இதம்" என்னும் சப்தமானது, காம வச்யர்களாயும் போகதாக்களாயுமுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் அவர்களுக்கு போக்யமாயுள்ள ப்ராக்ருத வஸ்துக்கள் இவைகளை உடைய ப்ரபஞ்சத்தைக் குறிக்கின்றது. "ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:" என்னும் வாக்யத்தில் 'எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ஸூரிகள் காம வச்யர்களல்லர் என்பது ஸித்தம். 'அபஹதபாப்மா' என்று, ஆரம்பிக்கும் ச்ருதி வாக்யமும், 'அபிபாஸ:' என்னும் வரையிலுள்ள பாகத்தால்

ததேஷாம் ஸபரிஜநஸ்தாநாதீநாம்— இப்படி 'நித்ய விபூதி என்று ஒரு ஸ்தாந விசேஷமும், அதில அந்த பரிஜநங்களும எப்பொழுதும நித்யங்களாக இருக்கின்றன' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்' [ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ப்ரளய காலத்தில் ஸத் ஒன்றே இருந்தது] என்னும வாக்யத்திற்கு விரோதம் வரமாட்டாதோ? நித்ய விபூதியும் நித்யமாகையால, 'ஸத்தாகிற ப்ரஹ்மமும நித்யவிபூதியும இவை இருந்தன' என்றன்றோ சொல்லவேண்டும்? என்னும சங்கையைச் செய்து கொண்டு அதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறார். அந்தப் பரிஹாரமாவது-'இந்த நித்ய விபூதியும அதிலுள்ள வஸ்துக்களும், பகவானுடைய கல்யாண குணங்களாகிற ஜ்ஞாநம பலம் முதலியவை போல பகவத் ஸ்வரூபத்தில அந்தர் பூதங்கள்' என்பதுதான். 'ஸத் ஒன்றே இருந்தது' என்று சொல்வது எப்படி ஜ்ஞாநம் பலம் முதலியவைகளின இருப்பை நிஷேதிக்கவில்லையோ, அப்படியே அது நித்ய விபூதியின இருப்பையும் நிஷேதிக்கமாட்டாது என்பது தாத்பர்யம். ஆகையால் 'ஸத்' என்னும் பதத்திற்கு 'நித்ய விபூதியுடன் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம்' என்பது அர்த்தம்.

கல்யாணகுணைகதேசத்வாத் — நித்ய விபூதியானது குணமாகுமோ? ஜ்ஞாநம் பலம் முதலியவை குணங்களாகிறபடியால் அவைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்

𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌶𑍍𑌯𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌵𑌰𑍍𑌗𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍀𑌲𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯
𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । ‘𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌦𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿-
𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌚 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । ‘𑌸𑌦𑌾 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃’
𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 ‘𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌃’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌶𑍇𑌷𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌗𑍁-
𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌷𑌮𑌤𑌂 𑌹𑍇𑌯𑌸𑍍𑌵-
𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌷𑌿𑌚𑍍𑌯, ‘𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯
𑌭𑍋𑌗𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾 ।
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍌 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃; 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 । 𑌤𑍇𑌨
𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾 𑌯𑍇 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯-
𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 [𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । [𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣

பகவானுடைய லீலைகளுக்கு உபகரணமாயுள்ள த்ரிகுண ப்ரக்ருதி அதன் ப்ராக்ருதியின் விகாரங்களான பதார்த்தங்கள் அவைகளுடன் கலந்து நிற்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் இவைகளிடம் தென்படும் விகார ஸ்வபாவ மொன்றும் பகவானிடம் இல்லை யென்று அவைகளை ப்ரதிஷேதித்து, 'ஸத்யகாம:' என்று முடியும் பாகத்தால் பகவானுக்குப் போக்யமாயும் போகோபகரணமாயுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் நித்யங்களே என்று ப்ரதிபாதிக்கின்றது. எவனுடைய காமங்கள் ஸத்யங்களோ அவன் ஸத்யகாமன். எவை இச்சிக்கப் படுகின்றனவோ அவை காமங்கள். பர ப்ரஹ்மத்தால், எவை யெவை தனக்குப் போக்யங்களாகவும் போகத்திற்கு உபகரணங்களாகவும் அபிமதிக்கப்பட்டு இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் ஸத்யங்கள்,[அதாவது நித்யங்கள்] என்பது தான் ஸத்ய காமன் என்பதன் பொருளென்று ஏற்படுகிறது. போகோபகரண மின்

மமே குறிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வது ஒத்துக்கொள்ளத்தகுந்ததாகும். நித்ய விபூதி என்பது த்ரவ்யமா யிருக்கிறபடியால், அதன் வைசிஷ்ட்யம் எவ்விதத்தில் சொல்லப்படக்கூடும்? என்று சங்கை ஜநிக்கலாம் 'விசேஷணங்கள் எல்லாம் குணங்களாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று ஒரு நியமமும் இல்லை? என்பதே இதற்கு ஸமாதானம். த்ரவ்யங்களையும் விசேஷணங்களாகக் காண்கிறோமன்றோ? இவ்விடத்தில் 'குண' என்னும் பதத்திற்கு 'விசேஷணம்' என்று அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும். இப்படி ஸமாதானம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் லீலா விபூதியாகிற இந்த ப்ரபஞ்சமும் பகவானுக்கு விசேஷணமாகிறபடியால் அதுவும் நித்ய விபூதியைப்போல க்ரஹிக்கப்பட வேண்டுமென்றோ ?" என்று கேட்கலாம். அந்த லீலா விபூதியை விலக்கும் பொருட்டே இவ்விடத்தில் 'கேவ்யாணகுண' என்று ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. 'கேவ்யாண' என்பதற்கு அப்ராக்ருத' என்பது பொருள். நிற்க, ப்ராக்ருதமாகிற லீலா விபூதி விகார மடையக்கூடியது ; அப்ராக்ருதமாகிற நித்யவிபூதி விகார மடையாதது. இந்தக் காரணத்தாலேயே நித்ய விபூதிக்கு நித்யத்வம்.

ஸ்தி²ரத்வே(அ)பி வஸ்துந: ப்ரமாணஸம்ப³ந்த⁴யோக்³யத்வே ஸத்யபி விகாரா-
ஸ்பத³த்வேநாஸ்தி²ரத்வாத், தத்³விபரீதம் ஸ்தி²ரத்வவிஶேஷம் ஸத்யபதே³நோ-
ச்யதே। 'ஸத்யஸங்கல்ப:' இத்யேதேந போ⁴க்³யபோ⁴கோ³பகரணா-
தி³ஷு நித்யேஷு நிரதிஶயேஷ்வநந்தேஷு ஸத்ஸ்வப்யபூர்வாணா-
மபரிமிதாநாமர்தா²நாமபி ஸங்கல்பமாத்ரேண ஸ்ருஷ்டிம் வத³தி। தேஷாம்
ச போ⁴க்³யோபகரணாநாம் லீலோபகரணாநாம் சேதநாநா-
மசேதநாநாம் ஸ்தி²ராணாமஸ்தி²ராணாம் ச தத்ஸங்கல்பாயத்தஸ்வரூப-
ஸ்தி²திப்ரவ்ருத்திபே⁴தா³தி³ ஸர்வம் வத³தி 'ஸத்யஸங்கல்ப:' இதி।

நிக்கு லீலோபகரணமாக இருக்கும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களும் நித்யங்களாக இருந்த போதிலும், அவைகளிடம் ப்ரமாண ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாயிருப்பதால் ஏற்படும் நித்யத்வம் மாத்ரம் இருக்கின்றதே தவிர, விகாரமடையாமலிருப்பதால் ஏற்படும் நித்யத்வம் அவைகளிடம் இல்லை; ஆகையால் அவை ஸத்யங்களென்று சொல்லப்படமாட்டா. அவிகாரமாக இருப்பதால் ஏற்படும் நித்யத்வத்தை உடைய நித்ய விபூதி வஸ்துக்களே ஸத்யங்கள்; அப்படிப்பட்ட நித்யத்வமே இவ்விடத்தில் ஸத்ய பதத்தால் குறிக்கப்படுகின்றது. இம்மாதிரி அநந்தங்களாக இருக்கும் வஸ்துக்கள் நிரதிசயங்களாக இருக்கையிலும், அபூர்வங்களான கணக்கற்ற வேறு புதிய பதார்த்தங்களையும் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்க அந்தப் பகவானுக்குச் சக்தி உண்டு என்பதை 'ஸத்ய ஸங்கல்பன்' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. லீலா விபூதியிலுள்ள சேதநாசேதந ரூபமாயும் ஸ்திராஸ்திர ரூபமாயுமிருக்கும் லீலோபகரணங்கள் போல, நித்ய விபூதியிலுள்ள சேதநாசேதந ரூப ஸ்திராஸ்திர ரூப போகோபகரணங்களும் அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு உட்பட்ட ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களை உடையவை என்பதே இந்த 'ஸத்யஸங்கல்ப' என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யம்.

ப்ரமாணஸம்பந்தயோக்³யத்வே ஸத்யபி — ஸத்யத்வம், ப்ரமாணத்தின் ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாயிருப்பதென்றும் விகாரம் அடையாமல் இருப்பதென்றும் இருவகைப்படும். இந்த லீலா விபூதியிலுள்ள பதார்த்தங்களும் ப்ரமாண ஸம்பந்தார்ஹங்களே, ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களைக் கொண்டே அவைகளை நாம் க்ரஹிக்கிறோம். ஆகையால் அவைகளை ஸத்யங்களென்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்; ஆனாலும், அவை அவிகாரிகளல்ல. எப்பொழுதும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. ஆகையால் அவைகளை நித்ய விபூதியிலுள்ள வஸ்துக்களைப் போல ஸத்யங்களென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

சேதநாநாமசேதநாநாம் ஸ்தி²ராணாமஸ்தி²ராணாம் — லீலா விபூதியில் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்கள் அசேதநங்கள், ஸம்ஸாரி ஜீவர்கள் சேதநர்கள்; நித்ய விபூதியில் சுத்த ஸத்வம் அசேதநம், முக்தர்களும் நித்யர்களும் சேதநர்கள்; லீலா விபூதியில் சேதநர்கள் ஸ்திரமான வஸ்துக்கள், அசேதநங்கள் அஸ்திரங்கள்; நித்ய விபூதியில் லீலா வ்யாபாரம் முதலியவை அஸ்திரங்கள், மற்றவை ஸ்திரங்களே.

𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋𑌪 𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌯𑍋𑌰𑌪𑍍𑌯𑌯
𑌮𑌰𑍍𑌥 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇।

"𑌸 𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑌿𑌨𑍌 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍌।
𑌵𑍇𑌦𑍋𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌤𑌾𑌵𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌯𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃॥"

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑍇,

"𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃।

𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌯𑍋𑌃.—வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாக இருக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் இந்த அர்த்தமே விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. "𑌸 𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑌿𑌨𑍌" இத்யாதியான ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி வேதத்தை உபப்ருஹ்மணம் செய்ய வேண்டுமென்றே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், 'இந்த ராமன் மஹாயோகியா யிருக்கும் பரமாத்மாவே ; இவன் எப்

𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌯𑍋𑌃 —பகவானுக்கு ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹமுண்டு, அவன் ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தைத் தனது வாஸமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான், இவை முதலிய விஷயங்கள் ச்ருதி வாக்யங்களைக் கொண்டு இது வரையில் உபபாதிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீமத் ராமாயணம் மஹா பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களிலும் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் முதலிய புராணங்களிலும் இந்த விஷயங்கள் நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது இப்பொழுது நிரூபிக்கப் படுகின்றது. தவிர, பகவானுக்குச் சிற்சில பூஷணங்களும் சிற்சில ஆயுதங்களும் உண்டு என்பது ச்ருதியில் வ்யக்தமாகக் காணப்படவில்லை; இதிஹாஸ புராணங்களில் அது கண்டோக்தமாக இருக்கின்றது என்பதும் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் இதிஹாஸ புராணங்களை ஸங்க்ரஹிப்பதற்குக் காரணம்.

𑌸 𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑌿𑌨𑍌—முதலில் ஸ்ரீமத்ராமாயண வாக்யங்கள் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றன. 'ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேவலம் காவ்யமோ? அப்படியானால் அது எவ்விதத்தில் ப்ரமாணமாகும்?' என்னும் சங்கையை நிவ்ருத்திப்பித்துக்கொண்டு, 'ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேவல காவ்யமன்று ; அது காவ்யம் போல இருக்கையிலும், வேதத்தின் அர்த்தத்தையே அது வெளியிடுகின்றது' என்பதை இந்த ச்லோகத்தால் நிரூபிக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள்—' அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் நாலு வேதங்களுடைய விஷயங்களையும் தரிக்கக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களென்றும், வேதங்களை அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்திருக்கிறார்களென்றும் வால்மீகி மஹர்ஷி அறிந்துகொண்டு வேதங்களின் உபப்ருஹ்மண ரூபமாக இருக்கும் தமது க்ரந்தத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.' இதிலிருந்து ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணம் என்பது வெளியாகின்றது. வேதத்தின் நிஷ்க்ருஷ்டமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் க்ரந்தங்களை 'உபப்ருஹ்மணங்கள்' என்று சொல்வார்கள். அம்மாதிரியான க்ரந்தங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்களெல்லாம் ப்ரமாணங்களே என்பது விவக்ஷிதம்.

𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌯𑍋𑌗𑍀—இந்த ச்லோகம் யுத்த காண்டத்தில் இருக்கின்

அநாதிமத்யநிதநோ மஹத: பரமோ மஹாந் |
தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர: |
ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீரஜய்ய: ஶாஶ்வதோ த்ருவ: ||"
"ஶரா நாநாவிதாஶ்சாபி தநுராயதவிக்ரஹம் |
அநுவ்ரஜந்த காகுத்ஸ்தம் ஸர்வே புருஷவிக்ரஹா: |
விவேஶ வைஷ்ணவம் தேஜ: ஸஶரீர: ஸஹாநுக: ||"

பொழுதும் இருப்பவன். இவனுக்கு ஆதியுமில்லை மத்யமுமில்லை அந்தமுமில்லை. மஹான்களாக இருக்கும் ப்ரஹ்மா இந்த்ரன் இவர்களைக் காட்டிலும் மிக உயர்ந்தவன். ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பாலுள்ள அப்ராக்ருதமான வைகுண்ட லோகத்தில் இருப்பவன்; சங்கம் சக்ரம் கதை இவைகளை ஆயுதங்களாக உடையவனும் ஜகத்தை ரக்ஷிக்குமவன் இவனே. இவனுடைய மார்பில்தான் ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறு இருக்கின்றது. தன்னை விட்டு விலகாத லக்ஷ்மியை இவன் பத்நியாக உடையவன். இவனை ஜயிப்பது என்பதும் ஒருவராலும் சக்யமன்று. இவன் சாச்வதன், இவன் த்ருவன்' 'பல விதங்களான பாணங்களும் நீண்ட மூர்த்தியை உடைய கோதண்டம் என்னும் வில்லும் இவையெல்லாம் புருஷனுடைய ஆகாரங்களைத் தரித்துக் கொண்டு இவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றன. இவன் தனது சரீரத்துடனும் தன்னுடைய அநுசரர்களுடனும் விஷ்ணு ஸம்பந்தமான தேஜஸ்ஸில் அந்தர்தானத்தை அடைந்தான்' என்று இவனைப் பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

றது. ராவணன் வதமடைந்தவுடன், அவனுடைய ஜ்யேஷ்ட பத்நியாகிற மண்டோதரி அவனுடைய வதத்தைப் பற்றிப் பரலாபிக்குமிடத்தில் 'ஸ்ரீராமன் கேவல மநுஷ்யனன்று; அவனுடைய க்ருத்யங்களைப் பார்க்குங்கால் அவன் அமாநுஷனென்றே ஏற்படுகின்றது. ஒரு கால் அவன் யமனாக இருப்பானோ? இல்லாவிட்டால் இந்த்ரனாக இருப்பானோ? இல்லை, அவன் யமனுமன்று இந்த்ரனுமன்று, அவன் ஸாக்ஷாத் சங்க சக்ர கதா தரனாகிற விஷ்ணுவே' என்று சொல்லிக் கதறி அழுகிறாள். ஒரு ஸ்த்ரீயின் வார்த்தையைக் கொண்டே 'விஷ்ணு மற்றை எல்லா தேவதைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்' என்பதை வால்மீகி இவ்விடத்தில் ஸ்தாபிக்கிறார். இதில் 'தமஸ: பரமோ தாதா' [ப்ராக்ருத மண்டலத்திற்கு அப்புறமுள்ள அப்ராக்ருதமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் இருப்பவன்] என்பதில் சொல்லப்படுமே அர்த்தமே இவ்விடத்தில் முக்யமாக அபேக்ஷிதம். ஸ்ரீ வைகுண்டம் என்னும் அப்ராக்ருத ஸ்தானமொன்று உண்டு என்பதற்கு இது ப்ரமாணம். அநாதிமத்யநிதந:, ஶாஶ்வத:, த்ருவ: என்று மூன்று பதங்கள் இருக்கின்றன. இவை யெல்லாவற்றுக்கும் 'நித்யமாக இருப்பவன்' என்பதே பொருள். இப்படி ஓரே பொருளுள்ள மூன்று பதங்கள் ப்ரயோகம் செய்திருப்பதன் கருத்து என்னவென்றால்-முதல் பதம் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் நித்யம் என்பதையும், இரண்டாவது பதம் குணங்களுடன் கூடினவனாகவே பகவான் நித்யன் என்பதையும், மூன்றாவது பதம் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் கூடினவனாகவும் அவன் நித்யன்

ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணே,

‘‘ஸமஸ்தாஶ்ஶக்தயஶ்சைதா ந்ருப யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா: ।
தத்விஶ்வரூபவைரூப்யம் ரூபமந்யத்தரேர்மஹத்’’
மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம மஹாபாக ஸர்வப்ரஹ்மமயோ ஹரி: ।
நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ ॥’’
‘‘யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம ।’’
‘‘தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ ।
விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநும்’’
‘‘ஏகாந்திநஸ்ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே ।
தேஷாம் தத்பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பஶ்யந்தி ஸூரய: ॥’’

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும்—‘ இந்தச் சக்திகளெல்லாம் எவ்விடத்தில் ப்ரதிஷ்டிதங்களாக இருக்கின்றனவோ, அந்த பகவத்ரூபம் விலக்ஷணமான ஸந்நிவேசத்துடன் கூடியது, அது வேறு த்ரவ்யமே, அது அளவுக்கு விஞ்சினது,’ ‘ஹரி என்னும் விஷ்ணு, விக்ரஹத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்மம், ஸகல ஜீவர்களும் அவனுக்குச் சேஷபூதர்கள்’’ ‘ஜகத்திற்கெல்லாம் மாதாவாக இருக்கும் நித்யையான இந்த லக்ஷ்மி அந்த விஷ்ணுவை விட்டு ஒரு பொழுதும் விலகாதவள், விஷ்ணு எப்படி எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறாரோ அவ்விதமே இவளும் எங்கும் வ்யாபித்திருப்பவள். விஷ்ணு தேவனாக அவதரித்தால் இவளும் தேவர்களுடைய தேஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள்; மநுஷ்யாவதாரம் செய்யும் பொழுது மநுஷ்ய தேஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள் விஷ்ணு எடுத்துக் கொள்ளும் ரூபங்களுக்கு அநுரூபமான ரூபத்தையே இவள் எப்பொழுதும் தனது ரூபமாகச் செய்து கொள்ளுகிறாள்’ ‘விஷ்ணுவுக்குப் பரமமான ஸ்தாநமொன்று உண்டு; எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மத்தையே த்யாநம் செய்துகொண்டு ஏகாந்திகளாயும் யோகிகளாயும் இருப்பவர்கள் அந்தப் பரமமான ஸ்தாநத்தில் இருக்கிறார்கள், அந்த ஸ்தாநத்தை ஸூரிகளென்னும் நித்யர்கள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ ‘ அந்த

என்பதையும் குறிக்கின்றன என்பது தான் இதிலிருந்து பகவானுக்கு நிச்சயமாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பது ஏற்படுகின்றது. ‘‘நித்யஶ்ரீ:’’ என்னும் பதம் அவனுக்கு லக்ஷ்மி என்னும் பத்நி ஒருவள் உண்டு என்பதைக் குறிக்கின்றது. சங்கம் முதலிய ஆயுதங்களும் அவனுக்கு உண்டு என்பதைக் காண்பிக்கின்றது ‘மூர்த்தம் மஹாபாக:’ என்னும் பதம்.

ஸர்வப்ரஹ்மமய:.—இவ்விடத்தில் ‘ப்ரஹ்ம’ என்னும் பதம் ஜீவனைக்குறிக்கின்றது சுத்த ஜீவ ஸ்வரூபம் அவனுக்குச் சேஷம் என்பது தாத்பர்யம்.

ஸமஸ்தா:.—பக்த ஜீவன் முக்த ஜீவன் காம ரூபமான அவித்யை இவை சக்திகள்.

‘ விஶ்வரூபவைரூப்யம்’ என்பதற்கு ‘ஸந்நிவேசத்தின் வைலக்ஷண்யம்’ என்பது பொருள்

நித்யைவைஷா—லக்ஷ்மி அவனுக்கு பத்நி என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்.

"𑌕𑌲𑌾 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿𑌮𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌲𑍋

𑌨 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃॥"

𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑍇 𑌚,

"𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌜𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌂

𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌗𑌮𑍈𑌰𑍍𑌗𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍 ।

"𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 𑌰𑌕𑍍𑌷 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍

𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾॥"

"𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌸 𑌪𑌚𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 ।"

𑌇𑌤𑌿 । 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌦𑌤𑌿 "𑌅𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌯𑍇 𑌽𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤

ஸ்தாநம் நித்யமானது. கலை முஹூர்த்தம் முதலிய காலப் பிரிவுகள் அந்த விபூதிக்கு எவ்வித மாறுதல்களையும் செய்ய சக்தியற்றவை'

மஹா பாரதத்திலும்—' விஷ்ணுவின ஸ்தாநமாகிற வைகுண்டம் என்பது ஒரு திவ்யமான ஸ்தாநம்; அதற்கு அழிவு இல்லை; அது அளவற்ற பெருமையை உடையது, அது நமது இந்த்ரியங்களால் அறியத் தகுந்ததன்று; சாஸ்த்ரங்களால் மாத்ரம் அதை அறியக்கூடும். அது ஆதி முதல் இருப்பது ஹே ப்ரபோ ; அந்த லோகத்திற்கு நீர் போகலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் நீர் உம்முடைய திவ்ய மூர்த்தியுடன் அவதரித்து உம்மை அடைந்திருக்கும் எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்' ' அவ்விடத்தில் காலத்திற்கு எவ்வித சக்தியுமில்லை; இவ்விடத்தில அது வஸ்துக்களை மாற்றுவதுபோல அவ்விடத்தில மாற்ற மாட்டாது'

பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ரூபம் உண்டு என்பதை ஸூத்ர காரரும் "𑌅𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍" என்னும ஸூத்ரத்தால் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த ஸூத்ரத்தின்

𑌏𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑌃—*பரமமான ஸ்தாந மொன்று உண்டு என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்*

𑌅𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍— *இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுள் ஒன்று. இதன் பொருள் —𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃– ஸூர்யனிடத்திலும் கண்ணின உள்ளிலும் தென்படும் புருஷன் ஜீவனைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாத்மாவே; ஏனென்றால், '𑌤𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍'– அந்தப் பரமாத்மாவுக்கே ஸம்பவிக்கக்கூடிய தாம விசேஷமானது இந்த உபநிஷத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாந்தோக்யத்தில் தென்படும் '𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇' என்றும் '𑌅𑌥 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇' என்றும ஆரம்பிக்கும் வாக்யங்களால விலக்ஷண புண்ய சாலிகளான ஆதித்யன் இந்த்ரன் ப்ரஹ்மா முதலிய ஜீவன்களுள் ஒருவனை சொல்லப்படுகிறனா? இல்லாவிட்டால் அவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறனா? என்று ஸந்தேஹித்துக்கொண்டு, 'ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறன்'*

யோऽஸௌ தப்தகார்தஸ்வர கிரிவர ப்ரப: ஸஹஸ்ராம்ஶு ஶதஸஹஸ்ர கிரணோ கம்பீராம்ப:ஸமுத்பூத ஸும்ருஷ்ட நாள ரவிகர விகஸித புண்டரீக தலாமலாயதேக்ஷண: ஸுப்ரூலலாட:

தாத்பாயமாவது—ஸூர்ய மண்டலத்தின் அந்தா வர்த்தியாகத் தென்படும் புருஷ ச்ரேஷ்டன் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவாகவும் பரப்ரஹ்மமாகவும் இருக்கும் நாராயணனே; ஏனென்றால் அவனுடைய தாமங்களல்லவோ அதைச் சொல்லும் உபநிஷத்தில் நிர்த தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன? அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்பதவிருந்து அந்தப் பரம புருஷன் ச்ரேஷ்டமான தங்க மலைபோன்ற ப்ரபையுடன் கூடியவனென்றும், கோடி ஸூர்யனுடைய கிரணங்களபோல அளவற்ற கிரணங்களை உடையவனென்றும், ஆழமான ஜலத்தில் உத்பத்தியைப் பெற்றும் த்ருடமான தண்டுடன் கூடியதும்

என்று இந்த ஸூத்ரத்தால் ஸ்ரீ வ்யாஸர் ஸித்தாந்தம் செய்கிறார். இப்படி ஸித்தாந்தம் செய்வதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு இருக்கின்றது. இந்தச் சாந்தோக்யத்திலேயே இந்த வாக்யங்களுக்குப் பின் வரும் வாக்யங்களில் இந்தப் புருஷனைப்பற்றி பேசுமிடத்தில் 'ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித:' (அவன் எவ்வித கர்ம பந்தத்துடனும் ஸம்பந்தப்படாதவன்) என்று அவனுடைய அபஹத பாப்மத்வம் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட அபஹதபாப்மத்வம் ஜீவன்களொருவருக்கும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவே என்பது ஸித்தம். இந்த உபநிஷத்தில் பகவானுடைய அபஹத பாப்மத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன் அவனுக்கு திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பதும், 'ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே'[தங்கம் போல ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு புருஷன் அவ்விடத்தில தென்படுகிறான்] 'யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ'' [அவனுக்குத் தாமரை புஷ்பம் போன்ற இரண்டு கண்கள் உண்டு] இத்யாதி வாக்யங்களால் ஏற்படுகின்றது. அந்தத் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் நம்முடைய ஊனக் கண்ணுக்குத் தெரியமாட்டாது; விசுத்தமான மனஸ்ஸாலேயே அது அறியப்படக் கூடும் என்பதும் அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட அதீந்த்ரிய ரூபம் பரமாத்மாவுக்கே உண்டு என்பது, 'ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா' [கண்ணுக்கு எட்டாதது அந்த ரூபம், வாக்காலும் வாணிக்கமுடியாதது] 'மனஸா து விஶுத்தேன' [சுத்தமான மனஸ்ஸால் மாத்ரம் அதை க்ரஹிக்கக்கூடும்] இத்யாதியான வேறு வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகிற படியால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவாகவே இருந்தல் வேண்டும். இது தான் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படும் விஷயம்.

கார்தஸ்வர கிரிவர ப்ரப:— ச்ரேஷ்டமான தங்க மலையின் ப்ரபை போன்ற ப்ரபையை உடையவன். இது 'ஹிரண்மய:' என்பதன் பொருள். இவ்விடத்தில் 'ஹிரண்மய:' [ஸ்வர்ண மயமான] என்பது ஔஜ்ஜ்வல்யத்தைக் குறிப்பதற்கு மாத்ரம் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

𑌸𑍁𑌨𑌾𑌸𑌃 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌧𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌃 𑌸𑍁𑌰𑍁𑌚𑌿𑌰𑌕𑍋𑌮𑌲𑌗𑌣𑍍𑌡𑌃 𑌕𑌂-
𑌬𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌤𑌾𑌂𑌸𑌵𑌿𑌲𑌮𑍍𑌬𑌿𑌚𑌾𑌰𑍁𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑌕𑌰𑍍𑌣𑌪𑌾𑌶𑌃
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍀𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌯𑌤𑌭𑍁𑌜𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌕𑌰𑌤𑌲𑌾𑌨𑍁𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀

ஸூர்ய கிரணங்களால் மலரச் செய்யப் பெற்றுமுள்ள தாமரைப் புஷ்பத்தின் தளங்கள் போன்ற அழுகற்ற நீண்ட கண்களை உடையவனென்றும், அழகான புருவம் நெற்றி மூக்கு இவைகளை உடையவனென்றும், அழகான மந்த ஸ்மிதத்துடன் கூடிய பழவம் போன்ற உதடுகளையும் மனோஜ்ஞமாயும் கோமளமாயுமுள்ள கன்னங்களையும் சங்கம் போன்ற கழுத்தையும் உயர்ந்த தோள்களில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் நன்கு அமைந்துள்ள திவ்ய காதுகளையும் திரண்டு உருண்டிருக்கும் புஜங்களையும் உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், மிக்க அழகு பொருந்தியும் மிகச் சிவந்து மிருக்கும் உள்ளங்

கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூத — இது 'யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ' என்னும் ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை விளக்குகின்றது. இந்த ச்ருதி வாக்யத்திற்கு மூன்று அர்த்தங்கள் வாக்யகாரரால் உபபந்ந அர்த்தங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன—(1) கே-ஜலத்தில், அப்யாஸ்தே-நின்று கொண்டிருக்கிற, 'கே அப்யாஸ்தே' இதி கப்யாஸம் । இவ்விடத்தில் 'அப்யாஸ்தே' என்பதிலுள்ள 'அ' லோபமடைகிறபடியால், 'காப்யாஸம்' என்று ரூபம் ஏற்படாமல் 'கப்யாஸம்' என்று ரூபம் ஏற்படுகின்றது. ஜலத்தை விட்டு எடுக்கப்பட்ட தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் ஜலத்தில் இருக்கும் புஷ்பத்திற்கு சோபை அதிகமாகையால் அவ்விதம் இவ்விடத்தில் வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. (2) கம்-ஜலத்தை, பிபதி-குடிக்கின்றது, என்று கபிஃ, அதாவது 'தாமரைத் தண்டு' என்று சொன்னதாயிற்று. கபௌ-அந்தத் தண்டில், ஆஸ்தே-இருக்கின்றது; என்று கப்யாஸம் । தண்டிலிருந்து கொய்யப்பட்ட புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் தண்டுடன் இருக்கும் புஷ்பத்திற்கு சோபை அதிகமாகையால், இந்த வர்ணனம். (3) கம்-ஜலத்தை, பிபதி ஆகர்ஷிக்கிறான் என்று-கபிஃ-ஸூர்யன்; கபிநா-ஸூர்யனால், ஆஸ்யதே-மலரச் செய்யப்படுகின்றது, என்று 'கப்யாஸம்' । ஸூர்ய கிரணத்தால் மலரும் தாமரைப் புஷ்பத்திற்கு, வேறுவிதமாக மலரச் செய்யப்படும் தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் சோபை அதிகமாகையால் இந்த வர்ணனம். இந்த மூன்று அர்த்தங்களையும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், 'கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூத' [ஆழமான ஜலத்தில் உண்டாகியிருக்கிறதும்,] 'ஸம்ம்ருஷ்டநால' [த்ருடமான தண்டுடன் கூடியிருக்கிறதும்,] 'ரவிகரவிகஸித' [ஸூர்ய கிரணங்களால் மலரச் செய்யப்பட்டிருக்கிறதும்] என்று மூன்று விசேஷணங்களால் விவரித்திருக்கிறார். 'புண்டரீக' என்னும் சப்தம் வெள்ளைத் தாமரைப் புஷ்பத்தையே குறிக்கும். ஆனால், அந்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் உபபந்நமாக மாட்டாதாகையால், இவ்விடத்தில் அந்தச் சப்தம் சிவந்த தாமரைப் புஷ்பத்தையே குறிக்கின்றது என்று நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள்.

𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀𑌭𑌿𑌰𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌵𑌕𑍍𑌷𑌃𑌸𑍍𑌥𑌲𑌃 𑌸𑌮𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌸𑌂𑌹𑌨𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑌵𑌰𑍍𑌣𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌚𑌾𑌰𑍁𑌚𑌰𑌣𑌯𑍁𑌗𑌲𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌪𑍀𑌤𑌾𑌂
𑌬𑌰𑌧𑌰𑍋𑌮𑌲𑌕𑌿𑌰𑍀𑌟𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌹𑌾𑌰𑌕𑍌𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑌕𑍇𑌯𑍂𑌰𑌕𑌟𑌕
𑌨𑍂𑌪𑍁𑌰𑍋𑌦𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌭𑍂𑌷𑌣𑌃
𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌸𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌤𑍍𑌸𑌵𑌨𑌮𑌾𑌲𑌾𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿
𑌶𑌯𑌸𑍌𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾𑌶𑍇𑌷𑌮𑌨𑍋𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤
𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑌾𑌶𑍇𑌷𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌭𑍂𑌤𑍋𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌾𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯
𑌯𑍌𑌵𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌹𑌾𑌸𑌸𑍁𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾
𑌨𑌨𑍍𑌤𑌦𑌿𑌗𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌗𑌮𑍍𑌭𑍀𑌰𑌭𑌾𑌵𑌃
𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌮𑌧𑍁𑌰𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌰𑍍𑌗𑌃
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌰𑍋 𑌦𑌰𑍀𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸 𑌚 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌦𑍁𑌦𑌯𑌵𑌿𑌭𑌵𑌲
𑌯𑌲𑍀𑌲𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌹𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌧𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵

ங்கையுடன் சேர்ந்துள்ள விரல்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்றும், அல்பமான மத்யத்துடனும் விசாலமான மார்புடனும் ஸமமாகப் பிரிந்திருக்கும் ஸகல அங்கங்களுடனும் வர்ணத்திற்கு எட்டாத திவ்ய ரூப அமைப்புடனும் ப்ரியமான திருமேனி வர்ணத்துடனும் மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பம்போல இருக்கும் அழகான திருவடி யுகளத்துடனும் தனக்கு அநுரூபமான பீதாம்பரத்தைத் தரித்துக் கொண்டு இருக்கிறானென்றும், நிர்மலமான கிரீடம் குண்டலம் ஹாரம் கௌஸ்துபம் கேயூரம் கடகம் நூபுரம் உதர பந்தநம் இவை முதலிய அளவற்ற ஆச்சர்ய கரங்களான அநந்த திவ்ய பூஷணங்களை அணிந்து கொண்டிருக்கிறானென்றும், சங்கம் சக்ரம் கதை கத்தி சாரங்கம் ச்ரீவத்ஸம் வநமாலை இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்றும், அளவற்ற மேன்மை பொருந்திய ஸௌந்தர்யத்தால் ஸகல ஜந்துக்களுடைய மநஸ்ஸையும் த்ருஷ்டியையும் ஆகர்ஷித்து நிற்கிறானென்றும், தனது லாவண்யமாகிற அம்ருதத்தால் ஸகல சராசரங்களையும் நிரப்பிக்கொண்டு அத்யாச்சர்ய கரமாயும் மநஸ்ஸால் நினைக்கக்கூடாததாயுமுள்ள நித்யமான யௌவநத்துடன் இருக்கிறானென்றும், புஷ்பம் போன்ற புஞ்சிரிப்பினால் மநஸ்ஸுக்கு மிக ப்ரியனாகவும் தனது புண்யமான கந்தத்தால் ஸகல திக் ப்ரதேசங்களையும் வாஸனையால் வாஸித்துக் கொண்டும், மூன்று லோகங்களையும் தனது காம்பீர்யத்தால் ஆக்ரமித்துக் கொண்டும், தனது ஆச்ரிதர்களெல்லாரையும் கருணையாலும் ப்ரீதியாலும் மதுரமாயுமுள்ள தனது கடாக்ஷங்களால் அநுக்ரஹித்துக் கொண்டும் ப்ரகாசிக்கிறானென்றும் நன்கு விளங்குகின்றது. அவன் ஸகல ஜகத்தினுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைத் தனது லீலையாகக் கைக் கொண்டிருக்கிறான்; அவனிடம் எவ்வித ஹேயமுமான குணமும் இல்லை; ஸகல கல்யாண குணங்களு

'𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯' என்னும் பதம் ஸமுதாய சோபையையும், '𑌸𑍌𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌯' என்பது அவயவ சோபையையும் குறிக்கின்றன.

தத்வ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷண: ஸர்வாத்மா பரம்ப்ரஹ்ம நாராயண இத்யவகம்யதே । 'தச்சேஷவாக்யேஷு' — "ஸர்வஸ்ய ஸர்வேஷாம் லோகாநாமீஶே ஸர்வேஷாம் காமாநாம்", "ஸ ஸர்வஸ்மாத் ஸர்வேஶ்வ: காமைர்ந ஸ்ப்ருஶ்ய உதித:" இத்யாதிஶப்தாநாம் । தஸ்யைதே குணா: "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:, அபஹதபாப்மா விஜர:" இத்யாதி "ஸத்யஸங்கல்ப:" இத்யுக்தம், "விஶ்வத: பரம் நித்யம் விஶ்வம் நாராயணம் ஹரிம்", "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்" இத்யாதிவாக்ய ப்ரதிபாதிதா: । வாக்யகாரஶ்சைதத்ஸர்வமாஹ — 'ஹிரண்மய: பு-

---

க்கும் அவன் இருப்பிடம்; தன்னைத்தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் அதிமாத்ரம விலக்ஷணன். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனே அந்த உபநிஷத் வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகிறானென்று எப்படி ஏற்படுகின்றதென்றால், அந்த உபநிஷத்தில் அப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்கு அஸாதாரணங்களான தாமங்களே நிர்த்தேசிக்கப்படுகின்றனவன்றோ? 'அவன் ஸர்வ லோகங்களுக்கும் ப்ரபு; எல்லாருடைய இஷ்டங்களையும் நிறைவேற்றி வைப்பவன் அவனே; அவனிடத்தில் ஒருவித காம பந்தமும் ஒட்டுகிறதில்லை;' என்பதே அவ்விடத்தில் தென்படும் நிர்த்தேசம். இம்மாதிரியான நிர்த்தேசம் 'ஸகலத்தையும் தனது வசத்தில் அடக்கும் திறமையுள்ளவன்; எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி; காம ஸ்பர்ச மற்றவன்; ஜரை முதலியவை அவனிடம் இல்லை' என்று ஆரம்பித்து 'அவன் ஸத்ய ஸங்கல்பன்' என்று முடியும் வாக்யங்களாலும், 'இந்த லோகத்தில் தென்படும் ஸகல சேதநாகளைக்காட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவன்; அவன் நித்யன்; அவனே எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மா, அவன் தான் நாராயணன்; அவனே ஹரி; இந்த விச்வம் முழுவதற்கும் அவன் சேஷி, அவனுக்கு மேற்பட்டு வேறு ஒரு ஈச்வரனுமில்லை' என்னும் வாக்யங்களாலும் அந்த நாராயணனாகிற பரமாத்மாவுக்கே அம்மாதிரியான குணங்கள் உண்டு என்பது வேறு ச்ருதி வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றது. வாக்ய காரரும் இந்த ஆத்தத்தைப் பின்வரும் வாக்யத்தால் வெளியிட்டிருக்கிறார் — 'ஸ்வர்ணமயமான புருஷன் காணப்படுகின்றான் என்று சொல்லும் உபநிஷத் வாக்யத்தால் ப்ராஜ்ஞனும் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும் இருக்கும் பரமாத்மாவே குறிக்கப்படுகின்றான்; ஏனென்றால், 'அவன் ஸகல லோகங்களுக்கும் ஈசன், ஸகல காமங்களுக்கும் ஈசன், அவனை ஒருவித காமமும் ஸ்பர்சிக்கமாட்டாது,' என்று அவ்விடத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ ?,

---

தஸ்யைதே குணா: — 'இந்த உபநிஷத்தில் காணப்படும் வாக்யங்களில் ஸர்வலோகேச்வரத்வம் முதலியவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உண்மையே; அதனால், இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவே என்பது எப்படி ஸித்திக்கின்றது?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். அதற்குப் பரிஹாரமாக "தஸ்யைதே குணா:" [அவனுடைய குணங்கள்ல்லவோ இவை?] என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

...रूपं तद् इति प्राज्ञः सर्वज्ञस्य लोकानुकम्पयैव [illegible] 'तद्वपुनानाः' इत्यादिना । तस्य च रूपस्य अनित्यतादि वाक्यकारेणैव प्रतिषिद्धम् — 'स्यात् तद्रूपं कृतकम् अनुग्रहाय तच्चेतनानाम् ऐश्वर्यात्' इति [उपासितुर् अनुग्रहार्थः सर्वेश्वरस्य रूपसंग्रह इति] पूर्वपक्षं कृत्वा, "रूपं वातीन्द्रियम् अन्तःकरणप्रत्यक्षं तन्निर्देशात्" इति सिद्धान्तितम् । यथा ज्ञानादयः परस्य ब्रह्मणः स्वरूपतया निर्दिष्टाः स्वरूपभूता गुणा [illegible] रूपं श्रुत्या स्वरूपतया निर्दिष्टं स्वरू-

---

பகவானுடைய இந்த ரூபம் ஒருகால் அநித்யமோ? என்னும் சங்கையும் அந்த வாக்யகாரராலேயே பரிஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது ‘ஒருகால் ஈச்வரன் தனது ஐச்வர்யத்தைக் கைப்பற்றி, இந்த ரூபத்தை ஆச்ரிதர்களின் அநுக்ரஹத்தை உத்தேசித்துச் செய்து கொண்டிருக்கிறானோ?’ என்னும் வாக்யத்தால் இந்த ரூபம் உபாஸிக்கிறவனை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு பரம புருஷனால் ஒருகால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ரூபமாக இருக்குமோவென்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, வாக்யகாரர், ‘அந்த ரூபம் இந்த்ரியங்களால் க்ரஹிக்கக் கூடாதது, சுத்தமான அந்த: கரணத்தால் மாத்ரம் க்ரஹிக்கக்கூடிய ரூபமே அது; ஏனென்றால் அப்படிப்பட்ட நிர்தேசமே அவ்விடத்தில் செய்யப்படுகின்றது’ என்னும் வாக்யத்தால் அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரித்திருக்கிறார். இதன் கருத்து என்னவென்றால், ‘ஜ்ஞாநம் முதலியவை பர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களென்று நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்னும் காரணத்தைக் கொண்டு அவைகளை ஸ்வரூப பூத குணங்களாகவும் [அந்தக் காரணத்தால் நித்யங்களாகவும்) நாம் எப்படி க்ரஹிக்கிறோமோ, அப்படியே இந்த ரூபமும் ச்ருதியில் பர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதையும் அந்தப் பர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் போல நித்யமென்றே நாம் க்ரஹித்தல் வேண்டும்’ என்

ப்ராஜ்ஞ:—இதற்கு ‘விபஶ்சித்’ என்பது பொருளாகையால், ‘விபஶ்சித்’ என்று மற்றோரிடத்தில் வ்யபதேசமாகக் குறிக்கப்படும் ப்ரஹ்மமே [‘ப்ரஹ்மணா ஸஹ விபஶ்சிதா’ என்பதில் நோக்கு] இவ்விடத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. அம்மாதிரியே ‘ஸர்வஜ்ஞஸ்ய’ என்னும் சப்தத்திலும் ‘[illegible]’ என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும்.

[illegible]— இதற்கு ‘[illegible]’ என்பதில் நோக்கு.

தத்வபுநாநா—சில கோசங்களில் ‘தத்வபுஷா’ என்னும் ஒரு பாடாந்தரம் காணப்படுகின்றது. அந்தப் பாடத்தில் அர்த்தம் யாது என்பது விளங்கவில்லை.

ஸ்வரூபதயா நிர்திஷ்டாஸ்—இதற்கு ‘ஸ்வரூபமாக நிர்த்தேசிக்கப்

ஸம்மதமேவ | த்³ரமிட³பா⁴ஷ்யகாரேணைதத்³வ்யாக்²யாதம் — "ந வா மாயா மாத்ரம், அஞ்ஜஸைவ விஶ்வஸ்ருஜோ ரூபம்; தத்து ந சக்ஷுஷா க்³ராஹ்யம், மநஸா த்வகலுஷேண ஸாத⁴நாந்தரவதா க்³ருஹ்யதே 'ந சக்ஷுஷா க்³ருஹ்யதே நாபி வாசா, மநஸா து விஶுத்³தே⁴ந' இதி ஶ்ருதே: | ந ஹ்யரூபாயா தே³வதாயா ரூபோபதே³ஶ உபபத்³யதே; யதா²பூ⁴தவாதி³ ஹி ஶாஸ்த்ரம்; 'மாஹாரஜநம் வாஸ:', 'ஆதி³த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்' இதி ப்ரகரணாந்தரநிர்தே³ஶாஶ்ச ஸாக்ஷிண:" இத்யாஹு | "ஹிரண்மய இதி ரூபஸாமாந்யாச்சந்த்³ர

பதே [த்ரமிடாசார்யராகிய] பாஷ்யகாரராலும் இது இவ்விதமே வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது 'ஜகத் ஸ்ரஷ்டாவினுடைய இந்த ரூபம் இந்த்ராஜால வஸ்துக்கள் போல மாயையால் செய்யப்பட்டதன்று. அது இந்த மாம்ஸக் கண்ணால் பார்க்கப் படமாட்டாது; வேறு ஸாதனங்களுடன் கூடிய சுத்தமான மனஸால் மாத்ரம் அது க்ரஹிக்கப்படக்கூடும் 'ந சக்ஷுஷா க்³ருஹ்யதே நாபி வாசா" [அது கண்ணுக்கு எட்டாதது; வாக்குக்கும் எட்டாதது] "மநஸா து விஶுத்³தே⁴ந" [விசுத்தமான மனஸால் மாத்ரம் அதை க்ரஹிக்கலாம்] என்று ச்ருதிகளும் சொல்லுகின்றன. ரூபமற்ற தேவதைக்கு ரூபமுண்டென்று ச்ருதி ஒருகாலும் உபதேசிக்கமாட்டாது, ஏனென்றால் ச்ருதி வஸ்துக்களை உள்ளபடியே உபதேசிக்கின்றதன்றோ? "மாஹாரஜநம் வாஸ:" [அவனுடைய வஸ்த்ரம் மஹாரஜத வர்ணத்தை உடையது] "ஆதி³த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்" [ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்டுள்ள ஒரு ஸ்தான விசேஷத்தில் ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை உடையவனாக அவன் ப்ரகாசிக்கிறான்] என்று வேறு ப்ரகரணங்களில் ச்ருதி செய்யும் நிர்த்தேசங்களும் இதற்கு ஸாக்ஷிகள். மேலும், "ஹிரண்மய இதி ரூபஸாமாந்யாச்சந்த்³ரமுக²வத்" [ஹிரண்மய' என்னும் சப்தத்திற்கு 'ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட' என்பது பொருளன்று; 'ஸ்வர்ணம்போல உஜ்வலமாயிருக்கிற' என்பது மாத்ரம் அதன் பொருள். ரூபம் ஸமானம் என்பதில் மாத்ரம் நோக்கு. சந்த்ர முகம்' என்னு மிடத்திற்போல] என்பதும் வாக்ய காரருடைய வாக்யம். இதை வ்யாக்யானம் செய்யுமிடத்தில் த்ரமிடாசார்யர் பின் வருமாறு அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்— 'ஹிரண்மய என்னும் சப்தத்தில் காணப்படும் 'மயட்' என்னும் ப்ரத்யயம் விகாரார்த்த

பட்டிருக்கிறபடியால்' என்று பொருள் தோன்றக்கூடும். அது ஜ்ஞானம் முதலியவைகள் விஷயத்தில் விருத்தமாகையால், 'ஸ்வரூப நிரூபகஸ்வரூப நிர்தே³ஶாச்ச' என்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஹிரண்மய:—இது ச்ருதியில் காணப்படும் சப்தம். இதற்கு 'ஹிரண்யத்தால் செய்யப்பட்ட' என்பது பொருளன்று 'ஹிரண்யம் போல ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும்' என்பதே பொருள். முதலில் கூறப்பட்டுள்ள பொருள் விருத்தமாகையால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

ஸம்ஸ்தா²நவவச:” இதி ச பட்²யதே । தச்ச வ்யாசஷ்டே—“ந ஹ்யஸ்ய விகாரஸம்ப³ந்தா⁴ய ப்ரயுஜ்யதே; ஸநாதநஸ்வாத்மந:” இதி । யதா² ஜ்ஞாநாதி³கல்யாணகு³ணாநந்த்யநிர்தே³ஶாத் அவகி³த கல்யாணகு³ணவிஶிஷ்டம் பரம் ப்³ரஹ்மைதத³வக³ம்யதே, ஏவமாதி³த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் இத்யாதி³நிர்தே³ஶாத் ஸ்வாபா⁴விகஸ்வாநுரூபகல்யாண தி³வ்யரூப: பரப்³ரஹ்மபூ⁴த: புருஷோத்தமோ நாராயண இதி ஜ்ஞாயதே ।

ததா² ‘அஸ்யேஶாநா ஜக³தோ விஷ்ணுபத்நீ’ ‘ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ’ ‘ஸதா³ பஶ்யந்தி ஸூரய:’ ‘தமஸ: பரஸ்தாத்’ ‘க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே’ இத்யாதி³நா பத்நீபரிஜநஸ்தா²நாதீ³நாம்

தத்தை [அதனால் செய்யப்பட்ட என்னும் அர்த்தத்தை] குறிக்கவில்லை; ஏனென்றால் விக்ஹாரத்துடன் கூடியுள்ள ஆத்மா அம்மாதிரி உண்டுபண்ணக் கூடியதன்றாகையாலே? ஜ்ஞாநம் முதலிய கல்யாண குணங்களின் எல்லையற்ற இருப்பைச் சொல்லும் ச்ருதி வாக்ய பலத்தால், பர ப்ரஹ்மத்தைக் கல்யாண குணங்களுடன் கூடியதென்று நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே ‘ஆதித்ய வர்ணம்’ என்பது முதலிய ச்ருதி நிர்த்தேச பலத்தைக்கொண்டு, பர ப்ரஹ்மமாயும் புருஷோத்தமனாயும் இருக்கிற நாராயணன் தனக்கு அபிமதமாயும் தனக்கு அநுரூபமாயுமுள்ள ஒரு ரூபத்துடன் கூடியிருக்கிறானென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

ததா²ஸ்யேஶாநா...“அஸ்யேஶாநா ஜக³தோ விஷ்ணுபத்நீ” [விஷ்ணுவின் பத்நி இந்த ஜகத் முழுவதற்கும் ஈச்வரீ,] “ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ” [பூமியும் லக்ஷ்மியும் உன்னுடைய பத்நிகள்] “ஸதா³ பஶ்யந்தி ஸூரய:” [நித்ய ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்திருக்கிறார்கள்] “தமஸ: பரஸ்தாத்” [ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்புறத்தில் (அவனுடைய ஸ்தாநம்) இருக்கின்றது] “க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே” [இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்டு வஸித்துக்கொண்டிருக்கும்] இவை முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களாற் செய்யப்படும், நிர்த்தேசத்தைக் கொண்டே பகவானுக்குப் பத்நிகள் உண்டென்றும், பரிஜநங்களுண்

யதா² ஜ்ஞாநாதி³—இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ந்யாயம் இதுவே—‘எது எது ப்ராமாணிகமோ அது அது அங்கீகரிக்கப்படத்தக்கது. ஜ்ஞாநம் முதலிய கல்யாண குணங்கள் ப்ராமாணிகங்கள்; அப்படியே ரூபமும் ப்ராமாணிகம் இப்படி இருக்கையில் இவைகளுள் ஒன்றை மாத்ரம் அங்கீகரித்து மற்றொன்றை அங்கீகரியாமல் விடுவது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாக மாட்டாது’ என்பதுதான்.

ததா²ஸ்யேஶாநா—வாக்ய காரரும் பாஷ்யகாரராகிய த்ரமிடாசார்யரும், ரூபத்தை ஸமர்த்தித்திருக்கிறார்கள். அவர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் பத்நீ பரிஜநங்கள் முதலிய விஷயங்களிலும் அந்வயிக்குமாதலால், அவைகளையும் அவர்கள் தமது கருத்தில் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

நிர்தேசாதேவ ததேவ ஸங்க்ருஹ்யதே । யதாஹ பாஷ்யகார: "யதார்த்தகுணவாதீ ஹி ஶாஸ்த்ரம்" இதி । ஸதார்த்தம் பவதி யதா 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' இதி நிர்தேசாத் பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூபம் ஸகலஹேயப்ரத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநைகதாநதயா ஸகலேதரவிஸஜாதீயம் ச ஸகலேதரவிலக்ஷணம் அவகம்யதே, யதா ச 'ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்' 'பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச' 'தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம்

டென்றும் ஒரு ஸ்தாந விசேஷமுண்டென்றும் நாம் அறிதல் வேண்டும். "யதார்த்த குணவாதீ ஹி ஶாஸ்த்ரம்" [உள்ளபடியன்றோ சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது?] என்று பாஷ்யகாரர் சொல்லியிருக்கிறார் ஆகையால் நாம் அறியவேண்டியது இதுதான்— 'பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது ஸகல ஹேய ஸம்பந்தமற்றும் எல்லையிராத ஆநந்தத்திற்கு இருப்பிடமாயும் ஒருவித அளவுக்கும் உட்படாததாயும் இருக்கிறபடியால் மற்றை ஸகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அது விலக்ஷணமென்று நாம் எப்படி "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்னும் ச்ருதி நிர்தேசத்திலிருந்து அறிகின்றோமோ, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களெல்லாம் எல்லையுமற்றவை எண்ணிக்கையுமற்றவை யென்றும் மற்றை வஸ்துக்களில் காணப்படும் குணங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள் என்றும் "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்", "பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச", "தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி" என்னும் இவை முதலிய ச்ருதி நிர்தேசங்களிலிருந்து நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே "ஆதித்யவர்ணம்" என்பது முதலான நிர்த்தேசங்களிலிருந்து பகவானுக்கு ரூபம் உண்டென்றும் பரிஜநங்கள் இருக்கிறார்களென்றும் ஸ்தாநவிசேஷம் முதலியவை

ஸதார்த்தம் பவதி—கீழே "யதா ஜ்ஞாநாதி" என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயமே மறுபடியும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுவது போலத் தோன்றும். கீழே 'கல்யாண குணங்கள் எப்படி ப்ராமாணிகங்களோ, அப்படியே ரூபமும் ப்ராமாணிகமாகையால் இதுவும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'கல்யாண குணங்களையும் நாங்கள் ப்ராமாணிகங்களாக ஒத்துக் கொள்ளவில்லை' என்று வாதிப்பவர்களுக்காக இந்த வாக்யம். இதில் சொல்லப்படும் விஷயமாவது—'நீங்கள் பகவத் ஸ்வரூபத்தை அங்கீகரித்து, கல்யாண குணங்களை அங்கீகரியாமல் இருப்பது சரியன்று; ஏனென்றால் ஸ்வரூபம் ப்ராமாணிகமாக இருப்பது போல, குணங்களும் ப்ராமாணிகங்களே' என்பது தான். ஸ்வரூபத்தையும் ப்ராமாணிகமாக ஒத்துக் கொள்ளாதவரும் உளர். அவர்களுக்கு "வேதாஹ: ப்ரகாணம் வேதஸ்" என்று ஆரம்பிக்கும் மேல் க்ரந்தத்தால் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஔத்பத்திக:—உத்பத்தியாலேயே ஏற்பட்டது; அதாவது 'ஸ்வாபாவிகம்' என்று சொன்னதாயிற்று.

தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி' இத்யாதிநிர்தேசாச்ச நிரதிசய ஸம்வேத்யாஸ்து குணாஸ் ஸகலேதரவிலக்ஷணா:; ததா ச்ருதி: 'ஆதித்யவர்ணம்' இத்யாதிநிர்தேசாச்ச பரஸ்யைவ பரிஜநஸ்தாநாதயச்ச ஸகலேதரவிலக்ஷணா: ஸ்வாஸாதாரணா அநிர்தேச்யஸ்வரூபஸ்வபாவா இதி |

வேதா: ப்ரமாணம் சேத் விதயர்த்தவாதமந்த்ரகதம் ஸர்வமபூர்வமவிரோத்யர்த்தஜாதம் யதாவஸ்திதமேவ போதயந்தி | ப்ராமாண்யம் ச வேதாநாம் 'ஔத்பத்திகஸ்து சப்தஸ்யார்த்தேந ஸம்பந்த:' இத்யுக்தம் | யதா அக்நிஜலாதீநாம் ஔஷ்ண்யாதிசக்தியோக: ஸ்வாபாவிக:, யதா ச சக்ஷுராதீநாம் இந்த்ரியாணாம் புத்திவிசேஷஜநநசக்தி: ஸ்வாபாவிகீ, ததா சப்தஸ்யாபி போதநசக்தி: ஸ்வாபாவிகீ | ந ச ஹஸ்தசேஷ்டாதிவத் ஸங்கேதமூலம் சப்தஸ்ய போதகத்வமிதி

உண்டென்றும் இவையெல்லாம் மற்றை வஸ்துக்களில் காணப்படும் ரூபம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்களென்றும் இவையெல்லாம் அவனுக்கே அஸாதாரணங்களென்றும் இவைகளின் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் ஒருவிதத்தாலும் நம்மால் இப்படிப்பட்டவையென்று நிர்தேசிக்கக் கூடாதவையென்றும் அறிகின்றோம்.

வேதா: ப்ரமாணம் சேத்—[அர்த்தவாதங்களாகிற வேத பாகங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யமில்லையாதலால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கதன்று என்று சங்கிப்பதும் யுக்தமன்று]. வேதங்களில் காணப்படும் விதி பாகங்களோ, அர்த்தவாத பாகங்களோ, மந்த்ர பாகங்களோ, இவையெல்லாம், வேறு ஸாதக ப்ரமாணங்கள் இராமலும் மற்றை ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதியாமலும் இருக்கும் வரையில், தம் தம்மால் குறிக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களை உள்ளபடியே அவை போதிக்கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வேதங்களிலுள்ள சப்தங்களுக்கும் அவைகளால் போதிக்கப்படும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தமும் இயற்கையாலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். நெருப்பு ஜலம் முதலியவைகளுக்கு உஷ்ணமாயிருப்பது முதலியவை போலவும், கண் முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு புத்தி விசேஷத்தை உண்டுபண்ணும் சக்தி இருப்பது போலவும், சப்தங்களுக்கு அர்த்தத்தைப் போதிப்பிக்கும் சக்தி ஸ்வபாவத்தாலேயே உண்டு. ஸங்கேதத்தால் சிற்சில கை ஜாடைகளுக்குச் சிற்சில அர்த்தங்களை நாம் ஏற்பாடு செய்து கொள்வதுபோல,

---

நநு ச—சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தைப் போதிக்குமானால், ஏன் அந்தப் போதம் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷித்து நிற்கின்றது? அப்படி அது அபேக்ஷித்து நிற்கிறபடியால், சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன என்று சொல்வது அயுக்தமென்று ஏற்படவில்லையோ? அது ஸங்கேதத்தாலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டாமோ? இதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

வஸ்தூநாம் யத்ர, அநாத்யநுஸந்தாநாவிச்சேதேபி ஸங்கேதயிது:
புருஷஸ்யாஜ்ஞாநாத்। யாநி ஸங்கேதக்ருதாநி தாநி ஸர்வாணி
ஸாக்ஷாத்வா பரம்பரயா வா ஜ்ஞாயந்தே। ந ச தேவதத்தாதிஶப்த
வத் க்வசிதபி யத்ர, கேஷு ச ஸாக்ஷாத்வா பரம்பரயா வா ஸங்
கேதோ ஜ்ஞாயதே। கவாதிஶப்தாநாம் அநாத்யநுஸந்தாநா
விச்சேதேபி ஸங்கேதயிதுரஜ்ஞாநாதேவ போதகத்வஶக்தி: ஸ்வாபா
விகீ। அக்நிஜலாதீநாம் தாஹகத்வாதிஶக்திவதிந்த்ரியாணாம் போத
கத்வஶக்திவச்ச ஶப்தஸ்யாபி போதகத்வஶக்திராஶ்ரயணீயா।

நநு ச இந்த்ரியவச்சப்தஸ்யாபி யதி போதகத்வம் ஸ்வாபாவிகம்,
ஸம்பந்தக்ரஹணம் போதகத்வாய கிமித்யபேக்ஷ்யதே? இந்த்ரியவதி
த்யுச்யதே। யதா ஜ்ஞாதஸம்பந்தநியமம் தூமாதி அக்ந்யாதிவிஜ்ஞாந

சப்தத்தின் சக்தி ஸங்கேதத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டதன்று என்னென்றால், அப்படி
ஒரு ஸங்கேதம் எவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதென்று இப்பொழுது ஒருவராலும் அறியப்
படவில்லையன்றோ? அதன் அநுஸந்தாநம் அநாதிகாலமாய் எவ்வித பங்கமுமிராமல்
அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறபடியால், ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தின புருஷ
னுடைய ஜ்ஞாநம் மறக்கப்பட்டுப் போய்விட்டது என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை.
எவை எவை ஸங்கேதத்தால் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவை ஸம்பந்தப்பட்ட
விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் அந்த ஸங்கேதம் எவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது
ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரையாகவோ அறியப்பட்டே இருக்கின்றது. '[ஒருவன் பெய
ராக வழங்கிவரும்] தேவதத்தன் போன்ற சப்தங்களிற்போல், இவைகளிலும் நாம்
ஒரு ஸங்கேதத்தைக் கல்பிக்கக் கூடாதோ?' என்று கேட்பதும் யுக்தமன்று. தேவ
தத்தன் முதலிய பெயர்களிலும், ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரையாகவோ ஸங்கேதம்
அறியப்பட்டே இருக்கின்றது. 'கோ' (பசு) முதலிய சப்தங்கள் விஷயத்திலோ
வென்றால், அநாதி காலமாக அநுஸந்தாநம் எவ்வித பங்கமுமிராமல் அநுவர்த்தித்து
வந்துகொண்டிருக்கையிலும், ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தினவன் எவனென்பது அறியப்
படவில்லை. ஆகையால் அந்தச் சப்தங்களில் காணப்படும் அர்த்த போதகத்வ சக்தி
ஸ்வாபாவிகமென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் நெருப்பினிடத்தில் காணப்
படும் எரிக்கும் சக்தி போலவும், இந்த்ரியங்களில் காணப்படும் புத்திவிசேஷ போத
கத்வ சக்தி போலவும், சப்தத்தில் காணப்படும் அர்த்த போதகத்வ சக்தியும் ஸ்வாபா
விகமென்பதே ஸித்தம்.

ப்ரஶ்நம்—மலையில் புகை தெரிகிறபடியால் அவ்விடத்தில் அக்நியும் இருக்
கின்றது என்று அறிவதற்கு, புகைக்கும் அக்நிக்குமுள்ள ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் அவச்யம
வேண்டுமன்றோ? அது போலவே இவ்விடத்திலும் இவ்விடத்தில் வேறு ஒரு தருக்ஷ
டாந்தமும் சொல்லலாம். இந்த்ரியங்களுக்குப் பதார்த்தங்களை அறிவிக்கும் சக்தி இயற்
கையாக இருக்கையிலும், அவை வெளிச்சம் முதலானவைகளை அபேக்ஷித்து நிற்கின்
றனவன்றோ? அதுபோலவே இவ்விடத்தில் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் உதவுகின்றது.

ஜநகம், ததா ஜ்ஞாதஸம்பந்தநியம: ஶப்தோऽபி அர்தவிஶேஷ
புத்திஜநக: | ஏவம் தர்ஹி ஶப்தஸ்யார்தவிஶேஷஸ்ய த்ரும
திக்ருதாநந்தரமேவ ஸ்யாத் | நைவம், ஶப்தார்தயோ: ஸம்பந்தோ
போத்யபோதகபாவ ஏவ, தூமாதீநாம் து ஸம்பந்தாந்தர
மிதி தஸ்ய ஸம்பந்தஸ்ய ஜ்ஞாநப்ரகாரேண புத்திஜநகத்வே
விஶேஷ: | ஏவம் க்ருஹீதஸம்பந்தஸ்ய போதகத்வதர்ஶநாத்
அநாத்யநுஸந்தாநாவிச்சேதேऽபி ஸங்கேதாஜ்ஞாநாத் போதகத்வ
ஶக்திரேவேதி நிஶ்சீயதே | ஏவம் போதகாநாம் பதஸங்காதாநாம்

இவ்விதம் இந்த்ரியங்களபோல சப்தங்களும் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சக்தியை உடையவையானால், அப்படி அவை அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் தமக்கும் தமது அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஒரு வித ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தையும் சார்ந்திருப்பது ஏன்? என்றால், 'லிங்கத்தில் நேரபடுவது போலவே இவ்விடத்திலும்' என்பதே அதற்கு ஸமாதாநம். அதாவது—புகையைப் பார்த்தவுடன் அந்தப் புகையிருக்குமிடத்தில் நெருப்புமிருக்கின்றது என்று அறிவதற்கு, புகைக்கும் நெருப்புக்கும் உள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞாநம் எப்படி அபேக்ஷிதமோ, அப்படியே ஒரு சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் அதன் அர்த்தம் ஸ்புரிப்பதற்கும் அந்தச் சப்தத்திற்கும் அதன் அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமே என்பது தான். 'அப்பொழுது சப்தத்திற்கு அர்த்தம் தோன்றும் பொழுது ஏற்படும் தோற்றமெல்லாம், ஹேதுவைக்கண்டு அநுமாநம் செய்வதுபோல அநுமாநமே ஆகிவிடுமென்றோ?' என்று சங்கிக்கலாம். அப்படி இல்லை; சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஒரு வகைப்பட்டது, ஹேதுவுக்கும் ஸாத்யத்திற்குமுள்ளது வேறு வகைப்பட்டது. ஒருவித ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தின் வழியாக புத்தி உண்டாகின்றது என்பது மாத்ரம் இரண்டு இடங்களிலும் ஸமாநம். இவ்விதம் ஸம்பந்தம் அறியப்பட்டவுடன் சப்தங்கள் அர்த்தத்தைப் போதி

ஏவம் தர்ஹி—இவ்விதம் சப்தமும் ஸம்பந்த க்ரஹணத்தை அபேக்ஷிக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது சப்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் பொழுதெல்லாம் அநுமாந வழியாகவே உணர்த்துகின்றதென்றன்றோ ஏற்படும்? அது சரியோ? இதற்கு ஸமாதாநமாவது-இவை இரண்டாலும் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநங்கள் வேறுபட்டவை, என்பதே. அநுமாநத்தில் ஜந்ய ஜநக ஸம்பந்தமென்றும் சப்தத்தில் போத்ய போதக ஸம்பந்தமென்றும் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் சொல்லப்படும்.

ஏவம் க்ருஹீத—இப்படி எல்லா சப்தங்களுக்கும் போதகத்வ சக்தியானது ஸ்வாபாவிகமாக இருந்தால், லௌகிக சப்த ராசிகளென்றும் வைதிக சப்த ராசிகளென்றும் வழங்கி வரும் விபாகம் எப்படி ஏற்படுமென்றால், அது ஏற்படும் மாதிரியை விளக்குகிறார்.

𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌃, 𑌤𑍇 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑍇𑌯𑌾𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍁𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣𑌕𑍍𑌰𑌮𑌜𑌨𑌿𑌤𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌅𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑍇𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚, 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣𑌕𑍍𑌰𑌮𑌜𑌨𑌿𑌤𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑍋-

---

கிற படியால், அந்தப் போதகத்வ சக்தி ஸ்வாபாவிகமென்றும் அது ஒரு ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்படவில்லை என்றும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. ஸங்கேதம் செய்தவரின் ஜ்ஞானம் இருந்தாலன்றோ அது ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்பட்டதென்று சொல்லக்கூடும்? அநுஸந்தானம் அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்து வந்திருக்கையிலும் அம்மாதிரி ஒரு ஸங்கேதாவின் ஜ்ஞானமும் தென்படவில்லையே.

இவ்விதம் சப்தங்கள் அர்த்தத்தை ஸ்வபாவத்தாலேயே உணர்த்துகிறபடியால் பல சப்தங்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு 'வாக்யம்' என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பத ஸமூஹங்களும் தம்மால் குறிக்கப்படும் அர்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பரம் இருக்கும் ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு ஒரு ஜ்ஞான விசேஷத்தை உணர்த்தும். அந்தச் சப்தங்கள் ஒரு மநுஷ்யனுடைய புத்தி க்ரமப்படியாகச் சேர்க்கப்பெற்று அந்த க்ரமத்தில் உச்சரிக்கப்படும் பொழுது, அவைகளைப் பௌருஷேயங்களென்றும் (மனிதனால் ஏற்படுத்தப் பட்டவை என்றும்), அப்படி மநுஷ்யனுடைய புத்தியை முன்னிடாமல் அநாதிகாலமாக உச்சரிக்கப்பட்டு வரும் க்ரமத்தால் ஏற்படும் ஸம்ஸ்காரமடியாக அவை உச்சரிக்கப்பட்டு வந்தால் அப்பொழுது அவைகளை அபௌருஷேயங்களென்றும் அதை அறிந்தவர்கள் சொல்வார்கள். வேதங்களென்று சொல்லப்படுமவையெல்லாம் இம்மாதிரி அபௌருஷேயங்களே. இந்தக் காரணத்தாலேயே வேதங்கள் நித்யங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது, பூர்வம் பூர்வம் உச்சரிக்கப்பட்டு வந்த க்ரமத்தால் உண்டாகும் ஸம்ஸ்காரத்

𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵—வேத சப்த ராசிகளின் உச்சாரணம் பூர்வ நினைவை முன்னிட்டு ஏற்படுகின்றது என்று இருந்தாலும், இரண்டு சப்த ராசிகளும் புருஷாதீநங்களாக இருக்கிறபடியால், வேதத்திற்கு மாத்ரம் எவ்விதத்தில் அபௌருஷேயத்வம் சொல்லக்கூடுமென்றால், வேத சப்த ராசிகள் புருஷாதீநங்களாக இருக்கையிலும் புருஷ புத்தியை மூலமாக உடைத்தாயிராமல் இருப்பதாலேயே அவைகளுக்கு அபௌருஷேயத்வம் சொல்லப்படுகின்றது என்பது இவ்விடத்தில் விளக்கப் படுகின்றது.

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂—இந்த நித்யத்வம், பதங்கள் நித்யங்களாக இருப்பதையாவது அக்ஷரங்கள் நித்யங்களாக இருப்பதையாவது குறிக்கவில்லை; பத நித்யத்வமாவது வர்ண நித்யத்வமாவது அபௌருஷேயமாயிருப்பதற்கு ப்ரயோஜகமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், மநுஷ்யர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களும் அபௌருஷேயங்களாகத் திரியும். ஆகையால், அநாதிகாலமாக ஒரு ஆநுபூர்வியுடன் உச்சரிக்கப்பட்டு வருவதையே அது குறிக்கின்றது.

…யபூர்வகத்வாத் । தே ச தேநைவ க்ரமவிசேஷேண ஸம்ஸ்தி²தா அக்ஷரராசயோ வேதா³: ருக்³யஜுஸ்ஸாமாத²ர்வபே⁴த³பி⁴ந்நா: அநந்தசா²கா வர்தந்தே । தே ச விதி⁴ஹ்யர்த²வாத³மந்த்ரரூபா வேதா³: பரப்³ரஹ்மபூ⁴தநாராயணஸ்வரூபம் ததா³ராத⁴நப்ரகாரம் ஆராதி⁴தப²லவிசேஷம் ச போ³த⁴யந்தி । பரமபுருஷவத் தத்ஸ்வரூபததா³ராத⁴நப²லஜ்ஞாபகவேதா³க்²யசப்³த³ஜாதம் நித்யமேவ । வேதா³நாமநந்தத்வாத்³ து³ரவகா³ஹத்வாச்ச பரமபுருஷநியுக்தா: பரமர்ஷய: கல்பே கல்பே நிகி²லஜக³து³பகாரார்த²ம் வேதா³ர்த²ம் ஸ்ம்ருத்வா ஸ்ம்ருத்வா விதி⁴ஹ்யர்த²வாத³மந்த்ரமூலாநி த⁴ர்மசாஸ்த்ராணீதிஹாஸபுராணாநி ச சக்ரு: । லௌகிகாஸ்ச சப்³தா³ வேத³ப்ரதே³சேப்⁴ய ஏவ ப்ரத்யுத்³த்⁴ருத்ய தத்தத³ர்த²விசேஷநாமதயா பூர்வவத் ப்ரயுக்தா: பாரம்பர்யேண ப்ரயுஜ்யந்தே । நநு ச வைதி³கா ஏவ ஸர்வே வாசகா: சப்³தா³ஸ்ச, ஸாங்கேத்யம் பா⁴ஷாயாமேவேதி லக்ஷணமோத³:

தைக்கொண்டு அந்த க்ரமத்தை நினைத்து நினைத்து அந்த க்ரமப்படி உச்சரிக்கப்படுவதே அபௌருஷேயத்வம், அதுவே நித்யத்வமென்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட க்ரம விசேஷத்துடன் நிற்கும் அக்ஷரக் கூட்டங்களாகிற வேதங்கள் ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வங்களென்று நாலு வகைப்படும், ஒவ்வொரு வகையிலும் அனந்தங்களான சாகைகளுண்டு. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் விதியென்று சில பாகங்களும் அர்த்த வாதங்களென்று சில பாகங்களும் மந்த்ரங்களென்று சில பாகங்களும் உண்டு. இவையெல்லாம் பர ப்ரஹ்மமாகிற நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அவனை ஆராதிக்கும் முறைகளையும், அப்படி ஆராதிக்கப்படும் அவனிடமிருந்து நாம் அடையும் பல விசேஷங்களையும் போதிக்கின்றன. அப்படி நித்யமான பரம புருஷனைப் போதிக்கிறபடியால், அந்தப் பரம புருஷன் போல அவனுடைய ஸ்வரூபம் முதலிய வற்றைப் போதிக்கும் சப்தங்களும் நித்யங்களே. ஆனால், இந்த வேதங்கள் அனந்தங்களாகவும் ஸுலபமாக அறியக்கூடாதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால், பரம புருஷனாகிற நாராயணனால் ஏவப்பட்டவர்களான சில மஹர்ஷிகள், ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் வேதங்களின் பாகங்களாகிற விதி அர்த்தவாதம் மந்த்ரம் இம் மூன்றுகளிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களை ஸகல ஜனங்களுடைய நன்மையையும் உத்தேசித்து தாம சாஸ்த்ரங்களென்றும இதிஹாஸங்களென்றும புராணங்களென்றும் பல க்ரந்தங்களால் விவரித்திருக்கிறார்கள். லோகத்தில் ஜனங்களுக்குள் நித்ய வ்யவஹாரங்களில் வழங்கிவரும் சப்தங்களும

ருக்³யஜுஸ்ஸாமாத²ர்வபே⁴த³பி⁴ந்நா:—ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வம் என்று வேதங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகள் முடிவற்றவை என்று எப்படி சொல்லக்கூடுமென்றால், இவ்விதம் நான்கு பிரிவாக அவை இருந்த போதிலும் ஒவ்வொரு பிரிவிலும அவை அனந்தங்களான சாகைகளை உடைததாயிருக்கிறபடியால் அவை அனந்தங்களாகக் கூடுமென்றே?

வேதா³நாமநந்தத்வாத் து³ரவகா³ஹத்வாச்ச—வேதங்களின் அர்த்தங்களை,

க்ஷயசப்தவத்ஸ்யதே । உபபத்யதே சைஷாமேவ ஶப்தாநாம் தஸ்யாமேவ வாசகத்வப்ரஸித்தம் வைதிகாநாம் தத்ரைவ ப்ரயோக:, அந்யத்ர ப்ரயுஜ்யமாநாநாமந்யத்ர ந க்லுப்திகௌரவ: ।

ஸேதிஹாஸபுராணதர்மஶாஸ்த்ரோபப்ரும்ஹிதஸாங்கவேதவேத்ய: பரப்ரஹ்மபூதோ நாராயணோ நிகிலஹேயப்ரத்யநீக: ஸகலேதரவிலக்ஷணோऽபரிமிதஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூப: ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணா

வேத ராசியிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டு சிற்சில பொருள்களைக் குறிக்கின்றனவாக பரம்பரையாய் முன் போலவே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இவ்விதம் எல்லா வாசக சப்தங்களும் வேதங்களிலிருந்தே எடுக்கப் பட்டவையாக இருந்தால், வைதிக சப்தங்களுக்கும் லௌகிக சப்தங்களுக்கும் லக்ஷண பேதம் சொல்வது உபபந்நமாகுமோ? சாஸ்த்ரங்களில் அவைகளுக்கு லக்ஷண பேதம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே அதிலிருந்து அவைகளுக்குச் சப்த பேதமும் உண்டென்று ஏற்படவில்லையா? என்றால், அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. வேதங்களில் ப்ரயோகம் செய்டப்பட்டுள்ள சப்தங்களுக்கும் லோகத்தில் வழங்கிவரும் சப்தங்களுக்கும் லக்ஷண பேதமுண்டு, அது அவை தென்படும் க்ரம பேதத்தைச் சார்ந்ததே ஒழிய, சப்த பேதத்தைச் சார்ந்ததன்று.

ஸேதிஹாஸ இத்யாதி இதிஹாஸம் புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரம் இவைகளால் உபப்ருஹ்மிதங்களான ஸாங்க வேதங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் பர ப்ருஹ்மமாகிற நாராயணன் ஸகல ஹேய பதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதி படனென்றும், தன்னைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனென்றும், அளவற்ற ஜ்ஞாநத்தையும் ஆநந்தத்தையும் ஸ்வரூபமாக உடையவனென்றும், ஸ்வபாவத்தாலேயே ஏற்பட்டவைகளாகவும் எல்லையில்லாத மேன்மையை உடையனவாகவுமான எண்ணிக்கையற்ற கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமென்றும், தனது ஸங்கல்பத்தைச் சார்ந்திருக்கும் ஸ்வரூப

விளக்குமவைகளாக உபப்ருஹ்மணங்கள் என்னும் பெயருடன் சில க்ரந்தங்கள் தென்படுகின்றனவே. அப்படி வேதங்கள் உபப்ருஹ்மணங்களை அபேக்ஷித்து நின்றால், அவைகளுக்கு நித்யத்வம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? என்று ஒரு ஆக்ஷேபமுண்டு. வேதங்கள் அநந்தங்களாகவும் ஸூக்ஷ்மமாக விளங்காதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால் மாத்ரம் அவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்கள் தேவையாக இருக்கின்றன; ஆகையால் அந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு அவைகளுக்கு அநித்யத்வம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்பதே இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம்.

ஸேதிஹாஸ... இந்த ப்ரகரணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை இவ்விடத்தில் ஸங்க்ரஹித்துச் சொல்லுகிறார்.

அநந்தஹாவிஹாரம்—இந்தப் பதம் நித்ய விபூதியைக்குறிக்கின்றது அது அநந்தமாக இருப்பதாவது அது எவ்வித அழிவுமில்லாமல் நித்யமாக இருப்பதே. அடுத்துவரும் "நாநாவித" இத்யாதியான பதம் லீலாவிபூதியைக் குறிக்கின்றது.

[illegible]

"[illegible]" "[illegible]" "[illegible]" "[illegible]" "[illegible]" "[illegible]"

ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களை உடைய ஸமஸ்த சேதநாசேதந வர்க்கங்களை உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், அளவிடக்கூடாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடைய நித்யமான பெரிய விபூதி ஒன்றை உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், பல வகைப்பட்ட அநந்தங்களான சேதநாசேதந வஸ்துக்களால் ஏற்படும் ப்ரபஞ்சத்தை, தனது லீலைக்குக் கருவியாக உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும் இது வரையில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. "இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மம், இவையெல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக உடையவை, ஹே சவேதகேதோ! நீயும் அந்த ப்ரஹ்மமே," "இவனை சிலர் அக்நியென்றும், சிலர் ப்ரஜைகளுக்கு அதிபனான ப்ரஹ்மாவென்றும், சிலர் இந்த்ரனென்றும், சிலர் ப்ராணனென்றும் மற்றும் சிலர் சாச்வதமான ப்ரஹ்மமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்" "இந்த லோகத்தில் தென்படும் ப்ரகாசங்களான ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களும், மூன்று லோகங்களும், அந்த லோகங்களைப் பரிபாலித்து வரும் லோகபாலர்களும், மூன்று வேதங்களும், மூவகைப்பட்ட அக்நிகளும், ஐந்து வகைப்பட்ட ஆஹுதிகளும், ஸகல தேவர்களும் இவையெல்லாம் க்ருஷ்ணனே" "நீயே யஜ்ஞம், நீயே வஷட்காரம், நீயே ஓங்காரம்" "ருத்தாமா என்னும் வஸு நீயே, நீயே ப்ரஜாபதி," "ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களெல்லாம் விஷ்ணு, லோகங்களெல்லாம் விஷ்ணு, காடுகள் மலைகள் திக்குக்கள் நதிகள் ஸமுத்ரங்கள் இவைகளும் விஷ்ணுவே, இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படும் பொருள்களும் அவைகளுக்குப் புலப்

ஸர்வம் க²ல்விதம்... இம்மாதிரியான வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மமும் ப்ரபஞ்சமும் ஒன்றென்னும் விஷயம் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் காரணாவஸ்தையில் 'ஒன்றே இருந்து' என்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால், இந்த வாக்யங்களால் சொல்லப்படும் ஐக்யம் 'அவை இரண்டும் ஸ்வரூபத்தாலே ஒன்று' என்பதையே குறிக்கவேண்டும் என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஸ்வரூபத்தாலேயே ஒன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மமே ஸ்வர்க்கம் நரகம் முதலியவற்றை அநுபவிப்பதாக ப்ரஸங்கிக்குமாகையால், அவர்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யம் சொல்வது அஸங்க

இத்யாதிஸாமாநாதிகரண்யவ்யபதேஶை: ஸர்வை: ஶப்தை: ஸர்வஶரீரதயா ஸர்வப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவாபிதீயத இதி சோக்தம்| ஸத்யஸங்கல்பம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸ்வயமேவ பஹுப்ரகாரம் ஸ்யாமிதி ஸங்கல்ப்ய, அசித்ஸமஷ்டிரூபமஹாபூதஸூக்ஷ்மவஸ்து போக்த்ருவர்க்கஸமஷ்டிரூபம் ச ஸ்வஸ்மிந் ப்ரலீநம் ஸ்வயமேவ விபஜ்ய, தஸ்மாத்

படாமல் மனஸ்ஸால் மாத்ரம் நினைக்கக்கூடியவைகளும் அந்த விஷ்ணு தான்" இவ்வாறு எல்லாம் பகவானே என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லுமிடங்களெல்லாவற்றிலும், சரீர சரீரி பாவத்தை அவலம்பித்தே அம்மாதிரியான ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படுகின்றது. ஸகல சப்தங்களாலும் அந்த பரஹ்மமே குறிக்கப்படுகின்றதென்று விவரிக்கப்பட்டது. ஸத்ய ஸங்கல்பனான அந்தப் பர ப்ரஹ்மமாகிற பகவான், தானே பஹுப்ரகாரமாக ஆகவேண்டுமென்று ஸங்கல்பித்து, தன்னிடத்தில் லயத்தை அடைந்து கிடந்த மஹா பூத ஸூக்ஷ்மமென்னும் வஸ்துவையும் அதை அநுபவிக்கும்படியான கர்மத்தைச் செய்துள்ள சேதந வர்க்கத்தையும் தானே பிரித்து, அந்த மஹா பூத ஸூக்ஷ்மத்திலிருந்து ஸ்தூலமான பூமி முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, அந்த பூதங்களுக்குள் அவைகளின் போக்தாக்களாயுள்ள ஜீவன்களை [அவை அவைகளின் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி] ஆத்மாவாக ப்ரவேசிக்கச் செய்து, ஜீவன்களுடன் கலந்து நிற்கும் அந்த மஹா பூதங்களை ஒன்றோடொன்று கலந்து, அந்த மஹா பூதங்களைக்கொண்டு ஜகத் முழுவதையும் ஸ்ருஷ்டித்து, தானும் எல்லாவற்றின் உள்ளிலும் அந்தராத்மாவாகப் புகுந்து, இவ்விதம்

தமென்றும், சரீர சரீரி பாவத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ஜீவவாசியான சப்தத்தால் சாஸ்த்ரங்கள் பேசுகின்றனவென்று சொல்வதே ஸங்கதமாகுமென்றும் விசிஷ்டாத்வைத வாதிகள் நிர்வஹிக்கிறார்கள். இதுதான் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது.

ஸமஷ்டிரூப...மஹத் அஹங்காரம் முதலியவைகளை அபேக்ஷித்து ப்ரக்ருதி காரணமாகிறபடியால், ப்ரக்ருதியானது இவ்விடத்தில் ஸமஷ்டி என்று சொல்லப்படுகின்றது.

விபஜ்ய...ப்ரளய காலத்தில் சேதநம் அசேதநம் எல்லாம் ஒன்றாக ஒரு அவ்யக்தாவஸ்தையை அடைந்து நிற்கின்றன. அவைகளை வ்யக்தமான அவஸ்தையை அடையச் செய்வதே இவ்விடத்தில் 'பிரித்து' என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றது.

ஆத்மதயா ப்ரவேஶ்ய...ஜீவன்களுக்கும் அசேதந வஸ்துவுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் அநாதி ஆகையால், 'ஜீவன்களை பூதங்களுள் ப்ரவேசிப்பித்து' என்று சொல்லாமல் 'ஜீவன்களை பூதங்களுள் ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பித்து' என்று சொல்லுகிறார். அப்படி தேஹங்களுள் ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பது இப்பொழுதே.

அந்யோந்யஸம்ஸ்ருஷ்டை:—ப்ருதிவீ முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்த பிறகு அவைகளை ஒன்றோடொன்று கலக்கிறதான வ்யாபாரமொன்று உண்டு. அதைப் பஞ்சீகரணமென்று சொல்வார்கள். அதுதான் இவ்விடத்தில் குறிக்கப்படுகின்றது.

தஸ்ருக்ஷ்மாவஸ்தேந ஸஹாவஸ்தித இதி ஸ்ருஷ்ட்வா, தேஷு ச ஸர்வேஷு ஆத்மதயா ப்ரவிஶ்ய, தேஷ்வநுப்ரவிஷ்டேஷு ஸர்வாத்மதயா ஸ்வயமநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரோத் ... ஸ்ருஷ்டிம் ஜகத் ஸர்வம் ஸ்வயம் ஸர்வாத்மதயா ப்ரவிஶ்ய, பரமாத்மத்வேநாவஸ்திதம் ஸர்வம் பாஹ்ய ப்ரகாரதயா விஶிஷ்டேதி । யதிதம் ஸர்வாத்மகத்வம் தந்ததேவ ப்ரக்ருதிஶப்தாபிதேயம் । ஸோகாமயதேத்யாதி வாக்யேந ப்ரக்ருதிபுருஷயோ: பரமாத்மஶரீரதயா பரமாத்மப்ரகாரத்வம், தத்காரணம் பரமாத்மைவ ப்ரக்ருதிபுருஷஶப்தாபிதேய: ।

“ஸோகாமயத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி । தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத் । ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத் ।

தான் பரமாத்மாவாகவும் மற்றை எல்லாம் தன்னுடைய சரீரமாகவும் இருக்கும்படி செய்துகொண்டு தனது பரமாத்மத்தன்மை ஒரு விதத்திலும் அழியாமலே [illegible] ஆத்மாவாக ப்ரவேசித்து ப்ரகாரமாயிருக்கின்றான் [illegible] பூதங்கள் அசேதனமென்னும் வஸ்து ‘ப்ரக்ருதி’ என்னும் சப்தத்தாலும், போக்தாக்களாகிற ஜீவவர்க்கம் ‘புருஷன்’ என்னும் சப்தத்தாலும் குறிக்கப்படுகின்றன. இந்த ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாயிருந்துகொண்டு அவனுக்கு ப்ரகாரங்களாக ஆகின்றன, அவைகளை அவ்விதம் ப்ரகாரமாயுடைக்காயிருக்கிற [illegible] மாவே அந்த ப்ரக்ருதி புருஷ சப்தங்களால் சொல்லப்படுகிறான் [illegible] “ஸோகாமயத” இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களால் [illegible] படுகின்றது

அநுப்ரவிஶ்ய:..‘சேதநராகிற ஜீவன்களுடன் கலந்து பிறகும்’ என்பதே இதன் பொருள். சேதநர்கள் ஆத்மாவாக தேஹங்களுள் ப்ரவேசிப்பது பூதங்கள் அந்யோந்யம் கலக்கப்பட்ட பிறகே ஆகையால், பூதங்களின் பஞ்சீகரணத்திற்கு முன்னதாக சேதநர்கள் தேஹங்களில் ஆத்மாவாக அதிஷ்டானம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது ஸங்கதமாக மாட்டாது;

ப்ரவிஶ்ய .. கீழ்ல ஜீவன்களைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்தில் ‘ப்ரவேஶ்ய’ [ப்ரவேசிப்பித்து] என்றும் இவ்விடத்தில் ‘ப்ரவிஶ்ய’ [ப்ரவேசித்து] என்றும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து கீழ்ச்சொல்லப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுடைய ப்ரவேசம் பராதீனமென்பதும், இங்கு சொல்லப்படும் பரமாத்மப்ரவேசம் பரமாத்மாவின் இச்சையால் மாத்ரம் செய்யப்படுகின்றது என்பதும் விளங்குகின்றன.

பரமாத்மத்வேநாவஸ்தித:—பரமாத்மா அவ்விதம் எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாக உள் ப்ரவேசித்திருக்கையிலும் தனது பரமாத்மத் தன்மை கொஞ்சமேனும் அழியாமலே இருக்கின்றது என்பதை இது குறிக்கின்றது.

ஸோகாமயத...இது தைத்திரீய உபநிஷத் வாக்யம். ப்ரஹ்மமானது, அசேதந ப்ரக்ருதி ஜீவன்கள் இவர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்பதையும். அப்படி

நிருக்தம் சாநிருக்தம் ச நிலயநம் சாநிலயநம் ச விஜ்ஞாநம்
சாவிஜ்ஞாநம் ச ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமபவத்”
இதி சேதநாசேதநயோ: ஸ்வரூபேணைவ ப்ருதக்த்வம் ச வ்யக்தம் ।
ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஶ்ச ஶாஸ்த்ராதிகததத்த்வஜ்ஞாநபூர்வக

ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஶ்ச. ப்ரஹ்மத்தை அடைவதானது பரபக்தியாலே ஸாத்யமென்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பரபக்தியை ஸாதித்துக்கொள்ளும் மார்க்கம் பின்வருமாறு இருக்கும். முதலில் சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து தத்வ ஜ்ஞானத்தைப் பெற்று, பிறகு அந்த ஜ்ஞானத்துடன் தம்தம் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அநுஷ்டித்து, பிறகு சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள பக்தி யோகத்தை அந்த வர்ணாச்ரம

அது பிந்நமா யிருக்கையிலும் அது அவைகளுள் அநுப்ரவேசித்து நிற்கிறபடியால் அவைகளைச் சொல்லும் பெயர் அவைகளின் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் அந்த ப்ரஹ்மத்தையும் சொல்லும் என்பதையும் காட்டுவதற்காக இந்த ச்ருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்றது. ஸ:-ஆநந்தமயனான அந்தப் பரமாத்மா, ‘பஹு ஸ்யாம்- தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமாக பஹுவாகக் கடவேன், ப்ரஜாயேய- அதற்காக ஆகாசம் முதலியவைகளாக ஆவேன்’ என்று அகாமயத- ஸங்கல்பத்தைச் செய்தது. ஸ: தபோ(அ)தப்யத- அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றி ஆலோசந ரூபமான தபஸ்ஸைச் செய்தது. ஸச்ச- [எப்பொழுதும் ஏகரூபமாக இருக்கும்] சேதந வஸ்துவாகவும், த்யச்ச- [விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமான] அசேதந வஸ்துவாகவும். ‘நிருக்தம்’ என்பதற்கு [‘ஜாதி குணம் முதலியவற்றைச் சொல்லும் சப்தங்களால்] வாச்யமான [அசேதநம்]’ என்பதில் நோக்கு. ‘அநிருக்தம்’ ஜாதி குணங்களிராத [சேதந வஸ்து.] நிலயநம்- [சேதந வஸ்துக்களால்] தரிக்கப்பட்டு நிற்கும் [அசேதநவஸ்து], அநிலயநம்- [அசேதந வஸ்துக்களுக்கு] ஆதாரமாயுள்ள சேதந வர்க்கம். விஜ்ஞாநம்- ஜட ஸ்வரூபமிராத [சேதந வஸ்து;] அவிஜ்ஞாநம்- ஜட ஸ்வரூபமான [அசேதந வஸ்து]; ஸத்யம் ச- நிர்விகாரமாக இருக்கிறபடியால் ஸத்யமென்று சொல்லப்படும் சேதந வஸ்து; அந்ருதம் ச- விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருப்பதால் அஸத்யமென்று சொல்லப்படும் அசேதந வஸ்து. ஸத்யமபவத்- [இவ்விதம் பல வகைப்பட்ட ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்கையிலும் அந்தப் பரமாத்மா எப்பொழுதும் நிர்விகாரமாக இருக்கிறபடியால்] ஸத்யமாகவே இருந்தது. இந்த ச்ருதியால் விளங்கும் விஷயமும் நிர்விகாரமாவது—‘ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கும் வைலக்ஷண்யம் இருக்கையிலும் ப்ரஹ்மம் அவைகளை அநுப்ரவேசித்து அவையவைகளின் பெயர்களையும் அடைகின்றது’ என்பது தான்.

ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஶ்ச—இவ்வாறு ஸித்த வஸ்துவைப் பற்றிய விஷயங்களை ஸங்க்ரஹித்து விட்டு, இப்பொழுது அதை அடைவதற்கு வேண்டியதான உபாயத்தைப்பற்றி ஸங்க்ரஹிக்கிறார்.

ஸ்வகலேதரநைஃஸ்ப்ருஹ்யத பக்திநிஷ்டாஸாத்யாநவதிகாதிஶய ப்ரிய விஶத தமப்ரத்யக்ஷதாபந்நாநுத்யாநரூபா பராபக்திரேவ ஸாத்யா । பக்திஶப்தஶ்ச ப்ரீதிவிஶேஷே வர்த்ததே । ப்ரீதிஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஏவ ।

நநு ச ஸுகம் ப்ரீதிரித்யநர்த்தாந்தரம் । ஸுகம் ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஸாத்யம் பதார்த்தாந்தரமிதி ஹி லௌகிகா: । நைவம் । யேந ஜ்ஞாநவிஶேஷேண தத்ஸாத்யமித்யுச்யதே ஸ ஏவ ஜ்ஞாநவிஶேஷ: ஸுகம் । ஏததுக்தம் பவதி — விஷயஜ்ஞாநாநி ஸுக

தாமானுஷ்டானத்துடன் சரிவர அப்யஸித்து, அந்த அப்யாஸத்தால் தனக்கு பகவானிடம் இருக்கும் ப்ரீதி முதிர்ச்சி அடைந்து, அந்தப்ரீதி எல்லையற்ற பெருமையுடன் கூடியதாக ஆகவே தர்சந ஸமாநாகாரமான தெளிந்த பக்தித் த்யானமொன்று ஏற்படும் அந்த த்யானம் நிலைபெற்று நின்றால் அதைப் பர பக்தி என்று சொல்வார்கள், ஆகையால் இந்தப் பக்தி என்பது ஒரு ப்ரீதி விசேஷம், அந்த ப்ரீதியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷம்

நநு ச... ஆனால், 'ஸுகம் ப்ரீதி இந்த இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிக்கும் பதங்களல்லவோ? ஸுகம் என்பது ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தால் அடையக்கூடிய வேறொரு பொருளென்று லோகத்தில் சொல்லவில்லையா? அப்படி ஜ்ஞாநத்தின் கார்யமாயுள்ள ஸுகத்தை ஜ்ஞாநமே' என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? 'என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் உதிக்கலாம். 'ஸுகம் ஜ்ஞாநத்தால் ஸாதிக்கப்படக் கூடியதாக இருந்தாலும் அது ஜ்ஞாநமே' என்று சொன்னால் அது அஸங்கதமே ஆகும் நாங்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லை நாங்கள் சொல்வது என்னவென்றால் - 'ஸுகம்' 'துக்கம்' 'ஸுகமும் துக்கமுமல்லாதது' இந்தச் சப்தங்களெல்லாம், தாம்தாம் ஸம்பந்தப்பட்டுள்ள விஷயங்களின்

பக்திநிஷ்டா—பக்தி யோகத்தின் அப்யாஸம். 'பரபக்தி' என்பது பகவானை அடைவதற்கு முன்னிருக்கும் அவஸ்தை.

ப்ரீதிஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஏவ—'ஜ்ஞாநமன்றோ மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகவேண்டும்? அப்படி இருக்கையில், பக்தியை மோக்ஷோபாயமென்று சொல்வது எவ்விதம் உபபந்நமாகும்' என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, அதற்கு ஸமாதாநமாக 'பக்தியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷமே' என்று சொல்லுகிறார்.

நநு ச—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமாவது—'பக்தி என்பது ஒருவித ப்ரீதியானால், ப்ரீதியும் ஸுகமும் ஒன்றாகையால், பக்தி என்பது ஒரு வித ஸுகமென்று ஏற்படுகின்றது. ப்ரீதியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷமாகையால், ஜ்ஞாந விசேஷமே ஸுகம் என்றன்றோ ஸித்திக்கும்! அது அநுபபந்நமாயிற்றே! ஏனென்றால், லோகத்தில் (வைசேஷிக மதஸ்தர்கள்) ஸுகத்தை ஜ்ஞாநத்தால் ஸித்திக்கும் வேறொரு பதார்த்தமென்றன்றோ சொல்லுகிறார்கள்?' என்பது தான். இதற்கு ப்ரத்யுத்தரம் 'ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பதார்த்தமன்று ஸுகமென்பது; 'ஸுகமென்பது ஒருவித ஜ்ஞாநவிசேஷமே' என்பதுதான். இது தான் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படுகின்றது.

து:கஸுகோபாயாநி தாநி ச விஷயாயீநவிஶேஷாணி ததா பவந்தி । யேந ச விஷயவிஶேஷேண விஶேஷிதம் ஜ்ஞாநம் ஸுகஸ்ய ஜநகம் த்ருப்திகரம் தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । ததபி ஶக்தி வஶாத் ராஜ்யம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் ; தேநைவ ஸுகித்வவ்யவ ஹாரோ(அ)பவத்யுக்தம் ।

ஏவம்பூதஸுகஸ்வரூபஜ்ஞாநஸ்ய விஶேஷகத்வம் ப்ரஹ்மவ்யதி ரிக்தஸ்ய வஸ்துந: ஸாதிஶயமஸ்திரம் ச ப்ரஹ்மணஸ்த்வநவதிகாதிஶயம் ஸ்திரம் சேதி 'ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம' இத்யுச்யதே । விஷயாயத்தத்வாத் ஜ்ஞாநஸ்ய ஸுகரூபதயா ப்ரஹ்மைவ ஸுகம் । ததிதமாஹ 'ரஸோ வை ஸ:' । ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி' இதி । ப்ரஹ்மைவ ஸுகமிதி ப்ரஹ்ம லப்த்வா ஸுகீ பவதீத்யர்த்த: । பரம புருஷ: ஸ்வேநைவ ஸ்வயமநவதிகாதிஶயஸுகஸ்ஸந் பர

ஜ்ஞாநங்களையே குறிக்கின்றன அந்த ஸுகம் முதலியவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள விசேஷங்களெல்லாம் அந்தந்த விஷயங்களையே சார்ந்திருக்கிறபடியால், அவைகள் அந்தந்த விஷயங்களுக்குத் தக்கபடி ஸுகமாயும் துக்கமாயும் ஸுகமும் துக்கமுமல்லாதவைகளாயும் ஆகின்றன ஒரு விஷயத்தில் ஒருவன் ஸுகத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது, அந்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாநமே அவனுக்கு ஸுகமாகின்றதே தவிர, அந்த ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் ஸுகமென்று வேறொரு வஸ்துஉண்டாகின்றது என்பது இல்லை. ஒருவன் ஸுகியாக இருப்பதை அந்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டே நிர்வஹிப்பதும் ஸாத்யமே.

ஏவம்பூத—இந்த ஸுகரூபமான ஜ்ஞாநமானது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களின் விஷயத்தில், ஒரு அளவுக்கு உட்பட்டதாகவும் சீக்ரத்தில் நசித்து விடுவதாகவும் இருக்கின்றது, ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலோ வென்றால் அது அளவற்றதாகவும் சாச்வதமாகவும் இருக்கின்றது ச்ருதியும் 'ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம' [ப்ரஹ்மம் என்பது ஆநந்தமே] என்று சொல்லுகின்றது ஜ்ஞாநம் என்பது விஷயத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றது, ஆகையால் ஸுக ரூபமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை ஸுகமென்று சொல்வது அயுக்தமாக மாட்டாது ச்ருதியும் 'ரஸோ வை ஸ:' [அவன் ரஸமே] ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி [அப்படிப்பட்ட ரஸத்தை அடைந்த ஜீவன் ஆநந்தத்தைப் பெற்றவனாகிறான்] என்று சொல்லுகின்றது ப்ரஹ்மம் ஸுகமாகிறபடியால் அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து அவன் ஸுகியாகிறான் என்பது பொருள். பரம புரு

பரமபுருஷ:—லோகத்தில் எது ஒருவனுக்கு ஸுகமாக இருக்கிறதோ, அது தனக்கும் ஸுகமாக இருப்பதை ஒருவரும் கண்டதில்லையே! ப்ரஹ்மமும் அம்மாதிரி பிறருக்கு மாத்ரம் ஸுகமாக இருக்கின்றதோ?' என்று சங்கித்துக் கொண்டு, 'அவ்விதம் இல்லை ; ப்ரஹ்மம் பக்தர்களுக்கு ஸுகமாக இருக்கையில் தனக்கும் ஸுகமாக இருக்கின்றது' என்று சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மம் என்பது எவனுக்கு ஜ்ஞாந விஷயமாகின்றதோ அவனுக்கு அது ஸுகமாகவே இருக்கின்றது ; தனக்கும் ஜ்ஞாந விஷயமாவதால் தனக்கும் ஸுகமென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

ஸர்வம் ஸுகம் பவதி । ஸுகரூபதாவிஶேஷஶ்ச ப்ரஹ்ம யஸ்ய ஜ்ஞாநவிஷயோ பவதி ஸ ஸுகீ பவதீத்யர்த்த: । ததேவம் பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ(அ)நவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணாகரஸ்ய நிரவத்யஸ்ய அநந்தமஹாவிபூதே: அநவதிகாதிஶய ஸௌஶீல்யஸௌந்தர்யவாத்ஸல்யஜலதே: ஸர்வஶேஷித்வாத் ஆத்மந: ஶேஷத்வாத் ப்ரதிஸம்பந்திதயா(அ)நுஸந்தீயமாநம் அநவதிகாதிஶயப்ரீதிவிஷயம் ஸத் பரம் ப்ரஹ்மைவ ஸ்வாத்மாநம் ஸுகயதீதி ।

நநு ச ‘அத்யந்தஶேஷதைவாத்மநோ(அ)நவதிகாதிஶயம் ஸுகமித்யுக்தம் பவதி । ததேதத் ஸர்வலோகவிருத்தம் । ததா ஹி ஸர்வேஷாமேவ சேதநாநாம் ஸ்வாதந்த்ர்யமேவேஷ்டதமம் த்ருஶ்யதே பாரதந்த்ர்யம் து:கதரம் । ஸ்ம்ருதிஶ்ச

ஷணுகிற பகவான் இம்மாதிரி ஜீவனுக்கு ஸுகமாக இருந்துகொண்டு தனக்கும் அளவற்ற ஸுகமாக இருக்கிறான். அவன் ஸுகரூபமாக இருப்பது தன் விஷயத்தில் ஒரு விதமாயும் ஜீவன் விஷயத்தில் மற்றொரு விதமாயும் இல்லையன்றோ? அவன், தனக்கோ தன்னைத்தவிர்த்த மற்றொரு வஸ்துவுக்கோ [ஜீவனுக்கோ] எவனுக்கு ஜ்ஞாந விஷயமானாலும், அவனுக்கு அவன் ஸுகமாகிறான் என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம். பர ப்ரஹ்மமானது, அளவற்ற பெருமையை உடையவையும் எண்ணிக்கையற்றவையுமான கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், ஒருவித தோஷமும் அதனிடத்தில் இல்லை, அதனுடைய விபூதியும் மிகப் பெரியது, [இவ்விதம் அது மிக உயர்ந்த வஸ்துவாக இருக்கையிலும்] அது மிகவும் ஸுலபம், எல்லையற்ற ஸௌசீல்யம் ஸௌந்தர்யம் வாத்ஸல்யம் இவைகளை நிரம்பப் பெற்றது, ஸகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் அது சேஷி ஸகல ஜீவன்களும் அதற்கு சேஷம்; ஆகையால் ஜீவன்களால், தாம் அதற்குச் சேஷமென்றும் அது தமக்குச் சேஷியென்றும் அநுஸந்தாநம் செய்யப்படும் பொழுது அது அளவற்ற ப்ரீதிக்கு விஷயமாகின்றது, அவ்விதம் ப்ரீதி விசேஷத்திற்கு விஷயமாகிக் கொண்டு அது ஜீவன்களைத் தன்னிடம் சேர்த்துக்கொள்ளுகின்றது.

நநு ச —‘இவ்விதம் சொல்வதிலிருந்து, பகவானுக்கு ஜீவன்களெல்லாம் அத்யந்தம் சேஷமாயிருப்பதே அந்த ஜீவன்களுடைய ஸுகத்தின் பொருட்டு ஆகின்றது என்று சொன்னதாக ஏற்படுகின்றதே. இது லோக விருத்தமன்றோ? லோகத்தில் சே

ஶேஷித்வப்ரதிஸம்பந்திதயா அநுஸந்தீயமாநம் — பக்தர்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் செய்யும் ப்ரீதியானது ‘தாம் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் தாஸர்கள்’ என்னும் அநுஸந்தாநத்துடன் கூடியே இருக்குமன்றோ?

நநு ச — ‘தாஸ்யம் என்பது எப்பொழுதும் துக்கமன்றோ? அதை எப்படி ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?’ என்பது ஆக்ஷேபம். அதற்கு ஸமாதானம் ‘ஸுகமென்பதும் துக்கமென்பதும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பாரதந்த்ர்யத்தையும் சார்ந்தவை

"ஸர்வம் பரவஶம் து:கம் ஸர்வமாத்மவஶம் ஸுகம்"

"ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்"

இதி | ததேதத் அநபிமத தேஹாதிரிக்த ஆத்மஸ்வரூபாணாம் ஶரீராத்மாபிமாநவிஷயம் | ததா ஹி - ஶரீரம் ஹி மநுஷ்யத்வாதிஜாதிகுணாஶ்ரயபிண்டபூதம் ஸ்வதந்த்ரம் ப்ரதீயதே | தஸ்மிந்நேவாஹமிதி ஸம்ஸாரிணாம் ப்ரதீதி: | ஆத்மாபிமாநோ யாத்ருஶஸ்தாத்ருஶ ஏவ புருஷார்த்தப்ரதீதி: | ஸிம்ஹவ்யாக்ரவராஹ மநுஷ்யயக்ஷரக்ஷ:பிஶாசதேவதாநவஸ்த்ரீபும்ஸவ்யவஸ்திதாத்மாபிமாநாநாம் ஸுகாநி வ்யவஸ்திதாநி | தாநி ச பரஸ்பரவிருத்தாநி | ததாத்மாபிமாநாநுகுணபுருஷார்த்தவ்யவஸ்தயா ஸர்வம்

த்த ஸ்வதுக்கங்களெல்லாம் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையே மிகவும் இஷ்டமாகவும் பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெரிய துக்கமாகவும் கொண்டாடுகின்றனவே. ஸ்ம்ருதியிலும், 'பரவசமாக இருப்பது முழுவதும் துக்கம், ஸ்வவசமாக இருப்பதே ஸுகம்' என்றும், 'மற்றொருவனுக்கு ஊழியம் செய்வது என்பதை நாயின் வ்ருத்தி என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் அதை ஸர்வ ப்ரயத்னத்தாலும் விலக்கவேண்டும்' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே [வஸ்து ஸ்திதி இவ்விதம் இருக்கையில், சேஷமாயிருப்பதை எவ்விதம் ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?]' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் செய்யக்கூடும். இந்த ஆக்ஷேபம், தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்களால் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமே. சரீரமே ஆத்மாவென்னும் அபிமானத்துடன் கூடினவர்களே இம்மாதிரி ஆக்ஷேபிப்பார்கள். இதன் தத்வமென்னவென்றால்—லோகத்தில் 'சரீரம் சரீரம்' என்று ஒரு மாம்ஸ பிண்டத்தை நாம் குறிக்கிறோம். அந்த மாம்ஸ பிண்டத்தைக் கொண்டே 'இவன் மனுஷ்யன், இவன் மனுஷ்யனன்று, இவன் இன்ன குணத்துடன் கூடியவன், இவன் இன்னகுணத்துடன் கூடியவனன்று' என்பது முதலான நமது வ்யவஹாரமெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. அந்தச் சரீரம் நமக்கு ஸ்வதந்த்ரமாகத் தோற்றுகிறது. அந்தச் சரீரத்தையே ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டுள்ள நாமெல்லாரும் 'நான்' [அதாவது—ஆத்மா] என்று நினைக்கிறோம். நான் ஒன்றைப் புருஷார்த்தமாக ஆசிப்பது [அதாவது—நாம் அடைய வேண்டுமென்று விரும்புவதும்] அப்படி ஆசியாமலிருப்பதும் அந்த ஆத்மாபிமானத்தைச் சார்ந்த

யல்ல, ஆனால் ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக நமக்கு ஸம்பவிக்கும் தேஹாத்ம ப்ரமத்தையும் ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமத்தையும் சார்ந்தவை' என்பது தான். எது எது ஆத்மாவுக்கு அநுகூலமோ அதெல்லாம் ஸுகம்; எது எது ப்ரதிகூலமோ அதெல்லாம் துக்கம். ஆகையால் நாம் ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரமென்று ப்ரமித்தால் அப்படி ப்ரமிக்கப்பட்ட,

ஸாஹிதம் | ஆத்மஸ்வரூபம் புனர் தேவாதி தேஹவிலக்ஷணம் ஜ்ஞானைகாகாரம், தச்ச பரசேஷதைகஸ்வரூபஞ்ச | 'ஜ்ஞாதா ஜ்ஞானமயோऽயம்' இதி ஜ்ஞாத்ருத்வைகாகாரதா பரசேஷதா ப்ரதிபன்னா, "பதிம் விச்வஸ்ய" இத்யாதிஷு ச பரசேஷதைகாகாரதா ச ப்ரதீதா | அத: ஸிம்ஹவ்யாக்ராதிசரீராத்மாபிமானவத் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமானோऽபி கர்மக்ருத விபரீதஜ்ஞானமேவேதி த்ரஷ்டவ்யம் | அத: கர்மக்ருதமேவ பரவ்யதிரிக்த விஷயாணாம் ஸுகத்வம் | அத ஏவ தேஷாமல்பத்வமஸ்திரத்வம் ச, பரஸ்ய ப்ரஹ்மண ஏவ ஸ்வத ஏவ ஸுகத்வம் | அதஸ்தஸ்யைவ ஸ்திரத்வமபரிமிதாதிசயம் ச

"கம் ப்ரஹ்ம,"

இதி ச்ருதே: | ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய க்ருத்ஸ்னஸ்ய வஸ்துன: ஸ்வரூபேண

தன்றோ? லோகத்தில், ஸிம்ஹம் புலி பசு முதலிய பல பக்ஷிகள் ராக்ஷஸன் பிசாசம் தேவன் அஸுரன் ஸ்த்ரீ புமான் இம்மாதிரியான வேறு வ்யவஸ்தையை உடைய எல்லாவற்றுக்கும் அவை அவைகளுடைய ஆத்மாபிமானத்துக்குத் தக்கபடி அவை அவைகளின் ஸுகங்கள் வ்யவஸ்திதங்களாகக் காணப்படவில்லையா? அந்த ஸுகங்கள் ஒன்றுக்கு இருப்பதுபோல மற்றொன்றுக்கு இல்லையன்றோ? ஆகையால் புருஷார்த்தங்களின் வ்யவஸ்தை ஆத்மாபிமானத்திற்குத் தக்கதுபோல ஏற்படுகிறபடியால் மாத்ரம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸுகமாகவும் பாரதந்த்ர்யம் துக்கமாகவும் நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஆத்மாவென்னும் வஸ்து தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையது. அதன் ஆகாரம் கேவலம் ஜ்ஞானமே, அது எக்காலத்திலும் ஈச்வரன் என்னும் வஸ்துவுக்கு சேஷபூதமே. "ஜ்ஞாதா ஜ்ஞானமயோऽயம்" [ஆத்மா ஜ்ஞானமயமே] "பதிம் விச்வஸ்ய" [ஈச்வரன் ஜகத் முழுவதற்கும் சேஷி] என்பவை முதலான வாக்யங்கள் 'ஆத்மாவென்னும் வஸ்துவானது ஜ்ஞானத்தையே ஆகாரமாக உடையது' என்பதற்கும் ஈச்வரனுக்கே எக்காலத்திலும் அது சேஷமானது என்பதற்கும் ப்ரமாணங்களாகின்றன. ஆகையால், ஸிம்ஹம் புலி முதலியவைகளின் விஷயத்தில் சரீராத்மாபிமானம் வருவதுபோல, ஈச்வர பரதந்த்ரமான ஆத்மாவினிடத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற விபரீத ஜ்ஞானம் நமக்கு உண்டாகிறது. இப்படி உண்டாவதெல்லாம் நம்மைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் கர்மத்தின் கார்யமே. ஆகையால், பரம புருஷனைத் தவிர்த்த மற்றைப் பொருள்களில் நமக்கு உண்டாகும் ஸுகரூபமான ஜ்ஞானம் அந்தக் கர்மத்தையே காரணமாக உடையது. அப்படி அது கர்மத்தின் கார்யமானதால், கர்மம் போகும்பொழுது அதுவும் நசித்து விடவேண்டுமாகையால், அது அல்பமாகவும் அஸ்திரமாகவும் ஆகின்றது. பரம புருஷனிடத்தில் ஏற்படும் ஸுகரூபமான ஜ்ஞானம் ஸ்வயமே ஸுகரூபமானதால் [கர்மத்தைக் காரணமாக உடையதன்றாதலால்] அது அளவற்றதாகவும் சாச்வதமாகவும் இருக்கின்றது. ச்ருதியும், "கம் ப்ரஹ்ம" [ப்ரஹ்மம் ஸ்வயமாகவே ஸுகம்] என்று சொல்லுகின்றது. பரஹ

ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்குப் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரதிகூலமாகையால் அது துக்கமாகின்றதே தவிர அது அப்படி துக்கமாவது அந்தப் பாரதந்த்ர்யமன்று

கம் ப்ரஹ்ம—ப்ரஹ்மம் அளவற்ற ஸுகம் என்பதற்கு இந்த ச்ருதி ப்ரமாணம்

ணா ஸ்வத்வாஸ்ரவ: ஸுக்ருதத்வேந வாஸ்திரத்வம் பகவதா பராஶரேணோக்தம் |

"நரகஸ்வர்கஸம்ஜ்ஞே வை பாபபுண்யே த்விஜோத்தம |
வஸ்த்வேகமேவ துஃகாய ஸுகாயேர்ஷ்யாகமாய ச ||
கோபாய ச யதஸ்தஸ்மாத் வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குதஃ ||"

ஸுகதுஃகாத்மகஜ்ஞாநவிஶேஷோ வஸ்துநோ வஸ்துத்வம் குதஃ, தத்தத்காலாவஸ்தாவிஶேஷாபேக்ஷயா கர்மநிபந்தநத்வாத் | ஸாவதேஶகாலபுருஷாபேக்ஷயா கஸ்யசித் ஸுகவச்ச கஸ்யசித் துஃகவச்ச ஸம்பவதீதி வஸ்துஸ்வரூபம் ப்ரதிபாத்ய ஸாங்கர்யமஸ்தி ந வ்யவஸ்திதத்வாஹ

"ததேவ ப்ரீதயே பூத்வா புநர்துஃகாய ஜாயதே |
ததேவ கோபாய யதஃ ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே ||
தஸ்மாத்துஃகாத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித் ஸுகாத்மகம் ||"

மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்கள் ஸ்வரூபத்தால் ஸுகங்களல்ல வென்பதும் அவைகளில் ஏற்படும் ஸுக ஜ்ஞானம் காமமடியாக ஏற்படுகிற படியால் அது அஸ்திரமென்பதும் பகவான் பராசரரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'நரகம் ஸ்வர்க்கம் என்று சொல்லப்படுமவையெல்லாம், ஒருவன் செய்யும் புண்யத்தினுடையவும் பாபத்தினுடையவும் பலங்களே. ஒரே வஸ்து சிலருக்கு ஸுகத்தின் பொருட்டும் மற்றும் சிலருக்கு துக்கத்தின் பொருட்டும் கோபத்தின் பொருட்டும் ஈர்ஷையின் பொருட்டும் ஆகிறபடியால், [பரப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த] வஸ்துக்களுக்கு வஸ்து ஆத்மகமான வஸ்துத்வம் உண்டோ?' அதாவது-இந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏகாந்த ஸுகமாகவாவது ஏகாந்த துக்கமாகவாவது வஸ்துத்வம் இல்லை. ஸுகமும் துக்கமும் இவைகளின் விஷயத்தில் ஏகாந்தங்களாகத் தோன்றுவதெல்லாம் அவரவர்களின் புண்ய பாபரூபமான காமத்தின் கார்யமே' என்பது தாத்பர்யம். இவ்விதம் ஒரே வஸ்து ஒருவனுக்கு ஸுகமாயும் மற்றொருவனுக்கு துக்கமாயும் ஆகின்றது என்பது என்ன காரணத்தால் என்பதை ப்ரதிபாதித்து விட்டு, அதற்கு மேல், ஒரே மநுஷ்யனுக்கு ஒரு வஸ்து ஒரு காலத்தில் ஸுகமாயும் மற்றொரு காலத்தில் துக்கமாயும் ஆகிறபடியால் அதிலும் ஒரு விதவ்யவஸ்தை இல்லை என்பதைச் சொல்லுகிறார். 'ஒரு வஸ்துவே ஒரு ஸமயத்தில் ப்ரீதியின் பொருட்டு ஆகி மற்றொரு ஸமயத்தில் துக்கத்தின் பொருட்டு ஆகின்றது

'குத:' என்பதற்கு 'ஸுகம்' என்பது பொருள். ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை எல்லாம் அல்பமாயும் அஸ்திரமாயுமுள்ள ஸுகத்தையே கொடுக்கும் என்பதற்கு 'நரகஸ்வர்கஸம்ஜ்ஞே' இத்யாதியான புராண வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது.

வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குதஃ—ஏகாந்த ஸுகமாகவாவது ஏகாந்த துக்கமாகவாவது ஒரு வஸ்துவும் இந்த உலகத்தில் இல்லை என்னும் ஆதத்தை இந்த 'வஸ்தவாத்மகமான வஸ்து ஏது?' என்னும் கேள்வி சொல்லுகின்றது.

[illegible]

அம்மாதிரியே கோபத்தின் பொருட்டும் தெளிவின்பொருட்டும் ஆகின்றது. ஆகையால் துக்கத்தையே கொடுக்குமதாகவாவது ஸுகாத்மகமாக வாவது ஒரு வஸ்துவும் இல்லை'. அதாவது வஸ்துக்கள் ஸுகாத்மகமாவும் துக்காத்மகமாகவும் இருப்பதெல்லாம் கர்மத்தின் கார்யமே தவிர, வஸ்து ஸ்வரூபத்தைச் சார்ந்த தன்று. ஆகையால் கர்மம் முடிந்தவுடன் அந்த ஸுகதுக்கங்களும் முடிவு அடைகின்றன.

[illegible] — பரதந்த்ரமாக இருப்பதெல்லாம் துக்கமென்று சொன்னதும் பரம புருஷனைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களின் விஷயத்தைப் பற்றியதே. ஏனென்றால் மற்றை வஸ்துக்களுக்கு நாம் சேஷமல்ல; நமக்கு அவை சேஷியுமல்ல பரம புருஷன் ஒருவனுக்கே நாம் சேஷமாகையால், அவனைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களைக் குறித்து நாம் சேஷவ்ருத்தியைச் செய்வது துக்கமே ஆகும். 'அடிமைத் தனம் நாயின் வ்ருத்தி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது' என்பதும் அடிமையாக ஊழியம் செய்வதற்கு அர்ஹர்களாக இருப்பவர்களைப் பற்றியே பேசப்பட்ட பேச்சு. பகவானே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்களெல்லாராலும் ஊழியம் செய்யத் தகுந்தவன். 'எந்த ஆச்ரமத்தில் இருந்தாலும் எல்லாராலும் அவன் ஒருவனே உபாஸிக்கத் தகுந்தவன்' என்று அவன் அம்மாதிரியான ஸேவைக்குத் தகுந்தவனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும், 'எவன் நிச்சலமான பக்தியுடன் என்னை உபாஸிக்கிறானோ, அவன் இந்த ப்ரக்ருதியைக் கடந்து மோக்ஷத்தை அடைகிறான்' என்று

[illegible] — இந்த வாக்யத்தால் நிந்திக்கப்பட்டுள்ள ஸேவை 'ஸேவிக்கத்தகாதவர்களுக்கு ஸேவை செய்வது' என்பதைக் குறிக்கின்றது என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது என்று கேட்டால், '[illegible]' இத்யாதியான வாக்யம் அதை விளக்குகின்றது.

[illegible] — இந்த ஸேவையும் பக்தி ரூபமே. 'பக்தி என்பது ஒரு ஜ்ஞான விசேஷமாகிறபடியால் அது மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகக்கூடும்; ஸேவையையும் எப்படி மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லலாம்?' என்றால், 'ஸேவையும் பக்

"𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍍" "𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿" "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿"

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । "𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃" 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚 "𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌰𑌣𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌵𑌰𑌣𑍀𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌏𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑌃 । 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾

"𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌹𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑍋𑌽𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌹𑌂 𑌸 𑌚 𑌮𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃"

𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍍 । 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑌾𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍

"𑌨 𑌸𑌂𑌦𑍃𑌶𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚

அநுக்ரஹித்திருக்கிறான். "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍍" [ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறவன் பரத்தை அடைகிறான்] "𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿" [அவனை இவ்விதம் அறிகிறவன் அம்ருதனாகிறான்] "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿" [ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்] இவை முதலிய வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள 'அறிதல்' என்னும் சப்தம் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள பக்தி ரூபமான ஸேவையையே குறிக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. '𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃' [எவனை அந்தப் பரம புருஷன் வரிக்கிறானோ அவனாலேயே அவன் அடையத் தகுந்தவன்] என்னும் வாக்யத்திலும் "𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇" [எவனை அவன் வரிக்கிறானோ] என்பதால் பகவான் வரிக்கிறான் என்பது ஏற்படுகின்றது. அப்படி பகவானால் வரிக்கப்படுமவன் பகவானுக்கு அதிமாத்ரம் ப்ரியனாக இருத்தல் வேண்டும், அப்படி அவன் அவ்வளவு ப்ரீதி பாத்ரமாவதற்கு, அவன் பகவானிடத்தில் அளவற்ற ப்ரீதியைச் செய்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ? பகவானே 'பக்தனுக்கு நான் அதிமாத்ரம் ப்ரியன், அவனும் எனக்கு அம்மாதிரியான ப்ரியனே' என்று இந்த அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆகையால், பகவானை உள்ளபடி அறிவது என்று சொல்லப்படும் பர பக்தியே அவனை அடைவதற்கு உபாயம். மஹாபாரதம் மோக்ஷ தாமத்தில் ஸகல உபநிஷத்தின் வ்யாக்யான ரூபமாக ஒரு வாக்யம் பகவான் த்வைபாயனரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது:- 'அவனுடைய

திருபமே' என்று ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது. '𑌭𑌜𑍍' என்னும் தாதுவுக்கு 'ஸேவைசெய்கிறது' என்னும் பொருள் உண்டு.

𑌨 𑌸𑌂𑌦𑍃𑌶𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿— இந்த ச்லோகம் மஹாபாரதத்தில் இருக்கின்றது. இதன் முதல் பாதி கடோபநிஷத்திலும் காணப்படுகிறபடியால் இதை உபநிஷத்தின் வ்யாக்யானமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். உபநிஷத்தில் '𑌹𑍃𑌦𑌾 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌭𑌿𑌕𑍍𑌲𑍃𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌯 𑌏𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿' என்னும் பின்

நைநம் । பக்த்யா ச த்ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் பரி பஶ்யதீஹ”

த்ருத்யா ஸமாஹிதாத்மா பக்த்யா பரிஶேஷாத்மம் பஶ்யதி ஸாக்ஷாத்கரோதீத்யர்த்த: । “பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:” இதி ச நைநகாஸ்த்யாச்ச । பக்திஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஏவேதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்

ரூபம் பார்வைக்கு எட்டாதது, ஒருவனும் அவனைக் கண்ணால் கண்டான் என்பது இல்லை. இந்த்ரியங்களை அடக்குவதான த்ருதியால் சாந்தியை அடைந்துள்ள மநஸ்ஸைக் கொண்டு பக்தியினாலேயே ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான அவனைப் பார்க்கிறான்’ த்ருதியினால் சாந்தமான மநஸ்ஸை உடையவன் பக்தியினால் பார்க்கிறான்’ என்பது அந்வயம். ‘பார்க்கிறான்’ என்பதற்கு ‘ஸாக்ஷாத் கரிக்கிறான்’ அதாவது ‘அடைகிறான்’ என்பது பொருள். இப்படி அந்வயம் செய்து கொள்வானேன் என்றால், இந்த வாக்யமும் “பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:” [பக்தி ஒன்றாலேயே நான் அடையத் தகுந்தவன்] என்னும் வாக்யமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவன்றோ? பக்தி என்பது ஜ்ஞாந விசேஷமே ஆகையால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதெல்லாம் உபபந்நமே.

பாதி ஸ்தாநத்தில், ‘பக்த்யா ச த்ருத்யா ச’ இத்யாதியான வாக்யம் பாரதச்லோகத்தில் தென்படுகின்றது. உபநிஷத்தில் தென்படும் ‘ஹ்ருதா’ என்னும் பதத்திற்கு ‘பக்த்யா’ என்பது வ்யாக்யாநம். ‘ஶாந்தோ தாந்த:’ என்பதற்கு ‘சாந்தி தாந்தி முதலியவைகளுடன் கூடிய மநஸ்ஸால்’ என்பது பொருள் அந்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் ‘த்ருத்யா’ என்பதால் விளக்கப்படுகின்றது. இந்த்ரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்புவதற்கு அபேக்ஷிதமான த்ருதியே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். ‘பக்த்யா ச த்ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா’ என்று ச்லோகத்தில் இருக்கையில், அதை மாற்றி ‘த்ருத்யா ஸமாஹிதாத்மா ஸந் பக்த்யா பஶ்யதி’ என்று அந்வயம் எப்படி செய்யப்படுகின்றது என்றால், வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் பக்தி ஒன்றே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அதற்கு விருத்தமாக த்ருதியையும் அதற்கு உபாயமாகச் சொல்வது சரியன்று என்னும் காரணத்தால் மாத்ரம் என்று ‘பக்த்யா த்வநந்யயா’ இத்யாதியான பகவத் கீதா வாக்யம் அதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது.

𑌸𑌾𑌰𑌾𑌸𑌾𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌗𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌮𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾𑌃 |
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ||
𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑌃
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 |

ஸாராஸார... 'இது ஸாரம் இது அஸாரம்' என்று பிரித்தறியும் யோக்யதையை யுடையவும் பஹுச்ருதர்களாகவும் மாத்ஸர்ய மற்றவர்களாகவும் சில ப்ரமாண வச்யர்கள் இருக்கிறார்களென்று அவர்களின் அபிமதி விஷயமாக இந்த வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் செய்யப்பட்டது

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

முற்றிற்று

ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா: இது இந்த க்ரந்தம் செய்தவரின் நோக்கை விளக்குகின்றது. எவ்வித அபிநிவேசமுமின்றி ப்ரமாண தர்க்கங்களால் உண்மையை அறிந்து கொள்ளும் சக்தியை உடைய ப்ராமாணிகர்களைக் குறித்தே இந்த க்ரந்தம் செய்யப்பட்டது என்பதே இதன் கருத்து. அவர்களுடைய அபிமதி இருந்தால் போதும் என்பது தாத்பர்யம். **𑌗𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌃**— பெரியோர்கள், அதாவது நன்றாகப் படித்தவர்கள். அவர்களுக்கு மாத்ரமே ப்ரமாண தர்க்கங்களைச் சரிவர ப்ரயோகம் செய்யவும் அதனால் இது துர்பலம் இது ப்ரபலம் என்று நிர்ணயிக்கவும் சக்தி இருக்கக்கூடுமாதலால், அவர்களே இந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌤𑍍𑌸𑌾𑌙𑍍𑌕𑌸𑍂𑌨𑍁𑌶𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌯𑌾𑌯𑌿𑌨𑌾 |
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ||

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ வ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ ப்ரமாணவாக்யாநாம்

அகாராதி ஸூசிகா

ப

ஷ

ஸ